By J. P. d'Orville

CRITICA VANNUS

IN

INANES JOANNIS CORNELII PAVONIS PALEAS.

In qua

Plurimi Scriptores cum veteres, tum recentiores explicantur, emendantur, vindicantur.

Cum

EPILOGO

&

INDICIBUS NECESSARIIS.

ARISTOPHANES.

Σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς ἐμοῖς κριταῖσι βούλομαι,
Τοῖς σοφοῖσι τῶν σοφῶν μεμνημένοις κρίνειν ἐμέ·
Τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως, διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ.

AMSTELAEDAMI,
Apud JANSSONIO-WAESBERGIOS.
MDCCXXXVII.

INDEX CAPITUM.

CRITICA VANNUS IN *INANES* JOANNIS CORNELII PAVONIS *PALEAS.*

PROOEMIUM.

SI omne id, quod humanae vitae vel jucunditatis vel utilitatis ſenſim acceſſit, honeſtae in primis debeatur cupidini gloriae, pro meritorum menſura unicuique diſtribuendae: ii, quibus aliorum bene excogitata vel laudabiliter facta exagitare, & obterere ſolemne eſt, & in prima voluptatis parte ponitur, non ſolum legitimo, quantum in ſe eſt, mortales laborum defraudant fructu, verum etiam iſtos ſtimulos, quibus praecipue ad aliquid egregii audendum homines incitari comperimus, maximo cum Reip. damno, obtundunt atque praefringunt.

Digni proinde & publica indignatione & singulorum odio, quicunque isti vitio indulgentes non modo inutilem, sed & maxime gravem civitati instituunt vitam. Et bonum publicum vehementer postulat, ut a melius animatis civibus obviam eatur perniciosis horum male natorum molitionibus, dum ipsos quacunque via ad saniorem mentem revocare conentur, vel venenis ipsorum & spiculis, quibus mortuorum & viventium promeritam famam petunt & impugnant, saltem vim & aciem demere contendant. Quod dum fortiter facere eximii viri suscipiunt, vix est, ut non experiantur sibi rem esse cum Hydris resecta capita geminantibus, & cum Antaeis novas a lutosae matris terrae attactu vires resumentibus, doleantque saepe, quae in remedia contra talem furorem excogitaverant, illa ipsa semel male affectis rabiei pervicacissimae causam exstitisse.

Id certe mihi evenisse, Lector, in Joanne Cornelio Pauw non diffiteor. quo homine, cum a renatis literis maledicentiorem, malevolentiorem, invidiosum magis, ingratiorem in hujus & superiorum aetatum eruditos, jactantiorem, suique unius amantiorem nullum aluisse terram constaret apud omnes, qui librorum ejus, totidem invectivarum, legendorum taedium devorarunt, vel ipsum ex sermonibus quotidianis cognoverunt, a boni in re publica literaria civis officio minime alienum duxi, si communi huic omnium famae inimico pro virili occurrerem, &, si qua fieri posset, eum ab inpotenti isto omnes allatrandi inpetu deterrere, imo ad partes humanitatis inplendas adducere conarer: in primis, cum etiam ipse in me non obscura superbiae ejus & animi ingrati expertus fuissem indicia.

Sub medium igitur anni MDCCXXXII, cum publicari coepissent Miscellanea quaedam Critici argumenti

gumenti ſcripta, & ſequentis anni menſibus Maji & Junii prodendi eſſent aliquot *Manuelis Philae de piſce Nautilo* verſus, adhuc ἀνέκδοτοι, ut putabat Britannus editor, at quos Jo. Corn. Pauw repraeſentaſſet ante biennium in ejusdem Philae editione, occaſionem arripui hominem paucis ſuper ſcribendi & commentandi, quod ſequebatur, inſtituto, compellandi & admonendi. Eo libentius autem hanc meam ſcriptionem illis libellis inſerendam arbitratus fui, ut lectione eorum ille condoceretur, qua modeſtia ingenuos viros ab aliorum ſententiis diſſidere deceat. fore enim ſperabam, quod etiam evenit, ut ſaltem ad perluſtrandas iſtas lucubrationes pelliceretur, ſi quid ad ipſum propius ſpectans in iis contineretur. Nam ad iſtud tempus non niſi oculo fugiente inſpicere dignatus fuerat, utpote leves & nihil niſi plebeji ſaporis complexas: licet jam tum ſymbolas contuliſſe principes in literis viros publica fama ſatis conſtaret.

Quamvis autem in Ἐξετάσει illa non ultra gravem, ut decebat, hic illic tamen ſalibus adſperſam, reprehenſionem progreſſus fuiſſem, nec unquam ea ſtyli acerbitate uſus fuiſſem, qua hominis ὑπερηφανία & ἀλαζονεία caſtigari meruerant, &proinde aliquam ſpem concepiſſem, fore, ut ad meliorem admonitus frugem rediret: ſaltem ad mitius & minus contumelioſum ſcribendi genus ſtylum adſuefaceret: contraria omnia conſecuta ſunt. namque anno MDCCXXXIV Quintum Calabrum prodens per totum Commentarium ſolito more in doctiſſimos viros, Laurentium Rhodomannum & Claudium Dausquejum, qui ante ipſum eandem, & felicius ſpartam ornarant, ferociit: at in me in primis accenſae bilis virus evomere non dubitavit. & cum viri officium fuiſſet, accuſationes meas diluere, & craſſos ſatis multiplicesque

 errores

errores ſibi objectos vindicare & redarguere, pro omni defenſione oculi a nomine *Michaelis* ad *Manuelis* nomen divagati *παρόεγμα* objecit. Quibus animadverſis me deſperare de homine rationum & ſermonis vi ad meliora reducendo in Miſcellaneis Anni MDCCXXXIV menſium Martii & Aprilis p. 212. breviter faſſus fui, & ad hoc ſanandum caput, efficacioribus ſignificavi eſſe opus remediis, eadem quidem ipſi ſumma urguente neceſſitate praeſcribens, quae ipſe ſaepe nulla de cauſa integerrimi cerebri viris imperaverat. (1) Utrum iſtis uſus fuerit nec ne, cum ignariſſimis ſcio. Sed ſi potionem ſumſerit, infeliciter admodum ſucceſſiſſe nuperrima Ariſtaeneto impenſa cura, ſive potius incuria, palam facit. Abortivum enim hunc foetum ira & bilis denuo in me concepta ex laeſo melancholici patris cerebello ante tempus abegiſſe omnino videtur. Nam in tota opella praeter conſuetam ipſi in viros doctiſſimos Joſiam Mercerum, & quoscunque auctorem hunc attigiſſe cognovit, felices plurimos, quos non cognovit! intemperiem, tanta negligentia, tanta *ἀκεϱσία*, ariditas tanta, tanta inſcitia ubique regnat, ut cum omnes, quos edidit, peſſime ediderit auctores, pejus tamen habitum emiſiſſe videatur nullum. in ea autem praefationis parte, qua in me debacchari

(1) Ut Bentlejo in Emend. in Menand. & Philem. p. 85. *At noſter Timon* (Bentlejus) *credo, ut ſuaviculam ſuam Philumenam oſculo exciperet impuro, ſana contaminavit lubens. Sed quid fiet homini cum iſta quoque... ſcilicet ad puerorum ſubſellia amandandus, ut illic ſub ferulae ictu addiſcat, haec ita accipienda eſſe . . . ut olim ab imi ſubſellii magiſtro didicit puer: quae ſi huic ſuaviculo adhuc videantur inepta, poſthac Helleborum potet, ut reſipiſcat. Vah! vah! ineptiarum taedet.* Videatur Anacreon p. 138. ubi J. Barneſius *& alii homines belli qui ita ſentiunt, digni pronuntiantur, qui Anticyram navigent ut ibi vim Hellebori experiantur.*

ri Erinnyes ipsum suae adegerunt, tam coeco furore ruit, ut quid, quibus, de quo scribat, plane oblitus fuisse videatur. quî enim, nisi furiatus, vel ebrius, tot absurda, & in Graecitatem, & sensum communem directa fronte pugnantia literis consignare! quî tam foeda stolidorum convitiorum illuvie Aristaenetum dehonestare in animum induxisset, si vel Graece doctos, vel ingenuos Lectores superesse putasset, vel sibi futuros sperasset! quî in me invehendi utut ansam undecunque captans, ea alioquin exagitare sustinuisset, quae me *non magis* quam ipsum convitiatorem habebant *Auctorem*: & saepius repetito mendacio *mihi* adscribere, quae a plane alia manu profecta erant! quî alioquin ob levissimum, utpote circa numeros errorem, quem non a me magis probabile quam ab alio committi potuisse ex suis ipse documentis scire poterat, imo qui si meus vel plane esset, non potuisset admitti nocendi animo, fidem meam per impudentissimam, sed inanem calumniam, reddere suspectam molitus fuisset!

Vides, Lector, in quantum morbus ille maledicendi invaluerit, & quam necessario ad ultima accesserimus, ut ulcera inveterata, quoniam fomentis nequimus, ferro & igni, si possemus, sanare tentemus. praebeto igitur te aequum, dum me, dum ipsos ab incomparabili istius petulantia ulciscar, & homini singulas ejus animi pravitates ob oculos ponam: finitoque, ut justae indignationi vela permittens eo utar sermone, quo in omnem a Pavone alium abstinere civile esse tecum lubens agnorim. Exordiar autem ab iis, quae me propius spectant, & in praefatione Aristaenetica continentur. deinde sterilem & horridam omnem Pavoninae eruditionis seu potius ἀπαιδευσίας silvam pervagabor, in singulis ostendens, tam nullo jure aliorum bene & sollerter cogitata ab ipso

arrodi & lacerari: quam sua frivola & exsucca commenta extolli & commendari. faveto igitur huic oecumenico, dum vapulat, Alastori.

CAPUT I.

Calumniae refutantur circa Epistolam, in qua de aetate MSti Philae actum fuit.

PEtrus Vlamingius, vir, dum vivebat, ad humanitatis officia erga omnes promtissimus, Pavonem etiam demereri voluit. Cognito enim Criticum hunc novam Philae ἔκδοσιν meditari, necdum tamen primam editionem nactum esse, ad me literas anno hujus seculi XXVII die VII Decembris dedit, tum Romae agentem. In earum calce haec verba legebantur: *Indien gy bezit of kunt bekomen den Phile, de proprietate animalium by Aldus, kunt gy den Hr. Pauw, die daer eene editie van in 't zin heeft, en die my dienst doet, door obligeren.* id est: *Si Joanni Cornelio Pauw editionem Venetam Philae subministrare possis, poteris eum demereri. bene enim de me meretur: editionem Philae parat.* Quae ad hanc epistolam responderim ad verbum testari nequeo, cum literarum mearum exemplaria confieri non curem: & autographa mea procul dubio perierit vivente jam, certe defuncto Vlamingio. responsum tamen meum duobus capitibus constitisse necesse est: *me scilicet non possidere neque acquirere posse Venetam editionem: sed me in Bibliotheca Vaticana invenisse Philae codicem manu exaratum, quem, si id desideraretur, cum editis committi curarem.* Haec Vlamingius renunciavit Pavoni per epistolam. Ad quam quid responderit Trajectinus Canonicus nescio. certe ego usque ad XXV Martii diem Anni MDCCXXVIII Romae commoratus, nullas literas a Vlamingio tuli. cujus desiderio cum in ipsa re satisfacere nequirem, pro meo literatorum

virorum

virorum conatus promovendi ſtudio, praeſtantius quid obtuli, nempe Manuſcripti libri collationem. Nonne jam eſt iniqui, imo fatui cogitare, me in illa epiſtola, qua talem me exhibebam, vel ludere voluiſſe Pavonem, vel mala in ipſum fide agere. quod iſte tamen ſtolide calumniatur.

Suſpicabitur forſitan aliquis, ſimultatem aliquam mihi jam tum fuiſſe cum homine. Sed ſcias me, niſi reducem, nihil quidquam legiſſe a Pavone profectum, & ad iſtud tempus hominem mihi ſatis ignotum fuiſſe. iter autem ſuſcepi ſub menſem *Majum* An. MDCCXXVI. in patriam *reverſus* fui An. MDCCXXVIII. ſub finem *Septembris.* ſcias reducem quoque, non *tardiorem* fuiſſe factum diu in ſtudiis ejus adjuvandis. quod & ipſe agnovit, dono mihi miſſis Philae & mox Anacreontis curatis a ſe editionibus. Commodaveram enim ipſi Mich. Maittairii Editionem Anacreonteam: qua ipſum uſum fuiſſe, utut diſſimulat, mox conſtabit. Obtuleram quoque collationem ejusdem Poëtae, a me ad antiquiſſimam & fere unicam membranam Vaticanam inſtitutam: indicaramque multas J. Barneſio & aliis incognitas lectiones in ea obſervatas. quam tamen Pavum, ut librariorum ſolummodo aberrationes continentem, temere ſpreviſſe ſuo loco adparebit. Idem, poſt Anacreontem proditum, cum ex improviſo ſignificaſſet ſe iter in Britannias moliri, & ibi terrarum ſe velle Orphei reliquias publicare, ſciſcitans num quid membranarum in hunc Poëtam conſuluiſſem, nulla in me fuit mora, ſed, ut maturanti quamprimum ſatisfieret, Juntinae editionis Anni MDXXXX eam partem, quae Argonautica collata complectebatur, ceteris excerpſi, atque ita Trajectum miſi. Non opus tamen fuiſſe tanta feſtinatione patuit. nam necdum Orpheus prodiit, & iter illud interruptum fuit, procul dubio, quia

ſaccharinis ſuis deliciis Joannaeae aedis patronus non libentius carebat, quam ſuis deliciis Agnes illa Lycei Amſtelaedamenſis caſtiſſima patrona. ſive, ut minus aenigmatice loquar, quia Canonicalia negotia, qualiacunque ſint, Pavonem non longius Trajecto abeſſe ſinebant, quam mihi propter occupationes Profeſſorias Amſtelaedamo abeſſe conveniebat. Iſtam collationem per biennium quoque me non interpellante retinuit, licet identidem, ubi occaſio ferebat, in circulis jactaret non continere niſi quisquilias. nec ego pretium grande huic collationi ſtatuerim. juvandi animum promtum probare volui. remiſit tandem Orpheas chartas, poſtquam toto iſto tempore, ſic perhibebatur, in angulo neglectae jacuerant, per tertium. nam commercium ruperat jam Ἐξέτασις mea, quam pertinaci hominis ſuperciliosi in me ὑπερηφανείᾳ, & aliorum omnium faſtidioſo contemtu provocatus & irritatus, corrigendi tamen ipſius cauſa, prodideram. Quae mea in ipſum officia hic fuſius enarravi, non ut animo puſillo haec ei exprobrarem, ſed ut unicuique conſtaret tempore ſcriptæ a me epiſtolae ad Vlamingium nullas ſimultates mihi cum Pavone interceſſiſſe, qui quinque vel ſex annis poſt hoc tempus in ipſum omni uſus fuerim humanitate.

Sed qua in re tandem illa epiſtola tua, rogaveris, Lector, Pavonem vel luſit vel fefellit?

Altius & prima repetenda ab origine res eſt.

In Ἐξετάσει mea Pavum reprehenderam, quod Archiepiſcopum Monembaſianum, Carolum Arſenium, *ignorantiae & temeritatis* accuſaſſet, quia Anno MDXXXIII Philen prodens, *unicum Archetypum* penes ſe exſtare literis mandaverat. nam Pavus in ima pagina animadvertebat, *praeter Anglicanum librum*,

brum, Romae in bibliotheca Vaticana & Lutetiae in Bibliotheca Regia exstabat Philes MStus. temerarius igitur & ignorans Arsenius juxta Logicam Pavonianam. quia enim Anno MDCCXXX tres codices Philae exstabant, ideo totidem etiam necessario jam exstabant ante duo fere secula anno MDXXXIII. at si Criticus noster unquam Codd. vel libros Bibliothecarios versasset, debilitatem argumenti perspexisset, cum innumeri veterum auctorum Codd. multis annis imo seculo post inventam Typographiam sint exarati. id quod in his Codd. etiam locum habuit. quare censori regerebam, Arsenium nihil quidquam de his Codd. potuisse cognoscere. esse enim exaratos demum fere annis XXX post editum ab Arsenio Philen. Vaticanum librum certe a Bergecio esse scriptum An. MDLXX & Codd. Oxoniensem & Parisiensem ejusdem fere aetatis esse. Addebam, potuisse tam ridiculam crisin omitti, si J. A. Fabricii Biblioth. Graecam & B. Montefalconii Palaeographiam consuluisset: Montefalconium certe p. 91. & 94. docuisse hunc Bergecium Calligraphiam occoepisse an. MDXXXV. & usque ad annum MDLXVI. exercuisse: unde conficeretur a quovis non plane stupido, editionem Arsenianam esse antiquiorem Codd. Bergecianis. Ussit hominem κενόδοξον, &, ut sibi videtur, ἀναμάρτητον, tam turpiter in crimine temeritatis & ignorantiae deprehensum a me fuisse, quo in genere alium accusarat. quid faceret! tenebatur. luctabatur tamen: & evadendi rimula vulpeculae adparere visa est. quid enim casu acciderat! Vlamingius, homo officiosissimus, ut dixi, & ideo, ut taceam ejus negotia publica & domestica spississima, occupatissimus & distractissimus, qualem norunt, quicunque norunt, Pavoni aetatem Codicis Vaticani indicans eum exaratum esse

 scripsit

ſcripſit *ipſo anno vel circa annum ſexageſimum ſeculi quinti decimi:* cum ſcribendum eſſet, *ἁπλῶς anno ſexageſimo ſeculi ſexti decimi.* Leviter procul dubio & ideo prave meam epiſtolam conſulens, vel etiam omnino ad manum non habens, vel etiam, cum non veroſimile putaret, quemadmodum ipſe Pavo, tam ſero codicem exaratum, ſcripturam amici, quae recte ſe tamen habebat, emendans & corrigens & vero ſimillimum ſit, Vlamingio ipſas meas literas ad manum non fuiſſe, cum Pavoni ſcriberet; qui enim alioquin potuiſſet ſcribere *ipſo anno vel circa annum ſexageſimum*!

Jam ego jure meo uti, nec ullo modo memoriam Vlamingii laedere videor, cum hunc errorem in eum conferam: quia primo nihil criminoſi in ſe habeat erroneus nolentibus nobis calami ductus, nec in Vlamingii facto maledicus quisquam, ne ipſe quidem e maledicentia, quantus quantus, conflatus Pavo, umbram improbitatis invenerit: & quia ego nec quicunque ſit, nullo modo cogar culpam & errorem agnoſcere, quem alius a me aeque probabiliter potuerit admittere, cujusque ipſe mihi minime conſcius ſim. verum enim vero ne Pavo, vel alius Pavoni ſimilis ſycophanta, me criminetur vel leviter injurium fuiſſe in mortuum, quem vivum colui & amavi; amabam autem Vlamingium tum ob alias dotes, tum quod, uti doctos & modeſtos viros ſuſpiciebat, ſic inſulſos & faſtoſos, & tibi, Pavo, ſimiles paedagogos oderat; amabam quod & in te ipſo iſtorum quotidianum vitium (duplici laude mactandos cenſeo, qui ſibi ab hac mephiti caverint) τὴν Παιδαντερίαν oderat, ridebat & ſaepe palam exſibilabat. quamvis intelligam te plane immunem ab hoc morbo tibi videri, imo etiam articulum inde contactum velle exſecare: amicos autem vereri, ſi haec ſententia animo tuo ſedeat, ne brevi miſellus Pavo inſtar

ſtar Abſyrti vel Hippolyti diſcerptus membratim jaceat. hui! hui! ne, dico, vel leviter in cineres amiciſſimi Viri peccem, omnem iſtum, quantumvis gravem, meum eſſe concedam errorem. At quid inde ſequetur? me ſcilicet in numeris annorum, frequentiſſima & cuique obrepente hallucinatione, lapſum eſſe. cui errori etiam eo facilius ignoſci deberet, ſi in hoſpitio haec ſcribenti, quemadmodum epiſtolam re vera ſcripſi, licet inſpexiſſem aetatem codicis in Bibliotheca, & forte non enotaſſem, numeri annales memoriae minus accurate obverſati fuerint. qualia certe peregre verſanti in primis facile acciderint. atque utinam tu in iſta tua Britannica peregrinatione Orpheum edidiſſes. quot errores craſſos, quot puerilia peccata itinerarios inter tumultus commiſiſſes: qui nunc otio inerti fruens, in ergaſtulo tenebricoſo occluſus, inter altas librorum reſidens ſtrues, quamvis ſaepe credidi tibi ne quidem neceſſariam copiam eſſe, notas tam exſangues, tam omni eruditionis condimento deſtitutas, qualesque a nauſeante effundi poſſint, protrudere in lucem ſoleas. miſer ille Orpheus iterum, & nullo ſuo merito crudelius dilaceratus adparuiſſet, quam olim cum ipſum jure ſuo Thraciae mulieres

Diſcerptum latos miſere ſparſere per agros.

At, homo inconſultiſſime, nonne animadvertis omnem ſtultitiam ſuperare, quod fingis. nempe me data opera centenos annos aetati codicis detraxiſſe, ut te in errorem inducerem. Imo iſtud ipſum, ſi non invita Bona Mente natus fuiſſes, tibi utilitati potuiſſet cedere. nam eo magis debebas collationem codicis expetere, quo antiquior a te crederetur. quid! ego de induſtria antiquitatem membranae adaugens,

adaugens ſic tamen cogitare poteram, te hinc contra Arſenium, cujus editionem nunquam oculis uſurparam, argumentum ductum *ignorantiae & temeritatis!*

ὦ δειλαῖε Ταὼς, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

nam qui hoc fieri poſſit, niſi etiam fatidico ſpiritu me inſtinctum eſſe ponas, qualem tibi Arſenium tuum fingebas olim: & ego ita cum animo meo ratiocinatus fuerim: „poſt ſex annos lis mihi magna
„ orietur cum *Nobili illo & Venerando D. Joannis*
„ *Baptiſtae Trajectenſis Canonico Joanne Cornelio*
„ *de Pauw*, viro tam ſapiente, ut σοφώτατος ille
„ Philes prae ipſo deſipere videatur: viro tam διαβολικῶς docto, ut Scaligeri, Caſauboni, Salmaſii,
„ Valeſii & ceteri prae illo ἀναλφάβητοι habendi ſint:
„ tanta in primis ſermonis Graeci peritia inſtructo
„ & celebrato, ut matres Trajectenſes immorigeros, & vociferantes infantulos *Graeculi Pavonis*
„ nomine ceu μορμολυκείῳ perterrefacere ſoleant, &
„ in ordinem redigant ſtatim. quid tu contra immanem hunc eruditionis Cyclopa! niſi vivus devorari velis, arte & aſtu opus,

„ *Et dolus an virtus quis in hoſte requirat!*

Atque haec ego vel his ſimilia mecum reputans, ad aetatem codicis corrumpendam confugi, quo poſtea te omnium riſui exponere poſſem. Serio loquamur, Pavo. non opus, ut tibi quiſquam turpiſſimorum errorum auctor fiat. praeceps & inconſideratus iſte tuus animus millies peſſum te dare ſolet. nam ſi jam codex Vaticanus re vera eſſet ſcriptus anno MCCCCLX. & ita ſeptuaginta annos ante

te editionem Arſenianam, unde tibi idem conſtitit de Pariſienſi & de Oxonienſi? quos tamen oggeris aeque confidenter Arſenio. egone, Vlamingiusne aliquid te de eo monuimus? imo ſtupor & pronus ad carpendum animus Logicam hanc perverſam te docuit, ut ab aetate unius cenſeres omnium aetatem: quod eo in te turpius, qui in praefatione ipſe fatearis, Oxonienſem Cod. eſſe ſcriptum a Calligrapho Bergecio. & re vera exaratus ab eo eſt Anno α'. φ'. ξ'. δ'. MDLXIV. aeque autem falſo adſeveraſti, Cod. Pariſienſem vetuſtiorem eſſe *Edit. Arſeniana.* nam & ille ab eodem Bergecio ſcriptus: licet hoc non annotarit B. *Montefalconius* in opere egregio, quod de *Codd.* MStis congeſſit.

Sed ut ad flagitium, quod in me admiſiſti, revertar: haec cum ita eſſe ſcires, culpam tuam in me derivare molitus es per impudentiſſimam calumniam. quae ne ſtatim ab aequo lectore rejiceretur, non mala ſed peſſima fide in praefatione ita locutus es de epiſtola, in qua aetas Codicis deſignata, ut nemo certo poſſet ſcire, utrum eſſet mea manu conſcripta, & a me ad te data, an eſſet modo epiſtola Vlamingii manu exarata, in qua te certiorem ille de his faciebat, quae Roma acceperat. & ita quidem maligne, ut omnes ex verbis tuis proniores neceſſario eſſent, ut meam eſſe crederent. en verba praevaricatoris. *Ipſe per Vlamingium τὸν μακαρίτην ex Italia ad me ſcripſit, literis quas penes me habeo, & multis jam eruditis oſtendi, omnibusque oſtendere paratus ſum porro, in bibliotheca* &c. cum dicat IPSUM ad Pavonem SCRIPSISSE, quis non arbitretur probabilius, me ipſum ad ipſum Pavonem dediſſe literas; & eas fuiſſe adjunctas aliis literis, quas ſcripſeram eodem tempore ad Vlamingium: & Vlamingium meas literas Amſtelaedamo modo Trajectum curaſſe. at, ſycophanta

phanta, nunquam Roma ad te ſcribendi cauſam habui: ſcripſi ad Vlamingium, qui non tuo nomine, ſed ſuo pro te Philae editionem Venetam a me popoſcerat. nec tu jam ſervas meas literas, nec eas oſtendere potes. (atque utinam oſtendere ipſe poſſem, vel errorem non meum eſſe adpareret, vel, ſi meus inveniretur, agnoſcerem calami lapſum, nullam malam fidem, qui te accuſarim ex fide meorum codicillorum, in quibus aetas multorum Codd. enotata, non ex epiſtola, cujus literarum ſingularum contextum poſt quinque annos certe oblitus fueram.) oſtendis Vlamingianas, ajo, ut eruditi Viri poſt illas inſpectas me certiorem fecerunt, & ipſe jam faſſus fuiſti. qui tamen ipſi amici mei demum confirmati fuerunt poſt repetitam inſpectionem meas non eſſe: adeo ambiguitate tuae ſcriptionis illorum judicio illuſeras. ipſe quoque ſenſiſti te caput ſacerrimum calumniis obligaſſe: atque ideo in fine frigida hac uteris retractatione: *abſit, ut quenquam per calumniam accuſare velim.* at jejuna haec figura rhetorica te a tam turpi flagitio, o Pavo, immunem non praeſtabit. *nec dubito, quin Lector aequus, qui haec legat, te ableget ad Sycophantas peſſimos: quin lictores a Senatu petat, qui te omnium iniquiſſimum ad Praetoris trahant tribunal, ut frons ferrea poſthac calumniantium nota ſuperbiat. Niſi ita natus eſſes.* & hoc juſtius in te Lector fecerit, quam te hoc factitaturum minatus fueris in viro magno Richardo Bentlejo, in iſtis omnium convitiorum pandectis, de Menandro & Philemone congeſtis. p. 60. vidi ſaepe ſerenam, ſed ſimul gravi viro dignam Bentleji frontem: vidi ſemel iterumque tuum iſtum vultum vere Κοππατίαν, vere Kajanum: quem ſi cognoſcere velis ipſe melius, non ſpeculum, non liquidi fontis aquam tibi commendo, Therſita, ſed caput quinquageſimum, quod conſcripſit C. Suetonius

tonius Tranquillus de vita Kaji Caesaris Caligulae, quod lectori consulens hic excerpo: *Statura fuit eminenti, corpore enormi, fronte torva, cetera hirsutus: vultum vero natura horridum ac tetrum etiam ex industria efferabat, componens ad speculum in omnem terrorem ac formidinem.* nam cur tecum benignius agam? cur tibi, cur ori impudenti tuo parcam, Timagenes, qui nemini parcis; qui tam nulla, tam vana de causa fidem meam suspectam reddere molitus fuisti?

Sed tempus ut ad aliud tuum facinus deveniam, non quidem *injuriosum* adeo in me, ut qui vel *indoctissimus haberi* malim, quam ulla in parte viri *boni* officium neglexisse videri, sed a te non minori *improbitate* admissum: nempe impudens illud & saepe repetitum mendacium, quo me vertisse illud Graecum epigramma ad res Sapphus faciens audacter lectori persuadere non erubuisti.

CAPUT II.

De mendaciis circa auctorem versionis Epigrammatis Graeci. mearum in eo emendationum vindicatio. Pavonis ignorantia.

JOannes Christophorus Wolfius, vir de omni literatura egregium in modum meritus merensque, quocum mihi ab eo tempore, quo Hamburgi ipsum salutare contigit, amicitia arcta crebrumque intercesserat literarum commercium, anno MDCCXXXII Octobris die XXI in hanc sententiam ad me epistolam dedit. „ Jam mei fratris nomine te, vir humanissime, rogare aliquid audeo. Scripsi nuper illum novam Carminum Poëtriarum Graecarum editionem, a Fulvio Ursino olim curatam, mo-

„ liri.

„ liri. duae nunc plagulae prelum evaserunt. jam
„ vides heic indicem fragmentorum Sapphus, quae
„ ex scriptoribus vel ab aliis adhuc sunt allata, vel
„ a fratre meo collecta. Vehementer igitur juxta
„ cum eo a te peto, velis indicem hunc haud gra-
„ vatim recognoscere, & si qua tibi praeterea ob-
„ servata fuerint, eorum copiam fratri meo, quam-
„ primum sine incommodo tuo fieri potest, facere.
„ non dubitabis fratrem meum observatis tuis ita
„ usurum, ut gratum & honestum hominem decet.“
licet occupatior, tamen, quantum in me erat, amicorum petitioni non defui, & inter schedas invenio epistolium eodem mense exaratum, & Rev. Joanni Christophoro Wolfio inscriptum, sed tabellario non traditum, quia lituris forte deformatum. in quo haec inter cetera. *En pauca, nec ullius momenti magna ex parte, quae tibi ut obtemperarem, tumultuaria opera hinc inde excerpsi, si forte ad institutum praestantissimi fratris tui facerent. qui, rogo, minus placentia, pro non scriptis habeat: ceteris utatur pro lubitu.* In eo quaedam ad fragmenta Sapphus annotata, & ipsum illud epigramma. quia autem, ut dixi, forte epistola ista erat hic illic inducta, non missa fuit. at eodem die nempe XXVI Octobris alia ad Rev. Wolfium a me perscripta perlataque est. Cl. autem Jo. Christianus Wolfius, Joannis Christophori frater, quae transmiseram, usus fuit plane, ut facta fides fuerat: & epigramma quoque illud Sapphus Carminibus adjunxit. & in praefatione haec, quae memoro quoniam ad rem faciunt, ea de re monuit. „Grata etiam
„ mente praedicanda est viri praestantissimi J. P.
„ D'Orville Professoris Athenaei Amstelaedamensis
„ meritissimi, benevolentia, qua inductus emenda-
„ tiones accuratas duorum epigrammatum Sapphus,
„ & Epigramma adhuc ineditum ad Poëtriae hujus
„ res

„ res pertinens, sua cura *correctum* mecum com-
„ municavit.

In illud ultimum epigramma & crisin ei a me adhibitam jam invasit Pavo, & plane ceu alter Αἴας μαστιγοφόρος, Ulixem judicio Graecorum victorem pronunciatum quaerens, nescius utrum homines an pecudes, utrum greges sociorum an hostium caederet, sic me meamque, si qua est, eruditionem exagitare ardens, damnat, increpat, vituperat, sugillat, quidquid ad illud epigramma attinet, ignarus quid & quos taxat & insectatur. nam non contentus carpere quas meas emendationes esse subjectum iis nomen meum declarat, sed si quid ab alia manu profectum mei nominis absentia pro more testatur, mihi quoque adfingit. imo, in quo cardo rei vertitur, versionem epigrammatis, quae me auctorem non magis habet, quam ipsum Pavonem, mihi saepius summa cum confidentia & impudentia adscribit. dum modo *me legere & VERTERE*, modo epigramma *versum* & recensitum a me contendat: modo in Graecis ita me *legisse* adfirmet, quia sic in *versione*. at si ego nec emendationum aliquot, quas tu carpis, Pave, nec ulla ex parte ejus versionis auctor sum: & id scire potuisti: imo debuisti certo, antequam me accusares, & in me alienas, si quae essent, culpas transferres, nonne in legis Remmiae poenam incurris, saltem impudenter te mentitum esse confiteri necesse habes? at scire potuisti, notas quasdam non ad me spectare, quibus meum nomen non adscriptum. scire potuisti, me non vertisse, quia aperte in praefatione dicitur esse *a me correctum.* an *corrigere & vertere* Logica Pavonina idem forte significare evinces? vel si res esset dubia, nonne bilem continere decuisset, donec certo de auctore versionis tibi constitisset? age convincamus mendacem, & ferreo

isti ori tuo ruborem, si qua fieri possit, exprimamus.

En testem exceptione majorem non me auctorem versionis esse, sed virum praestantissimum Jo: Christianum Wolfium, testem ajo me habere ipsum hujus Joannis Christiani fratrem Vener. Joannem Christophorum Wolfium, qui haec in literis Hamburgo VI Aprilis hoc anno datis ad me perscribit. *Aristaenetum ipsum nec obiter inspicere hucdum licuit. Verbis quae ex epistola mea publicanda censes, utere, ut placet. Pertinent enim omnino ad causam tuam ab objectis vindicandam.* CONVERSIO ILLA LATINA NON EST TUA, SED FRATRIS MEI. Verba illa autem quae vir humanissimus concedit publicare, haec sunt ex Epistola Kal Aprilibus data, cum nondum viderat Pavonianam praefationem: *doleo vero illum insultare tibi conatum, & vereor, ne id quadam fratris mei culpa acciderit. Hactenus quidem non video, quid in epigrammate illo satis impedito reprehendere admodum possit, nisi ei medicinam adferri voluerit vulnere ipso deteriorem.* IN VERSIONE FRATRIS MEI . . . . *habes interim illam epistolae tuae partem, quae ad epigramma illud pertinet summa fide a me descriptam: integram* ἀπόγραφον *tibi misissem, nisi consultum mihi fuisset visum epistolas eruditorum virorum selectas nuper admodum compingendas curare, ut Uffenbachianae supellectili jungi possint. Octo illarum habeo volumina, epistolas autem circiter bis mille, quod ex Indice totius sylloges proxime perspicies.* Prodidit, ut hoc obiter dicam, nuper vir indefatigatae industriae Conspectum illum supellectilis epistolicae & literariae, & quadraginta quatuor meas ipsi ad istud tempus scriptas literas epistolari illi thesauro addidisse testatus est. En iteratum Viri integerrimi in meam rem testimonium! quid jam huic oppones, misellе Pavo, quo minus omnes, etiam amici tui, quos

quos ſcio quam paucos habeas, te fateantur eſſe impudenter & audacter mentitum, quoties me ut ejus verſionis auctorem calumniari auſus es. Jamne ſero quoque ſentis, quantam tibi invidiam conflaſti, qui non me jam, ſed virum praeſtantiſſimum Jo. Chriſtianum Wolfium, doctiorem, certe te longe meliorem virum, tam indignis modis exceperis? Τί νῦν ὦ ταλαίπωρε συκοφάντεις; τί λέγεις πλάττεις; τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; jam pudet, arbitror, jam taedet poenitetque te tuarum furiarum: jam piget *calamum tuum* adeo praecipitem, mentem tamen praecipitantiorem *cucurriſſe*. jam malles *horam unam vel alteram*, quae, poſt effuſam in Ariſtaenetum praefationem, *vacabat*, omni alii rei potius impendiſſe, quam Appendici iſti, non in me adeo, quam in virum praeſtantiſſimum & in ipſum te auctorem injurioſae. praeſtitiſſet profecto non horulas, ſed dies, ſed menſes totos iterum fritillo, vel alii ludicro vacaſſe, ut capitali tuo ingenio & ad omnia magna patranda nato non ſolum deberemus exaſciatam & indubitatam; te judice, Abaci Zenoniani notitiam, ſed etiam numerum, formam, nomina & poteſtates nucium, quibus olim Zenone non minor Imperator Auguſtus cum praetextatis Romanis ludere ſolebat. Hae enim & ſimiles curae tuo acumine, tua eruditione dignae. Vicini forte & domeſtici, ut olim, te quidem delirio proximum eſſe arbitrati fuiſſent, mendacis tamen & calumniatoris aeternam nomini tuo infamiam non inuſſiſſes.

Calumnias inſigniores, nam vix paginam dimittere ſolet ſine aliqua Sycophantia, & mendacia exſtantiora, nam & haec paſſim occurrunt, recenſuimus & coarguimus. Perſpiciamus jam quo jure aliena, mea & Wolfiana carpſerit; & an meliora de ſuo ad illuſtrationem & emendationem obſcuri epigrammatis attulerit. & primo

primo loco ea tractabo, quae ad meam causam spectant: quorumque rationem coram Critico Senatu reddere cogor ab iniquo hoc postulatore, aequitati illius integerrimi consessus rem omnem permittens atque confidens. Ideo epigramma illud primo loco exhibebo, quale a me una cum emendatiunculis quibusdam Celeb. Joanni Christophoro Wolfio missum fuit. nihil enim aliud meum. Secundo loco ea attingam, quae Pavo praeterea in Cl. Joannis Christiani Wolfii editionem hujus epigrammatis enotavit: sic tamen, ut Viro clarissimo suam ipsius facillimam defensionem relicturus sim integram.

Sic se habent mea ex fide venerandi Joannis Christophori Wolfii; qui haec epistolae superius laudatae in ultima parte subjunxerat.

„ En illam, quam dixi, epistolae tuae partem.

„ Nescio an operae pretium fuerit, hic adscribere
„ epigramma ineditum quidem, sed ineptum, sal-
„ tem valde corruptum, sed ad Sapphus res perti-
„ nens.

Εἰς Σαπφῶ παρὰ τῶν Μουσῶν κοιμωμένην.
Οὐκ ἄρα σοίγε ὀλίζον ἐπικλέος ὤπασε Μοῖρα
Ἤματι τῷ πρώτῳ φῶς ἴδες ἀελίου.
Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ κρέσιν ἐν ἔμεν ἄφθιτον εἶμεν
Σὺν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισφάραγος.
Μέλψαι δ' ἐν πάντεσσιν ἀοίδιμος ἀμερίοισιν,
Οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεαι ἠπεδανά.

„ Homo & hoc subtilior sequentia his versibus sub-
„ jecerat:

ἐγερθεῖσα δὲ σαπφὼ εἶπε τάδε.
M . . μάθες ὅς μοι ἐν ὕπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

„ qui

„ qui hanc appendicem & inſcriptionem commen-
„ tus ſuit, legit Μοῖσα, non μοῖρα. pro ἐπικλέος
„ forte ἔτι κλέος. *non aliis ſed etiam tibi.* ſuſpicatus
„ ſui ita debere conſtitui duos priores verſus:

Οὐκ ἄρα σοίγε ὀλίζον' ἐπὶ κλέος ὤπασε Μοῖρα
Ἤματα, τῷ πρῶτον φῶς ἴδες ἀελίω.

„ *Non ſane tibi paucos in gloriam dedit Parca*
„ *dies, cum primum ſolis jubar videbas.*

„ pro σοὶ γὰρ χείσιν ἐν ὕμεν, alius codex σοὶ τὴν χείσιν
„ ἐνὶ μὲν. unum non ſanius altero. nec medicinam
„ video. liberiori conjectura legi poſſet

Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ κῦδος ἐν ἁμῖν ἄφθιτον εἶμεν.

„ quid ſibi vult illud δὲ in σὺν δέ. quid μέλψαι. an poſuit
„ pro μέλψα, & id pro μέλψῃ? mox κλυτᾶς φάμας ἠ-
„ πεδανά quae locutio? ſed vereor, ne operam &
„ oleum etiam felicior me conjector in his emen-
„ dandis perdat. quae ſuperiori epiſtola ſcripſi de
„ epigrammate Erinnes &c.

Quantum decreſcit ſtatim ſtrues illa, quam Criticus noſter in me congeſſerat, criminationum? nihil ad me, quae de verſione vocum περὶ τῶν Μουσῶν. nihil ad me, quae de ſenſus obſcuritate in verſu tertio. quem exhibui, ut omnia, ex fide codicis: nec quicquam obſcuri in emendatione mea ſubjecta, ſi Pavo Graece εἶμεν pro εἶναι dici ſciviſſet, ut mox patebit. nihil de voce Ἐρισφάραγος vel Ἐρισμάραγος. nihil de verſione vocis ἀμερίοισιν· nihil de vocibus M . . . . μαθες. ut, quicquid circa quinque haec capita contumelioſarum nugarum effutiit, effutiit autem quam abundantiſſime, in alium a me effutiviſſe

 con-

constet. Cetera autem, qua ipse diffidentia, &, liceat hoc dicere, modestia proposui: quam αὐτοσχεδίως, & non praemeditatus, qua festinatione etiam haec literis consignavi, ut amicorum desiderio quamprimum satisfacerem, (eodem enim die, quo acceperam literas, respondi) cuique manifestum est. Ut si quid jam minus cogitati, & exasciati, Pavoni in deliciis iterum utor voce, occurreret, nemo nisi iniquissimus haec tam rigide exigere in animum induxerit. nam tuam, si qua est, fidem, Pavo, nonne omne id, quod circa hoc epigramma in chartam conjeci, nonne omne id eo loco modo habendum, ac si inter legendum orae libri allevissem, ut solemus, subitas conjecturas & sub manu natas interpretationes, quas ad severius examen, ubi usu venerit, revocare solemus? quam ego provinciam amico meo commiseram. &, quaeso, non in omnium odium merito is incurreret, qui e. g. in mutuas magnorum virorum J. F. Gronovii & N. Heinsii epistolas a Celeb. Burmanno publico impertitas, severi censoris opus exercere vellet, &, quia saepe subitaneae, quaeque ipsis auctoribus mox displicuerunt conjecturae, in iis inveniantur, inde meritis & aestimationi illorum aliquid detractum iret! Sed nemo talia facere cogitabit, nisi noster hic vel huic similis aliquis Zoilus. Haec tamen non ideo a me disputantur, quia talibus excusationibus opus habere censeam, sed ut iniquus adversarii nostri animus eo magis omnium oculis exponatur.

Primo loco, ut soloecum quid, exagitat suspicionem meam, qua legendum propono:

> Οὐκ ἄρα σοίγε ὀλίζον' ἐπὶ κλέος ὤπασε Μοῖρα
> Ἤματα, τῷ πρῶτον φῶς ἴδες ἀελίου.

non enim ἤματα τῷ, sed ἤματα τοῖς juxta συντάξεως canonas

canonas dicimus. at, cenſor, τῷ non debebat referri ad ἤματα: ſed ad intellectum χρόνῳ. τῷ χρόνῳ pro ᾧ χρόνῳ vel ἐν ᾧ χρόνῳ. nam in ἐν ᾧ ellipſin eſſe vocis χρονῳ L. Boſius aliique diu docuerunt. praepoſitionem autem ἐν in dativis tempus indicantibus omitti idem Boſius docuit p. 284. τῷ autem apud Poëtas poni pro ᾧ omnibus notum. apud quos paſſim τ pro ὤν τοὶ pro οἱ. ipſe in Diatribe de Alea p. 116. τῷ ’τρέχεις explicas *quo curris*. τῷ ibi pro ᾧ τόπῳ vel εἰς ὃν τόπον, ſi haec vera ibi explicatio, quam inſulſiſſimam & ſtupidiſſimam eſſe ſuo loco manifeſtabitur. minime igitur eſt *ſoloecum*, ſive ut tu ſaepe ſoloeciſſans ſcribis *ſolaecum*, τῷ pro *quando*, *quum*. at ſi τοῖς hic poſuiſſem, ineptum foret. nemo enim *pluribus diebus* naſcitur. & quamvis forte difficili partu in dias luminis auras editus fueris, quippe jam tum ingens infans, olim in tantum virum evaſurus: jam tum matri, omnibus olim gravis futurus: unum tamen celebrare credo natalem diem, nec inſtar Cynthiarum & Deliarum pluribus diebus quotannis naſci. ſed forte Biſſextili infauſtoque anno natus fueris. magis tibi conſuluiſſes, ſi accuratius perpendiſſes relationem voculae τῷ apud Q. Calabrum L. VIII. 456.

> Τοῖσιν μὲν πειράεσσι [ὁ Διὸς] πιθώμεθα. τῷ γὰρ ἔοικε
> Πάγχυ περιπιπτέεσθαι, ἐπεὶ μάλα φέρτατός ἐστιν
> Ἰφθίμων τε θεῶν, ὀλιγοσθενέων τ’ ἀνθρώπων.

ubi ridicule τῷ referens ad πειράεσιν aſperius pronuntias, cum ipſa Rhodomanni verſio te docere potuiſſet intelligi Διί.

Mox conjecturam duplicem meam in unum confundens ſibi & Lectori tenebras offundit: quaſi ego conjectans

> Οὐκ ἄρα σοί γε ὄλιζον ἔπι κλέος ὤπασε μοῖρα
> Ἤματι, τῷ

admisso illo ἔτι, admitti etiam una voluissem ἤματα. non Pavo. duplex est conjectura mea. ἔτι si corrigas, ἦμαλι servandum: ἤματα si corrigas, ἐπὶ servandum. priori casu ita sensus se habet:

> ἡ μοῖρα, ὦ Σαπφοῖ, ἔτι σοίγε οὐκ ὀλίζον κλέος ὤπασεν ἦμαλι τῷ. *Parca, o Sappho, etiam tibi non parvam gloriam dedit die, quo nata es.*

Secundam emendationem si recipias, ita verba ordinanda. ἡ μοῖρα, ὦ Σαπφοῖ, οὐκ ὀλίζονα ἤματα σοὶ ὤπασεν ἐπὶ κλέος, τῷ πρῶτον. *Parca, o Sappho, non paucos dies* (non breve tempus) *tibi concessit in gloriam, quando.* quid hic minus Graecum? quid hic sensui communi adversum? si quis has conjecturas non probet, suo jure utatur. per me prodita lectio locum obtineat suum, & interpretemur ἡ μοῖρα ὦ Σαπφοῖ οὐκ ὀλίζονά σοι ὤπασεν ἐπὶ κλέος ἦμαλι τῷ. *Parca, o Sappho, non parvas dotes tibi dedit in gloriam, die quo.* Vellem tamen a Pavone exemplum adductum, quo constaret, ut dicimus παρέχειν μείζονα, ὀλίγα εἴς τι, sic & dici ἐπί τι. & tum ὀπάζειν ἐπὶ τί lubentius probaremus. ἔτι autem conjectavi, *vel conjectatus sum*, forma Pavonina (1) quia in utroque codice inveniebam non ὀλίζον (ὀλίζονα) sed ὄλιζον, & ideo necessario ad κλέος referendum. & κλέος ἦνι vel κῦδος ὀπάζειν obvia & Homerica locutio est. sic Ὁμηρικώτατος Quintus L. XII. 261.

> Μερόπεσσι κλέος μέγα θάρσος ὀπάζει.

& mox

> Θάρσος ἢ Θεὸς καὶ κῦδος ὀπάζει. & millies.

vim

(1) Anacr. p. 82. *scilicet conjectabar*. Calaber. X. 130. *conjectari* possum.

vim autem voci ἔτι eam inesse autumabam, ut indicaret Sapphoni etiam, non solum vel Alcaeo vel Alcmani, vel Stesichoro lyricis poëtis gloriam fuisse contributam: & encomium hoc in peplo aliorum epigrammatum in Poëtas collocatum suspicabar: ut re vera medium invenitur inter epigramma in Alcaeum & alterum in Homerum. quorum hoc ineditum, ut puto, illud ab Isaaco Vossio ad Catullum p. 42. publicatum. οὐκ ἔτι σοὶ ὀλίζον κλέος idem quod καὶ σοὶ μέγα κλεὸς ὤπασε μοῖρα. ad alteram conjecturam ὤπασεν ἤματα οὐκ ὀλίζονα ἐπὶ κλεὸς delapsus fui, quia ὄλιζον ἐπὶ κλέος in codd. inveniens accusativum deesse verbo ὤπασε videbam; quem ἤματα ex ἤματι refingens invenisse aptum credebam, ei accommodato adjectivo ὀλίζον? (ὀλίζονα) de quo Pavo forte non cogitasset, nisi ei praeivissem. ἤματα πάντα, ἤματα πολλὰ pro *omni*, pro *longo tempore* tralatitium. verti posset,

Non tibi nascenti paucos, suavissima Sappho,
In laudem tribuit parca benigna dies.

id est, victuram semper gloriam tribuit. Sed minus placet propter ambiguam sententiam, qua & posset his versibus indicari videri longam vitam futuram Sapphoni: cum de ejus longaevitate mihi non constet: imo contrarium fiat verosimile. Vide Wolfium in Vita Sapphus p. 24. Quicquid sit, nihil hic a me peccatum, & semper Poëta Graecus dicit, quod Lanus vates, qui cecinit

Quem tu Melpomene semel
Nascentem placido lumine videris.

quod confirmat, me non adeo absurde conjecisse hic ab auctore inscriptionis & appendicis lectum fuisse

Μοῖτα pro Μοῖρα, quamvis ego, ut patet, probavi ſemper Μοῖρα: cum haec vocabula centies a librariis commutata ſint, & alioquin non adpareat, unde inſcriptio & appendix fingi potuerint. nam in toto epigrammate nihil de Muſis, ut hodie exſtat, memoratur, & ab ipſo auctore appendix & inſcriptio profectae eſſe mecum Pavoni non videntur. circa quam tamen ſuſpicionem quoque οὐκ ἀρτιάζει.

Pervenimus ad tertium verſum omnium corruptiſſimum & difficillimum, in quo nec ipſe mihi olim, cum medicinam non videre profeſſus ad liberiorem conjecturam confugi, mihi ſatisfeci, & ne nunc quidem ſatisfacio. & ut verum fatear, a nemine adhuc aliquid in medium adlatum, quod ſatisfecerit, nedum a Pavone, cujus conjectura audaciſſima, abſurda & barbara omnino eſt, ut ſuo loco demonſtrabitur. meae igitur modo jam partes ſunt, utoſtendam in conjectura illa libera nihil eſſe, quod vel Graeci ſermonis normae, vel epigrammatis tenori adverſetur. Poëta in tertio & ſequentibus verſibus propoſitionem ſuam adſtruit & confirmat: & cum dixiſſet Parcam benignam fuiſſe in Sappho naſcentem, ſubjungit, in quibus ille favor conſtiterit. ego verſum hunc tertium plane corruptum videns tentavi, non ſollicitus de verſu ſequenti, quem tamen in initio laborare ſuſpicatus fui,

Σαπφοῖ σοὶ γὰρ κῦδος ἐν ἀμῖν ἄφθιτον εἶμεν
- - - πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐλασφάραγος.

nam duo verſiculi unam periodum conſtituere tum mihi videbantur, & cogitaram σὺν δὲ, quod me male habebat, poſſe mutari in Ζεὺς ὁ πατὴρ vel ſimile quid. νεύειν enim non minus quam συννεύειν *promittere*, *annuere*

nuere notat. *tibi enim gloriam inter nos*(Musas)*aeternam esse Jupiter pater omnium annuit.* Sappho enim

> Ἐν Μώσαις δεκάτη Μῶσα καταγεγράφεται.
>
> *Ad Musas decima est addita Musa novem.*

Et si κῦδος abibat aliquantum a sono τοῦ κεῖσιν, rursus ἐν αἷμιν satis adpropinquabat ad ἐν τῷ εἶμεν. obvia sunt autem ἔχειν, ἐλέσθαι κῦδος. ὅτι ἐν ἔσι κῦδος εἶναι. ut κῦδος ἀρέσθαι, in oraculo apud Herod. VI. 77.

> Κῦδος ἐν Ἀργείοισιν ἄρηται.

& hemistichium Homericum Il. I. 413.

> Κλέος ἄφθιτον ἔσται.

confirmabat κῦδος ἄφθιτον εἶμεν. An quid in his adeo reprehendendum inventuri sint alii, nescio: Pavus certe sensum his inesse negavit. nempe Hypercriticus putavit εἶμεν nihil posse notare praeter *simus* vel *sumus*. Hesychius enim εἶμεν. ὑπάρχοιμεν & ἐσμέν. εἶμεν pro εἴημεν passim: & ideo mutat in ἔμμεν vel εἶναι. Sine igitur, Pavo Ἑλληνικώτατε, qui, quantus quantus es, Graecus es, ut quam puer decennis callere debueras, jam te μεσαιπόλιον doceam verbi εἰμί in variis dialectis variam flectionem, &, ut dicimus: ἔμμεν, ἔμμεναι, ἦμεν ἦμες, sicquoque dici εἶμεν & εἶμες. ideoque id, quod ex me demum didicisses, si quando Theocritum prodidissem, jam edocebere: nempe Codd. meliores passim in Theocrito εἶμεν pro ἦμεν vel ἦμες exhibere. e. g.

Idyll. 3. 9. pro vulgato ἦμεν. in cod. P. XIII. seculi sed ex vetustiore multum descripto. Codd. Vatic. 38 & 53 εἶμεν.

Idyll.

Idyll. 4. 9. in Cod. K. omnium optimo. in Vatic. 38 & 53. εἶμεν pro ἦμεν.

Idyll. 7. 129. rursus εἶμεν. Cod. P. & Vatican. geminus.

Idyll. 8. 73. pro ἦμες. εἶμεν. idem Cod. P. Vat. 53. in Vatic. 38. εἶμες.

Idyll. 13. 3. pro ἦμες in Cod. P. εἶμες & Vatic. 38 & Cod. Colbert. 1193. εἶμες autem firmat εἶμεν.

Idyll. 14. 6. pro ἦμες Cod. quidam, sed quis sit, neglexi annotare, diversus tamen a Codd. P. εἶμεν habet.

Videmus ergo εἶμεν constabilitum quindecim ex variis MStis auctoritatibus in uno Theocrito: quibus si auctoritates duorum in hoc epigrammate Codicum adjeceris, ad Pyrrhonis scholam ablegandus videretur, qui de sinceritate hujus flexionis dubitaret. quod si in libris editis, in quibus Dorica dialectus praevalet, haec vocis forma usurpetur, quid dicemus de nostri Thrasonis in Graecis peritia! Archimedes autem de Spiralibus p. 345. praef. bis ait ὥστε τὸ ἀπὸ τοῦ μείζονος τμάματος τετράγωνον εἶμεν τοῦ &c. & mox ὥστε εἶμεν ἄξονα τὰν διάμετρον. in quo passim Dorismus facile in multis restitui potest & debet plura exempla adferri possent ab aliis adlata, ut Timaei Locri, Philolai & Archytae & Hippodami Thurii apud Stobaeum, nec non Theogn. vs. 954.

Ἡδὺ τὶ μοὶ ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ.

Jam Pavo substitue ἔμμεν; vel quia hoc durius, εἶναι. quorum

quorum hoc communis, illud a Dorismo diversae dialecti est. quis jam te credat primis labris Graecos delibasse fontes! Sed qui nec Latinas conjugationes noscis, tune calleres Graecas!

Sed tamen κῦδος abit nimis a voce κρίσιν. κρίσις enim omnino in metrum non modo, verum etiam in usum loquendi pugnat. quis enim, nisi in comparatione, poëtam a κρίσει, & non potius ab ingenio, arte, suavitate, vel magniloquentia carminum laudet? & vellem Pavo ostendisset recte, saltem Poëtice, ita κρίσιν circa Poëtas usurpari. & vehementer dubito an magis Graece voce κρίσις utamur *pro illa dijudicandi facultate* qua Critici censentur, quam vocabulum *judicium* Latine usurpatur: utut necessitate compulsi sic saepe loquamur. saltem apud antiquiores mihi non occurrit. an suspicatus forte est Sapphonem τὴν κριτικὴν simul cum τῇ ποιητικῇ exercuisse, ut postea Callimachus & Apollonius, & ipse Pavus, si sunt ejus serotina in Jubileum Trajectinum & pessima Anacreontica. sunt enim re vera ad perticam Pavianam dimensa & Bavianis stillant veneribus. κῦδος, ut dixi, cum repudiandum sit, quaerenda est alia vox. licet autem plura, quae vel gloriam, vel carmen, vel Musicum organon, quale quid requiri videtur, commentus fuerim, placet prae omnibus viri docti conjectura, qua κροῦσιν reponendum censet. Κροῦσις & κροῦματα, ut ποίησις & ποιήματα idem saepe notant, & proprie dicuntur de musicis modis, de arte pulsandae lyrae. Consulatur Athenaeus L. XIV. c. 1. p. 615. ubi locus ex Polybio, qui & apud H. Stephanum, & in primis Plutarch. de Musica T. II. p. 1137. & aliis locis. sane haec emendatio se commendat soni similitudine. Cum autem in uno codice legatur τὴν κρίσιν, certi essemus saltem requiri generis sequioris substantivum. sed cum τὸ γὰρ debeat exsulare, si τὸ τὴν admittatur, vel τὰν Dorice, ego

suspicor

ſuſpicor potius illud τὼ natum ex Dorico τὶν, quod igitur & ſuperiori verſui & huic reſtituendum. Σαπφοῖ, τὶν γὰρ κρῦσιν. quae vox & Erinnae a nobis reddita ex conjectura prius, poſt ex MSto in Wolfianis Poëtriis p. 10. ubi τὼ quoque obtinebat. τὶν *tibi*.

Sed quid monſtroſo illo ἐν οὔμεν vel ἐνοδ' μὲν. ut in recentiori cod. faciemus? video me in ſchedio illo, de quo locutus ſum, tentaſſe

Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ - - - ἄφθιτ' ἔνειμε.

media pro deploratis habens. qua de voce, ſed infeliciter etiam cogitavit Pavo. Si illa hic locum habet, certo debet occupare ſedem τοῦ ἐν οὖ μεν. & cum vidimus εἶμεν eſſe ſanitate ſanius, poſſemus legere

Σαπφοῖ τὶν γὰρ κρῦσιν ἔνειμε πανάφθιτον εἶμεν.

quae vox licet in Lexicis non exſtet, proba eſt. Antipater Sidonius enim utitur in Carmine in Sappho p. 162. Ed. Wolf.

Πῶς οὐκ ἐκλαύσατε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῶ.

Quoniam tamen in genere quidem Parca poſſit dici etiam poëticam facultatem tribuere: aptius tamen ἐκ μουσῶν haec dona petantur, & Muſae loquentes inducantur hic, forte non diſplicuerit aliquibus

Σαπφοῖ τὶν γὰρ κρῦσιν ἐνείμαμεν ἄφθιτον εἶμεν.

Omnino tamen mihi altera conjectura mea praeſertur, qua lego

Σαπφοῖ τὶν γὰρ κρῦσιν ἐνεύσαμεν ἄφθιτον εἶμεν.

&

& tum aptissime sequitur

Σὺν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισφάραγος.

& evitatur soni similitudo ingrata in ἐνείμαμεν & εἴμεν.

Jam mecum, Lector, contemplare Hypercritici nostri παροράματα turpissima in tertio hoc versu constituendo. Non rem exaggero. plura committit in emendando vitia, quam versiculus habet verba. *Liber MS.* sic orditur Pavo, *unus*, σοὶ γὰρ κρίσιν ἐν ὕμεν. *alter* σοὶ τὴν κρίσιν ἐνὶ μέν. *ut discimus ex notula viri eruditissimi. ex illis ego nullo negotio feci,*

Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ ἔνειμεν τὴν κρίσιν ἄφθιτον ἔμμεν.

Sappho tibi enim tribuit judicium esse incorruptum. κρίσις judicium, *quo singula aestimamus & discernimus: id incorruptum & sanum* (utinam tuum tale, Pavo, ulla ex parte esset!) *Poëtriae. nihil certius, aut accommodatius hoc scilicet praecipuum, quo gloriam sibi comparaverat Sappho in arte sua. Si* ἔμμεν *pro* εἶμεν *sono videatur alicui durius, legere potest* εἶναι. *utrumque ex proximo petitum.* hactenus Podalirius versuum sauciorum.

„ * Ha ha he! ha ha he! quid rides? ais. Quid?
„ nihil sentio, stipes sum, papaver, fungus. tam
„ subita unde mutatio? rogas, lector? imo mecum non
„ ride sed cachinnare: nam non risu sed effusis ca-
„ chinnis sunt haec digna. Pavo nullo negotio voces τὴν κρίσιν, quae jam tot seculis haeserant radicitus in parte anteriore versus, Pavo illas nullo negotio in posteriorem partem transplantat: voces autem ἐν ὕμεν non tormentis non machinis, sed occulta quadam & blanda vi, ceu Orpheus rupes & sylvas, in anteriora

* Emend. in Menandr. p. 104.

ora ſine ullo ſtrepitu traducit. Pavo particulam τὴν, quae dialecto communi propria, in epigrammate, ubi Doriſmus regnat, ſine ullo τῆς πενταπόλεως Δωρίδος decreto civitate donat Dorica. Pavo ad Midae auriculas accommodans verſuum harmoniam nobis ſubſultantem, claudicantem, & caeſura carentem poſt tertium pedem, ſine negotio ullo procudit verſum: denique Δωρικώτατον εἶμεν, quia ſibi ignorabilis vox, mutat in protritum εἶναι vel ἔμμεν, pluraque alia in uno verſiculo deſignat facinora. O divina criſeos Pavoninae potentia! o ingenii feliciſſimi conatus ultimus! faceſſant, faceſſant aliorum nugae nugarum nugaciſſimae, & ineptiae ineptiarum ineptiſſimae. glandibus non veſcimur amplius, fruge Pavonina reperta. at tu, homo confidentiſſime, ubi didiciſti Sapphoni prae Alcaeo, Alcmane & aliis Lyricis judicii defaecatioris laudem tributam eſſe? neque enim tibi praeſidium in eo, quod in carmine de Sapphone habet Δημόχαρις quidam (niſi ſit nomen femininum ut Νικόχαρις ſecundum te & *quaedam* dicendum) Anthol. L. IV. C. 26. p. 368.

> Πηγάζει τὸ διαυγὲς ἐν ὄμμασι. τοῦτο δ' ἐναργῶς
> Δηλοῖ φαντασίην ἔμπλεον εὐστοχίης.

Ἐυστοχία enim illa non Sapphoni magis quam omnibus vegetioris & vividioris in oculis aciei hominibus proprium. nec unicum hoc teſtimonium, adeo vagum, effecerit, ut merito Sappho laudatam dixeris propter *judicium* praecellens: quemadmodum vel Pindarum propter ſublimitatem, vel Ovidium ob ingenium, vel Callimachum ob artificium Carminis praedicamus. Sed ſi tibi hoc concederemus, quo Grammatico, quo auctoris loco iſtam barbaram ſignificationem τοῦ *incorruptus* & *ſanus* in voce ἄφθιτος vindicabis?

bis? ἄφθιτος enim *incorruptus*, *incorruptibilis respectu durationis*, non respectu aliarum in rebus vel personis facultatum. & ideo *aeternus*, *immortalis*, *durabilis*. non *sincerus*, *purus putus* vel *impermixtus*, quae significatio vocis ἀκίβδηλος & aliarum. hinc Suidas ὅτι τὸ ἄφθιτος ἐπὶ ἀψύχων Φιλόσοφοι τάττουσι: τὸ δὲ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων. Schol. Il. β. 46. ἀδιάφθαρτον. αἰώνιον. Aeschyl. Choeph. 1037. πυρός τε φέγγος ἄφθιτον. ubi alii de eadem re locuti ἀέναον, ἄσβεστον. vide Stanl. Theocr. Idyll. 18. 52. ὄλβος ἄφθιτος. *perpetuae divitiae*, *durabiles*. & ipsum κλέος ἄφθιτον apud Homerum habuimus. ubi Schol. ἀθάνατος δόξα καὶ φήμη. & Ælian. 2. V. H. 32. & apud Sidonium Antipatrum πανάφθιτον ἦμαρ, *aeterna vita*. & δῶρα μουσάων ἄφθιτα. *carmina immortalia* Calab. VII. 88. οὐρανὸς ἄφθιτος αἰεὶ & saepe. hinc ipsis Diis vulgare epitheton ἄφθιτοι Θεοί. ut *aeterni Dii* apud Latinos. apud Orpheum in Hymno in Jovem. Ζεῦ ἄφθιτε. & ap. Pindarum IV. Pyth. 58 & 518. Ζεὺς & Ἐννοσίδας ἄφθιτος. apud Hesiod. Θ. 389 & 398. Στὺξ ἄφθιτος. Aeschyl. Eumen. 727. Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς. & Eurip. Oresta 1635. Ζηνὸς γὰρ ὄντα, ζῆν νιν ἄφθιτον χρεών. hinc μήδεα & βουλεύματα Θεῶν ἄφθιτα, ut ipsi dii. & inde in hymno Homerico Mercurii vs. 316. ἄφθιτοι ἀθάνατοι. Haec exempla ex millibus pluscula adduximus, quia Pavo non solum hic, sed & in Calabro vim hujus obviae vocis ignoravit. L. X. 19. scilicet, ubi legitur

Οὐ γὰρ ἀβληχρὰ θεοῖσι τετύχαται ἄφθιτα ἔργα.

ille ait ἀβληχρὰ & ἄφθιτα se mutuo destruere, & ideo suspicatur Quintum ipsum scripsisse ἄπλετα. At ἄφθιτα est epitheton ordinarium rebus divinis datum. hinc Schol Apoll. I. 431. ἔργον ἄφθιτον. θεῖον, θαυμαστὸν, ἀθάνατον. quo & Hesychius ducit. per

αἰβληχεῶν describitur porro indoles operum *divinorum:* nempe Trojae muros non esse ἀσθενεῖς *infirmos.* ostendendum praeterea fuisset ἄπλετος usurpari a Calabro: imo ab aliis Poëtis potius in *laudem* quam in *vituperium.* ἄπλετος δόξα Pindarus suo jure dixerit. Isthm. IV. 19. Calabro non imitandus.

Miremini jam mecum non modo stuporem, sed & confidentiam sibi applaudentis semper hominis, qui his tot & tam crassis erroribus solitum suum NIHIL CERTIUS, NIHIL ACCOMMODATIUS adpingere audeat. & hinc sic statuite, quotiescunque haec vel similia ἐπιφωνήματα suis dictis subjungit, eum versari in maxima ἀπορίᾳ ea confirmandi, quae confirmanda erant, & pleraque talia esse falsa & absurda, quae ita lectori pro sua auctoritate, quam unde vel minimam sibi triobolaris hic literator conciliarit, obtrudere conatur. in diatribis his passim patebit me verissima dicere.

Sic tandem ultimam crisin instituit, quae me quidem tangit in vocem μέλψαι. cui voci alleveram: *quid* Μέλψαι! *an posuit pro* μέλψα (sic enim a me scriptum) *& id pro* μέλψῃ? solemus ita de locis corruptis loqui, ut tu ipse saepe, Pavo, qui bene scribendi norma & lex merito tibi videris: ex. gr. in Calabro L. V. 419. *quid illud* πρὶν? *quid* τῶνδε δῆριν? non quod haec ignorabas vocabula: sed quod quid in isto loco significare possent non videbas. Sic ego non videbam qui sensus aptus elici posset, si μέλψαι vulgari notione & orthographia acciperetur. delapsus igitur fui, ut putarem majusculis literis τὸ ΜΕΛΨΑΙ fuisse exaratum pro ΜΕΛΨΑι, *cantabis.* μέλπεσθαι enim pro μέλπειν obvium. vel etiam pro *cantaberis.* nam futura media saepe pro passivis occurrunt. ut πολεμίξομαι. νικάξομαι. νύξομαι. φθίσομαι. ἱμήσομαι. καταλύσομαι. aptior etiam locutio, *cantaberis in omnibus hominibus,* quam *cantabis.* Homerus, qui Graeciam obiisse traditur,

ditur, diceretur rite *cantasse in omnibus hominibus*, non adeo poëtria nostra. Sed nihil adfirmo. hanc autem scripturam sciebam non solummodo in libris majori charactere exaratis obtinere: & ita saepe exhibere quoque membranas minutioribus literis conscriptas, sed ex vetustioribus alius generis propagatas, sed sciebam praeterea ita saepe exaratum me offendisse in Cod. Anthologiae Palatino: unde hoc epigramma petitum. in quo & aliis Codd. ex. gr. in Antipatri Sidonii epigrammate (vide Wolfii Sapphica p. 162) ΜΝΑΣΑΜΕΝΑΙ pro μνασαμένα vel ΝΗΣΑΜΕΝΑΙ pro νησαμένα. putabam quoque *futurum praeferendum*, quia aptissime cohaerebat cum τῷ ἔσσεται, item *futuro*. hoc Cloacio Vero nostro non placet, & omni ope contendit, esse *imperat. medium*. at Graeci sermonis non ignaro lectori omnino hic requiri futurum sedebit, nec ullum locum habere posse imperativum. futura enim in utraque lingua saepe quidem pro imperativis; at non imperativi pro futuris ponuntur. quod si pergat pugnare laudatus Cloacius Verus pro suo imperativo, novus tertiusque candidatus suffragium meum feret, nempe Aoristus infinitivi activi: cui forte & ipse favisset, si magis novisset, quam infinitivum ἤμεν ab εἰμί. nam hic infinitivus posset obtinere locum imperativi Pavonini. Sed omnino nego imperativo locum hic esse; series sententiae futurum requirit. futurum autem ex literarum habitu facile profluit, sive μέλψα velimus agnoscere ipsum, sive potius id mutare in μέλψῃ. quod si primam meam propositionem voluisset convellere homo, potuisset sane, nisi esset dialectorum, si quis unquam, imperitissimus. veri enim specie Δωρικώτερον μελψῇ requiri adseruisset: qua terminatione & accentu Theocritus & alii secundam futuri medii proferre solent. Sed ignoto sibi argumento uti nequiit: cui tamen

id opponi potuisset, dialectos esse geminas apud Dores, leniorem durioremque. quarum illa usus fuit Theocritus, hac usi sunt alii, & uti potuit auctor epigrammatis, & me in trecentis locis literam alpha in Codd. invenisse, unde nunc male exsulat. Μέλψη ἀοίδιμος reddit facilem sensum, & idem significat, quod ἔσῃ ἀοίδιμος μελιστής, quo titulo Anacreon mactatur Carm. LVI. in Anacreonteis. quare plorare jubeamus magistrum cum suo imperativo, quem ipsi perpetuum contradicendi suum κακόηθες subministravit.

Haec sunt quae Pavo in meis reprehendit: haec sunt, quae in ipso reprehensore ego reprehendenda censui. tuum erit, lector, judicare, uter alterius meruerit magis censuram. quae hactenus disputata, ad me, ut monui, spectant. quae porro in medium adferentur, potius ad aliud forum pertinerent: sed propter causae affinitatem & conjunctionem coram eodem tribunali & haec pars peragetur: in qua non pauciora nec minus insignia Pavonis flagitia literaria offendes. exhibebo autem ante omnia jam hoc epigramma, quale a V. Cl. Joanne Christiano Wolfio editum: qui duobus in locis meas conjecturas, semel suam in ipsum contextum admisit: cum ego in exemplari transmisso expresseram codicis scripturam, quantumvis vitiosam. In corrupto hoc epigrammate parum intererat, quo fieret modo. certe lectio codd. in ima paginae ora conservata fuit. Unicum tamen capiti huic attexendum. vides me in fine eorum, quae ad hoc notavi carmen, scripsisse. *mox κλυτᾶς Φάμας ἔσσεαι ἠπεδανά, quae locutio!* haec quidem non edita a Wolfio: nec edi debebant. fatale tamen fuit etiam Pavoni a me dissentire, licet sententiam non sciret meam. ille enim plane e contrario nihil difficultatis hic offendens scribit οὐ γὰρ ἔσσεαι. *neque eris* &c.

&c. *haec facillima sunt & plana*. Sed magno doctori ego, & forte alii mecum, debuissemus minerval, si docuisset aliquo exemplo Graecos vocem ἠπεδανός cum genit. ea significatione construere, quam loci hujus sententia requirit. Verum non praevideo loculos ita brevi evacuandos fore. rogamus tamen rationem nostri habeat, quandocunque bilem purgare necesse sentiens, animum ad scribendum rursus applicuerit.

CAPUT III.

Cl. Joannis Christiani Wolfii versio & correctiones ejusdem epigrammatis defenduntur. Pavonis stupor & errores plurimi exponuntur.

JOannes Christianus Wolfius V. Cl. in Sapphus Carminibus p. 166 & 167 sic exhibuit:

Εἰς (1) Σαπφὼ, παρὰ τῶν Μουσῶν κοιμωμένην.
Οὐκ ἄρα σοίγε ὀλίζον' ἐπὶ (2) κλέος ὤπασε Μοῖρα
Ἤματα, τῷ πρῶτον (3) φῶς ἴδες ἀελίου,
Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ κῦδος ἐν ἀμὶν (4) ἄφθιτον εἶμεν,
Σὺν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισφάραγος. (5)
Μέλψαι (6) δ' ἐν πάντεσσιν ἀοίδιμος ἀμερίοισιν,
Οὐ δὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεαι ἠπεδανά.
Ἐγερθεῖσα δὲ Σαπφὼ εἶπε τάδε.

Μ--(7) μάθες, θεῖος μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. (8)

In Sapphonem apud Musas dormientem.

Non sane tibi paucos in gloriam dedit Parca
Dies, quando primum jubar Solis videbas,

Sappho, tibi enim gloria perennis in nobis ſimus,
Simul autem pater omnium annuit elato collo.
Cantabis autem celebris omnibus diebus,
Neque inclyta ſama eris deſtituta.

Experrecta autem Sappho haec dixit:

Muſa intellexiſti, divinum mihi in ſomnis contigit ſomnium.

(1) Hoc epigramma ineditum V. C. *D'Orville* mecum benevole communicavit, qui illud vocat ineptum, ſaltem valde corruptum, ſed ad *Sapphus* res pertinens.

(2) Forte ἔτι *non aliis ſed etiam tibi*. Suſpicatus fui ita conſtituendos eſſe duos priores verſus: Ὀυκ ἄρα σοίγε ὀλίζον ἐπὶ κλέος κ. τ. λ. D'Orville.

(3) MS. habet: Ἤμαλι τῶ πρώτω.

(4) MS. σοὶ γὰρ κρίσιν ἐν ὕμνω· alius codex: σοὶ τὴν κρίσιν ἐνὶ μέλει unum non ſanius altero, nec medicum video. liberiori conjectura legi poſſet: σοὶ γὰρ κῦδος ἐν ἀμῖν. D'Orville.

(5) Forte ἐρισμάραγος, graviter tonans.

(6) Quid ſibi vult μέλψαι? an poſuit pro μέλψαι & id pro μέλψῃ? D'Orville

(7) Qui hanc appendicem commentus fuit, legit Μοῖσα non Μοῖρα. D'Orville.

(8) MS. habet: μάθες ὅς μοι ἐν ὕπνιον ἦλθεν ὄνειρος. ſed verſus deſcriptus eſt ex Homeri Odyſſ. Ξ. vs. 495.

Κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

Hactenus Wolfiana.

Sic raucam attollit volucris Junonia vocem:
Fundere Cycneum dum putat ore melos.

In inſcriptione περὶ τῶν μουσῶν (Pavo ait) *vertit* apud Muſas, *imperite & pueriliter. nam ſic ſcribendum*

περὶ

παρὰ ταῖς Μούσαις, *cum* παρὰ *pro* apud *jungatur Graece cum casu tertio, non casu secundo. vertendum igitur* ab ore Musarum, a Musis. *quae scilicet in epigrammate dicuntur, a Musis dicuntur dormienti Sapphoni: Sappho dormit, & dum dormit, ei epigrammate comprehensa dicunt Musae.*

Musas hic loqui, & Sapphonem dormientem induci, quisque ad lectionem primam perspicit: & sic ego & Cl. Wolfius accepimus. nihil igitur hic novi tanto supercilio vir ὀνειροκριτικώτατος lectorem docet. at cum εἰς Σαπφὼ παρὰ τ̃ Μουσῶν κοιμωμένην vertit, *In Sapphonem ab ore Musarum, a Musis dormientem*, id sane novum, imo novissimum, & ore indictum alio. liceat in illuminatissimi viri abditissima animi sensa penitius paulo penetrare. quo opus, si intelligere velimus. post igitur iteratas meditationes hoc verosimillimum inveni, voculam AB hic *caussam, instrumentum* denotare, quod Sapphonem dormire fecit. *Sappho* igitur *ab ore Musarum dormiens:* tantundem significat, ac *Sappho Musarum cantilenis in soporem delapsa.* & fingere debemus Musarum chorum adsedisse Sapphus lectulo, ut nutriculae infantulos naeniis suis sopire adsueverunt. Vix tam apposita interpretatio in mortalium ullius mentem incidere possit, si exceperis Pavonem: quem constat in re nutricia esse consummatissimum, & ab ipsis Nymphis κουροτρόφοις edoctum. multum tamen experientia ipsa eum docuit. nam quoties non adsidisse debuit ille *nutriculis*, dum spurcas puerulis detraherent fascias, qui in Libro de Alea p. 144. tam accurate, tam subtiliter naturam definit *infantilis* ἀφοδεύματος, id scilicet esse λεπτόν. *tenue* esse infantium C... unde & in Hesychio optime legit κικκιλονθίς. *quia* ἔνθος (stercus) *in ea voce.* quae tamen modo obiter ibi tangit, *plura alias* docturus. ut spes sit brevi ab ipso

absolutissimum commentarium proditum iri de origine, generibus, nominibus, proprietatibus & differentiis omnium rerum Volusianarum. cujus quicquid adhuc Ἀνὴρ hic Κόπερος † edidit, posset videri esse instar prodromi: sunt enim re vera chartae C.... Sed ad rem. vidistine hominem confidentiorem, audaciorem, impudentiorem! scilicet ut minus cauto lectori illudat, duo vocabula παρὰ τῶν Μουσῶν ex medio evellit, & a voce κοιμωμένην, cui arcte cohaerent, abrumpit, eamque significationem adfingit, quae nunquam iis in naturali sede positis accidere possit. si scriptum haberetur. εἰς Σαπφὼ κοιμωμένην. παρὰ τῶν Μουσῶν· verti posset. *in Sappho dormientem. a Musis*, id est, *ex persona Musarum. Musae loquuntur.* sed jam nec ipso Pyracmonos malleo talis sensus verbis hisce extundi potest: nisi subdolus hic ῥηματολυάκλωρ tacite rursus, ut in vocibus τὴν κρίσιν & ἐνύπνιον, vocabula transposuisset. Si hanc interpretandi viam ingrediamur, quidvis e quovis facere possumus. Ineptissime Pave, vertendum erat, *in Sapphonem a Musis sopitam.* Scilicet Musae Sapphoni somnium immiserant, ut, quemadmodum dii saepe mortales admonent, poëtriam in somno certiorem facerent de futura ex carminibus gloria. Cl. Wolfius melius quam tu, ô literarum Graecarum oblivio, norat παρὰ cum genitivo *ab*, non *apud* notare. sed procul dubio sensum voluit exprimere, non adeo praepositionis vim: & accepit haec, quasi Sappho a Musis in Helicone esset sopita: ut Ascanius in collibus Idaliis juxta Virgilium:

At Venus Ascanio placidam per membra quietem
Irrigat, & fotum gremio Dea tollit in altos
Idaliae lucos. ubi mollis amaracus illum
Floribus & dulci adspirans amplectitur umbra.

Sappho

† *Eleganter hominem vilem* sic voco ex καταπειλημμένη illa Observatione p. 106. *de Alea.*

Sappho non minus apud Musas, quam Ascanius apud Venerem dormivisse dici potest. & illa interpretatio tuam centum parasangis praecurrit, & tolerari potest: tua omnium ineptiarum epitome est, & sola ostendit, te saepe vertiginibus agi, qui nisi ex rotato cerebello tam contortas interpretationes projicere non posses.

Mox Noster ad haec

Σαπφοῖ σοὶ γὰρ κῦδος ἐν ἁμῖν ἄφθιτον εἶμεν.

Quid hoc? neque Graeca sic scripta capio, neque Latina ex illis expressa. Sappho, tibi enim gloria perennis in nobis simus.

Graecis optimum sensum inesse supra ostendimus, modo conjugationes Graecas novisset Aristarchus. Latinis sensum non inesse fateor. at quid tum! quid mali commissum! quid quod non omnes faciunt, qui fragmenta & corrupta vertunt, verba non sensum exhibentes. an ex. grat. Nic. Carminius Falco (qui tribus voluminibus in folio Dionem integrum publicare meditatur) Cassii fragmenta Librorum LXXVIII & LXXIX ex longe antiquissima & misere habita membrana edens, peccavit, quod singula verba & truncatas sententias ita prodidit & vertit, ut habebantur in codice? nihil aliud hic fecit Cl. Wolfius, & versiculum ὑλικῶς vertit. εἶμεν enim ὑπάρχοιμεν notare supra vidimus. & cum ego modo breviter prodidissem versiculi tertii emendationem, & non addidissem sensum pendere juxta me a sequenti versu: integram sententiam quod ad syntaxin hoc in versu constituit ille; licet sensus claudicaret. quin tamen, quoniam adeo praefracte illud negat Pavo, aliquem sensum his verbis inesse ajo, nempe ut Musae dicant: *Simus tibi, o Sappho, gloria sive gloriae, quae*

in & ex nobis perennis : quaere ex nobis perennem gloriam. ſed verterit ὑλικῶς Vir doctiſſimus.

Hinc pleno impetu in notulam quarto verſui adjectam invehitur. Talis eſt verſiculus :

Σὺν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισφάραγος.

notula eſt. *forte* ἐρισμάραγος *graviter tonans.* ad hanc Argus noſter μορμυρωπός. *corrigitur* ἐρισμάραγος *perperam. quia de nutu ſermo eſt , qui cum capite peragatur eo ſignatior , quo collum eſt prolixius. magno Jovi magnum caput & magnum collum. eo ſignate annuit. Emphatice Neptunus, unus ex tribus Diis majoribus, etiam* ἐρισφάραγος *dicitur in hymnis, qui Homero adſcribuntur vulgo. plura alias.*

Antequam criticum cribrum a peſſulo detraham ad hos Pavoninos furfures cernendos, reminiſcatur lector, Cl. Wolfium haec plane ad mentem Pavonis vertiſſe:

Simul autem pater omnium annuit elato collo.

vidit tamen tale epitheton minus Jovi convenire, & ideo ad facilem devenit emendationem : quam etiam ſolita ſua modeſtia vocula *forte* mollit. ἐρισμάραγος enim Jovis epitheton apud Heſiodum Θ. 815.

Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι.

Orpheus in Jovem Fulg. p. 118.

Κικλήσκω μέγαν, ἁγνὸν, ἐρισμάραγον.

qui eadem pag. σμαραγεῖ ἢ κεραυνός. Lucian. Timon. p. 52. ἐρισμάραγος ἀστραπή.

&

& hinc passim ὑψιβρεμέτης, ἐρίγδουπος. βαρύγδουπος. βαρυβρεμέτης. παντοδινάκτης. βαρύκτυπος. μεγαλοβρεμέτης pro Jove βρονταίῳ apud Poëtas Graecos occurrit: quin hae voces saepe confundi solent. ex. gr. in Theocriti Syringe, ubi in Antiquissimis Editionibus legitur πυρισφαράγυ. in codd. exhibetur πνευσμαράγυ vel πνευσμαράγω. nihil hic peccavit igitur Cl. Wolfius. Attamen Pavo contra stat: rationes ejus legisti. *In nutu caput agitur, & vehementius agi potest, quo collum longius.* & ideo hoc Jovi annuenti epitheton accommodatissimum.

O tribus Anticyris caput insanabile totis.

Tune Jovi, cui in omnibus monumentis a pictoribus & statuariis aequum a vertice ad calces, & membris congruentibus aptam formam dari videmus, tune huic formosissimo Deo anseris vel gruis, vel Ibidis vel ciconiae vel tibi cognominis ferae longitudinem colli impie affingere audes!

Forsan in amplexus voluit sic tendere Ledae:
Longaque jussit amor colla decere Jovem.
Sed non sic magno graditur metuendus Olympo:
Aut sic Aethiopum fertur adire dapes.

Quin tu hunc apud politissimos Graecos natum, saltem educatum Deum, & Deabus & heroinis ob morum elegantiam etiam commendatissimum, tune hunc rusticis similem facis Cudelstaertensibus, qui interrogati Domino Priori & Dominis Canonicis omnia capite & collo toto, ceu flagellum vibrantes, annuere soleant! quem indecentem annuendi gestum nec in pueris nostris ferimus, & ideo a prima infantia ut agrestium Hollandorum mores mature exuant, in scholas Francicas tanto cum fructu amandamus, unde

de tam politi & teretes corpore & animo exeunt, ac eburnea Pygmalionis statua. & te hoc facere hominem antiquarium, qui saltem ex Theologia gentili noscere deberes Deum, Jovem illum *cuncta supercilio moventem.* qui certe apud Homerum legisti (nam eum edere inter ceteros minaris)

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον.

& apud Ovidium:

Terrificam capitis concussit terque quaterque
Caesariem, cum qua terram, mare, sidera, movit:

in quibus *caput*, *caesariem*, *supercilia* memorari videmus, non *cervicem vel collum.*

Certe R. Bentlejus more juxta te suo ineptire tibi videbitur, cum apud Terentium in Eunucho III. 5. 42. legendum suspicatur, *At quem Deum, qui templa coeli summa* nutu * *concutit:* & inde principem Britannorum poetarum J.Miltonum emendare sustinet, L. II. 351. magni operis:

So was his will
Pronounc'd among the Gods; and by a Nod, †
That shook Heav'n's whole circumference, confirm'd.

Forte si res arbitrii tui esset, ubi jam legimus apud Virgilium:

Annuit & totum nutu tremefecit Olympum.

legeremus

Annuit

* Vulgo *sonitu.*
† Vulgo *an Oath.*

Annuit & longo tremefecit sidera collo.

Ut Jupiter non aliter Junoni, quam Harlequinus Columbinae, annuerit.

Βάλλ' ἐς κόρακας, abi igitur in malam rem, abi ad patibulum (quo Bentlejum & † alios misisti saepe) cum tua impia interpretatione, Pavo ἐρισφάραγε. aut si tibi adeo longum collum placeat, te illo jacta ipsum inter tui similes aves, vel si hae te fugant, inter graculos, ad quorum gregem te pertinere omnes & singuli mox per me scient.

Ego vero vulgatam lectionem servandam censuerim, at explicandam ea significatione, quae obtinet in ἐρισμάραγος. Apud Hesychium quidem invenimus Ἐρισφάραγος. μεγαλαύχην, ὑψηλοφόρος. ubi prima glossa favet significationi τοῦ *collum longum*. at altera nihil huc facere videtur. quin novi, qui utrumque interpretamentum habeat suspectum. & primo loco μεγαλαυχῶν vel μεγαλαυχὴς reponat. ut e contrario ἐριαύχην in Homeri Hymno XXXI. 9. recte obtinet, pro quo alii ἐριαυχὴς. quin si μεγαλαύχην retineamus, significatione τοῦ μεγαλαυχὴς accipiendum. ut ὑψαύχην in Anthol. L. VII. p. 459.

> Ὁ θρασὺς, ὑψαύχην τι, καὶ ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων,
> Κεῖται τῆς ἰδίης παίγνιον ἀφραδίης.

& eodem Libro p. 466.

> Ἀλλ' οὐ σῆς κραδίης ὑψαύχενος ὤκλασεν ὄγκος.

nec ὑψηλοφόρος ipsi placebat: sed reponi volebat ὑψηλόφωνος. ego vero nolim ereptum ire significationem τοῦ *altum collum* huic voci. sed huc facere eam nego;

† Menand. 10. & p. 74.

nego: & longe aptiorem esse τοῦ *valde strepens, sonans, tonans*. & vocibus σφάραγος & σφαραγεῖν non competere solummodo hanc notionem, sed etiam primariam esse antiqui Grammatici passim docent: imo *gulam*, *guttur* (unde magis καταχρηστικῶς coepit significare *collum*, *cervices*) ita dictum adseverant ἀπὸ τοῦ σφαραγεῖν & sono, *qui in gutture fit*. verbum enim ὀνοματοπεποιημένον, hoc est, ad sonum effictum, ut Suidas testatur; quem tamen ibi non intelligens doctissimus Kusterus frustra supplere voluit. Lexicographi verba sunt. σφαραγεῦντο. ἦχον προΐεντο. ὄνομα πεποιημένον (Kusterus supplet ἀπὸ τοῦ σφάραγγος, ὅ ἐστιν ἡ φάρυγξ. sed nihil desit) καθ' ὃ καὶ σφαραγίζω. τὸ ἠχῶ. & paulo prius σφάραγον. ὁ Ἀππίων. φάρυγγα ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γινομένου ψόφου. Eustath. in Iliad. X. p. 1272. II. σφάραγος, λαιμὸς, βρόχος. τράχηλος ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν τόπον ψόφου. Hesych. inter alia σφάραγγος. ψόφος. imo significatio accommodatissima ibidem. σφαραγεῖ. σφαραγίζει. ΒΡΟΝΤΑι. ταράττει. ψοφεῖ. —— σφαραγεῦντο. ἐψόφουν. —— ἐσφαράγιζον. ἐδόνουν. μετὰ ψόφου ἤχουν. Sch. Nicandri Theriac. 553. σφαραγούμεναι. ταρασσόμεναι. apte igitur hinc Jupiter, qui ταράττει, δονεῖ τὸν οὐρανὸν ταῖς βρονταῖς dicitur ἐρισφάραγος. Quin hanc ipsam vocem Eustathius ad Odyss. p. 1636. testatur a Pindaro ἐπὶ πολυήχου. *de valde sonante* usurpatam. In Pindaricis hodie quidem, quod sciam, non exstat. sed habemus Pyth. IX. 6. ἀνεμοσφαράγου Παλίου κόλπους. *Pelei montis ventis sonantes sinus*. at juxta Pavonem Pelio erit *ventosum collum*. &, quod rem extra dubium ponit omnino, in eodem Pindaro βαρυσφάραγος occurrit; quae vox idem notat. ut ἐρίγδουπος. & βαρύγδουπος. ἐριβρεμέτης & βαρυβρεμέτης. & sic ἐρισμάραγδος ἡ βαρεῖα. apud Suidam. ubi interpretes toto coelo aberrare, & de lapide pretioso cogitandum puto. jam illud βαρυσφάραγος est ipsius Jovis, ut hic,

epi-

epitheton. in Isthm. VIII. 48. Aeacum vocat filium πατρὸς βαρυσφαράγου. *gravium tonitruum strepitum excitantis.* ut recte interpretes. Pavonis ex doctrina Jupiter hic cervicibus opimis & obeso collo stupebit. Apud Oppian. L. IV. Cyneg. 441. legimus

Ἢν δ᾽ ὀλίγον πνεύσωσι πολυσφαράγων ἀπὸ λαιμῶν.

Si damae paullum respirarint sonoro e gutture.

tu, pro amore †, quo *in* hunc poëtam te ferri profiteris, & quo ductus quot attigisti ejus loca, tot corrupisti, huc *plurima tua colla & cervices* damis accommoda, & nova monstra crea. Cupidini quoque sive τῷ πυρισφαράγῳ πόθῳ in Theocriti Syringe *collum igneum* adfingas. putaverasne, lector, homini suam ἀκρίβειαν, κρίσιν & acumen ubique stolide adeo jactanti tantam inesse negligentiam, stuporem & ἀκρισίαν? vis originem erroris hoc in loco. ille, ut plerumque, natus est ex ignorantia. nam notio vocis σφαραγεῖν ipsi parum perspecta & cognita erat. nam ad Q. Calabrum L. XIV. vs. 282. σφαραγεῖν ait *minus esse notum quam* σκαργᾶν & σπαργεῖν. at, Pavo, si vox σφαραγεῖν tibi inter minus nota, quidquamne te in Graecis scire credemus? vox enim passim obvia & notissima. pro qua Theocr. Idyl. XVII. 94. ἀσφαραγεῖν *de armorum sono* habet.

Atat Neptunus etiam vocatur ἐρισφάραγος *longo collo insignis.* in hymno in Mercurium, qui vulgo Homero adscribitur. vs. 185.

Αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ὀγχηστὸν δ᾽ ἀφίκανε κιὼν, πολυήρατον ἄλσος
Ἁγνὸν ἐρισφαράγοιο Γαιηόχου.

Sed

† *Horap.* p. 385.

Sed Apollo pervenit Onchestum, multum amabilem lucum gravistrepi *Neptuni*.

ut ibi rectissime vertit Jos. Barnesius, homo a te ter centies ineptissimi titulo salutatus. at dic, omnium ineptorum ineptissime Pavo, cur Neptunus hic tali collo instruitur. an hic quoque de *nutu* agitur, quae tua cavillatio circa Jovem fuit? an ἐρισφάραγος potius respondet aliis Neptuni epithetis Βαρύκτυπος γαίης τινάκτωρ. ἐννοσίγαιος. ἐνοσίχθων. ἐρίκτυπος. βαρύσδουπος & centum aliis? † ,, Apage ineptias igitur ,, Pavonis (Eustathii) quae omnem stultitiam superant, & inter ineptias familiam ducunt. & tamen ,, haec bella adblandiri potuerunt Pavoni (Salmasio) ,, ubi alia castigata erant ad manum! (Viri eruditissimi) me miseret pudetque. sed *alias* de voce Ἐρισφάραγος *plura* promittit. At nos jam satis de eo vocabulo. tamen non linquo adhuc hominem. haec pagina enim plures adhuc ineptias alit. nam non contentus ad suam deformitatem configurare elegantissimum Jovem: in alios Deos non minus injurius hic hominum Deorumque contemtor, Mezentius alter. nam cum adhuc omnes didicerimus duodecim esse Consentes & majorum gentium Deos, qui plebi Deorum, semideis, nymphis & Faunis & ruricolis Silvanis nobilitate & potestate inmane quantum praestant, hic ipsam Palladem, quae proximos Jovi traditur honores occupasse, &, Praesidem nostrum, Apollinem magnum, ceterosque

Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

& solos agnoscit *Jovem*, *Neptunum & Plutonem majores Deos*. Ait enim, *Neptunus unus ex* TRIBUS *Diis*

† Diatrib. de Alea p. 68.

Diis majoribus. aliter ſenſiſſet, ſi fidem habuiſſet, quae circa haec eximii Viri, Hildebrandus, Cippingius & Danetius tradiderunt.

Εὖγε, εὖγε, ὑπέρευγε! Io triumphe! Io triumphe! *nam omnes*, Pavo clamat, *qui linguam primis modo labris deguſtarunt ſciunt*, *ἡμερίυς dici ἀνθρώπυς. at vir doctus ἐν πάντεσιν ἀμερίοισιν* (Pavo ἀμερίοισι neſciens lenem hic locum habere) *vertit in omnibus diebus.*

Adſpice, purpureae pandit ſpectacula caudae,
Provocat & collo verſicolore jubar!
Adſpice, metitur paſſu ſola Pavo ſuperbo,
Et prae ſe cunctas ſpernere gaudet aves!
At jamjam vanae volucris tumor iſte reſidet:
Informes ſimulac viderit ipſa pedes.

A quo ἡ Ἀρεαία ſtet, dijudicare non debeo, qui extra partes non ſim poſitus: & merito arbitrium meum rejiceretur. Id tamen dicam, parum Sapphus referre, an ipſi ſpondeatur gloria *in omnibus hominibus*, an *in omnibus diebus. homines* enim pro *tempore*, & *tempus* paſſim pro *hominibus*: nec fugit virum in Poëtarum lectione verſatiſſimum apud ipſos ἡμερίυς & ἐφημερίυς dici *homines in diem viventes.*

Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον ὐκ ἐσορῶμες.

id praeterea dicam: ſi jam hic quidquam peccatum, longe decentius & majore cum judicum favore hanc actionem potuiſſe ſuſcipi a quovis alio, quam a te, Pavo: qui in eodem genere longe gravius ſaepe erraſti. Nam, niſi fallor, tu Quiris ollus es, qui ante ſex admodum annos in Philae cap. XXXVI. pro *vulpe*, † quae κερδὼ Graecis dicitur, nobis vendidiſti *ſimiam*, quae πίθηκ@ ipſis audit. en verba Philae & tua:

Φύσε πονηρὸν, οἷα κερδὼ, τὺς τρόπυς.
Natura improbum, ut ſimia, *moribus.*

D Et

† Miſcell. Crit. Vol. II. Tom. III. p. 441.

Et dedita opera & meditatum te hoc fecisse verosimile est, quia hic te soni similitudo in κερδὼ & πιθηκος fallere non poterat. nescio tamen an a simiis & Bavianis gratiam sic magnam inieris, qui pro tua maledicendi κακοηθείᾳ ipsis πονηροὺς τρόπους exprobrasti palam: & quidem summa injuria, cum apud omnes constet simias esse scitissimas & tantum non humanas bestias, & moribus politissimis praeditas: adeo, ut & ipse Horapollo tuus L. II. ἱερογλυφικῶν C. 61. τὸν πίθηκον οὐρῶντα, κρύπτειν τὸ ἴδιον οὖρον. *mejentem simium occulere propriam urinam* tradat. quo quid nitidius politiusque & moratum magis? Sed quem locum tu, odio in genus cognatum Vatiniano ablatus, ὦ ἄνερ τριπιθήκινε, incrustare satagis, & ex fide Codicis Pierii Valeriani, hominis quem tu ipse ironice (*a*) *bonum* & *boni animi* vocas, sed serio loquens ut *ineptissimum*, *insulsissimum*, imo *fallacem* exagitas, substituere conaris αἴλουρον. *felem*. idque *neminem adspernaturum* affirmas, qui *felem mejentem vidit aliquando. nihil* enim *notius. cum id tibi de simia non constet:* quare *videndum* pronuncias. Visum ergo huc venias Pavo, & diversorii Magistrum adi, qui vulgo *Coeruleus Joannes* audit: ille multos simios & Pavianos alit, & poteris curiosos oculos animumque philosophicum illum tuum explere observando simias exsaturantius mejentes. colloca te in medio clathrorum & omnes (*b*) *concurrent*, qui *Aesopum conspicere volunt inter animalia bruta. tu enim* λόγων Συβαριτικῶν *pater, non gibbosus ut olim, sed barbatus ad ipsum umbilicum.*

serio.

(*a*) Horap. p. 355. Pierius Valerianus *optimam lectionem pessime explicat: nihil ineptius, nihil falsius.* p. 363. *at bonus ille* Pierius *mendam retinebat bono animo: quidquamne insulsius?*

(*b*) Haec verba totidem blaterat in Bentlejum in Emend. Men. p. 115.

ſerio. ſerio. ſi haec viderint, nihil exoletius, nihil anilius, nihil tetrius viderint unquam. & cum ſpectarint leonem & Gigantem, te impenſius mirabuntur *bipedum ſtupidiſſimum: cui pro corde datum eſt foenum, omnia ſpurciſſimis unguibus contaminanti.*

Poteris eodem tempore & aliam emendationem tuam, circa coitum paſſerum, forte confirmare: nam ex India paſſeres pulcerrimi laudato Coeruleo Joanni enutriuntur: & erroris convincere vel Philippum * vel ejus deſcriptores, cum ἑπτάκις, *ſepties paſſerem horae tractu modo miſceri feminae* tradant: & *tu tamen paſſeres ſemellas tricies* (XXX) *unius horae ſpatio oſculantes obſervaveris:* adeoque Gaſparis Scioppii, cujus animam traducem habes, obſervationem de viginti coitibus numero denario tua accuratione viceris. *legendum* τριακοντάκις. *tricies. nam*, ut recte doces, paſſerinae naturae ſcrutator profundiſſime, *numerus vulgatus nimis certe exiguus pro paſſere bene viro.* Sed e diverticulo ad inſcitiſſimas & erroneas tuas Graecarum vocum verſiones revertamur.

Ad Hephaeſtionem quoque p. XXXIII in not. p. 124. vocem Πὰν πανὸς. *Pan Deus.* feciſti adjectivum Πᾶν πάντος. & vertiſti. *totum.* Vin' ut de plano Praetor cognoſcat? en Hephaeſtionis verba & tuam notam.

> Χαῖρ' ὦ χρυσόκερως βαβάκτα γάλλων
> Πᾶν Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων.

hic. tu. Βαβάκτα γάλλων *Gallorum chorage.* Vide *Heſych. Suid. alios.* ibidem. Πᾶν Πελασγικὸν. *illud* πᾶν *non poteſt pendere ab* ἐμβατεύων. *nam ſic ineptum eſſet. Sequebantur igitur alia, cum quibus apte cohaerere poterat.* TOTUM Argos *Pelasgicum, ſimulac intraveris, laetitia afficis, & exultare*

* Horapoll. p. 403.

tare facis tibi. hoc aut simile quid dixerunt Graeca. & sic punctum post Γάλλων *etiam adpositissimum est.* Specimen egregium profecto, unde colligant omnes, quam tuum ingenium par sit poëtarum fragmentis tractandis! in luce enim meridiana misere hic caligas. quid! nonne illud epitheton χρυσόκερως βαβάκτης. *auratis cornibus choragus* tibi *Pana* indicare debuisset: qui Argos Pelasgicum inire solebat: sive cujus dies festus in ista urbe celebrabatur. nam ἐμβατεύειν *ingredi locum quemvis*, ut ap. Sophocl. Oed. Tyr. 844. πατρῷος ἐμβατεύειν, sed speciatim dii ea voce locum aliquem vel templum inhabitare dicuntur, ut docuit tum juvenis te viro longe doctior G. Arnaldus in Animadv. c. XXXIV. Soph. Oedip. Col. 710.

Ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσος ἐμβατεύει.

Eurip. Rheso. 225.

Θυμβραῖε, καὶ Δάλιε, καὶ Λυκίας
Ναὸν ἐμβατεύων
Ἄπολλον.

Quin hoc te docuisse, & Pana tibi cognitum reddidisse debuerat Aeschyli locus, ab eodem explicatus in Persis vs. 447.

Νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
Βαιά, δύσορμος ναυσὶν, ἣν ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει.

ubi Schol. ἐμβατεύειν ταύτην τὴν νῆσον τοῦτον φησὶν, ἢ ὡς ἱερᾶς Πανὸς οὔσης τῆς νήσου, ἢ ὡς ἐρήμου. quem crassum errorem quoque jam animadvertit Petrus Wesselingius, nuper Franequerae, nunc Trajecti ornamentum.

tum. Turpiter igitur *κερδώ. ſimiam*: turpiter *Πὰν totum* vertiſti. Sed operae pretium paulo diutius huic Hephaeſtionis loco inhaerere, ut guſtum praebeamus incredibilis tuae ignorantiae & negligentiae. eſt enim nidulus, unde erratorum omne genus pipilat. vidimus ipſum ignoraſſe, hic de Pane agi: at turpius hoc ignoravit, ſi veritas in propatulo. nam ſi inter illos *alios*, quos praeter Heſychium & Suidam laudat, conſuluiſſet auctorem M. E. non ſolum ibi Πὰν pro πᾶν ſcriptum inveniſſet, ſed & plura alia, quae ſcire lectoris intererat. Nam praeterea tres aliae lectiones variae offeruntur, quae ſingulae praeſtant editis. exhibet enim

Χαῖρε χρυσόκερω βάβακτα κήλων
Πάν·

nam ὦ non opus. Χρυσόκερω ſignatus vocativus non deterior. Et κήλων pro Γάλλων praeſtare pronunciavit jam Iſ. Voſſius ad Catullum p. 162. qui ὀχευτὴν interpretatur, & poſtea explicatius modo laudatus Weſſelingius ad Itinerarium Antonini p. 641. interpretatus, ſecundum Suidam, θερμὸν εἰς τὴν συνουσίαν, Pani vaſato, ut ad Calabr. VI. 480. vocas, aptum docuit. & has lectiones eſſe veriores, non ſolummodo Etymologus editus adfirmat: quocum codex meus ejus Grammatici vetuſtiſſimus & accuratiſſimus conſentit: ſed & lib. † Florentinus Hephaeſtionis quem laudat Voſſius. Et ſic quoque laudavit D. Heinſius ad Silium Italicum L. XIII. 329. quae omnia ille ignoravit: imo longe plura. nam nec ſcivit eſſe Cratini fragmentum: quod Etymologus teſtatur: non Diphili, ut male Heinſium laudaſſe animadvertit Weſſelingius: & Cratini quidem Majoris, ſecundum Theod. Canterum in collectis Comicorum

 frag-

† An Cod.? an potius editio? quae ſic habet.

ſragmentis. imo haec non ſolum, ſed ne cogitavit quidem inquirere, quid ſit hic τὸ πελασγικὸν ἄργος. quod quidem notum ex Homeri Il. B. vs. 681. & ejus interpretibus. unde poſſemus hic innui credere Λύκαια vel ſimilia feſta non ſolummodo in Arcadia in Panis honorem, ſed & in Theſſalia celebrata; niſi minus veroſimile eſſet Athenienſem Comicum Cratinum huc reſpicere. At cum Panos antrum & ſacellum non procul ab Acropoli Athenienſi fuiſſe doceat J. Meurſius in Athenis Atticis L. II. c. 8 ex Pauſaniae Att. 28. & Herodot L. VI. 105. & Eurip. Ione vs. 938 & 493. ubi & chororum mentio fit: quin Luciani locum ex Bis Accuſato Tom. II. p. 219. idem Meurſius adducat, ubi Pan dicitur τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα οἰκεῖν μικρὸν ὑπὸ (forte ἀπὸ) τοῦ ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΥ. & Schol. dicat eſſe τόπον Ἀθηναῖς ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων. poſſemus ſuſpicari illud ipſum Templum Panos indicari non procul a loco *Pelaſgicon* dicto: & quem Cratinus hic joco Comico vocat Ἄργος Πελασγικὸν. qua de re utinam doctiſſimus Tiberius Hemſterhuſius ſententiam ſuam aliquando aperiat, ut ſperare fecit Weſſelingius, quem omnino conſulito ad Antoninum & V. V. Cl. Waſſium & Dukerum ad Thucyd. L. II. C. 16.

Videsne, Pavo, quam curta tibi ſupellex? cujus paupertatem celare conaris, dum ſine ullis teſtimoniis tua commenta lectori obtrudis. vides in quibus te potius occupare deberes, quam in aliena induſtria ſugillanda. nonne convinceris te re vera eſſe ſtipitem, fungum, papaver, algam & ſi quid vilius & ſtupidius iſtis? non vides? & tibi vel ſic places, Narciſſe? imo caudam tollis, Pavo? imo ἀναιδὲς Grylli abnepos, grunnis, & ſpinam dorſi incurvas inſtar trochi? quin age igitur, & rurſus quantocius ſaetoſa praebe tergora, ut iis alium impingam fuſtem. Ad eundem

dem Hephaestionem notas p. 182.

Ἰὼ Κάϊκε, Μύσιαι τ' ἐπιῤῥοαί.

fallor aut senarius hic mihi lectus in Euripide: ais. ex qua notula doctior sane dimittitur lector: & scit jam Pavonem dubitare, utrum versiculus exstet in Euripide. quippe lectoris interest scire, non solummodo quae Pavo primus vel certo certius novit: verum etiam quae suspicatur falso inter triginta & amplius millia versuum Euripideorum inveniri. at si vel legisses Strabonem Lib XIII. p 916. vel Macrob. Sat. V. 20 non ignorasses hunc versum esse Aeschyleum, & locatum fuisse in initio Prologi deperditae Tragoediae Μυρμιδόνων nomine. imo si Aeschylum ipsum ex praestantissimi Stanleji editione versasses unquam, sed nec vidisse arbitror nisi forte per horulam commodatum ab amico, hoc fragmentum invenisses suo loco p. 641. recensitum. & tu ille es, qui uno abortu tres nobis Tragicos effusurum minitaris! quem tamen patet nec Euripidem nec Aeschylum ulla cum cura legisse. qui Etymologici editionem etiam venditasti frustra. & merito: cum nec hunc librum attigisti, nisi ceu canis Nilum. „‡ At „ talis tua (Salmasii) vanissima jactantia, qua, homo „ gloriose, ignorantiam tuam callide obtegis, ea pro„ mittens, quae praestare nunquam potes. cum sis „ in lusu totus, & multas minutias, de quibus dubi„ tare potest nemo, satis perplexe (prolixe) exseque„ ris. cum alii viri eruditi saepe publice fateantur, „ in multis se nihil videre & eo ipso pectoris candidi „ indicia praebent certa, quibus tua Μεγαλαυχία „ saepissime destituitur." En, gloriose miles, non Salmasii, quod putabas, sed tua imago.

Age

‡ P. 13. de lusu Aleae.

Age libet aliud ſtolidiſſimum facinus in vertendis Graecis huic capiti adjicere. alia alias occurrent. apud eundem Hephaeſtionem p. 55. & 56. hoc Sapphus fragmentum elegantiſſimum legitur.

> Ἔϛι μοι καλὰ παῖς χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν
> Ἐμφερῆ ἔχυσα μορφὰν, κλεῖς ἀγαπητά.
> Ἀντὶ τᾶς δὴ ἐγὼ ὐδὲ Λυδίαν ὐδ' ἐραννάν.

> *Eſt mihi pulcra puella, aureis floribus*
> *Similem habens formam, ——— dilecta.*
> *Pro qua ego neque Lydiam neque amabilem.*

ad quos verſiculos ita bellus noſter nugator. pag. 151. *illud addendum eſt uno verbo.* κλεῖς ἀγαπητὰ *per appoſitionem hic dicitur puella chara & formoſa. ratio loquendi non protrita ſane.* clavicula dilecta: clavicula amabilis : *quia ſcilicet pectus uniuſcujusque, quanquam firmiter occluſum, aperiebat ſtatim, ut cum cupiditatibus ſuis in illud intrare poſſet. forma & formae praeſtantia erat pro clavicula, qua intimos pectorum receſſus ſibi recludebat facile : nihil mellitius. eo ſenſu igitur accipiendum eſt illud* κλεὶς. Meminiſtine, lector, aliquid „ ineptius, putidius, exoletius, ſtolidius, anilius, puerilius " legiſſe! cedat, cedat huic claviculae clavicula Salomonis. quae ſane quodcunque promittat L. I. c. 10. circa amores, ne comparanda ad hanc claviculam Pavoninam. magis probabiles nugas effutire licuiſſet, ſi, cum Athenaeus L. VII. c. 14. doceat κλεῖδας. *claves* (Pavoni Claviculae erunt, quando Athenaeum edet) Thunnorum in primis deliciis fuiſſe aſſatas: & ſic bellam puellam a delicatiori piſcis parte fuiſſe vocatam; qualis comparatio valde apud noſtrates viget & in curſu eſt (in *vuoge* Belgico Pavonino dixeris *) cum eximia & lauta

* Ad Ariſtaen. p. 268.

lauta quaevis vocitent ῥινίδιον Σάλμονος. sed jocorum abunde. breviter potius omnium oculis exponamus incredibilem hominis inscitiam, qua *ex puella clavim* fecerit. Κλεὶς enim & mater Sapphus & filia ex aviae nomine pro more denominata: quae ambae a Suida memorantur in Σαπφώ, & filia, tacito tamen nomine, ab Ovidio Epist. Her. XV. vs. 70.

Adcumulat curas filia parva meas.

ubi Bersmannus *Cleis haec. Suidas.* Et haec ad fragmentum hoc docuerant F. Ursinus in Fragmentis Poëtriarum p. 287. & J. Alb. Fabricius in Biblioth. Graeca Vol. I. p. 589. & P. Baelius in Lexico & unicam hanc esse expositionem vox ἀγαπητά confirmat, quae adhiberi solet de unica & proinde dilectissima prole. merito igitur haec jam refutavit doctissimus Jo. Christianus Wolfius in praef. Sapphicorum p. VIII. quod forte aegre ferens noster δοκησίσοφος (nec causa fuit tamen, humanissimis enim verbis fuit reprehensus) arripuit hanc occasionem per latus meum in Aristaenetica Praefatione Virum eruditissimum, sed plumbeo telo, petendi. At, Lector, qui adhuc aliquid putaras Pavoninas esse nugas; non tibi somnia narrare videor, cum tot enormia errata in eodem genere enumerata cernas. eat, eat nunc & insultet manibus summi viri Lucae Holstenii quod in Stephano p. 203. in hoc versiculo

Τῇ οὖν τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ Πέτρος.

ubi ait, *ex lapide nobis affabre factus est homo, ne unus Deucalion gloriari posset, se eo jure usum. ridea non hominum sed lapidum ineptias.* At tu, lector,

deteſtare pravi animi loliginem. error eſt Typothetae procul dubio: vel ſaltem ejus, qui poſt Holſtenii mortem Stephanum edidit. nec verſio adeſt. quî non vapulaſſet vir quidam doctiſſimus, cui idem error obrepſit in verſione Epigrammatis

Πέτρος ὅδε ξείνοισι βοάσκαι, ὡς ἀϊδαλές
'Ασφαλὲς ἀνθρώποις ἐθὲν ἔνειμε τυχά.

Petrus hic &c.

at quid ipſe Pavo hic perpetravit, quia forte fortuna vox κλεὶς minuſcula litera expreſſa erat, non ex lapide hominem, quod beneficium: ſed ex tenella puella clavim ferream fecit. ut ſcilicet portentoſus iſte Pavonis vultus diriora deſignaret monſtra, quam Meduſae viperina facies: qua homines modo in ſaxa non in rigidiſſimam ferri maſſam induratos accepimus.

Sed me vocat ultima praefationis Pavoninae particula. Appendicem hujus epigrammatis doctiſſimus Wolfius obſervavit eſſe expreſſam ex Homero & ideo

M--- μαθες, ὅς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

mutat in

M--- μαθες, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

quae omnia cenſor vitio creatus rurſus *turbare* ait. at nemo niſi Pavone vel furioſo Oreſta inſanior de hac obſervatione Viri eruditiſſimi dubitarit; & veroſimile omnino eſt, ſyllabas θες ὅς ex θεῖός eſſe natas. noſter autem ut in fine hujus recenſionis non minus ineptiret quam

quam in principio, ſic ex norma MStae lectionis ſcribendum ait:

Μοῖσ' ἔμαθον δ' εὖ, ὅς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

primo nota elegantiam Pavoninam in literula δ'. quae hic mira cum ἐμφάσει ponitur. deinde nota ſolitam in Pavoninis emendationibus ſtribiliginem: nempe δ' εὖ ita poſtponi. facillima tamen haec auctori videtur emendatio. nam *pro* μάθον vel ἔμαθον *ſcriptum erat* (at ἔμαθον ſcriptum fuiſſe primum conſtare debebat) *occultata cauda* μαθ' vel ἐμαθ'. ita ſolet Pavo compendia literarum fingere quae in nullo unquam MSto exſtiterunt. homo ἀλάζων, qui cum nunquam Codices MStos verſarit, vel ſi verſaſſet, non uti ſciviſſet, tamen in membranis legendis aevum triviſſe vult videri. addit praeterea, *ei qui verba facit regerere, verba quae feciſti, intellexiſti, ſtultitiam eſſe omnem ſtultitiam ſuperantem.* quibus verbis quid intellexerit doctor ſubtiliſſimus, alias intelligemus, ſpero. ſufficiebat hic vertiſſe, quae in Graecis. ea corrupta: nec Pavo verum vidit. an is vel alius poſtea ex puteo extracturus ſit veritatem, θεῶν ἐν γύνασι κεῖται. Et ſic pervenimus ad finem ὑποκρίσεως, qua ſane artificio novo & plane admirabili emendatum & reſtitutum dedit hoc epigramma Joannes Cornelius Pavus, ut ſibi videtur, Criticus optimus maximus; at ut mihi & aliis ſedet, patellarius & minorum gentium; ſi quidem gentem habet; & non potius ad aerarios, Cerites & capite cenſos rejiciendus ſit, ad quorum tabulas principes in literis viros toties detruſit. Et ſic praefationis huic parti ad nos & Cl. Wolfium ſpectanti ſatisfactum arbitrantes, reliquam eruditionis qualiſcunque Pavoninae ſupellectilem, ut promiſimus, recenſebimus. incipere animus

animus erat ab ovo, & primam ejus opellam, epiſtolam Vibio Sequeſtri praemiſſam, percurrere, nam jam hic Pavo, Pavo eſt: ſed prius potius rerum quasdam ſummas per capita perſequemur, quia ſane libellus in nimiam molem excreſceret, ſi in ſingulis libris & notis ſigillatim maledicta, inſcitiam, ſtoliditatem, ineptias, audaciam, jactantiam, nam nulla animadverſio eſt in ullo ejus libro quae non aliquo ex his vitiis & aliquando pluribus & omnibus ſimul laboret, vellemus excutere. Quare age primo loco quam bonus ſit Grammaticus ex paucis ſpeciminibus mecum contemplere.

CAPUT IV.

De infantilibus Pavonis peccatis circa prima Linguae Graecae elementa.

QUi novus ad lectionem ſcriptorum Pavonis accedit, eumque Lynceis adeo oculis uti in aliorum lucubrationes animadvertit, ut ne minima παροράματα ſine cenſura acri praetermittat, accurationem non ſolummodo ſummam in ſuis libris adhibere veroſimile putaret: verum etiam in primis ſibi cavere ne turpiſſimorum errorum ipſe reus fieret. quam autem plane contrarium obtineat, ex ſuperioribus hic illic patuit. illis nunc adjiciemus inſigniora etiam inſcitiae & ſummae ignorantiae quaedam ſpecimina, ex quibus manifeſtum fiet non decennium puerorum ſed & juniorum vitia ab ipſo in Etymologiae & Syntaxeos canonas circa ipſas declinationes & conjugationes & alias Grammatices partes committi: ut ita majorem in modum mox contumelioſiſſimum virorum maximorum contemtum & inſolentiſſimam ſui jactationem mireris atque indigneris.

ris. Age, Lector, inspice Q. Calabrum Lib. III. vs. 412.

> οἵη δ᾽ ἐκ πολέμοιο βροτῶν ἐς τεῖχος ἀλέντων οἰμωγὴ πέλεται.
>
> *qualis a pugna hominibus in moenia inclusis ploratus exsistit.*
>
> Pavo. ἀλέντων *hoc* ab ἁλίσκω : & captos *significat . . . sic sententia bona est & verba sunt bona.* ἀλέντων ἐς τεῖχος ἐκ πολέμοιο. *interpres insulse.*

ἀλέντων ab ἁλίσκω derivatur! quale monstrum, Ἄπολλον ἀποτρόπαιε! pudeat, pudeat, Pave! puer ex tertia classe novit ἁλίσκω *capio* tempora sua mutuari ab ἁλόω vel ἅλωμι & in Aoristo secundo ἁλοὺς formare: idque in Genitivo facere ἁλόντος. ut δοὺς δόντος: non ἀλέντος non δέντος. at ἀλέω vel ἄλημι *congrego, contraho.* habere ἀλείς. *congregatus, conspissatus.* idque in genitivo habere ἀλέντος. ut θέντος. non ἀλόντος, non θόντος. vox frequentissimi usus apud Homerum. Il. π. 714. ipsissima locutio.

> ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ἀλῆναι, *vel populos muro includi.*

Il. Φ, 607.

> πόλις δ᾽ ἔπλητο ἀλέντων. *urbs implebatur ab inclusis.*

Il. X. 47.

> τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων, *in urbe conclusorum.*

& vs. 12.

> εἰς ἄστυ ἄλεν, *in urbe conclusi sunt.*

Hesy-

Hesychius ἀλέντων ἢ συγκλησάντων ἢ ἀθροισθέντων, ἢ συστρεψάντων. Alterum Homero, ut hoc obiter observem, producitur. Il. E. 487.

ἀψῖσι λίνȣ ἁλόντε πανάγρȣ.

nexibus lini capti omnia trahentis.

licet alii corripiant. Ut Aeschylus Agamemn. 332.

καὶ τ̃ ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα.

in Eumen. 67. Ita Oppianus L. III. Hal. 604. & alii passim.

Quin optime quoque sibi ita constat sententia. vociferatio & ejulatus erat, qualis solet excitari ab iis, quorum urbs incenditur & vastatur, in quam post praelia in apertis campis vel in propugnaculis oppidi commissa, compulsi & conclusi fuerant. talem clamorem vide παθητικῶς valde descriptum a Diodoro Siculo L. XIII. p. 181. & Aeschylo in Septem contra Thebas vs. 260. ut plane ebrium fuisse oporteat Pavonem, cum haec scriberet, & etiam addere ausus fuerit. *interpres insulse.* imo tu insulsissime & stolidissime, ut omnes & singuli vident *nunc.*

In Aristaeneto L. II. Ep. XIV. Καὶ τ̃ τείχων ἐφαπτομένη σȣ̃ δακτύλȣς ἐφίλȣν ὑπερχαίρȣσα, legitur. dic, Pavo, ubi ita flectere didicisti vocem τεῖχος? certe Rudimentis Graecis opus est homini. ipsius paradigmatos jam oblitus est. τειχέων, τειχῶν. praeterea, stipes, quae τείχη, *muri urbis vel castelli* hic locum habent! in aedibus, in cubiculo scena. omnino legendum τοίχων. *parietum.* qua notione τειχίον aliquando occurrere novi, non τεῖχος.

In Menandreis p. 52. habemus aliquid magis etiam exquisitum. ubi pro corrupto παιδεύετωσαν reponit

παι-

[illegible]. *in primis caret:* & certissimum illud ipsi videtur: & sic adstruit. *[illegible] certe* idem [illegible]. ut [illegible] *vehementer metuo.* dignus profecto vel puer qui talia effutit, non ferula excipi. sed ῥαβδονγχίζεσθαι. quis unquam [illegible] usurpavit? quis puer decennis [illegible] dici non novit? & ad hanc barbaram formam, etiam novas voces fingere audet! hic ille est qui post Bentlejum Menandrum emendare sustinuit!

P. 79. Ejusdem farraginis [illegible] nobis pro [illegible] in Menandreo versiculo audacter obtrudit. sed illa stribligo satis ostendit vel sola, correctionem esse falsam. licet enim passim apud Poëtas augmenta negligantur, id sobrie magis fit apud Comicos. & uti talia minime mutanda, quando occurrunt: sic eadem invitis auctoribus non obtrudenda. *Caeterum Grammaticorum sine dubio habenda ratio*, ut ipse in Mercerum p. 48. Aristaeneti censor noster graviter pronunciat. sed non semel ita novus Palaemon hic peccat apud Hephaest. p. 34. legitur καταβαίνει. id ille ob levissimam caussam mutat in καταβαίνει. *augmentum, ut vocant, omittitur*, ait. omittitur a te, Pavo, non ab auctore: & quia id non adest, praesens tempus scriptum fuisse adparet. & illud longe efficacius. in accentu quoque erras καταβαίνειν scribendum esset. sed aquila non captat muscas. in Q. Calabro I. 184. ἐπιδέχεται. Pavo *nonne* ἐπεδέχετο, vel ἐνεδέχετο? At mutatio non opus. nam sententia proba est. & augmenti absentia innuit praesenti auctorem usum fuisse. L. III. 173. ὑποτρομέοντες ἐμπελάω. Pavo. *non convenit participium. scribe:* ὑποτρομέοντες. non scribo. nec augmentum hic in voce hac negligo. commode intelligitur verbum ex superioribus. sic XI. 143. καταχεύετο, & XIV. 574. ἐπιμαίνετο. haec etsi defendi possunt, & per se bona sunt, tamen vitiosa, si

a

Age libet aliud ſtolidiſſimum facinus in vertendis Graecis huic capiti adjicere. alia alias occurrent. apud eundem Hephaeſtionem p. 55. & 56. hoc Sapphus fragmentum elegantiſſimum legitur.

> Ἔςι μοι καλὰ παῖς χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν
> Ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὰν, κλεῖς ἀγαπητά.
> Ἀντὶ τᾶς δ' ἐγὼ οὐδὲ Λυδίαν οὐδ' ἐραννάν.

Eſt mihi pulcra puella, aureis floribus
Similem habens formam, ——— dilecta.
Pro qua ego neque Lydiam neque amabilem.

ad quos verſiculos ita bellus noſter nugator. pag. 151. *illud addendum eſt uno verbo.* κλεῖς ἀγαπητὰ *per appoſitionem hic dicitur puella chara & formoſa. ratio loquendi non protrita ſane.* clavicula dilecta: clavicula amabilis : *quia ſcilicet pectus uniuſcujusque, quanquam firmiter occluſum, aperiebat ſtatim, ut cum cupiditatibus ſuis in illud intrare poſſet. forma & formae praeſtantia erat pro clavicula, qua intimos pectorum receſſus ſibi recludebat facile : nihil mellitius. eo ſenſu igitur accipiendum eſt illud* κλεῖς. Meminiſtine, lector, aliquid „ ineptius, putidius, exoletius, ſto- „ lidius, anilius, puerilius " legiſſe! cedat, cedat huic claviculae clavicula Salomonis. quae ſane quodcunque promittat L. I. c. 10. circa amores, ne comparanda ad hanc claviculam Pavoninam. magis probabiles nugas effutire licuiſſet, ſi, cum Athenaeus L. VII. c. 14. doceat κλεῖδας. *claves* (Pavoni Claviculae erunt, quando Athenaeum edet) Thunnorum in primis deliciis fuiſſe aſſatas: & ſic bellam puellam a delicatiori piſcis parte fuiſſe vocatam; qualis comparatio valde apud noſtrates viget & in curſu eſt (in *vuoge* Belgico Pavonino dixeris *) cum eximia & lauta

* Ad Ariſtaen. p. 268.

lauta quaevis vocitent ῥινίδιον Σάλμονος. ſed jocorum abunde. breviter potius omnium oculis exponamus incredibilem hominis inſcitiam, qua *ex puella clavim* fecerit. ΚΛΕΐΣ enim & mater Sapphus & filia ex aviae nomine pro more denominata: quae ambae a Suida memorantur in Σαπφὼ, & filia, tacito tamen nomine, ab Ovidio Epiſt. Her. XV. vs. 70.

Adcumulat curas filia parva meas.

ubi Bersmannus *Cleis haec. Suidas.* Et haec ad fragmentum hoc docuerant F. Urſinus in Fragmentis Poëtriarum p. 287. & J. Alb. Fabricius in Biblioth. Graeca Vol. I. p. 589. & P. Baelius in Lexico & unicam hanc eſſe expoſitionem vox ἀγαπητὰ confirmat, quae adhiberi ſolet de unica & proinde dilectiſſima prole. merito igitur haec jam refutavit doctiſſimus Jo. Chriſtianus Wolfius in praef. Sapphicorum p. VIII. quod forte aegre ferens noſter δοκησίσοφος (nec cauſa fuit tamen, humaniſſimis enim verbis fuit reprehenſus) arripuit hanc occaſionem per latus meum in Ariſtaenetica Praefatione Virum eruditiſſimum, ſed plumbeo telo, petendi. At, Lector, qui adhuc aliquid putaras Pavoninas eſſe nugas, non tibi ſomnia narrare videor, cum tot enormia errata in eodem genere enumerata cernas. eat, eat nunc & inſultet manibus ſummi viri Lucae Holſtenii quod in Stephano p. 203. in hoc verſiculo

Τῇ δ' ἢ τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ Πέτρος

ubi ait, *ex lapide nobis affabre factus eſt homo, ne unus Deucalion gloriari poſſet, ſe eo jure uſum. ridea non hominum ſed lapidum ineptias.* At tu, lector, de-

deteſtare pravi animi loliginem. error eſt Typothetae procul dubio: vel ſaltem ejus, qui poſt Holſtenii mortem Stephanum edidit. nec verſio adeſt. quî non vapulaſſet vir quidam doctiſſimus, cui idem error obrepſit in verſione Epigrammatis

> Πέτρος ὅδε ξείνοισι βοάσελαι, ὡς ἀϊδαλές
> Ἀσφαλὲς ἀνθρώποις ὕθὲν ἔνειμε τυχά.

Petrus hic &c.

at quid ipſe Pavo hic perpetravit, quia forte fortuna vox κλεὶς minuſcula litera expreſſa erat, non ex lapide hominem, quod beneficium: ſed ex tenella puella clavim ferream fecit. ut ſcilicet portentoſus iſte Pavonis vultus diriora deſignaret monſtra, quam Meduſae viperina facies: qua homines modo in ſaxa non in rigidiſſimam ferri maſſam induratos accepimus.

Sed me vocat ultima praefationis Pavoninae particula. Appendicem hujus epigrammatis doctiſſimus Wolfius obſervavit eſſe expreſſam ex Homero & ideo

> Μ--- μαθες, ὅς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

mutat in

> Μ--- μαθες, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

quae omnia cenſor vitio creatus rurſus *turbare* ait. at nemo niſi Pavone vel furioſo Oreſta inſanior de hac obſervatione Viri eruditiſſimi dubitarit; & veroſimile omnino eſt, ſyllabas θες ὅς ex θεῖός eſſe natas. noſter autem ut in fine hujus recenſionis non minus ineptiret quam

quam in principio, ſic ex norma MStae lectionis ſcribendum ait:

Μοῖσ' ἔμαθον δ' εὖ, ὅς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

primo nota elegantiam Pavoninam in literula δ'. quae hic mira cum ἐμφάσει ponitur. deinde nota ſolitam in Pavoninis emendationibus ſtribiliginem: nempe δ' εὖ ita poſtponi. facillima tamen haec auctori videtur emendatio. nam *pro* μάθον vel ἔμαθον *ſcriptum erat* (at ἔμαθον ſcriptum fuiſſe primum conſtare debebat) *occultata cauda* μαθ' vel ἐμαθ'. ita ſolet Pavo compendia literarum fingere quae in nullo unquam MSto exſtiterunt. homo ἀλάζων, qui cum nunquam Codices MStos verſarit, vel ſi verſaſſet, non uti ſciviſſet, tamen in membranis legendis aevum triviſſe vult videri. addit praeterea, *ei qui verba facit regerere, verba quae feciſti, intellexiſti, ſtultitiam eſſe omnem ſtultitiam ſuperantem.* quibus verbis quid intellexerit doctor ſubtiliſſimus, alias intelligemus, ſpero. ſufficiebat hic vertiſſe, quae in Graecis. ea corrupta: nec Pavo verum vidit. an is vel alius poſtea ex puteo extracturus ſit veritatem, θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Et ſic pervenimus ad finem ἐπικρίσεως, qua ſane artificio novo & plane admirabili emendatum & reſtitutum dedit hoc epigramma Joannes Cornelius Pavus, ut ſibi videtur, Criticus optimus maximus; at ut mihi & aliis ſedet, patellarius & minorum gentium; ſi quidem gentem habet; & non potius ad aerarios, Cerites & capite cenſos rejiciendus ſit, ad quorum tabulas principes in literis viros toties detruſit. Et ſic praefationis huic parti ad nos & Cl. Wolfium ſpectanti ſatisfactum arbitrantes, reliquam eruditionis qualiſcunque Pavoninae ſupellectilem, ut promiſimus, recenſebimus. incipere animus

animus erat ab ovo, & primam ejus opellam, epistolam Vibio Sequestri praemissam, percurrere, nam jam hic Pavo, Pavo est: sed prius potius rerum quasdam summas per capita persequemur, quia sane libellus in nimiam molem excresceret, si in singulis libris & notis sigillatim maledicta, inscitiam, stoliditatem, ineptias, audaciam, jactantiam, nam nulla animadversio est in ullo ejus libro quae non aliquo ex his vitiis & aliquando pluribus & omnibus simul laboret, vellemus excutere. Quare age primo loco quam bonus sit Grammaticus ex paucis speciminibus mecum contemplere.

CAPUT IV.

De infantilibus Pavonis peccatis circa prima Linguae Graecae elementa.

QUi novus ad lectionem scriptorum Pavonis accedit, eumque Lynceis adeo oculis uti in aliorum lucubrationes animadvertit, ut ne minima παροράματα sine censura acri praetermittat, accurationem non solummodo summam in suis libris adhibere verosimile putaret: verum etiam in primis sibi cavere ne turpissimorum errorum ipse reus fieret. quam autem plane contrarium obtineat, ex superioribus hic illic patuit. illis nunc adjiciemus insigniora etiam inscitiae & summae ignorantiae quaedam specimina, ex quibus manifestum fiet non decennium puerorum sed & juniorum vitia ab ipso in Etymologiae & Syntaxeos canonas circa ipsas declinationes & conjugationes & alias Grammatices partes committi: ut ita majorem in modum mox contumeliosissimum virorum maximorum contemtum & insolentissimam sui jactationem mireris atque indigneris.

ris. Age, Lector, inspice Q. Calabrum Lib. III. vs. 412.

οἵη δ' ἐκ πολέμοιο βροτῶν ἐς τεῖχος ἀλέντων οἰμωγὴ πέλεται.

qualis a pugna hominibus in moenia inclusis ploratus exsistit.

Pavo. ἀλέντων *hoc* ab ἁλίσκω : *&* captos *significat . . . sic sententia bona est & verba sunt bona.* ἀλέντων ἐς τεῖχος ἐκ πολέμοιο. *interpres insulse.*

ἀλέντων ab ἁλίσκω derivatur! quale monstrum, Ἄπολλον ἀποτρόπαιε! pudeat, pudeat, Pave! puer ex tertia classe novit ἁλίσκω *capio* tempora sua mutuari ab ἁλόω vel ἅλωμι & in Aoristo secundo ἁλοὺς formare: idque in Genitivo facere ἁλόντος. ut δοὺς δόντος: non ἀλέντος non δέντος. at ἀλέω vel ἄλημι *congrego, contraho.* habere ἀλείς. *congregatus, conspissatus.* idque in genitivo habere ἀλέντος. ut θέντος. non ἀλόντος, non θόντος. vox frequentissimi usus apud Homerum. Il. π. 714. ipsissima locutio.

ἢ λαοὺς εἰς τεῖχος ἀλῆναι, *vel populos muro includi.*

Il. φ, 607.

πόλις δ' ἔπλητο ἀλέντων. *urbs implebatur ab inclusis.*

Il. X. 47.

τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων, *in urbe conclusorum.*

& vs. 12.

εἰς ἄστυ ἄλεν, *iu urbe conclusi sunt.*

Hesy-

Hesychius ἀλέντων ἢ συγκλησάντων ἢ ἀθροισθέντων, ἢ συστρεψάντων. Alterum Homero, ut hoc obiter observem, producitur. Il. E. 487.

ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου.

nexibus lini capti omnia trahentis.

licet alii corripiant. Ut Aeschylus Agamemn. 332.

καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα.

in Eumen. 67. Ita Oppianus L. III. Hal. 604. & alii passim.

Quin optime quoque sibi ita constat sententia. vociferatio & ejulatus erat, qualis solet excitari ab iis, quorum urbs incenditur & vastatur, in quam post praelia in apertis campis vel in propugnaculis oppidi commissa, compulsi & conclusi fuerant. talem clamorem vide παθητικῶς valde descriptum a Diodoro Siculo L. XIII. p. 181. & Aeschylo in Septem contra Thebas vs. 260. ut plane ebrium fuisse oporteat Pavonem, cum haec scriberet, & etiam addere ausus fuerit. *interpres insulse*. imo tu insulsissime & stolidissime, ut omnes & singuli vident *nunc*.

In Aristaeneto L. II. Ep. XIV. Καὶ τῶν τείχων ἐφαπλομένη τοῖς δακτύλοις ἐφίλουν ὑπερχαίρουσα, legitur. dic, Pavo, ubi ita flectere didicisti vocem τεῖχος? certe Rudimentis Graecis opus est homini. ipsius paradigmatos jam oblitus est. τειχέων, τειχῶν. praeterea, stipes, quae τείχη, *muri urbis vel castelli* hic locum habent! in aedibus, in cubiculo scena. omnino legendum τοίχων. *parietum*. qua notione τειχίον aliquando occurrere novi, non τεῖχος.

In Menandreis p. 52. habemus aliquid magis etiam exquisitum. ubi pro corrupto παρειθέτωσαν reponit παρει-

προμελέτωσαν. *in primis curent:* & *certissimum* illud ipsi videtur: & sic adstruit. ἐπιμελέω *diligenter curo.* idem προμελέω. ut προδειδω *vehementer metuo.* dignus profecto vel puer qui talia effutit, non ferula excipi, sed ῥαθαπυγίζεσθαι. quis unquam ἐπιμελέω usurpavit? quis puer decennis ἐπιτελοῦμαι dici non novit? & ad hanc barbaram formam, etiam novas voces fingere audet! hic ille est qui post Bentlejum Menandrum emendare sustinuit!

P. 79. Ejusdem sartaginis πέμπον nobis pro ἔπεμπον in Menandreo versiculo audacter obtrudit. sed illa stribligo satis ostendit vel sola, correctionem esse falsam. licet enim passim apud Poëtas augmenta negligantur, id sobrie magis fit apud Comicos. & uti talia minime mutanda, quando occurrunt: sic eadem invitis auctoribus non obtrudenda. *Canonum Grammaticorum sine dubio habenda ratio*, ut ipse in Mercerum p. 48. Aristaeneti censor noster graviter pronunciat. sed non semel ita novus Palaemon hic peccat apud Hephaest. p. 34. legitur καζαθνάσκω. id ille ob levissimam causam mutat in καζαθνάσκει. *augmentum, ut vocant, omittitur*, ait. omittitur a te, Pavo, non ab auctore: & quia id non adest, praesens tempus scriptum fuisse adparet. & illud longe efficacius. in accentu quoque erras κατάθνασκε scribendum esset. sed aquila non captat muscas. in Q Calabro I. 184. ἐπιδέχεται. Pavo. *nonne* ἐπιδέχετο, vel ἐπεδέχετο? At mutatio non opus. nam sententia proba est, & augmenti absentia innuit praesenti auctorem usum fuisse. L. III. 173. ὑποτρομέοντες ὁμοκλήν. Pavo. *non convenit participium. scribe:* ὑποτρομέεσκον. non scribo. nec augmentum hic in voce hac negligo. commode intelligitur verbum ex superioribus. sic XI. 143. καζαχένετο, & XIV. 574. ἐπιμαίνετο. haec etsi defendi possunt, & per se bona sunt, tamen vitiosa, si

a

a Critico intruſa: & ſaltem negligentiam Pavonis oſtendunt & pravum judicium.

At quam verſatus ſit in conjugationibus Graecis duobus jam tribusve exemplis patuit. tria alia adjiciemus. primum ex Anacreonte. Od. IX. vs. 35. ubi Columba ait ſuſcitanti

> ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε,
> λαλιςέραν μ' ἔθηκας,
> ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

Pavo. *neſcio quid alii dicturi ſint; mihi certe ἄπελθε minus arridet, ubi ad ſingula paulo accuratius attendo. quid multa? Fallor, aut ipſe Poëta* ſuaviculus *ſcripſit*,

> ἔχεις ἅπαντ', ἀπέλθω.

ſic nihil accommodatius. & porro hoc illuſtrat noſtra formula, quam *ſciunt lepiduli:* ruſtici non: [*ik ga been*] *Quare de hac ſuſpiciuncula*, ut modeſte vocat, *vix dubitare poſſumus.* at ſcio doctiſſimos Actorum Lipſienſium auctores dudum ne minimum quidem dubitaſſe, quin ἀπέλθω ſit puerile admodum vitium pro ἀπέρχομαι & ferula dignum. quibuscum ego ſentio, & omnes & ſinguli ſentient, qui Graeca elementa callent nam ſi tu exceperis eſſe ſubjunctivi modum, prius docendi ſumus in adfirmantis ſermone, iſti modo locum eſſe. vide ipſos in Actis anni MDCCXXXII. p. 205.

In Horapoll. p. 277. πληρώσασαν. praeſens hic & idem quod πληροῦσαν *complentem.* Mercerus peſſime *completis.* hominem audimus tantum quod ex Ionia adpulſum, vocales contrahere neſcit. quis enim in proſa alias non πληρῶσαν dixerit? notes praeterea novam doctrinam, Aoriſtum hic praeſentis vice fungi.

At

At bella, bella ſuppeditat nobis locus Calabri L. VII. 258.

> Ἤϋτε βοῦς ἐν ὄρεσσιν ἀπειρέσιον μεμακυῖα
> Πόρτιν ἑὴν δίζηται ἐν ἄγκεσιν, ἀμφὶ δὲ μακρὰ
> Οὔρεος αἰπεινοῖο περιβρομέουσι κολῶναι.

Pavo. *pro* περιβρομέουσι, *ubi* δίζηται *praecedit*, *rectius legeretur* περιβρομέωσι.

Ride, ride. homini qui † *Graeca non tumultuarie didiciſſe ſe* gloriatur, δίζηται eſt ſubjunctivus, ignotumque ei eſt obvium verbum δίζημαι? o incredibilis ſtupor & ignorantia? Theocr. XVI. 67.

> Δίζημαι δέ τινι θνατῶν κεχαρισμένος ἐνθεῖν.

VII. 60. πλέον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν.

hunc locum tetigit rurſus ad Lib. XIV. vs. 264. ubi Rhod. χεύῃ in χεύη mutat. & Pavo addit. *miror, ubi hanc modorum convenientiam toties in his neglexit R.* In addendis autem ait. *Ex. gr.* V. 389. VII. 258. *ubi nos correctorem egimus non* MALE, *ſed minus etiam neceſſarie*. ubi nondum reſipuit & modo agnoſcit aliquando modorum differentiam dari. quod ad librum quintum nondum noverat, quodque extra dubium apud Gr. & Lat. vide Horat modo Lib. I. Od. 8. ubi fruſtra hac differentia offenditur Cl. Bentlejus.

Stolidus hic error inde ortus, quod parum illi nota ipſa verba Δίζω & Δίζομαι. nam ſignificationem eorum, eandem cum δίζημαι, modo per nebulam vidit ad Lib. IV. Calabr. 15.

> Ἔτειρε δὲ (Ἀργείους) ἀνίη
Λευγαλέη, καὶ πένθος, ἐπεὶ ῥά μιν (Achillem) ὡς ἑὸν υἷα Δίζοντο.

† Ad Anacr. p. 59.

Rhod. f. ἄζοντο. *colebant.* Pauw δίζοντ' *desiderabant, curabant.* Hesych. δίζειν, φροντίζειν, ἐρευνᾷν, ζητεῖν.

At malum, Pavo, quid Hesychius huc facit, cum vox significatione *&* *desiderare, quaerere*, millies occurrat: nec significatio *curare* hic, & forte nullo in loco ἁπλῶς obtineat. *cum cura quaerere, desiderare* notat, ut absentes & mortuos solemus. & ita saepe *desiderium & desiderare* apud Lat. verte igitur *desiderabant.* vel *requirebant.* non *curabant.* Horat. I. Od 24.

> *Quis desiderio sit pudor aut modus*
> *Tam cari capitis?*

Et L. IV. 5. *Sic desideriis icta fidelibus*
Quaerit patria Caesarem.

Theocr. XXV. 37.

> Ἤτοι Ἀργείων ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
> Δίζεαι.

Theogn. 83. τοὺς δ' οὐχ εὑρήσεις διζήμενος. cujus vs. 415. quidam, δίζημαι cum Pavone ignorantes, ediderunt διζόμενος. alii cum Codd. recte Διζήμενος. de mortuis Anthol. L. III. p. 212.

> Εἰ δὲ Μένανδρον
> Δίζηαι, δήεις ἐν Διὸς ἢ μακάρων.

L. III. p. 234.

> Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
> Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες.

Noster quia hoc non perspexit, in Calabri loco quoque *non incongrue* legi posse putat. φιλεῦντ' vel φιλοῦντ'. at, Pavo, qui reprehendis R quod ἄζοντο sit nimium; *quia filius patrem, non pater filium colit:* id quod nec omni ex parte verum: nam major minorem etiam *colere & observare* dicitur: & Aeschyl. Eum. 1005. παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται πατήρ. vide Supplic. 660.

Tune

Tune contendis recte Graecos dici Achillem *amasse ut filium*? non *amabatur* Achilles, sed *timebatur*. ob virtutem tamen ex oculis sublatum quaerebant & desiderabant. praeterea illud φιλεῦντ' ostendendum fuerat Calabro aliis in locis placuisse. Sed quia Auctor Hymni XXIV inter Homero adscriptos φιλεῦντα habet, Calabro hoc infarciendum. at nondum ad Critica pervenimus errata, in puerilibus vitiis versamur. patebit tamen, te tibi vaticinium cantasse ipsum, cum de Bentlejo scribebas, † *sic hominem ubique insе licitas subsequitur, sive mascula, sive puerilia tractet.* O inpurum Pavonis rostrum!

Quoties autem non ante adspiratam vocalem tenui consonanti locum vel facit vel relinquit! in Hephaestionis contextu p. 14. vitio typothetico litera omissa in φόως γένε. ἠνίκ'. ‡ ibi Pavo p. 110. *scribe: γένετ' ἠνίκ'.* imo γένεθ'. de hoc loco plura dicentur alias. sed cur non hic dicam? ibi pergit igitur.

Γείτων | ἱππαρ|χὸν κτεῖ|νε καὶ | ἁρμοδ|διος.

ineptissima dimensio, quae effecit, ut ineptientes ineptissime etiam pro ἁρμόδιος scripserint ἁρμόδδιος. tu scribe, ut pentametrum iterum pentametrum se prodat

Γείτων | ἱππαρ|χὸν | κτεῖνε καὶ | ἁρμόδι|ος.

At ignoras, magister, duplicem dimetiendi pentametri modum: quem prodit Terentianus Maurus p 80. & quem didicisse oportebat ex magni Vossii Prosodia p. 157. nempe tertio pede spondeum, duobus ultimis Anapaestos duos agnosci.

Natu|rae sequi|tur se|mina quis|que suae.

quare ipse ineptis, dum plus emendas, quam debebas. debebas enim modo duos ultimos pedes rectos

† Menandr. p. 144.
‡ Recte Juntina Editio.

reddere, qui curvi fuerant †. quod attinet ad duas emendatiunculas, eas ſuffuratus es vel F. Urſino in Lyr. p. 161. vel H. Stephano in Antholog. p. 513. vel Meurſio in Piſiſtrato p. 100. vel Voſſio in Proſodia. quibus omnibus locis & forte decem aliis ſeſe recte haec habent. in iſto loco Proſodiae praeſtitiſſet longe variam nonnullius momenti lectionem obſervaſſe, & ponderaſſe. legitur enim ibi

Γείτων ἰσπαρχὸν ἦγε καὶ ἁρμόδιος.

At quam ridiculus hic Pavo! qui cum tot in locis recte legatur γένεθ' ita tamen philoſophatur. „*ſcribe* „ φόως γένετ'. *operarum videtur error.*" qui de tali re dubitare poteſt, trypanizetur.

In eodem Hephaeſt. p. 58. ἐπ' ἱμέρτῳ. Pavo ita reliquit. Urſinus p. 13. & Wolfius p. 64. recte ἐφ' ἱμέρτῳ.

P. 87 laudatur primus verſus ex Euripidis Bacchis:

Διόνυσος, ὃν τίκτει ποτ' ἡ κάδμου κόρη.

non potuit corrigere πόθ'.

In Calabr. X. 335. corrigit:

Ἑζομένη καὶ ὄλυμπον τ' ἦχε διός.

ſaltem θ' ſcripſiſſet, & caeſura carentem verſum poſt tertium pedem condonaſſemus numeroſiſſimo volucrum Pavoni, licet optime Rh. ὅπη correxerit.

IX. 353. corrigit λαΐνεον τ', ὅλ.

XI. 93. legendum pronunciat πέτρην τ' ἠφάτοιο.
278. corrigit. τῷ δέ τ' ὑπ' ἐννεσίῃσι.

L. XIV. 210. homo haec vitia forſan olfaciens etiam de-

† In Phile p. 241. ait: hic βρόχον *rectum eſt, quod ſupra curvum correximus.* eleganter.

defendere videtur, quaſi utroque ſcribi poſſet modo. *ſcribe*, ait, *μέμνηντ'* vel *μέμνηνθ'*, ὅσ'. Sic L. V. 25. legitur ἔνθ' ἄρα καὶ πόλεμος. Pavo. ἔνθ' *hic poſitum pro* ἔν τε, *quod* ἐν τῇ *excipit. quare mallem* ἔντ' *ne male accipiatur pro* ἔνθα. at, Pavo, † *non malle ſed ſcribere debemus* ἔντ'. aliud barbarum. quis adſpiravit *tenuem* ante *ſpiritum lenem?*

In hoc genere autem valde ridicule *ceſpitavit* Naſutulus noſter in Anacreonte p. 56.

> Θέλω, θέλω φιλῆσαι.
> Ἔπειθ' ἔρως φιλεῖν με.

En Pavonina: *Liber Vaticanus.*

> Ἔπειθ' ἔρως φιλεῖ με.

nihil ineptius, ubi mox ſequitur σὺ ἐπείθω. *& tota ſententia hic deſiderat* ἔπειθε. *Barneſius hoc recte, ſed illud male, quod* ἔπειτ' *ſcribendum putet, recepto* φιλεῖ. *nam quid? an* ἔπειθ' pro ἔπειτα *ante vocalem non noverat vir Graece doctus? vah, vah ineptiae.*

En notam Rev. Joſephi Trapp : qui poſt Pavonem edidit Anacreontem, & in calce brevem ſed juſtam cenſuram in Pavoninas nugas exercuit. idem eſt, cujus in manibus ſunt elegantiſſimae praelectiones Poëticae. ille p. 196. *voluit dicere procul dubio Vir Graece doctus de Pauw, ante vocalem* adſpiratam, *nam ante vocalem non adſpiratam* (qualis eſt, *de qua agitur* ε *in* ἔρως) *ἔπειθ' pro ἔπειτ' novit nemo.* o miſelle Pavo. Anglis quoque jam innoteſcis & exſibilaris. nunquam, nunquam jam Canonicus fies Windoſorienſis. Itineris Britannici in aeternum jam obliviſcere:

† Id in Mercerum jactat. Ariſtaen. p. 109.

viscere: & emc sepulcrum in Joannaea aede Ultrajecti.

Haec quamvis levia: ad nitorem linguae faciunt; nec debent hae minutiae, si ita vis, negligi ab eo, qui edit Auctores Graecos. qui talia negligeret in Latinis exsibilaretur: & proin noster jam nunc non nisi sibilis excipiendus. ex.gr. in Theognide passim in Editt quibusdam ἐφ' ἔργμασιν editur. at Codd. & Editt. meliores ἐπ' ἔργμασι. si quis Theogniden edat, ut meretur, taliane negliget?

Ad aliud genus peccatorum transeamus, non minus ei frequens. nempe N ἐφελκυστικὸν negligit saepe ante vocalem, cum Codd. antiqui etiam illam literam addere saepe ante consonantes soleant. quam ut alii ad Grammaticam ἀκρίβειαν ostentandam ejecerunt; sic Noster forsan negligit, ut suam ostentet ἀνακρίβειαν· verbo novo veniam des, Pavo, qui tot nova finxisti: aliquot decades mox recensebuntur. in eo genere, exempli gratia, peccat versiculus Aeschyli Eumen 7. ubi legendum. Φοίβῃ, δίδωσι δ' ἣ γενέθλιον δόσιν: causa in aprico est. vulgo δίδωσιν. sed ad Pavonina.

In Horapoll. L. I. c. 8. λέγουσι ἀγνοοῦντες. quod & in notis p. 281. si Ionice scripsisse ostendat Philippum, & hoc ignoscemus, ea conditione tamen, ut auctorem sibi ubique similem reddat. p 323. *liber ille sacer*, ait, γράμμασι Αἰγυπτίοις *consignatus erat*. in Aristaen. p. 108. πᾶσι εἶναι. Aristaen. p. 244. e contrario peccat, & aliquoties ἐστιν δεδογμένον scribit. ubi ex mera contradicendi libidine certissimam emendationem Merceri ἔστω, δεδόχθω convellere conatur. & ridicule addit: quin *& commode scribi posset.* ἐστιν, δέδονται: *sic enim* ἐστιν *cum emphasi occurrit etiam alibi, nisi me memoria fallat.* procul dubio te fallit, o literarum Graecarum oblivio. Sed plura ad Aristaenetum.

netum. in Calabro L. V. 40. Rhod. & Scal. pro χεῦε, ὅτ' ſcribi jubent recte χεῦεν ὅτ'. quid noſter? *Non neceſſe, & ſpiritus aſper facit, ut biatus non ſit indecorus* & φορτικῶς addit, *ne ſimus nimis diligentes in bis.* at nonne nimis diligens tu in eodem Calabro L. XI. 4. cum operae pretium duxiſti commemorare, in Baſileenſi eſſe οὐκ λῆγε pro οὐ λῆγε: & id expreſſiſſe R. in ſua editione? nonne hoc ſine nota corrigere potueras, o minutiarum pater! At de vi aſpirationis opportuniori loco. quia pueri tam alta, tam recondita, non adeo capiunt. verſamur adhuc in infantilibus tuis vitiis. ad hoc genus facit, quod legimus in Horap. p. 281. ἐπειδὰν ἡ γεννήσῃ, οὐκ ὅπερ σπανίως γίνεται, δύο ἀρσενικὰ, ἢ δύο θηλυκά. de audacia inferciendi particulam negativam nihil dico jam: ſaltem οὐχ ὅπερ ſcripſiſſes. nota quoque facilem verborum ordinem, qui admodum favet ſcilicet emendationi. gravius autem etiam peccavit in eodem Horapoll. p. 275. ubi etiam audacter infercit hanc voculam & ſcribit οὐ ἀθάνατον. & ne vitium typographicum putes p. 321. idem vitium repetit, μόνον οὐ ἀθάνατος. an & hic *ſpiritus aſper facit, ne biatus ſit indecorus?*

Sed nares meas ferit ſpiritus quidam aſper & teter ex Sicilia; *propudioſum* illud *anotisphoros* ſecum vectans; in quo ceu ſcopulo, vix e portu ſolvens * *Pavonini ingenioli cymba naufragium fecit.* forte quia in *talibus allidere non adeo periculoſum* arbitretur: peſſimum tamen omen futurarum calamitatum fuiſſe adparet! intelligo, omnium primam notulam, quam ex cerebello Seraphinico protruſit Pavonis ſtupor in Vibii Sequeſtris haec verba: *Anecus Siciliae, qui per duo millia paſſuum ſub terra mergens Syracuſis mari miſcetur, appellaturque Ano, poſt Anopos caenos, ſuperior*

* De Alea p. 140.

superior Anotesphoros. Ubi post alias inanias, de quibus nunc nihil dicam (ex. gr. quod defendat *Anecus*, cum in duobus Cod. *Ancus*. quo modo & meus liber: quod somniet *Anopos caenos* esse mutandum in *Anopos* κενός. cum Codd. constanter habeant *caenos* καινός & *Anopos* boni commatis putet) haec effutit. *Tandem propudiosum illud* Anotisphoros *muto in* Anoposphoros. *scilicet ut* bosphorus, *maris dicitur angustia, quae bovis natantis recipit trajectum . . ita pars fluvii alveus Anapi superior*, *qui* Oceano *proximus*, Anaposphorus, *quia deducit quasi, eique procurat transitum: uno verbo Bosphorus bovis*, Anaposphorus Anapi trajectus? *quid quaeso probabilius?*

Haec nota tam singulari doctrina sane referta est, ut Pavum credam per quindecim brumales noctes ipsi doctrinarum Deae Παλλάδι Ἀθηνῇ incubuisse. primo enim discimus Insulam Siciliam in *Oceano* sitam esse: & in eum se exonerare Anapum, non in majorem portum Syracusanum. Nam Geographice, & ut jam tum meditans novam Stephani περὶ πόλεων editionem hic loquitur Pavo, non poëtice; qua lingua sane Oceanus aliquando mare mediterraneum notat, sed qua semel modo in aevo utitur Pavo, post Jubileum nempe. secundo discimus φόρος hic notare *trajectum*. ego putaram πόρος, unde πορεύω, id notare: at Giganteum illum Sanctum Χριστοφόρον dictum, quia sacrum onus humeris per flumen Jordanis transportasset. & sane *alveus superior* Anapi apte dici videretur *Anaposphoros:* quia ita humeris quasi Anapum fluvium veheret, nec inconcinne alvei dicantur *vectare*, *vehere aquas*. Tertio hinc discimus Graecos solere integra, non in fine fracta, vocabula componere: quare Codd omnes corruptos puto in voce Χριστοφόρος & similibus. Scribendum enim Χριστοσφόρος ut

† Menandr. p. 137. ubi Bentl. Socrati incubare fecit.

ut ἀναποσφόρος. ſic enim quoque ipſum illud βοσφόρος. ſic σελασφόρος & σακεσφόρος & alia. denique hinc conſtat omnes eruditos errare, qui cum * Stephano Byzantino cenſent illos παραγραμματίζειν qui cum ſpiritu ſcribunt. &, ominor, miſer Stephanus olim hoc nomine vapulabit, vel barbarus ejus epitomator Hermolaus. procul dubio quoque Poëtarum Graecorum ſoſpitator noſter, quando Orphea edet, in Argonauticis reponendum docebit vs. 1053.

Δίοσαις δ' ἐν τελμόροισι βοὸς φόρον ἐξικόμεσθα.

ubi nunc peſſime legitur βοὸς πόρον. Stephanus quoque addit, accolis *Boſphorion* dici, non contra. quid ni ipſorum ἐγχωρείων hic auctoritas praepolleat: praecipue ſi huic ſuffragium Pavoninum accedat. quin ſic hodie vocari probabile ſit; legi enim modo in Novellis diei Saturni proximi, *Tattaros Boſphorum* transiiſſe. faceſſant, faceſſant igitur qui contra auctoritatem Tattarorum, Pavoninam, & Gazettarum *boſporos* ſcribunt. ad alia. ſed verbum. en ſcripturam Cod. mei Vibiani. *Ancus Siciliae, qui per duo millia paſſuum ſub terram mergens Siracuſis miſcetur mari, appellaturque ano poſt anopos caenos ſuperior anatos phaeos.*

* Videatur Cl. Dauſquejus in Orth. T. II. p 61.

---

* *ECce Palaemonia ſit Pavo quantus in arte!*
Pavo rudimentis clarus ab ipſe ſuis!
Cedat Ariſtarchus, veteris laus prima cathedrae:
Cedant Voſſiadae, Scoppiadaeque ſimul.

Atque

* Inſcriptionem hujus Elegiae, ut ab inſulſis librariis profectam, omiſimus.

Atque omnes ſcuticae proni venerentur habenas,
Grammaticus nomen quîs dat habere Canon.
At tu majores, Lector, comitare triumphos,
De Criticûm tota quos ſibi gente parat!
Scaligeros cernes, manibus poſt terga retortis,
Aonidum fruſtra perdita ſceptra queri.
Quique erat adſuetus comes ire Caſaubonus illis,
Ibit inauratas ſquallidus ante rotas.
Noſtin' non una percuſſum pectora plaga,
Figentemque ſolo lumina torva virum?
Optimus interpres veteris Salmaſius aevi
Hic eſt: at titulis excidit ille ſuis.
Huc & Merceri venient, venientque Valeſi:
Pompa Brodaeus erit, pompa Bochartus erit.
At quantum tribuet mulier decus una triumpho
Anna Fabri, docto filia docta patre!
Barthius en duris oneratus colla catenis
Nutat: at Hoeſchelii compede crura ſonant.
Et cum Bersmanno rapitur Camerarius ingens.
Tu, Rittershuſi; tu, Rhodomanne, gemis.
Fallor an e docta captivos gente Britannum
Baxterum video, Barneſiumque ſenes?
Hei mihi! ſtigmatibus compuncti membra probroſis
Corpora vix miſeri debilitata trahunt!
Fallor an & domiti deflent civilibus armis
Heinſius amiſſum Meurſiadesque decus?
Adſpice, dejecta praeëunt cervice, quot aetas
Noſtra pares priſcis jactat habetque viros.
Quisquis enim Phoebi fuit unquam caſtra ſecutus,
Aut dedit, aut jamjam colla premenda dabit.
Nomen & hinc Pavi, Criticis fatale domandis,
Fama trecenteno gutture ſola canet.

CA-

CAPUT V.

De contumelioso Pavonis scribendi genere.

VIris Criticae arti inpensius deditis etiam mali libri hoc in genere leguntur. notus proinde ipsis

Durus homo, atque odio qui possit vincere quemvis,
Confidens, tumidusque: adeo sermonis amari
Scoppiadas & equis Vallas praecurrat ut albis:

ut autem ceteris quoque ejus incomparabilis maledicendi & convitiandi petulantia quam plenissime & facillime innotescat, Indicem confecimus virorum eruditorum, quos passim indignis modis proscindit. quos inter non modo de plebe literatos; sed principes Viros demiraberis inveniri. hoc capite autem non inquirimus, utrum hallucinati fuerint illi, quod ab humana natura non alienum. Sed an, si vel gravissime errassent, tam contumelioso stylo eorum errata deceret exagitari tuum erit decernere, Lector. Et tamen in plerisque locis horum emendationes & explicationes, si non omni exceptione carentes, saltem Pavoninis commentis longe praestantiores. sed illud jam non agimus. ut tamen fatigatas rauco tot convitiorum strepitu identidem recrearemus aures, hic illic notulam subjecimus.

INDEX

INDEX ATER

JOANNIS CORNELII PAVONIS,

τῦ Συκοφάντυ τῦ καθολικῦ.

ALDUS *

In Horapoll.

p. 287. ἀνεληκυ *Aldi ipso inepto ineptius.*

JOSUA BARNESIUS & WILHELMUS BAXTERUS. *Angli.* †

Ad Anacreontem.

p. 5. ex uno illo odario integrum poema sibi confinxit satis *stolide pro more suo.*

p. 20. quid Baxterus! ex nomine fecit verbum, & legendum esse censuit. adeo *putide & inepte*, ut nihil

* Poteram re vera hunc virum hoc in albo omisisse: sed sic Alphabetum capite caruisset. scomma enim non in personam, sed in lectionem: quod tolerabilius. & saepe eo genere delectatur. praecipue vero debacchatur in Codd. quos non amat, quia iis uti nequit: & in primis saepe admissis invehitur habenis in Vaticanam Anacreontis membranam: quia, credo, ipsa alii usi cum fructu fuerant, vel quia ego ipsi eam commendaram.

† Comparavimus hos viros, quia paribus conviciis excipiuntur. En pauca e plurimis.

nihil magis. nam ut alia praeteream, *barbarum* est illud *ἐρῶ σε* & dignum ipsa *morbonia*. Quare Barnesius si *sapuisset*, *nugas illas* debuisset proscribere.

p 21. Dii boni! quidquamne *stolidius*? quidquamne *ineptum* magis?

p. 25. longe *ineptissima* haec Barnesii conjectura. sed criticus ille *ineptiebat* plane, nec ullum habebat *judicii* usum.

p. 32. qui δὲ ante φιλῆσαι producunt, *splendide nugantur*. ut sic repetitio quaedam notetur. quod adeo *ineptum*, ut nihil magis. *Vah ineptiae*, quae stomachum mihi cient.

p. 40. Barnesius vertit. quam *insulse*, vix dicam *tibi*. dicam tribus verbis, quod verum est & olfacere non potuit bonus, quia nares habebat obesas.

p. 68. Barnesius —— nihil *stultius*, nihil *inficetius* unquam vidi.

p. 79. quod nonne egregium & vere Barnesianum? sed ita forte bonus, ut *nullibi sibi esset similis*.

p. 95. fateor nihil suavius & Barnesianum magis excogitari potest. quare pauci credo appetituri sunt, quod ille sibi intrivit soli.

p. 108. si Barnesium & Baxterum audias ... quod commentum adeo *insulsum*, ut nihil magis ... *falsissimum* igitur est quod *blaterant* miseri.

3) p. 169. & tamen conjecturae *insulsae* parens ... secutus est pravum. mirarer, nisi ita saperet ubique. *

p. 173. quicquid Barnesius aliique *ineptientes blaterant*,

p. 204. de cetero, *nugae & nugae merae* sunt, quas Bar-

* Et hic tamen B. suspicionem adprobat & suam facit.

Barnesius Barnesiique similes hic crepant de Venere ἀναδυομένη.

p. 222. Baxterus suo more perperam & *inepte*.

p. 267. vah *ineptiae*, quae ipsis *pueris* sunt indignae, & nauseam mihi creant.

p. 272. *insulsum* Barnesii commentum.

* p. 297. apage apage *ineptias* plus quam *ineptas*.

Ad Hephaestionem.

p. 132, Barnesius in fragmentis Anacreonticis vere *ineptit* . . . ride, ride hominis acumen.

p. 133. nihil *ineptius* unquam vidi. sed ita sapiebat ille.

p. 146. Criticus *dupondius*.

p. 151. per inprudentiam hominis irrepsit.

CAS-

* Haec solum ad Anacreontem in Baxterum & Barnesium evomuit. ab ultimo tamen in primis innumeras auctoritates suffuratus est, imo ex eo omnem farraginem fragmentorum intervertit, plagium occultans, dum ὕστερα πρότερα exhibet. imo etiam auctores ad unum omnes, ubi inveniuntur ex eo descripsit, sed in eo etiam arte quadam utens. ut ex. gr. quando Barnesius pag. laudat, ille librum & caput citet, & contra. quam autem ipsi curta supellex domi sit, inde patet, quod ne unicum fragmentum sua industria acquisitum adjecerit: cum tamen procul dubio plura hic illic lateant, & nos suo loco quaedam adposituri simus. in praefatione tamen Barnesium inter ceteros nominare dignatur: sed ipsi omnia deberi agnoscendum fuerat.

CASPAR BARTHIUS.

Ad Ariſtaenet. ep. II. VII.

p. 222. quod adeo *ineptum*, ut nihil *ineptius* excogitari poſſit.

Ep. II. XXI. p. 282. *inſulſe & coacte:* ita ubique ille, praecipue in Graecis. deceptus eſt vir *Naſutus*. quod adeo *putidum*, ut nihil re vera excogitari poſſet magis.

* RICHARDUS BENTLEJUS, *Anglus*.

In Menandreis Emendationibus.

p. 8. quia *mares* plus adamat homo, quam *Hermaphroditos*.

Ibidem.

* Si omnem copiam ſcommatum, quae effutivit Pavo in praecellentem hunc Criticum, recenſere vellem, liber excreſceret ex iis ſolis, quae in Menandreis emendationibus inveniuntur. in quibus quaedam adeo obſcoena & virulenta, ut ſine indignatione, ſcio, legere non potueris. Clerico, ſi reſpondens violentiori ſtylo uſus fuiſſet, ignoviſſem facile: ſed tertium & cui nihil ibi ſerebatur vel metebatur, tam indecenti, tam acerba oratione primae claſſis inter eruditos virum, & a quo nec verbo nec facto laeſus fuerat, invadere, an quiſquam, niſi caeco ſtudio abreptus, & ſimile facinus patrare paratus, probare poſſit, vehementer dubito. At quid dixi tamen, rem illam nihil attinuiſſe ad Pavonem! imo quam maxime tangebat periclitabatur enim omnem eruditionis in Graecis famam J. Clericus: coryphaeus inter

Ibidem. ad corvos cum tua maledicentia, dignus es *patibulo.*

p. 10. *devoto sceleſtiſſimo maſtigia.*

p. 44. fide non mala, ſed *peſſima*, mihi credas; ut ita per *fraudes* ſtabilitum iret id quod conjecerat ipſe. *ineptit* homo & ſciens prudensque fallit.

p. 61. an autem ſint verba alicujus *lenae* amatorem ad arrhabonem ſibi dandum ſollicitantis, tu, credo, melius dijudicare potes quam ego: nec tibi id invideo.

p. 74. vide quid *impudentia* poſſit, ubi ſemel infandum illud monſtrum vires pernicioſiſſimas ſumſit. Auctor anonymus, *ſycophantarum primipilus.* cujus ſcripti ſimile, ſi *inprobitatem*, ſi *mendacia* ſpectes nulla hominum vidit aetas. *ad corvos*, *ad corvos*, Timon, cum tua maledicentia &c. *grunniat* per me licet.

p. 80. *blaterans* ille *canis*. quam ſophiſticum hoc quam improbum.

p. 87. peſſimus eſt *ſycophanta.* hic nugas quoque blaterat.

p. 88. *dii me perdant*, ſi ipſa baubo anilius quid & *inficetius* effutierit unquam. niſi omnia contaminare velit, & pro ſententiis egregiis nobis obtrudere aniles fabulas: nam ita *judicio* deſtitutus eſt, ut rana plumis.

p 89.

inter eruditos, qui eadem cum Pavone dogmata ſequuntur. & ſic Pavonis *pietatem* etiam ſummis laudibus efferendam cenſeo, quod vacillanti Clerico fulcrum ſupponere tentarit. Totae autem paginae in illis Emendationibus nihil fere niſi convitia continent. videantur pag. 60. 72. 79. 85. 100. & aliae. de ipſo libello forte quaedam in ſequentibus occurrent.

p. 89. *servo pecori.* abeat in *malam rem* cum suis inaniis.

p. 99. nonne atrocissimas *servi pecoris calumnias* abominari debent, nonne mecum confiteri pejorem *sycophantam* hodie non vivere.

p. 115. unguibus *suis sceleratis.*

p. 116. sic omnes & singuli sciant, qua fronte *sycophantarum primipilus*, cui nec *pudor* est nec humanitatis mica

p. 126. iisdem *futilissimis* naeniis sunt exposita. sic pulcre suaviculus noster, omnium suffragiis ad praetorem & cognatos amandari poterit, qui medicos accersant, ut ab *insania* resipiscat.

p. 148. *canem latrantem* non audio.

In Anacreonte.

p. 63. ne *nugas* agamus quaeso. *cerritus* me hercule sit, qui aliter sentiat: *apage*, *apage* igitur *commentum*, si lyrici ingenium spectes satis sinistrum & contumeliosum. sic tota evanescit ratio, quae ad corrigendum inpulit *Anglum.*

p. 180. mira, mira, sed nimis me hercule mira. quare ea captum meum superant, & aliud requiro, quod naturalius sit & mentem poëtae rite explanet. id autem ubi in aliorum *commentis* etiam non offendo, paucis quod res est tibi exponam . . . nihil lepidius, nihil naturalius. [*commento Pavonino*]

p. 309. Richardus Bentlejus, qui epigramma istud tentavit primus, sed *infeliciter*, distichon primum ita constituit vir eruditus. . . perperam & *inepte.* absit: absit. quare pro *commento* mihi erit, donec stabilitum fuerit testimonio antiquo.

In Hephaeſt.

*p. 165. ſic ſaepe praeſul ut amtruat, vulgus redamtruat.

STEPHANUS BERGLERUS.

In Ariſtaen.

p. 10. Ad'entiatur nemo. *coecutientes* vident.
p. 193. non accedo. Graeca *non ſatis intelligit.* alias non mutaſſet.

†GREGORIUS BERSMANNUS, & JOACHIMUS CAMERARIUS.

Ex Praefat. in Philen: quae ſic incipit:

Philen ad te mitto non ſpurium illum & adulterinum, quem ex *ergaſtulo ſuo* in publicum protruſit G. B. . . . non potuit non *facinus* illud hominis non ineruditi mihi (*homini modeſtiſſimo & minime inepto*) & temerarium videri & *ineptum.* quia autem B. non minus *temere & inepte* omnia *praeceptoris* ſui *commenta* . . . omiſſis Critici *ſomniculoſi ineptiis* . . . ſyllabas dimenſus eſt adeo inperite & adeo *incondite*, ut ipſi tyrones ea & melius & felicius praeſtare poſſent.
p. 7. diſcipulus & praeceptor.
p. 16. diſcipulo cum magiſtro.
p. 29. Bersmannus cum Joachimo ſuo.
p. 40. B. & C. *peſſime.*

p. 72.

* Praeſul eſt Scaliger, e vulgo Bentlejus. quem vide ad Callimachi fragm. 118.

† Quia in ἐξετάσει mea & aliis in locis cauſſa hujus de literis meritiſſimi viri jam acta fuit, paucis contentus ero.

p. 72 cur hic ſilebat B. cum praeceptore ſuo & non legebant *boni*.

p. 96 *nugas* non amo, & parentibus ſuis C. & B. relinquo lubens.

p. 169. B. nullo jure aut *judicio*.

p. 205. B. pro . . *peſſime* ſcripſit . . . quod *peſſimum* illud . . . excluſit, & *ineptiis* viam ſtruxit: fallor aut bonus diſcipulus in eo ſecutus eſt *bonum* magiſtrum.

p. 227. B. & C. ediderunt. nihil *exoletum* magis aut inconditum.

p. 278. *caecus* diſcipulus, *caecus* magiſter.

* p. 288. diſcipulus cum praeceptore ſuo legit. παρευλίκ᾽ ἀποτέθνηκε. τὶ δεῖ φαρμάκων. infeliciter profecto: nam ſic verſus ſenarius etiam non incedit, ſed reptat. cur non legebant boni?

Παρευλίκ᾽ ἀποτέθνηκε, φαρμάκων τί δεῖ;

idne calidius videbatur Criticis adeo modeſtis? rideas, rideas licet.

† p. 306. Bersmannus & Camerarius haec ita conſtituerunt & accommodarunt ad captum ſuum . . . ho-

* Imo ride Pavonem, qui tam violento remedio opus eſſe putet, ut verſus recto incedat talo. modo ante δεῖ placuiſſet Bersmanno τὶ inſerere, verſus ſe athletice habuiſſet. obiter dicam, Bersmannum in praefat. Philae p. 26. profiteri, ſe *in metro nihil tentaſſe: ſed Camerarium ſecutum*. Si crimen quod obtemperarit tanto viro, illud ſemel in praefat. monuiſſe ſatis fuiſſet. iniquiſſimas proinde paſſim in Bersmannum cavillationes Pavonis eſſe adparet ſuper metro. de eo enim cavebat Camerarius.

† Haeccine impune evomi ab diobolari hoc literatore in

homines digni, ita vivam, quibus *ferularum infligantur ictus:* nihil *pejus* aut *perplexius.*

p. 320. *quam acute, quam suaviter, quam scite.*

SAMUEL BOCHARTUS
in Horapoll.

p. 335. illud displicet Bocharto qui in ejus locum substituit . . non poterat *infelicius.* nam sic *pessime* sequitur . . . & *qua fronte* igitur ab ipso . . . auxilium petere potuit vir doctus? id ego mehercule ignoro & mera *socordia* factum est.

p. 385. an Baal Aruch pro magistello obtrudendus? *ineptiae ineptae.* & sic virum eruditum miror scripturae publicae adeo adversum. sed scio quod accidit ei: nova & hactenus inaudita oculos ejus effascinarunt, & ut magistrum Hebraeum obstringeret sibi, Graecis insciis & ignaris testimonium denunciavit pro arbitrio suo. ita fieri solet ut lepidiores sciunt.

In

in J. Camerarium, virum de quo J. Dousa in Plautin. Explic. p. 114. hoc elogium dedit. *flos ille Germaniae suae, imo universae adeo Europae ornamentum.* & J. Rutgersius L. I. V. L. c. 10. *Germanorum qui haec studia coluerunt maximus.* Desinant Germani quidam Batavis nonnullis, qui nescio quos centonum consarcinatores, ludibrio exponunt, succensere, & justissimam in hunc canem convertant iram. „ Vah! „ literas, quae ab humanitate sortiuntur nomen, ita „ contaminari, ita omnium sibilis exponi, a quodam „ lucifuga, qui, omni humanitate relicta, barbam „ colit, & odio turgens suavissima Musarum sacra „ tristissimo vultu adire audet.“ Haec Menandrea p. 99. quin in ipsum Auctorem mirifice conveniant, nemo dubitabit.

In Phile. *

p. 25. Bersmannus inepte hic . . . neque melius Bochartus.
p. 193. in his *pessime* utrumque genus miscet.

JOANNES BRODAEUS.

In Q. Calabro.

IV. 558. Brodaeus augurabatur . . . perquam *inficete* & perquam *incongrue*, ita vivam & valeam.
VI. 267. IX. 461. XIII. 268. *inepte* Brodaeus. *ineptissime* Dausquejus.
VII. 224. Brodaei ξεῖνε *pessimum* est. *pueri* vident.
X. 273. qui aliter sentit, nihil sentit. Brodaei & Dausqueji commenta *risum* mihi incutiunt.

† CORNELIUS VAN BYNKERSHOEK.

In Phile.

p. 285. quod frustra suspectum erat Jurisconsulto, qui novissime legem illam explicuit satis *verbose*.

JOA-

* Igitur & Bochartus *inepte*. ex cujus tamen divite penu saepe loca cum pulvisculo aufert. ex. gr. in Horapoll. p. 305. *ubi reponendum* ἀναστειλᾶσθαι vel ἀναστειλῶσθαι. ita jam jusserat Bochartus in Hierozoico p. 726. & H. Stephanus antea in Lexici Indice. & plura ibi sublegit ex notis ad Pollucem L. 4. §. 138. in loco autem quem p. 307. laudat ἀνάσιλος. bis cod. meus agnoscit. p. 306. Pessima *illa mutatio*, quae ableganda est *ad ipsos corvos*, est Sylburgii ad Etym. M. Cujus libri Auctor p. 309. *ridiculus* est. ille enim deducit ab ἴλος. In eodem Horapoll p. 340. quatuor loca ex Bocharto corrasit. ita & grassatur p. 365.

† Nec ab amplissimo & doctissimo Curiae Hollan-

JOACHIMUS CAMERARIUS.

vide in *Bersmanno.*

* GUILIELMUS CANTERUS.

Anacreonte.

p. 61. G. Canterus . . . exponit . . . idne probabimus? *nequaquam* certe . . . . hoc autem nihil ad scutum. *pueri vident* & nihil apertius.
p. 96. nollem factum. nam sic satis *crasse* erravit vir Graece eruditissimus.

Aristaenet.

p. 271. quod ego tamen etiam non satis probo: *dabo meliora: id spondeo: & spondeo tibi certo.*

ISAA-

landicae Praeside maledicam abstinere potuit linguam, quem taxat super Libri singularis ad L. IX. D. de lege Rhodia. cap. IV. p. 288.

* Modeste sane pro petulantia sua reprehendit Canterum: nisi quod eum *pueris caeciorem* innuat. modestiam forte ab ipso inpetravit popularitatis jus: quo merito & ipse Pavo, si memini, elogium reportavit. & nos Hollandos solere in cives uti laudibus profusioribus catissime animadvertit dudum Hieronymus Gundlingius. homines sumus. utinam hoc pessimum Batavorum vitium. Legi in epistola quadam Joannis Beverlandi ad Jacobum Perizonium data. *Cum Gallorum alter alterum semper collaudet, fragilitatesque fratris involvat taciturnitate & charitate: Belgae omnes in fermento calumniandi.* Sed ita erat olim scilicet, cum Beverlandus vivebat.

* ISAACUS CASAUBONUS.

De Alea.

p. 96. ad Vopiſcum, ad quem ſuas *inanias conſcribillarunt* viri egregii.

In Anacreonte.

p. 94. Caſaubonus ea una cum hoc loco accipit *perperam* . . . *perperam* ut dixi . . igitur hoc loco *non recte* expoſuit.

In Ariſtaenet.

p. 23. qui legebant . . vulnus non ſanarunt, ſed tetigerunt, & in verbis nectendis *caecutierunt miſere*.
p. 270. illud *marcidum* eſt, & rem non occultat ſatis.
p. 102. ſatis *marcide*.

† NICOLAUS CAUSSINUS.

In Horapoll.

p. 301. de quo Cauſſinus adeo *inepte*, ut nihil *ineptius*

* Si nec princeps hic in literis Graecis vir hos Theoninos effugere potuit dentes, quid ceteri nos ſperare poſſumus, qui certe ad Pavonem comparati bimulorum inſtar ſapimus ſinguli & omnes. egregios autem illos viros, qui *inanias conſcribillaſſe* dicuntur, noſti procul dubio, nempe Caſaubonum & Salmaſium! Vae autem miſero Caſaubono, ſi quando hypercriticus noſter Athenaeum edat, tum adparebit, ex triginta emendationibus & explicationibus vix unam eſſe unius aſſis. promittit autem hanc opellam in Horapoll. p. 284. *tentabimus ſuo loco*. & p. 360. *plura ſuo loco*. & ad Anacr. p. 94. & aliis locis.

† Quam craſſis typothetarum erratis conſpurcati e manu Pavonis mittantur auctores, alias patebit. hic interea habemus inſigne ſocordiae talis ſpecimen. NICOLAUS enim hic *Cauſſinus* per triginta paginas in prima fronte vocatur JOANNES a p. 237.

 Sed

tius excogitari possit. neque juvat *bonum* locus . . . *pueri vident*, & in re clara verbis parco lubens.

p. 325. C. de his adeo *inepte*, ut nihil *ineptius* excogitari posset. id omnes vident *nunc*.

p. 333. Quae N. C. hic comminiscitur ejusdem commatis sunt, cujus reliqua ejus viri, id est, *distorta atque inepta*. . . * Salmasius tamen ad Solinum

Sed homo historiae literariae callentissimus forte haec ex Archivariis quibusdam hausit.

* Tune Salmasium Caussini notas *callide compilasse* adfirmas, sycophanta depudoratissime? Salmasius scilicet indiguit Caussini opibus? quî tu scis an non Caussinus haec debeat Salmasio a se consulto? re vera quidem in explicatione vocis διὰ μέσου & καθίζειν convenit Salmasio cum Caussino. Sed verbo καθίζειν inesse significationem activam *deponere* docuit dudum ante. Caussinum Casaub. in Theocr. Lect. C. I. Liban. Ep. MCCCII. ἐκάθισε κλαίοντας. Et διὰ μέσου certe *mediante* significare aliunde quam a Caussino scire potuit Salmasius. quin eo ipso loco utrosque compilas τὸ καθίζειν accipiens active. Sed vertis *adducere*. quam significationem debebas probasse. verbi natura *motum continuum* non significat, sed *quietem* vel *motus finem*. notat *deponere*, ut patet ex exemplis a Casaubono adductis. deinde διὰ μέσου *per medium: mediante illo* suspectum tibi est, quia exempla non adducuntur. at non dubito, quin istam significationem statuminare potuerit Salmasius, quamvis mihi & tibi ejus exemplum jam non occurrat. Vide hinc, Pavo, quam mali exempli sit, ita modo significationes vocum in medium adferre sine auctoritate, quod tu facis millies minus probabilibus in locutionibus. Sed διὰ μέσου quod tu reponis, ubi *in medium* significare didicisti? *per medium* notat? non *in medium*. ut διὰ μέσου τοσούτου. *per tantum intervallum*. ap. Liban. Ep. MXXIX. quod

num p. 462. *non nominato* Caussino, ad normam eorum *callide* accommodavit sua. hominis eruditi *commenta* probare non possum.

p. 352, quod Caussinus notat longe *ineptissimum* est, & cachinnos meretur solutos.

p. 353. fateor hoc *lepidissimum* est hominis commentum, & ipsi *pueri* in hac luce literaria ridebunt forte. Iterum *caecutivit* supra omnes alios. a Sole ad statuam Apollinis confugit *bonus*: credo ut ibi tutus esset ab *ineptiarum* & *socordiae* poena. nam nihil *insulsum* magis hoc loco. melius quam *patris Jesuitae* somnia. *

p. 380. 381. C. *ineptias* non moror: *inepte* etiam & *pueriliter*.

GIS-

quod etiam ablativo exprimitur. Aristaen. II. 12. 12. πολλῷ τῷ μέσῳ παρελθεῖν. significat praeterea *in medio. inter duo.* Aristaenet I. 18. τὰ δὲ διὰ μέσου. ut corrigendum e Platon. Polit. V. p. 474. Longin. C. X. p. 86. Ed. Toll. ἐγκαταττάττοντες διὰ μέσου. *inter alia ponentes.* Idem C. XXII. p. 142. διὰ μέσου ἐπεσκυκλεῖν. *inter duo vel plura aliquid aggerere.* vide Hephaest. Schol. p. 92. οἱ διὰ μέσου ἀνάπαιστοι. apud Ictos διὰ μέσου saepe notat per *nuntium*, *per epistolam.* quod sane Salmasianae notioni proximum. vide Harmenop. L. IV. T. I. §. 21. & T. IV. §. 5. at tu tuum quoque probas; unde? εἰς μέσον παριέναι. *ipsi tyrones tenent & sciunt*, *in medium prodire.* Sed praestat nulla exempla quam tam disparia laudare. Audacissime eodem loco διὰ μέσου αὐτοῦ, ὡς τινῶν γνωμόνων mutas in διὰ μέσου, αὐτῷ, ὥς τινι γνώμονι. & *facillimam* correctionem vocas. Et hoc ignoscimus; non quod talia in Salmasium audeas, furum literariorum tagacissime! poteratne ulterius hominisne dicam an canis inpudentia progredi!

* Quid attinebat hic post fere seculum Caussino

GISBERTUS CUPERUS.

In Horapoll.

p. 311. Cuperus in ſuo [*non in alieno*] Harpocrate de Sera hic *perperam* cogitat . . . ſed ea etiam *infeliciter* tentabat vir doctus.

ANDREAS DACIERIUS.

In Anacreonte.

p. 195. illud nunc procul ablegandum eſt ad *ipſos corvos*. quid tamen Dacierius? ille conjecturam iſtam audaculam arripuit, eique adjunxit ſuam longe adhuc *audaciorem* . . . rem *lepidam*, puto, & jocoſam: nihil *ridiculum* magis ejus *ineptiis*.

p. 215. quo commento nihil *audacius*, dicam & *ineptius* . . . *nugae*, *nugae*, quae cum *peſſima* corrigendi *audacia* faceſſant ad *ipſos Corvos*.

ANNA DACERIA,

Tanaquilli Fabri filia.

In Anacreonte.

p. 82. Erudita Tanaquilli Fabri filia *legit . . . *perperam*

no ſectam ſuam exprobrare, & praecipue Jeſuitae minime malo, ut teſtatur Patinus in Sylloge Epiſt. Brantii p. 200. aegre jure ferres, ſi quis tuam ſine cauſa divulgaret.

* Daceriae ſententiam humanis verbis, ut debebat, jam improbarat Longuepiereus, nec Pavonina opus erat ἀπειρίᾳ. Sed urbaniſſimus Polyphemulus noſter (frater ejus natu major, qua comitate in Galateam uſus ſit, in vulgus notum) femineum ſexum demereri procul dubio voluit, & luce meridiana clarius oſtendere Annam hanc, qua Gynaecea adhuc gloriata fuerant, re vera fuiſſe ſtolidam & ridiculam mulierem.

peram certe. deinde *inepte* Bacchus . . quare *commentum* illud *muliebre* non uno modo peccat.

p. 189. quo nihil ita vivam ac valeam *stultius* & *ridiculum* magis.

p. 221. a Stephano decepta sine dubio *mulier erudita*: quae hic *misere caecutivit*, & ea scripsit, quae *fusum* potius redolent quam doctas librorum chartas. *apage* illud, *apage* alterum . . nihil horum vel *cassa nuce* dignum est. nam in vulgus vulgatum.

p. 238. qui legunt, *ineptiunt* strenue, & *risum* mehercule debent.

JACOBUS DALECAMPIUS

In Horapolline.

p. 318. D . . . ad ipsam Aegyptiorum originem refert. *inprovide* & nullo *judicio*.

In Phile. *

p. 313. hoc novum: hoc inauditum. ita tamen leguntur verba Athenaei ab omnibus, ita ab erudito Medico vertuntur Latine. nihil *insulsius* mehercule, nihil *oscitantius* unquam vidi.

JOAN-

* Inter hos est Is. Casaubonus. qui ita sentit ad Athenaeum. Descende igitur de sella curuli, Isaace, & locum qui tibi indicabitur, inter *insulsos* & *oscitantes* cape, istis in subselliis: age, exsurge & excute simul pulvinum: ut molliculas ponat molliter clunes, qui unus ista sede dignus inventus est, Orbis litterarii indefessus Atlas, Joannes Cornelius Pavus.

JOANNES DAVISIUS. *Anglus.*

In Anacreonte.

p. 101, *perperam* & *inprudenter* ita legebat. nam ut nihil aliud dicam . . . . . *

CLAUDIUS DAUSQUEJUS. †

L. II. 196. *Tortuosa* sunt, quae D. in medium adfert, ut *omnia* fere, quae ex *tortuoso* illo *cerebello* enata sunt.

Vs. 223.

* Id est, ne vel *insulsum* vel *ineptum* vocem. plusculas in Anacreontem Davisius habet emendationes, ut ad Ciceronis L. II. de N. D. c. 47. quas, si bene memini, ad unum omnes inprobat. hanc dum condemnat, simul compilat. nam ex eo sumsit ἶμιν. Sive ut Noster scribit ὔμιν. quod accentu peccat. Scribitur enim ὖμιν vel ὐμὶν, quando corripienda syllaba. videatur H. Stephanus de Dialecto Attica p. 195. quod saepe restituendum Sophocli. Dores ὔμμιν ἄμμιν. quod Theognidi reddendum vs. 195. 235. & aliis locis. ἄμμιν, ὔμμιν. *Pueri decennes norunt.* & Pavo *qui haec ignorat, proinde pueris est inficetior, bis puer, nec tamen senex?* Menand. 140.

† Plaustra convitiorum in hunc virum congessit Pavo. Novi quid Lipsius & Gronovius de ipso: sed sola *Orthographia veteris & novi Latii*, & liber de *Terra & aqua* eum a contemtu, nedum a tam indignis injuriis vindicare debebant. pauca adponemus, neglectis locis, ubi simpliciter *nugarum & ineptiarum* postulatur.

Vs. 223. *putidissimo* errore *Bonus* D. suspicabatur. nihil *ineptius* & *stolidius* excogitari potest; ejus *nugas* adeat, qui volet: hic locum non merentur. *

III. 102. D. *commentum* non moror. nemo separabit: qui *prima linguae elementa* didicerit. quod inperitos *seducere* posset: & Dausquejum forte *seduxit*.

V. 617. legistine *ridicula* magis & *insulsa* .. omnem *stultitiam* hercule superant. *nugae* ita vivam & *nugae nugacissimae*, quae ego nescio, quomodo in mentem cujusquam *sani* & *sobrii* intrare possunt.

VI. 73. *pueri* vident & *bonus* D. *stultitiam* certe debet.

440. vide modo D. *balbutiem*, qua chartam *conspurcare* nolo.

VII. 240. Dausquejum non moror, in *Graecis Tyronem*. quam *belle* etiam . . .

— 331.

* Imo merebantur: nam si vel verae nugae, cum tuis unum pannum concinne facturae erant. sed in primis merebantur, ut ne tam inpune ejus commentarios expilares saepe. vin' te convincam e vestigio, Cace furacissime? L. XIII. Q. Calabri vs. 553. supprimis Brodaei & Dausqueji notas: at ex iis subducis & Hygini & Ovidii & Sch. Arati locum. at plagium ita celare speras, quod tu Hyginum laudes in Astron. Poët. 2. c. 21. apud eos habeatur Hyg. L. sign. Coelest. 2. in Tauro. Tu notissima illa Ovidii recinas: illi Ovid. Fast. IV. memorent. tibi Schol. Arati, illis Interpres Arati vocetur in testimonium. Sed similia plagia ne memoratu quidem digna, cum non erubescas aliquando non unam, sed duas tresve simul emendationes sciens vidensque tibi vindicare, quae aliis debentur. Operire aliquantum, Autolyce; lictores manicas jam expediunt.

— 331. multa scribis, o bone, & sic tamen scribis nihil, quod prosit: quantum est sapere. *

404. Criticus *misellus* & *risu* mehercule dignus.

IX. 376. haec adscribo, ut *rideas* hominis *acumen.*

336. post quem aliquid *cornicari* voluit criticus *misellus.*

517. de commento D. non loquor. dignum *morbonia.*

XIV. 380. bonus Dausquejus non *viriliter* sed *aniliter ineptit*: nihil *stultius* hercule legi unquam.

476. quicquid criticus *misellus crocitet.*

485. quare ne literam muto cum Σχολαςικωτάτῳ Dausquejo. †

TA-

* *Multa scribis*, o Pave, *& sic tamen scribis nihil quod prosit.* testes singuli tui libelli, in quibus sani nihil, omnia vana. ausim dejerare in tot emendatiunculis tuis non esse δεκάδα, quae se viris recti judicii adprobare possent. *quantum est sapere*, Pave!

† Dubito sitne convitium an titulus honoris. hoc fere crediderim, quia Pavo hic Dausquejum sequitur: & quia in rebus Constantinopolitanis, & temporis istius titulis versatissimus est. ut patuit cum ex titulo σοφωτάτυ conciliare voluit Phileti suo singularem sapientiam. Pavo proinde novit *Advocatos* isto tempore dictos fuisse Σχολαςικὺς. Sed invenio tamen hunc Dausquejum Canonicum Tornaci fuisse. An igitur variandi sermonis caussa posuit pro homine Φορτικῷ, inepto, & qui nec loci nec temporis, nec personarum rationem habeat. Ut, ex gr. si quis in consessum virorum gravium invocatus irruat, dum ludo zatricii curas dissipant: proclametque, ut possessus a daemone; „ Quid per omnes diabolos tem-„ pus zatricio ludendo perditis? ludite Imperatoris „ Zenonis ludum, cujus ego primus mortalium in-

„ veni

TANAQUILLUS FABER.

In Anacreont.

p. 60. an igitur cum Tanaquillo Fabro vertendum: cave putes: nihil re vera *ineptius*.
p. 79 T. F. suspicabatur: *audacter & inepte*.
p. 91 & 144 quare *ineptit* Faber. *ineptiunt* alii.
p. 150. & quid igitur T. F. quid alii hic? *stultitiam* hercule debent & audiendi non sunt.
p. 192. Faber hic etiam *nugas* agit.
p. 207. de quibus tamen *nihil oculatus* ille Faber.

CUNRADUS GESNERUS.

In Phile.

p. 292. Interpres Aeliani sine dubio *nugas egit*, & mentem auctoris non fuit adsecutus.

In

„ veni docuique methodum. *res est, quam omnes ig-*
„ *noratis, & nemo tamen ignorare potest absque summo*
„ *dedecore*. en Schema, en librum: quem semper in
„ sacco promtum mecum porto. Si illum novissetis
„ ludum: nullum alium velletis ludere unquam. nisi
„ forte illum, quem Palamedes lusit, cum ante
„ Trojam in casamattis vigilias agebat: cujus metho-
„ dum ut nomen meum teneo. nec revelabo tamen
„ facile. audio enim magnum Mogolum, perditissi-
„ mum omnium ludorum amatorem, praemium
„ decem millium aureorum promisisse, qui denuo
„ hanc artem resuscitet. quod si Ordines mihi
„ vel dimidium concesserint: hic manebo. alioquin
„ *ἀπέλθω* in Mogoliam, ubi inventa utilia pinguius
„ compensantur." Si ita intellexerit, per me sit unus
& alter Canonicus Τειχολαστικώτατος.

In Horapoll.

p. 333. Aliter de his Gesnerus *in libro de* Anim. Vivipar. quem consulere potes si velis *. ego post locum recte constitutum aliorum *inaniis* diutius immorari nolo.

JOANNES ALBERTUS FABRICIUS †

Horapoll.

In Praefat. Interpretes Horapoll. ceteroquin ita ineptire non potuissent. Confer Bibl. Graec. T. I. p. 90.

p. 273. Confer Fabricii Biblioth. Graec. Tom. I. p. 87.

In Phile.

p. 347. Confer Miscell. Observ. Vol. I. Tom. III. p. 444.

T I-

* L. I. p. 770. Nam come fuisset librum & paginam addidisse, Pavo, & ita tempori Lectoris, rei pretiosissimae, parcere. Sed tu id raro vel nunquam facis, sine judicio morem secutus, quem olim necessario tenuerunt; cum libri pauci in capita dispartiti: vel ex ignavissima & maligna inertia: vel potius, ut vero simillimum habeo, ne furta tua & παραλογισμοὶ ita facile detegerentur.

† In his locis Virum hunc, nuper magno cum literarum damno vita functum, non quidem compellat: sed tamen solita sua petulantia tacite proscindit. Nam ejus Bibliothecam Graecam, licet nominare non dignetur, saepe ab amico commodatam inspexit & compilavit. at, cum Philen edebat, e contrario adparatus ibi expositos attracto naso sprevit, licet ab amico commonstratos & commendatos.

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

De Alea.

p. 126. mittant igitur, mittant Kuhnius & alii suas senariorum *tricas* & dicant quod dicimus

p. 149 ad Polluc. L. IX §. 95. jactum satis ambitiose explicat princeps. vix oculis meis credo, cum ista lego. *Vah ineptiae* longe *putidissimae*, quibus tamen *fastus* & *supercilium* inest. Hoc moneo virum *acutissimum*, qui ista scribens *nasum* non potuit ducem sequi.

In Menandr.

p. 9. itane ais, ubi *perspicacissimus* ille Hemsterhusius in suis παρεκβολαῖς ad Polluc. de re, quam tu pusillam vocas, ita serio sentit . . . *lepide* ita sim felix . . . utinam in addendis postea hanc suam sententiam non retractasset ὁ πάνυ: nam haec talia nos beare possunt. *

Hephaest.

p. 144. Hemsterhusius ad Polluc. . . . quod non probare possum. debemus in his esse cauti, quia locos integros non dedit Hephaest. si pro . . . dixisset, id longe speciosius. [quia Pavoninum]

FRANCISCUS GUJETUS.

de Alea p. 121.

Vs. 19. Gujetus. pro πέτρος ad marginem rescripserat τ' ἀνδρός. Quod adeo *ineptum* ut nihil supra.

* Vide iniquitatem Pavi, qui, quod ipse doctissimus vir emendavit, tamen carpat in pluribus aliis locis non minus amice cum Cl. V. agit.

ut nihil ſupra. Neſcio ubi mens, ubi oculi ita emendanti.

De Alea.

p. 135. Ad quae Gujetus. quod adeo *ineptum* ut nihil ſupra. *nugae*, *nugae*.

DANIEL HEINSIUS.

In Anacr.

p. 110. Daniel Heinſius ad oram libri correxerat. non modo ſine ulla neceſſitate, ſed etiam absque *ullo judicio*. quare miſere erravit vir eruditus. & ejus conjectura non modo *ſupervacanea*, ſed & *peſſima* eſt. de eo non dubitandum. *

DAVID HOESCHELIUS. †

Praef. in Horapoll.

Male & *nullo judicio* . . . miſere profecto errat & *pueriliter* plane . . . faceſſant, faceſſant *nugae*, quod

* Caveamus ne quid minus cogitati ad oras librorum quotidiani uſus adlinamus: ne, ſi mala fortuna in Pavoni ſimilium manus perveniant, ineptiarum notam non effugiamus. vide aequitatem & benignitatem *duri* & *περιέργου viri*. Menand. p. 59.

† Sive ut paſſim vocatur *Haeſchelius:* quemadmodum etiam ſcribit centies *Tragaedia*. *Comaedia*. *Phaeniſſae*. *Phaenix*. *ſolaecum*. utinam ὁ δεῖνα viveret, qui aliquando philoſophicam Studioſi diſſertationem de Phoenomenis tam acriter caſtigavit! quam tu illi vapulares, Pavo. minus autem haec vitia ipſi inputarem, niſi certus eſſem, ipſum corrigere typothetica ſpecimina, & miſero correctori panem invidere. alioquin eadem vitia non poſſent eſſe tam

quod in aliorum ore *ineptum* eſt, in ore Hoeſchelii *ineptiſſimum* eſt.

p. 289. Menda leviſſima obſidet locum, quam Critici *inſulſi* non potuerunt deprehendere.

p. 325. Hoeſchelius referebat ad ſplenem: vix dicam quam *inepte. apage, apage nugas vere nugas.*

p. 343. errat *lepide.*

p. 357. perperam haud dubie & *inepte.*

p. 365. *inepte* & absque ullo *judicio.*

p 391. Mercerus *ineptit*. H. mallet: non mallem ego, quia longe *ineptiſſimum* eſt.

LUCAS HOLSTENIUS.

de Alea.

p. 121. Videatur p. 57. Vanni hujus. ubi animadvertimus Holſtenio inſultari, quia Πέτρ☉ ſcripſerit in Stephano

tam conſtantia. exempli gratia, vix invenies librum Pavonis ubi non toties ad minimum *ellypſis* quam *ellipſis* occurrat. jam cum toties mutet Bibliopolas (ſive potius mutare cogatur, quia forum vertere nolentes, mercem malam caro emere iterum detrectant) non veroſimile, ſemper eundem praelo adfuiſſe emendatorem: niſi ipſe Pavo fuerit. Et ſane genii adeo duri, & ſtupidi homo hanc artem exercere deberet ſolam. Sed negligentia & ſocordia, imo inſcitia inpedirent tamen, quo minus & bonus ſpeciminum corrector eſſe poſſet. quicquid ſit, Pavo, licet in ἐξειλάσει admonitus, *ellypſis* omnibus paginis ceu egregium emblema inſerit. In libello Gallico nuper multas quoque *eclypſes* Lunae & Solis obſervavi. illi Pavoninum oraculum conſuluerunt procul dubio. quare forte in poſterum *Eclypſes* & *Ellypſes* ceteri quoque hujus claſſis eruditi ſcripturi videntur.

phano Byz. pro πέτρ☉. * re vera Pavus minutiarum pater dici meretur. nam, credo, decies in Hephaestione graviter admonet lectorem, majusculam literam pro minuscula a se restitutam. p 117. *in Edit. Turnebi majusculae passim neglectae sunt, quas in hac nostra expressimus passim.* p. 120. *Majuscula hic male moratur.* p. 122. ὐδὲ. *distinctius scriberetur* Οὐδὲ. εὖγε, εὔγε ineptiarum: in quibus ipsis tamen saepe peccat.

THOMAS HYDE, *Anglus.*

de Alea.

p. 94. in quem praeter Rutgersium *misere impegit* Th. H. cujus *commenta* si sequaris, plane *desipuit bonus Isacius.* Tu virum eruditum adi, qui in Graecis *errores* certe commisit plures. qui . . . . *mascule nugantur.* quae ipsi *imberbes* aliter habuisse sciunt. haec omnem *fidem superant*, & non possunt sine *stomacho* legi.

p. 145. H. *infelicissime* de hoc jactu. *apage, apage nugas.*

p. 146. de jactu hoc *pessime* etiam Ludorum orientalium scriptor. Hercules tuam fidem, ita *aberrasse* virum doctum.

GOTHOFREDUS JUNGERMANNUS.

de Alea.

p. 97. ita certe viros eruditos sensisse scio, sed *perperam & inepte.*

p. 128.

* Felix H. Stephanus quod non observavit in Edit. Anthol. p. 316. L. II. legi Πετ̄ρ☉ ἴση Νιόβα. nam linea transversa indicat nomen proprium. beatum praedico, quod latuit. alioquin inter lapides quoque locum accepisset.

p. 128. omnes Hemsterhusius, Kuhnius, Bentlejus &c. quia de versibus senariis *somniaverunt* alte.
p. 130. senariorum artifices id *jugularant* adhuc pejus.

JOACHIMUS KUHNIUS. Vide *Jungermannum*.

LUDOVICUS KUSTERUS.

de Alea.

p. 150. id Suidae editori nupero etiam placuit . . . *belle*, ita sim felix. hoc *novum*. sed quid moramur & *nugis* inhaeremus.

In Phile.

p. 87. pro quo Suidae editor nuperus *pessime*, & *nullo judicio. ineptus* ille *Criticus* in Suida centena *pessime corrupit*, & si Hesychium eadem *imperitia* tentasset, plures ei intulisset plagas, quam olim ab ipsis Amanuensibus accepit. *

LONGUE-PIERRE. †

Vide *Annam Daceriam*.

PHILIPPUS JACOBUS MAUSSACUS.

In Epistola Vibio praemissa.

Sic sentit Maussacus, verum enim vero id credat Ju-

* Hercules tuam fidem: En in Kustero Cornelioli nostri imaginem ab ipso artificiosissime expressam ad vivum: *nam pessimus & ineptissimus Criticorum corrumpit omnia prae imperitia.* Sed bonus pictor sit Pavus, modo malus vates, & omen ejus mendax futurum esse egregiam spem alo ex iis, quae de Kusteriano labore olim & nuper accepi.

† P. 203. in Anacreonte, frigido joco *Longum Petrum* eum vocat Joannes noster, homo longissimus & fatuissimus. τελεκαιδεκάπηχυς ἀνήρ.

Judaeus apella, non ego: nihil, ita ſim felix! *inficetius* foret, nihil *anilius*. ad divae criticae provoco tribunal.

& paulo ante.

M. vere *delicias* agit & *audiendus* non eſt.

AEGIDIUS MENAGIUS.

Anacr.

p 129. Interpres Gallicus librum AE. M. vidit, in cujus ora . . *nove* profecto & *inepte*.

p 148 Regnerius Menagium laudat, qui haec ita legerit:

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Κάλυκες ῥόδα βρύουσιν.

non adſentior, nec adſentiri poſſum . . . *abſit*, *abſit* . . . quare *apage*, *apage* illud κάλυκες, quod *nomen generale* * eſt, & nihil in ſe habens eximium,

ipſas

* Vel inſcitiae vel mendacii poenas debet, vocem κάλυκες *generalem* eſſe adſeverans. nam in centum locis ad roſas reſtringitur, & pro ipſis illis floribus ponitur; Sch. Nicandri Theriac. 638. κάλυξ ἤ τὸ κεκλεισμένον ἄνθος τοῦ ῥόδου. Etym M. κάλυξ ἄνθος ῥόδου μεμυκότος. Anth. III. p. 229. Anth. IV. p. 332. 375. Anthol. VII. p. 452.

—— λάμπουσ' ὡς ῥόδεαι κάλυκες.

L. VII. 486.

Καὶ στόμα πορφυρέης τερπνότερον κάλυκος.

Muſaeus vs. 57.

Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον.

Ex quibus locis ſatis patet notionem vocis κάλυξ ſae-

pe

ipſas roſas hic omni venuſtate & pulchritudine privat.

JOSIAS

pe reſtringi ad roſam: Addamus haec exempla ex Anthol. inedita.

Μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθαίνετο, &

Γυμνὴν Ἀντιφίλαν ζητῶν χαίρειν, ὡς ἐπ' ἀκάνθαις
Εὑρήσεις ῥοδέαν φυομένην κάλυκα. &

Τὶς κάλυκας συνέκρινε βάθῳ.

Confer Theocritum Idyll. V. vs. 93. quamvis alioquin κάλυκες de omnibus floribus & frugibus. Sophocl. Oed. Tyr. 26. ἐγκάρποι κάλυκες.

Sed infeliciter philoſophatur & alio loco circa roſam. Carm. LIII. vs. 41. legimus:

Μακάρων Θεῶν ὅμιλος
Ἀνέτειλεν ἐξ ἀκάνθης
Τὸ ῥόδον. *coetus Deorum
roſam oriri fecit ex ſpina.*

contra quod corollarium ita inſurgit Dialecticus noſter. *Sed an eo poſito recte ſequitur de Deorum ſenatu* ἀνέτειλεν ἐξ ἀκάνθης? *haud puto. nam ſic* ἐκ κάλυκος *ſcribere debuiſſet homo: quia non ex ſpina, ſed ex calyce ſurgit flos. & haec etiam eſt* ἀκυρολογία.

Nihil vidi, ita vivam & valeam, ineptius aut anilius hac criſi: cujus fatuitatem quisque mecum videt ſtatim, qui non oculis captus eſt. quare verbum non addo, nec nugis refutandis immoror, quae ſe ipſae refutant ſatis.

Accipe tamen haec duo loca & junge illis modo laudatum qui incipit Γυμνήν. Ex Anthol ined. Meleagri.

Ναὶ μὴν Ἡράκλειτον ἐπέπλεκεν ὡς ἀπ' ἀκάνθης
Ἓν ῥόδον.

Et ipſiſſima verba hoc verſiculo habet Joannes Grammaticus apud J. Rutgerſ. Var. Lect. L. II. C. VII. v. 360.

Καὶ ῥόδα μαρμαίροντα φίλης ἀνέτειλεν ἀκάνθης.

JOSIAS MERCERUS.

In Horapoll.

p. 293. quod addit M. *ineptum eſt* & *Graeca* non ferunt: *pueri vident & ſentiunt* etiam, quam *marcidum* ſit illud ipſum.
p. 337. miror Hoeſchelium & Mercerum . . . nihil *inſulſius*, nihil *indignius* horum Eruditorum ingeniis
p. 349. nihil *ineptius* eſt, quam quod Mercerus hoc loco habet
p. 388. 391. Mercerus *ineptit.*

In Ariſtaeneto.

p. 5. inepta lectio. Mercerus longe *ineptius.*
p. 8. interpres dixit quod voluit & tamen *balbutiit miſere.* p. 127. eadem.
p. 66. interpres . . *apage nugas* vere *nugas*, & viro erudito plane indignas.
p. 69. M. facit, quod *Naſuti* facere ſolent ſaepe.
p. 102. M. error ſatis *inficetus* ἐκμανείσης * αὐτὸν: nam

* Videtur omnino error typographicus: nam exempla adducta probant doctiſſimum virum voluiſſe ἐκμηνάσης. contra ſtas, gladiator ſine miſſione pugnans! quid ſi ergo hoc eodem in loco, eodem in verbo, inficetiorem errorem commiſeris, qui in participii aoriſto flectis ἐκμανεὶς. inſpice editionem tuam. totidem literis habetur. *barbatulo ciconiam pingite pueri.* Menand. 144.

nam ita non loquuntur Graeci, ut ipsi *tyrones* sciunt: sic saltem dedisset ἐκμαινήσης αὐτὸν vel ἐκμηνιάσης αὐτὸν: quo eum attrahere poterant ipsa exempla adducta.

p. 103. M. male. quare cave ita *incondite* & *perplexe* legas.

p. 105. locus pessime habitus, cui restituendo *impar fuit ingenium* Merceri.

p. 152 M. *promisit*, quae *non praestitit:* & ut videmus ex *notula* ejus, rem *parum feliciter expedivisset.*

p. 154. Mercer. quo nihil *exoletius.*

p. 166. Mercerus *putide ineptit.*

p. 169. alterum non est *unius assis* & dignum *morbonia.*

p. 229. *apage*, *apage* Merceri *nugas*, ne quidem boni habentes speciem.

p. 246. acutum est, quod Mercerus ex *notissima* adfert Sapphus oda, sed *judicii fulcro* non subnixum.

p. 258. M. *ineptissime.*

p. 266. *misere erravit* M. *

JOAN-

* Quam longe abiit petulcus noster Cornelius a consilio saluberrimo, quod Lucas Holstenius in Epist. V. suggerit nepoti suo Petro Lambecio, editionem Aristaeneti paranti: *Illud autem*, Vir summus ait, *si me amas & tuam famam, quam cautissime cave, ne Merceri politissimi & humanissimi viri manes vel uno verbo laedas, etiamsi manifesta ab eo dissentiendi sit causa: ita enim ejus virtus, doctrina & singularis modestia meretur.*

JOANNES MEURSIUS.

de Alea.

p. 42. quid M. ex *porta eburnea* ita ſim felix. *ſomniavit lepide*, & vocem mere Latinam (Διβος), quae in epigrammate Graeco exſtabat, *perperam* pro voce habuit mere Graeca. nihil *ſuavius*. hoc vident omnes. de loco Arnobii egimus alibi, nec in eo quidquam praeſidii eſt *ſomniculoſo* commento.

FREDERICUS MORELLUS.

In Phile.

p. 74. Morellus eadem qua Camerarius & Bersmannus *intemperie*.

p. 75. Morellus θηρᾶται εὐθύς. *quantum eſt ſapere.*

p. 76. taedium quod iſtae Cam. Bersm. & Morelli *inaniae* animo adferunt, ita parumper minuam.

THOMAS MUNKERUS.

Anacreonte.

p. 51. Conjectura M. non eſt inelegans, ſed quavis *aura levior . . . abſit, abſit.* Si *judicio* fuiſſet uſus acri: nunc etiam *nimium* tribuit conjecturae ſuae. nihil igitur mutes, *ſi ſapias.*

PHILIPPUS PHASIANINUS.

Horapoll.

p. 342. *ineptiſſime* Phaſianinus, qui *ingeniolum* ſuum ſecutus eſt.

Praefat.

Praefat. Horapoll.

. *Ingeniolum* ſuum ſecutus eſt homo *Italus*.
[Quaſi non & aliarum nationum viri ſuum ingeniolum ſequerentur & qui illam Cynoſuram ſequuntur, licet obtuſiori lumine fulgentem, eſt, ut portum attingant. at tu qui in ſtuporis, ignorantiae, δοκησισοφίας tenebris ſemper jactaris, non poteris non ſemper naufragium facere.]

JOANNES PIERIUS VALERIANUS.

Videatur p. 50. hujus Libri. ubi *bonus*, *animi boni*, *ineptus*, *inſulſus* & *fallere* dicitur Criticus hic praecellens.

AEMILIUS PORTUS. *

Anacr.

p. 215. qui legunt . . *miſere ineptiunt*.
p. 233. *faceſſant igitur*, qui ſcribunt . . *nugae*, *nugae*.

LAURENTIUS RHODOMANNUS.

In Calabro.

I. vs. 279. *ridiculi* ſunt, qui talia comparant.
II. vs. 229. *perperam & inepte*.
III. 601. R. *caſſa nuce* non eſt dignum.
V. 176. R. vocem moleſtam in verſione *callide* neglexit. †

VI. 617.

* Inter hos Portus ad Lyricos p. 233. vide eandem paginam Lyricorum.

† Imo ſic tibi emendationis anſam praebuit ſeu verae ſeu falſae.

VI. 617. re vera *ineptissime* R. ita *ineptiisse* miror.
645. R. βαθύσκιον ἠέρα *ineptias* alit. *
VII 224. interpretum commenta non placent. R. *inepta & audax est conjectura*.
680. in sententia R. *misere coecutiit*.
VIII. 4. *inepte & inperite* R.

X. 38.

* Imo tuum βαθίστην marcidum & ineptum. legitur:

Εἰ μὴ νὺξ ἐπέρυσε βαθὺν ἠέρ' ἄγχεα.

Semipes deest versui. Dausquei βαθεῖαν ἐπ' ἀέρ' ἄγχεα nec mihi displicet: quo contentus fuisse debueras. verosimilius tamen θεὴ ut Rhod. vel βροτοῖς ut Scaliger, deest. Sed videamus porro ineptias tuas. increpas D. quod docet ἠέρα aliquando cum feminino copulari. & *caliginem*, tu ais, notans *feminine* effertur. *pueri sciunt. quare βαθὺν ἀέρα nullo modo probare potes*. An igitur negas praefracte ἀὴρ *caligo* unquam *masculino* efferri? aliter statuit Eustath. ad Il. E. vs. 776. aliter multi statuunt ad D. Pauli Epist ad Ephesios C. II. vs 2. sed idem negas ἀὴρ *aer* feminine efferri ad L. XII 93. „ἠέρα πᾶσαν ὕπερθε. *scribendum ἠέρα πάντα. nam masculinum est* ἀὴρ pro *aëre*.“ Satis pro imperio, Magister. corrige igitur & aliis locis tuum auctorem. ut L. IX. 260. κενεὴν ἠέρα. vs. 264. εἰς ἠέρα μακρήν. ita enim edidisti ex Ald. cum Rh. (juxta te saltem recte) edidisset μακρόν. Sed ut sis *Joannes Contrarius in aeternum*, tibi ipsi saepe adversaris. at, homo, nescis centies ἀὴρ feminino genere poni pro *aëre?* vide Dausqu L. VI. 645. Hesiod Θ. 696 Mosch. Idyl. ζ. 140. γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθείς. praeterea πάντα ὕπερθε hiatum facit: qui a poëta factus decorus, a Critico contra. sed fallor, spiritus asper adest. Erras ergo crasse, & cum ἀὴρ *caligo* efferri masculine, & cum ἀὴρ *aer* negas feminine recte adhiberi.

X. 38. & 130. *pessime* mutavit. *turpiter* hic lapsus R.
XI. 353. R. nimis *durum* & *crassum* est.
XII. 68. R. ὅσοις non *unius assis* est.
XIII. 76. ne R. *suspiciuncula* tibi sit fraudi.
381. miror viri incogitantiam.
XIV. 121. quod R. *infercit*, *jejunum est*.
467. minus *gnaviter & perite*.
649. *nugae nugacissimae*, quas hic *crepat* R.

CONRADUS RITTERSHUSIUS.

Horap.

p. 382. *inepte* Rittershusius. id enim *arena sine calce est*.

p. 384. & hunc R. aliique viri eruditi sequuntur. vix dicam, quam *ridicule & inepte*.

JANUS RUTGERSIUS.

de Alea.

p. 95. in quem Rutgersius *misere impegit* praeter Thomam Hyde.

In Aristaeneto.

p. 208. Merceri *inepta* sunt & *prava*: neque *melius* aut *felicius* illud Rutgersii.

CLAUDIUS SALMASIUS.

de Alea.

p. 26. & 28. S. *ineptissime* ita vivam & *nullo judicio*. Haec sciunt qui linguam callent & aliquem habent *judicii* usum. * quare *ineptiit* vir Eruditus & plane aliena *effutiit*.

p. 41.

* S. scilicet nec linguam calluit, & judicio destitutus fuit ut rana plumis.

p. 41. nonne haec appositissima sunt? Sic puto, ita vivam & valeam! facessant, facessant igitur *nugae Salmasianae*, quas nunquam legi aut legere potui absque *risu. mirum mirum.*

p. 42. aut nihil sentis, aut haec longe *ineptissima* & vere PUERILIA esse sentis statim.

p. 63. S. Schema adeo *ineptum*, ut nihil *ineptius* excogitari possit.

p. 65. S. statuit. *inperite* admodum.

p. 79. fateor nihil venustius, nihil lepidius [*inventis Pavoninis*] excogitari posse. Quare ego Salmasio me hercule succenseo, qui istas elegantias nobis extorquet & AUDACTER reponit. APAGE, APAGE DIRAM CORRIGENDI LIBIDINEM CUM SUMMA IGNORANTIA CONJUNCTAM . . quid ais, nonne ea Criticum *nasutum* plorare jubent?

p. 85. Salmasius quae comminiscitur non *unius assis*.

p. 88. ridebis, ridebis Lector, si tibi dixero cur ita legit S. ita sentit *magnus* ille Polyhistor. fateor haec *risum* non merentur, sed ipsos solutos *cachinnos*.

p. 89. *apage*, *apage nugas vere nugas.*

p. 90. commentum *ridiculum. facessat*, *facessat* S. cum infundibulo suo OBSCOENO, quod *aeternis tenebris* dignissimum est.

p. 148. *inepte* mutat S. imo qui haec corrigere audet, *ficulneus* sit oportet.

p. 180. quae *pessime* S Amphidi adscribit. nam hoc est *ineptias agere ineptissimas.*

p. 188 nihil certius, nihil indubitatius. [*Pavonina sententia.*] S. de his *infelicissime.* vide modo ejus *commenta.*

Ad Hephaest.

p. 136. S. inepte. etiam ἥρανος de regina femina plane *rus* olet.

In

In Horapoll.

p. 304. Quid Polyhiſtoris illud? dicam libere: nihil ANILIUS, nihil EXOLETIUS. alia praetereo, & cum *nugis* diutius conflictari nolo.

p. 333. 334. *apage*, *apage* eas cum ipſis illis *ineptiis*, quibus nixae ſunt. Sic *virum Grammaticum* hic, ut *centies* alibi, deprehendes ſibi *adverſum* planeque diſſimilem.

p. 347. vidiſtine *audacius* aut *inſolentius* aliquid? ſic ex quovis facere licet quidvis. & veteres olim non ſcripſerunt nobis, † ſed nos hodie ſcribimus illis. *Apage* tam *diram corrigendi audaciam*. locus non eget tam violento & inſolito remedio.

p. 355. S. cum baſto ſuo *miſere ineptit*.

p. 375 ſic adparet, quam *inepta* ſint, quae Claudius Salmaſius de his ſcribit. *Apage nugas nugaciſſimas*, de quibus nos plura forte alias.

p. 394. ut virum *Naſutum*, ubi tempus erit, *exſibiles digne*.

Q. Calab.

III. 233. de Chelidoniis non *multa*, ſed *nimia* ſuo more Salmaſius ad Solinum. hunc locum non vidit. alibi forte plura. [ut Salmaſii *Nimia* temperes]

JU-

† Utinam hujus praecepti unquam ipſe memor fuiſſes: *Virum* Grammaticum, *virum* Commentatorem, *virum* Interpretem in bonos Auctores: non *virum* contemtorem, *virum* calumniatorem, *virum* corruptorem egiſſes. & ad exemplum Euſtathii, Pollucis, Heſychii & aliorum *virorum* Scholiaſtarum & *virorum* Onomaſticographorum & *virorum* Lexicographorum, tuos Auctores explicuiſſes.

JULIUS CAESAR SCALIGER.

In Praefat. ad Anacr. *

Si quaeras, cur non recensui septem illa fragmenta, quae ex Scaligero de re poëtica recensuit Barnesius. dicam factum, cum quia ignoro, unde Scaliger ea depromserit, tum quia vehementer ego suspicor, illa ab ipso Scaligero *conficta* esse. . . Barnesius ipse *coecus* ducem *coecum* sequitur.

JOSEPHUS JUSTUS SCALIGER.

In Horapoll. †

p. 312. viri eruditi in Aristophanis fragmentorum sylloge *inepte* ex uno versu bono duos fecerunt malos.

In Anacreont.

p. 35. Scaligerum secutus fuit in eo, quod *pravum* est. reliquit in eo, quod bonum est. facessant *ineptiae*,

* De hac re videte Eruditissimos Auctores Act. Lipsiens. Anno MDCCXXXII. p 203. ut Pauw tamen sentiat, quam aequus in ipsum etiamnum sim: sciat Lector hominem injuria ibi accusari, quasi J. C. Scaligerum adpellasset hominem *bellum* & putidi & crassi erroris reum fecisset : nam hi mellitorum verborum globuli non in Scaligerum, sed in ineptum illum Barnesium directi fuerunt. non abhorrebat tamen a labiis Pavoninis pejus convitiatus est aliquando in magnos viros. & suspicio confictorum fragmentorum an admodum honorifica sit, valde dubito.

† Hi sunt J. J. Scaliger & Guilielmus Coddaeus.

ineptiae, & dicamus tandem ſententiam noſtram.

p. 42. Joſ Scalig. ad oram * libri adſcripſerat. *lepidum* eſt hominis eruditi commentum, ut *multa* alia ſunt ejus. nam illud 'Ανάκρεαν plane exemplo caret.

p. 130. Scaligero placebat. nihil in iſto etiam *commento* placet.

p. 147. Scaliger *χάρα egregio* & *miro*, ita vivam, *acumine:* ſic ſcilicet . . . *rideo*, *rideo.* & id *facias* mecum, cordate Lector.

p. 169. Scaliger ad oram . . . *perperam & inepte.*

p. 203. Scaliger ad marginem ... quo nihil *inficetius.*

JACOBUS SIRMONDUS.

Vide *Henricum Valeſium.*

DANIEL SOUTERIUS.

Scio *bonum* illum Souterium. certe in re metrica *puer eſt* †, qui ita ſentiat. quare apage, apage illud telum, mere *plumbeum.*

HEN-

* Ingenuo viro dignum iterum facit, cum ita exagitet, quae privatos in uſus Docti Codicibus ſuis allinunt. mihi omnino aequum videtur, ſi talibus utamur, ut maturo judicio adhibito plane erronea vel his proxima tenebris mandemus, & longe benignius omnia accipiamus. notes praeterea, lector, rurſus adfectationem gloriolae in Pavone, qui paſſim oras & margines librorum manu erudita inſignium crepet: quaſi illas vel conſuluiſſet ipſe, vel etiam poſſideret: nihil minus. ita a Barneſio & aliis laudantur. idem adfectat circa Codices.

† Quam verſatus fuerit S. in re metrica neſcio: te in illa eſſe re vera infantem, non puerum, ſi bene numerum inii, centenis exemplis demonſtrabo.

HENRICUS STEPHANUS.
In Praefat. ad Anacreont.

Putide errarunt, qui legerunt.

p. 12. ista Stephani suspiciuncula *peccat* non uno, sed *omnibus modis*.

p. 41. quare *ineptum* certe est.

p. 42. *nugae*, *nugae*.

p. 58. Stephani: *ineptias* quoque alit.

p. 103. quod adeo *ineptum*, ut viro erudito in mentem venisse mirer. *Apage*, *apage ineptias*, quae ipsis *pueris* sunt indignae.

p. 104. *ineptissima* suspicio.

p. 112. *apage*, *apage ineptias* St.

p. 122. an Stephanus audiendus? fateor, nihil *insulsius* vidi, & virum diligentissimum ita *ineptiisse* miror.

p. 125. *delicias* agebant, qui . *apage*, *apage ἀκε-ρίαν pessimam*.

p. 136. pleraque longe *ineptissima*, ex quo genere haud dubie etiam est illud St.

p. 197. St. legebat. quo nihil *stolidius* & *inficetius*.

p. 221. illud scio, *ineptissimam* lectionem & St. plane indignam.

JACOBUS TOLLIUS.
In Anacreont.

p. 35. J. T. suspicio *prava & incongrua est*.

HENRICUS VALESIUS.
de Alea.

p 181. Valesius nova attulit, quae refutare non necesse, quia *se refutant ipsa*. vellem ἔκλυπον illud videre, ut *nugas* abigere possem, quo debebam. Nam procul dubio vel ipse Valesius *erravit*, vel a Sirmondo, qui id narraverat ei, inductus *in errorem*. & *pessime* duo pyrgi ... neque viris eruditis, qui cum Salmasio *alte somniabant*, FIDEM *habendam* puto.

Index Ater feliciter explicit.

Vera-

Veracem me fuisse, Lector, vides, cum in prooemio adseverarim neminem hominem a renatis literis exstitisse maledicentiorem vel in viros eruditos ingratiorem: plura alia nec minus gravia testimonia ad manum sunt: sed pene obrutum omnino te suffocare nolim. vix enim quinta pars scommatum & calumniarum a me in medium allata. nec loca tetigi, ubi tacito nomine alios insectatur; vel prae ὑπεροψίᾳ & fastu, vel quia forte ultorem stylum revereretur. praetermisi quoque non pauca convitia, quae in omnes interpretes, in omnes simul viros doctos conjecit: quorum exempla invenire est in Anacr. p. 70. 89. 188. 194. 232. & in aliis ejus libris. censuras quoque iniquissimas, imo contumeliosas invectivas in veteres Auctores, non exceptis quidem Novi Foederis Scriptoribus *, in illum locum rejiciendas censui, quo de ejus ἀκρισίᾳ sigillatim agemus.

Saepe mecum demiratus fui hominem, qui se ingenue natum esse ubiqué adeo jactat, ut ipse de ea re dubitare videatur, genus scribendi adeo a moribus ingenuis alienum sequi. Et aliis quoque id mirum videri arbitror. Teterrimarum intemperiarum varias comminisci causas quis posset. Quid morbi, & morborum male exstirpatae radices etiam in mente humana operentur, experientia manifestum. comis & mitis indoles sic saepe exacerbatur. In Philocteta triste exemplum antiquitas celebravit, qui Diomedem & Ulixem, veteres amicos, etiam sagittis transfigere voluit, impatientia doloris victus Infortunia quoque saepe hominis animum in deterius mutant.

* Quos cum *vulgo & iis, qui minus accurate loquebantur locutos* censet, *homines puriori Hellenismo non adsuetos.* & *odario Anacreonteo multum de pretio suo decedere* statuit, *si locutio N. T. in eo occurrat.* Anacr. p. 115.

tant. & ſic poſt calamitatum Iliada Priami optima conjux Hecuba,

Perdidit infelix hominis poſt omnia formam,
Externasque novo latratu terruit auras.

Sed Pavonem nec morboſum nec calamitoſum novi. ſi de hora natali hominis mihi conſtaret, Mathematicum conſulerem. forte ſub Arietis ſigno geneſis ejus inveniretur. Nam Critici & Scholaſtici ſub hoc ſidere nati petulci & contumelioſi eſſe perhibentur. Sed vereor, ut huic aſtro ſatis ſit malignarum virium. dejerarim pene, ſi huic arti fides habenda, Noſtrum ſub Caniculae ſigno natum, cujus geniturae effectus ſi comparetur cum moribus & inſtitutis hominis, vix dubito, quin pedibus omnes in hanc ſententiam eant. mores viri tenetis: en ſtellae vires, a Manilio hujus diſciplinae expertiſſimo deſcriptas L. V. vs. 220.

Haec ubi ſe ponto per pronas extulit oras,
Naſcentem ſi quem pelagi praeſtrinxerit unda,
Effraenos animos, violentaque pectora finget;
Irarumque dabit fluctus, odiumque metumque
Totius vulgi: praecurrunt verba loquentis;
Ante os eſt animus. nec magnis concita cauſis
Corda micant, & lingua rabit, latratque loquendo,
Morſibus in crebris dentes in voce relinquit.
Ardeſcit vitio vitium, viresque miniſtrat
Bacchus, & in flamma ſaevas exſuſcitat iras.

Quod ſi ita ſe res haberet, miſereri nos hominis deceret, qui forte minime malus futurus fuiſſet, ſi ſub meliori ſidere naſci contigiſſet.

Verum enim vero ſi vel ex aſtris diriſſima haec peſtis in pectus Pavonis deſcenderit: ſuperbia tamen & invidia tetrum hoc vitium ibi primum excluſerunt: ſtultitia & communis ſenſus inopia enutriverunt: amor

amor sui & aliorum contemtus porro in tantum robur adolescere fecerunt. moderari enim huic animi pravitati debuisset, non liberas habenas permittere: & vel ex literis eum fructum colligere, ut animum hac praecipue in parte corrigeret: ut fecisse in genere alicubi * jactat, minime ulla ex parte fecisse apud omnes constat. Imo eo stuporis dicamne an furoris dudum pervenit, ut hoc teterrimo morbo laborantes demum *cordatos, humanos & ingenuos* viros esse nobis persuadere contendat: & adulationes moribus honestis indignas esse, nemine contraria perhibente, hic illic rhetoricatus, longe deterioribus malis, *obtrectationi & maledicentiae*, patrocinium parare studeat: atque stultorum instar, videns sciensque, vitium unum evitans, in contrarium & pejus incurrat. Audiamus illum, quaeso, in dedicatione Anacreontis, qua J. Clericum cohonestare voluit. *Scis quam frequens sit inter literatos blandum illud adulandi studium: - - - ab eo nos abstinuimus sedulo, & nihil tale in illis, quae tu edidisti vel ego edidi. recta ratio scilicet nos docuit amicitiam veram non cohonestari, sed deturpari ejusmodi inaniis : quae hominibus cordatis stomachum cient & faciunt, ut boni, qui ita laudando sese humaniores probare cupiunt, eo ipso pro servis pecoribus ab illis habeantur, non immerito.* Vir ingenuus ut parce laudari amat, ita parce etiam laudat, *& eo ingenio nisi sint literati, indigni re vera sunt, qui literas tractent, quarum praecipua dos est, homines ingenuos facere* En verba Catonis novi, tantum non de coelo delapsi, & adhuc sulfura olentis!

Profecto si *parce laudare & parce laudari*, virum demum ingenuum reddere potest: nemo dubitabit, quin Pavo vel ipsos imperatores & reges natalium ingenuitate

* Praef. Anacr.

genuitate longe post se relinquat: & merito proinde non solummodo *nobilis*, sed etiam *nobilissimus* habeatur & salutetur. Et nisi ipse tres vel quatuor laudasset amicos, & unicum, quantum scio, etiam elogium nactus fuisset, unus omnium mortalium

> *Non horum modo, sed quot aut fuerunt,*
> *Aut sunt, aut aliis erunt in annis,*

nobilissimus censeri deberet. nunc uni Busiridi ingenuitate & nobilitate cedat, cujus ut plane *illaudati* praeconium fecit Mantuanus Vates,

> *Aut illaudati nescit Busiridis aras.*

Sed scio quid huic Virgilii testimonio opponi possit. quare multi ambigent forte, utrum Pavoni an Busiridi palma deferenda sit.

Sed jocis omissis, serio loquamur. *Singulis fere pagellis, prolixis encomiis verbisque splendidis laudare eos, quibuscum amicitiam colimus & paulo arctius conjuncti sumus*, aliquid reprehensione digni in se habere, lubens fateor. credo tamen te morem hunc non adeo inprobare, quia vitii quid habet, sed quia propter feros mores tuos vix ab ullo tui honorifica mentio facta est. atque ideo vulpis Aesopiae instar uvas acerbas esse causaris. At quidquid hoc vitii sit, non odio adeo dignum, quam quidem risu. & omnino recte inter ceteros Britannici editores Miscellaneorum in praefatione monuerunt titulos illos *eruditissimi*, *doctissimi*, *incomparabilis* esse ridiculos, in primis quia omnibus prodiguntur. ideoque omittendos censent. quibuscum ego facio. nec tamen video in bonos & decoros mores peccari, si frugaliter hic illic significemus, quos viros magni faciamus. noscimur enim etiam ex amicis. nec e contrario dedecet, in

fucos

fucos literarios, in mercenarios ſcriptores, & ingenuarum artium proſtitutores, vel tibi ſimiles ſuarum virtutum buccinatores, juſtam indignationem teſtari. id etiam juvenibus utilitati eſſe poteſt, qui ita pollinem a furfure ſecernere diſcunt. qui ſi in tuum intrent piſtrinum, omnes eruditos ejusdem farinae eſſe credent: omnes ineptos: omnes inſulſos: omnes imperitos, ne uno quidem excepto. Sed peccetur in nimiae laudis profuſione. humanitatis certe ſpecies in ea agnoſcitur. at *non ſemel atque iterum, ſed ſingulis omnino pagellis, prolixis convitiis, verbisque a ſplendida bile dictatis meritiſſimos in literis viros proſcindere & lacerare, & ſic tamen ingenuos & humanos velle videri*, id demum aeque ſtolidum, ac exoſum & abominabile vitium eſt. & peſſimi homines, qui ita agunt & ſcribunt, *non ſerva pecora*, quae utilitatis quid ſocietati adferre poſſunt, ſed ferae beſtiae, venenatae viperae, & rabidae canes ab aequis rerum aeſtimatoribus habentur. Et te, qui inter tales familiam ducis, ſcias ab omnibus illis haberi

Οὐδαΐω Κρονίδαο μέγαν κύνα χαλκεόφωνον.

Vana Jovis Stygii blaterantem probra Moloſſum.

Forte tibi places, quod Moloſſus audias: non canis. imo latratu ipſum triſaucem Cerberum aequas: at viribus ſuperaris a quovis de triviis,

Nuper ab inpura cecidit qui matre, catello.

At tu, bone, qui adeo ad tralatitios verborum honores frontem corrugas, quid in eodem illo loco facis, quod non abjectiſſimum deceat adulatorem? mira non ſolummodo praedicas de ſanctiſſima illa veſtra amicitia, ſed heroa tuum invidioſis laudibus tan-

tum non coelo beas, & *inter eos, qui hodie vivunt, paucissimos, qui cum eo conferri, si literarium bonum spectetur, & ne unum quidem, qui eum superet, reperiri* adseveras. miratus semper fui, quid ab anno MDCCXI, quo edidisti Menandrea, ad annum MDCCXXVI. quo prodiit Ludicra tua Diatribe, egeris. Et semper suspicatus adhuc fui tibi post tot effusa venenata scommata accidisse, quod serpenti cuidam evenire tradunt, qui virus in cavitatem rupis evomitum condere soleat, ut innoxius cum muraena coëat, & a coitu rursus idem resorbeat. quod nisi inveniat, langueat, imo brevi moriatur. tibi quoque omne illud tempus opus fuisse, ut pulmones evacuatos sanie & felle convitiorum repleres. sed ipsam veritatem jam indagasse videor. hominum doctorum omnium & singulorum merita aequa tui judicii lance trutinasti, ut decretoria hac sententia Clericum tuum *a ne uno quidem* superari pronuntiare posses. dignus profecto, quem omnibus D. Criticae tribunalibus sine provocatione judicem ipse Apollo constituat. Sed si Clericus ille tuus tantus sit, scis, quid facis, dum laudibus ipsius passim adsocias & adaequas laudes tuas! facis idem illi,

> *Qui mêle en se vantant soi-même à tout propos,*
> *Les loüanges d'un Fat à celles d'un Héros.*

Tu quoque idem es, ut bellam istam praefationem linquam, nec ceteras tangam, qui in opella de Alea p. 14. ita post multum bilis in Salmasium effusae, pro tuo candore fateare: *Te plus veritati, quam nominibus istis ingentibus tribuere.* nemo profecto, nemo adeo caecus, Pave, quin videat, quo haec tendant. nempe, veritatis amore jactato, licentiam viros magnos inpune increpandi & exagitandi parare tibi niteris. Sed quis pessimorum Atheorum non

non veritatis studium suis erroribus praetexuit! quis non professus est, se magno mysteriorum nomine non absterreri, quo minus vera propugnet: dum tamen nihil aliud spectet, quam sanctissima disciplinae Christianae capita pessum dare. Qui magna in literis nomina non reveretur, Pavo, indignus est, cui ullum nomen vel vivo vel post obitum contingat. ista merces debetur, & sola rependi potest virtuti ipsorum & constantiae, qua ingentes in utilitatem rei literariae exantlaverunt labores: quibus acceptum omnino referendum est, si in aliqua literarum clariori jam versemur luce. Sed quid ego tibi merita magnorum virorum commendo & ob oculos pono, quasi tu emendabilis esses, vel ipsorum interesset, quo pretio a te habeantur, & quasi tuum judicium alicujus, vel apud vivos vel apud posteros momenti esset futurum. decoxerunt, decoxerunt fidem tua de alienis meritis testimonia. Et quis deliranti & melancholico fidem habeat! nemo enim nisi his morbis obsessus Salmasio *summam ignorantiam*, *imperitiam*, *& pueriles nugas*, *& cachinno dignas ineptias* objectare sustineat! vel Bentlejum *scelestissimum mastigiam* adpellare audeat! *Non desipis* * *igitur Pavo, sed insanis; sed furis. & posthac loca Bellerophontea inhabites, jubeo, ubi nec homines sunt, nec literarum exauditur nomen: indignus es elegantiorum consortio, indignus es, qui literas humaniores vel a limine salutes, cum ab omni humanitate sis alienissimus.* †

Vidimus abunde de Pavonina maledicentia; videamus pauca de ejus jactantia & φιλαυτίᾳ.

* Menand. p. 141.
† Ibid. p. 74.

CAPUT VI.

De Jactantia & Philautia Pavonis.

QUamvis vehementer dubitem, an quisquam unquam adeo suam eruditionem, ingenium, acumen & alias rarissimas, si diis placet, dotes aeque, ac noster Pavo ubique, omni modestia proculcata, venditarit: tamen homo sibi ab omni vana gloriatione & amore proprio alienissimus esse videtur: ut verear, ne laterem lavans omnibus aliis prius persuasurus sim, quam graviter his morbis laboret, quam illi, cujus in primis hoc scire intererat, ut medicinam circumspicere posset. Videtur tamen hic vel ille Thrasonidem de his vitiis admonuisse: nam alioquin nescio, quare se ab hac odiosa stoliditate abhorrere toties profiteretur, nisi forte conscientia ipsi pro monitore fuerit. In Menandr. p. 44. ait: *rogo, quid indubitatius? nihil opportunius. non sum* φίλαυτος. De Alea p. 33. *non sum* φίλαυτος, *sed dicam libere, in his nihil viderunt alii*, *nos* primi, *si non omnia, saltem pleraque & praecipua gnaviter jam deteximus.* Scilicet ipse Narcissus diu amarat, antequam sua se forma captum sentiret. & nisi noster suis se virtutibus plane infatuasset, an scribere haec potuisset? * *Ego certe literas ita excolui semper, ut praeter animi correctionem* (si non accuratius quam Auctores correxerit, innumeris vitiis adhuc scatebit) *fructum satis insignem ex illis percepisse videar, si temporis calculum mihi computandum subministrent exactum, idque non segniter & ignave, sed diligenter & sedulo transactum esse videam.* Solent scilicet homines minime

* Dedic. Anacr.

minime φίλαυτοι talia sibi exhibere sedulitatis & diligentiae praeconia. Crediderim sane ipsi ad manum fuisse aliquod testimonium, quo Studiosi post curricula Studiorum decursa Politicis vel Ecclesiasticis coetibus commendantur: idem stylus: eaedem formulae: si tamen sunt prolixiora. nam alioquin *non segniter* & *ignave* sufficere solet: nec ταυτόλογον *sed diligenter & sedulo* adjicitur. Verum, utut semper brevitati studeat noster, hic ingentem & incredibilem illam suam diligentiam repetita & ἰσοδυνάμῳ locutione praedicandam censuit In praefatione ad eundem poëtam, ita homo modestissimus de Opera Anacreonti impensa loquitur. *Utroque enim probato, ad corrigendum luxata & male habita alacris accedam, eaque non infelicius forte restituam, quam vel nunc restituta sunt, vel postea fortasse restituentur. periculum faciant nasutuli & videant, quid possint. bellam hic occasionem nacti sunt ostentandi acuminis sui, eoque se praestandi viros optimos maximos.* in quibus se non modo extollit supra decessores suos (nam μείωσις inest vocibus *non infelicius*) sed & victoriam de successoribus in Anacreonte explicando auguratur. In libello de Alea (p. 129.) est locus, quem propter singulares Veneres hic exscribam: in quo ita quoque ceteros provocat literarius hic pugil. *Si calidior essem, ipse forte scribendum edicerem πυγελίτης. Πύγελα urbs ab Agamemnonis sociis, qui* ex natibus *laborabant, condita. ejus civis* Πυγελίτης. *quin & πυγελίτις tibi commendare possem, ut meretricis nomen improbius, quo petulantiores turpiculam luserunt olim: at nihil adfirmare constitui. quanquam in his aliquid nobismet fortasse indulgere possumus ludentes.* alii meliora promant, si possunt. *

In

* Notent hunc locum Critici, rogo. egregium enim mysterium continet; quo multa obscurissima vocabula illustrari poterunt.

In eodem libello p. 68. Hypercriticum nostrum ante aras D. Criticae genibus provolutum videre videor, & Divae gratias agentem, sibique una gratulantem (postquam, ut ingenii nimis velocis, Salmasio palam bene lavisset caput) *quod ipse paulo tardior sit, & sic veritatem, quae in medio posita est, non praetervehatur subinde: qua de re ad lectoris tribunal provocat.* Divam autem hoc sermone respondentem Pavoni audire videor. „Quid ais, carissime & γνησιωζατε filiorum „ meorum, mea gloria, meum decus! Tune, exsuperantissime Criticorum, te ullo Critico tardiorem esse profiteris, cui ego ipsa ingenium, acumen, ἀγχίνοιαν, εὐστοχίαν, ἀκρίβειαν, & κυνὶ Critico aptam linguam dedi! cujus ego adhuc in cunis „ va-

terunt. Scilicet ubi talis occurrat vox non intelligibilis, nomen meretricis esse fingas. & saepe hoc remedio feliciter usus Pavo. de Alea p. 109. *Certe* Ἀμπελία *elegans est nomen meretriculae; quia vitem & vinum non spernere solent illae.* quare si quae adhuc nomine caretis, Bellatulae, ad Pavonem adite: ille vobis tam elegantes adpellationes inponet, ut nomine solo innumeros amantes sitis allecturae. p. 132. *Scirent aves* (non puto) *quid mihi in mentem venit ea de re. Meretrix quae* Ἄγλη *dicebatur, huic jactui fortasse nomen dedit, & improbitate sua eum perpetua infamia notavit. celeberrimum autem nomen est* Ἄιγλη, *& quod multis etiam probis haud dubie datum fuit olim.* Sed, Pavo, si nomen probis & improbis commune, quis familiaris spiritus te docuit nomen ab his magis quam ab illis esse tractum? hoc solus procul dubio novisti. p. 141. Ἀβρεμύιας. legendum divisim ἄβρα μύιας. *Quid* ἄβρα *sit, omnes sciunt. Myiae etiam non ignotae. mulieres ita dictae.* ἄβρα Μύιας *igitur* pedissequa Myiae. *de qua* praecise *senserint ludentes, ignoro: si meretricem etiam intelligere velis, quae ab omnibus aliis & in primis* Doctis & Philosophantibus *illis diversa, jactui nomen dederit, per me licet: ego id neque affirmare neque negare volo.* Dejerares hominem lenocinium per triginta annos Corinthi exercuisse, ita memoriter omnia meretricum nomina novit. *plura alias.* interea notes, iterum rogo, criticum istud εὕρημα.

„ vagientis βαβάζειν & παππάζειν * ori prima inposui!
„ quem mox vix trimulum ipsa *non tumultuarie*
„ *Graeca docui!* † Obliviſceris tui, fili mi, nam in
„ multis locis mentionem facis ſingularis mei in te
„ favoris, & benevolentiam digne praedicas. In
„ Anacr. p. 181. *ita nullo negotio illuſtras, quod om-*
„ *nes viros doctos a renatis literis fruſtra torſit.* In
„ Men. p 37. *quam nativum, quam accommodatum*
„ *eſt, quod tibi in mentem venit, ſimulac locum adti-*
„ *giſti.* Anacr. p. 269. *verbum verbum. hoc ſubito*
„ *tibi, dum poſtrema pingis, in mentem venit, & ap-*
„ *poſitum hercule eſt. attende lector & judica.* In
„ Ariſtaen. p. 40. *locum reſtituere non potuit Merce-*
„ *rus: & ſuſpicaris ſcribendum - - utrumque bonum*
„ *& ex facili natum.* p. 105. *locus peſſime habitus,*
„ *cui reſtituendo inpar fuit ingenium Merceri.* [at non
„ tuum capitale illud.] *ſcribere enim jubes non magna*
„ *mutatione.* p. 48. *Mercerus non male, acutius ta-*
„ *men & melius, niſi fallor, ego.* p. 117. *aliquid*
„ *melius & exaſciatius longe mihi eſt ad manum.*
„ p. 170. *non male Mercerus, ſed melius ego niſi*
„ *fallor.* fili ſaccharine, ut hoc in parentheſi di-
„ cam, omitte in poſterum illud *niſi fallor:* nam,
„ ſcis ipſe, *non ſoles veritatem ſubinde praetervehi,*
„ & ipſo Pontifice Romano es infallibilior. quare bene
„ p. 185. ais, *non male Caſaubonus, ſed melius certe ego.*
„ ubi jure quoque tuo illud *certe* adjicis. at belliſſime
„ p. 271. debellatis Merceri, Caſauboni & Canteri ſu-
„ ſpiciunculis, τενάξας ipſe tibi coronam imponis.
„ *dabo meliora: id ſpondeo, & ſpondeo tibi certo.*
„ quare in poſterum dignitati tuae & meae rogo
„ conſulas, nec ita abjecte de te ſentias vel ſcribas
„ vel loquaris, ut ex. gr. in Anacr. p. 51. ſcribis.
„ *nam in repetitione voculae σοὶ non eſt exigua venu-*
„ *ſtas, ſi quid in his video.* alio divinam mentem ha-
„ buiſti,

* Hephaeſt. 181. † Anacr. p. 59.

„ buisti, haec exarans: non enim aliquid, non mul-
„ tum, sed omnia in his & aliis vides: & solus vi-
„ des: *nec oculatissimus ille Faber* (Anacr. p. 207.)
„ *nec perspicacissimus ille Hemsterhusius* (Menand.
„ p. 9.) tantum viderunt: imo, quemadmodum in-
„ terpretes Horap. p. 362. *talpis* ad te comparati sunt
„ *caeciores*. Quid porro ais, φίλε τέκνον, an *exigua mo-*
„ *do venustas voculae* σοὶ a te probatae & contrectatae
„ inesset! imo *non partes illae aniles & deformes*,
„ *quas Jacchus* in Anacreonte p. 181. *tangit & suc-*
„ *cutit, ipso tactu ejus & succussione, derepente magis*
„ *juvenculae & venustae factae*, quam omnia quae
„ tu tangis, venusta ex deformibus evadunt. Nihil
„ enim ex *pyxidibus* tuis (Aristaen. 233.) quibus
„ cedat Helenae capsula, unde nepenthes prompsit,
„ & ipsius Veneris arcula, in qua cestum repone-
„ bat, prodit, *si tamen excutere velis*, quam *quo*
„ *nihil venustius, nihil concinnius, nihil quod non*
„ *veneres & gratias singulares habeat, nihil lepidius,*
„ *nihil blandius, nihil mellitius, nihil exasciatius,*
„ *nihil accommodatius, nihil tornatius, nihil emacu-*
„ *latius & nihil* c . . . . inveniri possit.
„ Tandem bona tua noscere incipias, oro; tan-
„ dem

„ *Quaesitam meritis sume superbiam.*

„ Tu enim p. 47. de Alea. *de jactu breviter notas*,
„ *quod hactenus ignorarunt omnes*. p. 82. *data occa-*
„ *sione observas, quae hactenus observavit eruditorum*
„ *nemo*. & mox p. 97. haec scribis. *ita certe viros*
„ *eruditos sensisse scio, sed perperam & inepte, ut*
„ *omnes & singuli videbunt, si locum difficillimum*
„ *& leviter corruptum, quem nemo hactenus intelle-*
„ *xit, ad sanitatem pristinam reduxero, & facilli-*
„ *mum iis praestitero*. p. 185. *iterum paucis dicis*,
„ *quod*

„ *quod verum eſt, & ipſi Grammatici antiqui igno-*
„ *rarunt.* Menand. 49. *cujus acumen hactenus per-*
„ *cepit nemo eruditorum.* in Anacr. p. 120. *aliud no-*
„ *tas non paulo majoris momenti, & quod nec Ste-*
„ *phanus, nec alius notavit quisquam.* p 143. *quare*
„ *veriſſima,* mi Pavo, *iſta tua eſt ſuſpicio, & meri-*
„ *to eam confidentius nunc Lectori commendare non*
„ *erubeſcis.* Cur enim erubeſceres, & ori tuo bu-
„ xeo vim faceres! p 183. *in tranſitu explicas, quae*
„ *nemo eruditorum hactenus explicare potuit, & Sal-*
„ *maſius ad Solinum ita explicuit poſtremus, ut ſi*
„ *eum ſequaris, bonus Arnobius, quem verſionis Au-*
„ *ctorem perperam cenſet, in Graecis fuerit puer, &*
„ *vix ſanum habuerit ſinciput.* p. 269. a te, ceu do-
„ ctrinarum Sole, poſt ignorantiae *eclypſin* fugatam,
„ ſplendidiſſime radiante, *omnes nebulae ab his &*
„ *praecedentibus depulſae ſunt prorſus.* In Alea p. 44.
„ *quae de linea ſecunda ſcripſimus, egregia ſunt.* In
„ Hephaeſt. p. 141. *a te egregie reſtitutum eſt θα-*
„ *λασσομέδουσαν.* nam Fulvius ille Urſinus in Poetr.
„ p. 66. ita modo edidit, non reſtituit. quare con-
„ ſulerem, ut ſemper corruptiſſimos contextus ad-
„ ſciſceres: ita acumen tuum oſtendere ubique po-
„ teris: ut negligeres quoque quidquid ab aliis ante
„ te ſcriptum: ſic labori parces: & quotidie magnam
„ facillimarum emendatiuncularum meſſem facere
„ poteris. & homines lubentius talia probabunt, non
„ quia vera, ſed quia Pavoni τῷ θαυμασίῳ ita viſa
„ fuerunt. iſtam autem correctionem ipſa tibi in-
„ ſpiravi. nam cum ſcriptum habeatur in Hephaeſt.
„ Edit. σαλασσομέδουσαν, quis niſi ipſius Criticae in-
„ ſtinctu ex iſtis elementis θαλασσομέδουσαν exſcul-
„ pere valuiſſet! p. 157. *tua ſuſpicio mihi aeque ac*
„ *tibi lenocinatur, quia ſententia eſt optima, & lo-*
„ *cus omni ſcrupulo caret. id ego blanditiis ejus pel-*

„ *lecta*

„ *lecta adfirmare non erubesco.* O Ambrosine Pavun-
„ cule, dic matri tuae Criticae, an amasti unquam
„ bellatulam virgunculam? per venerem meam
„ amans fueris furiosissimus, qui suspiciunculas tuas
„ tam inpotenti amore depereas. Horap. p. 283. *ver-
„ sus* insigniter *corruptos in transitu conjectura, ni
„ falleris*, insigni *facis, ut iterum sint syncerissimi.*
„ p. 295. *Tu* primus, *nisi memoria falleris, ape-
„ ruisti significationem vocis* μόν𝔬 *pro praecipuus, ex-
„ cellens, unus, unicus.* p. 348. *quae alii dixerunt,
„ inepta sunt prae iis, quae dixistis* primi. de Alea:
„ p. 158. *vos id indicatis* primi. in Aristaen. p. 152.
„ *vocem, quam non intellexit Salmasius, explicuisti*
„ primus. Jamne ipse cognoscere incipis, magne
„ Pavonazzo, quantus vir sis: jamne ipse de tuis
„ virtutibus singularibus melius opinari incipis? sic
„ equidem spero atque confido. At

„ *Quae cura patrum, quaeve Quiritium*
„ *Plenis honorum muneribus, tuas,*
„ O Pave, *virtutes in aevum,*
„ *Per titulos memoresque fastos*
„ *Aeternet! o qua Sol habitabiles*
„ *Illustrat oras, maxime Nugiven-*
„ *de.*

„ Sed me sentio esse Criticam & malos versus con-
„ dere. lego in Anacr. p. 43. *vel hoc verum est,
„ omnesque in posterum sequi debent.* & in Menand.
„ p. 55. *quare nunc edico primus, locum posthac ita
„ legant, ita distinguant viri eruditi. jubes* quoque
„ saepe *tuo periculo* sic legi. quid statuam, haereo.
„ haec verba ad dominatum spectant. At non es igna-
„ rus, Literatos adhuc civitatem agitasse liberam.
„ invitos jugum subituros reor. & tamen locum non
„ ob-

„ obtines, quem tuarum virtutum ſplendor jure
„ ſibi poſtulare poſſet. quid ſi dictaturam tibi de-
„ ferrent? ſine provocatione forte obtinueris & tan-
„ dem perpetuam, poſteriſque transmittendam.
„ rempublicam in regnum mutaveris, quando lu-
„ buerit. vel ſi hoc periculi quid habere videatur,
„ umbram libertatis & nomen retine. re & vi ty-
„ rannum age. ſcis quid Romae, quid aliis in re-
„ gionibus uſu venerit. Et ſane opus eſt dictatore
„ reipublicae Criticorum. adeo tumultuantur: al-
„ tercantur: conviciantur inter ſe: factiones con-
„ flant: ſeditiones fovent. Dictatore opus eſt Criticis.
„ *Si* ille locus tibi non infra te videatur, & hyper-
„ critica tua majeſtas non dedignetur reipublicae
„ meae curam ſuſcipere, efficiam meo inſtinctu, ut
„ Senatus Populusque Criticus, te rogent, ſup-
„ plicent & tantum non cogant, ut dictaturam ſuſ-
„ cipias: ne porro Reſp. quid detrimenti capiat.
„ novit ampliſſimus ordo, quam ipſis addictus ſis.
„ Tu enim in praefat. Calabri, *iſta doctis ſcribis*
„ *non indoctis.* & L.VII 4. *omnes qui habent aliquem*
„ *judicii uſum, haec videre ais; alios autem nec cu-*
„ *rari nec numerari a te.* & vs. 254. *Graece callentes*
„ *non dubitaturos: alios non curari: nec te illis ſcri-*
„ *bere.* Quantum quoque ſaepe periculorum &
„ aerumnarum Reip cauſa ſubiiſti! in Horapoll.
„ p. 362. parum abfuit, quin ceu alter Phaëton,
„ curru excuſſus, rupibus & ſcopulis lumbos & la-
„ tera, & durum infregeris caput. *fortaſſe enim to-*
„ *to coelo aberramus*, ais: *& cum nihil de his dicere*
„ *conſtitueramus, omnia de illis dicimus, quae Criti-*
„ *ces auxilio poſſumus. eo ſcilicet nos ducit te juvandi*
„ *ſtudium, Lector.* φεῦ τῆς πεδαντερίας. p. 381. *cer-*
„ *tiores ipſos facis quidem, hoc ſolummodo auxilium,*
„ *non aliud, a te eſſe expectandum.* exſpectant enim a

 „ te,

„ te, ut ceu Hercules μυίαγρ@ omnia monstra do-
„ mes. tamen statim pro benignitate tua, *revocas*
„ *dictum & tertium addis. scribendum forte quod tibi*
„ *subito in mentem venit: & hoc postremum facilli-*
„ *mum & verissimum.* nec solummodo primi ordinis
„ viri, sed ipsa plebs, *ipsi proletarii nostri & capite*
„ *censi* (Anacr. 110.) quamvis tuas elegantias non
„ capiant: quamvis aliquando duriuscule a te habean-
„ tur: popularitatem tuam cognoverunt. quid enim
„ popularius, quam quod L. VIII. Calabri vs. 332.
„ *fateris te tuam emendationem non magis amare,*
„ *quam emendationem Dausqueji*, hominis ineptissimi!
„ Quare brevi efficiam, si placet, ut Canonicalis sto-
„ la mutetur in Dictatoris trabeam. tu pro tua innata
„ sapientia, sapientissime Corneliole, rem omnem con-
„ sidera. si repulsam non fero, tecum mox de novis
„ quibusdam legibus Criticis a te perferendis agam.“

Vides, Lector, Pavonem Divae huic a prima admissione esse: alioquin hominem non tam longo sermone fuisset dignata. Sed forte haec per eburneam portam mihi in mentem venerunt: vel si quid tale accidit, ad D. Ἀκεσίας aram accidit: veram Criticam enim ne quidem a limine salutasse constat. Quidquid sit, egregia specimina vidisti hominis modestissimi, minime jactabundi, non φιλαύτε. & his flosculis passim sua scripta exornat. quamvis autem haec jam stomachum tibi, Lector, procul dubio moverunt: duo tamen adhuc exempla expromenda: ad quae nisi plane nauseans hominem ἀπόπτυσον exspuas, messoribus duriora te ilia habere contendam. In Dedic. ista Anacreontica, prius in omnes literatos, ceu abjectos adulatores & mercenarios mendicantium dedicationum fatuorumque elogiorum consarcinatores invectus, tandem addit. *nihil tale in iis, quae vel tu edidisti, vel ego edidi. recta ratio scilicet nos docuit.*

Quo in loco non se modo Clerico, infantem viro, comparat: & editos a se libellos, quos laeva manu in cloacam, dignum Volusianis scriptis locum, puer trimulus abjecerit, tot a laborioso sane Viro congestis voluminibus, ut Herculeis cervicibus oneri esse possint, componit, sed & se & amicum solos a recta ratione edoctos gloriatur, ceteris, ne uno excepto, παρα-φρονεῖν jussis. Verum in Alea p. 43. altiores tollit spiritus. Ibi enim Pyrgopolinices noster ait, quasi cataphractus in prima acie pugnaret: *Telum illud* EGO *non reformido: aut* SALMASIUS *reformidasset puto.* bene quod addat *puto.* imbellis enim Salmasius post principia se recepisset procul dubio. daturne inpudentior jactantia? homo obscurus, non ullo doctrinae specimine clarus, primum tum cum nugaci de Alea libello in lucem prorepere ausus, se Salmasio ita comparat, ceu non

Compositus melius cum Bitho Bacchius esset.

EGO & tu CLERICE, belle & mellite: EGO & SALMASIUS bellissime & mellitissime! Quid censes, Lector? non re vera *ex domesticis Pavonis encomiis facile integer libellus construi posset?* quod Narcissus noster Viro Celeb. R. Bentlejo objectare ausus in Menand. p. 96. Ferimus quaedam, non laudamus in Scaligeris, Salmasiis, & ejus notae viris, Pavo, quae in magistello, qualis tu es, exagitamus, increpamus & sugillamus. rogas, cum in eodem genere peccent, ac tu, cur non eodem modo puniantur. vin' causam cognoscere? exi portam Esquilinam: conspicisne ibi aliquos in purpura vel coccineis vestibus patibulo suspensos; vel crucibus adfixos? omnes pullis tunicis induti plebejam originem indicant. scis quoque, quid medici in vilioribus corporibus facere adsueverunt. si non habes nares obesas, olfacies quid haec velint. Forte tamen jactantiam tuam etiam

patientius ferrent homines, nisi cum summa ista tua maledicentia & ὑπερηφανία esset conjuncta.

Quid porro magis jactatorem prodit, quam quod singulis fere paginis illas formulas infercis, *de illis accuratius alias. de illis enucleatius suo loco*, & ita hiantem Lectorem vana spe destituis? Sed non puto ex sola gloriatione proficisci, sed ignorantiam tuam te hisce obtegere conari. Nam cum talia per hoc decennium innumera promiseris: non inveni ullum locum in omnibus tuis scriptis, quo aliquid enucleati vel accurati exhibeas. omnia sicca & exsanguia. At tu Cl. Salmasio, qui innumeris & doctissimis lucubrationibus rem literariam locupletavit, exprobrare ceu jactatori ausus, quod non omnia prodiderit, quae animo meditatus fuerat, & ex parte procul dubio jam perfecerat: quid de te opinaturos homines arbitraris, qui tot jam Auctores & alia editurum te promiseris, ut si vel ad centesimum annum aetatem protraxeris, ea perficere non possis! non opus ut indicem gloriosum prodam: Lector prope viginti quinque Auctores facile per se observaverit, atque inter eos magni voluminis quosdam: ut Homerum, Athenaeum, Pollucem, Aristophanem & alios. ne loquar *de arte Critica*, quam promittere Horap. 304. 311. videris. in qua, spero, saltem Clerico tuo parces. an & huic inter ineptos locum dabis, ut dedisti aliis tuis olim amicis? nec de Diatriba, *de Nominibus propriis*, cujus mentionem facis ad Calabr. X 89. verum est quidem aliis longe majori labore & industria suas lucubrationes constare: ideoque plus temporis ad illas requiri. Tu enim sine ullo adparatu vel tuo vel alieno ad Auctorem edendum accedis: cui saepe ne toti quidem cum cura perlecto ex lecythis tuis aliquid suspicionum frivolarum, emendatiuncularum vel omnino falsarum vel non necessariarum adlinis:

his

his addis multum gloriationum, nec minus maledictorum; & sic commentarius Pavoninus exit ut verisimile fiat libellos a te conscribi, dum vel herbam Θείαν potas, vel

Innocuos calices & amicam vatibus herbam
Ducis. nam Baviis bibiturque Maronibus illa.

nullo enim in loco sterilem tuam crisin variae eruditionis floribus distinguis. nihil quod ad antiquitates, ad historiam veterem sive literariam facit, intertexis. nec tibi crediderim quidquam in adversariis esse reconditum, quod in hoc genere, ubi occasio fert & res postulat, promere possis quae cum ita se habeant, non mirum te quotannis libellum aliquem isto notularum genere instructum prodere. nec dubito quin jam rursus hic vel ille in equuleum Criticum a te conjectus sit. Vae, vae ei, qui unquam istum auctorem attigerit! Sed si vel ita porro quae promisisti emittas, nec enim Aethiops pellem mutaveris, magna accessione Theod. J. Almelovenii *Bibliotheca Promissa* ex tuo penu augeri poterit, ubi semel ἄχθος ἀρούρης esse desieris. & forte, qui primum locum occupes inter Δωτοντῶς, dignus invenieris. Ut autem adpareat, Lector, quid sperandum sit de iis, quae promittit, & uno & insigni exemplo defungamur, quae adhuc ex Anthologia hic illic scriptis suis immiscuit ad examen revocabimus: & nisi ego ostenderim, Pavonem in iis plerumque nihil vidisse: quin incredibiles errores commisisse, fiam

Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

CAPUT VII.

De Epigrammatibus quibusdam ex Anthologia Edita atque Inedita, quae Pavo inscite & ridicule explicuit & emendavit.

SECTIO I.

EPigrammata haec recensituris eodem ordine, quo in libellis Pavoninis occurrunt, initium faciendum foret ab isto, * quod Nostro occasionem praebuit *Diatribes de Aleae lusu* corradendae. At quamvis Zatricium & similes ludos, † *omnes hodie tenent, & nemo ignorat, aut hodie ignorare potest absque dedecore*, fatendum tamen mihi est, non tamen sine rubore, istis in ludis me numquam rudimenta deposuisse. Spero tamen, non omnes viros eruditos & ingenuos adeo rigidae disciplinae fore, ac nostrum Stoicum esse video, qui certe hac in parte ipsum provocat Zenona. Quin tamen ex ipsius libelli locis, quae tangemus, patebit satis, eum in ipsis epigrammatis verbis saepe aberrasse: unde fieri non possit, ut verum sensum illius carminis, vel veram ludi Zenoniani methodum sit adsecutus. Quod si aleones ad praescriptum a Pavone canona artem forte exercere potuerint, Pavoninum ludum non Zenonianum se ludere sciant, eoque nomine conceptas illi gratias agant, & rebus ipsis referre satagant. Et si Ἀιγλη & Ἀυπελία & Μυῖα, famosae meretrices, aeternam jactibus aleae a se dictis infamiam attulerunt, cur non Pavo aeternam gloriam ludo huic, a se invento, nominis participatione conciliarit! Meretur mehercule homo, ut in omnibus Galliarum Academiis [conventus ad aleam exercendam publici, non invito Platone, ita a lepidulis ibi vo-

* L. I. Anthol. C. 61.

† De Alea p. 96. confer cum Menandr. p. 4.

vocantur] ſaxeus adſtet, non minus quam olim Mercurius & Hercules in Gymnaſiis Graeciae. Si titulus baſi inſculpendus deſideretur, vel Pavus ipſe vel Academici me adeant, fatigabo Apollinem meum, ſi dignum quid perſona ἀρχικυβευτοῦ inſpirare velit.

Ut tamen Lectorem circa hoc epigramma demereamur, adponamus H. Grotii verſionem, ex qua forte melius intelligetur ſenſus Agathiae, quam ex toto libello Paviano. quare ad ſequens epigramma ſtatim tranſitum faciemus, prius tamen admonito lectore; quidquid in tota Diatribe iſta occurrere videtur eruditae lectionis, illud omne inveniri in Salmaſianis lucubrationibus; & praecipue ad Vopiſci Proculum p. 736. & ſeqq. & Interpretum notis ad Pollucem: vix uno loco excepto.

AGATHIAE SCHOLASTICI
In
IMPERATORIS ZENONIS TABULAM.

Nos alii plebs parva ſumus: nec ſi quid agamus,
Egregium quamvis, fama celebrat anus.
At procerum ſi quis ſufflet modo, doctus ut Afer
Dixerat, hoc ſcribunt ex adamante notae.
Namque orbis dominum Zenona, urbisque parentem,
Dum pictum numeris dextera tractat ebur,
Teſſera quam varie mirum jactarit! ab albo
Ad metam tabulae qui capiebat iter,
Sexta habuit ſeptem: nonae canis, at duo ſummae
Puncta, nec his aut plus aut minus in decima.
Quae ſummam ſequitur monſtrat duo: rurſus at unum
Praefert quae Divi linea nomen habet.
At niger octava duo dat regione videri:
Nec vincit, nec ab hac vincitur undecima.

Quae bis sexta fuit, sortem monstravit eandem:
Terdecima nudum rursus habente canem.
Contigit Antigono bijugem gestare figuram:
Quindecimae fatum jactus habebat idem.
Octavae & decimae similis conspectus: ab ima
Quarta pari casu picta duobus erat.
Rex, cui contigerat niveam ductare phalangem,
Quas fortuna paret, non videt insidias:
Nam gradibus clausis artem prohibente fritillo
Alveolum triplex alea jacta ferit.
Sic duo, sex, & quinque tulit: mox subiicit illis
Ordine damnosos (quis putet) octo canes.
Sit procul a nobis, quotquot sumus, alea: quando
Non timuit mundi fallere lusus herum.

SECTIO II.

PAgina igitur centesima decima quarta ejusdem opellae occurrit epigramma secundum, *quodque sibi temperare non potuit, quo minus data nunc occasione opportuna id integrum lectori φιλομούσῳ adponat, & nisi egregie fallatur,* GNAVITER *etiam corrigat.*

Antequam ad ipsum epigramma accedam, dicenda quaedam prius de *occasione*, quae talis. Pavus post Salmasium & alios observat vocem οἰνὸς [*unus*] notare etiam jactum aliter Χῖος dictum ex Pollucis Lib. VII. §. 204. Χῖος ὂν καὶ χῖον καὶ οἰνὸν καὶ οἴνην ἐκάλουν· ἔστι δ' ἡ καὶ οἰνὴ παρὰ Ἴωσι μονάς. ubi alii Codd. μόνος. alii μόνοις. Codex autem meus lectionem exhibet, quam an proferre debeam, dubito. nam certe ad corvos misera amandabitur, & forte merito. χῖος ὂν καὶ χῖον καὶ οἴνην ἐκάλουν. ἔστι δ' ἡ καὶ ποινή. παρὰ τοῖς Φίωσι μονάς. ille eligit μόνοις. & voculam καὶ ut *flaccidam* & *molestam* expungit. reliqua autem ita explicat, ut Iones soli dixerint οἰνή: cum reliqui Graeci *masculos*

magis

*magis quam mulierculas * amantes* dicerent οἰνὸς. caussam rogas? non frustra eris. dabit subtilissimam, & ut procul dubio ipse putat, certissimam. „ *οἰνὴ soli Iones suo jure dicebant: post inventum scilicet ἦτα vocem communem interpolaverunt: id opportune notavit onomastici scriptor. nihil emaculatius.*“ Sed, acutissime Vir Grammatice, vellem non ita vage definivisses aetatem hujus vocis, post inventam literam ἦτα. id omnes satis intelligimus, utut te stupidiores, non ante inventam literam id accidisse, si id accidit. Ego vero, tua cum venia, statuerim paucis annis post repertam literam ἦτα id accidisse: & occasionem huic interpolationi dedisse; quod litera haec nova non satis frequens erat *in vuoge*. & ideo Πανιώνιον decretum fecisse conjecerim, quo omnes aleatores juberentur in posterum οἰνὴν non οἰνὸν jactum χῖον vocare. Nonne *hoc bonum*, *hoc accommodatum* scilicet ad commentum tuum confirmandum!

Jam hanc vocem οἰνὸς huic epigrammati intrudendi occasionem arripit. In quo cum agatur de ἀστραγάλοις *talis*: & οἰνὸς dicatur, teste Polluce, de πεττοῖς *calculis*: facile animadvertis, Lector, vel hinc solum non posse dubitari de ineptiis hujus conatus. nam debebat primo loco saltem liquido constare οἰνὸν habere locum in ludo *talorum*. adseverat quidem audacter, sed tamen post Salmasium ad Hist. Aug.

I 5 script.

* Sales insulsos Pavo passim in tam abjectis & fatuis locutionibus quaerit: ita in Hephaest. p. 143. *Navis Σειριφος mulierculas amat*, id est, *feminini est generis*. In Calabro IX. 77. ait non minus lepide. *Enallage insolita, ubi πᾶσιν pro magistro adest.* his verbis Chrysippeis noster commentator indicat, vocem illam, in qua enallagen animadvertit, pendere a voce πᾶσιν, si solita constructio servetur. rursus eodem libro vs. 227. *ne casus patrii sint sine magistro.* & passim notulas suas talibus deliciis condire, ut sic magis placituras, solet. At qui sciunt qualis didacticus stylus esse debeat, simplex & perspicuus: ad haec φορτικὰ acumina nauseabunt, scio.

ſcript. II. p. 760. Οἰνὸς *unio eſt in teſſeris ipſo numero ſuo: οἰνὸς unio eſt in talis ipſa lateris ſui forma.* Sed quo Auctore hoc probabis? nonne eodem jure cuivis omnia jactuum nomina a teſſeris ad talos transferendi jus erit? quod abſurdum. at in *talis* locum habet χῖος, & pro χῖος dicebatur quoque οἰνός. ergo quocunque caſu promiſcue χῖος & οἰνὸς ponere licet. haec Logica Pavoni placuerit; non quibus cor recte ſalit. cum ergo veroſimile ſit οἰνὸς de *talis* non uſurpatum, vel hinc ſolum longe probabiliſſimum eſt, ſi probabilitatis calculum ineamus, totam bellam hanc emendationem non ſolummodo non neceſſariam & falſam, ſed ineptiſſimam eſſe, qua vocem *quia rarior & a ſe inter alios obſervata*, * ita elocare voluit. Sed ubi epigramma recenſuerimus, haec apertiora lectori erunt.

Pavo autem carmen hoc exhibuit, ut apographum ejus habebat, adeo religioſe, ut & manifeſtiſſima in accentibus non correxerit σφαλματα quod ejus imbecilli judicio condonamus. at quod ita paſſim etiam in notis vocabula exhibeat, nec etiam corrigat, ubi ſenſus diſcrepantiam infert diverſus accentus, id ei vitio vertimus, & ex inſcitia, ſaltem ſocordia, profectum cenſemus. ita φοῖνιξ. ὀρνίθος. ἄνδρι ἄνηρ. μῦσαι. πόσσι. ἐφρασαμαν. ἀσραγάλον αἰκοφὶ. πεσοντα: φῦντα. in tribus paginis occurrunt, & eadem ſic ſaepius. ſic in ipſo primo illo Agathii epigrammate etiam voces corruptas edidit λευκη, εἴχειν pro ἄχειν. Sed paulo majora canamus. ut brevitati autem ſtudeamus, ſic tamen ob innumerabiles errores Pavoninos prolixiores neceſſario futuri, ſic ſtatim exhibebimus, uti legendum,

* Operae pretium eſt in Menandreis p. 79. legere locum, quo talem, ut contendit, pruriginem indecenti, & petulanti ſtylo in Cl. Bentlejo exagitat. longior locus eſt, quam ut hic exhibeatur. paginam inplerit.

dum, e fide optimi Codicis in plerisque, censemus, &, nisi egregie fallor, nobiscum intelligens & aequus Lector censebit. Sic se habet inscriptio, quam Pavus omisit pro more.

Εἰς Ἀντίπατρον τὸν Σιδώνιον.

Μελεάγρου.

ἦν δ' ἐπὶ τῷ τάφῳ σύνθημα ἀλέκτωρ, καὶ φοίνικος κλάδος, καὶ ἀστράγαλος.

Ἁ στάλα, σύνθημα τί σοι γοργωπὸς ἀλέκτωρ
Ἔστα, καλλαΐνᾳ σκαπτοφόρος πτέρυγι,
Ποσσὶν ὑφαρπάζων νίκας κλάδον, ἄκρα δ' ἐπ' αὐτᾶς
Βαθμίδος προπεσὼν κέκλιται ἀστράγαλος;
5. Ἦ ῥά γε νικάεντα μάχᾳ σκαπτοῦχον ἄνακτα
Κρύπτεις. ἀλλὰ τί σοι παίγνιον ἀστράγαλος;
Πρὸς δ', τί λιτὸς ὁ τύμβος; ἐπιπρέπει ἀνδρὶ πενιχρῷ,
Ὄρνιθος κλάγγαις νυκτὸς ἀνεγρομένῳ.
Οὐ δοκέω. σκᾶπτρον γὰρ ἀναίνεται. ἀλλὰ σὺ κεύθεις
10. Ἀθλοφόρον νίκαν ποσσὶν ἀειράμενον.
Οὐ ψαύω καὶ τῇδε. τί γὰρ ταχὺς εἴκελος ἀνὴρ
Ἀστραγάλῳ; νῦν δὴ τὠτρεκὲς ἐφρασάμαν.
Φοίνιξ μὲν νίκαν ἐνέπει, πάτραν τε μεγαυχῆ,
Ματέρα Φοινίκων, τὰν πολύπαιδα Τύρον.
15. Ὄρνις δ', ὅττι γεγωνὸς ἀνὴρ, καί που περὶ Κύπριν
Πρᾶτος, κὴν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.
Σκᾶπτρα δ' ἔχει σύνθημα λόγου. θνάσκειν δ' ὅ πεσόντα
Οἰνοβρεχῆ, προπετὴς ἐννέπει ἀστράγαλος.
Καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα. τό δ' οὔνομα πέτρος ἀείδει
20. Ἀντίπατρον, προγόνων φύντα μ' ἱεραθενέων.

O columna, cur tibi insigne ferox adspectu gallus
Adstat, purpurea ala sceptrum gerens,
Pedibus surripiens victoriae ramum, in summitate autem ipsius
Baseos, prolapsus jacet talus?
5. *Certe victoriosum praelio sceptriferum regem*
Celas. sed cur tibi ludicrum talus?
Cur praeterea sepulcrum simplex? decet virum pauperem,
Alitis clangoribus noctu excitatum.
Non puto. sceptrum enim hoc redarguit. sed tu tegis
10. *Praemium victoriae pedum velocitate qui retulit.*
At nec hac via verum adtingo. qua in re enim velox vir similis
Talo? at nunc sane veritatem ipsam percepi.
Palma victoriam indicat, & patriam superbam,
Matrem Phoenicum, fecundissimam Tyron.
15. *Ales autem indicat, quod vir hic jacet omnibus auditus, & quoque in rebus Venereis*
Primus, & inter Musas numerosus Poëta.
Sceptrum vero habet insigne eloquentiae. mortuum autem ex casu
Vino madidum prolapsus indicat talus.
Et haec quidem sunt Symbola illa. nomen autem meum lapis canit
20. *Antipatri, ex majoribus prognati potentibus.*

Pavus non vertit epigramma. quippe *doctis solum scribit*, & quibus Graeca, etiam corrupta, vernaculo sermone expeditiora. nam *ne Latina adderet, non obstitisse reor epigrammatis indolem*, quo praetextu usus fuit, ne Hephaestionem verteret. at vera causa est, cur Latina non adposuit, quia nihil in toto epigrammate intelligere se sentiebat: si qui Pavoni est sensus: voluit tamen se jactare. nam quot loca adtigit,

git, tot corrupit, & tot ne per nebulam quidem percepit. nostra probabimus, & sic Pavonina sua sponte concident.

Vs 1. Ἀ ϛάλα *O columna.* nam Meleager alloquitur cippum. Solent autem Attici, sed & alii nominativum cum articulo pro vocativo ponere. Aristoph. Ranis 40. ὁ παῖς. Ecclesiaz. 128. ὁ περίαρχος. Theocr. Idyll. 102.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἔτος ὁ Κώναρος, ἄπε Κυναίθα;

& ipsissimo modo L. I. Anthol. C. III. p. 3.

Ἀ σύριγξ, τί τοι ὧδε παρ' Ἀφρογενείαν ὄρκοτις;

Quam haec intellexerit adparet, quia ἀ ϛάλα scribit Pavo. *quae columna.* & quia p. 118. *ne quid dissimulet*, censet, *orationem ita per interrogationem & responsionem discriminatam esse intricatiorem:* cum ad versum duodecimum perpetuae sint interrogationes, & objectiones, quibus respondet & quas solvit ipse Meleager sive quivis viator. ut Pavo porro haec exordia carminis perceperit, patet quoque ex ineptissima distinctione post vocem σύνθημα & post voces τί σοι, quae continuo filo legendae ad vocem usque Καλλιτύχα, ante quam demum minor distinctio ponenda. nam si bene percepisset, de distinctione admonendus lector fuisset. nequiit etiam scribere γοργωπός. ut σκυθρωπός. nescivit etiam scribere ἴϛα spiritu leni. τὶ autem accipe, Lector, pro κατά τι. nec refer ad σύνθημα. non τὶ σύνθημα: sed τὶ ἴϛα. & confer L. III. Anthol. C. V. p. 197.

Ὄρνι, Διὸς Κρονίδαο διάκτορε, τοῦ χάριν ἕϛας
Γοργὸς ὑπὲρ μεγάλου τύμβον Ἀριστομένους!

Vs. 2.

Vs. 2. Καλλαίνα, licet pro ea in antiquissimo Codice καλαΐνα erronëe quod ad primam syllabam, quinque alia mea ἀντίγραφα, inter quae forte etiam non ex Palatino traducta, recte exhibent. quae etiam bene cum Palat. σκαπτροφόρος, vel σκαπτοφόρος ad formam ἓ σκηπτοῦχος. vid. Eustath. ad Il. A. 25. non σκηπτροφόροις. facessat igitur ἐπιδανὸς Pavus cum ἐπιδανῷ libro suo hic & aliis in locis: in quo ἔσαχε λαΐνα & σκαπτροφόροις. De Callaino colore eruditissime hic Pavo. „ Καλλάϊνον χρῶμα *idem quod* ποικίλον χρῶμα. „ καλλαΐνα πτέρυξ, ἡ ποικίλη πτέρυξ. *variegata galli gal-* „ *linacei ala. nihil aptius.* vide *Hesych. in V.* κάλλαιοι. „ *& Suid. in voce* κάλαϊς. *ubi ope nostra adjutus est* „ *compilator, ut alio loco demonstrabimus.*"

Sane Gallis Gallinaceis varias saepe plumas esse etiam pueri non ignorant. at an καλλάϊνος *varius* notet valde dubitari potest. Hesychii verba sunt. κάλλαιοι. οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες, καὶ πᾶν πορφυροειδὲς χρῶμα. ἔνιοι δὲ τὰ ποικίλα. Suidae duo loca nihil huc faciunt: quae misellus non intellexit, cum nesciebat respicere Aeschyli locum in Agamemnone vs. 933. uti docuit Vir doctissimus quidam in Miscellaneis nostris Vol. III. T. II. p. 92. Gujetus hic adnotat. *Veneti coloris.* & gl. Labbaei. καλλάϊνον. *Venetum.* καλλάϊνος *Venetianus.* & magnus Bochartus Hierozoic. pag. 730. [quem laudant ad Hesychii locum] ostendit fuse vel *purpureum* vel *coeruleum* colorem denotari: sed simul, ut in coloribus fit, homonymia laborare. καλλάϊνον χρῶμα autem non *varium* sed *unum* potius colorem fuisse ex versiculo, ubi describuntur instrumenta scriptoria, collegerim:

Καὶ τὰν ἀδυφαῆ πλινθίδα καλλαΐναν.

quae verba mihi recte videtur interpretari Gujetus: *Suavicolorem laterculum Veneti coloris*, sive *cotem*,

cotem, *coticulam Veneti coloris.* Vides igitur quam levi fulcro nitatur illa interpretatio ἢ *varius*. nempe Hesychiano illo Ἔνιοι τὰ ποικίλα ego verti *purpurea*. Hesychii & aliorum auctoritate. possent hi colores *venetus* & *purpureus* ita conciliari quodammodo, quia *Venetus* seu *coeruleus*, est color mari tributus. jam maris fluctibus *purpureus color* tribuitur & πορφύρειν illi dicuntur agitati. quin si vel *varius* intelligere velis, *purpureus* sic accipias licet. vide quoque Ducangium in hac voce. qui animadvertit modo καλλάϊνος modo καλάϊνος scribi & laudat *Pappum* Chymicum in Glossis Chymicis MSS. in quibus ὕδωρ ἀσβέστου redditur. Eadem autem habentur in Λεξικῷ τῆς στιχείου τῆς χρυσοποιΐας. unde loci quam plurimi in Ducangio possent emendari. temerarie imo callide igitur vertit *variam alam* Pavus, quia nesciebat, qualis color καλλάϊνος esset. & talia effugia saepe quaerit. Reddidi autem *alâ sceptrum gerens*: ita intelligens, ut sceptrum inter alam insertum fuerit. nam unguibus non poterat inditum fuisse, quia mox sequitur

Vs. 3. Ποσὶν ὑφαρπάζων κλάδον. ad quas voces rursus valde erudite observat ex vs 13 patere, hic intelligi φοίνικα *palmam* potius paucis indicasset: cur poëta usus fuerit voce ὑφαρπάζειν & non alia, quae simpliciter *tenere* significaret. sic enim lauri, olivae, imo palmae ramos a volucribus & aliis animalibus aliquando geri pedibus in monumentis videmus. & intererat gestum Galli cognovisse Pavoni, qui mox subtiliter disquisiturus est, utrum hic *victus* an vero *victor* rex designetur nam gestus Galli hanc litem forte dirimere potuisset. habitum autem Galli similem fere fuisse reor aquilis, quae in numis Agrigantinis pisces vel lepores unguibus tenentes conspiciuntur. Sed cur ita, ego non perspicio. perspexerit forte oculatissimus ille Pavo.

Vs. 3.

Vs. 3. Tertium insigne *talus*, *in ipsa crepidine extrema*, *sed qui pronus jacet*. Talos quatuor in ipsa basi sic una cum puero jacente & ludente exhibet Franciscus Ficoronius in Italico libello *de Talis lusoriis* p. 148. in ista statua duo tali in latus proclinati, duo in plana facie nituntur. Et πρηνέων ἀστράγαλος forte notet *in latus jacentem talum*; eo quoque ducit vox κέκλιται. quae *de mortuis*, *aegrotantibus*, *dormientibus*. sic κείμενος ἀστράγαλος. Anth. III. p. 208. Non video tamen locum hunc ex ista statua aliquid lucis mutuari posse.

Vs. 5. Pavo ἦ ῥα γε scribit & accipit quasi interrogationis particulam. ἦ ῥά γε scribendum, & particula adfirmationis hic est. *sane. profecto.* ut etiam ἦ ῥά γε μήν. Anth. p. 44 & 208. & 482. accipiendum. quamvis ἦ ῥά γε aliquando & interrogationi inserviat, sed fere adfirmanti. porro Magister noster sic „Νικάεντα *peccat. nam regem* „ *vincentem*, *non victum requirit sententia. per bene ite-* „ *rum margo* νικάσαντα." Quamvis multa jam ignorantiae Pavoninae specimina vidimus, nescio an linguae Graecae ullo in loco se magis inperitum ostenderit quam in hoc, in quo adfirmat νικάεντα *victum* notare: & negat significare *victorem*. Utrumque enim nemo potest scribere, nisi hospes in Graecitate. nam primo ut νικάεις *victus* significet, velim scire, quae forma vocis, adjectivum an participium, an neutrum. exspectabimus, si secundum canonas a νικῶ & νίκημι deducere νικάεις sciat. an putavit esse aoristum participii passivi pro νικηθείς. & ut in ἑστηκώς vel ἑστώς pro ἑστηκώς κ per Syncopen tollitur, sic in νικηθείς posse tolli θ arbitratus est? At cum negat *victorem* significare, non minus turpiter ignorat a substantivis proficisci hujus formae adjectiva & significare *possessionem*, *copiam ejus rei* quae substantivo significatur. τιμή, τιμήεις, τιμάεις, τιμάεντος & contracte τιμᾶντος. *ho-*

nor,

nor, *bonorus*. φωνὴ. φωνήεις. *vox*, *vocalis* κώπη. κωπήεις. *manubrio instructus*. λάχνη. λαχνήεις. *lanuginosus*. τέχνη. τεχνήεις. τεχνᾶν. ἀνδὴ. ἀνδήεις. ἀνδᾶν. & sic νίκη. νικήεις. νικάεις. νικᾶν *victoria*, *victoriosus*. miseret me hominis misclli. quem suadeo ad linguae tirocinia accedere, eaque sedulo & gnaviter addiscere, antequam ad lectionem, nedum interpretationem bonorum auctorum accedat. Sed erat vox rarior, nec relata inter ἅπαξ λεγόμενα. ideo caecus caecum ducem secutus vulgivagum νικήσαντα substituere voluit: idem fungis librariorum faciens, notum pro minus noto substituentibus.

Vs. 7. Πρὸς δ' ἔτι. Gujetus male. Cod Palat. πρὸς δὲ τί. non videtur rursus scivisse πρὸς δὲ significare *insuper. praeterea*. Il. Ε. 307.

Θλάσσε δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε.

Il. K vs. 109. προτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους.

Il. X. vs. 59. Xen. p. 209. πρὸς δὲ, καὶ ὄντα γιγνώσκοιεν ὀφθαλμὸν ὄντα.

Vs. 10. Codex Vat. male cum ἀπογράφοις nonnullis αἰολοφόρον. habet autem vocem νίκαν prima sede; quam igitur obtineat. fit autem hic mentio ποδῶν, *quia pedibus palmam arripuerat* Gallus.

Vs. 11. Aisellus rursus non intellexit locutionem οὐ ψαύω. verba ejus sunt. „ *Idem* (Gujetus) *ille adscripserat*; neque hac tango, scilicet rem. *quod ego etiam* „ *probo. locutio videtur desumta ab iis, qui in mediis* „ *tenebris aliquid quaerunt protensis manibus. hi enim* „ *simul ac sentiunt, se hoc rem quaesitam adsequi non* „ *posse, alio statim tendunt manus. elegans hoc & paulo secretius.*" Pave, aberras a scopo. locutio desumta ab iis qui *hasta ferire adversarium conantur*. ut Il. Ψ. 805. vel a jaculantibus. ψαύειν hic Synonymon

cum τυγχάνειν & συμβάλλειν. vel potius, ut ψαύειν se res dicuntur, *quae se tangunt, vicinae sunt:* sic quando conjectura fere, vel etiam omnino, quis aliquid adsequitur, dicitur ψαύειν τῦ λόγυ, τῦ αἰνίγματος. & sic plane respondebit vocibus προσεγγίζειν, & σύνεγγυς εἶναι. quae occurrunt in similis argumenti Epigrammate L. III. p. 208. ἤ τὰ μὲν ὐδὲ σύνεγγυς, . . . καὶ δοκέω τῶδε προσηγγίσαμεν. & sic Lexica quoque ipsa tibi exhibuissent ἐγγίζειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. quae etiam te nostram hanc formulam debuissent docere, cum ex Plutarchi libro de Genio Socratis T. II. p. 589. F. laudent ἀλλ' ἔστιν ὅπη ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες. *accidit ut & fabulae veritatem adsequantur, attingant.* Gujetus praeterea notaverat. *je n'y suis pas encore par là.* quod non videtur *nôtre Chanoine de la Pauvreté, selon l'esprit,* intellexisse, Gallicae Dialecti forte ignarus. certe hic de oberrante in tenebris cogitabit nemo nisi tenebrio noster.

Praeterea jubet τῆδε mutare in τᾶδε. per me licet. mirum tamen in Theocrito in quibusdam locis τῆδε codices constanter sine ulla mutatione retinere. e contrario ubi τᾶδε habetur vacillare, & in aliud quid mutare diversum a τῆδε. qua de re jam nunc non agendi tempus. sed hic quoque τᾶδε malim.

Vs. 12. Jam in vs. 12. habemus omnium maxime ridiculam notulam, quae unquam ex ridiculo illo cerebello prosiliit. cum enim in ejus palimpsestis legatur. νῦν δὴ τῷ ᾽τρεχες, ἐφεστάμαν.

Ita ad haec commentatur, „ τῷ ᾽τρεχες *vertendum* „ quo curras, & quid tibi velis! *locutio iterum rarior,* „ *cui similem promit lingua nostra.*" obstrinxisset patrii sermonis amatores, si elegantias Graecas cum vernaculis contulisset. nunc frustra illas quaeremus, nisi ipse indicaverit. at hic jam ille acutus, ingeniosus & Graece doctus criticus: ad quem ceteri modo ceu um-

umbrae volant; ille qui Graecos auctores intelligit & edere deberet solus, hic, hic non potuit simulac locum attigit, videre τ'ωτρεκὲς legendum, id est, τὸ ἀτρεκὲς. Sed caudex ignoravit ο & α contrahi in ω, numquam ὤνὴρ; numquam ὤειςος & centena talia vidit. quin hanc ipsam vocem saepius in ipsa Anthologia obviam ignoravit. L. IV. 16. p. 348.

Καὶ μοὶ φθέγγον ἔπῖμον ἐπανίκα καιρὶς ἀπήτη
Εἰς ἀκοὰς ῥυθμῶν τ'ωτρεκὲς οὐκ ἔμενεν.
Καὶ τὶς ἀπ' αὐτομάτω κιθάρας ἐπὶ πῆχυν ἐπιςὰς
Τέττιξ ἐπλήρε τἀτρεκὲς ἁρμονίας.

Anthol. Ined.

Εἰ δ' τὶς ἐ φήσῃ, μὴ πίθεο. καὶ μά σε, δαῖμον,
Ψεύδετ'. ἐγὼ δ' ὁ λέγων τὠτρεκὲς οἶδα μόνος.

ut ibi legendum. dicitur & τ'ατρεκὲς. Anthol. IV. 6. p. 366.

- - - ὅτι τ'ατρεκὲς εἰπών.

Mox ἐφρασάμαν quoque nescio an intellexerit. puto tamen. non ex se, sed quia Gujetus *adverti* allevit, ut vertendum. *adverti*, *intellexi*. pessime autem saepe φράσασθαι *dicere* interpretati sunt. Nam φράσαι τὠτρεκὲς *est verum dicere*. vide Anthol. I. 68. 1. Ita male in illo Theocriti, *dic*, reddunt:

Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

ut recte Palmerius & alii animadverterunt. *ap. eundem

* Miscell. Observ. II. I. 167.

dem Idyll. 25. 180. φράζεσθε ὀρθῶς. Anthol. L. III. 12. p. 229.

Νῦν Σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπος ἐφρασάμαν.

ibi enim ἐφρασάμαν ex fide Codd. reſtitui, ut hic edidi. edidit & Pavo: neſcio an fide libri ſui. Secundum cujus effatum *Doriſmus revocandus ubique.* at vide rurſus, quam callide ignorantiam ſuam celet. *ubique* ait. at in quibus vocibus? an ergo ὑφαρπάσδων. an τὶ τὶν. an τὺ κεῖνθεν. an μῶσαις vel μοίσαις? & in his vocibus ſane poſſet. at novimus jam Pavonem, Doricae dialecti ignorantiſſimum. & proinde forte partem ex his omiſiſſet, & alia forte incongrua in Doriſmum intruſiſſet. caute igitur, ne peccet, *ubique* revocandum ait Doriſmum. Sed tu qui adeo gnaviter hoc epigramma te emendaturum gloriabaris, putidiſſime diligentiae propriae praeco, cur non & hac in parte editoris accurati functus es munere?

Vs. 13. & 14. Minutus animadverſor hic nihil animadvertit. poterat tamen lectorem remittere ad illuſtres duumviros L. Holſtenium & E. Spanhemium, quorum hic T. I. de Numiſm. Praeſt. pag. 345. ille ad Stephanum p. 333. docuit palmam ſaepe conſpici in numis Tyri, & inſigne hujus urbis fuiſſe. ibi & lector didiciſſet, quo jure Tyros μήτηρ Φοινίκων vocetur. Sed talibus dapibus non delectatur aridarum arroſor noſter literularum. *nec vult deſcribere, quae alii ſcripſere*, ut in Anacreont. p. 345. ait. cum exſcribere millies ſoleat docta manus tamen dignata fuerat laudare Holſtenium & Spanhemium. qui male μεγαυχεῖ *jactat.* legit.

Πολύπαιδα. forte non minus bene ad vocem μητέρα quam ad vocem Τύρον referri poſſit.

Sed vs. 13 haereo. Nam palmam victoriam notare, nemo dubitabit. at quae victoria tangitur? an ipſius

ipſius Tyri? an potius Antipatri? in primam ſententiam plura dici poſſent: ſed illa nihil ad Antipatrum facerent. at quae victoria Antipatro obtigerit, ego conjicere me non poſſe fateor. An de aemulis poëtis vel ſimilibus? fortaſſe ſic haec capi debent. acutiora, & indubitatiora dabit Pavus.

Vs. 15 & 16. inſcitiae & ſtuporis nova & inſignia documenta praebent. prius noſtram lectionem declarabimus: tum de ineptiis Pavoninis breviter. Vox Ὄρνις hic ſignificat Gallum, ut patet ex tota ſerie. & ſaepe per excellentiam ita haec avis. ut apud Latinos *ales*. Anthol. Ined.

> Σῶόν μοι Πολέμωνα μολεῖν, ὅτ᾽ ἔπεμπον, Ἄπολλον,
> Ἠιτέμην, θυσίην ὄρνιν ὑποσχόμενος.

Mox ſequitur,

> Οὐκ ἔστι σοὶ θύω τὸν ἀλέκτορα.

In Symbolis autem Gallus inter alia, tria indicat. Stentoream vocem: vel hominem, qui voce praecellit ut orator, praeco. & quia non ſolummodo magna voce praeditus hic volucris, ſed etiam canora, hinc notat ſaepe poëtam & quidem magniloquum: tertio, quia avis ſalacior, deſignat hominem in Venerem procliviorem. ultimum illud non opus ut probemus, praeſertim non Pavoni, qui cum tam accurate paſſerum bene maſculorum coitus rimatus fuerit, oculo non minus curioſo Gallorum inpetus in Venerem obſervaverit,

> Τάκετό τ᾽ ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ πτερὸν αὐτὸς ἐνώμα.

Poëtam deſignari Gallo multis exemplis conſtat. Theocr. Idyll. VII. 48.

> Καὶ Μωσᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
> Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.

consulatur ibi D. Heinsii elegantissima nota, & quae viri docti observarunt ad Horatii L. I. Od. 6.

Scriberis Vario fortis & hostium
Victor Maeonii carminis alite.

Unde & ἀοιδός per excellentiam. Idyll. 18. vs. 56. Plura alia etiam significat Gallus, ut studium pugnandi, quare Meleager supra cogitavit de σκηπτούχῳ μάχῃ νικάεντι. Vide doctissimum J. Potterum ad Lycophron. 1094. Xenoph. 882. c. Aristoph. Avib. 70. Sed hoc in loco tria modo in Antipatrum convenire adseverat. In voce ὄρνις autem ὠνέπει intelligitur, ut modo φοίνιξ ἐννέπει, & mox ἀστράγαλος ἐννέπει.

Vocatur autem Antipater primo loco Ἀνὴρ γεγωνός. hoc vocabulum γεγωνὸς descendit a γεγωνεῖν: quod apud Homerum & alios significat, *ita clara & magna voce proclamare, ut exaudiaris.* & passim ἐξακουστὸν βοᾷν. γέγωνεν. ἠχήθη καὶ ἐγνώσθη redditur. pro *indicare* adhibetur in Anthol. III. 25. p. 280.

Σὲς δ' ἐπέων, Ἤριννα, καλὸς πόνος ὅ σε γεγωνεῖ
Φθίσθαι, ἔχειν δὲ χέρας ἄμμιγα Πιερίσιν.

Inde participium γεγωνώς. Hesychius γεγωνίσκει. λέγει. γεγωνώς. κράξας. γεγώνων, vel γεγωνῶν [sic legendum] κραυγάζων, βοῶν. quod restituendum praeter aliis Diogeni Laërtio L. IV. §. 16.

Χαλκῇ προσπταίσας λεκάνῃ ποτὲ, καὶ τὸ μέτωπον
Πλήξας, ἴαχεν * ὦ σύντονον, εἶτ' ἔθανεν
Ὁ πάντα † πανὶ Ξενοκράτης ἀνὴρ γεγωνώς.

Vir

* Cod. ἄς.
† Sic Cod. vulgo πάντη.

Vir qui omnia omnibus Xenocrates clare dixerat.

vulgo editur γεῖας vel γείονώς. Sed Cod. Reg. teste ipso Menagio γεγωνώς. Sed *perperam* ἀντῶ κριτῇ. quia versus est *Iambicus*. At fallitur vir doctissimus: est Iambus re vera, sed Iambus syllaba una productior. quali metro Laërtius saepe utitur, ut mox §. 27.

> Ἐπέκλυσε καί σε, Κράντωρ, ἡ νόσων κακίστη
> Χοὕτω κατῆλθες εἰς μέλαιναν Πλουτέως ἄβυσσον.
> Καὶ σὺ μὲν ἐκεῖθι νῦν χαίρεις, λόγων δὲ τῶν σῶν
> Χήρη ἕστηκεν Ἀκαδήμεια, καὶ Σολοὶ, πατρίς σευ.

Illud γεγωνώς aliquando passive accipitur. videantur Eruditissimus Abr. Gronovius & alii ad Aelianum L. II. V. H. 44. γεγωνός μέλος. hinc venit adjectivum γεγωνός. Hesych. γεγωνός. ἐξάκουστος. μεγαλόφωνος. Mich. Apostolii Lex. γεγωνός. *audibilis.* quo utor beneficio praestantissimorum virorum J. Grammii & J. Christoph. Wolfii. Sed vocis naturam & significationem, quam ignoravit Pavo, optime explicabit Eustathii locus ad Il. M. p. 909. ἐλέγοντο δὲ καὶ γεγωνοκῶμαι γυναῖκες αἱ κώμας ἐμπιπλῶσαι βοῆς. καὶ γεγωνὸν δὲ φθέγμα παρ' αὐτοῖς, τὸ λαμπρόν. Φίλων δὲ, καὶ ἀρσενικὸν οἶδε γένος τοῦ γεγωνοῦ λόγου, ὅ ἐστι τοῦ τορνοῦ καὶ περιφορικοῦ. [compara p. 1540. & Phavorinum] ὅθεν δηλαδὴ καὶ γεγωνότερον ἐπίρρημα. περὶ δὲ τὸ γεγωνοκώμης φέρεται καὶ ὅτι λέγεται οὕτω διὰ τὸ ἐν ταῖς κώμαις τουτέστι ταῖς ἀμφόδοις γεγωνίσκειν, ἢ περιβόητος εἶναι. est igitur optima vox γεγωνός. γεγωνότερον autem Eustathius ait ἐπίρρημα. που κεῖται Pavo forte sciverit; sed nolit indicare, ne forte alter Κειτούκειτος audiat: est enim diligentissimus in auctoritatibus enotandis. Inspice Aelianum in H. A. L. IX. C. XIII.

 de

de *ranis* usurpantem. ego autem comparativum occurrere animadverti L. I. Anthol. C. 67. p. 94.

Ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος. ἀλλὰ πιόντες,
Ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι.

Ros cicadis in ebrietatem sufficit. sed potae
Ipsis Cycnis magis tinnulum cantum edunt.

& apud Dionys. Halicarn. L. V. Antiq. Rom. C. 24. φωνῇ γεγωνοτέρᾳ φράσαι.

Nec enim soli Philoni haec vox usurpata, qui λόγον γεγωνὸν, id est, τορὸν dixit, sed & eidem Dionysio rursus L. VIII. C. LVI. dicitur φωνὴ εὔσυν. εἶός τε καὶ γεγωνός. & aliis. quin Diogeni Laërtio L. V. §. 65. περιγεγωνῶς notum, quamvis ibi quoque male περιγεγονός. at recte alterum magnus Casaubonus restituit. Λύκων ὁ τὸ ἐκφραστικὸν καὶ περιγεγωνὸς ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ φαίνεται κἀνθάδε. ubi Casaub. *stylum elatum & nimis, ut sic dicam, vocalem.* omnino recte. videatur & Menagius. eleganter igitur noster Antipater poëta, & forte Sophista vel Rhetor, hic vocatur γεγωνός. *vocalis:* instar Galli Gallinacei, cujus vox quam longe lateque penetret, qui nondum aere lavantur, sciunt. unde etiam a Luciano in Gallo T. II. p. 158. ipse Gallus dicitur διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοᾶν. abi nunc, dupondiorum Criticorum levissime, abi & repone hic tuum vapidum γελῶς ὅδ'.

Quod sequitur καί τι περὶ Κύπριν Πρῆτος. nihil difficultatis jam habet. vocula τι corroborat dictum illud. eodem modo ipse de se Meleager L. III. p. 281.

Ἀελίῳ δ' ἀμφήκες ἔχεις γέρας, ἔς τι γέλωτα
Καὶ σπουδὰν, καί τι μέτρον ἐρωτογράφον.

Et

Et rursus p. 280.

- - Μελέαγρος, ὁ τὸν γλυκύδακρυν ἔρωτα
Καὶ Μούσας ἱλαραῖς συστολίσας Χάρισιν.

& p. 281.

Χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν: ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν ἔρωτι
Καὶ Χάριτας σοφίαν εἰς μίαν ἡρμόσαο.

& passim Antipatri Epigrammata amatoria idem testantur.

Tertio loco similis Gallo ob cantum celebratur.

Κὴν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτης

in Cod. Palatino ἐν legitur. sed liber ille, quem non traducem Codicis Palat. multis ex locis conjicimus, servavit optimam & facillimam nobis lectionem. κὴν Μούσαις. *Et in Musis, inter Musas.* κὴν ita centies apud Theocritum, ipsum Meleagrum & Antipatrum & alios pro καὶ ἐν occurrit. Antipater autem hic vocatur ὑμνοθέτης. id est, *poëta.* Pavus noster vocem Latinis lectoribus adprime declaravit, cum vertit *Hymnothetes.* utrum putarit nomen muneris esse, ut θεσμοθέτης, ἀγωνοθέτης, vel indolem vocis aversari versionem, nescio. & ὑμνοθέτης re vera fuit in choris, *praecentor:* at ὑμνοθέτης passim quoque occurrit pro poëta: idem qui ὑμνοπόλος. & ut dicitur saepe ἀοιδοπόλος sic & ἀοιδοθέτης in Anthol. L. III. c. 25. p. 274. vocatur autem ποικίλος poëta: quia vario carminum genere lusit. verti *numerosus.* ut Ovid. IV. Trist. 10. 49.

Et tenuit nostras numerosus Horatius aures.

ita passim poëtae, carmina, instrumenta musica ποικίλα audiunt. Pindaro Olymp. III. 14. φόρμιγξ ποικιλόγαρυς. Olymp. IV. 4. ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος

ἀοιδᾶς. Nemeon. 4. 23: ποικίλον κιθαρίζειν. & vs. 77. ποικίλων ἐψάνσας ὕμνων. Theocr. Idyll. IV. 10.

Κόσσυφοι ἠχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη.

Anthol. L. I. 67. 92.

Ποικίλα δ' αὐδᾶ
Ἀλκαῖος, κύκνος Λέσβιος, Αἰολίδι.

Oppiano Halieut. I. 728. inde αἰολόφωνος ἀηδών. nam ita vocantur Poëtae ad exemplar volucrum canentium. Anthol. L. IV. c. 16. p 348.

Αἰόλον ἐν κιθάρᾳ νέμον ἔκρεκον.

Lycoph. 671. αἰόλον μέλος. in laude quoque ponit. loquitur enim de suavi Sirenum cantu. alioquin αἰόλον σόμα, apud eumdem principio carminis, in malam partem: in quam & ποικίλος aliquando. ut ποικιλόμυθος. ποικιλομήτης. sed rursus. Theocr. Idyll. XVI. 44.

Ει μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων.

desino. Pavus non amat Gargaridationes: at Pavi stupor eas facit necessarias. nemo autem offendatur, quod Antipater dicatur numerosus poëta *inter Musas* pro *inter poëtas*. *Musae* passim pro *poëtis* vel Musicis & poëticis studiis. eadem locutio occurrit in Anthologia inedita, & quidem in Stratonis Μέση Παιδικῇ, quam ex parte, ut hoc obiter dicam, edi posse reor: hic illic enim quaedam ad Ling. Graec. ampliorem cognitionem facientia continet. alia autem non nulla epigrammata ejusdem Sylloges, tenebris damnanda censeo. quamvis & severissimi ordinis homines novi, qui

qui hanc partem verterint. Sed ad rem. in hoc epigrammate eadem locutio occurrit.

> Εἰς οἴων μὲ πόθων λιμένα ξένον, ὦ Κύπρι, θεῖσα,
> Οὐκ ἐλέεις κ᾽αὐτὴ πεῖραν ἔχουσα πόνων;
> Ἦ μ᾽ ἐθέλεις ἄτλητα παθεῖν, καὶ τοῦτ᾽ ἔπος εἰπεῖν,
> Τὸν σοφὸν ἐν Μούσαις Κύπρις ἔτρωσε μόνον.

ὁ σοφὸς ἐν Μούσαις & ποικίλος ἐν Μούσαις ovorum instar similes locutiones.

In Damageti Epigr. Anthol. L. III. 20. p. 244.

> Ἦν δ᾽ ὡνὴρ μουσῶν ἱκανὴ μερὶς, ἠδὲ παρ᾽ οἴνῳ
> Κρήγυος. ὦ χαίροις Ἄνδρια Πραξιτέλες.

lectio autem ὑμνοθέταις non est unius assis. licet etiam in Palat. inveniatur. nemo enim, puto, concedet ὑμνοθέτης sequiori cum sexu posse jungi, quamvis adjectivi formam induere queat, non minus quam ὑμνοπόλος. quod adjective & genere feminino occurrit in Agathiae Proöemiis in Anthol.

> Δεῦρο, μάκαρ Θεόδωρε, σοφὸν στήσαντες ἀγῶνα
> Παίγνια κινήσωμεν ἀοιδοπόλοιο χορείης.

& sic Στέφανος μουσοπόλος in Epigr. Meleagri. & in Anthol. L. I. 46. p. 69. χεῖρες μουσοπόλοι. & aliis locis. imo ipse Meleager in Στεφάνῳ.

> Μοῦσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάγκαρπον ἀοιδάν;
> Ἤ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέταν στέφανον.

Et idem in Epigr.

> Φαμὶ τὸν ἐκ πάντων ἠθεοισμένον εἰς ἕνα μόχθον
> Ὑμνοθέταν, βίβλῳ τᾷδ᾽ ἐνελιξάμενον
> Ἐκπλῆσαι Μελέαγρον.

ubi

ubi vel cum voce μόχθοι conjungas: vel accipias in Genit. plurali, & cum voce πάντων ordines, quando ὑμνοθετῶν scribendum. illud malim.

Sed forte probabilius tamen quis contendere posset ὑμνοθέτης esse generis feminini, quam Pavo in Menandr. p. 82. non erubuit adserere ψυχὴρ posse adhiberi genere illo, ut ita in frontem veritatis, quam norat, arietaret. *Analogia* ait *non intercedit, quo minus* ψυχὴρ *feminino genere efferri queat.* Et quia Bentlejus *hoc olfacere non potuit, nares ei* dicit *esse mucosas.*„ Sed tamen non ante Μῦσα ὑμνοθέτης mihi probabitur, quam Δημήτηρ θεσμοθέτης producatur. licet sciam quae exempla huc trahi possent. παρθένος ἔπλω & alia scilicet. de quibus consule Miscellan. Vol. I. T. I. p. 118. & T. III. p. 451. Sed videamus jam, quam acuto olfactu Ζηνοδότε κύων hic fuerit in sensu hujus versiculi indagando. indignaberis, scio lector, hominem tam insolentem in alios; simul tam indoctum esse. vs. 15. & 16. „ *difficiles sunt & male habiti. margo sextum decimum ita scribit*, Πρῶτος ᾗ μῦσας ποικίλος ὑμνοθέτας. *sed ista* διττολογία *non juvat.* „ Imo nisi nostra lectio esset melior, aliquid juvaret. nam ποικίλος ὑμνοθέτης μύσας non adeo spernenda foret locutio. & ea ratione diceretur, qua ὄρνιθες μυσᾶν ap. Theocr. Idyll. VII. & Callimachi Hymn. in Del. vs. 252 In Cod. alio erat ἔλω (nam καὶ a Guieto) nempe verbum substantivum videbatur desiderari. Sed nemo id desiderabit, qui passim id reticeri cogitet. certe utraque haec lectio id commodi habet, ut sic saltem versui consuleretur. nam dic, homo, sive potius hominis umbra, quando nos legere jubes

Πρᾶτος ἦν Μύσαις

quomodo metrum sibi constat, ne de sensu loquar.

an

an & Trochaicos in Pentametra infarcies, ut passim insulsissime & inscitissime Creticos & Amphimacros crepas, & ἀκεφάλους & μειούρους versus somnias! *An errasti & perticam tuam non consuluisti, syllabarum mensor ignorantissime* (eximie *)? quaeso, an similem stuporem in quoquam offendisti, Lector? πρᾶτος ἐν μούσαις spondeos duos & longam syllabam debent efficere! Mox pergit ita „ *Nam in versu* 15. *est praecipua difficultas & ipse* 16. *ita constitui nequit. hoc omnes vident, qui linguam intelligunt. legendum arbitror.*

> Ὄρνις δ', ὅτι γεγὼς ὅδ' ἀνὴρ καὶ που περὶ Κύπριν,
> Πρᾶτος ἐν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.

sic nihil aptius. Gallus Gallinaceus est ales matutina, & ales etiam est salacissima. hinc pulcre pro symbolo adhibetur viri, qui primo Venerem, deinde Musas coluerat strenue. „ Ineptiarum strues! dic, Pave, unde tibi constat, Antipatrum primo Venerem & deinde Musas coluisse. ego nec in senectute a Venere alienum, nec in juventute a Musis fuisse statuerim, uti supra de se fatentem Meleagrum vidimus. sed esto. an id symbolo Galli hujus potest notari! hunc matutinum alitem diligentis patris vel matris familias esse symbolum novi, ut in illo

> Τὰν μὲν ἀνεγρομέναν μέ ποτ' ἔργα νύκτερος ὄρνις,
> Ἀνία δ' αὐδάσει δώματος ἀνιόχον.

Quod si proinde ita ratiocinari velis: *Gallus est matutina ales, juventus est mane quasi vitae : Gallus est salax avis, ideo Gallus significat virum, qui in juven-*

* In Bentlej. in Hephaest. p. 112.

ventute fuit salax, custodem, moneo, tibi adponant cognati. haec enim φρενοβλαβοῦς hominis deliramenta. nec aliter tamen id, quod vis, verbis extorqueri potest.

Audiamus tamen cetera „ γεγὼς περὶ κύπριν *in Venere occupatus. Veneris Orgiis addictus.* γίνεσθαι περὶ τι „ *eo sensu elegantissimum est;*" quis, γίνεσθαι περὶ τι. ita accipi negat? at γεγὼς ita construi commonstratum debebat esse. γεγὼς differt significatione a γενόμενος vel γιγνόμενος, & minime haec participia ubique vicissim loca commutent. Sed esto. nonne ignorantiae specimen incredibilis praebes, quod nescis vocem γεγωνός. & nescivisse manifestum ex absurda & stribiliginosa emendatione γεγὼς ὅδ᾽ ἀνήρ. quid illud ὅδε ibi notat? quam vim habet, quae non verbis inerit ea vocula omissa? sed & inde patet, quod ubique scribis γέγωνος. sed tuae Volusianae chartae sic praeferebant. at in illis munus nutricium exercuisse debueras & emaculasse. deinde, ut hoc addam, si γεγὼς admittamus, enasceretur elegantissima scilicet locutio. γεγὼς ἦν. sed forte tibi satis inpudentiae erit, ut istam locutionem compares cum ὢν τυγχάνει. fruaris genio tuo. Quin, Pave, vel sic sensum facilem & constructionem aptam tuae emendationi inesse non video. nam quae balbuties! *occupatus hic vir & in re Venerea. primus erat Musis varius Hymnotheta.* quae haec significant, cum ita distinguis post vocem κύπριν· quid πρῶτος hic notat? πρῶτος ποικίλος ὑμνοθέτας. forte fuit *archicantor* vel *protocantor* alicujus Capituli. tales facillimae Pavonis emendationes!

Sed necdum desinit vir Nugator „ ποικίλος *ad ipsam* πτέρυγα καλλάϊναν (sic) *respicit. floridissimus nempe fuit Musarum Hymnothetes, & quemadmodum variegata erat Galli Gallinacei ala, ita etiam variegata erat carmina. nihil suavius.* nota primo elegantem Grae-

Graeciſmum in verbis Pavoninis. *Carmina erat.* deinde quam alienum ſit a veritate ποικίλος hic reſpicere *alam Callainam*, inde facile colligitur, quod ipſa ſignificatio vocis Καλλάϊνος, potius ſit *caeruleus Venetus*, *purpureus*. Ποικίλος & αἰόλος oſtendimus tribui avibus, & inde Poëtis, Muſicis & muſicis Organis. haec & nulla alia hujus vocabuli in hoc loco vis. quamvis non negari tamen poteſt poëmatia aliquando dici ποικίλα: quaſi *florea. florida.* ποικίλα ἄνθεα μυσῶν in Anthol. p. 93. Pond. VI. Olymp. 148. & aliis in locis.

In vs. 18. ſecundum Aleonem, *maxima eſt difficultas: quae inperitiores* (inter quos nomen hoc in loco meum profiteor) *tamen non detinebit propter latebras, quibus abſcondita eſt. At elegantiores rogo, ut dicant mihi, quae ſimilitudo ſit inter* ἀςραγάλον (ſic) *& mortem hominis* οἰνοβρεχῦς, *ſi conſideretur in ſe.* (quid ſignificat *in ſe*, an id ſignificat, *nude poſitum vocabulum.* at hic varie circumſcribitur. προπεσὼν κέκλιται ἐν τῇ ἄκρᾳ βαθμίδι.) *& hic aqua procul dubio haerebit illis, ut haeret mihi. id nemo unquam dixerit* (quia πάνσοφος Pavo id ignorat) *ne ipſe quidem Meleager, ſi reviviſceret bellus* (cur bellus vocetur ignoro, an a forma, an ab ingenio.) *Nihil certius aut perſpicuum magis. Et quid igitur? An Poëta eruditiſſimus verba dimidiata protulit, & hic nugas egit?* (Suſpicio ſatis ſiniſtra & contumelioſa, ſi epigrammatarii ingenium ſpectes) *Avertant Muſae & ipſe Muſarum praeſes, haud dubie epigramma hac in parte inſigniter eſt corruptum, & ipſum ſymbolum abiit ad plura* (*ad plura* ſcilicet *ſymbola*. quia eſt quidam ᾅδης, quo & ſymbola poſt mortem abeunt) *fors alia poſthac reperientur apographa, quae opem ferant; nunc meo affixus* (ut Prometheus Caucaſo) *libenter dicam*,

* Anacr. p. 63.

dicam, quid videatur mihi. versum hunc integrum & sanum puto. mendum autem superiores inquinasse arbitror. ne diu te morer, Lector, (si quis tamen meas nugas legis) *in vs.* 3 *&* 4. *per belle legi posse ajo.* (Si Pavus ait, quis neget?)

Ἀκρᾷ (sic) δ' ἐπ' οἰνὸς
Βαθμίδος προπεσὼν κέκλιται ἀστράγαλος.

Sic statim habemus, quod quaerimus, & nihil erit adpositum magis. Ἀστράγαλος, οἰνὸς προπεσὼν ἐπ' ἀκρᾷ (sic) βαθμίδος, *ostendebat aperte hominem* οἰνοβρεχῆ πέσοντα (sic) θνάσκειν: *nam eo pertinebant singula, nec quidquam symbolis evidentius demonstrari poterat* &c. Supra ostendimus, quam inepte de hac voce cogitarit, cum nec constet οἰνὸς in ludo ἀστραγάλων locum habuisse. licet enim Χῖος in *Talis* locum habuerit & οἰνὸς a Polluce ἰσοδύναμος tradatur esse, cum tamen (Πεττεία) *calculorum lusus fuerit diversus a lusu Talorum*, Χῖος potuit utrique ludo fuisse commune vocabulum, ut non tamen fuerit οἰνὸς. Sed οἰνὸς in ἀστραγάλοις locum habuerit. quid hic Χῖος vel οἰνὸς *unio* adjuvabit ad demonstrandum *hominem ex ebrietate lapsum, mortuumque*, quod non & inveniri possit in *talo prolapso & provoluto in extremitate baseos?* nam in epigr. quod p. 134. contrectat, invenio quidem

Εἷς δ' ὄγε μηνύει χῖον ἀφαυρότερον.

Ex (*novem*) *talis unus Chium monstrat inbecilliorem*.

Sed *Chion mortem* significare ibi non indicatur: nam ipse epigrammatarius subjungit Χῖον significare μηδὲν, quia Χῖος κενὸς βόλος. *& reges & juvenes ad nihil redigi:*

redigi: quod & de morte poteſt intelligi: ſed etiam alio flecti. imo additur Χῖον hic ſignificare hominem ex inſula *Chio*. Eodem modo etiam L. III. Anthol. c. 6. p. 208.

> Τί στοχασώμεθά σοι, Πεισίστρατε, Χῖον ὁρῶντες
> Γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;
> Ἦ ῥά γε μὴν ὅτι Χῖος. ἔοικε γάρ. ἢ ῥ' ὅτι παίκτας
> Ἦσθά τις. οὐ λίην δ', ὦ 'γαθὲ, πλειστοβόλος.

Sed προπεσὼν ἐπ' ἄκρα αὐτᾶς βαθμίδος, & ita κεκλιμένος, ſive ut in modo laudato epigrammate κείμενος, denique indicat apertè virum & prolapſum, & ita mortuum.

Nam per *talum prolapſum* ebrium ſignificari non abſonum. quis enim neſcit talos, teſſeras & vinum raro ſeparari & aleatores, ſaepe etiam a Baccho non alienos! Manilius V. 318.

> *Ponitque forum, marcetque Lyaeo.*

Vide Gronov. de Pec. Vet. IV. 3. p. 279. Prop. IV. El. VIII. Virgil. in Copa.

> *Pone merum & talos: pereat qui craſtina curet.*

Martial. V. Epigr. 85.

> *Et blando male perditus fritillo;*
> *Aedilem rogat ebrius aleator.*

alea in genere igitur, quae recte epitheto ebriae donari poſſet, quia ebrioſorum frequens oblectamentum, inprimis vinoſum virum denotarit. Talus autem *prolapſus* (bene poti difficilius teſſeras abaco continent) & *reclinatus* κεκλιμένος vel κείμενος (quod utrumque de mortuis & aegrotantibus. Anthol. L. III. p. 257.

> Οὐδὲ θανὼν λείπει κεκλιμένῃ ἡσυχίῃ.)

in extremitate βάσεος quin mortuum ex ebrietate significare possit, nemo dubitabit: praecipue cum in hoc 18 versu poëta expressis verbis dicat, non ἀστράγαλος ἐνέπη, sed ἀστράγαλος προπεσὼν ἐνέπη. ergo vinositas talo: lapsus & inde consecuta mors voce προπεσὼν indicatur.

Miror Pavonem non allegasse οἰνὸς & οἶνος idem notare, nam accentu, re nihili, differunt, & ideo quoque hunc hominem dici οἰνοβαρχῆ. dignum sane Pavonino id ingenio fuisset.

Sed si omnia haec non obstarent, obstaret quod Graece dici Οἰνὸς ἀστράγαλος numquam poterit probare Pavus, non magis quam Latine dici *talus canis* vel *talus Venus. Jactus canis, jactus Venus* Latine: & sic πλῶμα χῖος. πλῶμα οἰνὸς Graece, non alterum illud, dicitur.

Sed qualis denique stribligo ex hac emendatione: ἄκρα ἐπ' οἰνὸς βαθμίδος. pro οἰνὸς ἐπ' ἄκρα βαθμίδος. an ita postponunt facile praepositiones, & tum praeterea substantivum interponunt? audi te ipsum, bone, ad Anacreontem p. 197. ἀλαλωμένη δ' ἐπ' αὐτά. Cod. Vat. ἀλαλωμένη ἐπ' αὐτῇ. *res eodem redit. nam hoc Doricum est illud commune . . . quid* ἐπὶ *post participium suum eo loco? Hanc aliquis, cui favebant Musae Anacreonticae? cras credam, hodie non.* „ An igitur hic aliquis ἐπὶ post substantivum posuerit, cui faverunt Musae Meleagreae? & tua auctoritate recipiemus omnes, quod tu Cod. optimi auctoritate suffultum rejicis? *cras credam, hodie non.* & quamvis sis φιλαυτότατος, ita tamen non insanieris. maneat igitur optima lectio. Guietus tentabat. Ἄχρις ἐπ' αὐτᾶς . . quod si verum inveniretur, ubi Pavunculus cum suo dilecto οἰνὸς!

Si tamen ab emendatione abstinuisset Pavo, & rem explicatione illustrare tentasset, docuissetque ἀστρά-

γαλον

γαλον προπεσόντα, κείμενον, κεκλιμένον, *numero uno* ſive *ſolitarium* hic in ſepulcro ſculptum, eſſe jactum, quem χῖον vocant, eoque jactu ſymbolice varia ſignificari, (vide Hydium de Inſtrum. Luſor. p. 143.) ſed hoc in loco notare *hominem mero Chio potando mortuum*, cur non auſcultaremus ipſi? ſi, ut hoc firmaret, docuiſſet χῖον in calculis *unione* cognoſci, in *talis* ipſa oſciculi poſitione, libenter adſtipulati fuiſſemus: nam haec procul dubio una & vera hujus loci interpretatio. Sed Pavo id pro commento habuerit, donec veteris Scriptoris loco id firmatum fuerit. at unde tale teſtimonium nanciſcemur? En illud. modo inſpice Anthol. L. III p. 208. ubi haec leguntur poſt quatuor illos ſuperius laudatos verſus.

> Ἦ τὰ μὲν ἐδὲ σύνεγγυς, ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσβης
> Χίῳ. ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγγίσαμεν.

ubi vetera Scholia, male ad ultimam periodum, adnotant. λέγει ὁ τεθνηκώς. Ναὶ δοκέω. cum ſint Poëtae verba. cetera optime explicant. ibi enim ut hic habemus unum talum, eumque ſic poſitum, ut Chion indicet. unde concludit ibi Leonides, hominem Chio vino potando eſſe mortuum. haec gemella noſtro loco. quin ſi contendiſſet χῖον *jactum minimum*, indicare *mortem*, nihil abſurdi protuliſſet: ſed vocem οἰνὸς hic tanto cum Graecae facilitatis diſpendio, nec ulla neceſſitate cogente, atque auctoritate deſtitutam, velle in verſum intrudere, id denique vere Pavianum. mirabor an in L. I. Anthol 23. p. 32. olim quoque χῖος vel οἰνὸς ſit aliqua machina intruſurus in hoc Epigramma;

> Αἱ τρισσαί ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλῃσιν ἔπαιζον
> Κλήρῳ, τίς προτέρη βήσεται εἰς αἴδην.
> Καὶ τρεῖς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον. ἦλθε δὲ πασέων
> Εἰς μίαν. ἡ δ' ἐγέλα κλῆρον ὀφειλόμενον.

nam jure poterit contendere has puellas talis lusisse, & infelicem illam & mortuam mox lapidis casu, jecisse χῖον, οἰνόν. *canem. unionem.* saltem ex tribus *minimum jactum.*

Vs. 17. Σκᾶπτος δ' ἔχε σύνθημα λόγου. ad haec nihil adnotavit, & proinde puto non intellexisse, quamvis & quae notis instruxit, non intellexerit. nam hic locus magis merebatur explicari, quam ille ὑφαρπάζων νίκας κλάδον. & decem Lectores credo intellecturos hunc, qui non illum capiant.

Videretur sceptro eloquium significari, quia hominum animi eloquentia reguntur. secundum illud Poëtae,

Ille regit dictis animos & pectora mulcet.

Sic Sophistae, Rhetores βασιλεύειν & τυραννεῖν & τὸ ἐπὶ λόγοις βασιλείαν ἔχειν dicuntur. vide Cresoll. Theatr. Rhet L. IV. III. & Salmas. ad Inscript Herodis Attici p 116. Ad poësin quoque respici posset & ad Poëtas, qui olim ἐπὶ ῥάβδῳ δάφνης, *ramum lauri tenentes* carmina canebant: quod deinde fecerunt, qui aliena carmina recitabant, unde ῥαβδοῦχοι dicti. videatur L. Kusterus in Critica Homeri historia p. 90. & talem ramum Hesiodus Theogon. vs. 30. *sceptrum* vocat.

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θηητόν.

cui loco adposite Joannes Clericus subjici curavit Salmasii integram notam ad Solinum p. 609.

Sed σκῆπτρον esse λόγων symbolum cum Meleagro testatur Eustathius, & veram causam simul aperit ad Il. A. 15. p. 25 σκῆπτρον σημεῖον ἦ βασιλείας καὶ λόγων, καὶ δίκης κατὰ τοὺς παλαιούς. Καὶ Τηλεμάχῳ δημηγοροῦντι δίδωσι κῆρυξ σκῆπτρον (Odyss. B. 37.) & enucleate ad Il. Σ. 506. p. 1158.

p. 1158. Καὶ οἱ δικασαὶ σκήπτροις ἀΐοσυσιν, ὡς τὰ σκῆπτρα τοῖς λόγοις συνδιαφέροντες. ὕπω γὰρ ἀνέδλω χεῖρας ἐκίνυν, ἐχημάτιζον ὖν τοῖς σκήπτροις, ὡς καὶ ἡμεῖς χειρονομῦμεθα πολλάκις ἐν τῷ λέγειν, Ὀδυσσεὺς ὖν ἐπεὶ δημηγορῶν ποτε ἀκίνητον εἶχε τὸ σκῆπτρον, ἀμαθίας δόξαν ὑπέβαλε τοῖς Τρῶσι, καὶ ζάκοτος ἔδοξε. Sophiſtae & Rhetores tamen poſtea ſceptro ſive baculis caruiſſe videntur. colligo illud ex dicto cujusdam Sophiſtae, cujus verba Ennodius recitat apud Creſoll. Theatr. Rhet. L. V. C. 1. *Ante ſcipiones & trabeas eſſe pompoſam recitationem.* Si enim ſcipionibus ipſi quoque uſi fuiſſent, inſtar conſulum & aliorum magiſtratuum, hoc dictum claudicaret. Alioquin θρόνος & βῆμα paſſim Sophiſtis tribuitur, eorumque ſaepe quoque mentionem facit Libanius in Epiſtolis & aliis locis.

Neſcio an hinc forte aliquam lucem mutuari poſſit locus Ovidii Pontic. II. 5. 67. ubi poëticum ſtudium ſuum comparat cum oratoria facultate Salani,

> *Thyrſus enim vobis, geſtata eſt laurea nobis.*
> *Sed tamen ambobus debet ineſſe calor.*

Ut Thyrſus *ſcipionem*, *baculum* ſignificet. quamvis cum aliis malim, ſi verſus conſervandus eſt, Thyrſum *ſummam illam in orando vim & ἐνθουσιασμὸν* denotare.

Hinc autem conjiciendi anſa mihi praebita Antipatrum hunc forte Rhetora vel Sophiſtam fuiſſe non tantum Poëtam. & ſic adprime convenienter adpareret eſſe dictum γεγωνὸν ἄνδρα, *quem longe lateque audierant.* nam γεγωνὸν, qui publice clara voce loquitur, dici, ſupra vidimus. quamvis hoc ut incertius propono.

Vs. 19. *Pro* ἀείδει, dicit Pavo, *ſcribendum* ἀείδει. recte. ſed cur, Pave, illam appendicem adjungis?

pueri vident . . ut miraremur scilicet te hic veritatem vidisse, qui decennibus pueris ignorantior sis. Eodem modo in epigrammate Anytae, quod in J. Christian. Wolfii Poëtr. p. 114. occurrit πέτρῳ ἀείδῃ.

Ultimus versiculus etiam expertus prurientem Pavonis unguem. „ *Nam non potest esse sanus. nam ipse Antipater in epigrammate loquitur nullibi. margo habet* φῦντα *ϖενιστενίων, quod nimis abjectum & vile. legendum opinor:* φῦντα (sic) γ' *ἱεροσθενίων. ne versus labasceret fulcrum adhibuit Poëta castus.* Hic non praeter solitum ineptus Pavo.

Nam primo loco vellem ex ipso scire, cur ϖεισθενὴς sit vile & abjectum. Utinam τῷ ϖεὶ hic eandem vim habere licuisset, quam habet in ϖειμελέω secundum Nostrum. tum idem significaret quod ἱερ *valde.* Sed vocabulum hoc ideo re vera locum habere hic non potest, quia alienam ab hoc loco significationem habet. ϖεισθενὴς enim non *valde potens*, sed *inpotens.* ϖειστῶς ἰσχύων explicat Sch. Od. X. 376. tu, Pavo, es ϖεισθενὴς, quando maledicam linguam non coërces. Deinde, rogo, Lectorem, ut exsibilet ineptum, sed Pavoni in deliciis tam in prosa quam in vorsa fulcrum voculae γὲ. quod millies infercit. vide modo Hephaest. p. 103. Horap. p. 297. Q. Cal. XIV. 165. Aristaen. 40. 87. 95. 109. 110. 111. 123. 130. 143. in locis omnibus perperam & nulla necessitate.

Si quid mutandum, cur non potius

Ἀντίπατρον ϖρογόνων φῦντ' ἀπ' ἱεροσθενίων?

μ & π facile mutantur. ἀπὸ pro ἐξ & ὑπὸ poni docet Vir doctus in Miscell. V. III. p. 427. & sic in Anthol. L. IV. c. 27. p. 366. ἐσθ' ἀπὸ ταύτης ἐξέφυν. cur non tentavit φύντα μεγασθενίων. Sed quis tu es, homo, qui Poëtae jus adimere contendis, personam mu-

mutandi hoc in Epigrammatis loco? ubi ſymbolis explicatis decenter admodum etiam perſonam mutat. Sis plane hoſpes in poëſi, neceſſe eſt, qui talia carpas. Inſpice Epigr. Dioſcoridis, quod publicavit L. Kuſterus ad Suidam in voce θαλάμη. & ibi invenies θαλαμηπόλος ἦλθε. Ἄντρον ἔδυ. ὃς τότ' ἄναυδος ἔμεινε. in tertia perſona. & ſic tamen finitur,

Τοῦτο τὸ θηροφυγῆς αἴτιον ἀντίθεμαι.

dedico. Vide quoque Anthol. L. I. C.46. p.67. ubi non ſemel perſona mutatur. aliud exemplum in alio epigrammate mox occurret. ita ſaepe homines labuntur, qui, licet invitis Apolline & Muſis nati, tamen in Poëtas cenſuram exercere volunt, & cum meri ſint Grammatici, neſciunt quid Poëtis liberiore ſpiritu agitatis & liceat & libeat. Sed nimium quiſquiliis Pavoninis hiſce inhaeſimus, cum dudum patuerit quam GNAVITER hic Critici & Commentatoris ſit officio functus. En ſecundum epigramma non admodum diſſimilis argumenti, quod occurrit in eodem Luſorio Libello.

SECTIO III.

Etiam hoc epigramma repraeſentabimus, quale legi debere putamus. inſcriptio talis.

Ἀντιπάτρου εἰς ἴνα τάφον, ἐν ᾧ Σύμβολον, ἐννέα ἀστράγαλοι, ἐνεχάραχτο. ἦν δὲ οὗτος τάφος Ἀλεξάνδρου τινὸς Χίου. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ αἰνιγματῶδες.

Ἀ στάλα, φέρ' ἴδω, τίν' ἔχει νέκυν. Ἀλλὰ δέδορκα
Γράμμα μὲν οὐδέν πω τμαθὲν ὕπερθε λίθου.

dicam, quid videatur mibi. versum hunc integrum & sanum puto. mendum autem superiores inquinasse arbitror. ne diu te morer, Lector, (si quis tamen meas nugas legis) *in vs.* 3 *&* 4. *pei belle legi posse ajo.* (Si Pavus ait, quis neget?)

'Ακρά (sic) δ' ἐπ' οἰνὸς
Βαθμίδος πρoπεσὼν κέκλιται ἀστράγαλος.

Sic statim babemus, quod quaerimus, & nibil erit adpositum magis. 'Αστράγαλος, οἰνὸς πρoπεσὼν ἐπ' ἀκρά (sic) βαθμίδος, *ostendebat aperte hominem* οἰνοβρεχῆ πέσοντα (sic) θνάσκειν: *nam eo pertinebant singula, nec quidquam symbolis evidentius demonstrari poterat* &c. Supra ostendimus, quam inepte de hac voce cogitarit, cum nec constet οἰνὸς in ludo ἀστραγάλων locum habuisse. licet enim Χῖος in *Talis* locum habuerit & οἰνὸς a Polluce ἰσοδύναμος tradatur esse, cum tamen (Πεττεία) *calculorum lusus fuerit diversus a lusu Talorum*, Χῖος potuit utrique ludo fuisse commune vocabulum, ut non tamen fuerit οἰνὸς. Sed οἰνὸς in ἀστραγάλοις locum habuerit. quid hic Χῖος vel οἰνὸς *unio* adjuvabit ad demonstrandum *bominem ex ebrietate lapsum, mortuumque*, quod non & inveniri possit in *talo prolapso & provoluto in extremitate baseos?* nam in epigr. quod p. 134. contrectat, invenio quidem

Εἷς δ' ὄγε μηνύει χῖον ἀφαυρότερον.

Ex (novem) talis unus Chium monstrat inbecilliorem.

Sed *Chion mortem* significare ibi non indicatur: nam ipse epigrammatarius subjungit Χῖον significare μηδὲν, quia Χῖος κενὸς βόλος. *& reges & juvenes ad nibil*

redigi:

redigi: quod & de morte poteſt intelligi: ſed etiam alio flecti. imo additur Χῖον hic ſignificare hominem ex inſula *Chio.* Eodem modo etiam L. III. Anthol. c. 6. p. 208.

> Τί στοχασώμεθά σου, Πεισίστρατε, Χῖον ὁρῶντες
> Γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;
> Ἦ ῥά γε μὴν ὅτι Χῖος. ἔοικε γάρ. ἢ ῥ' ὅτι παίκτας
> Ἦσθά τις. οὐ λίην δ', ὦ 'γαθὲ, πλειστοβόλος.

Sed προπεσὼν ἐπ' ἄκρα αὐτᾶς βαθμίδος, & ita κεκλίμενος, ſive ut in modo laudato epigrammate κείμενος, denique indicat aperte virum & prolapſum, & ita mortuum.

Nam per *talum prolapſum* ebrium ſignificari non abſonum. quis enim neſcit talos, teſſeras & vinum raro ſeparari & aleatores, ſaepe etiam a Baccho non alienos! Manilius V. 318.

> *Ponitque forum, marcetque Lydeo.*

Vide Gronov. de Pec. Vet. IV. 3. p. 279. Prop. IV. El. VIII. Virgil. in Copa.

> *Pone merum & talos: pereat qui craſtina curet.*

Martial. V. Epigr. 85.

> *Et blando male perditus fritillo;*
> *Aedilem rogat ebrius aleator.*

alea in genere igitur, quae recte epitheto ebriae donari poſſet, quia ebrioſorum frequens oblectamentum, in primis vinoſum virum denotarit. Talus autem *prolapſus* (bene poti difficilius teſſeras abaco continent) & *reclinatus* κεκλιμένος vel κείμενος (quod utrumque de mortuis & aegrotantibus. Anthol. L. III. p. 257.

> Οὐδὲ θανὼν λείπῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ.)

in extremitate baseos quin mortuum ex ebrietate significare possit, nemo dubitabit: praecipue cum in hoc 18 versu poëta expressis verbis dicat, non ἀςϱάγαλ☉ ὠνέπῃ, sed ἀςϱάγαλος πϱηπεσὼν ὠνέπῃ. ergo vinositas talo: lapsus & inde consecuta mors voce πϱηπεσὼν indicatur.

Miror Pavonem non allegasse οἰνὸς & οἶνος idem notare, nam accentu, re nihili, differunt, & ideo quoque hunc hominem dici οἰνοβϱεχῆ. dignum sane Pavonino id ingenio fuisset.

Sed si omnia haec non obstarent, obstaret quod Graece dici Οἰνὸς ἀςϱάγαλ☉ numquam poterit probare Pavus, non magis quam Latine dici *talus canis* vel *talus Venus. Jactus canis, jactus Venus* Latine: & sic πλῶμα χῖ☉. πλῶμα οἰνὸς Graece, non alterum illud, dicitur.

Sed qualis denique stribligo ex hac emendatione: ἄκϱα ἐπ' οἰνὸς βαθμίδ☉. pro οἰνὸς ἐπ' ἄκϱα βαθμίδ☉. an ita postponunt facile praepositiones, & tum praeterea substantivum interponunt? audi te ipsum, bone, ad Anacreontem p. 197. ἀλαλωμένη δ' ἐπ' αὐτά. Cod. Vat. ἀλαλωμένη ἐπ' αὐτῇ. *res eodem redit. nam hoc Doricum est illud commune . . . quid* ἔπι *post participium suum eo loco? Hanc aliquis, cui favebant Musae Anacreonticae? cras credam, hodie non.* „ An igitur hic aliquis ἔπι post substantivum posuerit, cui faverunt Musae Meleagreae? & tua auctoritate recipiemus omnes, quod tu Cod. optimi auctoritate suffultum rejicis? *cras credam, hodie non.* & quamvis sis Φιλαυτόστ☉, ita tamen non insanieris. maneat igitur optima lectio. Guietus tentabat. Ἄχϱις ἐπ' αὐτᾶς . . quod si verum inveniretur, ubi Pavunculus cum suo dilecto οἰνὸς!

Si tamen ab emendatione abstinuisset Pavo, & rem explicatione illustrare tentasset, docuissetque ἀςϱάγαλον

γαλον προπεσόντα, κείμενον, κεκλιμένον, *numero uno* ſive *ſolitarium* hic in ſepulcro ſculptum, eſſe jactum, quem χῖον vocant, eoque jactu ſymbolice varia ſignificari, (vide Hydium de Inſtrum. Luſor. p. 143.) ſed hoc in loco notare *hominem mero Chio potando mortuum*, cur non auſcultaremus ipſi? ſi, ut hoc firmaret, docuiſſet χῖον in calculis *unione* cognoſci, in *talis* ipſa oſciculi poſitione, libenter adſtipulati fuiſſemus: nam haec procul dubio una & vera hujus loci interpretatio. Sed Pavo id pro commento habuerit, donec veteris Scriptoris loco id firmatum fuerit. at unde tale teſtimonium nanciſcemur? En illud. modo inſpice Anthol. L. III. p. 208. ubi haec leguntur poſt quatuor illos ſuperius laudatos verſus.

Ἦ τὰ μὲν ὐδὲ σύνεγγυς, ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσβης
  Χίῳ. ναὶ δοκέω, τῶδε προσηγγίσαμεν.

ubi vetera Scholia, male ad ultimam periodum, adnotant. λέγει ὁ τεθνηκώς. Ναὶ δοκέω. cum ſint Poëtae verba. cetera optime explicant. ibi enim ut hic habemus unum talum, eumque ſic poſitum, ut Chion indicet. unde concludit ibi Leonides, hominem Chio vino potando eſſe mortuum. haec gemella noſtro loco. quin ſi contendiſſet χῖον *jactum minimum*, indicare *mortem*, nihil abſurdi protuliſſet: ſed vocem οἰνὸς hic tanto cum Graecae facilitatis diſpendio, nec ulla neceſſitate cogente, atque auctoritate deſtitutam, velle in verſum intrudere, id denique vere Pavianum. mirabor an in L. I. Anthol 23. p. 32. olim quoque χῖος vel οἰνὸς ſit aliqua machina intruſurus in hoc Epigramma,

Αἱ τρισσαί ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλῃσιν ἔπαιζον
  Κλήρῳ, τίς προτέρη βήσεται εἰς ἀΐδην.
Καὶ τρεῖς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον. ἦλθε δὲ πασέων
  Εἰς μίαν. ἡ δ᾽ ἐγέλα κλῆρον ὀφειλόμενον.

nam jure poterit contendere has puellas talis lusisse, & infelicem illam & mortuam mox lapidis casu, jecisse χῖον, οἰνόν. *canem. unionem.* saltem ex tribus *minimum jactum.*

Vs. 17. Σκᾶπτος δ' ἔχε σύνθημα λόγε. ad haec nihil adnotavit, & proinde puto non intellexisse, quamvis & quae notis instruxit, non intellexerit, nam hic locus magis merebatur explicari, quam ille ὑφ᾽ ἁρπαζων νικας κλαδον. & decem Lectores credo intellecturos hunc, qui non illum capiant.

Videretur sceptro eloquium significari, quia hominum animi eloquentia reguntur. secundum illud Poëtae,

Ille regit dictis animos & pectora mulcet.

Sic Sophistae, Rhetores βασιλεύειν & τυραννεῖν & τὴν ἐπὶ λόγοις βασιλείαν ἔχειν dicuntur. vide Cresoll. Theatr. Rhet. L. IV. III. & Salmas. ad Inscript Herodis Attici p 116. Ad poësin quoque respici posset & ad Poëtas, qui olim ἐπὶ ῥάβδῳ δάφνης *ramum lauri tenentes* carmina canebant: quod deinde fecerunt, qui aliena carmina recitabant, unde ῥαβδοῦχοι dicti. videatur L. Kusterus in Critica Homeri historia p. 90. & talem ramum Hesiodus Theogon. vs. 30. *sceptrum* vocat.

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θηητόν.

cui loco adposite Joannes Clericus subjici curavit Salmasii integram notam ad Solinum p. 609.

Sed σκῆπτρον esse λόγων symbolum cum Meleagro testatur Eustathius, & veram causam simul aperit ad Il. A. 15. p. 25 σκῆπτρον σημεῖον δὲ βασιλείας καὶ λόγων, καὶ δίκης κατὰ τὺς παλαιύς. Καὶ Τηλεμάχῳ δημηγοροῦντι δίδωσί τις σκῆπτρον (Odyss. B. 37.) & enucleate ad Il. Σ. 506. p. 1158.

p. 1158. Καὶ οἱ δικασταὶ σκήπτροις ἐπαγουσιν, ὡς τὰ σκῆπτρα τοῖς λόγοις συνδιαφέροντες. οὔπω γὰρ ἀνέδην χεῖρας ἐκίνουν, ἐσχημάτιζον οὖν τοῖς σκήπτροις, ὡς καὶ ἡμεῖς χειρονομοῦμεν πολλάκις ἐν τῷ λέγειν. Ὀδυσσεὺς οὖν ἐπεὶ δημηγορῶν ποτε ἀκίνητον εἶχε τὸ σκῆπτρον, ἀμαθίας δόξαν ὑπέβαλε τοῖς Τρῶσι, καὶ ζάκοτος ἔδοξε. Sophiſtae & Rhetores tamen poſtea ſceptro ſive baculis caruiſſe videntur. colligo illud ex dicto cujusdam Sophiſtae, cujus verba Ennodius recitat apud Creſoll. Theatr. Rhet. L. V. C. 1. *Ante ſcipiones & trabeas eſſe pompoſam recitationem.* Si enim ſcipionibus ipſi quoque uſi fuiſſent, inſtar conſulum & aliorum magiſtratuum, hoc dictum claudicaret. Alioquin θρόνος & βῆμα paſſim Sophiſtis tribuitur, eorumque ſaepe quoque mentionem facit Libanius in Epiſtolis & aliis locis.

Neſcio an hinc forte aliquam lucem mutuari poſſit locus Ovidii Pontic. II. 5. 67. ubi poëticum ſtudium ſuum comparat cum oratoria facultate Salani,

> *Thyrſus enim vobis, geſtata eſt laurea nobis.*
> *Sed tamen ambobus debet ineſſe calor.*

Ut Thyrſus *ſcipionem*, *baculum* ſignificet. quamvis cum aliis malim, ſi verſus conſervandus eſt, Thyrſum *ſummam illam in orando vim & ἐνθουσιασμὸν* denotare.

Hinc autem conjiciendi anſa mihi praebita Antipatrum hunc forte Rhetora vel Sophiſtam fuiſſe non tantum Poëtam. & ſic adprime convenienter adpareret eſſe dictum γεγωνὸν ἄνδρα, *quem longe lateque audierant.* nam γεγωνὸν, qui publice clara voce loquitur, dici, ſupra vidimus. quamvis hoc ut incertius propono.

Vs. 19. *Pro* ἀείδει, dicit Pavo, *ſcribendum* ἀείδεν. recte. ſed cur, Pave, illam appendicem adjungis?

 pueri

pueri vident . . ut miraremur scilicet te hic veritatem vidisse, qui decennibus pueris ignorantior sis. Eodem modo in epigrammate Anytae, quod in J. Christian. Wolfii Poëtr. p. 114. occurrit πέτρος ἀείδει.

Ultimus versiculus etiam expertus prurientem Pavonis unguem. „ *Nam non potest esse sanus. nam ipse Antipater in epigrammate loquitur nullibi. margo habet* φῦντα περισθενέων, *quod nimis abjectum & vile. legendum opinor:* φῦντα (sic) γ' ἱερασθενέων. *ne versus labasceret fulcrum adhibuit Poëta castus.* Hic non praeter solitum ineptus Pavo.

Nam primo loco vellem ex ipso scire, cur περισθενὴς sit vile & abjectum. Utinam τῷ περὶ hic eandem vim habere licuisset, quam habet in περιμελέω secundum Nostrum. tum idem significaret quod ἱερ. *valde.* Sed vocabulum hoc ideo re vera locum habere hic non potest, quia alienam ab hoc loco significationem habet. περισθενὴς enim non *valde potens*, sed *inpotens.* περισσῶς ἰσχύσων explicat Sch. Od. X. 376. tu, Pavo, es περισθενὴς, quando maledicam linguam non coërces. Deinde, rogo, Lectorem, ut exsibilet ineptum, sed Pavoni in deliciis tam in prosa quam in vorsa fulcrum voculae γὲ. quod millies infercit. vide modo Hephaest. p. 103. Horap. p. 297. Q. Cal. XIV. 165. Aristaen. 40. 87. 95. 109. 110. 111. 123. 130. 143. in locis omnibus perperam & nulla necessitate.

Si quid mutandum, cur non potius

Ἀντίπατρον προγόνων φῦντ' ἀπ' ἱερασθενέων?

μ & π facile mutantur. ἀπὸ pro ἐξ & ὑπὸ poni docet Vir doctus in Miscell. V. III. p. 427. & sic in Anthol. L. IV. c. 27. p. 366. ὅδ' ἀπὸ ταύτης ἐξέφυν. cur non tentavit φύντα μεγασθενέων. Sed quis tu es, homo, qui Poëtae jus adimere contendis, personam

mu-

mutandi hoc in Epigrammatis loco? ubi ſymbolis explicatis decenter admodum etiam perſonam mutat. Sis plane hoſpes in poëſi, neceſſe eſt, qui talia carpas. Inſpice Epigr. Dioſcoridis, quod publicavit L. Kuſterus ad Suidam in voce θαλάμη. & ibi invenies θαλαμηπόλος ἦλθε. Ἄντρον ἔδυ. ὃς τότ' ἄναυδος ἔμεινε. in tertia perſona. & ſic tamen finitur,

Τοῦτο τὸ θηροφυγῆς αἴτιον ἀντίθεμαι.

dedico. Vide quoque Anthol. L. I. C. 46. p. 67. ubi non ſemel perſona mutatur. aliud exemplum in alio epigrammate mox occurret. ita ſaepe homines labuntur, qui, licet invitis Apolline & Muſis nati, tamen in Poëtas cenſuram exercere volunt, & cum meri ſint Grammatici, neſciunt quid Poëtis liberiore ſpiritu agitatis & liceat & libeat. Sed nimium quisquiliis Pavoninis hiſce inhaeſimus, cum dudum patuerit quam GNAVITER hic Critici & Commentatoris ſit officio functus. En ſecundum epigramma non admodum diſſimilis argumenti, quod occurrit in eodem Luſorio Libello.

SECTIO III.

ETiam hoc epigramma repraeſentabimus, quale legi debere putamus. inſcriptio talis.

Ἀντιπάτρου εἰς ἕνα τάφον, ἐν ᾧ σύμβολον, ἐννέα ἀστράγαλοι, ἐκεχάρακτο. ἦν δὲ οὗτος τάφος Ἀλεξάνδρου τινὸς Χίου. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ αἰνιγματῶδες.

Ἀ στάλα, φέρ' ἴδω, τίν' ἔχει νέκυν. Ἀλλὰ δέδορκα
Γράμμα μὲν οὐδέν πω τμαθὲν ὕπερθε λίθου.

Ἐννέα δ' ἀστραγάλους πεπτηότας. ὧν πίσυρες μὲν
Πρᾶτοι Ἀλεξάνδρου μαρτυρέουσι βόλον.
5. Οἱ δὲ, τὸ τᾶς νεότατος ἐφήλικος ἄνθος, Ἔφηβον,
Εἷς δ' ὅγε μανύει Χῖον ἀφαυρότερον,
Ἦ ῥά τόδ' ἀγγέλλοντι, καὶ ὁ σκάπτροισι μεγαυχὴς,
Χὠ θάλλων ἥβα, τέρμα τὸ μηδὲν ἔχει.
Ἢ τὸ μὲν οὔ. δοκέω δὲ ποτὶ σκόπον ἰθὺν ἐλάσσειν,
10. Ἰὼν Κρηταιεὺς αὐτὸς ὀϊστοβόλος.
Ἧς ὁ θανὼν Χῖος μὲν, Ἀλεξάνδρου δὲ λελογχὼς
Οὔνομ', ἐφηβαίῃ τ' ὤλετ' ἐν ἡλικίᾳ.
Ὡς εὖ τὸν φθίμενον νέον ἄγγελτα καὶ τὸ κυβευθὲν
Πτῶμα διὰ φθεγκτῶν εἶπε τις ἀστραγάλων.

Columna, age videam, quem habeat defunctum. Sed video
Literam quidem nullam caesam super lapide.
Novem vero talos jacentes. quorum quatuor quidem
Primi Alexandri testantur jactum.
Illi vero florem adolescentiae maturae, Ephebum,
Unus autem ille indicat Chium debiliorem.
Certe illud annuntiant: Et qui sceptris superbit,
Et qui aetate floret, habet finem nihil.
Vel hoc quidem non. videor vero ad scopum recta perventurus,
Jaculorum Cretensis ipse ego jaculator.
Erat defunctus quidem natione Chius: Alexandri autem nactus
Nomen: juvenilique periit in aetate.
Sic bene defunctum juvenem simul & lusum
Jactum per vocales dixit aliquis talos.

Primo rursus loco nostram praecipue editionem adstruemus. mox Pavoninam examinabimus. quae rursus egregia specimina inscitiae & corrupti judicii suppeditabit.

Vs. 1.

Vs 1. Ἀ σάλα hic nominativus vocis ἴχι. Si ἴχνος quis velit legere, ἁ σάλα accipiendum ut in superiori epigrammate. Sed formula φέρ' ἴδω non minus bene cum tertia persona jungitur.

Vs. 2. Pro τμηθὲν in Cod. Palat. δμαθέν. Gujetus τμαθὲν vel κναθέν. Pavo praeter morem utramque conjecturam laudat, ut non ineptam. & ut naturalius & convenientius τμαθὲν recte praefert. praemittit tamen *non placet* δμαθέν. quare rogatum volo, an placere possit. an δμαθεὶς aliud quid significet praeter domitus? sed δέδμημαι *aedificatus sum*, forte δμηθεὶς *exstructus* quoque format. Sed an alterutra notio hic locum habere possit, dic Pave.

Vs. 3. Πεπληότες. omnes libri. facessat Pavo cum chartis suis, quae πεπρηῶτας, ab indocto scriba profectis: si modo non ipse describens alicunde plerasque mendas invexerit. πεπληότες autem ἀστράγαλοι proprie. nam tali, tesserae πίπτειν dicuntur, quando jaciuntur. ut in proverbio:

Ἀεὶ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

inde de rebus incertis: de sorte πίπτειν. Actor. I. 26. ὁ κλῆρος ἔπεσε.

Vs. 5. Ἔφηβος. Secuti sumus distinctionem Pavi post ἄνθος. de hoc jactu plura habet hunc locum explicans magnus Salmasius in Plinian. Exercit. p. 859. unde sustulit sibi quasdam plumas Graculus noster. reliquimus in voce ἔφηβον communem dialectum, licet ἐφάβικα Theocritus habeat & alia. Si quis malit mutare, scribat ἔφαβον. & tum quoque scribendum λίθω. ἀστραγάλως. Ἀλεξάνδρω. ἐφάλικος. ἄβα. ὤνουα. ἐφαβαία. ἀλικία. quod ultimum Pavo exhibuit. Qui supra jussit ubique restituere Dorismum. si ipsum audias, ita facito. si me audias, nihil properabis.

Vs. 6. Χῖον edidi ex correctione Pavonis. Eustathius p. 1289. notante Gujeto, Χῖος ἢ κύων ὁ τὸ ἐν δυνάμει βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ. unde hic vocatur ἀφαυρότερος *imbecillior. minus valens jactus*.

Vs. 7. Pavus edidit ἢ ὡς σκάπτροισι. quomodo pejores libri. Vaticana lectio veritatem occultat. scriptum ibi. ὅς κάπτροισι pro ὁ σκάπτροισι. nam cum sequatur ἢ ὁ θάλλων, rite praecesserit ὁ μεγαυχής. haec autem perspicua. *Alexander jactus*, *regem: ephebus juvenem*. *Chius nihil* notat. igitur significatur, *reges & juvenes*, *ut omnia*, *in nihil abire*; *mori*. qua ratione Χῖος id significet superiori Sectione satis commonstratum.

In initio autem hujus distichi ἢ accipio affirmandi modo. in sequenti disticho *vel* reddidi.

Vs. 9. Ἐλάσαι βέλος ἐπὶ σκοπὸν obvia locutio. ἰθὺς malebat Pavo. nescit nempe saepe adverbia mutari in adjectiva, & oblitus est substantivis rerum saepe dari adjectiva, quae debebantur personis. & sic hic jaculator potest ἰθὺς *rectus* & *recte* & in *rectum* scopum ferire dici. Sive igitur Pavoninum ἰθὺς adjectivum, sive sit adverbium, hic rite per ἰθὺν exprimitur. Codd. lectio proinde maneat.

Vs. 10. Ita se habet, ut edidi, in Vatic. & non nullis aliis. nec in eo praeter unam literulam mutandum esse quidquam ex explicatione nostra lectori adparebit. tam mira autem hic commentus est Pavo, ut fidem omnem superent. de illis postea.

Ὡὐτὸς pro ὁ αὐτὸς purum putum Doricum. quo Homerus utitur Il. ε. vs. 396.

Εὖτέ μιν ὡὐτὸς ἀνὴρ. *quando ipsum idem vir*.

Anthol. L. III. p. 237. ὡὐτὸς ἐπιπνεῖ. ubi male Vatic. αὐτὸς ex gl. Dionys. Perieg. 271. ὡὐτὸς μὲν

λιβύης

λιβύης ῥυσμὸς πέλ{. & saepius Theocritus & quis non! Pavo tamen „ αὐτὸς ex ὠτὸς *facile exit.* imo ὤὐτός. pro quo alii rursus dederunt ὗτ☉. quod pejus Pavonino. ergo ὁ αὐτὸς *ego ipse: idem.* ut mox patebit.

Κρηταιεὺς οἰςοβόλ☉ pro *optimo sagittatore* ponitur. tralatitium id est. & hinc sumi hoc in loco pro *optimo conjectore* recte animadvertit Gujetus. Ea metaphora in ipsis vocibus, *conjectare*, συμβάλλειν & similibus inest. & Auctores saepe etiam expressius ea tralatione utuntur de conjectura vel sermone admodum accommodato ad rem. Pind. II. Olymp. 160.

> Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον
> Ἄγε θυμέ. Τίνα βάλλομεν
> Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
> νὸς εὐκλέας ὀϊςὺς
> Ἱέντες; ἐπί τοι
> Ἀκράγαντι τανύσαις.

Aeschyl. Agamemn. 1203.

> ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὥς;
> ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπ☉ φλέδων;

Eumenid. 679.

> ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλ☉.

Supplic. 455.

> Καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια.

Anthol. L. III. 25. 272.

> Σκάζοντι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη.

E contrario Menander p. 216.

> γλώσσῃ ματαίως ἐξακοντίζειν λόγους.

ut adeo hic verſiculus ſenſu congruat cum illo in Anthol. III, p. 228.

> Νῦν Σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπους ἐφρασάμην.
>
> *Nunc Sphingis griphos Oedipus intellexi.*

Oedipus id eſt, ceu alter *Oedipus*. ita hic ſcopum tangam ego, *ceu Cretenſis ſagittator ſolet ſcopum ferire*. nam ὡς intelligitur in talibus. alioquin ὥσπερ potuiſſet ſcripſiſſe poëta pro αὐτός. Sed ſaepe omittitur ὡς. ut apud Ariſtophanem Lyſiſtra. 231.

> Οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ubi Schol. ἤγουν ὡς λέαινα. Sed e lectoribus quidam forte haerebunt in prima hujus verſiculi voce. & ſane Pavo, homo, ut antea innuimus, quantus quantus Graecus, hic quoque miſere caecutiit. non ut Salmaſii, Merceri & alii αὐτῷ γε κριτῇ, ſed re vera ut talpae, & catuli modo nati. non enim cepit elegantem & frequentem περισσολογίαν, Graecis & Latinis: qua nomini vel verbo ſimplici, vel compoſito adjungunt ſubſtantivum, quod jam illi voci ſive ſimplici vel compoſito ineſt. ne loquar de formulis λειτουργίαν λειτουργεῖν. λήρους ληρεῖν. φλυαρολογίας φλυαρολογεῖν. γῆν γεωργεῖν. quia forte huc non pertinere cauſaretur; plane ut hic habemus ἰῶν ὀϊστοβόλον, ſic occurrunt αἰπόλος αἰγῶν. βουκόλος βοῶν. αἰπόλια αἰγῶν. συβόσια συῶν. γυμνασίαν ἀγύμνασος. ἄπαιδος παίδων. χαμευνάδες εὐναί. ποδῶν ποδανιπτῆρα. πρόδομος δόμου. πολύψαμμοι ψάμαθοι. συλλόνυχες ὄνυχες. *dies hodiernus* Latinis eadem ratione di-

dicitur. videatur N. Abramus in Cicer. pro Marcell. c. 3. Justin XII. 16. *ea die, qua natus est, tota die perpetes sedere duae Aquilae.* Lucan. VII. 257.

Haec (dies) *eadem est hodie, quae pignora.*

eadem igitur sermonis abundantia dicitur ἰῶν οἰστοβόλος. a qua non multum abit Eurip. Herc Fur. 1063. Τοξήρει ψαλμῷ τοξεύσας. quam si animadvertisset Pavo, non ad suas, mox exsibilandas, delapsus fuisset ineptias.

Vs. 11. Ordo verborum est, ὁ θανὼν, ἧς μὲν λῖος, λελογχὼς τὸ ὄνομα Ἀλεξάνδρου, καὶ ὤλετο ἐν ἡ. ἑ. & si ita haec accipiamus, quisque videt conjunctionem post vocem ἐφηβαίῃ esse necessariam, *quam libens induxerit* Pavo, quia seriem syntacticam ignorabat, hic ut saepe. in Vat autem habetur ἐφηβείῃ quod in ἐφηβαίῃ secundum derivationis canonas mutari debet. nescio autem unde subita ista religio incesserit audaculum nostrum, qui dubitat an ἐφηβαῖος possit dici. nempe ait „*ab* ἥβη ἡβαῖος *deduxerint Graeci.*" imo deduxerunt, ut vel ex Lexicis patet. Palatina tamen scriptura suspicionem injicit forte scriptum fuisse,

Ἐφηβείας τ' ὤλετ' ἐν ἡλικίᾳ. *in juventutis aetate.*

Suid. ἐφήβεια. νεότης. ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας. vel forte

Ἐφηβείᾳ τ' ὤλετ' ἐν ἡλικίας. *in juventute aetatis.*

& in Cod. Palat. in ultima syllaba ultimae vocis litera α est a manu secunda. nec quis offendatur, quod ita praepositio aliquo modo loco suo non ordinetur. ita Latini Graecique passim. ipse Meleager

Περσείας μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπιόνης.

Vox autem ἐφήβεια vel ἐφηβαῖος forte quoque restituenda

tuenda Epigrammati apud Gruterum p. MXXXVI.

> Ἄρτι δ' ἐφηβείας θάλλων Διονύσιος ἀκμαῖς,
> Καὶ σίλισιν μυστῶν ἤλυθον εἰς Ἀίδαν.

editur ἐφηβεῖ θάλλων.

Versus penultimi vocem ἄκριτα verti *simul. una. mixtim. indiscretim.* Pavus jubebat reddi *obscurius; ambigue. aenigmatice.* fruatur judicio suo. Sed vocula εὖ mihi videtur adversari Pavoninae ἑρμηνείῃ, Homer. Hymn. XVIII. 25.

> Τίθη κρόκος, ἠδ' ὑάκινθος
> Εὐώδης θαλέων καταμίσγεται ἄκριτα ποίην.

ἄκριτος est vox πολύσημος. hic satis proprie *mixtim.* Poëta simul *Alexandrum jactum* & *juvenem Alexandrum:* simul *jactum Ephebum*, & *simul aetatem Ephebi:* simul *jactum Chium* & simul *natione Chium* talis indicarat. illud vocat ἄκριτα εἶπε.

Vs. ultimo in Codd. Palat. & aliis pro πτῶμα legitur πνεῦμα. Pavunculus haec ita conatur interpretari. „ πνεῦμα *referri debet ad ipsum* νέον, *cujus anima, cum* „ *non ita diu in corpore, ut tessera in fritillo, agitata* „ *esset, mox eo exierat, ut fritillo exire solet tessera:* „ *non inelegans est allusio. & ita accipiendum* τὸ πνεῦμα κυβευθὲν, *quod paulo obscurius certe est.*" Jam omnes aequos lectores, imo etiam iniquos & Pavoni, si qui adhuc sunt, faventes, rogatos velim, an unquam anilius, stolidius & nugacius quid ab homine non dicam laesi sed non plane disperditi cerebri prolatum repererint? certe tum animum Pavoninum in theca corporea, ceu tessera in fritillo, agitatum fuisse omnino non dubitari potest. Nam re vera Pavo:

> Τί χρῆμα πάσχεις, τίς σε νοῦσος ἀμπίσχει;

qui tam absurda non solum imaginari, sed proscribere

bere audeas? *fritillo tesseram* praeterea *agitatam* scribis. bene. at hic de *talis* agimus. & quamvis *talos* phimo ejectos constat, cautius hic tamen debebas loqui. omnino scribendum πλῶμα supra vidimus proprie πίσλειν de *talis*, *tesseris*, *sorte*. ita Poll. L. IX. §. 99. τ̃ ἀςραγάλων πλῶμα. Monachis facile vox πνεῦμα exciderit. nisi scirem autem memoriam Pavonis fracto aquali futiliorem esse, objecturum vererer hoc ex Anthol. L. VII. p. 484.

Μητρὸς ἔτ' ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ἐρθρινὰ παίζων
Ἀςραγάλοις, πνεῦμ' ἐκύβευσεν ἔρως.

jam, quia judicio omni caret, a me monstrato loco forte utetur. Sed restant alia ridicula commenta & errata in hoc epigrammate: quae breviter videbimus *nunc*.

Primum animadverte rursus, lector, ita hoc epigramma a Pavone edi etiam in accentibus, quale in pravo isto apographo jacebat. certe si codicem conferrem octingentorum annorum, & observarem perpetuam a recepto canone diversitatem in vocibus quibusdam circa accentum, eas voces diligenter enotarem. Sed numquam ita ineptum aliquem futurum rebar, ut eadem ἀκριβείᾳ uteretur in recentibus, imo recentium apographis. sic tamen fecit, Pavo, qui etiam apographi forte viginti annorum aetatem praeferentis omnes in hac re aberrationes religiose exprimat. hinc habemus rursus Ἀ σάλα. δεδόρκα οἷ δε. ὤς. Sed eadem etiam chorda passim oberrat in notis suis. Sic in his ad istud epigramma tribus paginis πεπλήοτας. οἰςόβολος ter. ἀκεφάλον. ἥβαιος. ἐφήβαιη. πνέυμα. quis non offendatur, qui emendatis editionibus adsuetus in haec typorum abortiva dedecora incidat? Sed haec levia: & forte

ut

ut hac in parte crisin effugiat, contendet accentus nullius esse auctoritatis, & inde forte versus his apicibus destitutos nuper emisit novator insulsus. Sed erit alia occasio pauca de his dicendi.

Vs. 4. Primum rogo, qua fide ediderit Ἀλέξανδρον: cum in Vatic. & omnibus meis Ἀλεξάνδρυ . . . βόλον. inspiciat chartulas suas; an sic habeant. si ita. illas & libellum corrigat. si non. alio tempore diligentia majori utatur. Ἀλέξανδρος βόλος tamen recte potest dici: non Ἀλέξανδρος ἀστράγαλος, ut nobis fabricavit supra. οἷνος ἀστράγαλος.

In vs. 5. sum secutus distinctionem Pavonis.

Vs. 9. vidimus, jussisse ἰθὺς scribi, *ut ipse Antipater*, cujus manes procul dubio excantavit, ut hoc sciret, *scripserat*.

Vs. 10. *Difficilis & insigniter corruptus*, ait. primo Gujetum exagitat, qui hic cogitarat de Poëta, qui Ἴων vocabatur. certe male. Sed in margine Libri hanc suspicionem adnotans, ferulam Paedagogi non metuebat Gujetus. alioquin cautius scripsisset. Deinde abigit ejus ὀρθὸς οἰστοβόλος. *quia sententiam male onerat*, & κρηταιεὺς *odit*. certe non opus ὀρθός. exsibilari tamen non meretur. nam ὀρθοβόλος & ἰθυβόλος sunt ἰσοδύναμα. & ὀρθὸς proinde οἰστοβόλος dici potest. & cur non *optimum Cretensem jaculatorem* dicam: licet Cretensis per se fere sufficiat? Cres Crete in jaculando arte, robore, praestabat.

At quid ipse Pavus noster hic designat? rem dignam seculorum memoria. *legendum arbitratur:*

Ἐὰν Κρηταιεὺς αὐτὸς οἰστόβολος.

quod planum & perspicuum: Cretenses sagittandi peritia fuerunt celebres, ut nemo nescit. hinc κρηταιεὺς οἰστόβολος. *pro optimo conjectore.*

Εὖγε;

Εὖγε, εὖγε! Palmaria emendatio est? Nonne ita videtur Lector? Non. Nam haud intelligo. Es ergo difficilis admodum. Dicas igitur tu mihi, quid Ἐὼν significet. *Existens.* Quam vim habet? Singularem, ut omnia Pavonina. Esto; sed tamen alius iterum me scrupulus habet: scilicet, qui versus sibi constat. Ἐὼν enim prima syllaba brevi utitur. an ergo hic Iambum in Elegiam, ut superiore epigrammate Trochaicum, infercit? Minime gentium. Lector, Lector, video te parum peritum esse in lectione veterum Elegiographorum: alioquin ibi saepe offendisses similes versus, quos magistri adepti in hac arte vocant Ἀκεφάλους. *capite carentes.* ut alios, quia *cauda carent*, vocant μειούρους. *Est versus* Ἀκέφαλος, ut docet Pavo. & bene ἀκέφαλος. nam venerandus Pavo ipse carnificis officio functus est.

Certe antequam talia iterum comminiscaris, & palam effutias, Pave, consulerem potius inter Lappones ἀκεφάλους asseribus portandis truncum oblocares. esses longe melior σανιδοφόρος quam Criticus.

SECTIO IV.

SEd vidimus abunde, quam infelix sit Aleator Pavo, & ut semper χῖοι, οἶνοι, κύνες prosilierint ex ipsius cerebello, instar fritilli saepe agitato Videamus jam an melior Musicus sit, & an Anacreonticam lyram pulsans minus παρεπεπλησμένας κρούσεις vel κρίσεις edat. Vereor, vereor tamen, ne minus turpiter hic se dederit, cum etiam ἀναβαλλόμενος statim chorda aberret, & a vero δὶς διὰ πασῶν differat. Nam haec p. 3. leguntur in Anacreonteis notulis.

 1) Ce-

1) *Ceterum Anacreontis Lyrica olim* libro non uno *fuerunt comprehensa. Nam Auctor Etym. M. in V.* Μῦθος *Anacreontem citat* ἐν δευτέρῳ Μελῶν. & *Ammonius* περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων *in voce* διαβόητος *simpliciter in* δευτέρῳ.

2) *Crinagoras autem non duos, sed* quinque libros *commemorat in Epigrammatio inedito, quod cum hac inscriptione exstat in Anthologia Palatina.* Τοῦ αὐτοῦ (*scilicet* Κριναγόρου, *cujus aliud epigramma praecesserat*) εἰς βίβλον λυρικὴν Ἀνακρέοντος.

> Βύβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε
> Πεντάς, ἀμιμήτων ἔργα φέρει χαρίτων.

3) *Et hoc satis novum, quia inter antiquos nemo est, quantum ego scio* (& quantulum est quod nescio!) *qui*

1) Id jam multi adnotarunt, & ad ipsum Anacreontem. videatur Mattairius in Vita Anacreontis p. 54. ubi Athenaei verba Lib. XII. p. 671. E. (Ἀνακρέων) φησὶ γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν. Pavus ergo Athenaeum non legerat vel negligenter legerat, Anno MDCCXXXII. ad quem jam tot inanias se conscribillasse jactat.

2) Hanc observationem debebat adscripsisse Francisco Gujeto, qui ita ad Marginem Anthologiae. *Quinque libros Anacreon scripserat.* Sed laudat modo, cum carpit. Nam hic mutilum esse Pavonis librum non arbitror.

3) Hoc falsum esse mox adparebit. Sed si esset verum; temerarium esset, si quis inde vellet negare plures libros exstitisse, cum hic tam aperte *Pentados, quinque librorum* mentio fiat. Nam Sapphoni adscribuntur Novem libri Lyricorum, & tamen viri docti ad hoc usque tempus modo memoratos invenerunt

qui librum tertium, *nedum* quintum *commemoret*.

4) *An*

runt I. II. III. V. VII. & VIII. Videatur doctissimi Wolfii Vita Sapphica p. XVIII. Alcaei libri laudantur ad numerum *decimum*, quem indicat Athenaeus L. IX. p. 481. A. ἐν τῷ δεκάτῳ. Fabricius ex Etymol. M. in ὕδεις, laudat ἐν ἐνάτῳ. *Octavus* laudatur Suidae in Σκυθικοὶ. eodem modo Photio quoque in eadem voce. videatur doctiss. Albertii Index in Photium. in Photio autem, in versiculo Alcaei ἔσι pro εἰσὶν. & pro ὑποδησάμενοι, ὑποδησάμενος. quae tamen lectio non praeferenda videtur, quoniam & apud Harpocrationem aliter exstat. καὶ Ἀλκαῖος ἐν πεντηκοστῇ ὀγδόῃ. imo lege ἐν πεντηκοστῇ [ᾠδῇ τῆς] ὀγδόης [Βιβλίου] ut apud Hephaestionem p 34. Σαπφοῦ δὲ τῆς ἑβδόμης. ubi tu recte partim explicas *in Oda libri septimi* male autem numerum ς deesse argutatus fuisti: quia nempe erat ultima litera pro nostro scribendi more in voce τῆς. Sed si consuluisses, ut debueras, Florentinam editionem, ubi habetur δὲ τε ζ, longe probabilius conjecisses literam E deesse: vel, quia illa pro H male irrepsit, literam H, & octavum librum laudari. *nihil tamen* tecum *adfirmo*. ab Apollonio Dyscolo [nostine hominem, δυσκολώτατε Pave] in Grammatica [cujus Apospasmatia humanitate J. A. Fabricii descripsi olim Hamburgi, Bibliothecae Parisiensi debita] ab Apollonio περὶ τοῦ ἑαυτοῦ, ajo, laudatur *septimus*. ὁμοίως παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν Ἑβδόμῳ. III. ab eodem περὶ τοῦ ἡμῖν. & II. περὶ τοῦ σφέ. qui liber & bis in testimonium vocatur a Polluce, ut laudatus Fabricius observavit Vol. I. p. 563. & denique I ab eodem Apollonio περὶ τοῦ ὑμᾶς & περὶ τοῦ τέος & Hephaest. p. 67. tamen IV. V. VI. non laudantur,

4) *An forte* inſcriptio *male habet*, *&* *non* unius *Anacreontis Lyrica*, *ſed aliorum etiam* quatuor, *continebat unum illud volumen. Certe epigrammatum In-*

tur, quod ſcio: nec tu ſciveris, reor. Jam mirarer, ſi forte Negligentia & Ignorantia Pavonina ſibi non obſervaſſet haec loca, an Audacia Pavonina eo progreſſa fuiſſet, ut tot libros ab Alcaeo vel Sapphone ſcriptos eſſe negaret, ſi alicubi in ſingulare teſtimonium forte incidiſſet de nono Sapphus vel decimo Alcaei: quin an, ut nunc contendit, inficiaretur plures fortean ab Alcaeo eſſe proditos. Nam de Sapphicorum librorum numero ex Suida *praeciſe* conſtat. Sed quid! non ille numerus novem librorum Sapphoni: ille decem librorum Alcaeo contributus (ſiquidem tibi antea haec non ignota) omnem alium ne dubitare quidem fineret de numero quinario in Anacreonte, cui plurima ſcripta ab antiquis tribuuntur? Et ad haec tam manifeſta tamen caecutiiſſe Pavum! non credo: ſed voluit hic ineptam notam in lucem protrudere, quia nihil aliud ſuppeditabat homini aridiſſimo, quo primas paginas inſtrueret. τηλαυγὲς ſane πρόσωπον opellae tam magnifice venditatae.

4) Quae hic blaterat de Inſcriptionibus, non ſunt unius aſſis. in tenebris micat. & ſic modo licentiam quaerit, omnia inpuris manibus contrectandi. quanti uſus & cujus auctoritatis hae Inſcriptiones ſint, mox ex hac Inſcriptione patebit, & olim diſtinctius docebo. Quid Novator garrit de *recentioribus?* An quia forte Sappho & Simonides, & alii vetuſtiſſimi poëtae epigrammatibus ſuis non addiderint lemmata, Pavus evincere volet, nec Meleagrum, nec Philippum, nec Agathiam, nec alios Inſcriptiones addidiſſe epigrammatibus a ſe collectis, & ſi addiderunt,

Inscriptiones, quae in Anthologia habentur, a recentioribus *haud dubie profectae sunt, & non modo ab illis saepe fuerunt male conceptae, sed ab Amanuensibus etiam male descriptae.*

5) Si autem ad verba epigrammatis singula attendamus, *ita comparata sunt, ut lubentius quinque poetarum Lyricorum poëmata, quam unius poëtae libros* quinque Lyricôn, exprimerent. ἡ γλυκερὴ πένταs (*sic*) Βύβλων Λυρικῶν: *hoc indicat potius* opuscula quinque *Poëtarum, quam* quinque libros *ejusdem poëtae, ubi accedit diserte* ἐν τεύχει τῷδε. *nam* unius *poëtae libros* quinque *Lyricorum in eodem volumine contineri, non novum adeo aut memoratu dignum: sed* quinque Poëtarum Lyrica, *id satis notabile profecto & dignum memoratu.* 6)

Et

runt, ut fieri potuit & probabile est, an temerarius hic & aerarius Criticus iis auctoritatem demere audebit? quid si certo constet, potius decem quam quinque seculorum aetatem esse tribuendam multis ex hisce Inscriptionibus, an non putabit eo tempore viros eruditos aliquid potuisse circa haec scire quae nos ignoramus? imo illos ex integrioribus Codd. saepe confecisse lemmata satis constat.

5) Haec plane futilia sunt, nec refutatione digna. & talia esse adparebit simul ac constabit quinque re vera fuisse libros Anacreontis, & illos hic commemorari omnino ignoravit occasionem conditi Epigrammatis.

6) Pavonem rogatum velim quam Pentada igitur hic Lyricorum compactam autumeat. nam novi Ἐννεάδα Λυρικῶν feminarum & virorum, ut Πλειάδα illam sub Ptolomaeo Philadelpho. Sed ita Πενταδα Λυρικῶν celebratam non novi. & qui nobis persuadere vult certos quinque poëtas πεντάτευχον Βίβλον con-

stituisse;

Et quid igitur? potest mutila *esse* inscriptio *& post nomen Anacreontis fortasse sequi debebant nomina aliorum* quatuor, *quae scribarum ignavia neglexit, cum primum siglis* κ. λ. 7) *forte notata essent satis segniter.*

Sic ne literam mutamus, & Crinagoras tot Lyricorum libros Anacreonti non adscribit Solus: Eruditi judicent. 8)

stituisse; talem Syllogen exstitisse antea probasse vel simile vero reddidisse oportebat. Sic celebrantur πεντάτευχος & ὀκτάτευχος inter sacros libros. qui jam plures, paucioresque libros solere conjungi statuerit, id probare omnino debet. alioquin quidquid dicat, λήρων loco habebitur merito. nec ratiocinationes sufficiunt: rerum documentis opus. deinde ait, *opuscula.* at si Sapphus *novem*, Alcaei *decem* libri odarum in his fuerint, possint *opera* illa certe vocari. nisi Horatii quinque libros Lyricos etiam opuscula Horatii vocarit.

7) At debebas probasse, Pave, siglum illud κ. λ. olim ante decem secula in usu fuisse. Sed ita sigla & notas fingit in Codd. pro lubitu homo hic. fingere necesse habet, nec enim Codices ipsos versavit vel legere novit: nec libros hoc in genere primarios de nomine novit. Quin hodie saltem non κ. λ. pro *Et cetera* ponimus, sed κ. 7. λ. καὶ τὰ λοιπά.

8) Laborat ergo hic Pavo tantum, ne Crinagoras tot libros Anacreonti adscribat solus. Sed, Pavo, si *primum* & *secundum* citatos viderem, mihi statim fieret verosimile & plures fuisse. idque longe redderetur probabilius, ubi quinarium numerum laudatum conspicerem expressis verbis. Sed quid tibi fiet si *tertius* laudatus ab aliquo: an *quartum* nobis concedes: quod si *quartus* laudatus ab aliquo: an

quintum

quintum concedes? utut ſis ipſo Βουκεφάλῳ στερεώτερος, tamen puto hic facilem te praebebis, & adſurges auctoritati omni exceptione majori, τοῦ πανσόφου Ἰωάννου Κορνηλίου ἐπίκλην τοῦ Ταῶνος. qui ad Suidam in V. τὰ Ταντάλου ταλαντίζεται librum TERTIUM poëſeos Anacreonticae *obſervarat ſeparatim* SIBI. * quare tamen non mirum eſt, te & nos hoc neſciviſſe: *ſibi* ille obſervarat *ſoli.* potueramus tamen hoc etiam ſcire ex Photii Lexico, quoniam e Suida nemo alius hoc ſibi obſervare poterat, & ex Schol. Horatii, qui ex Anacreontis L. III. locum laudat ad Odor. L. I. Od. 27. ubi eundem quoque librum laudat Porphyrio. neceſſe certe eſt tibi iſto tempore cum genio tuo interceſſiſſe aliquas ſimultates, qui tibi id noluerit indicare, cum ſcriberes iſtud notarum exordium. quid dicam neſcio. ingenue agamus, Pavo. an non illud jam obſervaras ex Suida, antequam praelo committeres Anacreontem? ſed noluiſti ſcilicet bellatulam illam notam inducere, quam vel ſic ſperabas poſſe laudem mereri. Et re vera meretur, ut ulterius ſi procedamus, adparebit. ſic ſtatuo mehercule, te notulam illam jam antea excluſiſſe, &, foetus licet monſtroſi amore ductum, noluiſſe flammis expiatoriis uſtulandam dare. Notulae enim tuae in Anacreontem, ſi quidem verum tradis ad Hephaeſtionem p. 173. anno MDCCXXVI jam fuerunt praelo paratae: nam ibi te citas ad Anacreontis Od. LXI. & ais. *diximus ad Anacreontem.* potuiſti igitur haec, ut debebas, delere. Sed tua nimis amas. at colligat hinc Lector ſtuporem pervicacem tuum, qui tot errata & mendas, quot in Anacreonte tuo inveniuntur, etiam poſt ſexennium non detegere ipſe potueris. quam ridiculum praeterea lectorem remittere ad ſcripta, quae adhuc in lituris male adfecta jacent! novi ita uſu veniſſe etiam viris mo-

 de-

* Anacreont. p. 280.

destissimis: sed & illi tamen jocis patuere at noster Thrasonides, qui gloriandi causa talia modo chartis illinit, quibus cachinnis dignus censebitur! sed in orbitam.

Tertium igitur librum Anacreontis jam tenemus. Sed unde unde quartum extundemus! hunc quidem ego non offendi. Sed dabo hominem, cui tu tamen forte etiam jurato non credideris, qui se obvium habuisse ait *quartum* Anacreontis librum λυρικῶν. ille est Thomas Baxterus, * *qui notat a Porphyrione Horatii interprete quartum Anacreontis librum memorari.* & scire potuit: Horatium edidit, & Porphyrionem procul dubio diligentius pervolvit.

Ἄνερ ἄνερ τί νυ σεῖο προσώπατα τερηχύνονται;

Sed jocus & ludus adhuc. artius te stringemus. & si vel Proteo lubricior esses, non elaberis. Non tibi jam cum citationibus Grammaticorum, quas in numeralibus falsas calumniari possis: non cum inscriptionibus Librariorum, quas auctoritate carere adfirmas: sed cum ipso Crinagora res erit: qui πειλάτευχος illud versavit manibus, & proprio stylo hoc epigramma quinque libris Anacreonticae poëseos praefixit. Et temerarium te fuisse, qui, nesciens quae scire oportebat, falsa adfirmaveris: vel, si sciveris, pessima fide te egisse cum Lectore, profitendum erit. Et ultimum illud crederem, si modo fidem malam, qua in me & alios saepe usus es, spectarem: & si non scirem, quam inepto & mutilo Anthologiae ineditae ἀνθολογράφῳ utaris. Scias ergo, temerariarum suspicionum parens, Epigramma istud non esse δίστιχον sed ἑξάστιχον, & in tertio & quarto versu apertis verbis dici, *Anacreontem has* βίβλους λυρικὰς *scripsisse vel amori vel vino vacantem.* En Epigramma, quale Heidelbergae olim, jam Romae legitur.

Κει-

* Maittairius Vita Anacr. p. 54. *forte Tertium voluit.*

Κριναγόρου εἰς βίβλον λυρικὴν Ἀνακρέοντος.

Βύβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχει τῷδε
Πεντὰς, ἀμιμήτων ἔργα φέρει χαρίτων.
Ἀνακρέοντος ἃς ὁ Τήϊος ἡδὺς πρέσβυς
Ἔγραψεν ἢ παρ' οἶνον, ἢ σὺν ἱμέροις.
Δῶρον δ' εἰς ἱερὴν Ἀντωνίῃ ἥκομεν ἠῶ·
Κάλλευς καὶ πραπίδων ἔξοχ' ἐνεγκαμένῃ.

Quid expallescis! quid confunderis! an habuit tuum apographum ista? an turpiter celasti, ut inponeres lectori? an truncatis chartis uteris? quid est! proloquere. quid intra dentes murmuras? quid os istud inpudens instar larvae tragicae distorques? Sycophantiam aliquam comminisceris. prehendi durum, fateor, in tam aperto flagitio. an forte audes tibi hanc appendicem esse suspectam praetexere? an corruptum tertium versiculum causaris? an Iambos hexametris & pentametris inmixtos proscribes, ut obreptitios? Quid horum? quin capite obvoluto ploratum potius abis. ne tamen ceu Sphinx, soluto aenigmate, prae desperatione de saxo vel turri Trajectina desilias. vive, vive, Pave, ut diu Eumenidibus adhuc tuis ludicrum praebeas, oro.

Quamvis autem apud neminem ob causas modo memoratas hoc epigramma in suspicionem cadere possit, nisi qui de omnibus dubitet, tamen difficultatibus hisce occurremus.

Et cur quidem in quibusdam apographis quatuor illi posteriores versiculi neglecti fuerint: quinque mea enim cum Vaticano habent, duo non exhibent: procul dubio diversitas metri effecit, qua homines offensi & decepti, putarint diversa esse epigrammata, ultimumque tetrastichon forte in alium locum rejiciendum putarint, & sic neglexerint.

 At

At non debebant diverſo metro offendi; nam in eo genere plura exempla proſtant. In Hephaeſt. p. 64. Simonidis exſtat Epigr. quod primo loco Hexametrum, ſecundo loco Elegiacum, tertio loco habet Iambum: de quo mox. Ex Diogene Laërtio p. 150. jam ſimile huic laudavimus. In Anthol. ined. Hegeſippi tetraſtichon ex Hexametro, Iambo & rurſus Hexametro & Iambo conſtans occurrit. & illud quidem metri genus tam Graecis quam Latinis tam in Epigrammatibus, quam longioribus poëmatiis uſitatiſſimum eſt. ut Anthol. I. 59. p. 83. Videatur quoque antiquiſſimum Epigramma, quod a Voſſio emendatur ad Melam L. III. c. 6. & poſtea felicibus auſpiciis quoque tentatum ab illuſtri Joanne Buherio, fugientium Graecarum Latinarumque Muſarum in Galliis egregio ſtatore. in quo hexametrum duo pentametra bis excipiunt. In Gruteri Inſcript. p. DCLV. non omnino malum epicedium exſtat quinque Heroicorum verſuum, quibus tandem unum ſubjicitur Elegiacum: cujus verſus quatuor ultimos, ſic forte legendos, notes, olim uſui futuros:

Πάντας λυπήσας, καὶ λοίδορα ῥήματα πέμψας,
Ἀλλὰ φίλος πτηλῶν, Βρομίου, Παφίης τε βιώσας,
Νῦν πατρίδος κλεινῆς ἄχθος χθονὶ ἐνθάδε κεῖμαι,
Ἐν φθιμένοισι γέρων, τ' ὄνομα Παμβδέλυρος.

Vide quoque p. DCCLXIX. Quin ſylloge in Anthologia Inedita exſtat ex epigrammatibus διαφόρων μέτρων concinnata. Et longe magis mirificus in hoc genere Manethon, qui in L. I. praecipue & L. V, Heroicis carminibus hic illic Elegiacum intertexuit, cujus equidem rei cauſam lubens ſciverim ex callentiſſimo noſtro Proſodico. ut adeo hinc γνησιότητι epigrammatis nihil periculi immineat.

Quod

Quod autem corruptum ſit, illud cum aliis habet commune. Ut exhibui exſtat in Palatina membrana. in interpolato quodam libro ſic legitur.

Ἃς Ἀνακρέων ἡδὺς πρέσβυς ὁ Τήϊος.

qui ſic exire crediderint Iambum, Pavonem inplorent: malorum Iamborum Patronum optimum. Iambus exibit ſervatis ſingulis vocibus, ſed tranſpoſitis ſic,

Ἀνακρέων ἃς πρέσβυς ἡδὺς ὁ Τήϊος.

Et magis rhythmice.

Ἃς πρέσβυς ἡδὺς Ἀνακρέων ὁ Τήϊος.

Sed videor audire obcrocitantem Pavum, „Tu qui in me exagitaſti C. II. inportunae tuae Vanni, quod ſine edicto praetoris voces τὸ κρίσιν in poſſeſſionem areae induxerim, quam tenebat ὕδμεν, tune hic longe audaciori tranſpoſitione omnia ὕστερα πρότερα commiſcebis, ut Iambus exeat!“ Iram pauliſper compeſce, placidiſſime Pavuncule: licet ſpecioſa adpareat iraſcendi cauſa. non ego culpavi adeo, quod tranſponebas verba, ſed quod illa tranſpoſitione nec verſus nec ſenſus quidquam juvabatur. & quod iſtud remedium *facile* vocabas: quod ego *violentum* eſſe ipſe fateor. Quin tibi mox, inter alia judicii deficientis ſpecimina objiciam, quod tranſpoſitionibus, ubi certae & neceſſariae, non uſus fueris. Et ut uno alterove exemplo pateat ſtatim: quod in Q. Calabro L. I. 191. edideris,

— ἐπὶ πολλὰ κακὰ τέτληκα.

& non potius, ἐπὶ κακὰ πολλὰ τέτληκα.

&

& rursus eodem Libro vs 367.

νῶϊν πολλὰ κακὰ φέροντες

& non νῶϊν κακὰ πολλὰ φέροντες.

nam cur igitur L. VII. 631. edidisti.

Ἀμφὶ δ' οἱ μέγα χάρμα.

cum tamen in Aldina esset

Ἀμφὶ δ' οἱ χάρμα μέγα.

Et transpositiones, in quibus libris non inveniuntur! En aliquot exempla ex ipsa Anthologia, inspice L. I. C. IV. p. 6.

Ἄνθρωποι γενεῆς αἴσχεα λευγαλέης

& ibi tamen vitiose in Palat. λευγαλέης αἴσχεα.

& C. XXXIII. p. 49.

Παῦσαι. ἐπὶ σε μένει καὶ κατόπιν δάκρυα.

ubi vulgo

δάκρυα τὰ κατόπιν.

C. LV. p. 73. legendum

ὤλετο δ' οἰκτίστως βρυχθεὶς ἁλί. vulgo ἁλὶ βρυχθείς.

L. IV. C. 8. p. 309. ubi legendum

Οὐ κέρασιν μούνοις, χρυσέη ἀλλὰ τέχνη.

vulgo. ἀλλὰ τέχνη χρυσέη.

Anthol. IV. p. 323.

Ἔξεσ' ἄρης οἵαν ἤθελε τὴν Παφίην.

ubi

ubi tamen in tribus vel quatuor Codd. ἔξεστιν οἷαν Ἄρης. male. Anth. L. VI. 8. 425. πέπλοι καὶ λῃρῶν χρύσεοι οἱ κάλαμοι. vulgo οἱ χρύσεοι κάλαμοι.

L. VII. p. 422. ἡ ξανθή γε κόμα τάμα δάκρυα πίη. ubi legendum δάκρυα τάμα πίη. vel τάμα πίη δάκρυα. quamvis δακρύω interdum producatur.

At age tu facilius hic remedium circumſpice: certe πρέσβυς vel ſede mutanda vox, vel omnino ejicienda. Si pro ea γέρων reponas: ut aliquando Synonyma mutantur. ut Ζηνὸς & Διός. ζεὺς & πατὴρ apud Calabrum. ζεὺς & Κρονίδης apud Moſchum. Ἀφροδίτην & κυθερείαν apud Muſaeum vs. 148. in Cod. Vatic. & alia ejus generis: non tamen vel ſic Iambus ſiſtetur. Si in Ἀνακρείοντ@ ὡς quis ſuſpicetur latere ὅσας, ita verſus deberet legi:

Ἀνακρέων ὅσας ὁ Τήι@ γέρων

poſſet & legi

Ἀνακρέων ὡς οὐκ Τέω ἡδὺς γέρων.

Sed omnia iſta longe audaciora. mirabimur quam molle emplaſtrum huic vulneri in pyxidibus ſuis ſervet Aeſculapius noſter. Quare nihil etiam haec corruptio facit ad γνησιότητα verſus elevandam.

At diſtichon ultimum omnem tollit dubitationem. haec enim πενλὰς λυρικῶν βίβλων ibi dono data dicitur *Antoniae* cuidam tum verſanti in Oriente. Hic Crinagoras autem cum principatum Auguſto tenente & poſtea vixerit, probabile ſit hic agi de Antonia minore, quam alii majorem autumant, Antonii III viri & Octaviae filia. praecipue ſi conferatur verſiculus ultimus.

Κάλλευς καὶ πραπίδων ἔξοχ' ἐνεγκαμένη.

cum

cum elogio quod Plutarchus in vita Antonii p. 955. F. huic feminae dat: Ἀπολειπομένων δὲ τῆς Ἀντωνίου καὶ Ὀκταβίας δυοῖν θυγατέρων, τὴν μὲν Δομίτιος Ἀηνόβαρβος ἔλαβε. Τὴν δὲ σωφροσύνῃ καὶ κάλλει περιβόητον Ἀντωνίαν Δροῦσος ὁ Λιβίας υἱός, πρόγονος δὲ Καίσαρος. Poëtae & Historici, laus eodem modo fere concepta, neminem dubitare finet, quin de eadem illa Antonia agatur. videatur quoque Iosephus L. XVIII. Antiq. Jud. VI. 6. Hunc autem Anacreontis codicem missum reor Antoniae nondum Druso nuptae. imo forte puellae octo vel novem annorum. Nam verosimile est & puellas primos versibus dedisse annos. nec adeo necesse, ut re vera iverit Antonia in Orientem. nam ut matris Octaviae iter in Orientem ad maritum fuerit interruptum, filiae necessario quoque fuerit. Sed cum mater Athenis morabatur, Antonia possit videri adhuc nimis tenera; quam ut tam plenam pulcritudinis, & prudentiae laudem meruerit: jam tamen a teneris virtutes elucent & poëta loquitur: non historicus. quid si ponamus iter meditatam fuisse circa Actiacae victoriae tempus? nam Druso vivente in Orientem numquam ivit: & ut vidua eo profecta fuerit, mihi non fit verosimile. Sed tempus forte definire aliquanto incertius: nec id ad rem. Ut autem minus dubites, hic agi de illustri femina, & quidem de hac Antonia, en aliud Crinagorae Epigramma, quod forte decennio post alterum videtur conditum.

Κριναγόρου.

Ἥρη Ἐλειθυιῶν μῆτερ, Ἥρη τε τελείη,
Καὶ Ζεῦ γινομένοις ξυνὸς ἅπασι πάτερ.
Ὠδῖνας νεύσαιτ' Ἀντωνίῃ ἵλαοι ἐλθεῖν

Πρηείας

Πρηείας μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπιόνης.*
Ὄφρα κε γηθήσειε πόσις, μήτηρ θ' ἑκυρά τε,
Καὶ νηδὺς οἴκου αἷμα φέροι μεγάλου.

Juno mater Elithyiarum, & Juno conjugalis,
Et Jupiter natis communis pater omnibus.
Dolores finite Antoniae benigni venire
Faciles mollibus cum manibus Epionae.
Ut gaudeat maritus, mater, & socrus,
Et uterus domus magnae sanguinem edat.

hic eandem Antoniam habemus: *maritum* ejus, Drusum Liviae ex Tiberio filium: *matrem* Octaviam sororem Augusti: & *socrum.* ipsam Liviam. Augustus autem omittitur, nescio cur: nisi forte quod modo privignus ejus erat Drusus. at rursus erat avunculus Antoniae. Sed accuratius in haec inquirere non hujus instituti. Suspicionem tamen istam de misso libro Antoniae adhuc puellae satis tenerae: deque vera, quae hic celebratur Antoniae nomine, persona egregium in modum confirmat hujus ipsius Crinagorae Epigramma, quo ille M. Claudio Marcello, hujus Antoniae ex matre fratri, adhuc puero, commendat Callimachi Hecalem Anthol. L. I. 67. p. 95.

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ὡνὴρ τοὺς μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως·
Ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιήν,
Καὶ Θησεῖ Μαραθὼν οὓς ἐπέθηκε πόνους.
Τοῦ σοὶ καὶ νεαρὸν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι,
Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσον βιότου.

ibi Scholiasta ex meis apographis augeri potest. hunc autem Marcellum esse illum Virgilio celebratum, & in adolescentia Bajis exstinctnm, non dubitandum videtur.

* Vide Suidam in h. v. *Gujetus.* Vide quoque Hippocr. Ep. p. 903.

detur. Cum accepit hunc librum; fuerit decenni minor. nec mirum ejus aetatis pueros jam intellexisse Callimachum, cum Pavoninos Decennes passim loca Casaubonis & Salmasiis obscura, hodie perspicere videamus. Si aetate ea fuerit, hoc epigramma conditum est circa *A. V. C.* DCCXX. nam circa annum DCCXXX mortuus creditur, & vigesimum annum non multum excessisse. videatur Vell. Paterc. L. II. C. XCIII. Octavia autem Antonio nupsit *A. V. C.* DCCXIV. quando Marcellus, ex primo marito genitus, fuerit quinquennis. eodem ergo modo Antoniam Anacreonte, quo Marcellum antea Callimacho, donarit Crinagoras. Et rectissime Tristanus Tom. I. Comm. Hist. p. 134. hoc epigramma ad hunc retulit. qui ad eundem quoque refert Epigramma L. VI. C. 22. p. 440.

> Ἑσπερίου Μάρκελλος ἀνερχόμενος πολέμοιο
> Σκυλοφόρος κραναῆς τέρμα παρ' Ἰταλίης,
> Ξανθὴν πρῶτον ἔκειρε γενειάδα: βούλετο πατρὶς
> Οὕτω καὶ πέμψαι παῖδα, καὶ ἄνδρα λαβεῖν.

putatque Marcellum in Germania vel Galliis tirocinia posuisse: at potius hic sermonem fieri crediderim de Bello Cantabrico, unde ille reverterit. Cantabricum autem bellum circa Annum A. U. C. DCCXXIX. confectum. id quoque eo stabilitur, quod idem Crinagoras meminit in Epigrammate, quod L. Holstenius edidit ad Stephanum V. Ἐρκύνιον, balneorum ab Augusto Caesare in Hispania excitatorum. nam de alio Marcello cogitari nequit: quamvis inscriptio promat: Μαρκέλλου ὑπάτου. At nullus Marcellus Consul hic locum habet. nam M. Claudius Marcellus Aeserninus quidem in Hispania res gessit: sed cetera minime in eum conveniunt. quidquid sit; sufficit his invictis

argu-

argumentis sinceritatem Epigrammatis superioris commonstrasse: & sic πεντάδα Lyricorum librorum vindicasse Anacreonti. quare jam ad alia properabimus.

In illud superius epigramma solummodo adhuc observabo rursus nos habere insigne exemplum personae commutatae. nam in secundo versu habemus πεντὰς Φέρε, & in quarto versu ἥκομεν. Sed nihil familiarius apud Poëtas. Sed forte Pavo, hic Φέρω legendum contendat. Si ita scriptum olim, per me non mutaretur. Sed nec vulgata lectio soloeca. demum ἐνεγκαμένην in Codd. quod necessario in ἐνεγκαμένη refingendum. centies talis error natus, quia librarii adjectivum vel aliam orationis partem ad proximius vocabulum retulerunt, quod ad remotius respiciebat. inspiciatur modo Inscriptio Epistolae XVIII. L. II. Aristaeneti.

SECTIO V.

IN Anacreonte p. 309. iterum recenset Epigramma a Bentlejo ad Callimachum p. 427. primum & *infeliciter* tentatum. Videamus paucis, qua felicitate κακοδαιμονέστατος Criticorum Pavo illud ipse tentarit. Apparebit, eum nihil ibi intellexisse, & dum ratiocinatur circa lemmata & librariorum notas, quae huic epigrammati adscripta, plane inepta, & a vero abhorrentia tradere: nec mirum cum putidis adeo & mutilis chartis utatur. rursus illud exhibeo, ut legendum puto.

Παιδνὴ ἄφωνος ἐοῖσα τάδ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται,
  Φωνὰν ἀκαμάταν καθεμένα πρὸ ποδῶν.
Αἰθοπία με κόρα Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστω
  Ἑρμοκλείδαο τῶ Σαοναϊάδα,
Σᾶ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν. ᾇ σὺ χαρεῖσα
  Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλεΐσον γενεάν.

Aristo hanc infantis recens nati statuam dedicavit Dianae, puerperarum tutelari numini. ipsa autem puella infans loquens inducta, sic ait:

Puella infans existens haec loquor, si quis interroget,
Vocem indefatigatam ponens ante pedes.
Aethopiae me filiae Latones dedicavit Aristo,
Uxor Hermoclidae, filii Saonaii,
Tua antistita, o mulierum regina: qua tu gavisa
Benigna nostrum condecora genus.

Ut enim hodie in Lauretana domo multae icunculae aureae, saltem inauratae, & argenteae spectantur a feminis principibus vel ante vel post partum dedicatae: sic olim utero gestantes vovere, & enixae dedicare statuas & imagines infantium Dianae, Lucinae & aliis Numinibus λοχείοις & κουροτρόφοις adsueverant. unum exemplum sufficiat ex Anthologia inedita. En simplicissimum, sed longe elegantissimum epigramma.

Θεαιτήτου.

Ὄλβια τέκνα γένοισθε. τίνος γένος ἐστέ; τί δ' ὑμῖν
Ὧδε καλοῖς χαρίεν κείμενόν ἐστ' ὄνομα;
Νικάνωρ ἐγώ εἰμι. πατὴρ δέ μοι Ἀιπόρητος,
Μήτηρ δ' Ἡγησώ, κ' εἰμὶ γένος Μακεδών.
Καὶ μὴν ἐγὼ Φίλα * εἰμί, καὶ ἐστί μοι οὗτος ἀδελφὸς,
Ἐκ δ' εὐχῆς τοκέων ἔσταμες ἀμφότεροι.

Jam nostram lectionem paulo accuratius inspiciamus.

Παιδνὴ

* Gujetus recte nomen proprium esse notat. vide Anthol. L. VII. 436.

Παιδνὴ *puella.* forte posset & παιδνός. ut ὁ, ἡ παιδνὸς dicatur, ut ὁ, ἡ παῖς. παιδνὸς ἐὼν apud Homerum. παιδνὴ inter alios utitur Christophorus in Anthol. p. 397.

Ἦν ἔτι παιδνὴ
Ἔτρεφον εὐεπίης ἠρωίδος ἴδμονα Μοῦσαι.

Manu scripta lectio est παῖδες. & sic edidit Bentlejus. quasi *in vocativo.* Pavus id „*perperam & inepte factum ait: quasi praeter pueros rogaret nemo.*" Sed Pavonem rogatum velim, an numquam voces τέκνα & παῖδες etiam *aetate provectiores* blandientium in ore significare offendit? an non etiam apte potest fingi sermonem factum ad ceteras ibidem dedicatas infantium statuas. Sed tamen ideo minus placet, quia mox rursus fit apostrophe ad Dianam. quid autem ille? *scribe*, ait

Παιδὸς ἀφώνω ἔοισα (sic)

Sed profecto illud durius ἀφώνω ἔοισα. nam tum potius videretur scriptura fuisse Poëtria ἀφώνω εὖσα. vel ἔσα. Ut tamen concedamus nihil obstare; vellem Pavo saltem nos docuisset, quid illud ἔοισα per se significet. quale substantivum reticeatur. an εἰκὼν at ita hanc vocem omitti exemplo saltem uno docendi eramus. praecipue cum ἄγαλμα hic aptius intelligeretur. [est enim statua non pictura] quae vox non raro reticetur. quamvis plane alia ratione, ut in Διοπετὲς & similibus. ἀνδρειάς, ἀνάθημα & similia facilius etiam hic intelligerentur. quae difficultas quoque premit Bentleji lectionem. requiritur enim omnino substantivum.

Porro ediderunt

ἔοισα τ.., ἔτ' ἐννέα.

 ubi

ubi velim ſcire, quid ſignificet τὸ poſt ἐοῖσα. deinde quoque quid ἔτ' poſitum ante ἐννέπω. *adhuc dico.* ita fere deberemus ponere, *infantis non niſi mortui* dedicatam eſſe ſtatuam. at feliciter bene vegetos pueros enixae ſolebant donaria haec ponere. & ſic *infantem illum Germanici, mira feſtivitate, & jam puerafcentem a Livia ſub Cupidinis habitu in aede Capitolinae Veneris dedicatum*, adhuc dum viveret, puto. videatur Sueton. Calig. 7. Et alia multa epigrammata hoc teſtantur, & res ipſa ſuadet. Sic ſuperius laudatum epigramma. Ὄλβια τέκνα γένοισθε id ſatis monſtrat. Nec obſtat Epigramma.

Ἁ μάτηρ ζωὸν τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρὰ
Βάκχῳ δωρεῖται ῥωπικὰ γραψαμένα.

quod videre eſt ap. Kuſter. ad Suid. in ῥωπικά. quia ζωὸς Μίκυθος opponitur ἀγάλματι τοῦ Μικύθου. ſic apud Ariſtaen. II. X. ἔργον τῆς γραφικῆς opponitur ζῶντι κάλλει. nempe paupera mater puerum Baccho dedicabat: ſive, ut conjicio, inter Templi Servos referebat. In Vat. re vera τέτ'. ſed etiam ἔρητα. at alius ille liber τάτ'. in omnibus autem ceteris ἔρηται. hic ἔτι poſſet habere locum, ſi jungatur cum ἐοῖσα. licet *adhuc infans ſim, haec tamen dico.* quod ſi id neceſſario adeſſe quis velit, legat

Παῖς ἔτ' ἄφωνος ἐοῖσα, τάδ' ἐννέπω.

τάδε omnino requiri videtur. Gujetus conjiciebat καίπερ ἄφωνος. ut in Epigrammate,

Ἄρτεμι, νηπίαχόν τι καὶ εἰσέτι παῖδα Λέοντος
Νεῦσον ἰδεῖν κοῦρον υἱέ' ἀεξόμενον.

Sed lectio noſtra ſatis expedita videtur.

Vs. 2.

Vs. 2. Recte Gujetus & Bentlejus judicarunt per περὶ ποδῶν indicari hanc *inscriptionem in Basi positam.*

Vs. 3. Optime observavit Bentlejus Dianam vocari Ἀιθοπίαν κόραν Λατῶς. quae de hac voce hic Pavus, sunt vitiosa & ridicula, vel corrasa ex aliis: & emendatio inde in Anacreonte tentata plane insulsa: qua αἰθιόπαιδα mutat in Αἰθιοπίαδα. tunc tamen recipiemus, quando nos docere poterit recte dici εἶναι ἀιθιοπιΑΔΑ. nam ego ab αἰθιοπίας non αἰθιοπίαδος, sed αἰθιόπις credebam formari. at αἰθιοπιάς recte faceret αἰθιοπιάδα. cujus ubi nominativum probarit genere masculino accusativum agnoscemus. ne dicam non admodum probabile esse vocem αἰθιοπιάδα in Anacreonticis locum potuisse habere. de his alias. Vaticana autem membrana hic habet ΑΙΘΟΠΙΑΙ ΚΟΡΑΙ Λατῶς. de qua scriptura videatur p. 55. hujus scripti. mox recte Bentlejus Ἀείσω & Ἑρμοκλείδαο. Ad ultima quarti versiculi Pavo „ *Bentlejus scripsit τῶ Σαϊωνιάδα. satis prope ad lectionis depravatae ductus: sed quid amabo illud Σαϊωνιάδα? an Σαΐων nomen tibi repertum alicubi? Nescio. ego certe id frustra quaesivi hactenus. quare pro commento mihi erit, donec stabilitum fuerit testimonio antiquo.* „ Optime, Pave: nam re vera quidquid Critici, praecipue tibi similes, sine auctoritate in medium (δὴ ἀ μέσου) afferunt, sunt commenta, nisi veterum auctoritate stabilita: vide igitur, mi Pave, annon quidquid unquam scripseris, merito ab omnibus pro commento habendum sit: nam nihil unquam probasti, & ne quidem probare conatus es. Σαϊωνιάδα certe nisi invenerit in suo apographo doctissimus Bentlejus, vel aliunde probarit, non est ut praeferamus scriptae lectioni Cod. Palat. quae potius erit σαυναιάδα. Sed ibi habetur Τῶς ἀὺν αἰαδα. Pavus legit Τῶ Σαΐω ἰδίᾳ. Nam Ethnicum est Σάϊος Stephano & aliis satis notum.

N 3 esto.

esto. Sed quid ἰδίᾳ hic significabit? an *propriis sumtibus*, *non* δημοσίᾳ? At, Pave, inspice triginta & amplius epigrammata, quorum hoc fere medium, in quibus donaria, sicut hoc, puerperii causa oblata memorantur, & vide, an ullum *publicis inpensis* factum invenias. Si unum inveneris Ἰδίᾳ hic vim aliquam habere agnoscemus. In principibus feminis forte id locum habuerit, ut vota fierent publica pro felici partu, vel ut Provinciales tale felix puerperium aeternare voluerint Inscriptione aliqua, ut illae arae OB AGRIPPINAE PUERPERIUM in Treviris a Suetonio in Calig. C. VIII. memorantur. Sed quid haec tempora ad illa Sapphus, cujus hoc epigramma satis probabiliter? quare ἰδίᾳ proficiscatur in Morboniam una cum Ethnico Σάϊος & inventore horum. ego secutus fui hic Gujetum. qui patronymicum putat a Σαονάϊος. παρὰ τὸ σάειν τὴν ναῦν. sic Σώπολις & Σαόπολις. Σώδαμις & Σαόδαμις. σωνήιος & σαονήιος. ut ἐπηνήιον; ἐχένηις. forte aeque bene tamen a σαόναος. velim autem ex Pavone scire, cur hic Σάϊον hunc Hermoclidem putet, & tam longe ex Aegypto arcessat. nam Σάϊς Aegypti urbs.

Clar. Bentlejus in Ἑρμοκλείδαο intelligit *Filia*. Ego *Uxor.* de hac ellipsi videantur Salmas. ad Inscriptt. Herodis Attici p. 40. Perizon. in Dissert. Triade p. 19. & Burmannus ad Sueton. Ill. Gramm: C. 10. & in Vita Caes. C. 4. Nam mater, Aristo, dedicarat hanc statuam: & proinde pater pueri etiam potiore jure memoratur: quam avus maternus. Sic in Epigrammate quod secundo ab hoc loco in Codd. ponitur.

Ἄρτεμι, σοὶ τὰ πέδιλα Κιχησίου εἵσατο υἱὸς,
Καὶ πέπλων ὀλίγον πλύγμα Θεμιστοδίκη.
Οὕνεκά οἱ πρηεῖα λεχοῖ δισσὰς ὑπερέσχες
Χεῖρας, ἄτερ τόξου, πότνια, νισσομένη.

Vi-

videatur Kusterus ad Suidam in Λεχώ. felix Gujetus, quod Pavus hoc epigramma non ediderit: nam ad corvos missus esset cum suo υἱὸς Θεμιστοδίκη pro θυγάτηρ: quod adnotarat, referens Θεμιστοδίκη & υἱὸς eandem ad personam: cum υἱὸς Κιχησίε sit pater dedicati infantis.

Eadem autem Aristo mox vocatur Πρόπολος Ἀρτέμιδος, id est Νεωκόρος, vel saltem ex iis, quae praecipuo cultu eam Deam prosequebantur. quare non mirum infantis effigiem Dianae dedicari a puerpera Dianae aeditua. ita in hoc epigrammate

Παγκράτους.

Κλειοῦς αἱ δύο παῖδες Ἀριστοδίκη καὶ Ἀμεινὼ,
Κρῆσσαι, πότνια σῆς Ἄρτεμι νειοκόρου.
Τέρπεο τῇ ἀπὸ μητρὸς ἴδοις, ὤνασσα, τὰ τῆσδε
Εὔτεκνα, κ' ἀντὶ μιῆς θὲς δύο νειοκόρους.

Ubi Aristodice & Ameno, filiae Clionis, aedituae Dianae, optant, ut pro una matre ipsas accipiat duas neocoros Diva. Epigramma non quidem omnino sanum; nam quia in versu tertio ἴδοις occurrit: in primo accusativi desiderarentur. nisi velis intelligere ἀνάκειντα. cujus Ellipseos exemplum vide in Anthol. L. VII. p. 436. Ἀ Φόρμιξ. Ut ἀνέθηκε saepe. vide Scal. ad Catalecta. p. 242. hoc malim, quam casus refingere. Ita igitur & nostra Aristo fuit neocoros. quare & Diana ea *laetari* dicitur. ἃ σὺ χαίροισα. Precatur autem infans, ut Diana genus *nostrum*: id est, *ipsius infantis*, *patris* & *matris*, velit prosperare. hic sensus. haec occasio Epigrammatis. Si jam nugas vere nugas, praeter eas quas jam hic memoravimus, legere velis: inspice in Anacreonte Pavonis notam: quae inscitia

& παραλογισμοῖς cum ceteris ejus tortuosis scriptiunculis certat.

Nempe misellus noster Criticus non vidit vocem Περοπόλος referendam esse ad Aristonem, matrem hujus puellulae dedicatae: sed retulit ad ipsam infantem. unde ita: „ *Nam attende. ubi statua dicit* Σὰ προπόλος . . . *eaque sine dubio ipsam Puellam dedicantem* (o caput insulsum! quid ais? puellam dedicantem! imo dedicatam) *respiciunt. an statua habebat familiam* (forte: nam tu statua es, lapis, stipes, nec tamen es sine familia, reor) . . . *id* ἁμετέρων *aperte ingerit: & adeo insulsum est, ut non potuerit alicui sano in mentem venire.* . . . . . mox *Minus venuste* δέσποινα γυναικῶν *dicitur Diana, quae virginibus praeest: & rectius diceretur* δέσποινα παρθένων.„

Quid prius: quid posterius demirabor! an ipsi μογοστόκος, λοχεία Ἄρτεμις ignota? an non legit Callimachum in Dian. 21. ita canentem?

> ἐξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
> Τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον.

Nam apud Aeschylum certe non legit, Supplic. vs. 684.

> Ἄρτεμιν δ' Ἑκάταν γυ-
> ναικῶν λόχους ἐφορεύειν.

Quae autem statua dicit, ea esse accipienda, quasi prolata ab illo, qui statua repraesentatur, nemo docendus praeter bardus hic Sophista.

Ex his omnibus jam patet, quam vana, quam inepta sint, quae nimis verbose disputat de hoc ultimo disticho. quod *omnia turbare* & ad *aliud epigramma pertinuisse* suspicatur. πίεπτον hoc epigramma totum,

tum, non in hac ſola parte, dixit librarius, Pave. Si codicem verſaſſes ipſum, hoc ſcires: jam cum caeco de coloribus plura verba facere nolim. & te cum tuis nugacibus chartis Divo Stercutio Do, Dico, Dedico, Lubens Libensque. †

Sectio VI.

EXcutiamus rurſus aliud epigrammatidion. Sed, dicas forte Lector; quid! an igitur fatale fuit ipſi in Epigrammatibus delirare: imo fatale fuit. non tamen magis, Lector, quam circa cetera: ut jam ex ſpeciminibus credere potes. Verſus hi Simonidis leguntur apud Hephaeſtionem p. 64. & in Anthol. H. Stephani p. 513.

Ἴσθμια, δὶς Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην,
Οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος ἀλλὰ τέχνᾳ,
Ἀρισοδάμας θρασὺς ἀλεῖος πάλᾳ.

Ad quae ita nugatur Pavo p. 162. „*eſt* ἀρισόδημος p. 66. *fors optimum eſt* Ἀρισόδαμος. *Nam Doriſmus in his regnat.*“

Pavo

† Sic in Q. Calabro L. X. 13. *Dausquejum ſuis deliciis frui* lubens libensque *finit.* Dausquejus quoque Pavonem ſuis perfrui ſineret, licet in Orthographiae T. II. pag. 185. jam ſcripſerit de hac inepta formula: *genus loquendi in viro literato miror.* In te tamen non miperetur quippe homine illiteratiſſimo. *Percarum* autem & *Percharum* fecerit mihi Pavunculus, ſi docuerit differentiam inter *lubens & libens*, *lubido & libido*, *lubenter & libenter*, *lubet & libet.* Sed Latina aliquantum pejus ſcit quam Graeca.

Pavo dicit *fors.* rogatum igitur velim, an Ἀριςόδάμας etiam locum habere poteſt? ut Stephanus tamen edidit. & hic in Juntina Editio. An neſcit igitur, quae a δάμναω componuntur penultimam corripere? ἱπποδαμεία & alia hoc ipſum docuiſſe debebant. quare ἀριςοδάμας omnino vitioſum: ἀριςόδαμος autem neceſſario legendum ob dialectum. Ariſtodemi multi memorantur.

Sed p. 166. de hoc ipſo Epigrammate etiam ineptiora promit. „ *Elegantiora habet . . . omnis difficultas in una voce* θρασύς, *quae primam habet brevem.* (ſcilicet eſt Iambus) *an Lyricus, quia* α *ſaepe breve eſt, ſyllabam produxit contra uſum vulgarem.*"

Nempe quia literae A. I. Υ. etiam quando natura longae ſunt, tamen non diverſo charactere exarantur, ut E & O, quae quando longae literae, H & Ω ſcribuntur: ideo produci a Poëta florentiſſimae aetatis ſtatuit hic ſyllabam θρα. quod ſane aeque ſtolidum eſt, ac ſi quis in Latina Poëſi, in qua non ſolummodo A. I. U. Y. ſed & E & O. ſemper eodem charactere exarantur, ſuſpicaretur, vel Horatium vel Virgilium contra uſum ſyllabam produxiſſe, quae natura erat brevis, quia a. e. i. o. u. y. ſaepe producuntur. & tamen ſic noſter Proſodicus ratiocinatur. Vidiſtine, Lector, putidiorem ſuſpicionem? non vidiſſe te adfirmabis, ſcio. ego tamen vidi. En eam, & hic, quia indole non diverſa eſt. Apud Calabrum L. XIII. 307. legimus

Ἐλπωρὴν ἔχε θυμὸς ἰδεῖν εὐτυχία πάτρην.

ibi Rhod. εὐτειχέα. Dauſq. *in facili correctio* ἐυτειχέα. audi jam non hominis, ſed θηρὸς ἀζώσιτου vocem. „ Rh. & D. εὐτειχέα πάτρην. *rectius quod ad metrum: deterius quod ad ſententiam attinet. nam* πάτρη εὐτυχὴς

εὐτυχὴς *adprime convenit. & πάτρη ἐυτείχης* (ſic) *aliquid continet, quod minus re vera quadrat. πόλις enim* εὐτείχης (ſic) *dici ſolet, non πάτρη. hoc quisque intelligit ſtatim. An autor nimium feſtinans, ſyllabam brevem forte adhibuit pro ſyllaba longa, & τυχέα loco* Dactyli poſuit? id verum *eſſe poteſt, ſed plerique verum eſſe negabunt.*"

Et ſummo jure negabunt omnes, qui non inſaniunt. nam illud circa vocem Θερσοὺς ineptum, ſed circa vocem εὐτυχέα longe ineptius. in hoc Calabri loco enim veritas prae oculis poſita erat. in illo epigrammatis loco haec hominem nullarum literarum ſaltem latebat. Sed utrumque adeo ſtultum, ut ipſa Stultitia ſtultius quid excogitare nequeat. plura de Calabri loco jam non: redeamus igitur ad Epigramma. pergit ita „*Neſcio quid dicam & mens eſt in bivio. malim ſi liceat, & licere videtur certe.* Ἀριςόδαμος ὁ Θερσοὺς Ἀλεῖος πάλα. „ Pave, Pave, tua incredibilis ignorantia ubique ita elucet, ut ſi quis tibi poſthac vel inter infimae claſſis eruditos locum relinquendum cenſeat, eum eruditionis ἰδέαν ne in ſomniis vidiſſe negaturus ſim. Nam nonne te legiſſe & *tibi* obſervaſſe decebat hunc locum Pauſaniae ex L. VI. 3. Ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιςὴς ἀνὴρ Ἀριςόδημος Θεράσιδος. γεγόνασι δὲ αὐτῷ καὶ Πυθοῖ δύο νῖκαι. ἡ δὲ εἰκών ἐςι τοῦ Ἀριςοδήμου, τέχνη Δαιδάλου τοῦ Σικυωνίου. nonne hinc correxiſſe debueras.

Ἀριςόδαμος Θεράσιδος Ἀλεῖος πάλα?

Sed quod & minus tibi condonandum, hic locus ante ſesquiſeculum fere ſic reſtitutus. at a quo? ubi? in raro & forte alioquin indocto libro. forte a proletario Critico. Non, Pave, non, a principe virorum J. J. Scaligero ſic emendatum in immortali opere ad Eu-

Eusebii Chronicon p. 266. ubi ita emendans ad Pausaniam remittit. Δὶς video referri ad Ὀλύμπια. sic ego distinxerim,

Ἴσθμια δὶς, Νέμεα δὶς, Ὀλύμπια ἐστεφανώθην.

ne autem cavilletur Simonidis aetatem esse remotam ab Olympiade XCVIII. qua traditur vicisse Aristodemus Ὀλύμπια, sciat varios fuisse Simonides. nec objiciat quoque a Pausania *Pythia duo & Nemea* memorari: hic *Isthmia*, *Nemea & Olympia*. at saepe in omnibus quatuor locis victores exstiterunt. cur autem Simonides non meminerit Pythiorum, Pausanias autem Isthmia nescivisse videatur, variae causae esse possunt. Sed eundem designari vel inde patet, quod & in hoc epigrammate, & in Africani Olympionicῶn Catalogo πάλῃ vicisse tradatur. Quin jam nihil ad me utrum sit idem. debebat haec observasse, quae ipsum ignorasse turpiter cuique patet. Ceterum id Ed. Florent. vestigium rursus veteris scripturae in πάλαι pro πάλᾳ.

SECTIO VII.

JAm ultimus labor nobis instat circa Epigrammata: quem creavere mihi animadversiones quaedam in Aristaeneto p. 173. re vera Augiae stabulum. ubi L. I. Ep. 26. J. Mercerus hoc Epigramma ex Anthol. IV. C. XXIV. p. 362. laudat.

Λεοντίου Σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα Ὀρχηστρίδος.

Μουσάων δεκάτη, Χαρίτων, Καρράμαλλε, τετάρτη,
Τερπωλὴ μερόπων, ἄστεος ἀγλαΐη.
Ὄμματά σοὶ, καὶ ταρσὰ ποδήνεμα, καὶ σοφὰ χειρῶν
Δάκτυλα, καὶ Μουσῶν κρείσσονα καὶ Χαρίτων.

Doctis-

Doctiſſimus Mercerus hic animadvertit Caput Anthologiae εἰς ὀρχηστρίδας male eſſe conceptum ab iis, qui Caramallum hic putabant eſſe feminam: quia vocatur Μουσάων δεκάτη: & ſcribendum εἰς ὀρχηστὰς, καὶ ὀρχηστρίδας. errarunt certe in Inſcriptione Capitis hujus. nam penultimum etiam epigramma in Xenophontem Smyrnaeum: ultimum eſt Antipatri εἰς στήλην Πυλάδου ὀρχηστοῦ recte igitur Mercerus Inſcriptionem jubet fieri εἰς ὀρχηστὰς καὶ ὀρχηστρίδας. Etiam in eo non errat, quod compellationem Μουσῶν δεκάτη minime putet obſtare, quo minus intelligatur mas. Nam ſic *Sophocles Siren Attica: Val. Cato Siren Latina.* Sic in Anthol. L. I. C. 66. p. 92.

> Πίνδαρε Μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε Σειρὴν
> Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες.

L. III. p. 208. Rhinthon vocatur

> Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς.

ita apud Sueton. de Illuſtr. Gramm. XVI. Q. Caecilius vocatur,

> *Epirota tenellorum* nutricula *vatum.*

nihil obſtat igitur cur non *Caramallus Muſarum decima* vocetur: & ſi haec compellatio conveniat ei, reliquas nemo damnarit.

Quid Pavo noſter hic? ille ſupercilio bene attracto ita pro auctoritate Critica pronunciat ad haec verba Ariſtaeneti. „ ἕνα τὸν μόνον προσφυῶς μιμουμένη τὸν Καράμαλλον, τὸν πάνυ. *Aperte probat, non modo viros, ſed etiam feminas ſtudioſe fuiſſe imitatas Caramallum, & ſi ad vivum eum exprimerent, figurate dici potuiſſe* Καραμάλλους. *nam in eo nihil quod abſonum aut ingratum*

tum (itane credemus magno magiſtro quia αὐτὸς ἔφα.) *Et ſic igitur adparet una, Mercerum Epigramma Leontii male de ipſo Caramallo accepiſſe. nam haud dubie mulierem laudat* (illud quo de quaeritur, homo ἀλογικώτατε, illudne pro argumento adhibebis?) *quae ita accurate exprimebat Caramallum, ut ipſe Caramallus videri poſſet plane. plura alias.* Crederes Leontii manes conſuluiſſe, ita firmiter de re loquitur certe dubia: imo, ut mox patebit, plane falſa.

Nam ut hoc primum notem; nonne ſaltem exemplum adductum oportebat, ex quo pateret ita veteres umquam locutos fuiſſe! e. g. ut eximia femina Philoſophans vocaretur ita abſolute Πλάτων, vel Poëtria abſolute Ὅμηρος. vel eloquens mulier vocaretur Δημοσθένης. ego id nunquam factum fuiſſe credam, donec exemplum producat, quo hoc conſtet; nam video paſſim ipſi abſurda placere: in primis ut modo aliis obloquatur. Si adjectivum aliquod addatur rite fieri poſſe nemo dubitabit. ita Antipater Anthol. I. 67. p. 91.

Πρηξίλλαν, Μυρώ, Ἀνύτης ςόμα, θῆλυν Ὅμηρον.

Sic Caligula proaviam Liviam *Ulixem ſtolatum* adpellare ſolebat teſte Suetonio in ejus Vita C. XXIII. In Anthol. L. VII. p. 455.

Τήλεφός εἰμι κόρη, σὺ δ᾽ γίνεο πιςὸς Ἀχιλλεύς.

re vera & ſine adjectivo Ἀχιλλεὺς de femina dici poſſet. ſed res ibi plane diverſa. At hoc in loco ſi vel adjectivum accederet, plane ſtultum foret. nam pone ut legatur Θῆλυς Καράμαλλος. quis unquam in laudem alicujus carmen condens, & quidem eum tam

tam eximio & pulcro ornans elogio figurate non ſolum adpellavit: ſed, ut nunc fit, ſimul ita ambigue, ut nemo ſcire poſſit, utrum laudetur is qui vero nomine ſic vocetur, an is qui figurate?

Quod ſi jam aetas Caramalli Pantomimi & Saltatricis eo nomine celebratae, longo ſatis intervallo diſcreta, ambiguitatem hanc tollere perhibeatur: at non ita tolletur, quod ita cetera quoque concepta ſint, ut poſſint & in feminam & in virum convenire. quam ultimam de viro ſententiam tuetur Mercerus, & procul dubio multi cum illo tuiti fuerint; quicquidogganniat catellus noſter.

Verum enim vero licet ſingulae illae adpellationes in virum facile conveniant: vix veroſimile mihi fit, omnes comparationes ſic a femininis perſonis forte fortuna, nedum dedita opera, deſumtum iri ad ornandum virum. & licet ad id colorandum dici poſſet Pantomimos ſaepe feminas in ſcena exhibuiſſe: tamen & viriles perſonas ſaltaſſe multis exemplis patet. Leontii quoque in eodem capite leguntur alia quinque epigrammata: quae omnia in *ſaltatrices*. & hoc eſſe *in feminam* conditum Inſcriptio tum illa ipſi huic epigrammati addita, tum illa ſequenti praepoſita εἰς εἰκόνα ἙΤΕΡΑΣ ὀρχηστρίδος etiam teſtantur. deinde hic Leontius *ſaltatricibus* delectatus inpenſius videtur, quam ut tam praecipuam laudem ſaltatori tribuerit. Epigrammate enim ab hoc tertio canit

Θῆλυς ἐν ὀρχηθμοῖς κρατέει φύσις: εἴξατε κοῦροι,
Μοῦσα καὶ Ἑλλαδίη τοῦτον ἔθεντο νόμον.

Quin aetates Caramalli & Leontii hujus vix permittunt, ut hic illum viventem laudarit. uti hoc in epigrammate fit. Caramallus enim Ariſtaeneto celebratur. Jam ſi is idem ſit Ariſtaenetus cum illo, ad quem

quem Libanianae scriptae epistolae: Caramallus ut longe ante finem seculi quarti floruerit, plus quam verosimile fit. quem terminum vix ipse multum exsuperarit Aristaenetus. Leontius autem hic videtur Justiniani tempora, & ideo ad minimum initia sexti seculi attigisse. & sic centum annorum spatio Caramalli & Leontii ἀκμαὶ essent sejunctae. Sed cum Aristaeneti, epistolarum scriptoris, si diversus est ab alio illo, Libanii amico, aetas non adeo certo sit definita: Caramallus & in seriora tempora demitti posset. & re vera videtur seculo quinto potius, quam seculo quarto adscribendus. Nam Sidonius Apollinaris ejus meminit carmine XXIII. 267. Jam ille Sidonius nulla vel pauca carmina scripsit post annum Christi CCCCLXXII, cum Episcopus Arvernorum renuntiatus. Mortuus autem quando is fuerit, non quidem satis accurate scimus. Sed si decem vel duodecim annis sedisse Episcopum adfirmemus, forte a vero non longe abfuerimus. mortuum ergo statuamus circa annum CCCCLXXXIV. & cum vixerit annos LVI. natus fuerit CCCCXXVIII. unde adparet Caramalli ἀκμὴν non posse prorogari multum ultra medium seculi quinti. quando in primis Sidonius poëtica laude delectatus videtur. & bene Mercerus conjicit artifices sui temporis vel non multum remoti meminisse. Sed sic tamen Leontii aetas [cujus ἀκμὴ procul dubio initio seculi sexti statui debet, si non potius serius aliquanto] quinquaginta annorum intervallo ab aetate Caramalli fuerit separata: adeo ut verosimiliter statuere nequeamus Caramallum vivum a Leontio fuisse laudatum.

Sed quo haec tendant, forte miraris Lector. cum si Caramallus hic verus non laudetur; nec puella sub Caramalli nomine; nullum effugium esse adpareat, nisi ut statuamus diversos Caramallos: quemadmodum

J. J.

J. J. Scaliger ad Eusebii Chronicon p. 155. & postea Salmasius ad Vopisci Carinum p. 833. docuerunt Bathyllos & Pyladas etiam discipulos Bathylli & Pyladae fuisse vocatos. imo nec illa mihi janua pateat, cum negarim me credere virum tot femininis elogiis esse celebratum: praeterquam quod plane Pavoninum foret, talia sine ullo teste velle adfirmare. At ego nego, pernegoque, Leontium umquam de Caramallo hoc in epigrammate cogitasse: nego quoque aliquid in hoc carmine occurrere, quod non in saltatricem convenire possit, licet a Pantomimorum arte alienam. Ajo autem vocem Καράμαλλε esse spuriam, & a Planude vel alio infartam, vel ex Scholio adsumtam. ansam mutationis si rogas, nescio dare: auctoritatem si quaeris, dabo locupletissimam: Codicem seculis plurimis Planude vetustiorem, illum optimum Palatinum. Sed quid ibi legitur! literis valde perspicuis ibi exaratur,

Μουσῶν δεκάτη, χαρίτων, Ῥοδόκλεια, πετάρτη.

Videsne, Lector, quam pulcre sese jam omnia habeant? videsque quam frustra misellus Pavunculus noster, diobolaris iste Criticus, nobilissimam artem quassi cerebelli ope sola nixus exercere sustineat, omnibus bonorum librorum tam editorum quam manu exaratorum destitutus copiis?

Ipsene jam vides, lividissime omnium obtrectator, te invitum dixisse verum, quando exclamabas jocando, *Di boni, quot nova, quot inaudita non accumulabunt ejus elaboratissimae notae, quando Theocritum & Anthologiam edet!* certe te hic & alibi multa nova doceo in Anthologia: & nova docui in Theocrito, cum infinitivum ἦμεν tibi ignotum & incrustatum monstravi esse purum putum Doricum. Scias autem ita Salmasium quoque legisse: sed

O igno-

ignorantiſſimo iſti Critico nihil te deferre, novi. Scias igitur Grotium [cui Batavorum decori dubito an adhuc † maledixeris; quare occaſionem hanc arripias] ſcias magnum Grotium ita vertiſſe.

O decima Aonidum, Rhodoclea, & Gratia quarta,
Mortalis generis gaudia, plebis amor.
Sic digitos, celeresque pedes, oculosque gubernas,
Sit nihil ut prae te Gratia, Muſa nihil.

Prius re vera verterat *Caramalle*, ſed id ipſe induxerat, & alterum illud ſubſtituerat. Rhodoclea autem ſaepe a Rufino in Anthologiae Libro VII celebratur. etiam in epigrammate inedito,

Νῦν ἔγνων, Ῥοδόκλεια, καὶ ἡ Κύπρις. εἶπε τὸ κάλλος
Τοῦτο πόθεν; σὺ, δοκῶ, τὴν Θεὸν ἐκδέδυκας.

Sed illa forte nihil ad hanc Leontii. lectionem hanc autem eſſe unice veram, ſi vel dubia eſſent cetera argumenta & ipſa Leontii aetas, nam ſunt multi, ſatis evincit Membranae Palatinae auctoritas. Hoc unum autem addam ad hunc epigrammatis locum, aliquem ſuſpicari poſſe, ſi Leontius hic Caramalli aetate

† Ita tamen hunc ſugillat in Menandreis p. 31. „*Sed, o ſumme virorum, quod pace tua dicam, nimis feſtiva eſt haec interpretatio ſimul & ſuſpicio. nam quid? an ille, qui navem amiſit, dici poteſt* πλῶν κώπαις. *imo hoc nullus ego intelligo* [intellexiſſes, Macvi, ſi Britannias petens naufragium feciſſes, & ſcaphae biremis auxilio deſtitutus, mergos litore porrectus juviſſes] *at quam nativum, quam accommodatum, quod mihi in mentem venit, ſimul ac locum attigi.*" Talia tu de te & Grotio audes,

Ὦ παντομισὲς κνώδαλον, σύγος βροτῶν.

aetate

aetate esset antiquior, epigramma potuisse esse factum in Rhodocleam: postea accommodatum ab alio in Caramallum. ita paucis mutatis videmus duo Epigrammata exhiberi L. III. C. 5. p. 119. de duobus Aeliis. ita L. IV. C. 18. p. 350. videmus duo epigrammata in duo Crystalla figura simili insculpta. Sed haec suspicio nullius mihi esse momenti videtur. nam plurima ei adversantur. Nec majoris momenti habuerim, si quis ex iis, quae de successoribus Pyladae & Bathylli traduntur, velit contendere, ita quoque hoc aevo omnes Pantomimos Caramallos & Phebatonas: postea Helladios & Theodoros esse dictos. (videatur Savaro ad Sid. Apollinarem C. XXIII. 267) nam sit hoc verum in viris: unde hoc de feminis constabit! & si constaret, nihil ad hunc locum faceret, ubi semper ambiguitas non ferenda remanebit, si femina sub Caramalli nomine sit celebrata.

Vellem autem huic capiti satis prolixo finem imponere tandem per Pavonis ineptias liceret. Sed & aliae nugae hic nobis occasione hujus epigrammatis adponuntur. Nam ita pergit. „ *Illud praeterire non possum, quia verba hic adducta vides. Quid* ὄμματά σοι καὶ ταρσὰ ποδήνεμα? *ταρσὰ ποδήνεμα novi: sed* ὄμματα ποδήνεμα *nostine? vix puto. mihi certe ignota sunt. dicam uno verbo, ne haereas: amanuenses belli ista sibi finxerunt belle: ipse Leontius scripsit,* βήματα σοὶ καὶ ταρσὰ ποδήνεμα. *id bonum est, omnesque intelligunt. cum prima litera versus omissa esset, ex* ήματα *factum* ὄμματα *ab oculis carente. hoc tene.*"

Quot verba tot inscitiae & audaciae documenta hic dedit Pavo. singula excutere libet, ut coronidem convenientem tot crassis Nostri in Anthologia erroribus inponamus.

Ab ultimis ordior. *Literam primam omissam* huic aberrationi ansam dedisse hariolatur. Discat Pa-

vo, in Codd. recentioribus Graecis aliquando, rarissime in vetustioribus, prima elementa omissa inveniri: nisi forte in principio capitum, sectionum, librorum. Sed & illud, dico, non frequenter. nam cum Graeci priores versuum literas tam in prosa quam in vorsa non majusculas fingerent, causam easdem omittendi nullam fuisse adparet. In Latinis Codd. contrarium obtinuit, ut videtur, etiam antiquitus. Ut scilicet ornatius illae pingerentur. Sed de hac re & ceteris ad lectionem Manuscriptorum spectantibus, saepe agendi dabitur occasio. videamus jam emendationem falsam certo, utpote falsa ὑποθέσει nixam.

Rogat ergo an novimus ὄμματα ποδήνεμα, *oculos instar ventorum currentes & veloces: nam ποδήνεμος, qui pedes instar venti celeres habet.* ita passim ποδήνεμος Ἶρις. Sane desperamus tale quid inveniri posse, quia id ignotum Pavoni. ergo tentemus an explicatione locum adjuvare possimus. Numquamne igitur Critico nostro loca obvia fuerunt, ubi unum adjectivum vel unum verbum duobus substantivis adjungitur simul, cum tamen proprie modo uni ex his conveniat, & alteri ex parte modo per metaphoram, vel aliam figuram adcommodari possit. exempli gratia, quando Horat. L. IV. Od. 4. vs. 4. canit:

> *Dirus per urbes* Afer *ut Italas*,
> *Ceu* flamma *per taedas*, *vel* Eurus
> *Per Siculas* equitavit *undas*.

quamvis Euripides Phoen. 221. Ζέφυρον ἱππεύσαντα dixerit, non fatebitur proprio sensu τὸ *equitare* modo applicari posse *Afro:* sensu metaphorico *flammae & Euro?* Non in Terentiano illo *annis pannisque obsitus.* quamvis *obsitus aevo* occurrat etiam per se, proprie *obsitus* ad *pannos*, metaphorice ad *annos* referendum agnoscet? Quando Justinus L. V. C. 6. me-

memorat *strages occisorum & captivorum:* non vim totam vocis ad *occisos*, partem modo ad *captivos* referet? Atqui liceret hic ita ποδήνεμα proprie ad ταρσὰ referre, inproprie ad ὄμματα: & respectu hujus vocis accipere ποδήνεμος tantum pro ταχὺς, ὀξὺς, εὔστροφος. ita ὄμμα θοὸν ap. Oppian. Cyneg. III. 143. Praecipue cum Hesychius ποδάνεμοι simpliciter interpretetur ταχεῖς. quem locum tamen eluserit, si Canonem admittat, quod tamen ab ista omnia aliena inprobandi κακοηθεία ejus non exspecto, Eruditissimi J. Alberti, quo tantundem hic locus valeret, ac si scriptum fuisset ποδάνεμοι, ποσὶ ταχεῖς. videantur Miscell. Observ. Vol. I. T. III. p.421. & Miscellanea ejus Critica post Glossarium in N. T. Suidas quoque ποδήνεμος. ἡ ταχεῖα.

Αἰθυίης, ξένε, τόνδε ποδηνέμυ ἔννεπε τύμβον.

qui locus desumtus ex Anthol. L. III c. 24. p. 268. Sic equidem statuerem. sed non sic Pavus. qui nisi *oculos*, doceamus, *pedibus uti: eosque ambulare: coelumque & terram percurrere*, ὄμματα ποδήνεμα non admittet. Si liceret Hieroglyphica vel Basilidianorum monstrosas gemmas advocare, forte rem expedire liceret: in quibus oculo currente videor *oculum* observasse *ambulantem*. Sed non licet. Vadimonium ergo deseremus? non puto. Sed ecquod erit praemium, si *oculum* ego *currentem* & *celeripedem* tibi sistam, Pavo? non sistam enim, me hercule, nisi promittas, si hoc fiat, te ipsum oculis carere, non librarios. conditionibus adstipularis? Adstipulor, & si hoc fiat, talpa, Thamyra, & ipso fraterculo meo Polyphemo, Ulixis titionem jam passo, coeciorem coram omnibus & singulis me confitebor. Agedum, utere igitur oculis, qualescunque adhuc habes,

 ut

ut hos Aeſchyli verſus legas. exſtant in Trag. ſeptem contra Thebas vs, 629.

> Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει,
> ΠΟΔΩΚΕΣ ὌΜΜΑ, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται
> Παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ.

Sch. recte εὔστροφον. vides ὄμμα ποσὶν inſtructum? ſed aliquam Sycophantiam comminiſcetur forte Sycophantarum primipilus, per quam oſtendat immenſum quantum ποδῶκες & ποδήνεμον ὄμμα diſtare. Atqui, ut coepi dicere, utraque vox nihil aliud notat quam ὠκὺς, ταχύς. nam eadem ratione idem Aeſchylus Choeph. vs. 574.

> Θήσω, ποδώκει περιβαλὼν νεκρὸν χαλκεύματι.

Sch. recte. Ταχεῖ ξίφει. ὡς ἐπὶ ἐμψύχου.

in his locis igitur *properipes ferrum*, *oculus*, notat *celeriter motum oculum & ferrum*. Non expalleſcis, Pave, utut δεισιδαίμων, cum *oculos & gladios pedibus ambulantes videas*. Quid ſi *pedes* etiam & *manus videant*? certe eidem Aeſchylo primo loco laudatae Tragoediae vs. 560. Χεὶρ ὁρᾷ τὸ δράσιμον. Quare te iterum moneo, Pave, ut diligenter Poëtas & alios ſcriptores legas. & poſt lectionem ſedulo locutiones in pyxidas tuas condas, unde expromere poſſis, ubi opus. Et ſic denique prudenter & ſobrie judicia de dicendi formulis proferas, nec ex tuo ſcire, quod nihil eſt, metiaris patentes illos linguae Graecae campos: quos doctiſſimi viri ſe nunquam ex decima parte permenſos profitentur; qui ita modeſti animi indicia praebent, quae hic & ubique in te deſiderantur.

Ita forte poſſem aliquot lectores dimittere: qui ſibi ab praeſtigiatore hoc oculos effaſcinari patiantur.

Sed

Sed latent, latent alia hic etiam inscitiae & quidem summae ἐξανθήματα. nam quae adhuc adduximus, minime opus fuisset, si statim refellere Pavonem ex ipso loco voluissemus. nam nihil minus, quam ut τὰ ὄμματα hic vocentur ποδήνεμα illud epitheton ad vocem ταρσὰ solam pertinet, nec debet trahi ad ὄμματα. Tortuoso isti cerebello, & nulli alii potuit umquam placere haec ita confundere. Ὄμματα hic nullo epitheto donata a Leontio. Quis enim ἀμύσω huic Literatori tantum jus in poëtas dedit, ut per hunc ipsis non liceret unum substantivum ornare epitheto, alterum nullo? Qui tantus stupor mentem illam amentem Pavonis incessit, ut hoc accidere ignoret centies, imo millies! Quod si hic ἱερωσύνης Canon obtineat, quot non egregiae interpretationes & explicationes in auctoribus nascentur brevi. ex gr. Ovidius L. II. Metam. 217. vel emendandus vel in Geographia plane puer fuerit. quid enim!

Ardet Athos, Taurusque Cilix, *& Tmolus & Oete.*

nostine montem Atho in Cilicia? vix puto: mihi certe ignotus est. quare hic locus in eodem valetudinario cubat cum nostro versiculo: utinam eundem sortiatur medicum. At Latini hac in parte nihil saperunt. quid in Anthol. L. VI. p. 436.

Ἀ φόρμιγξ, τά τε τόξα, καὶ ἀγκύλα δίκτυα Φοίβῳ.

quis non videt poëtam dedita opera epitheton his tribus substantivis addidisse, quod omnibus conveniat! nam *curvam lyram*, *curvum arcum*, *curva retia* novimus. o secretum admirabile. ibidem p. 474.

Ἔστι κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ.

intellige *rosei coloris lilia.* apud Nicand. Alexiph. 551.

> Ναὶ μὴν ῥητίνη τε καὶ ἱερὰ ἔργα μελίσσης.

mihi haeret aqua, cur *resina sacra* vocetur: sed Pavoni non haerebit.

At vero ne lectori *nugari* videar, *si hasce nugas vel serio* vel etiam joco porro *refutem.* [Conf. Anacr. Praef. *****] Puerafter nofter ignoravit constructionem, quam vocant, verborum, nec vidit ita verba ordinari debere, ὄμματα, καὶ ποδήνεμα ταρσά, καὶ φίλα δάκτυλα χειρῶν (ἐστὶ) σοι κρείσσονα τῶν τε Μουσῶν καὶ τῶν Χαρίτων. & tum re vera nihil rotundius & tornatius fcribi poteft.

Deinde quam ineptum illud quod fubftituit βήματα! quae differentia enim eft inter βήματα ποδήνεμα & ταρσὰ ποδήνεμα? Scio Synonyma conjungi a Poëtis & Profaicis quoque. Sed illa ferimus, imo quando intendunt fenfum, laudamus, quando ab ipfis auctoribus profecta: at talia fine ulla neceffitate, fine ulla ἐνεργείᾳ auctoribus invectari a Grammaticis, quis umquam probet!

Ὄμματα autem fummo jure non folum in omni puella, ceu pulcritudinis non minima pars, hic fuerint laudata: verum & in faltante, quia oculi manuum & pedum motum geftumque omnem comitari & exprimere debent nam alioquin illud in faltatorem talem conveniret.

> Δάφνιν καὶ Νιόβην ὠρχήσατο Μέμφις ὁ σιμός.
> Ὡς ξύλινος Δάφνην· ὡς λίθινος Νιόβην.

Forte tamen aliquis, qui hic verum Caramallum intelligi adhuc contenderit; aliquam re vera majoris fpeciei difficultatem moverit, quod hic *oculi* laudantur in *Mimo:*

Mimo: cum *oculorum vibrationes & motus* possint videri propter *personas* sive *larvas*, quibus Mimi Mimaeque faciem velabant, minus patuisse spectatori. Sed sciendum *personas* mimorum longe fuisse minores & habiliores, quam quas ceteri histriones induebant. id aperte testatur Lucian. περὶ Ὀρχήσεως. p 796. 797. aliis tribuens personis, στόμα πάμμεγα, κεχηνὸς, ὡς καταπιομένου τοὺς θεατάς: at mimis οὐ κεχηνὸς, ἀλλὰ συμμεμυκός. quales fuerint patet ex figura Inscriptioni Gruterianae p. MXXIV additae. ubi etiam una figura sine larva exhibetur. nec credibile est oculis loquacibus non usos fuisse, qui

> *Nutu, crure, genu, manu, rotatu,*
> *Clausis faucibus, at loquente gestu,*

omnia exprimebant. Inde & νεύματα ipsis tribuuntur: quae inter amantes, quales saltabant, frequentissima. Anthol. VII. 464.

> Καί με μένειν ἰκέπυεν. ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθής,
> Ὄμματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μόνον.

Imo oculis hic etiam suas partes fuisse patet ex illo Pyladae Pantomimi dicto, quo is sedens inter ceteros spectatores increpabat Hylam, dum Oedipum coecum saltabat: σὺ βλέπεις. ut legere est apud Macrob. Lib. II. Sat. 7. imo legimus in epigrammate, quod Claudiano adscribitur, εἰς Μιμάδα γηράσασαν καὶ καλλωπιζομένην. [Epigr. XVI.]

> Ἠλεμάτοις ἀκτῖσι χαράσσεται ὄμματος αὐγή.

ubi Gujetus κορύσσεται. *armatur* volebat Cod. Vatic. ἀυγή. Sed cum hic non de Pantomimo agatur, sed sermo de muliere saltatrice sit, minus vel nihil haec

difficultas nos tangit. Et an Leontius in Porphyrio, auriga Venetae factionis, *oculos* laudaverit, de eo enim L. IV. Anthol. 403.

> Νῦν δ' ἡ νέος τις μῦθος ἀείσεται, ὡς τάχα Νίκη
> Ὄμματα καὶ δίφρους φίλατο Πορφυρίου.

& in Rhodoclea, si vis, hujus generis saltatricum principe, veloces illos animi nuntios omitteret? absit, absit. hoc tene.

Jam, Lector, tecum reputes, quid exspectandum ab homine hoc, qui non hic vel illic, sed in omnibus epigrammatibus, quae tetigit, tam in emendatione quam explicatione adeo crassos errores commiserit: tot inscitiae, tot temeritatis documenta dederit. Ride igitur vanam Pavonis jactantiam, qui tam stupido ingenio natus; tam nulla eruditione praeditus; tam curta adminiculorum & frivola supellectile instructus, Anthologiam, opus difficillimum, edere pollicetur. ride: imo cachinnos para, quibus hominem, si abortus forte in lucem umquam protrudatur, digne exsibilare possis.

CAPUT VIII.

Epistola Vibio praemissa: Emendationes in Menandrum & Philemonem: & Diatribe de Alea leviter perstringuntur.

SECTIO I.

ADhuc litora legimus: nunc in altum vela danda sunt. Tu nobiscum, aeque Lector, late patentem licet & tot monstris scatentem Oceanum constanti tamen, & securo animo decurre

curre

curre. juverit tam variae ſpeciei cognoviſſe belluas: & profuerit forte non minus, ne ignaris & incautis non ſine damno ingruere contingat. Nauſeae autem, ſpero, ita medebimur, ſi rectum ſemper, quantum fluctus & turbines, ab Aeolo iſto excitati, ſinant, curſum teneamus. Portum vero tum demum voti compotes attigiſſe nobis videbimur, ubi bonos auctores veteres a belluinis ejus inſultibus vindicaverimus porro: & tot res latrocinio doctiſſimis inter recentiores viris ablatas & adhuc occultatas, dominis reſtituerimus ſuis. ut ſic Archipirata hic literarius, juſto perculſus terrore, ſeſe in poſterum in antris ſuis & ſpelaeis continere & occulere ſatius habeat: vel ſaltem modo Liburnicis & ſcaphis brevibus, non ipſis navibus longis & altis triremibus gravis evadere audeat. Cynoſura autem nobis erit ipſe ordo temporis, quo turbulentum hunc foetentium aquarum gurgitem diffundi contigit.

Quam malis auſpiciis ipſa rudimenta aggreſſus fuerit Pavo, vidimus in prima notula Vibio praemiſſa, quam riſui expoſuimus p. 71. hujus Vanni.

Mox, cum Ph. Jac. Mauſſacus ad Plutarchum de fluminibus p. 252. [p. 15. Edit. Hudſon.] attuliſſet locum Vibii de Pactolo, Pavo invertit notam, & Vibium ex Plutarcho illuſtrat: quem una cum Mauſſaco his verbis caſtigat. „ *Adpoſite Vibius de Pactolo pag. 69.* Pactolus Lydiae, qui decurrens aurum trahit. *nihil notius. interim non aurum modo trahit, ſed & lapidem auro commixtum, cui, ſi dis placet, arcae nummariae tuto committi poterat cura. Teſtis Plutarchus in Pactolo.* Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος Ἀργυροφύλαξ καλούμενος. ἔστιν δὲ ἀργύρῳ ὅμοιος . . . καὶ περὶ τὰς εἰσόδους τῶν θησαυρῶν τιθέασιν, καὶ διαφυλάττουσιν ἀκινδύνως τὸν διατιθέμενον χρυσόν. *ita legendus ille locus. pro* ἀργυροφύλαξ *in libris noſtris nunc* ἀρυεραφύλαξ. *quo nihil ineptius.*"

Ait

Ait *ita legendus ille locus.* quasi totam periodum emendaret hic illic. sed modo tangit unicam illam vocem. Mihi autem vero similis non minus videtur Th. Reinesii conjectura in Var. Lectt. III. 14. p. 557. qui αὐροφύλαξ emendat, & docet antiquis Graecis αὐρὸς *aurum* notasse. praecipue quia ait Plutarchus, διαφυλάττουσι τὸν χρυσόν: & quia Pactolus *aurum* vehebat. Sed quum Plutarchus mox subjungat. ὁσάκις ἄνω φῶρες ἐπέλθωσιν, σάλπιγγος ἦχον ἀποδίδωσιν ὁ λίθος. οἱ δὲ ὡς ὑπὸ δορυφόρων διωκόμενοι, κατὰ κρημνῶν φέρονται. καὶ καλεῖται ὁ τόπος τῶν βιαιοθανατησάντων Πακτωλοῦ φρουρά. forte videbitur posse commode legi ἀργυροφύλαξ, forma τοῦ ἀργυροπόνος. vel retineri ἀγροφύλαξ forma ὑδραφόρος. ut lapis hic vocetur *custos agri*, *campi circa Pactolum.* Verba tamen superiora magis innuunt *auri custodem* fuisse vocatum.

Pergit ita: „*Lego p.* 33. . . . *nam vel hic vel ille articulus haud dubie est insititius.* . . . *simile exemplum in* Indice Lacuum. *Nam cum recte Vibius scripserat suo loco:* Benacus Galliae, unde Mincius fluit. *forte fortuna in quibusdam libris contra literarum quidem tenorem, sed prono amanuensium lapsu*, Venacus *irrepsit pro* Benacus, *quod simulac nasuti alicujus Grammatici oculos in se convertit, bonus ille de* Benaco *non cogitans & genuina γραφῇ, mox lacus alterius existimavit nomen, adeoque Codices alios suo loco bis splendidis locupletavit oppido!* Venacus Galliae, unde Mincius fluit. *in quod postea, ut error errorem trahit, in* Venatius *ab iisdem Lucumonibus mutatum.*"

Codex meus utroque loco agnoscit hanc paragraphum; & ultimo loco *Venacus* recte. Qui legit ea, quae doctissimus Pierius contulit ad Virgilii L. X. Aen. vs. 205. de Orthographia hujus vocis & similium, videbit, non esse fortuitum errorem, sed constantem etiam Grammaticorum virorum scribendi morem. qui quam antiquus sit, ego non definierim,

sed

ſed jam Hadriani tempore obtinuiſſe patet ex numo, in quo DANUVIUS pro DANUBIUS, quem refert Triſtanus Tom. I. p. 396. & Spanhemius Tom. I. de Praeſt. Numiſm. p. 120. videatur quoque H. Stephani Praefat. ad Lexic. Latino-Graecum. Demonſtret jam noſter Lucumo, Vibium ante ea tempora vixiſſe, & cum hunc libellum in literas digereret, in uſum filii ſui, non potuiſſe gemino loco referre eundem fluvium vel lacum, ne, ſi forte in ſcripturam diverſam incideret adoleſcens, dubius haereret. quoties non videmus Heſychium, Suidam, aliosque eadem vocabula diverſis literis recenſere, quia ita κείμενα in auctoribus inveniebant! quae delere, non niſi temerariis hominibus placebit.

Mox de ſinu Saronitico Pavus ſequitur Ortelium in voce *Canthi.*

Deinde Vibii verba p. 41. *Hydaſpes Indiae per Parthos & Medos defluit, Indo miſcetur & Caucaſum alluit.* [pro quo in Codd. *Hydaſpes Indiae urbis Mediae, defluit Indo ex Caucaſo.* & alii aliter.] ſic conſtituit, *Hydaſpes urbis Mediae, defluit Indo ex Caucaſo.* & adjicit. „ *caſus tertii uſum & δύναμιν noſti praecipue apud Graecos. quid quaeris! haec genuina lectio eſt, quam miſere interpolaverunt* homines doliares.“ An non ipſe hic ſit homo doliaris, dubito. nam nulli alii in mentem venire poterat, conſtructionis genus poëticum &, ut ipſe ait, Graecis uſitatius quam Latinis, quale *it clamor coelo*, velle obtrudere Vibio in tam ſimplicis ſtyli Libello.

Illa de fonte Ammone p. 20. mera ſunt ſomnia. nuſquam ille fluxit, niſi in madido iſto cerebello. Sequitur p. 110.

Cyane Syracuſis per quem Anopos tranſit.
Per Styga Paludem.
Cocytus inferorum.

hoc

hoc ordine in Codice meo. crediderim fere Vibium duas periodos copulasse, quia literae vicinae favebant: & deesse comparativam particulam ΩΣ. *transit, ut per Styga.* Scilicet Anapus miscetur Cyanae, ut Cocytus Stygi. Ovid. 2. Pont. X. 26.

Quaque suis Cyanen miscet Anapus aquis.

Nam Cocytus est τῆς Στυγὸς ἀποῤῥώξ. nihil notius ex Homero. vide Cerdam ad Virgilium L. VI. Aen. 297. Si id non placet Cl. Hesselii amplecterer διόρθωσιν, qua periodum *per Styga paludem* refert unice ad *Cocytus Inferorum.* nam Pavoni *per* in *prope* mutanti erat ostendendum, ita tradidisse veteres expressis verbis: alioquin omnia, quae in Plutonis regno sunt, fingere possumus sibi vicina, quia in superis dum sumus topographiam inferorum noscere non licet accuratius, nisi ex poëtis, qui nihil nesciunt. at, ut dixi, *Cocytus* non modo *prope Styga* fluit, sed cum ea miscetur, vel ex ea oritur. deinde commentitia est illa vocis *prope* nota *pre* in Manuscriptis. nunquam enim ullus librarius ita hanc vocem exaravit. quae *ppe* a tachygrapho scriberetur ducta lineola per imam partem primae literae *p*. In loco Vibii autem viri docti corrigunt, *per* quam *Anapus.* non obloquor. Sed videndum an non commode ad *lacus* subintellectum possit referri pronomen. Sic mox, *Inatamana lacus, ex quo.* Sed ibi tamen adest ipsum vocabulum *Lacus.*

Et haec sunt quae Pavus inflato stylo in ista epistola venditavit publico: quae quam inania sint & levia, patet unicuique *nunc.*

SECTIO

Sectio II.

INſpiciamus jam ſecundum Critici noſtri foetum: *Emendationes illas in Menandrum & Philemonem.* quem diu pro ſuo agnoſcere noluit iniquus pater. cum tamen eſſet γνησιώτατον ἐκ πατρὸς παιδίον. neque enim ulla particula in toto corpore, unde non Thraſonica & Cynica genitoris indoles eluceat atque oculos feriat. ut coecos eſſe dedita opera oporteat, qui hodie de Auctore Infamis illius Libelli dubitent, vel dubitare ſe ſimulent; poſtquam ex collatione ſtyli, quo in ſcriptis poſtea proditis utitur, & tot aliis indiciis eum certo agnoſcere licuit. quin ſi vel epiſtolam illam Vibianam homines olim cum hoc ſcripto contuliſſent, vix de vero auctore ambigi potuiſſet. De effrena autem illa convitiandi licentia, quae toto illo libello regnat, Lectori ex capite quinto hujus opellae abunde conſtiterit: nec iterum ingratam hanc cramben adpoſuerim. pauca modo loca iſtius farraginis perſtringere conſtitui: nec litem hanc noſtram facere vel minima ex parte volo. Si quid enim peccavit J. Clericus, ut re vera plurimum hic peccavit, Bentlejo ſatis poenarum dedit. nec vindiciae ipſius Clerici, & multo minus Philargyrii Cantabrigienſis calumnioſae ἀντιλογίαι efficere potuerunt, quin rerum harum intelligentes viri jure cenſuerint, longe melius famae ſuae fuiſſe conſulturum Clericum, ſi ab edendis Comicorum fragmentis manum abſtinuiſſet, imo ſi poëtas, quibus numquam niſi obiter ullam operam dediſſe ſatis adparet, omnino intactos reliquiſſet. Sed aliter jubebant omnigenae eruditionis cupido famae, & pecunioſa Bibliopolarum imperia. At haec miſſa faciamus: & telam, quae prae manibus, pertexamus.

Pag. 1.

Pag. 1. ſtatim

Flebile principium, foliisque inſcribitur αἶ αἶ.

legitur enim

Τί πολλὰ τηρεῖν πολλὰ δεῖ δεδοικότα.

ille: „ Τί *flacceſcit & ipſa ſententia.* legendum

Αἶ πολλὰ τηρεῖν - -

p. 31. rurſus idem αἶ intrudit. apud Athenaeum enim legitur IX. 373.

— Ἀλεκτρυὼν ὥς ἐκκεκράγῃ μέγα
Οὐ σβήσετ' ἔξω, φησὶ, τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν

Pavus. „ *Metrum apud Athenaeum vacillat, nec a praeſtantiſſimo* Caſaubono *reſtitutum miror, quod hic facere non erat mehercule! adeo difficile; nam en, en ſic confuſa digero*

— Ἀλεκτρυών τις ἐκκεκράγῃ μέγ', ὦ
Σοβήσετ' ἔξω, φησὶ, τὰς ὄρνιθας ἂν
Ἡμῶν ἄπο.

Mirare, Lector, facilem digeſtionem verſus, ubi ὦ vides in fine verſus: voculam ἂν infartam: & praepoſitionem ἄπο caſui poſtpoſitam. „ quamvis *pro* ἂν, ſecundum Pavonem, *legeretur* & *forſan elegantius* αἶ, θηρίρημα, *ut noſti*, δυσφορικὸν; *quod hic ſingularem habet* emphaſin, *ſi verum eſt, quod ſuſpicor* &c." adite ad Pavonem, Poëtaſtri, ſi quando fulcris verſuum opus habetis: ille vobis elegantiſſimas voculas αἶ, γὲ, ἂν

&

& similia suppeditabit. rursus p. 63. non minus belle ex βύλομαι facit βύλομ' αἰ.

Τί τῦτο σιωπᾶν βύλομ', αἰ τλὼ νύκτα, τλώ.

ubi rursus nota illud τλὼ in fine versus, & inspice locum. ibi mira enim facinora designat, hic tamen non recensenda. rursus eodem vocabulo Αἰακτὸς Criticus donare tentat Q. Calabrum L. XII. 56.

Αἱ μὲν ὑπέρθε μέγα κτυπέυσι δ' αἰθέρης Βροντῇ.

Sed sinamus illum quantum velit αἰάζειν.

P. 16. ait. „ *mihi perplacet quod Justinus posuit.* (docente Bentlejo)

Ὁ νῦς γάρ ἐςιν λαλήσων Θεός.

mihi quoque illud perplacebit, simulac ostenderit, primam syllabam in λαλήσων produci. Sed forte ὁ omissum causabitur errore typothetae. veniam igitur hujus vitii prosodiaci largimur facile: nam mox centum aliorum poenas dabit.

P. 17. Ex πᾶσι νῦν facit παῖ οἶνον. *puer da vinum.* & vocem ἄκρατον infercit. Sed de illa audacia nihil dicam in posterum. nam video Bentlejum eadem licentia uti: tamen longe parcius & semper favente saltem Mente Bona. Pavo e contrario semper in sensum communem fere offendit insulsissime. verum ut ad illud παῖ οἶνον revertar. id ipsi *adeo festivum videtur, ut nihil supra.* Quis proinde non hoc vinum adpetat, cui hederam talem adpendit popinarius? at mihi vapidum & vix Graecum videtur. nam non solent Comici istos hiatus facile committere. ut egregie docuit Phileleutherus Lipsiensis sive Bentlejus p. 33. LXXVII. p. 80. CLXXV. p. 125. CCXCII. p. 126. CCXCV. & ex eo Scri-

 ptores

tores Actorum Lipsiensium A. MDCCXI. p. 31. Qui & p. 299. Nostrum eo nomine taxaverunt, quod ubique hiatus admittat, & vocales longas ante vocalem corripiat. Nam in his longe parciores sunt poëtae Graeci, quam vulgo creditur: & praecipue Comici, qui vulgarem & pedestrem sermonem omni consectabantur modo. deinde intrudendo vocem ἄκρατον secundo loco Anapaestus in Iambico est. qui pes sane ea sede saepe occurrit, sed malim talia a Criticis non proficisci.

Παῖ οἶ|νον ἄκρα|τον πῖ|θι μαί|νῃ γὰρ | κακῶς.

nisi turpius errarit & tribrachyn crediderit. μαίνῃ illud furtificum est, & Bentlejo debetur.

P. 20. ait. „*Nam apud Photium πεντεκλεναὶ, si fides auctori anonymo habenda sit.*" Tune, cujus malam fidem jam toties deteximus, tune Bentleji fidem sollicitabis? Quamvis autem Bentlejus per se sit testis locupletissimus, sciat Lector etiam meo testimonio sic legi in Photio, & Anonymi nostri petulantiam abominetur.

P. 25. Quisquis poëticas aures habes, hos audi canoros Iambos:

Οὐ δεῖ γὰρ ἀδικεῖν οἰκέτας. ἄλλως τε καὶ
Ὅταν μετ' ἐννοίας τινὸς πλαίσωσι, μὴ
Πονηροί. αἰσχρὸν τοῦτο γ' ἄρ' ἔστιν πάνυ.

Quantum melius Bentlejus!

Οὐ δεῖ γὰρ ἀδικεῖν τοὺς ἱκέτας, ἄλλως τε καί
Ὅταν μετ' εὐνοίας τινές, οὐ πονηρίᾳ,
Πταίσωσιν· αἰσχρὸν τοῦτο γοῦν ἔστιν πάνυ.

nota praeterea fulcrum illud γ' & ἄρ' produci, cum corripiatur. nam ἄρα & ἆρα pueri sciunt scribi di-

verso

verso sensu. Sed poëtae ἄρα scribunt adfirmandi quoque notione. Hesiod. Ἐργ. 372.

Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.

ubi ἄρα editur. Gujetus frustra ἄρ τοι tentat. Theocrit. VII. 105.

Εἴτ' ἔστ' ἄρ' ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς εἴτε τις ἄλλος.

ubi viginti Codd. ἄρα. quare ego in locis omnibus, ubi occurrit adfirmandi significatu, ἄρα scribendum autumo; si versus longam postulat syllabam. licet passim aliter fiat. sic Kusterus edidit in Aristophanis Plut. 546. Nubibus vs. 130. Acharn. 322. & aliis locis ἄρα, ubi alii ἄρα. Scilicet distinctionis caussa ἄρα semper aliis scribere placuit. quare Pavonis hoc non est peccatum peculiare: si peccatum.

P. 31. nobis vocem poëticam ἄλιος: imo inde formatam ἀλιώτερος, quod apud neminem forte exstat, obtrudit in Menandri fabula. jure hoc vocabulum eandem censuram subeat, cum πίλεια, ὄσσα, ἐστί. διζεῖν. de quibus Bentlejus in Menandr. p. 21. XLII. p. 102. CCXXVII. p. 42. XCVIII. p. 80. CLXXV. p. 120. CCLXXXI. quae tetigerunt Acta Lipsiensia loco laudato. porro hunc versum procudit, si Diis placet, Iambicum.

Ἀλιώ|τερός ἐ|στι, διπλά|σια γὰρ | ἐσθίει | μάτην.

& addit. „*Sic versus fit numerosior, si* ἐστι *retineas: quod Grotium induxisse miror.*„ Grotius habet,

Ἀθλιώ|τερος, | διπλάσι|α γὰρ ἐ|σθίει | μάτην.

Jam tu, Lector, aures adhibe, cujus versus sit numerosior. Sane, Pavo, Midae habeat necesse est;

qui tuum praeferat: in quo duo Anapaesti, duo Tribracheis & Creticus sive per συνίζησιν Spondeus: cum in Grotiano sint duo Anapaesti & unus Tribrachys. De συνιζήσει mox loquemur. Sed prius non possum, quin mirer hominis pessimam fidem in Lectores suos. Se mirari ait, Grotium induxisse τὸ ἔστιν. Grotius saltem id monuit a se factum. at ego non satis mirari possum, cum in Joanne Stobensi exstet in Editione Veneta MDXXXV.

> Ἀργὸς δ᾽ ὑγιαίνων, ἢ πυρέττοντος πολὺ
> Ἔσθ᾽ ἀθλιώτερος, διπλᾶ οἷα γοῦν ἐσθίει μάτην

& in aliis:

> Ἔσθ᾽ ἀθλιώτερος διπλάσια γοῦν ἐσθίει μάτην.

Pavum ausum fuisse ἔσθ᾽ in ἔστι mutare, & loco suo movere inscio lectore, & sic vim versui inferre intolerabilem? quid enim? *Ceterum ut*, ait, *versui Iambico plenissime satisfiat, necesse est, moneo, ut vel in voce διπλάσια vel altera ἐσθίει, duas syllabas per Synizesin in unam contrahas.* rursus commentum cerebello Pavonino condignissimum. nam quis unquam tales Synizeses in Aristophane vel Menandro vel per somnium vidit? At vidit Pavo vigilans. nam p. 10. exprobravit jam Bentlejo, quod συνίζησιν non tulerat in

> Καὶ πετάρων ὠῶν μετὰ τοῦτο, Φιλτάτη,
> Τὸν νεοττόν.

& legi jusserat jure optimo ex prima Suidae Editione τὸ νεοττόν. At ut contractionem locum habere ostenderet Pavus, allegarat vulgatissimum Θεός. in qua voce sane συνίζησις locum habet apud Tragicos etiam. Sed id in omnibus velle fingere temerarium. in Hexametris

xametris ſimilia, ut ſaepius jam tetigi, facilius feruntur, quam in Iambis Comicis, ex quibus exemplum adductum oportebat. nec deerant tamen aptiora exempla ex ipſo Ariſtophane. apud quem ἴα, θέας & alia contracte occurrunt. ipſe p. 63. talem nobis prodit Iambum.

Πολλῶν | κακῶν | ἀρχη|γὸν! οἴ|μοι, Κρεω|βύλλῳ.

ubi ait. „Κρέω *in* Κρεωβύλλῳ *patitur Synizeſin, ut verſui morem gerat. ut notum eſt.*" cur non Κρωβύλη? at eſto. Talia uſu veniant in θεός. νεοττός. νέωτα. (Κρεωβύλη). χρυσέω. ἑῶμεν. στεῶμεν. χρεώ. apud poëtas Heroicos, imo apud Comicos. ſed dandum exemplum, Pave, ubi Ἰῶτα ita contrahitur, ut hic in διπλάσια vel in ἐσίδ dandum e Comicis. ne forte pro tua ἀκρισίᾳ hic advoces quae Hephaeſt. habet pag. 9. nam talia exempla a Socci facilitate plane aliena ſunt. Atat ipſe Menander in incerta Comoedia p. 220.

Ὦ παῖ σιώπα, πόλλ' ἔχει σιωπή καλά.

ubi σιωπὴ fit diſſyllabum notante Pavone p. 91. ut pronunciarint σιωπὴ, ut *objice*, *parjete*. hoc notent erudita corcula. at quo auctore tu nobis hoc fragmentum ſanum praeſtabis. cur non, quod Tu & Clericus monere debueratis, cum margine Edit. Tigur. Stobaei C. XXXIII. legerim (ſed laudatur ex Apoſtolio)

Ὦ παῖ σιώπα, πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά.

& ſic procul dubio legendum. mutatum ab ineptis idem ſonantium ſyllabarum aucupibus, qui ſemper echo illam prioris vocis in poſteriori periodo exaudire amant. Quo futili praetextu non ſemel auctores

tuos corrupisti, ut videbimus in sequentibus. vidimus autem p. 189. Vanni, saepe Synonyma commutari. quidquid sit, talia non temere mutanda, ubi consentiunt libri: verum, ut saepe monuimus, obtrudere auctoribus est κακόζηλον.

P. 37. Ὁ παντομίμων στίχηρος, ἄθλιος,
Ἀχρηστος εἰς γῆν, παραστρέφεσθ' ὁμολογῶν.

Pavo. „ *Non male Grotius* ὁ θαυμάσιος. *nos tamen* (οἱ ὑπερθαυμασιώτατοι) *fortasse melius.*"

Si haec scribenti ad cubitum adstitissem, inpudenti Thrasonidae grandem inpegissem alapam.

P. 39. legit,

Τοὺς τῆς χαμευνῆς ὅρους ὑπερβαίνεις, γύναι,
Διὰ τὴν ἄλην.

In Codd. αὐλὰν λίαν. Salm. δι' αὐθαδίαν. Grot. δι' αὐθαδείαν. Sed Bentlejus ostendit secundam in αὐθαδείαν produci. legit ergo facillima emendatione

Αὐθαδία, πέρας γὰρ ἄυλειος θύρας.

His non contentus noster suo more absurda comminiscitur. & primo ἄλλῳ conjicit. quae vox rursus peccat, ut vox ἀλιώτηρος. non est enim Socco propria: quamvis optima & restituenda Nicandro in Alexiph. vs. 124. ex Codice.

Αὐτὰ ἀγαλλέωσι, ἀλλῷ δέ σφιν ἤθεα φωτὸς
Ἄψυχος πιδᾷ. vulgo ἄλλῳ.

eadem

eadem voce idem utitur vs. 84.

Πολλάκι δ' ἐν Φαιέεσσιν ἄλλῳ ἐτερειδέα λεύσσων.

At ultra progreditur & conjicit αἰλίαν. vox ſoli Suidae, quantum ipſi notum, memorata. & incertae ſignificationis; nam αἰλία redditur ἡ πορεία; jam ἡ πορεία multas habet σημασίας. in utraque emendatione igitur ἀκελσία ejus ſolita deprehenditur.

P. 43. Modeſtia Pavonina ſic loquitur. *ſic ſentio, recte an male, elegantiores ſtatuant. quibus & me & omnia mea permitto lubens.* vellem cognoſcere illos Pavoninos Elegantiores, qua ſpecie eſſent. non certe Scaligeris, Salmaſiis, Valeſiis, Menagiis, Grotiis, Heinſiis, Camerariis, hominibus abnormibus, erunt ulla parte ſimiles: nedum ulli Eruditorum, qui hodie Elegantiorum numero celebrantur, ſed vulgo judice, non Pavone.

P. 44. ait, *minima mutatione* lego

Τῷ Βορέᾳ ἐπιλιμήσας, ἰδοῦ.

At apud Athenaeum eſt ἐπιλιμήσας τῷ Βορέᾳ ἥδιον· ſane minima haec eſt mutatio, ſi ad audaciora Pavonis facinora reſpicias: ſi ad ſanae criſeos regulam, longe maxima. tu tibi conſulens, Lector, elegantiſſimam hujus loci διόρθωσιν Bentlejanam ſequere. & hic idem barbicola eſt, qui mox

P. 47. Φορτικῶς ait. „ *Sed ne quid calidius: Audaces fortuna juvat, non Dea Critica, cujus Sacra nunc obimus. Quare hic ſane ampliandum cenſeo: non omnia poſſumus omnes.*

P. 52. Dum propudioſis iſtis ἐπιμελέω & περιμελέω intenti fuimus (pag. 63. Vanni) neglleximus aliud vitium in Graeca Rudimenta commiſſum: ibi enim ab eodem περιμελέω deducit περιμελέτωσαν. quod inde deſcendere nequit. non magis quam a περιποιέω,

 περι-

περιποιείτωσαν. περιποιείτωσαν dicitur. & sic dicendum esset περιμελείτωσαν; si vox quidem ipsa in usu esset. a μέλω venire μελέτωσαν discat Mulio.

P. 53. Inspice Mammacytho nostro dignas, si tanti, inanias, dum legit ἡ γῦρος, & ride.

P. 57. Re vera παιπάλῳ vannat, dum fragmentum duarum vocularum, adeoque incertum, οὐ μάτλῳ, mutat in οὐ μὰ τλῷ. eadem chorda p. 65. rursus oberrat, & rursus p. 117.

P. 58. Cum conjicit Παιδίῳ ἢ Ἐφεσίῳ solitos manes patitur. Nam qui legit notata a Suida, Photio & aliis Grammaticis de γράμμασιν Ἐφεσίοις, de veritate proditae lectionis dubitare nequit. nam quid! an nescivit Suidas, utrum locus in fabula Παιδίῳ an in Ἐφεσίῳ exstabat. an contendet Pavo eandem comoediam hoc gemino titulo, ut in aliis factum, editam fuisse! id probet, & eum sequemur.

P. 60. εἰς ἴσον δ' ὄγκον σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ.

vellem Metricus noster hunc versiculum dimetiretur. Sed forte τὸν post εἰς & τῷ ante σφόδρ' omissum operis suis inputarit. Porro Clericus loco Sophoclis ex Antigone vs. 1248. hunc locum contra Bentlejum bene defendit p. 42. praefat. qui οἶκον volebat.

P. 62. ἐπ' ἀμφότερα explicat ἐπ' ἀμφότερα κατὰ." *nam*, ait, *voce* κατὰ *non indigemus. quae hic subaudienda est. ista quidem ellipsis non inelegans, nec infrequens.* Sic Callimachus (Epigr. 32) βλέπειν ἀμφοτέροις *dixit. pro* βλέπειν ὄμμασι ἀμφοτέροις. *alia nunc sponte praetereo*." At ajo te illudere credulitati Lectoris, Pavo, cum frequentem adseveras τοῦ κατὰ ellipsin. nequivisti dare unum exemplum. & si id dedisses, tamen non sic frequens evaserit haec ellipsis, locutio

locutio plene effertur apud Poll. II. IV. 84. ἐπ' ἀμφότερα ὦτα καθεύδειν. apud Liban. tamen Epiſtola MCCLXXIX. elliptice. & MCCCXLIII. ἐπ' ἄμφω καθεύδειν. ſimilia loca a te proficiſci debuiſſent.

P. 63. Contemplare hos Iambos miſere interciſos.

> Παιδισκάριον θεραπευτικὸν, τάχιον λόγου
> Ἀπήγαγ', ἴσω ᾖ, τίς ἄρ', τὴν ἀντισαγοῦ.

apud Gellium praeterea verborum ordo λόγου τάχιον Sed illud tralatitium in hiſce ſcriptis.

P. 64. Apud Stobaeum ita legitur C. LXXIV.

> Οἷον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων τὴν λύπη
> φόβος, φροντὶς, πέρας οὐδεέν ἐστι.

Grotius

> Οἷον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων, τὴν φόβος,
> Λύπη καὶ φροντὶς, οὐδεέν δ' ἐστιν πέρας.

Merito hic Bentlejus ſecundo verſiculo ſpondeum ſede ſecunda non tulit. ipſe proinde tentat,

> Οἷον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων τὴν κακὸν;
> Λύπη, φόβος, φροντὶς, πέρας ἐστὶν οὐδεέν.

& facile ſane vocula in fine verſus exciderit κακὸν vel ſimilis. Audiamus noſtrum. „ *Recte Anonymus, nos tamen rectius, opinor, & acutius.*

> Οἷον τὸ γίνεσθαι πατέρα παίδων; μὰ τὴν
> Λύπη, φόβος, φροντὶς, περὰς ἐστὶν οὐδεὲν.

nonne miraris bonitatem & acumen ingenii Pavonini, qui pro κακὸν ſubſtituit putidum illud μὰ τὴν. pro γενέσθαι, quod filum verborum deſiderat, γίνεσθαι obtrudit nobis! pag. 58. magis ſobrie nugatus eſt circa vocem μὰ τὴν. nam ibi ſaltem vox μάτην ex-

 ſta-

ſtabat. hic ſomniculoſum totum quantum quantum eſt commentum. circa quod tamen ita philoſophatur. Sed nolo nugas repetere. apud ipſum lege. Breviter *propudioſe* primum μάτlω ſcriptum fingit. dein illud fictitium μάτlω in μὰ τlὼ mutandum docet. vellem autem diſcere ex Pavone, unde illud μὰ τlὼ adeo in deliciis Menandro fuiſſe ſciat. deinde unde ſciverit eſſe jusjurandum virorum: & tandem ubi illud μὰ τlὼ exſtet. de μὰ τὸν poteſt conſuli Ez. Spanhem. ad Ariſtoph. Ranas. vs. 1422. μὰ τὸν θεόν.

Mox p. 71. eodem modo ſibi hippocampos in aëre fingit, docens, quomodo ἀγαθὸν γάμον irrepſit. audi ipſam lallantem aniculam, ſi te iſta Muſica delectat.

P. 72. J. Clericus contra Salmaſii ſententiam, quem *nimis properanter verba Menandri legiſſe* cauſatur, ἀλμίοις, vocem nihili, reduxerat pro ἀλίοις. At prius illud Graecum eſſe negarat jure Bentlejus. en quam inpudenti Sycophantia re vera reum defendere contendat Pavus! „ Ἀλμίοις, ait, *per* μετάθεσιν *poſitum pro* ἀλίμοις" & advocat exempla ἀμιθρῆσαι apud Callimachum (vide fragm. Bentl. CCCXXXIX) Suidae ἀβελκέστερον. καρδία. κάρτος. Sed quid haec ad ἀλμίοις! nam rurſus ſine judicio obtrudit Comico, qualia nunquam ſibi arrogaverunt, niſi forte ut Tragicos & alios illuderent. dein in primis probandum reſtabat vocem ipſam ἄλιμος apud Atticos vel alios bonae notae auctores legi. Et ſic errata Clericana ille colorare ſtudet paſſim. ſed cum infinita nulla veri ſpecie defendi potuerint, ingenue potius culpa & temeritas in tractanda materia, quae aliena erat a ſtudiis Philoſophi, agnoſcenda fuiſſet.

P. 71. Ἄφες τὸν ἄνθρωπον. τί κόπ̓ἴει? ὦ μέλεε.

Inperite ſane Clericus pro ὦ μέλε ſic edidit. quod tamen

tamen Sycophanta noſter contra Bentleji liquidiſſimas rationes defendere ſuſcipit. vide p. 231. de Synizeſi: quam ſtultum eſt hic advocare, cum centies ὦ μέλε occurrat.

P. 76. Πῦρ. ταῦτα ἔτη κἂν ἑκατὸν βιώσεται
Ὄψῃ παρόντα. κἂν ἐνιαυτὸς σφόδρ' ὀλίγους,
Σεμνότερα τούτων ἕτερα οὐκ ὄψῃ ποτέ.

Clericus acceperat ὄψῃ in tertia perſona, cum tamen non niſi ὄπτομαι dicatur; plane ut amicus ejus poſtea in ἐπιμελήματα erravit. ridicule autem Noſter ex verbo ſubſtantivum facit ὄψῃ *viſui*. παρόντα ὄψῃ. & ſic in tertio verſu quoque accipit. vide in hoc loco fruſtra Clericum ſudantem p. 23. Praefationis, & Acta Lipſienſia MDCCXI. p. 301. ubi merito Pavunculus quoque cum ſuo βιώσεται exploditur.

P. 77. Ὄχλος, ἀγορά, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί.

„ *pro* κλέπται *interim, non diffiteor ſcripſerim lubens, ut haec germana ſint*, κλέπτη. κλέπτος, *ut noſti*, τὸ κλέμμα." quae verba quid ſibi velint, hariolari ne quidem poſſe me fateor. κλέπτος τὸ κλέμμα. κλεπτός, ſive Attico tono κλέπτος, *furax* novi; non *furtum* ſignificans. κλέπται *fures*. an voluit hic potius *furta* quam *fures*: ut omnia ſint *res* non *perſonae*: ὄχλος tamen etiam *promiſcuam turbam* ſignificare poteſt. Sed Poëtae talia non curant. Ariſtoph. Nub. 1068.

Παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν.

& ita haec demum *germana* futura autumat. Sed puto ſic ſatis his vocabulis gratiam firmam fore, etſi non ſunt ſic germana. κλέπτη *furtum* mihi ignorabilis vox.

vox. ubi κεῖται, Pavo noverit. Sed & nobis indicare oportebat, ubi tam insolita comminiscitur.

Mox p. 78. pro

Ἐφέδρ' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς οὐδενί.

legit

Ἐφόδι' ἔχων τἀληθὲς, ἐχθρὸς οὐδενί.

Sane *conjectura audacula est. ipsum illud* τἀληθὲς *hic rancidum & effoetum. pessimus sensus, qui locum ejusque gratias enecat.* (p. 77) quanquam ipsi nihil *suavius aut elegantius* videtur.

Eadem pagina alias ineptias pullulat. nam cum in Stobaeo & Clericana Edit. legatur,

Ὁ προςδιατρίβων ἢ κοπιάσας ἀπώλεσε.

eoque merito Bentlejus nihil inquinatius se vidisse profiteatur, proindeque non male legat,

Ὁ προςδιατρίβων ἢ, κοπιάσας ἀπέλιπεν.

nisi forte cum Lipsiensibus augmenti absentia objici posset in ἀπέλιπεν. Pavus, *quo nihil venustius excogitari potest*, legit,

Ὁ προςδιατρίβων γε κοπιάσας ἀπώλεσε.

nec suis deliciis γὲ contentus & verbo κοπάζω, quod an Comicis usurpatum sit dubito, mox ad putidiora commenta delabitur. quippe κοπιάσας retineri posse putat „ *nam participia masculina in* ΑΣ, *quod nunc forte fortuna memoria ipsi suggerit, ultimam aliquando corripiunt. &* σας ἀπώ *erit anapaestus.*“ At utinam locum unum alterumve ex Aristophane, vel alio Comico: imo ex aliis probae notae poëtis protulisset,

ſet, ne memoriam illam futilem & mendacem bono illuſiſſe jure crederemus. Sed eſto. quid unum alterumve exemplum, forte dubium, ad Menandri facilitatem! mihi ſemper illa participia in ea ſyllaba erunt productiſſima. & ſic pronunciatio ferebat. unde & Dores νικᾶσαις pro νικάσας dicebant. ut apud Pindarum & alios. Inter fragm. Athenaei in Caſauboni Animadverſionibus L. XI. C. IV. occurrit Xenophanis hoc diſtichon.

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
Ἐγχέας, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

Sed qui hoc poſſit excuſari, facile quivis videt. ſi locus ſanus. Sed quid, quaeſo, talia huc faciunt. videtur tamen Clericus eadem ſenſiſſe, qui p. 150. hunc Iambum nobis propinavit, qui effugit Criticos.

Μέλλει | καθευ|δήσειν | καπε|γᾰσᾱσᾰ | μέγα.

P. 79.

Μικρὰ Παν|αθή|ναι' ἐπεὶ | δι' ἀγο|ρᾶς πέμ|πων, ὡς

de voce πέμπον actum p. 63. Vanni. Sed animadverte mollitiem numerorum tertio in pede, ubi primum fieri vides apocopen ἀθήναι' ex ἀθήναια, & deinceps ſic tamen ſyllabam αι corripi. quis talia concoquat aequo ſtomacho! & querimur, quod ἄφωνα & ſimilia corripiat? Sed etiam in Hephaeſtione ſimile quid & ineptius tentat p. 34. in Notis p. 124.

Καταθνάσκει | κυθέρει' ἅβρος | Ἄδωνις τί|κε θεῖ|μεν

„ Scribe κυθέρει' ἅβρος. *Et hic exemplum habemus, quo pes primus Antiſpaſti reſolvitur in Tribrachyn. vide pag. praec. ubi ea de re Hephaeſtion.*" commentum mihi

mihi non placet. Et potius Erudit. G. Arnaldum sequerer, qui in Animadversionibus C. XXIV. p. 133. lubens legerit Κύπρις, ut ultima aspiratione se sustineat. Quid si rescribatur

Κυθήρει' ἄβρ'. *tenella Venus!*

certe ει hic corripi, & magis αι apud Menandrum, valde durum mihi videtur. contraria exempla habes apud Euripidem in Alcestide. ipso initio.

Ὦ δώματ' Ἀδμήτει' ἐν οἷς ἔτλην ἐγώ.

& in Hercule Fur. 518. 549. 833. 1269. 1313. apud Aeschyl. Prom. 65. 72. apud Aristophan. Plut. 1702. Nub. 1199. 1201. & non definiendis locis. apud Orphea tamen lego vs. 997.

Μήδει' ἐνὶ στέρνοις.

At firmiora vel saltem aliqua exempla adducenda ab illo, qui similia tentat. in Menandro certe nemo talia sanus admiserit.

P. 86. Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἄλλας ἀνημένος.

En notam Celeb. Bentleji „ *Hoc ex Michaele Apostolio attulit V. C. cur autem ex homine, qui post inventam Typographiam vixit, potius quam ex vetere scriptore Diogeniano. ex eo enim hauserat Apostolius. jam autem quale est, ne illud quidem Virum Cl. vidisse,* ἀνημένος *male hic positum esse pro* ἐωνημένος*? sic enim Graeci semper, alterum numquam. denique & versus hujus labem non animadvertisse, cui una sylla-ba deficit. Tu repone ex Zenobio.*

Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ, πρὸς ἄλλας ἠγορασμένος. „

En

En jam ſtolidas Sycophantias Pavonis in hanc juſtiſſimam cenſuram. „ *pro ὠνημένος legendum ἠγορασμένος non ex Diogeniano, ut Auctor Anonymus narrat, ſed Zenobio in V.* Ἀλώνητον ἀνδράποδον." nam ubi Bentlejus ἠγορασμένος ex Diogeniano legendum ait! imo aperte ex Zenobio emendat. ebrium fuiſſe oportet, dum haec evomeret. rurfus eodem modo delinquit Clericus p. 373. vide Phileleuth. p. 135. & me p. 229.

P. 87. Ἅπανθ' ὅσ' ὀργιζόμενος ἄνθρωπος ποιεῖ,
Ταῦτ' ὕστερον λάβοις ἂν ἡμαρτημένα.

iſta perſonarum mutatio Ἄνθρωπος ποιεῖ; λάβοις ἂν *mihi non arridet & dicti gratias enecat. lege* λάβοιτ'. Pavo." Ego dubito valde an λαβεῖοθε in Medio hic locum habeat. auctoritatem Claſſici Auctoris adductam oportebat. Perſonae mutatio obvia: &, ſi ita uſu veniſſet Pavoni, forte elegantias miras haberet. *exempla congerere in ſcripto extemporali non licet.* (p. 71. 148.) Ἄνθρωπος ponitur pro τὶς, & ita comprehendit perſonam, ad quam ſermo fit.

P. 89. Ἀλλ' ἂν ἀποθάνῃς, ταῦτα καταλείψεις τισίν.

En Pavonina. „ *Auctor Anonymus reponendum ait,* ἀλλ' ὅταν ἀποθάνῃς, *quia ſententia vacillat:* quid enim eſt, *rogat ille*, ſi moriaris! quaſi vero hoc dubium eſſet! Si ἂν *in hac formula idem quod* cum & ὅταν. *Si umquam inſpexiſſes libros Pandectarum, ſcires nihil in teſtamentorum tabulis fuiſſe frequentius iſta locutione*, ſi moriar, ſi moriamur. ſi moritur. *quam tu ſuſpectam habes, quia praeter metrum & tuas quisquilias, nihil curas aut intelligis. Eruditiſſimus Grotius, qui iſtam formulam centies legerat, in ſcriptura vulgata provide adquievit.*"

Grotius numquam tam inepte cogitavit, ut has formulas conferret. nam *ſi moriar* in jure non *quando*

do moriar notat. Sed conditionale est. & formula potest locum habere *in Donationibus mortis causa.* vellem non ita pro more tuo, quoties ad incitas redactus es, laudasses ἁπλῶς Pandectas. loca sistenda fuissent. jam tua adsertio suspecta. nam non solebant ita Romani: qui male ominatis abstinebant verbis, vel praecipue in testamento: & potius dicebant. *Si quid humanitus acciderit. si discesserim.* Dein quale argumentum! *Si* apud Latinos, *cum* notat. igitur ἂν notat ὅταν. apud Graecos. Menander in Comoedia ἂν ἀποθάνῃς dixit: quia ICti Romani formulam *si moriar* subtiliter interpretati fuerint *cum*, quia in *si moriar*, tempus per conditionem, in *cum moriar*, conditio per tempus significatur. *L. XLV. ff.* §. 3. *de verb. Oblig.* talia mehercule stringunt. Malus es Grammatista, Pavo, pejor Legista.

P. 92. Ἀγροῖκος εἶναι προσποιεῖς πονηρὸς ὤν. Bentl." *non recessit hic ab arte sua Cl. Clericus: cum enim Grotius vitio opinor typographi* προσποιεῖ *hic edidisset, vertisset autem Latine* fingis: *arripuit id statim noster &* προσποιεῖς *erudite emendavit. Atqui, o bone, id ne Graecum quidem est pro* fingere, simulare. *Recte Stobaeus* προσποιῇ *fingis. a* προσποιοῦμαι: *non at tu* προσποιῶ. *quod longe aliud.*" Ad haec Pavo. „ *imo rectius longe. Stobaeus* προσποιῇ, *id tibi concedo lubens, mi Phileleuthere: nec tamen Clerici* προσποιεῖς, *flagitium est ita enorme, ut tu blateras. nam* προσποιέω *nosti,* mihi adsumo, *denotat.*" Hic solito more Sycophantam agit, & simul ipse turpiter labitur. nam non negarat Bentlejus προσποιεῖν bene Graecum esse, sed in activo habere significationem *fingere, simulare.* Deinde προσποιοῦμαι significat *mihi adsumo, mihi adquiro.* numquam προσποιῶ. quod significat *alii adsumo: alii adquiro.* Audi doctissimum L. Kusterum in aureo de Verbis Mediis Libel-

lo.

lo. p. 30. quem librum tibi commendo, ubi tamen Rudimenta Graeca bene memoriter callueris, & bonam partem Vossianae Grammaticae edidiceris. προσποιέω & προσποιοῦμαι *H. Stephanus plane confundit:* at vero προσποιῶ, in activo, est, *facio, ut alteri aliquid accedat, vel adquiratur.* προσποιοῦμαι in medio, *facio, ut mihi aliquid accedat, vel adquiratur: seu, meum aliquid facio: vel mihi aliquid adquiro, vindico, tribuo, sumo, seu rebus meis adjicio . . . unde adparet, quam facile in Graecis scriptoribus interpretandis labi & errare possint, qui verum discrimen inter verba media & activa ignorant.*" hactenus Kusterus. dicta apud ipsum certis documentis confirmata inveneris. habemus hic igitur & Clientem & Patronum eodem crimine turpiter reos. mox rursus deosculatur dilectam suam γέ, & εἰ γ' longe pulcrius quam Bentleji εἴθ' pronunciat.

P. 83. Menandri verba sunt ex emendatione Phileleutheri. p. 83.

Τίνι δεδούλωται ποτέ;
Ὄψει; φλύαρος· τῆς γὰρ αὐτῆς πάντες ἂν
Ἥρων· κρίσιν γὰρ τὸ βλέπειν ἴσην ἔχει.
Ἀλλ' ἡδονή τις τοὺς ἐρῶντας ἐπάγεται
Συνουσίας. πῶς οὖν ἕτερος ταύτην ἔχων
Οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἀπῆλθε καταγελῶν,
Ἕτερος ἀπόλωλε; καιρός ἐστιν ἡ νόσος
Ψυχῆς, ὁ πληγεὶς δ' εἰσβολῇ τιτρώσκεται.

his inter alias Britannus Censor hanc notam inponit. *proximum Cl. Clerici facinus est, qui versu quarto Stobaeo & Grotio relictis, pro* ταύτην ἔχων *supposuit* ταύτην ὁρῶν. . . *haud vidi Clericum infeliciorem. Tune ex Plutarchi verbis hic repones* ὁρῶν? *atqui de ea re jam tribus versibus prioribus egerat Menander: ad*

aliud transit, concubitum *scilicet. ubi necessario legendum est* ἔχων habens. *honestum in re Venerea vocabulum. quod bis terque in his fragmentis occurrit, ut & apud Terentium.* quis heri Chrysidem habuit? "
Nonne tibi, Lector, justa crisis haec videtur, nec ulli refutationi obnoxia? At non Pavoni „ *ista vox* ἔχων, ait, *nihil habet subturpiculi. jungenda enim est cum* ἡδονῇ συνουσίας, *& sensu accipienda primitivo. quae ex Terentio adducit auctor anonymus, & de altera notione garrit, non sunt unius assis & hominis sapiunt* INDOLEM.

Cum haec lego, & in memoriam revoco, quae p. 61. & aliis locis in virum Celeberrimum eructavit, stomachum moveri sentio, nec possum, quamvis de ejus maledicentia verbum me facturum negaverim, quin inpudentem istam petulantiam detester, qua ex interpretatione justa, nec quidquam habente, quod castas aures offendat, labem adspergere viri re vera Venerandi moribus conetur. atque id illum facere, cujus tot interpretationes exstant, quarum obscoenitas cum stoliditate de palma certat! Quod ne frustra asseruisse videar, ut varietur quoque paullum haec Critica tela, loca quaedam hic intertexenda duxi. qualia & ipse hic libellus suppeditat.

P. 117. Ubi sermo de publicis prostibulis ex Solonis lege, legitur

Ἔχεις
Πῶς ἡ θύρα σοὶ ἔσται. ἂν ἀνεωγμένη.

Habes quomodo janua tibi erit aperta.

quid ille! „ *Nisi forsan legendum sit.*

Πῶς ἡ θύρ' ἔσ' αἰεὶ 'νεωγμένη μέση.

Nam id elegans sit ac facetum. Media janua, *scis quid*

quid velim. ſenſus eſt turpiculus: ipſa dictio honeſta in hac ῥήσει eſſe debet. qualem indolem haec ſapiunt! nota praeterea verſum duarum apoſtropharum, & unius aphaereſeos cicatricibus miſere deformatum. deinde Graecam ſaltem locutionem eſſe debuerat commonſtraſſe, ἡ μέση θύρα, iſto ſenſu.

In Anacreonte Od. IV. p. 14.

> Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
> Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
> Στορέσας θέλω προπίνειν.
> Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
> Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ
> Μέθυ μοι διακονείτω.

Hic poëta *myrto & loto cubans largius bibere ſe velle profitetur: optat autem ut ipſe Cupido ſibi miniſtret merum, tunicam, miniſtrantium more, ſuccingens papyraceo nodo.* Nam papyro utebantur ad vincula conficienda, in Aegypto & aliis locis. Unde in Anthologia L. VI. C. 10. p. 426.

> Λαμπάδα κηροχίτωνα, κρόκου πυρηφέα λύχνον,
> Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ.

hic eſt ſenſus hujus loci & vera interpretatio, quam alii quoque viderant; ſaltem partim. Audi nunc prius nugacia mox obſcoena interpretamenta Pavi.,, *De Papyro Aegyptia haec recte accipiunt interpretes: Sic tamen intelligi nolim* funiculum *ex papyro contextum, ſed vel recens papyri folium, vel recentes ſcapi papyracei philyras, ita contortas & convolutas, ut affabre pro vinculo eſſe poſſint. Eo admiſſo elegans quid referre poteſt* ἔννοια *Poëtae, in qua ceteroquin nil*

 niſi

nisi rusticum & agreste. Nam quid aliud, amabo, funiculus verus & proprie dictus?" An scis quo haec tendant, Lector! debili fulcro hujus παραλογισμοῦ mox negabit hujus odae esse auctorem Anacreonta; & esse potius Poëtam ad Nili ripas natum. Sic ego Antipatrum, auctorem modo laudati Epigrammatis, contenderim eodem jure esse Nilotem, quia meminit vinculi papyracei. Audi jam usum, quem hoc folium recens papyri, Pavone judice, praestiterit.,, *Tunica collecta & papyro ad cervicem constricta*, nudum *referret Cupidinis* stomachum & ventrem, *eumque non alia de causa constringi volebat poëta, quam uti spectaculo isto* oculos suos pasceret. *ad istam* elegantiam & honestam nequitiam *quid* funis?"

Putres oculos in nudo corpore pascere, tu vocas, Pave, *elegantiam & honestam nequitiam!* En vobis, qui circa morum disciplinam estis occupati, argumentum plane novum, quo Ethicen vestram locupletetis. *de Honesta Nequitia.* forte & aliud capitulum adjicere potueritis de *Elegantiis* non Joannis M. sed *Joannis de Passeribus* (*bene masculis*). pudet his immorari. potius repetierim *funiculum* ex papyro aptissimum fuisse, quo revinciretur circa collum & cervices tunica Cupidinis. elegantes hos *funiculos* fuisse patet ex laudato Epigrammate. Illa lampas enim dono data Pisoni ab Antipatro, ut ex sequenti disticho patet.

Ἀντίπατρος Πείσωνι φέρει γέρας. ἣν δ' ἐμ' ἀνάψας
Εὔξηται, λάμψω φέγγος ἀκηρύσιον.

Non dubito autem, quin hic Piso fuerit ex familia Calpurniorum, nec alienus a Pisonibus Horatio celebratis. observa obiter personae mutationem in hoc epigrammate. modum autem quo tunica in collo nectebatur, ego jam non dixerim.

Ad

Ad Od. XIII. p. 52. Philosophus noster. „ Ὑποκείμενον *hic est dogma illud* festivum; *nibil suavius esse aut jucundius, quam bene potum & bene unguentatum cum puella suavicula ludere & ita χαρίεντως μανῆναι.*" dogma tale certe meretur a *festivissimo hoc homine festivum* vocari.

Ad Od. LI. p. 196. *quaeque nefas conspici, ea sola fluctus contegit.* „ male & incondite; *nam ea*, in quibus fatum est, *non modo tegebat unda, sed alia etiam minus* sancta. *in salo scilicet hic ita adumbrata erat Dea, ut corpus a capite ad pubem fere supra salum exstaret, & alia in ipso salo latitarent. Quare non solum* pars illa qua Venus erat." Pie admodum venerandus Pavo loca illa *sancta* vocat, & post Juvenalem ponit *fatum in partibus illis.* Saltem *fatum* esse videmus credere, ut si quis sectam ejus quaerat, Stoicum esse posthac audacter pronuntiaturi simus.

Sed de his sordibus hic non plura. sed age, unum adhuc locum adjiciamus ex ipso libello, quem recensere instituerамus.

P. 148. Ὅταν αὐτὴν τὶς σποδῇ, Διασπεκλοῖ. *cum eam quis ferit, dividit.* (Latina sunt Pavonis: Graeca modo posuerat B) *illud* εὐθὺς *mihi summopere displicet. si antea praecesserat* ὅταν αὐτῆς ἧς ἅπληται, *elegans sit* τὸ εὐθὺς *eo sensu, nunc minus aptum est & accommodum, ubi agit de eo, quod ultimum est in cupidinis palaestra. Scis quid velim, & quo minus confirmatius hac de re loquar, me probibet ipse pudor, quo amabilius est nibil.*"

O rem ridiculam, Cato, & jocosam,
Dignamque auribus, & tuo cachinno!

Pavonem *confirmatius de his loqui, probibet ipse pudor!*

dor! Pavonem, cujus modo tot obſcoena dicta vidimus, cujus tot videbimus! Pavoni *nihil pudore amabilius eſt.* Inſtar Carthuſiani Monachi vel Franciſcani nudipedis crederes perpetuae virginitatis votum ſuſcepiſſe. videtur autem Parthenius noſter colorem duxiſſe ex his Didus verbis,

> *Sed mihi vel tellus optem prius ima dehiſcat,*
> *Vel pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras,*
> *Pallentes umbras Erebi, noctemque profundam,*
> *Ante Pudor quam te violo, aut tua jura reſolvo.*

Cum tamen non ita longo poſt tempore

> —— *Summo ulularint vertice Nymphae.*

Sed Spurcitias Pavoninas relinquamus, & ad ſtuporem Criticum revertamur, quem perſtringere ſuſceperamus.

P. 93. Quae divagandi occaſionem praebuit, hanc emendationem exhibet. apud Stobaeum enim

> καιρός ἐστιν ἡ νόσος
> Ψυχῆς. ὁ πληγεὶς δ᾽ εἴσω δὴ τιτρώσκεται.

Clericus mutarat in ὡς ἔδει, nullo ſenſu. Bentlejus probabilius εἰσβολῇ. *incurſu.* quod tamen mihi non ſatisfacit. Nec Pavoni ſatisfecit, qui igitur εἰς ὅλην id eſt ψυχήν. Ubi probarit dici τιτρώσκειν τινὰ εἰς ὅλον σῶμα, εἰς ὅλην ψυχὴν τιτρώσκεσθαι barbarum non putabimus. Niſi autem aliquantum abiret a ſcriptura prodita, legi poſſet.

> —— ὁ πληγεὶς δ᾽ ἔνδοθεν τιτρώσκεται.

non adſpectu, non tactu amor intrat in pectus: ſed ipſum

ipſum a ſe vulneratur pectus. ut fere Anacreon Od. XIV.

> Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
> Μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

P. 94. (92.) Ὅσις γνώμων. Bentlejus optime πενόμενος. quem vide & Menandri Fragm. incertum 114. quidquid obganniat Catulaſter. is pro more ineptit, quando locutionem ἄνθρωπος ὤν, quam recte tamen vindicat, comparat cum ὅσις γνώμων. quamvis enim in utraque lingua *natus*, ὤν & γνώμων ſaepe abundent, non tamen omnibus vocabulis promiſcue adduntur. & monſtret mihi ὅσις ὤν, & concedam ὅσις γνώμων. porro fragm. 112. apud Clericum p. 230. non eſt Menandri, ſed Ariſtophanis Ecclef. 174. quod Clericum neſciiſſe non miror: Kuſterum ignoraſſe demiror.

P. 98. Εἴωθεν ἀπειλεῖν, ὅτ' ἐρῶν ἐρωμένῃ.
Bentlejus jubet ſcribi εἴωθ' ἀπειλεῖν. Summo jure. Nam non ſolent poëtae N. ἐφελκυστικῷ uti, ſi apoſtrophos commode adhiberi poſſit. fruſtranea igitur ibi Pavonina. mox plura de hac re.

P. 100. Οἰκτρότατόν ἐστι πτῖραν ἐπὶ γήρως ὁδῷ.
quia apud Stobaeum legitur ἐπὶ γῆρας ὁδῷ: nec vero ſimile eſt a Comico adhibitam vocem ὁδὸς pro ὁδός. quae tamen Sophocli uſurpata dicitur, Celeb. Bentlejus. proponit conjecturam ſane παρακεκινδυνευμένην: nempe Menandrum interpoſuiſſe Hexametrum Iambis. modeſte tamen: addit enim; *Sed de hoc, ut quisque vult, cenſeat.* non dignus igitur Vir tantus, cui ab hoc abjectiſſimo homine ita ſcurriliter illudatur, praecipue cum res exemplo non careat, ut ob metrum diſpar verſus ſit interpoſitus. vid. Hephaeſt. p. 9. ubi ob vocem Ἀλκιβιάδης Iambus pro Pentametro ponitur in Elegiaco carmine.

P. 108. 'Ανθρώπ' pro ἀνθρώπῳ in Menandro nobis ſua auctoritate obtrudit. mox in Cod. quodam ἐπικαλεῖσθ pro ἐπικαλεῖσθε. ſed hoc nihil juverit.

P. 110. & 111. & 123. Suum γὲ rurſus infercit. eadem pagina 110 nos docet, librarios pro γλυομένῳ antiquitus ſcripſiſſe compendioſe γλυῶ. ita compendia pro lubitu fingit. Vos teſtor, qui antiquas membranas verſaſtis, unquamne hanc offendiſtis notam!

P. 123. Locum Euripidis apud Pollucem emendat. ubi ait „ *doleo viri perſpicaciſſimi Jungermanni vices, qui verſum trucidavit & tautologiam admiſit. nam illud* φασγάνῳ *bis repetitum.*" Spectate aniculae inportunitatem. jam Kuhnius ex Cod. in primo loco φασγάνῳ faceſſere juſſerat. potuerat igitur maledicam criſin omiſiſſe homo truculentus. Cod. meus utroque loco agnoſcit. & ἐξετέλεσεν. & κόλα pro κολάων. fragmentum hoc omiſſum ſub hujus Tragoediae titulo a Barneſio: &, quod miror, etiam a Cantero.

P. 135. 136 & 137. Multa hic blaterat. at ſi quid in his ſani, id Grotio omne & Bentlejo debetur. ſine neceſſitate quoque τὸ τῶν γυναικῶν σῆμα, mutat in τὸ τῆς γυναικὸς σῆμα. Nam cur non illud ſepulcrum aeque τῶν γυναικῶν quam τῆς γυναικὸς σῆμα vocaretur. monimentum enim illud plures feminas continebat. Quod deinde de ὀνησιφόρος adducit, Bentlejo ſubducit. Si ejus more cavillari vellem, contendere quoque poſſem fruſtra reprehendi Palaephati interpretem, cum παῖδας vertit *filios*, & non *liberos* vel *filias*. nam *filii* comprehendunt *filias*. certe erraſſet quoque, ſi *filiarum* vertiſſet, ut vult Noſter.

P. 141. Rurſus infeliciter ſigla crepat. „*pro πάνυ ipſa ſententia exigit* ἡμῖν. *ipſa mutatio non adeo difficilis, nam pro* ἡμῖν *ſcriptum fortaſſe* ἀμῖν, *unde iſta* γραφὴ *enata.*" vidiſtine aliquid puerilius? ſcilicet

licet ἀμιν. hinc παμιν. hinc πανιυ, hinc πάνι & inde, nullo negotio, exit πάνυ. Sed ſic ex *Pavus* facile fiat *Aſinus* vel contra. non majori mutatione opus. ipſe periculum fac, Pave.

P. 141. Ἔξεστιν ἀποκτείνειν, ἀποθνήσκειν ἢ μή.

„ *Ante duas*, ait Bentlejus, *conſonantes, quarum neutra liquida eſt, ſyllaba corripi non poteſt. repone igitur,* ἔξεστ' ἀποκτείνειν."

Ad haec mulionem audi. „ *quae quid ſibi velint, me hercule neſcio. Nam verſus ſanus eſt & intemeratus. pes primus Spondaeus* (vellem *Spondoeus* ſcripſiſſet. Sed *Spondaeus* per ſe vitioſum ſatis. nam Σπονδεῖος ſcribitur Graece) *ſecundus Anapaeſtus, quem adamat Iambus* (tantum, ut quo rarius adhibeatur, eo melius Iambus ſeſe habeat), *ut norunt ipſi pueri. an naenias cantat? Sed video video, quo haec pertinent.* ἔξεστιν *bellatulus noſter pro dactylo habet.*" Imo, Morio, Bentlejus non vocem ἔξεστι, ſed ἀποκτείνειν reſpicit, in qua ſyllaba πο non poteſt corripi ante κτ. & optime vir metri callentiſſimus, ſi quis alius, animadvertit Anapaeſtum in ſecunda ſede retardare Iambum. quare, ſi qua licet, ille pes evitandus. Addidi ſupra p. 247. aliam rationem, nempe ubi apoſtrophos poteſt adhiberi, non ſubjungi N. ἐφελκυστικὸν a poëtis. periculum facito in Ariſtophane, Aeſchylo, Sophocle, Euripide. pauciſſima loca huic obſervationi adverſantia invenies: ex quibus quoque quaedam corrupta ſunt. Niſi malles calumniis lectorem ludificari, quam docere, potius difficultates ſolviſſes, quae huic ſententiae de non corripienda ſyllaba ante κτ moveri poſſent. nam quidam adducunt exempla hujus licentiae. ut in voce Δάκτυλος in Batrachom. vs. 45.

Ἀλλ' ἐπὶ λίκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον κατεδάκνω.

sed ubi amicus tuus Barnessius edidit,

'Αλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον.

qui tamen δάκτυλον, defendi posse male putat ex voce τέκνον. quae toto genere differt. Auctoribus Actorum Lipsiensium jam isto nomine quoque notatus fuit Noster A. MDCCXI. p. 300. En verba ipsorum. „*Sed cum adfingit Phileleuthero* ἔξεστιν *eum pro dactylo habuisse, quid sibi velit, profecto nescimus.*" Qui tamen ipsi errarunt p. 32. pace illorum dictum sit, cum ἔξεστιν ἀποκλείειν. Tribrachyn esse posse putarunt, & emendationem Bentleji, ut supervacaneam, traduxerunt.

P. 142. Cum Bentlejo malim χἀτέρους pro καὶ ἑτέρους. p. 143. rursus mellitum γε venditat.

P. 143. Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

Bentlejus recte.

Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τ' ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

& sic Edit. Veneta. nam τὸ κακὸν desiderat τἀγαθόν. Sed videor mihi hanc observationem etiam alio in loco legisse.

P. 148. „ Εὐθὺς *ejecimus. fors enata sit ex praecedenti* οὗτος, *vel quod nunc inter scribendum mihi incidit, Amanuensis forsitan, pro* τηλικοῦτον *errore properantis calami scripserat* τηλικευθὺν, *quod statim animadvertens ille, antequam pergeret, more solemni ita emendaverat* τηλικευθὺν οὗτον, *ista vero cum postea incidissent in Grammaticum, qui sapiebat sibi*, (& *sibi* observabat) *statim perperam correctum* τηλικοῦτον εὐθὺς, *quod postea in libris propagatum.*" Ad pusiones, ad pusiones cum frivolis tuis, Pave. non enim hic mascule nugaris, sed plane infantiliter. At nos dudum totius hujus futilissimi libelli taedium cepit: quare hic pedem figimus, non quod cetera probemus: vel forsitan aeque gra-

gravia errata non lateant. nam praeterquam quod omnes, ne tribus quidem exceptis, ejus emendationes sint audacissimae, contortissimae, & proinde inanes: in plerisque non adeo Clerico candide patrocinatur, quam Bentlejum scurriliter inpugnat. Utinam autem egregio huic Britanno nobis non solum Comicorum, sed & Poëtarum omnium fragmenta inpertire libuisset. vel quoniam hoc vix jam sperandum, utinam alius quis illa colligendi laborem susciperet, & vel sic modo exhiberet, ut in libris nostris jacent: nisi qua Codices auxilio venirent. nam in his ingenio indulgere opus plenum est aleae, & parvae admodum frugis. Collectio Theodori Canteri, quae penes Virum mihi sanguine, animo & studiis conjunctissimum servatur, in Tragicis & Comicis multi usus esse posset: imo his in partibus forte Eruditorum vota non male inpleverit: praecipue, si quae in hac literarum luce magis quam olim sunt exposita, iis a non inperita manu adjicerentur. Sed de his Musae viderint.

Sectio III.

AD Diatriben de alea processimus. atqui nescio, an plurimi me satis prudentem arbitraturi sint, qui parum imo nihil exercitatus in tesserarum calculorumque ludo, qualem me antea professus fui, tamen cum veterano & versuto, imo fraudulento hoc aleatore ludere instituam. Nam re vera in hac arte regnat, & alter est Curius, de quo Calvi elegans hendecasyllabus circumfertur,

Et talis Curius pereruditus.

est autem hic Quintus Curius, *notissimus aleator, damnatusque postea*, ut ait Pedianus Asconius; ne putes

tes me politissimum Pavunculum comparasse illi *incomtis Curio capillis:* hominem pacificum illi *utili tantum bellis viro.* Sed prologorum satis: nam ut sententiosus Magister noster, in praefatione, *lusus, ut alia quaevis ad voluptatem comparata, prologos non amat.* Igitur inspiciamus statim, quae propius ad ipsum Epigramma spectant, si forte post tam abundantem messem nobis superfuerit aliquod spicilegium. En epigramma, quale in Stephaniana Editione p. 86. jacet una cum versione Vincentii Obsopoei. Quod apertis verbis moneo: ne ut meam arrodere gestiat.

ἈΓΑΘΙΟΥ Σχολαστικοῦ εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος τοῦ Βασιλέως.

Οὐτιδανοὶ μερόπων, εἰ καὶ μέγα ῥέξομεν ἔργον,
Οὔτινος ἐς μνήμην δηρὸν ἐπερχόμεθα.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ, κἢν μηδὲν, ἀναπνεύσωσι γὰρ μοῦνον,
Ὡς Λίβυς εἶπεν ἀνὴρ, τοῦτ' ἀδάμαντι μένει.
5. Δήποτε γὰρ Ζήνωνα πολιοῦχον Βασιλῆα
Παίγνιον ἀφράστων ἐκπλέοντα κύβων,
Τοίη ποικιλόπυκτος ἕλεν θέσις, εὖτ' ἀπὸ λευκοῦ
Τοῦ καὶ ἐπαθιδίην εἰς ὁδὸν ἐρχομένου.
Ἑπτὰ μὲν ἕκτος ἔχεν, μίαν ἔνατος. αὐτὰρ ὁ σοῦμμος,
10. Δισσὰς ἀμφιέπων, ἴσος ἔην δεκάτῳ.
Ὃς γὰρ πέλε μετὰ σοῦμμον, ἔχεν δύο. μουνάδα δ' ἄλλην,
Ψῆφον τὴν πυμάτην, ἀμφιέπεσκε Λίβος.
Ἀλλὰ μέλας δισσὰς μὲν ἐν ὀγδοάτῳ λίπε χώρῳ,
Καὶ πίσυρας ἑτέρας ἐς θέσιν ἑνδεκάτης.
15. Ἀμφὶ δυωδέκατον γὰρ διέπρεπον εἴκελοι ἄλλαι,
Καὶ τρισκαιδεκάτῳ ψῆφος ἔκειτο μία.
Δίζυγες Ἀντίγονον διεκόσμεον. ἀλλὰ καὶ αὐτῷ
Ἶσος ἔμιμνε τύπος πεντεκαιδεκάτῳ,

Ὀκ-

Ὀκτωκαιδεκάτῳ παρόμοιος· εἰσέτι δ' ἄλλας
20. Εἶχεν διχθαδίας τέτρατος ἐκ πυμάτου.
Αὐτὰρ ἄναξ λευκοῖο λαχὼν σημήϊα πεσσοῦ,
Καὶ τὴν ἐσσομένην οὐ νοέων παγίδα,
Τριχθαδίας ἀδόκητα βαλὼν ψηφῖδας ἀριθμοῦ
Πύργου δουρατέου κλίμακι κευθομένην,
25 Δοιὰ καὶ ἓξ καὶ πέντε κατήγαγεν· αὐτίκα δ' ὀκτὼ
Ἄζυγας εἶχεν ὅλας πρόσθε μεριζομένας.
Τάβλην φεύγετε πάντες, ἐπεὶ καὶ κοίρανος αὐτὸς
Κείνης τὰς ἀλόγους οὐχ ὑπάλυξε τύχας.

O nullius pretii homines, etiamsi magnum opus fecerimus, nullius ad memoriam diu venimus. Boni autem, tametsi nihil, respirant solum. Sicut Lybicus dixit vir, hoc adamanti manet. Aliquando enim Zenonem civitatis patronum regem lusum inexcogitatis perficientem tabulis talis artificiosa coepit positio, quando ab albo ad posteriorem viam veniente, septem quidem sextus tenet, unam nonus, sed ille summus duplices gubernans aequalis erat decimo. Qui autem est post summum, tenet duo. unitatem aliam calculum novissimum regebat albus. Sed niger duplices in octavo reliquit loco, & tot alias ad positionem decimae. Circa duodecimum autem conveniebant similes aliae. & decimo tertio calculus adjacebat unus. Disjuncti Antigonem exornabant. Sed & ipsi aequalis manebat figura quinto decimo, decimo octavo similis. insuper alias habebat duplices quartus ex novissimo. Sed Rex albi sortitus signa tali, & futurum non prospiciens laqueum, triplices inconsiderate jaciens calculos numero, pyrgi lignei scala occultata, duo & sex & quinque reduxit, statim autem octo disjunctas habebat totas ante divisas. Tabulam fugite omnes, quoniam & Rex ipse illius irrationales non evitavit fortunas.

Ita,

Ita, ut editur, Inſcriptio in Cod. Pal. alius habet εἰς τὰ λιτά. quae verba nihil ſignificant, ut placet eruditis. Scaliger in Lect. Auſon. II. C. 29. εἰς ταῦλαν. Sed ſi ea vox reſtituenda, εἰς τάβλαν cum Salmaſio, Huetio & aliis ſcribendum. ut vs. penultimo τάβλαν. ubi Pavus inepte τάυλαν. cum non modo Cod. Pal. ſed tres quatuorve alii τάβλαν habent. de qua orthographia plura in ſequentibus. Cum ita tamen λυτά & λιτά in antiquiſſimo Codice & in aliis conſtanter exhibeatur, & facilis ſit cuique emendatio ex ipſo Epigrammate, in quo τάβλαν occurrit, mendoſum id eſſe crediderim *difficul*; (quid ſubrides, Pave, ad Varronianum meum *difficul?* an illud magis Oſcum putas quam tuum Pacuvianum *facul?* pag. 18) Ergo forte vox τὰ λυτά, *Diſſoluta* ſenſu conveniat cum vs. 26.

Ἄζυγας εἶχεν ὅλας πέδοθι μειρζομένας.

ut ἄζυξ & λυτὸς idem ſignificent. judicent eruditi: & inter hos ultimus Pavo: inter milites calo.

Vs. 1. Cod. Pal. ῥέξαμεν, quam lectionem non eſt ut ſpernamus

Vs. 7. Cod. θέτις. nullius frugi.

Vs. 8. Ὀπιθιδίκαν. ejusdem commatis videtur. niſi ſcribas ὀπισθιδίκαν. ut τετραδικὸς & alia. alii ὀπισθισίλαν. proditam lectionem optimam habeo.

Ibid. Διοπὰς ἀμφιέπων σῶμμα, & mox Δίβος ἀμφιέπεσκε μεναδα. en nardum ex Pavonis myrothecio. „ *Heſychio in Lexico*, ἀμφιέπουσα, περιέχουσα. ἀμφιέπον, περιέπον.“ quaſi cum millies iſtud vocabulum occurrat, ejus ſignificatio ex hac Heſychii gloſſa, ſic ſatis vaga, declarari vel poſſet vel opus haberet. quin non videt, ultimam gloſſam laborare leviter, & ſcribendum eſſe ἀμφὶ ἔπον. περίεπον: nam reſpicit ad Homeri loca, ubi tmeſi ἀμφίεπον dividitur. alioquin ſcribendum ἀμφίεπον. περίεπον. nihil autem

tem hic aliud ſignificat, quam ἀσχολεῖσθαι. *occupatum eſſe circa aliquid. detineri in aliqua re. curare aliquid. habere. poſſidere.* σῦμμος διοσσὰς ἀμφιέπει. *curat duos:* id eſt, *occupatur a duobus.*

Vs. 10. Cod. ὅσε πέλει. non adeo rejectitium.

Vs. 13. Ἐν ὀγδοάτῳ λίπε χώρῳ. Cod. χώρην. ſupra ſcripto eadem manu χώρῳ. quod unice verum.

Vs. 14. Ἐνδεκάτην Palat. & alii Codd. ut legi debere *pueri vident*. & vidit poſt alios Pavus, qui praeterea conjicit ἐνδεκάτου. quam ſuſpicionem ſuffuratus Th. Hydio in Nerdiludio. §. VI. p. 45.

Vs. 18. in Cod. Pal. ſcribitur πέντ' ἐπὶ καὶ δεκάτῳ.

Vs. 19. Pavus. „ ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ *ſcribendum abſque dubio. nam hic peccat omnium librorum ſcriptura.*" At, Pave, hic locus unus oſtendit ſatis, te nihil in toto hoc ludo vidiſſe. nam debebas epigramma liquide explicare, ut ſe habebat, praecipue in numeris: in quibus omnis difficultas. quod cum non potueris, omnia quae conſcribillaſti, tua ſunt commenta, non deſcriptio Zenoniani ludi. Quid quod hic verſus & alio vitio laborat, a te non animadverſo, & quod tamen totam rem incertam reddit. Quid enim? τύπος παρομοίιος, ὀκτωκαιδεκάτῳ. Sonat, *typus* ſive *calculorum numerus cum decimo octavo* fere, non plane *idem erat.* nam παρομοίιος ſignificat *non plane*, ſed *aliquo modo ſimilis.* ſi legas πανομοίιος, huic difficultati occucurreris. & id adfertur ex epigrammate. quin varia ſcriptura talis neſcio ubi κεῖται. imo plus dicam! quod tu ſubſtituis, eo ſenſu, eſt barbarum. nam ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ non ſignificabit *ſexto decimo loco.* ſed *ſexto loco & decimo loco.* dicendum ἑκκαιδεκάτῳ. quis umquam ὄγδοος καὶ δέκατος pro *octavo decimo* dixit! Nempe Agathias cum Latinis loqui cogetur, ut Grammatiſtam in utraque lingua barbarum

rum ratio non fugiat. nisi igitur ostenderis recte dici ἕκτος καὶ δέκατος pro *decimo sexto*, ut dicitur εἰκοστὸς πρῶτος & εἰκοστὸς δεύτερος vel εἰκοστὸς καὶ πρῶτος. δεύτερος καὶ εἰκοστός. *vigesimus unus. vigesimus secundus.* totam tuam machinam sua sponte corruere quivis Lector, qui non plane est oculis captus, videt.

Vs. 21. Adfertur nescio unde τυχὼν pro λαχών. non probarim.

Vs. 27. In magnis angustiis versatur Pavo. nam conatur explicare de positu calculorum *jam facto. jam praesente. de calculis jam datis.* at agi de θέσει ἐσομένῃ: de positura calculorum *adhuc efficienda* per ultimum illum jactum mox memorandum, de *dandis adhuc* calculis, ipsa verba indicant. quibus credendum, non contortis expositionibus Grammaticastri. vertit. *non multum curabat.* imo vertendum. *non sciens.* ut futura nescire solemus. ipse mox tamen sentit τὸ ἐσομένην sibi obstare, & ideo nescio quid tricatur. mox rursus non minus inepte ἀδόκητα ait *arctius cohaerere* cum ἢ νοῶν. imo cohaeret cum vocibus βαλὼν & καλήγαγε. cum sequentibus, non cum superioribus.

Vs. 25. Mire hic quoque agitatur. cum enim ex apertissimis verbis quisque colligat facile, ultimum & decretorium hunc fuisse jactum, & sic finitum fuisse lusum, ille fingit αὐτίκα hic significare *post aliquam moram.* at omnes adhuc credidimus αὐτίκα *statim* significare, & *morae* contrarium esse. imo audet post hunc jactum alios fingere. ait p. 23. *isti sex duobus quinque & sex tesserarum punctis non poterant dissolvi, in quamcunque partem te vertas . . . quare* αὐτίκα *hic moram aliquam requirit, & jactum designatum non respicit solum, sed sequentes etiam alios, quos sciens omisit poëta.* crederes ludenti Imperatori tesseras ministrasse, ita fidenter loquitur. sed qui talia com-

comminisci cogitur, ut hypothesin suam stabiliat, delirare tuto credere possumus.

Vs. 26. Hunc explicat Pavo pagg. 12 & 22. Istas percurrenti suspiciuncula mihi nata est de voce λυτὰ p. 252. a me prodita. Eadem Pavoni serius etiam orta, & proinde demum edita pag. penultima suae diatribes, me latuit. ad dominum primum tamen, fas est, postliminio redeat. quod si ille in fronte libelli de Epigrammatis Titulo, ut oportuerat, egisset, non in ipsa calce: nulla controversia esset mota.

Vs. ultimo quibusdam lectum fuit χέρας pro τύχας. Nescio an e Codd. quod si ita: statuere cogeremur a Graecis quoque vocem χεὶρ pro *jactu*, ut a Latinis *manus*, usurpatam. de qua significatione *manus* consulantur docti Interpretes Suetonii in Aug. C. LXXI. *Si quas manus remisi.* plura alia, quae animadverti potuerant: etiam alias quasdam διττολογίας e Codd. tangere hic nolui.

At video me versiculos transiliisse vel maxime vexatos, nempe vigesimum tertium & quartum. Verum antequam Criticum in hos agamus, prius interpretis munere fungemur.

Δουράτεος πύργος· *turris lignea.* Πύργος dictus, quia *turriculae* erat similis. vocatur quoque Μόδιος ab Isaacio Porphyrogenneta in Var. Lect. Rutgersii p. 513. vide quoque Du Cangii Gl. Gr. & Hydium §. V. p. 28. vocatur quoque *urna* in epigrammate Salmasio laudata ad Vopiscum p. 744. ex his de forma externa quodammodo constiterit. interiora, ut facile percipimus, erant excavata: sed non omnino cava: verum gradibus & anfractibus intercisa, ut injectae tesserae non statim effunderentur in alvei fundum, sed subsultarent saepe, dum in supercilia ista iniqua, in gradus illos inciderent. inde

R in

in nostro epigrammate *interior pars* vocatur κλίμαξ. in epigrammate Salmasiano *interni gradus.*

In parte alveoli pyrgus, velut urna, resedit,
Qui vomit internis tesserulas gradibus.

utebantur autem hoc pyrgo, ne fraus in jactandis tesseris adhiberi posset.

Ex tota autem hac descriptione Pyrgi patet satis probabiliter pyrgum non fuisse agitatum: nam id non opus. quia structura interna talis erat, ut tesserae vario motu necessario evolverentur in tabulam. collocabatur autem in medio vel latere tabulae. in *parte alveoli* dicit epigramma Latinum, & favet Schema, cujus meminit Valesius. In medium protrahi solitum fuisse indicat locus Diphili mox laudandus apud Harpocrationem. erant enim tabulae lusoriae grandiores. Plin. Lib. XXXVII. C. 2. *alvei*, meminit, *lati pedes tres, longi pedes quatuor*. ubi Harduinus *un damier* ou *un echiquier*. in quibus lusibus nescio qui usus *tesserarum*, quae ibi tamen una memorantur.

Praeter pyrgum etiam erat aliud vas, quo utebantur in jactu tesserarum: quod vocabatur ψηφοβόλον. quodque Isaacio loco laudato, Cedreno p. 103. & Suidae in τάβλα & Joanni Antiocheno sive Malalae p. 129. memoratur. *Fritillus* a Latinis dicitur. diversum a Pyrgo fuisse docet Valesius. *& picturam in veteri Kalendario a Sirmondo visam testatur, ubi aleator e fritillo in pyrgum mittebat tesseras. Pyrgus autem in margine tabulae, turris formam habens.*" *Fritillus* erat ex *cornu*, vel alia materia. hodie saepe ex buxo. vocatur tamen etiam apud nos & alias gentes a *cornu*. nos caremus pyrgo, qui quiescebat. concutiebantur autem tesserae in fritillo. unde Seneca in Apocolocynthosi Claudii.

Vosque in primis | *Magna parastis*
Qui concusso | *Lucra fritillo.*

Schol.

Schol. Juvenal. XIV. 5.

Parvoque eadem movet arma fritillo.

Fritillus *pyxis cornea*, ait: *qui fimus dicitur Graece: apud antiquos in cornu mittebant tesseras, moventesque fundebant: aut* fritillum pyrgum *dixit.* „ Ubi notes diſtingui inter *fritillum* & *pyrgum*. Et *phimum* a *fritillo* diverſum non ſtatui a Scholiaſta. primum bene: an alterum recte, dubito.

Erat praeterea aliud inſtrumentum, quod *pyrgo*, *Turriculae*, inponebatur, & dicebatur φιμὸς, κημὸς, ἠθμὸς. *infundibula* erant. & uſus eorum etiam in *urnis judicialibus* apud Graecos. φιμὸς proprie *camus capiſtrum:* unde φιμοῦν. item κημὸς. *camus*, *capiſtrum*. unde κημοῦν. ἠθμὸς erat proprie *colus*. *infundibulum*. porro ejusdem uſus fuiſſe κημὸν & ἠθμὸν patet auctoritate Heſychii & Schol. Ariſtophanis, quos advocat Caſaubonus ad Athenaeum Lib. X. Cap. XVIII. qui docet utroque [illegible] *infundibulum* vocatum, quo calculi in κάδον vel καδίσκον fundebantur. Harpocration autem dicit φιμὸς ὁ καλούμενος κημὸς. ac κημοὶ una & φιμοὶ inter κυβευτικὰ σκεῦα memorantur Polluci L. VII. §. 204. φιμοῦ quoque facit mentionem Diphilus. ἔλκ' εἰς μέσον τὸν φιμὸν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ. ubi mihi *pars turriculae* eſt, quae pro *tota turre* poni videtur. Phimum igitur, κημὸν, ἠθμὸν ita eadem eſſe inſtrumenta apertum eſt. at diverſa eſſe a *fritillo* vel inde patet, quia fritillus erat ſolidus ab una parte: cetera inſtrumenta pertuſa erant. inde apud Senecam *Aeacus jubet Claudium alea ludere pertuſo fritillo.* vide finem Apocolocyntoſeos. inde etiam patet diverſum a Pyrgo fuiſſe.

In re hac obſcura praemittenda duxi, quae ipſe de his cenſerem, eruditis obſervationibus Salmaſii,

Valesii & Hydii aliorumque subnixus. nam ad haec licet multa blateret, ne unam quidem literam addidit eruditae lectionis Pavo. hoccine exspectandum ab homine, qui dedita opera de his rebus scripsit? Sed videamus jam versiculos nostros Haec cum Salmasius omnium optime sciret: nempe pyrgum & ἠθμὸν, sive infundibulum illud esse diversas res, in horum versuum primo tentavit emendationem hac observatione subfultam. nam animadverterat quoque in fine ejus legi nullo sensu ψηφῖδας ἀριθμοῦ. quod quid significet, nemo explicarit. nisi cum Pavone p. 12. ineptire velimus, & ἀριθμοῦ *numerorum calculos* interpretari, *calculos quibus inscripti sunt numeri, quorum nutu instituendus est ludus. ad discrimen calculorum, qui de loco in locum movebantur.* Sed Graecum puto Pavoninum, ψηφῖδες ἀριθμοῦ pro ψηφῖδες ἀριθμητικαὶ vel ἀριθμοὺς ἔχουσαι. nam si id jam Graecum esset, non *tesseras* significaret: sed calculos, quibus numerabant olim, quos calculos *Legpenningen* vocarunt Majores nostri. Obsopoeus vertit *numero.* sed ostendendum Graecos τρεῖς ἀριθμοῦ dixisse. *tres numero.* id enim cum volunt efferunt τρεῖς ἀριθμόν. quare Th. Hydius in Histor. Nerdiludii §. VI. p. 45. melius legi putat ἀριθμῷ. his igitur animadversis Salmasius pag. 756. ex conjectura, ut ipse ait, hunc locum emendavit hunc in modum.

> Τειχήρεας ἀδόκητα βαλὼν ψηφῖδας ἀπ' ἠθμοῦ
> Πύργου δουρατέου κλίμακι κευθομένας.

ab ἠθμῷ εἰς πύργον dejecit. at quid ad haec Pavus? „ p. 90. illum ἠθμὸν vocans *obscoenum infundibulum, facessat, facessat*, jubet, *quippe aeternis tenebris dignum.* & p. 87. *Nam tale vasculum nemo memorat inter auctores antiquos, nemo, hercule, nemo. in loco tamen*

tamen Agathiae reperire potuit Salmasius, legendo. ἀπ' ἠθμοῦ, *pro eo quod omnes libri constanter praeferunt,* ἀειθμοῦ.

Verba inania haec omnia. nam instrumentum diversum a pyrgo memorari aperte videmus a Sch. Juvenalis, & ἠθμὸν diversum a πύργῳ, ut a καδίσκῳ. Videmus quoque aperte distingui ab Isaacio & aliis τὸ ψηφοβόλον καὶ τὸ πύργον αὐτὸν Si ille ista loca incrustet (quamvis Scholiasten Juvenalis non tangat) hoc nihil ad Salmasium, qui certe tum non somniare poterat, temerarium adeo Grammatistam post seculum oriturum, qui loca sana haec corrumperet. At quod dicat, *omnes libros ita constanter praeferre:* rursus egregio documento est, quam aptus sit Anthologiae edendae. egregio documento est, quam levibus argumentis saepe inductus falsissima adfirmet. nam tantum abest, ut in hanc lectionem omnes libri consentiant, ut optima illa Palatina membrana, quae una non instar omnium est, sed multis parasangis post se relinquit omnes libros, qui adhuc eruditis innotuerunt, non modo longe diversam, sed tantum non Salmasianam lectionem exhibeat. at forte fidem mihi abrogabit, ut Valesio & Sirmondo, quando testati sunt de viro tesseras infundente e fritillo in pyrgum! at sic res se tamen habet. me miserum, ut os istud distorquet!

Τηνεσμῷ ὡσεὶ τε δυσέντερος ἀχθόμενος φώς.

Quid infelicem cruciemus porro! en lectionem Palatinam.

Τεσχθαδίας ἀδίκητα βαλὼν ψηφάδα γὰρ ἰθμοῦ.

totidem punctis ita a me ibi lectum. imo sic ibi quo-

 que

que legit ipſe Salmaſius, ut mihi ex ejus collatione patuit. Jam quantum abit ἰωθμȣ̃ ab ἠθμȣ̃? nam per Ἰωτακισμὸν [qui jam octavo ſeculo, quo vel ſequenti codicem ſcriptum puto, ingruerat frequens] ἰωθμȣ̃ pro ἠωθμȣ̃ ſcriptum, & id pro ἠθμȣ̃. Saepe autem haec permutatio τ̃ ἰῶτα & ἦτα in ipſo hoc Codice occurrit. imo in ipſo hoc epigrammate. ibi enim ſcribitur contrario vitio ποικιλήτευχος. p. 89. exhibet πηδύει pro πιδύει. Sed forte hic locus cavillanti faverit. p. 96. igitur ſcribit, αἴθειν pro αἴθρην. niſi & αἴθεις invenerit Pavus, ut δίεις pro δέρη in Ariſtaeneto L. II. Ep. 2. haec ſatis ad fidem Sirmondi Valeſiique, & emendationem Salmaſii vindicandam. quae ſi adhuc alicui videatur incertior, legatur ἀειθμῷ vel potius ἀριθμόν. quamvis mihi verſus fulciendi cauſa iſta vox modo adjecta videretur. Porro ad verſum ſecundum Pavus p. 12. ait. „*pro* κευθομένην *legendum eſſe* κευθομένας, *puer decennis viderit. nam praeter* ψηφῖδας *non eſt vox alia, quam participium* κευθομένας *commode reſpicere poteſt.*“ hanc emendationem tacite Salmaſio ſublegiſſe non contentus, addit praeterea *pueri vident*. at quamvis haec lectio antea Scaligero, Salmaſio, Hydio, & nunc Pavoni (quod tamen apud me nullius ponderis eſſet) placuerit, ea procul dubio falſa eſt: & omnium Codd. revocanda eſt. κευθομένη. κλίμαξ κευθομένη. quia ſcala non videbatur, quae erat *occultata*, ut Obſopoeus. unde in Epigrammate Latino

Qui vomit internis *teſſerulas* gradibus.

κλίμαξ κευθομένη non poteſt aptius reddi, quam per *gradus internos: ſcalam internam.*

Atque ita ad ipſum epigramma profligatis, quae de ψηφοβόλῳ a p. 87 & ad 94 diſputavit ſtolidiſſime: imo ſubductis plurimis hypotheſi fulcris, cui ſyſtema ludicrum inaedificaverat nugaciſſime: ipſum libellum

bellum saltuatim percurremus. nam facile jam difflabimus uno spiritu, si quid ineptiarum ibi nota nostra dignari velimus. est enim argumentum levissimum a levissimo homine leviter admodum explicatum.

Sectio IV.

Indignatur Hadrianus Junius L. II. Animadversorum C. IV. quosdam scribentes post Erasmum de talorum & tesserarum ratione, *gloriolae aliquid adfectasse: cum tamen Erasmi dictis vix tria quatuorve auctorum testimonia adsuissent.* Quam non Pavoni succenseret Nostro Vir egregius, qui post ipsum, Erasmum, Casaubonum, Meursium, Souterium, Salmasium, Valesium, Senftlebium & alios scribens de alea veterum *alios nihil vidisse in his adseveret, & si non omnia, saltem pleraque se primo gnaviter detexisse glorietur*, (p. 33.) cum tamen illorum dictis, ne unum quidem, nedum tria vel quatuor auctorum testimonia adsuerit. id enim adfirmare non dubito, in toto libello non unum laudari veteris scriptoris locum, ad ludum aleae facientem, qui non fuerit jam in medium prolatus ab uno pluribusve horum: cum tamen nulla in literis materia ita exhausta sit, ut non aliquid novi adponi possit ab eo, qui thesauros antiquos bene excusserit. Gloriabitur tamen forsan, saltem explicationem Ludi Zenoniani suam esse. Atqui, praeterquam quod justissima dubitandi causa sit, an illam methodum assecutus fuerit, propter illa, quae de numero XVIII in XVI mutando: de contorta vocis αὐτίκα interpretatione, & propter alia a nobis observata & observanda: ista gloriola, siqua sit, potius debita esset Claudio Salmasio: qui re vera, si non omnia, saltem plurima hic primus vidit. nec mirum tamen,

men, si nanus, Gigantis humeris inpositus, aliquanto longius prospiciat. nam, Pave, tuam fidem, quid tu hic vidisti, quod Salmasius non vidit. ille p. 754. claris verbis ait, *Agathiam belle* Trictraccum *antiquum in epigrammate antiquo descripsisse:* tu nobis persuadere contendis esse notissimum apud nos ludum *Toccadille*. Credemusne tam infecundum Salmasii ingenium fuisse, ut si nugax argumentum porro exsequi ipsi placuisset, speciosioribus & majoris doctrinae adparatu fulgentibus rationibus nequisset vero similius Lectori reddere, Zenonem lusisse *Trictraccum*, quam tu valuisti nos convincere, ut *Toccadillo* vacasse credamus Imperatorem?

Quid porro alicujus frugis observas de vocibus Δίβος, Ἀντίγονος, de τετάρτῳ ἐκ πυμάτου loco: quod non Salmasius observavit pag. 753. & vicinis? nam Ἀντίγονον ait decimum quartum locum obtinere, & ei oppositum esse Δίβον. ait, τὸ τέτρατον ἐκ πυμάτου esse *vigesimum*. & tu ita. Sed longum esset singula comparare.

P. 27. Multis refellis explicationem Salmasii de vocibus *adunatus* & Μονόχωρος, qui contenderat eum μονόχωρον & *adunatum* dici, *cui unus modo calculus supererat*. tu doces, *ad locum* unice respici. in eo non erras, laudemque ex parte tibi deberi fatemur: sed primus hoc dixit Du Cangius in Gl. qui perspicue ait. *Adunatus* μονόχωρος. *de* locis *in alveo seu tabula lusoria*." verum adfirmas porro eum, qui omnes calculos amiserat, dici μονόψηφον. At cum auctoritatem hujus dicti adduxeris, credemus. eousque commentitia res & vox haec in ea significatione erit nobis.

P. 28. Ais, *eaedem Glossae alio loco per bene adunatus*, ἠθροισμένος. glossae Labbaei habent eodem loco: sed ex diversis glossis. Sed forte haberi innuis

in

in gr. gl. Labbaei. scribendum igitur fuerat ἠθροισμένος. *adunatus.*

P. 32. Ait aleo. *Quo facto Imperator infelicissimus tandem* jecit tria, quatuor & quinque: *quorum numerorum, cum ne unum quidem praestare posset, ad incitas redactus, adversarium adgnoscere debuit superiorem, & lusus hoc jactu finitus est plane.*"

Ego *duo, sex & quinque* ultimum jactum fuisse credebam. cui accedemus, Agathiae an Pavoni? qui hic plane abit ab auctore suo: & jactus fingit, quos numquam in hoc lusu Zeno jecit. quid dicemus? nisi Pavonis lusum tantum a Zenoniano distare,

Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano.

P. 38. Quae differit de loco calculorum, utrum *in ludo an extra ludum* constiterint, incertissima sunt: & totum ludum incertum reddunt. quae autem ex istis ratiociniis deducit & concludit, nihil quoque certi habent. nam eodem jure negarim, quo ille adfirmarit. nullam enim auctoritatem adducit. argumenta autem omnia, ut dicunt Logici, sunt *Petitiones principii.* Cum vero videat, vix credulos ipsi fore Lectores, p. 39. jurejurando fidem adquirere conatur. ait enim, *dejerare ausim locum secundum partis Abaci superioris*, Δίβον *fuisse dictum.* Sed, Lector, non credendum est Pavoni, moneo, quando ita simpliciter jurat. Si adjecisset *mehercule*, vel *Di me perdant*, tum aliquam fidem posses habuisse: quamvis & sic juratus saepe non dejeret, sed pejeret.

P. 40. De origine vocis ἀντίγονος mira habet. non enim vult hic respici aliquem Regem Macedoniae Antigonum, quemadmodum jactus *Alexander* in talis dicitur: cui Senftlebius oppositum putat jactum Δαρεῖος Hesychio memoratum. vide Thes. Gron. T. VII.

 p. 1156.

p. 1156. Sed fingit componi ex ἀντὶ & γωνιὰς, & idem esse cum ἀντιγωνής. & ideo ἀντίγονον vel ἀντιγωνῆ, nam ita dictum unquam fuisse auctoritate Pavonina credendum, vocari, qui erat ἀντὶ τοῦ Δίβου. Δίβος in secundo loco Lateris dextri superioris. Ἀντίγονος in secundo loco lateris dextri inferioris. tenes vim vocis Ἀντίγονος. „ *Nonne ipsa vox* Ἀντίγονος, ait, *id jubet manifesto. ita ego sentio, ita omnes sentire debent, qui paulo sunt perspicaciores.* Atqui ego ajo & omnes, qui sensum communem habent, ita sentient, nugax hoc omne esse commentum. ubi enim ἀντιγωνὴς invenisti? unde didicisti significare *oppositum alicui ex obliquo.* nam non e regione quidem Δίβος & Ἀντίγονος, etiam secundum te ipsum, sibi opponuntur. Ἀντίχωρος tale quid significare posset: si id vocabulum daretur, vel ἀντίστοιχος vel ἀντίτυπος.

P. 41. Non minus nugacia de voce Δίβος. nam cum Salmasius Δίβος Latinam esse vocem, & Romanum Imperatorem designare docuisset: reputans homines ludendo ita Macedonem regem & Romanum quasi Regem opposuisse. Pavo hoc commentum explodit. quia stultum foret mortuum Imperatorem Romanum opposuisse Antigono vegeto viventique. Quasi vero levissimum hominum genus aleatores, ita ad rationis normam nomina imposuissent jactibus tesserarum & talorum, vel similibus ludicris rebus. quamvis Pavo summa quaevis a lepore aleatorum exspectare videtur p. 184. Quid si ego contendam, lepida corcula Julium Caesarem Antigono opposuisse: & quia ille vulgo Divus audiebat per excellentiam, ita, brevitatis quoque studio, dixisse: securos, an umbrae Antigoni & Divi Caesaris inter se bellum an pacem foverent.

Sed quid ipse de voce Δίβος? ait significare ἱερός. at

at quis unquam talia fando audivit? ego Divum ſignificare putaram vel *Deum*, vel *ex Deo ortum*, vel *in Deos poſt mortem relatum. ſacrum* & *divum* idem eſſe numquam didici. at cur *ſacer* & *divus* hic locus dictus? „*propter inſignem exiſtimationem, quam apud omnes luſores in arte principes* (quorum ſcientiae & gloriae heres ex aſſe Pavo) *habebat, & commoda quae procurare poterat, egregia. & eodem modo ἡ ἱερὰ γραμμὴ in ludo Palamedeo.* non vidi magis. at dic Pavo, cur non ἱερὸν χῶρον vocarunt: imo cur non utrumque locum (Divum & Antigonum) ἱεροῦ χώρου nomine inſignierunt? cur vocem Latinam Graeci adſciverunt? vel ſi hoc placuit, cur non & pro *Antigonus* Latina voce uſi ſunt? Miſellus quippe *Divus* & *Divinus* pro eodem habet. miror tamen hoc argumentum non protuliſſe, & probaſſe ex neſcio quibus auctoribus. Nam ἱερὰν νόσον potuiſſet contendiſſe eadem ratione dici: qui morbus Latinis non modo *major*, ſed etiam *divinus* vocatur. Sed non ſufficit forte *Divus* ſignificare *Divinus*. debet ἱερὸς *ſacer* ſignificare. atqui illud idoneo aliquo Scriptore vel gloſſatore probandum. utinam Philoxenum, vel Cyrillum, vel aliquem ſimilem excitare e mortuis poſſet, qui tale quid ſcriberet. nam hominibus iſtis fides omni modo habenda eſt. at ἄρχου παρθένοις, φασί, τί ἐπιζητῶ τὰ ἴχνη?

P. 43. enim lego his meis oculis. „ Δίβος *igitur* ὁ ἱερὸς, ὁ θεῖος, ὁ ἐκ θεοῦ, *ut vox Latina exponitur in Labbaei gloſſis.*" Digitum labellis inpono (ut Pavo ait de roſeis illis ſuis labellis in Calabro L. XIII. 245) & ne hiſcere volo vel audeo. *Divus* in gl. Labbaei exponitur ἱερὸς! hoc ſufficit. victus manus do. utinam tamen amicus meus, cui commodavi iſtas gloſſas, non tam importune librum diutius praeſtituto detineret: ut inſpicere poſſem, annon & aliis

locis

locis haec egregia glossa confirmaretur. Puer, puer, quis pulsat fores? ausculta statim. Bajulus librum adportans. Huc adferto illico. Commodiorem adventum, tempus non vidi. sunt ipsae illae glossulae.. En literam D. p. 59. *Divi* θεοί. p. 60. *Divos* θεοὺς, ἡμιθέους. *Divum* θεὸν. (*divûm*) θεῶν. ha! ha! glossulam nostram inveni. *Divus*. quid! *Divus*. θεῖος, ὁ ἐκ θεοῦ. c. θεῖος. o. adhuc video *Divus*. διὸς υἱὸς ἡρακλῆς. & praeterea nihil neque divorum neque divarum. quid hoc. an incantavit me Pavus, ut ne doctas glossulas legere possim, & sibi vocem ἱερὸς soli observavit, ut nemo postea observare eam possit? Quid dicam nescio. imo scio. pessima fide pessimum hominem in suam rem hic finxisse glossam, quae numquam exstitit, vel exstabit. En facinus vere quantum in literis committi potest! En flagitium incomparabile, non viro erudito tantum, sed viro ingenuo omnino indignum! nonne tibi dixi, Lector, fidem hominis esse, qualis ejus eruditio? nonne praefatus fui, Lector, mihi cum fraudulento aleatore rem esse? & Graeculus hic sine praede vel pignore passim fidem haberi sibi postulabit!

Sequitur statim. Ἀντίγονος ὁ ἀντάξιος. ὁ ἀντίθεος. ne glossam putes: vel saltem Pavoninam, id est fictam & falsam. ubi enim Ἀντίγονος ἀντάξιος significare didicit? hoc emblema forte huc transtulit e commentario suo de *Nominibus propriis*. qui liber ubi prodierit, cedendum erit Becano cum sua nugivendorum cohorte.

P. 44. 45. 46. Commenta Pavonina habentur, ex quibus ne unum quidem probare potest.

P. 47. De Antigoni jactus potestate, omnia ex porta eburnea, ita sim felix.

P. 48.

P. 48. 49. 50. Quae dicuntur, item somnia.
P. 51. Hic locus Hesychii torquetur.

Πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς.

Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ Πυρκαιεῖ, *παρ' ὅσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας. ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναῤῥιπτοῦσιν. ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι.* Non placet Pavoni, ut in Palamedeo ludo tesseris nullus fuerit locus: & omnis res arti & dexteritati lusoris permissa fuerit, non fortunae. nec credit ita se res habere testimonio unius hujus Grammatici." *qui si ita locutus esset, omnium bipedum stupidissimus fuisset, & linguam suam non intellexisset.* p. 57. proinde locum emendat & legit pro *αὐτὸ μόνον, κατὰ νόμον. nam αὐτὸ & κατὰ ob compendia literarum facile miscuerunt librarii. κατὰ νόμον ex praescripto. nam ubi de alea sermo est, ipsa tesserarum imperia sic pulcre vocari possunt, & a viro Grammatico vocata sunt.* (id de quo ambigitur.) *Erunt, qui me audaciores* (vix credo dari) *in isto Hesychii loco reposituri sint κατὰ βόλον.*" utraque conjectura amandanda est in Morboniam. nam non unum Hesychium abrogare Palamedi *τὴν κυβείαν. tesserarum ludum*, & modo tribuere *calculorum inventionem*, edoceri potes a docto Pollucis Interprete L. IX. C. VII. §. 97. & Th. Hydio Historia Aleae §. 11. p. 111. Suspectum tamen merito habet istud *αὐτὸ μόνον.* quare forte minima mutatione, priscaque sententia legi posset *αὐτονόμως* vel *αὐτονόμους. αὐτόνομοι ψῆφοι. quae reguntur, moventur ad calculorum proprias leges: non ad arbitrium numerorum in tesseris.* Si Pavonissare vellem, adjicerem, correctionem hanc habere *singulares Veneres & certiorem esse illis, quae ad Sagram.*

P. 54.

P. 54. „ *Ne dubites Lector, audacter tibi adseveramus, calculos, qui sola arte moventur, & nihil metuendum habent a tesserarum arbitrio caeco, numquam apud Graecos dictos fuisse πεσσὸς. qui aliter sentiunt, cedant mihi auctoris probati locum, herbam illis porrigam lubens.* An Pollux probatus Auctor est, Pave? ille loco laudato excludens tesseras, aperte dicit ψῆφοι μὲν εἰσιν οἱ πεσσοί. Sed tu locum illum incrustas: uti alia quoque Eustathii & aliorum: qui eodem modo loquuntur. Grammaticum nostrum inde hoc decrevisse puto: quia περὶ τὸ πεσσεῖν, πεσσοὶ (ut J. Gronovius edidit in Herodoto) vel πεσσοὶ dicuntur. Sed longe audaciores ἀκυρολογίαι passim occurrunt. ψῆφοι & ψηφῖδες proprie *calculi:* illi tamen pro κύβοις passim veniunt. cur non πεσσοὶ pro ψήφοις· & aperte ita Hesychius πεσσός. οὕτω ἐκάλουν τὰς ψήφους, αἷς ἔπαιζον. ut recte post Salmasium animadvertit Alex. Politus ad mox laudandum Eustathii locum, ubi multa constipavit huc facientia, sed quibus ad Eustathium carere potueramus. ut adeo, quod iste audacter asseveravit, ego timide adhuc credam: imo non credam omnino. nam non manifestius testimonium dari potest significationis τοῦ πεσσὸς *calculus*, exclusis κύβοις *tesseris*, quum hoc Herodoteum Lib. I. Cap. 94. ἐξευρεθῆναι δὴ ὦν τότε καὶ τῶν κύβων, καὶ τῶν ἀστραγάλων, καὶ τῆς σφαίρης, καὶ τῶν ἀλλέων πασέων παιγνιέων, πλὴν πεσσῶν. videsne πεσσοὺς separari a κύβοις, & significare *calculorum* ludum *sine tesseris:* qualis ludus *Dominarum* & *Scachorum* est? Sed istum locum etiam inquinat Harpyia Critica, dum πεσσοὺς non *calculos*, sed *calculos tesserarios* vertendum jubet. non tamen paremus imperio. Herodoti verba aliud jubent.

P. 58. Philostrati locum H. Junio L. II. Anim. C. 4. p. 356. vel Hydio subduxit.

P. 59. Euſtath. Il. B. p. 228.

> Οὐ λιμὸν οὗτος τὸνδ' ἀπῶσε, σὺν θεῷ
> Εἰπεῖν, χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας
> Ἐφεῦρε, φλοίσβου μετὰ κοπὴν καθημένοις,
> Πεσσοὺς, κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος.

φλοίσβου κοπὴ recte poſt Salmaſium & alios obſervat non poſſe dici; & Hydium, qui *praeruptum maris* ſive *ripam* interpretatus fuerat. p. 110. de Hiſtoria Aleae, *perquam inperite* feciſſe ait. Claud. Salmaſius κόπον emendat. quid Pavo! ille τροπὴν. quae ſuſpicio exſibilari non mereretur, niſi barbara eſſet. praeſtat Salmaſiana correctio. quae tamen in hanc epicriſin incurrit. „*An* laborem *adſcripſit ipſis fluctibus & operam, quam navare debebant illi, vocavit* φλοίσβου κόπον? *id nimis certe ridiculum foret. & tamen ſunt, qui virum eruditum ita ſenſiſſe putant. Sed illorum nugas non moror.*" poſtea tamen interpretatur φλοίσβου κόπον. *laborem inpenſum mari*, & ſecretum horrendum enunciat de σημασίᾳ παθητικῇ hujus genitivi. praeſtitiſſet hanc φλυαρίαν omiſiſſe, & obviam locutionem, quoniam tamen in controverſiam cadebat, exemplis illuſtraſſe. An non legit apud Virgilium Aen. L. V. 617.

> *Taedet pelagi perferre laborem?*

An cum Theocritus ait Idyll. II. 80.

> Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

aliquis adeo fatuus erit, ut ipſius *Gymnaſii laborem* intelligat, non *laborem in Gymnaſio exercentium?* quid *pelagi metus*, *maris pericula!* an non unusquiſque

quisque accipiet, *metus*, *pericula*, quae *a mari* injiciuntur, etsi non admonentur de σημασίᾳ παθητικῇ? quantum est sapere!

P. 61. Nova temeritatis & ἀμαθείας specimina dat in hoc Scholiastae loco ad Euripidis Orestem vs. 432. (quem suffuratus est interpreti ad Pollucem L. VII. §. 97.) ὁ γὰρ Παλαμήδης ἀπελθὼν εἰς Τροίαν τὰ μέγιστα ὤνησε τὸ ἑλληνικὸν στρατόν. λιμοκτονούντων γὰρ ἐν Αὐλίδι, καὶ περὶ τὴν διανομὴν τοῦ σίτου δυσχεραινόντων τε καὶ στασιαζόντων, πρῶτον μὲν τὰ φοινίκια διδάξας ἦγεν αὐτοῖς, ἴσην καὶ ἀνεπίληπτον τὴν διανομὴν ἐπραγματεύσατο. ἔπειτα καὶ περὶ κύβους ἔτρεψεν αὐτῶν ὀλιγωρίαν. καὶ μέτρα ἐξεῦρε, καὶ ψῆφον, ὥστε μέγα χρῆν ὄνομα παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Primum hic pro φοινίκια substituit χοινίκια: nam ait χοῖνιξ *mensura* est. χοινίκιον diminutivum. haec ita se habere inficias ire nequimus. Sed an χοινίκιον umquam inveniatur in diminutiva forma pro *mensura*, valde dubito. cum enim χοῖνιξ *duos sextarios* capiat: si dicas χοινίκιον forte *sextarium* capiet. At tum vocabitur ἑκτεύς. deinde quid χοινίκιον ad frumentum militibus dividendum. in primis vero probandum esset, χοίνικα vel χοινίκια poni solere pro *mensuris in genere*. Sed homo ineptit. φοινίκια hic nihil aliud significant quam *literas*. vide Hesych. & id mox alius Schol. ad eundem locum ait. ὁ Παλαμήδης λέγεται εὑρηκέναι Iʹ γράμματα μήπω τότε ὄντα. ita commercio literario facilius reddito, facilius quoque commeatibus prospexit, singulis suam adsignans portionem. Pavus autem his ineptiis alias non minus insulsas addit. nam hic *mensurarum* mentione intrusa, vidit verba, quae sequebantur καὶ μέτρα ἐξεῦρεν esse superflua, & ita has duas periodos una non posse consistere. quid! solita sua περιεργείᾳ & hunc sanissimum locum tentat, & legendum pronunciat καὶ ἕτερα ἐξεῦρε καὶ ψῆφον. at quis ita loquitur, ut ἕτερα in principio periodi ponat! si dixisset καὶ φοινίκια

κια ἐξεῦρε καὶ ψῆφον καὶ ἕτερα, illud concoquere possem. quamvis Ammonius & Thomas Magister male me haberent, qui ἕτερος ἐπὶ δυοῖν, ἄλλος ἐπὶ πολλῶν τάττεσθαι docent. Sed haec nec ipsi Pavoni placuerunt diu. Nam mox rursus suspicatur, verba esse leviter transposita. optime legeretur ipso judice. ἔπειτα καὶ περὶ ἕτερα ἔτρεψεν αὐτῶν ὀλιγωρίαν, καὶ κύβους ἐξεῦρε καὶ ψῆφον. I nunc, Lector, & nega Pavoni ingenium & acumen criticum: qui tot absurda ad unicum locum adcumulare noverit. ne loquar de inepta Hesychiani loci interpretatione: ubi forte legi posset αἱ ἀπομετρούμεναι τροφαί. videatur Eustath. Od. T. pag. 1853. id addam, me male habere in loco Scholiastae illud ἦγεν αὐτοῖς.

Quae pagg. 65. 66. 67. 68. differit de linea sacra ἱερᾷ γραμμῇ, contendens esse *unam ex quinque lineis:* non sunt unius assis. nam re vera fuit una, sed tamen diversa a quinque lineis. illa currebat media inter lineas, quae ab utraque parte quinque erant. ut adeo undecim lineae in tabula. Sexta linea erat media inter undecim. Id apertum, ut mihi videtur, ex Pollucis Lib. IX. 97. Τῶν δὲ πέντε τῶν ἑκατέρωθεν γραμμῶν μέση τις ἦν ἱερὰ καλουμένη γραμμή. nam si voluisset indicare unam ex quinque eamque mediam esse ἱερὰν γραμμὴν, scribendum esset. ἡ δὲ τῶν πέντε γραμμῶν μέση ἦν ἡ ἱερὰ καλουμένη γραμμὴ, omisso vocabulo ἑκατέρωθεν. apertius Eustathius Od. A. 1397. Τοὺς δὲ πεσσοὺς λέγει ψήφους εἶναι πέντε, αἷς ἐπὶ πέντε γραμμῶν ἔπαιζον ἑκατέρωθεν, ἵνα ἕκαστος τῶν πεττευόντων ἔχῃ τὰς καθ' ἑαυτὸν . . . παρετείνετο δὲ δι' αὐτῶν καὶ μέση γραμμὴ, ἣν ἱερὰν ὠνόμαζον. possuntne dari verba magis perspicua, unde constet *lineam sacram* diversam fuisse a quinque illis, quae ab utraque parte tabulae erant? παρετείνετο ait. Quo modo hunc nodum solvat, imo secet, jam audi. ait Eustathium hoc annotare *ex Volusii*

chartis & bis turpiſſime caeſpitare. Scilicet Euſtathium hic non accuſare poteſt erroris. Nam ille laudat auctorem ſuum τὸν τὰ περὶ Ἑλληνικῆς παιδιᾶς γράψαντα. qui ſcriptor, quantum ſcio, nomine quidem ignotus nobis: ſed procul dubio aliquot ſeculis Euſtathio antiquior fuerit, & proinde Graecos forte tabula Palamedea ſaepe ludentes viderit: imo ipſe luſerit. Quodnam igitur inpudenti iſti audaciae fraenum injici poteſt, cum tale teſtimonium, ceu ex C . . *chartis* petitum, ita ſecure rejicere audeat! nihil reſtat profecto, quam ut hominem Malae Menti relinquamus. Quid porro! ut haec evidentia loca refellat, unum locum ex E. M. alterum ex eodem Euſtathio praemittit, in quibus habetur, ἐπὶ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους ἐτίθουν, ὧν ἡ μέση, ἱερὰ ἐκαλεῖτο. & e dubiis & ambiguis certa refutare adgreditur. nam ſi haec loca modo exſtarent, ſane in utramque partem diſſeri poſſet. Ex hac Pavonis ſententia praeterea ſequitur, non unam ἱερὰν γραμμὴν eſſe, ſed duas. quin eas non veretur in Schemate exhibere. quo ſane nihil exoletius vel inficetius. nota Pollucem dicere τις. indefinite: quaſi ipſe minus haec accurate ſciret. ſtultitiam igitur debent, qui tanta cum confidentia de talibus ſcribunt hodie.

P. 68. Alterum ex illis erroribus dicit eſſe, *quod luſorem victum ad lineam ſacram, tamquam ad ſacram anchoram, confugiſſe ſcripſit, & paroemiam notiſſimam ita peſſime temeravit.* bona verba quaeſo, o Copriaee, nec ita contumelioſe hunc, quicunque ſit, tribulem tuum habe. nam κινεῖν τὸν ἀφ᾽ ἱερᾶς, λίθον δηλαδὴ, ἐπὶ τῶν ἀπεγνωσμένων καὶ ἐσχάτης βοηθείας δεομένων. *ab deſperantibus & ultimo auxilio indigentibus hunc motum calculum* dicit. at ipſe quid dicis p. 79? „ *Quare moto calculo lineae ſacrae periculum erat praeſentiſſimum, & luſor, qui calculum iſtum movebat*

bat, faciebat re vera, quod extremum erat in hac alea." has interpretationes ſenſu differre non video. at videor diverſitatem videre quandam, quando Pavo dedita opera ἀπεγνωσμένος vertit *victus*. nam *deſperatus, in anguſtiis conſtitutus* vertendum erat. & quis umquam aliter hanc paroemiam accepit; quam ut ea ſignificaretur homo, qui omnia, etiam periculoſa tentat, ut ſeſe ex extremis liberet, & voti compos fiat. videatur decus Batavorum in hac paroemia. male quoque ait ſcriptorem illum de luſibus Graecis dicere ad lineam ſacram, *tanquam ad ſacram anchoram confugiſſe*, nam nec vola, nec veſtigium hujus locutionis in Euſtathio. Sed Suidas re vera ait. Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς] τοῦτο ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων τέτακται. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ναυτῶν, οἱ τὴν βοήθειαν εἰς τὴν ἱερὰν ἄγκυραν ἔχουσιν. ἢ ἀπὸ πεττευόντων, παρ' αὐτοῖς γὰρ κεῖται, ψῆφος ἱερά. ad quem locum doctiſſimus Kuſterus recte animadvertit errare Suidam, cum de *anchora* cogitet *ſacra*: & cetera breviter, ſed longe magis perſpicue, quam noſter verboſus aleator, explicat. Non ſolus Suidas autem hic cogitavit de metaphora a re nautica. nam Sch. Theocr. VI. 18. ait πάντα κάλων κινεῖ καθελκύσαι πρὸς τὸ ἑαυτῆς ἔρωτα. reſpiciens ad paroemiam σεῖειν πάντα κάλων. quae dicitur de enixe omnia agentibus. videatur Anthol. L. I. C. 67. p. 95.

A p. 69 ad p. 79. quae habentur, ad Palamedeam tabulam diſputantur. omnia autem neceſſario ſunt vaniſſima, quia *ſacram lineam* recte collocare neſcivit. ut ex Euſtathio & Polluce patuit.

P. 79. Multis & intolerabilibus convitiis exagitat ignorantiam & audaciam Salmaſii, qui in loco Alcaei, ubi apud Euſtathium ſcribitur ad Odyſſ. A. 1397. (Pavus videtur Baſ. Ed. laudare) κινήσας τὸν πείρας πυκινὸν λίθον. legendum contenderat, τὸν ἀφ' ἱε-

ἐρᾶς λίθον. quid tamen probabilius, quam in πείρας latere ἱερᾶς. Sed obstat locus ejusdem Eustathii Il. Z. 633. ubi legitur κινήσας τ̃ πήρας πυκινὸν λίθον. ubi additur, κωμικευσάμενος ἐκεῖνος, ἀντὶ τ̃ ἱερᾶς. unde patet Eustathium legisse πείρας vel πήρας. utrum igitur πείρας an πήρας legemus! Pavus πείρας adsumit:,, *Scis*, ait, *quid* πείρας *sit: huic semper obstrictus erat calculus sacer* (nota jam calculum sacrum: non lineam) *quare venuste dicitur primo* πείρας λίθος. *Jam vero numquam subibat periculum illud suum, nisi summa necessitate coactus: Et eo respectu non minus venuste dicitur* λίθος πυκινός. *alterum autem* πήρας λίθος *ridiculum est & nimis comicum* "Profecto

Τὸν ἐγκέφαλον, Ταῶ, σεσεῖσθαι μοι δοκεῖς.

nam Eustathius aperte dicit Alcaeum κωμικευσάμενον hoc dixisse. tu quia *ridiculum* hoc dictum, nimis Comicum putas. an igitur valde ridicula in comoedia locum habere negabis? & nobis fatuas ineptias tuas pro Attico sale propinabis? πήρας λίθος elegantissime dicitur quasi πτωχ̃ λίθος. πήρα enim *mendicorum*. unde πήρα πτωχ̃ ἐ πίμπλαται. *ad incitas: ad extrema: ad peram redactus erat, qui sacram lineam tangebat.* notissimus Homeri locus in Odyss.

Ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην.

πυκινὸς λίθος. *prudens calculus* audit: quia *sapientiae* & *prudentiae* non raro *paupertas* invenitur *magistra*. quo illa Graecorum & Latinorum Sapientium dicta apud Rotterodamensem.

Ἁ πενία, Διόφαντι, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.

&

Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος.

&

&

Hominem experiri multa, paupertas jubet.

„ *fateor, nihil venuſtius, nihil lepidius excogitari poteſt. quare ego Pavoni, mehercule, ſuccenſeo, qui iſtas elegantias nobis extorquet, & pro* τὸ πήρας πυκινὸν λίθον *audacter reponit* τὸ πεῖρας πυκινὸν λίθον : *apage, apage diram obloquendi libidinem, cum ſumma ignorantia conjunctam.*“ quamvis non ita meam interpretationem amo, ut non lubentius fere in ſententiam Salmaſii eam, ſtatuamque, Euſtathium vitioſa ſcriptura deceptum, quod ei non ſemel accidiſſe norunt eruditi, hic comicum jocum fruſtra quaeſiviſſe. Pavo falſos porro eſſe ait, qui hoc fragmentum Lyrico adſcribunt. nam procul dubio eſt Comici. eo pertinet Euſtathii κωμικευσάμενος. non obloquor : imo verum puto. ſed addere potuiſſet ad firmandam ſuam ſententiam Alcaeum Comicum laudari etiam ab Euſtathio Il. H. p. 1571. Ἀλκαῖος ἦν ἐκεῖνος ὁ. κωμικός. Quod enim de metro Ariſtophanico garrit, nihili eſt. nam provoco Pavunculum, ut haec Alcaei verba. Νῦν δ' οὗτος ἐπιχειρέει κινήσας τὸν πεῖρας πυκινὸν λίθον. niſi transponat & immutet, ulli metro Ariſtophanico adaptet. quin excute Alcaei Lyrici fragmenta, & magis adſimilia inter ea offendes. quae de H & EI habet, fatua ſunt. alioquin ſane dedita opera has literas inter ſe commutatas legimus apud Scholiaſt. Ariſtoph. Plut. vs. 589.

P. 82. Euſtathius p. 1397. agit de loco Platonis in Φαίδρῳ. pag. 274. ubi dicuntur Aegyptii inveniſſe πεττείας καὶ κυβείας: quae alioquin Palamedi tribuuntur. at Interpretes Platonis ita haec acceperunt, ut Philoſophus non intellexerit τὴν παρ' Ἕλλησι πεττείαν, ἀλλὰ τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου. hic aqua haeret Noſtro.

Noſtro. „*Nam*, ait, *luſus*, *quem in* τῷ πεντελευτηρίῳ *ludebant Graeci*, *vera reapſe erat* πεντέλεια. *quomodo igitur verum eſſe poteſt*, *quod Epiſcopus Theſſalonicenſis ſcribit?* primo adſeverat πενταλευτήριον & τάβλαν idem eſſe: quod probandum erat. deinde ita haec conciliat, ut Euſtathius ſcripſerit πεντείαν. πεντέλεια enim quaſi πεντεία, quia πέντε ἐν γραμμαῖς ἔπαιζον. at, praeterquam quod iſta etymologia ſit nugax, locus eam emendationem non ſuſcipit. nam ſi legas πεντείαν, eadem vox neceſſario intelligenda mox in ἀλλὰ τὴν (nempe πεντείαν) τῆς λεγομένης. & ſic eadem difficultas manſerit. deinde ſi ita legas, verba παρ' Ἕλλησιν erunt ſuperflua. Si veteres hi ὑπομνηματισαὶ Platonis conſuli ipſi poſſent, forte haec magis nobis perſpicua eſſent. At non magno cum damno plurimas ex his nugas ignoramus.

P. 84. Nos docet „ *Quod hactenus nemini intellectum.* nempe quomodo ἐπραγματεύοντο οἱ Αἰγύπτιοι τὰ ἐλλειπτικά. “ *nempe duo calculi hoſtiles*, *qui inter colluſoris calculos collocabantur medii*, *pulcerrimum erant* τῶ ἐκλειψέων (ſic) *ectypum*. „visne“ *aliud*, Lector, *quod etiam nunc Critici noſtri nares ferit?* Κινήματα τῶ ἡλίω *adumbrata*, *quia ludentes in orbem ludebant* &c. „ ὢ τῆς λεπτότητος τῶ φρενῶν. ita una tenemus, quae ſint τὰ ἐλλειπτικά.

At, ſi liceat, prius tamen purpuram Canonici noſtri deveneratus, lubenter rogarim, unde *Euſtathium Epiſcopum Theſſalonicenſem* fuiſſe ſciverit. nam adhuc Μητροπολίτης ſive *Archiepiſcopus* ejus urbis omnibus audiit. quin in ejus autographis hic titulus ipſi vindicatur Florentiae & Venetiis, ſi bene memini. an forte aliquo facinore incurrit in Eccleſiaſticam cenſuram, & ad minores ordines detruſus fuit! Scio quidem eum ſaepe longe *ineptiſſima notare* (p. 67.) ſcio *cum indoctis grammaticis* veteribus

ſaepe

ſaepe *indocte agere* (p. 79.) Scio plura eſſe ejus ἁμαρτήματα μνημονικά. Scio denique *loquaciſſimum hominem* fuiſſe (p. 146). ſed tamen haec non ſatis gravia delicta, ut praeſul ſede Archiepiſcopali dejiciatur. An forte Canonicus noſter Irregularis ſimultates quasdam fovet cum Graecae Eccleſiae Antiſtitibus! nam ut miſerum Arſenium, item Archiepiſcopum, excoriarit, meminimus adhuc. quicquid ſit, ego in poſterum quoque ut Archiepiſcopum venerabor, & pluris faciam, quam decem millia Pavunculorum.

P. 85. Poſt Meurſium & Salmaſium agit de voce κάσος vel κάστος. & dum plagiarius non videri quaerit, non unum furtum committit. Nam ait „*Athenaeus in Mechanicis a Meurſio citatus*. at non ſolummodo Athenaei, verum etiam Heſychii locus ibi adducitur. & mox loca illa ex gloſſis p. 85. ſubduxit Du Cangio. at quod plus eſt totam ſententiam de voce κάσα pro κάσος ſcribenda ſublegit eidem. en verba doctiſſimi Viri. „*Sed credo per hanc vocem* κάσος *vel* κάστος *intelligi* caſas *vel* caſulas, *ut etiam nunc dicimus, loculamenta ſcilicet calculorum in tabula. ſive vox Graeca a voce* caſa *ſit deducta.* in eo ſolummodo modeſtia Du Cangii eminet, quod ita intelligendum autumat, non ſcribendum jubet: quod ſtulte contendit Pavo, cum tot loca in ſcripturam κάσος conſentiant. Eadem pagina, quae de κασαλβὰς notat, ipſis κασαλβίοις digna. vox procul dubio ejusdem ex parte originis, qua κασωρὶς. κασαυρὰς. quae idem notant, quod κάστη. unde compoſita videntur Lexicographis: & forte non male. κάοσῃ πελειὰς ex Alexandra Lycophronis vs. 131. notum. animadverte hic porro ignaviam hominis, qui cum vicies forte vocem ψηφοβόλον adhibeat, ne ſemel quidem ejus orthographiam obſervarit. Semper ψηφόβολον & ψηφόβολῳ, & ψηφοβόλιν. ab aliis tamen etiam ψηφόβολον

λον scribitur: sed ad formam τῦ λαγωβόλον exigendum. Sane accuratissimis semel bisque in talibus negligentioribus esse contingit: sed quis tam pertinacem socordiam ubique ferat!

P. 89. Contendit, *Si per infundibulum tesserae essent injectae pyrgo, illas non per gradus pyrgi in fundum tabulae posse exire. nam isto operculo os pyrgi obstrictum fuisset?* vidistine aliquid anilius? per *colum* vasi ex. gr. infunditur vinum: etsi jam in fundo vasis est foramen, vinum effluere nequit secundum Pavonem. Tesserae infunduntur per ἠθμὸν summae orae pyrgi: ergo per imam oram exire non possunt in tabulae fundum. Arcadius Gramm. ait, κημός. τὸ ἐπιθέμενον ἐπὶ τῇ ὑδρίᾳ ἐξ ἧς αἱ ψῆφοι φέρονται. si pertusa fuisset urna judicialis, an calculi non excidissent? non vidi magis. Crediderim mehercule, ubi talia passim lego, cerebri, si quod habet, fibras & totam structuram homini aliter esse conformatas, quam ceteris: indeque plane oppositas oriri ἰδέας rerum: ut ipsi rotunda videantur, quae omnibus aliis quadrata esse censentur, & contra.

Quod porro ψηφοβόλον mutat in ψηφοβόλιον, pro summa sua ignorantia & audacia id facit, cum ψηφοβόλον in tot locis legatur. *Ipsa pervicacia scripturae eum deterrere debuisset*, ut ad Horap. p. 294. rhetoricatur ipse.

P. 91. 92. Suspicatur illud ψηφοβόλον *fuisse vasculum, cui septem grana injiciebant, ut, postquam septies luserant, rationem inirent.* at stultum est talia fingere: cum de tota re, nedum de numero illo septenario, altum sit silentium. mox illud ab ipso fabricatum ψηφοβόλιον denotabit *loculum, in quem ψῆφοι conjiciuntur.* at & illud ipse agnoscit esse *commentum suum.* Ideoque ad humanitatem Lectoris provocat. scilicet Lector huic ab omni humanitate in omnes alienissimo

mo paedagogo humanitatem aliquam debet, vel praestabit! eodem jure lupus vel ursa e silvis humanitatem a pastoribus postulet.

> Ἡμᾶς δὲ πάντας θαῦμα λαμβάνει μέγα,
> Τονδὶ τὸν ἄνδρα μὴ γενέσθαι θηρίον,
> Ψυχὴν λαχόντα καὶ ἅπαντα θηρίου.

Quin hoc commentum non totum Pavonis: subductum rursus Du Cangio: & quod ille de voce κάσος dicit, hic de suo ψηφοβολίῳ garrit. „κάσος sive κάψος. *quasi septum fuerit, quo calculi collocabantur*" ait Du Cangius.

Mox dexterrimus Mechanicus explicat nobis τὰ ἑπτὰ κοκκία. *septem illa grana, planetas septem repraesentantia*, & suspicatur esse tesseras tres & quatuor talos. quae grana condebantur in illo ψηφοβολίῳ. o incredibilem stuporem. agitur hic de ludo Palamedeo: & tamen infersit hic *Talos*. quid *talis* cum Abaco Palamedis, Morio! quis tesseras & talos κοκκία, *pilulas*, *grana* vocavit? Cur secundum te τὰ κοκκία non κύβῳ ῥιπτάζονται, sed πύργῳ? nescio an umquam magis ἀσύστατα ista inproba bucca effutiit! quantum praestabat has nugas vel non tangere, vel ignorantiam in his profiteri legitimam!

P. 95. Πλινθίον & Διαγραμματισμὸν utrumque respondere *Dominarum* ludo non dubitat. nec dubitavit Salmas. p. 738. Saltem de ultimo. „ *nihil aut parum distabat a nostro dominarum joco.*" scilicet Salmasiana auctoritas vacillasset, nisi Pavonina accessisset.

P. 97. Pollux. L. IX. c. VII. §. 99. Πανδιονίδα πόλεως βασιλέως τὸν ἱεραβώλακον, οἶσθ' ἣν λέγομεν, καὶ κύνα καὶ πόλιν, ἣν παίζουσι. ita Cod. meus. nisi quod ἱεραβόλακον οἶσθα ἣν. nihil de quisquiliis dicam, quas ad

 hunc

hunc locum converrit. unam elegantem obſervatiunculam ridere ſolummodo jubet. nam ad vocem Πανδίων, *rex Athenarum*, ait: „*fors unum ex potentioribus ita adpellavit per riſum & jocum, ipſoque nomine alluſit ad* Πᾶν δίων. omnia abigens: *cui pulcre ſcilicet ὁ κύων faciem* (Pavoninam) *obvertit, & fauces ſuas improbiores.*" mihi ſane non fieri poſſe videtur, Lector, ut aliquis, cui mens ſana in corpore ſit ſano, haec plus quam fatua literis mandare non erubeſcat.

P. 100. Palamedem & Zenonem vexare deſinit. nunc in genere aliqua ad aleam facientia, ut viris doctis perperam & indocte expoſita, ipſe non humanae ſcientiae ſuae radiis illuſtraturus eſt. tentemus an in umbra ſublimis aquilae hujus volantes vim tantae lucis tolerare valeamus.

P. 103. Igitur diſceptat de paroemia Μίδας ἐν κύβοις εὐβολώτατος. ita editur in Proverb. Vatic. Adpend. II. 69. apud Suidam legebatur. Μίδας κύβε ὀνόμα εὐβελοτάτε. Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβελότατος. ſed ubi Kuſter. ex Cod. Pariſienſi εὐβολωτάτε & εὐβολώτατος correxit. Scottus praeterea obſervat, inde εὐβελότατος arreptum fuiſſe a librariis, quia hoc proverbium apud Εὔβελον ἐν κυβευταῖς occurrit „*Sibi unice abblandiri* (nota vocem *abblandiri:* ait enim Faber meus, *vulgus ſaepe utitur abſque auctoritate:* abſit, abſit tamen, ut Pavus aliquo verbo utatur *plebejo.* potius re vera nobile vocabulum crediderim: vel, ut a Pavone natalibus reſtitutum, in poſterum receperim) *ſibi unice abblandiri* ait εὐβελότατος. *hoc elegantiſſimum & ſuave. In teſſeris & ludo teſſerario optimus conſultor* (ita vertit Scottus. Sed vide Tollium in Inſign. Itiner. p. 41.) *Midas. qui ſibi in re familiari conſuluerat male: Quid quaeſo acutius? imo hoc habet omnes iſtas dotes, quas omnes Elegantiores in his deperire ſolent.*" Vix Heraclitos a cachinnis ſibi temperaturos

puto,

puto, ubi ſesquipedalia haec deliramenta legant. Pergit, & contendit in Suida primo loco recte εὐβολωτάτε eſſe correctum, non in ſecundo loco. quid reſtat, quam ut aliud, quod ſequitur apud Suidam, proverbium, Μίδας ὄνε ὦτα ἔχει, temporibus & moribus noſtris accommodemus, & in poſterum ita efferamus. Ταὼς ὄνε ὦτα ἔχει.

Habemus autem hic ſatis inſigne documentum, quam fideliter & coece ſoleat exſcribere commentarios, quos compilat. nempe de Mida jactu agit Meurſius de Lud. Gr. p. 41. aitque ibi. *Tarrhaeus in Collectaneis proverbiorum.* Μίδας. παροιμία. ὁ ἐν κύβοις εὐβολώτατος. Scilicet ex hoc Tarrhaeo & Didymo Zenobius ſua proverbia collegit. at quid Noſter? etiam laudat, non Zenobium pro more, ſed *apud Tarrhaeum & Appendicis Vaticanae auctorem.* at, plagiarie, monſtra illud paroemiae apud Zenobium, quem φορτικῶς Tarrhaeum vocas. nam qui tu ſcis, utrum ex Tarrhaeo, an ex Didymo hoc proverbium deſumſerit Zenobius, ſi jam in eo exſtet?

P. 104. „Μάνης. *infelicis jactus nomen. quare non dictus a patre Atyos. Lydorum rege, cui nomen* Μάνης. *Sed a* Μάνης, *quod ſervile nomen ſaepe apud Comicum.*" Syllogiſtica haec demonſtratio eſt. Sed ſi ego contenderim ſervos, ut ſaepe Phryges & Lydi fuerunt, *Manes* vocatos, a regio olim nomine *Manes.* ut Ponticis *Mithridates:* Perſicis *Darius* ſaepe nomen erat? potius oſtendiſſet errare Meurſium, cum vocem *manes* obtrudere voluerit Sueton. in Aug. C. LXXI. ut ibi Viri docti animadverterunt. quo de loco Sect. III. hujus capitis.

Eadem pagina. „ Πάτρηλος. *quid hoc? an litera transpoſita ſcribendum* πατρόλης? πατρόλης *vel* πατρώλης, *patri exitiabilis.*" non potuit inſcitius. nam primo an formae πατρόλης ulla vox occurrit? Sed deinde

de an ipsa vox πατρώλης usquam exstat? demum an composita ab ὤλης umquam active significant? πανώλης est, *qui plane perditus est.* ut πανώλης ταώς. *disperditus Pavo: qui caudam perdidit, & nudas clunes tamen circumferre & jactare nondum desinit: ita se ostentare adsuevit superba volucris.* πατρολέτωρ vel πατρολέτης saltem ex Analogia admitti posset. mox ab ἦλος deducit non felicius. Emendationi in Hesychio, quam ibi tentat, obloquitur Phavorinus.

Mox alius jactus πάτραινα ipsi est πατρὶ αἰνά. *& numerus multitudinis etiam aptius propter emphasin suam.* quis haec anilia patienter legat? Pro his vero in Codd. aliis, etiam meo, πάτιλος, & πάταινα quae melior lectio videtur Pollucis Interpreti. pro πάτιλος ille legit πάταλος id est τρυφερὸς ὑβριστής. *πάταινα quid fiet, ignorat.* En jam vulpeculae nostrae artes. quod enim Vir doctus dixerat de voce πάταλος, ille dicit de voce πάταινα, deducens a παθάω. unde etiam παλάλη. nam πάθαινα sive πάταινα. ut a τρυφάω. τρύφαινα: *aptum* autem *meretricis nomen.* At quid voce πάτιλος fit! illam deducit „ a τίλος *stercus,* κόπρος. *pro quo etiam dixerunt* παλίλος, *ut constat ex* παλίλη." Nares sane hoc etymon, Lector, ferit recreatque. an videtur plebejum; imo ipsa faece plebis vix dignum? mihi certe Pavus, ὁ κόπρειος parens tam putidae etymologiae, dignus videtur, qui cum Trygaei Scarabaeo prandium sumat, & ...

Ὡς κεῖνος ἀναιδῶς τὴν παλίλην ἐσθίῃ.

Porro ait p. 107. „ *Quod certe optionem facit ambiguam, & ubi utraque sensum habent bonum, mentem meam in bivio constituit: in primis ubi certum est, libros publicos etiam ex libris MSS. fuisse adornatos. Scis quid suspicer? pro duabus vocibus Pollucem olim* quatuor

quatuor voces exaraſſe puto, quae nimia affinitate ſibi invicem obſuerunt, & libros vulgatos ex plutеariis, & plutearios ex vulgatis ampliandos credo."

Primo loco edico jubeoque, ut Critici in poſterum Codices manu exaratos vocitent *plutearios*: ut res vetuſta ita novitatis gratiam ex nova hac formula adipiſcatur. dein me non videre fateor iſtam affinitatem in vocibus πατρώλης & πάτραινα cum ϖάλλος & ϖάταινα.

Mox ſubjungit. „ *Quod ſaepius certe faciendum, quam viri Eruditi hactenus ſuſpicati ſunt: cum tamen in Onomaſtico id praecipue obſervandum ſit, quod eo melius erit, quo plures voces enumerabit.*"

Quod ultimum effatum ſane cum mica ſalis accipiendum. nam ſi voces barbarae, incongruae, a te & tui ſimilibus fictae intrudantur, voces enumerabit plures, ſed non melius erit Onomaſticon. E contrario non dubitandum, quin in Suida, Heſychio & Polluce multa ſpuria irrepſerint, quia multi male feriati homines dogma Pavoninum adprobarunt jam olim: & bene mereri de poſteritate crediderunt, ſi puros fontes illuvie aquarum turbidarum fluere copioſius facerent. Hoc tamen in loco omnino omnes quatuor voces recipiendas cenſeo: non quia excidiſſe puto ob affinitatem ſoni, ſed quia vix eſt ut non vocabula quaedam omittantur, ubi multa enumerantur nullo conſtructionis & ſenſus nexu inter ſe copulata: ut in ſerie regum, conſulum paſſim accidere videmus. imo, ſi id ageretur, ex ipſo Polluce centum exempla dare poſſem.

P. 108. De voce ἄβολα ita diſſentit μικρολόγος Criticus, ut neminem *differitatem* ſententiae ejus & adverſarii perſpicere poſſe putem. alii enim vertunt. *irritus* (jactus). Ille; *jactus, qui adeo ſunt exigui, ut re vera pro jactibus haberi non poſſint.*"

Mox

Mox invento ſuo de amplianda vocum copia rurſus utitur: audi & explode. *Ἄπλια; nomen difficile. an litera transpoſita legendum ἀπλαὶ.* (ſoleae ſimplae) *in* MS. Jungerm. *ἄμπλια, an pro ἀμπέλια?* [ſaltem Ἀμπελία] *de meretricula iterum cogitandum. ἀμπέλια ab ἄμπελος. quare vel unum Ἀμπέλια ſic admittendum eſſet, vel ſimul cum eo ἀπλαὶ noſtrum. Eruditi judicent.*" Eruditi judicaverunt, & ſententiam dixerunt, ut Pavo non nudis pedibus, ſed ἐν ἀπλαῖς, quoniam plataeae ſunt ſordidiores, una cum elegantiſſima meretricula Ἀμπελίᾳ, ter circuitum coemiterii Joannei faciat, & ſic ſera emendet poenitentia, quidquid in exiſtimationem praeſtantiſſimorum in literis virorum peccarit. fiat autem proceſſio hora veſpertina nona, vel aliquanto ſerius: teneatque magnum cereum manu ſiniſtra: manu dextra autem conſuetum bacillum, quo ſolet ἀερομαχεῖν. Nuncietis, Amici, ſi qui mihi Trajecti eſtis, nuncietis, quo die pompa haec celebrabitur: ut ipſe ſpectatum veniam.

P. 109. „*ἀθεσία pro παραβασία apud Polybium plus ſemel. vide modo Suidam in Voce.*" vidi Suidam in Voce. & vidi a Kuſtero adnotari fragmenta Polybiana eſſe, quae adponit Grammaticus. inde tu Polybium laudas: nam ipſum auctorem numquam, niſi obiter forte, legiſſe credo: nedum ut tibi obſervaris.

Ibid. „*Ut omnes novimus ex Ariſtotele.*" an omnes legerint Ariſtotelem neſcio. Sed ſcio ſaltem hanc partem legiſſe Hydium, quem vide de Hiſt. Talorum p. 132. 142. unde hic Ariſtotelis locus primo in notitiam Pavonis venit. ideo dicit. *omnes novimus.* Sic, ne alienam diligentiam agnoſcere neceſſe habeat, ſolet adjicere. *notiſſimum. omnibus notum. omnes norunt. pueri norunt.* hanc obſervatiunculam meam experieris veram. addit „*qui ἀστράγαλον accuratiſſime deſcripſit.*" hoc potes credere etiam meliore teſti-

teſtimonio, nempe Hadr. Junii, qui ait Lib. II. C. IV. Animadv. *Ariſtotelem hoc in genere* (talis) *diligentiſſimum*: cujus Pavo judicium ſecutus eſt. a quo mirabar aliquem laudari: ſed artem ſimul exercuit Autolycus. Praeterea hinc didicit πεςνῆ & ὑπολάζοντα βόλον eſſe *contrarios*. en verba Junii p. 360. *felix jactus* πεςνῆς. *cui* ὑπολάζων *adverſabatur*. hinc illuſtrari amplius poſſunt, quae conjectavi de ἀςραγάλῳ περιπεσόντι, ſive κεκλιμένῳ. κεκλιμένος poſſet videri idem ὑπολάζοντι. Sed haec incerta & non tanti.

P. 110 & 163. Quae de convenientia tradit Talorum & Teſſerarum ſunt plane commentitia. re vera quidem plurimae adpellationes jactuum utrique ludo erant communes: ſed errat in eo graviſſime, quod putet ſolum Venerem jactum diverſas facies requiſiviſſe quatuor. nam ipſa natura ludi deſiderat, ut ſi tres etiam facies eſſent diverſae, ille jactus eſſet Veneri felicitate proximus. ſi duo ſimiles, ut tertio gradu felicitatis ille jactus haberetur. deinde procul dubio fuerit praerogativa, ſi omnes poſitiones talorum eſſent ὕπτιαι vel πρηνεῖς, & qui plures in his caſus fingi poſſunt. pueri puellaeque ſciunt.

P. 111. De κρύφασος, ſi quis tempus inutiliter terere velit, aeque incerta comminiſci facile poterit. Senſtlebius p. 1168. Theſ. Gron. Tom. VII. etiam a κρύπτω deduxit. ſed nihil quiſquiliarum ſobrius adjecit. Κάκχασος deducit a καγχάζειν vel κακχάζειν. ultimum probandum fuerat. diverſum vero putat a κίγκασος. de quo agit p. 144. miror hominem adeo verſatum in rebus Voluſianis non vidiſſe poſt alios eundem jactum eſſe utrumque. nam κίγκασος deducitur a κικκός. ἡ λεπτὴ διαχώρησις ſecundum ipſum noſtrum Palaemona. p. 144. at cur non κάκχασος ſive κάκκασος deduci poteſt a κακκᾶν vel κακκᾶν. quod omnes

nes novimus, ne uno quidem excepto ex Nubibus Comici, vel etiam ſine iis. vide Photium quoque. quam vocem notent homines ſane perquam acuti, qui Germanicam vel noſtram linguam primaevam eſſe volunt: & adjiciant voci *ſaccus* & ſimilibus. cur autem haec, unaque & altera vox per ſecula ſervata ſit, ſi ipſi pro mentis ſubtilitate non facile diſpexerint, conſulant Pavum, cui in talibus nihil latet.

Quae p. 112. 113. diſputat, ſunt vana, quia nituntur falſa hypotheſi. quae de Οἰνὴ refutavimus p. 137. & aliis. Sed ſi legamus jam Οἰνὴ παρὰ Ἴωσι μόνοις, cur Vir Grammaticus non magis ſobriam rationem, quam ridiculam illam de ἦτα, dederit, quare abierint Iones a reliquis Graecis! nam potuiſſet dare, ſiquidem Graece dicitur οἰνὸς ἀστράγαλος ſecundum ipſum. Nam cum Iones dicerent ἀστραγάλη: ut Junius & alii animadverterunt ex Euſtathio Il. ψ. vs. 88. p. 1289. 49. neceſſario illi dixerint οἰνὴ, ubi alii οἰνὸς. nam οἰνὸς adjectivum. ſed ἀστράγαλον οἰνὸν dici vix crediderim. ἀστράγαλος Χῖος & Κῶος dici poſſunt, ea ratione, qua πρηνὴς vel ὕπτιος. qui ſic dicuntur etiam extra aleam: extra jactum. at οἰνὸς vel οἰνὴ nunquam de talo, niſi jactato. reſpexerint igitur vocem βολὴ, cum alii ad vocem βόλος referrent. Sed nolim ſine auctoritate, Pavonis more, ſuſpicionibus inanibus Lectorem detinere.

A p. 115 ad p. 122 agitur de epigrammate, quod ventilavimus §. 2. C. VII. noſtrae Κιναχύρας. quibus nihil addere habemus nunc. obiter tamen ad vocem γοργωπὸς poteſt adjici, ab Euripide Herc. Fur. 1266. γοργωποὺς dici ὄφεις recte. Sed vs. 868 male edi γοργώπους κόρας. ibi enim ſcribendum videtur γοργῶπας κόρας. ut ſicut εὐὼψ dictum fuerit γοργὼψ. Vel ſaltem γοργωποὺς ſcribe. Heſych. γοργωπένεδραν. ubi Jun. γοργῶπ' ἐνέδραν. Sed Suidas habet γοργωπὸν ἕδραν.

ἕδραν. quo modo etiam legit Phavorinus. qui aperte animadvertit γοργωπὸς etiam feminino genere dici. quare ſatius fuerit in Euripide γοργωποὺς legere. qua voce & aliis in locis utitur idem Tragicus.

P. 122. Utrumque Φύσκων & Φυσῶν rurſus retinendum cenſet. ego vero aberrationi deberi ultimam vocem putarim. nam has iterationes obſerves ſemper fieri in vocibus ab eadem litera incipientibus, nec Pollucem tamen quidquam tale in aliis affectaſſe. unde omnino probabile fiat, re vera modo eſſe luſus oſcitantium librariorum. Nam ipſe Pavus p. 126. ait, *prout ſingula inter legendum occurrebant, deſcripta fuerunt & in Schedulam conjecta.* ne dubites. αὐτὸς ἔφα. Φύσκων recte mihi praelatum & explicatum videtur. ut alii jactus Μίδας. Ἀλέξανδρος. Δαρεῖος. ſic hic Φύσκων a Ptolemaeo Aegypti rege videatur dictus illis, qui argutiolas has amant. imo fere ex συνωρὶς & συνωρικὸς prius modo ſanum putaverim. de quo more ſuo Noſter multa inutiliter verba non ſine injuria aliorum profundit. κῷος habet meus liber.

P. 124. Non errare hic puto Pavum, quando ſparſa iſta vocabula per totam comoediam putat, nec Iambos agnoſcit.

P. 125. ἅρμα, ὑπερβάλλων, ποδίας. Cod. meus quoque. ex qua convenientia & aliis locis cum Jungermanni Codice eundem conjicerem: niſi in nonnullis tamen in diverſa abire animadvertiſſem. de ποδίας Ariſtarchus. „ *Tertium* ποδίας *paulo obſcurius eſt: ſed tribus verbis dicam quod res eſt. ut a* θρὶξ τριχὸς *fit* τριχίας. *ita a* ποὺς ποδὸς ποδίας. *alia gemella & ſimiliter facta praetereo ſciens* „ non miror te *gemella* ſcire. nam illa *gemella* eodem ex loco arripere potueras, unde illa de τῷ ποδίας habes. En Interpretis verba ad Pollucem p. 843. b. „ ποδίας. ad eam formam τριχίας . . . & forte mox ἁρματίας . . . κυνορχίας.“ Jam non in te-

 nebris

nebris furatis, sed de die inspicientibus omnibus rapinas agis: qui notata ad ipsum auctorem, in eodem loco, quem explicas, tam inpudenter tua facis.

P. 126. Κήρυνος. κήρυννος Cod. Jung. κήῤῥυνος meus: sunt igitur diversi. mox hoc ordine verba. εὐδαίμων, λάκωνες. ἀρματία, ἀργεῖος, δάκνων. τιμόκριτος, ἐλλείπων, πυαλήτης. ἐπίθετος. σφάλλων. ἀγύρτης. οἶστρος. ἀνακαλύπτων. δορεύς. λάμπων. κύκλωπες. ἐπιφέρων. ego λάκωνες praetulerim τῷ λάκων, ut respiciantur Pollux & Castor.

P. 128. Ἀντίτευχος & ἀντίτυχος, ab eadem litera incipientes voces, ita fato nescio quo rursus se in comoedia Eubuli insecutae sunt. sic mox ἀνακάμπτων & ἀνακαλύπτων. mox ἐπιφέρων, ἐπιφενῶν, & ἐπιφόρων. quis credat!

Ἀργεῖος. ait, *an respicit nomen celeberrimum illud Ἀργεῖοι φῶρες, ut jactus fuerit infelix & furax! hoc verum forte* " quid est nugari, si hoc non est? nam eodem jure alius scripserit. „ An respicit celeberrimum nomen Ἀργεῖος. Vir Atheniensis, qui teste Schol. Aristoph fuit σοφός? ut jactus fuerit medius, εὐβουλότατος, ad quem bene dandum sapientia requirebatur non vulgaris." Qui talibus lectorem fatigant, in nucum lusu utilius occuparentur cum pueris.

P. 129. Notata de πυγελίτης & πυγελίτις inspice, & miraberis haec non *confirmatius dici* ab homine, cui *pudore nihil amabilius* est. Antiqui auctores quidam sane habent multa obscoena: & quae ab interpretibus doctissimis & probissimis sine ulla, saltem justa, reprehensione explicita olim fuerunt & explicabuntur in posterum. sed ita spurcissima sine ulla necessitate & tanta cum stoliditate fingere, sane indolem infelicissimam indicat.

Ibid. „ *Nam quid sit* ἀνακάμπτων, *sciunt omnes* ne uno excepto." Noverunt igitur etiam Garamantes & Indi. Sed didicerint tamen a Pavone, qui eo saepe

pe emendationes minus placitas in exilium mittit. vide Horapoll. 382.

P. 130. Ἐπιφίνων & Ἐπιφέρων & Ἐπιφορῶν recipienda putat. *Homo lepidus, mehercule & festivus, cui talia concedimus libenter, ut sic sibi faciat delicias ipsi, non nobis aut elegantiorum cuiquam.* (Horap. 382.) *Quare moneo*, ne istae geminatae lectiones recipiantur, ut Criticus hic ἀγελαικώτατος facere jubet. locuti hac de re jam sumus in Diatribe nostra de Deli Inscriptionibus.

Σίμων. Cod. male Σήμων. nec non Σάλων. respicitur Nostro judice ad Σίμωνος ἀρπακτικώτερος. pro quo in posterum dicamus Ταῶνος ἀρπακτικώτερος.

P. 133. In Suida legendum αἴγλη . . ἔστι καὶ παιδιά τις. ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη οὕτω καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπιός. Non miror nasuti nostri Pavonis nares putore hujus loci tactas, cum dudum Phavorinus mendam senserit, & ideo omiserit καὶ ὁ Ἀσκληπιός, pro quo scribendum ἡ ἀσκληπιοῦ; ut adeo Phavorinus indagarit feram, Noster vero ceperit. Suidas autem, Hesychius & Eustathius laudantur in hac voce a Meursio p. 35. ne ignaviam Pavoninam haec contulisse autumes. Meursii & Senftlebii diligentiae etiam debentur nomina jactuum ex variis collecta.

A p. 133 ad p. 138. in Epigrammate sudat, superius a nobis vindicato. Quae p. 138. habet de Βύλακα quiescere sino, quia omnes inficetias tangere piget.

P. 139. Ξανθιμίας deducit a ξανθὸς ἱμάς. & est *aureum lorum*. ipsum inspice, qui ad insulsos cibos non nauseas. iterum tangam.

P. 140. Mire nugatur in loco Hesychiano. φαλός. λευκός. ἢ βόλος. καὶ τὸ φάλοντα ἐμμανῆον. scribendum suspicatur φαλὸς λευκὸς ἢ βόλος. καὶ τὸ φαλόν. τὸ ἔμμανιον. & aliquem Poëtam dixisse τὸ φαλὸν pro τὸ φαλὸν

πέπλον mira ἀγχινοίᾳ suspicatur. Sed notes mihi ἀκρισίαν hominis, qui, si id jam concederemus, nos credere cogit, Hesychium obscuram vocem obscuriore voluisse illustrare. nam dic, Pave, ubi vox ἕμμα in usu! dic, funge Grammaticorum, an Hesychius ἀγαλάκτῳ Αἰολίδι usus est! eodem modo p. 142. insanit. ubi pro κυνὸς τυφλοῦ reponit in eodem Hesychio κυνὸς φυτλοῦ. *nam* ait φυτλὸν *idem quod* φυτὸν. me miseret sane hominis stupidissimi. ubi φυτλὸν? vel si alicubi exstat, quid huc facit? nam si Glossographi sic scripserint, certe te non magis sapuerint. at Analogia id admittit. abi ad Hottentottos cum tua Analogia: nec tuis sordibus elegantiam Graecam inquinare audeto. Mihi autem valde fit verosimile priorem locum omnino nihil facere ad jactus, & pro βόλος aliud quid legendum. mox rursus Hesychium tentat. sed frustra. nam χαδόνες non opus ut casum mutet. ὑλικῶς sumitur.

P. 141. Ἀβρεμίας. egimus de stulta interpretatione, qua inde facit ἄβρα μυίας. *pedissequa Myiae.* qua equidem nihil exoletius vidi. Sed ultima tamen notulae, antequam hinc decedamus, mecum mirare Lector „ ἄβρα Μυίας. *pedissequa Myiae, meretricis.*“ *Quid censes? Quidquamne accommodatius? quidquamne probabilius? Sic vocem barbaram ἀβρεμίας, & quae infamiam secum inportat, ex honestarum consortio furca expellimus* „ Bene, bene, vir fortissime atque optime, propudiosum illud ἀβρεμίας ex consortio vocum honestissimarum ἀμπελία, αἴγλη abige: & in primis cave, ne infamiam suam castissimae voci, quam tu peperisti, πυγελίτις adfricet. ne tamen innocentem condemnemus, scire cupit concilium Criticum, Praetor honoratissime, qua in re hujus vocis ἀβραμίας infamia consistat. nam ab ἄβρος. ἀβραμὶς, *piscis*, quam vocem animadvertit Senstlebius, & inde ἀβραμίας.

μίας. ut a πηλὸς, πηλαμὶς. θρὶξ, τριχὸς, τριχὶς, τριχίας. item *piscis* nomen, quod etiam citat laudatus modo vir. ita ab ξαίνω fit ξανθὸς. ut a ξύω fit ξυςὸς. hinc ξυςὶς sic a ξανθὸς, ξανθὶς & inde ξανθίας & alia productione ξανθιμίας. forte etiam ξάνθιμος, ut κάπιμος dictum fuerit vel dici potuit. eandem formam in his saepe habemus, ut ipse animadvertisti ex aliis. ἄρμα, ἀρμαλίας. κυνόρχος vel potius κυνόρχης, κυνορχίας. infamiam ergo hactenus nullam videmus: imo nec barbariem.

P. 144. Suis deliciis fruitur inpura Musca ad satietatem usque. porro κίκασος Photius κίκασος ὀβολῦ ὄνομα. procul dubio Βόλυ ὄνομα. ex his corrigendum. inscite praeterea κικκὸς . . . . . κλέπτης, διαχώρησις mutat, nesciens κικκὸς ejusdem originis esse cum κιξάλης. quam vocem Hesych. bis Φῶρ, κλέπτης, ἀλαζὼν (ταῶνος synonyma) explicat. inde & κικκὸς, ὁ νέος τέτιξ & κίξιος, τέτιξ ejusdem venae sunt.

Ibid. Ἐνεπίδης. vide Meursium p. 8.

P. 145. „ εἰ τετταράκοντα συνήθροιζεν ἀςραγάλων βολὴ. *quem* πληθυντικῶς *interpretari debes.*" non video cur. & minus, quare contra auctoritatem librorum legamus συνήθροιζον βολαί. legat sibi ita Pavunculus. cetera sunt nugae & furta. quod autem tam confidenter adseveret Eustathium laudasse *Aristophanis Plutum* pro *Platonis Lyside:* mihi valde dubium est. nam duplicem fabulam docuisse Aristophanem nomine Pluti non negabit. quod igitur nunc non exstat in superstite, potuit exstitisse in deperdita. video autem nec scommata de suo semper sumere. nam quod hic Eustathium vocat *loquacissimum*, id debet Hydio, qui eum p. 155. *verbosum & prolixum* commentatorem adpellat. Pavo pro sua facundia vim duorum vocabulorum una voce expressit.

P. 147. *Notae, quas nunc tesseris inscribimus ro-*

tundas, me judice fuerunt olim quadratae." nonne dixit, Lector, hominis cerebellum non habere humanam structuram, namque en *rotunda* ipsi videntur *quadrata*. at olim fuisse *rotundas* notas, ut nunc, videtur ipsa vox *punctum* de iis usurpata suadere. deinde apud doctissimum Montefalconium in Antiqu. Explicat. Tom. III. P. II. p. 336. antiquas tesseras rotundis notis insignes adhuc videre licet. Stultos esse quadratos oportet, qui talia cogitent, nedum scribant. quae de significatione vocis κύβος tam ambitiose ventilat, vide breviter apud Junium pag. 357. & alii multi eadem demtis convitiis & inaniis.

P. 149. Loca Zenobii & Suidae vide apud Salmas. p. 759.

P. 150. Quae ad versiculum:

Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

turpi plagio sublegit commentariis Kusteri ad Aristophanis Ranas vs. 1447. qui vertit. „ *Jecit Achilles duo puncta & quatuor.* five *sex. duabus scilicet tesseris puncta* duo (*singulis videlicet unum*,) *& una sive tertia tessera*, *quatuor.* Κύβος *enim in hoc loco non significat* ipsam tesseram, *ut male Frischlinus existimavit*; *sed* punctum *sive* μονάδα, *ut recte Eustathius ad* Odyss. A. p. 1397." quae Lector compara cum his Pavoninis, & ovo ovum non similius invenies. imo consule virum doctum ad Suidam, & in Commentario recte omnia explicata videbis. quam callide autem dissimulat hunc Aristophanis locum!

Mox quae habet de duplici significatione βόλος, ut & *jactum & rem quae jacitur*, significet, rursus sublegit Salmasio. p. 746. a. En Viri maximi verba. „ *Graeci sane* βόλους *non tantum tesserarum jactus, sed etiam ipsas tesseras nuncupant.* Eustath. ad Homer.

mier. κύβοι μὲν γὰρ οἱ καταριπτόμενοι ἑξάπλευροι βόλοι." eadem ad verbum Pavo. ipsum Cacum rapaciorem non fuisse crediderim. compilat homines doctos, & simul convitiis dilacerat. pudeat, pudeat, hominem, si qui superest pudor. quod autem ibi emendat κύβων pro βόλων, quia *literarum ductus implicitì errores similes pepererunt magno numero*, solitam stultitiam debet. ceterum vox βόλων abest a Photio. mox in eodem Suida. διπλὸς ἦν ὁ κύβος, εἴτε ἀναριπτόμενος, εἴτε κενὸς, εἴτε πλήρης εἴη. male habet viros doctos εἴτε primo loco. ideoque delendum censent Portus & Kusterus. quid bellatulus noster! *ei ut locus revalescat, elegantius quid, longeque accommodatius in mentem venit. scribe.* διπλὸς γὰρ ὁ κύβος, ὅ τε ἀναριπτόμενος, εἴτε &c. ὅ τε, καὶ. *amant enim Graeci ista forma, ut ipsi decennes sciunt.* spectate stupiditatem Pavonis; qui bis hanc vocem scribens bis male exarat ὅ τε pro ὅ, τε. *id pueri sciunt decennes.* qui non ignorant quoque τε hic locum nullum habere posse, & hominem cum putida emendatione sua exsibilant. εἴτε Photius quoque habet. de voce ἰδίως rursus lirae.

P. 154. 155. 156. Omnia vanissima vel compilata vel incrustata ex Salmasio pag. 758. Mercero ad Aristaen. II. Ep. 17. H. Junio p. 357. & aliis. ea legere taedet, nedum refellere.

P. 157. „ *Salmasius ex Zenobio citat* Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα. *Nos ex Suida.* Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύω κύβω καὶ τέτταρα. *utrum melius & exasciatius* (convocetur omnis Senatus Poëticus, ut de summa rei poëticae deliberent) *Nam sic versus modulatior est, & ad aures accedit blandior. Scottus pro* δύο *habet* δύω. *quo nihil mehercule pejus. nam sic versui succiduntur poplites, ut vident omnes, qui rem metricam intelligunt.*" Quid hoc est nisi magno clamore magnas nugas agere. vide praeterea sycophan-

nes novimus, ne uno quidem excepto ex Nubibus Comici, vel etiam sine iis. vide Photium quoque. quam vocem notent homines sane perquam acuti, qui Germanicam vel nostram linguam primaevam esse volunt: & adjiciant voci *saccus* & similibus. cur autem haec, unaque & altera vox per secula servata sit, si ipsi pro mentis subtilitate non facile dispexerint, consulant Pavum, cui in talibus nihil latet.

Quae p. 112. 113. disputat, sunt vana, quia nituntur falsa hypothesi. quae de Οἰνὴ refutavimus p. 137. & aliis. Sed si legamus jam Οἰνὴ παρὰ Ἴωσι μόνοις, cur Vir Grammaticus non magis sobriam rationem, quam ridiculam illam de ἦτα, dederit, quare abierint Iones a reliquis Graecis! nam potuisset dare, siquidem Graece dicitur οἰνὸς ἀςράγαλος secundum ipsum. Nam cum Iones dicerent ἀςραγάλη: ut Junius & alii animadverterunt ex Eustathio Il. ψ. vs. 88. p. 1289. 49. necessario illi dixerint οἰνὴ, ubi alii οἰνὸς. nam οἰνὸς adjectivum. sed ἀςράγαλον οἰνὸν dici vix crediderim. ἀςράγαλος Χῖος & Κῶος dici possunt, ea ratione, qua πρηνὴς vel ὕπτιος. qui sic dicuntur etiam extra aleam: extra jactum. at οἰνὸς vel οἰνὴ nunquam de talo, nisi jactato. respexerint igitur vocem βολὴ, cum alii ad vocem βόλος referrent. Sed nolim sine auctoritate, Pavonis more, suspicionibus inanibus Lectorem detinere.

A p. 115 ad p. 122 agitur de epigrammate, quod ventilavimus §. 2. C. VII. nostrae Κιναχύρας. quibus nihil addere habemus nunc. obiter tamen ad vocem γοργωπὸς potest adjici, ab Euripide Herc. Fur. 1266. γοργωποὺς dici ὄφεις recte. Sed vs. 868 male edi γοργώπους κόρας. ibi enim scribendum videtur γοργῶπας κόρας. ut sicut εὐὼψ dictum fuerit γοργὼψ. Vel saltem γοργωποὺς scribe. Hesych. γοργωπένεδραν. ubi Jun. γοργῶπ᾽ ἐνέδραν. Sed Suidas habet γοργωπὸν ἕδραν.

ἴδραν. quo modo etiam legit Phavorinus. qui aperte animadvertit γοργωπὸς etiam feminino genere dici. quare fatius fuerit in Euripide γοργωπὸς legere. qua voce & aliis in locis utitur idem Tragicus.

P. 122. Utrumque Φύσκων & Φυσῶν rurfus retinendum cenfet. ego vero aberrationi deberi ultimam vocem putarim. nam has iterationes obferves femper fieri in vocibus ab eadem litera incipientibus, nec Pollucem tamen quidquam tale in aliis affectaffe. unde omnino probabile fiat, re vera modo effe lufus ofcitantium librariorum. Nam ipfe Pavus p. 126. ait, *prout fingula inter legendum occurrebant, defcripta fuerunt & in Scbedulam conjecta.* ne dubites. αὐτὸς ἔφα. Φύσκων recte mihi praelatum & explicatum videtur. ut alii jactus Μίδας. Ἀλέξανδρος. Δαρεῖος. fic hic Φύσκων a Ptolemaeo Aegypti rege videatur dictus illis, qui argutiolas has amant. imo fere ex συνωρὶς & συνωρικὸς prius modo fanum putaverim. de quo more fuo Nofter multa inutiliter verba non fine injuria aliorum profundit. κῷος habet meus liber.

P. 124. Non errare hic puto Pavum, quando fparfa ifta vocabula per totam comoediam putat, nec Iambos agnofcit.

P. 125. ἄρμα, ὑπερβάλλων, ποδίας. Cod. meus quoque. ex qua convenientia & aliis locis cum Jungermanni Codice eundem conjicerem : nifi in nonnullis tamen in diverfa abire animadvertiffem. de ποδίας Ariftarchus. „ *Tertium ποδίας paulo obfcurius eft : fed tribus verbis dicam quod res eft. ut a θρὶξ τριχὸς fit τριχίας. ita a πὺς ποδὸς ποδίας. alia gemella & fimiliter facta praetereo fciens* „ non miror te *gemella* fcire. nam illa *gemella* eodem ex loco arripere potueras, unde illa de τῷ ποδίας habes. En Interpretis verba ad Pollucem p. 843. b. „ ποδίας. ad eam formam τριχίας . . . & forte mox ἁρματίας . . . κυνορχίας. “ Jam non in tenebris

T

nebris furaris, sed de die inspicientibus omnibus rapinas agis: qui notata ad ipsum auctorem, in eodem loco, quem explicas, tam inpudenter tua facis.

P. 126. Κήρυνος. κήρυννος Cod. Jung. κήῤῥυνος meus: sunt igitur diversi. mox hoc ordine verba. εὐδαίμων, λάκωνες. ἁρμαλία, ἀργεῖος, δάκνων. τιμάκελος, ἐλλείπων, πυαλήτης. ἐπίθελος. σφάλλων. ἀγύρτης. οἶστρος. ἀνακαλύπτων. δορεύς. λάμπων. κύκλωπες. ἐπιφέρων. ego λάκωνες praetulerim τῷ λάκων, ut respiciantur Pollux & Castor.

P. 128. Ἀντίτευχος & ἀντίτυχος, ab eadem litera incipientes voces, ita fato nescio quo rursus se in comoedia Eubuli insecutae sunt. sic mox ἀνακάμπτων & ἀνακαλύπτων. mox ἐπιφέρων, ἐπιφενῶν, & ἐπιφόρων. quis credat!

Ἀργεῖος. ait, *an respicit nomen celeberrimum illud Ἀργεῖοι φῶρες, ut jactus fuerit infelix & furax! hoc verum forte* " quid est nugari, si hoc non est? nam eodem jure alius scripserit. „ An respicit celeberrimum nomen Ἀργεῖος. Vir Atheniensis, qui teste Schol. Aristoph fuit σοφός? ut jactus fuerit medius, εὐβουλότατος, ad quem bene dandum sapientia requirebatur non vulgaris." Qui talibus lectorem fatigant, in nucum lusu utilius occuparentur cum pueris.

P. 129. Notata de πυγελίτης & πυγελίτις inspice, & miraberis haec non *confirmatius dici* ab homine, cui *pudore nihil amabilius* est. Antiqui auctores quidam sane habent multa obscoena: & quae ab interpretibus doctissimis & probissimis sine ulla, saltem justa, reprehensione explicita olim fuerunt & explicabuntur in posterum. sed ita spurcissima sine ulla necessitate & tanta cum stoliditate fingere, sane indolem infelicissimam indicat.

Ibid. „ *Nam quid sit* ἀνακάμπτων, *sciunt omnes* ne uno excepto." Noverunt igitur etiam Garamantes & Indi. Sed didicerint tamen a Pavone, qui eo saepe

pe emendationes minus placitas in exilium mittit. vide Horapoll. 382.

P. 130. Ἐπιφινων & ἐπιφέρων & ἐπιφορῶν recipienda putat. *Homo lepidus, mehercule & festivus, cui talia concedimus libenter, ut sic sibi faciat delicias ipsi, non nobis aut elegantiorum cuiquam.* (Horap. 382.) *Quare moneo*, ne istae geminatae lectiones recipiantur, ut Criticus hic ἀπελληκώταλος facere jubet. locuti hac de re jam sumus in Diatribe nostra de Deli Inscriptionibus.

Σίμων. Cod. male Σήμων. nec non Σάλων. respicitur Nostro judice ad Σίμωνος ἀρπακλικώτερος. pro quo in posterum dicamus Ταῶνος ἀρπακλικώτερος.

P. 133. In Suida legendum αἴγλη . . ἔστι καὶ παιδιά τις. ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη οὕτω καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπιός. Non miror nasuti nostri Pavonis nares putore hujus loci tactas, cum dudum Phavorinus mendam senserit, & ideo omiserit καὶ ὁ Ἀσκληπιός, pro quo scribendum ἡ ἀσκληπιοῦ; ut adeo Phavorinus indagarit feram, Noster vero ceperit. Suidas autem, Hesychius & Eustathius laudantur in hac voce a Meursio p. 35. ne ignaviam Pavoninam haec contulisse autumes. Meursii & Senftlebii diligentiae etiam debentur nomina jactuum ex variis collecta.

A p. 133 ad p. 138. in Epigrammate sudat, superius a nobis vindicato. Quae p. 138. habet de Βύλακα quiescere sino, quia omnes inficetias tangere piget.

P. 139. Ξανθιμίας deducit a ξανθὸς ἱμάς. & est *aureum lorum*. ipsum inspice, qui ad insulsos cibos non nauseas. iterum tangam.

P. 140. Mire nugatur in loco Hesychiano. φαλλός. λευκός. ἢ βόλος. καὶ τὸ φάλλον τὸ ἐμμανῆον. scribendum suspicatur φαλλὸς λευκὸς ἢ βόλος. καὶ τὸ φαλλόν. τὸ ἔμμανιον. & aliquem Poëtam dixisse τὸ φαλλὸν pro τὸ φαλλὸν

πέπλον mira ἀγχινοίᾳ suspicatur. Sed notes mihi ἀκρισίαν hominis, qui, si id jam concederemus, nos credere cogit, Hesychium obscuram vocem obscuriore voluisse illustrare. nam dic, Pave, ubi vox ἕμμα in usu! dic, funge Grammaticorum, an Hesychius διαλέκτῳ Ἀιολίδι usus est! eodem modo p. 142. insanit. ubi pro κυνὸς τυφλᾶ reponit in eodem Hesychio κυνὸς φυτλᾶ. *nam* ait φυτλὸν *idem quod* φύλον. me miseret sane hominis stupidissimi. ubi φυτλόν? vel si alicubi exstat, quid huc facit? nam si Glossographi sic scripserint, certe te non magis sapuerint. at Analogia id admittit. abi ad Hottentottos cum tua Analogia: nec tuis sordibus elegantiam Graecam inquinare audeto. Mihi autem valde fit verosimile priorem locum omnino nihil facere ad jactus, & pro βόλος aliud quid legendum. mox rursus Hesychium tentat. sed frustra. nam χαδόντες non opus ut casum mutet. ὑλικῶς sumitur.

P. 141. Ἀβρομίας. egimus de stulta interpretatione, qua inde facit ἅβρα μυίας. *pedissequa Myiae.* qua equidem nihil exoletius vidi. Sed ultima tamen notulae, antequam hinc decedamus, mecum mirare Lector „ἅβρα Μυίας. *pedissequa Myiae, meretricis.*“ *Quid censes? Quidquamne accommodatius? quidquamne probabilius? Sic vocem barbaram ἀβρομίας, & quae infamiam secum inportat, ex honestarum consortio furca expellimus* „Bene, bene, vir fortissime atque optime, propudiosum illud ἀβρομίας ex consortio vocum honestissimarum ἀμπελία, αἴγλη abige: & in primis cave, ne infamiam suam castissimae voci, quam tu peperisti, πυγελίτις adfricet. ne tamen innocentem condemnemus, scire cupit concilium Criticum, Praetor honoratissime, qua in re hujus vocis ἀβραμίας infamia consistat. nam ab ἅβρος. ἀβραμὶς, *piscis*, quam vocem animadvertit Senstlebius, & inde ἀβραμίας.

μίας. ut a πηλὸς, πηλαμὶς. θρὶξ, τειχὸς, τειχὶς, τριχίας. item *piscis* nomen, quod etiam citat laudatus modo vir. ita ab ξαίνω fit ξανθὸς. ut a ξύω fit ξυσὸς. hinc ξυσὶς sic a ξανθὸς, ξανθὶς & inde ξανθίας & alia productione ξανθιμίας. forte etiam ξάνθιμος, ut κάπιμος dictum fuerit vel dici potuit. eandem formam in his saepe habemus, ut ipse animadvertisti ex aliis. ἄρμα, ἀρμαλίας. κυνόρχος vel potius κυνόρχης, κυνορχίας. infamiam ergo hactenus nullam videmus: imo nec barbariem.

P. 144. Suis deliciis fruitur inpura Musca ad satietatem usque. porro νίκασος Photius κίκασος ὀβολοῦ ὄνομα. procul dubio Βόλου ὄνομα. ex his corrigendum. inscite praeterea κικκὸς . . . . . κλέπτης, ἀλαζών mutat, nesciens κικκὸς ejusdem originis esse cum κιξάλης. quam vocem Hesych. bis Φῶρ, κλέπτης, ἀλαζὼν (ταὼν synonyma) explicat. inde & κικκὸς, ὁ νέος τέττιξ & κίξιος, τέττιξ ejusdem venae sunt.

Ibid. Ἐυριπίδης. vide Meursium p. 8.

P. 145. „ εἰ τετταρράκοντα συνήθροιζεν ἀστραγάλων βολή. *quem* πληθυντικῶς *interpretari debes.*" non video cur. & minus, quare contra auctoritatem librorum legamus συνήθροιζον βολαί. legat sibi ita Pavunculus. cetera sunt nugae & furta. quod autem tam confidenter adseveret Eustathium laudasse *Aristophanis Plutum* pro *Platonis Lyside:* mihi valde dubium est. nam duplicem fabulam docuisse Aristophanem nomine Pluti non negabit. quod igitur nunc non exstat in superstite, potuit exstitisse in deperdita. video autem nec scommata de suo semper sumere. nam quod hic Eustathium vocat *loquacissimum*, id debet Hydio, qui cum p. 155. *verbosum & prolixum* commentatorem adpellat. Pavo pro sua facundia vim duorum vocabulorum una voce expressit.

P. 147. *Notae, quas nunc tesseris inscribimus rotun-*

tundas, me judice fuerant olim quadratae." nonne dixi, Lector, hominis cerebellum non habere humanam structuram, namque en *rotunda* ipsi videntur *quadrata*. at olim fuisse *rotundas* notas, ut nunc, videtur ipsa vox *punctum* de iis usurpata suadere. deinde apud doctissimum Montefalconium in Antiqu. Explicat. Tom. III. P. II. p. 336. antiquas tesseras rotundis notis insignes adhuc videre licet. Stultos esse quadratos oportet, qui talia cogitent, nedum scribant. quae de significatione vocis κύβος tam ambitiose ventilat, vide breviter apud Junium pag. 357. & alii multi eadem demtis convitiis & inaniis.

P. 149. Loca Zenobii & Suidae vide apud Salmas. p. 759.

P. 150. Quae ad versiculum:

Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

turpi plagio sublegit commentariis Kusteri ad Aristophanis Ranas vs. 1447. qui vertit. „*Jecit Achilles duo puncta & quatuor.* sive *sex. duabus scilicet tesseris puncta* duo (*singulis videlicet unum,*) *& una sive tertia tessera, quatuor.* Κύβος *enim in hoc loco non significat* ipsam tesseram, *ut male Frischlinus existimavit; sed* punctum *sive* μονάδα, *ut recte Eustathius ad* Odyss. A. p. 1397." quae Lector compara cum his Pavoninis, & ovo ovum non similius invenies. imo consule virum doctum ad Suidam, & in Commentario recte omnia explicata videbis. quam callide autem dissimulat hunc Aristophanis locum!

Mox quae habet de duplici significatione βόλος, ut & *jactum & rem quae jacitur*, significet, rursus sublegit Salmasio. p. 746. a. En Viri maximi verba. „*Graeci sane* βόλους *non tantum tesserarum jactus, sed etiam ipsas tesseras nuncupant.* Eustath. ad Homer.

mer. κύβοι μὲν γὰρ οἱ καθαριπτόμενοι ἑξάπλευροι βόλοι. „
eadem ad verbum Pavo. ipsum Cacum rapaciorem non fuisse crediderim. compilat homines doctos, & simul convitiis dilacerat. pudeat, pudeat, hominem, si qui superest pudor. quod autem ibi emendat κύβων pro βόλων, quia *literarum ductus inplicititi errores similes pepererunt magno numero*, solitam stultitiam debet. ceterum vox βόλων abest a Photio. mox in eodem Suida. διττὸς ἦν ὁ κύβος, εἴτε ἀναριπτούμενος, εἴτε κενὸς, εἴτε πλήρης ἦν. male habet viros doctos εἴτε primo loco. ideoque delendum censent Portus & Kusterus. quid bellatulus noster! *ei ut locus revalescat, elegantius quid, longeque accommodatius in mentem venit. scribe.* διττὸς γὰρ ὁ κύβος, ὅ τε ἀναριπτούμενος, εἴτε &c. ὅ τε, καὶ. *amant enim Graeci ista forma, ut ipsi decennes sciunt.* spectate stupiditatem Pavonis; qui bis hanc vocem scribens bis male exarat ὅ τε pro ὅ, τε. *id pueri sciunt decennes.* qui non ignorant quoque τε hic locum nullum habere posse; & hominem cum putida emendatione sua exsibilant. εἴτε Photius quoque habet. de voce ἰδίως rursus lirae.

P. 154. 155. 156. Omnia vanissima vel compilata vel incrustata ex Salmasio pag. 758. Mercero ad Aristaen. II. Ep. 17. H. Junio p. 357. & aliis. ea legere taedet, nedum refellere.

P. 157. „ *Salmasius ex Zenobio citat* Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα. *Nos ex Suida.* Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύω κύβω καὶ τέτταρα. *utrum melius & exasciatius* (convocetur omnis Senatus Poëticus, ut de summa rei poëticae deliberent) *Nam sic versus modulatior est, & ad aures accedit blandior. Scottus pro* δύο *habet* δύω. *quo nihil mehercule pejus. nam sic versui succiduntur poplites, ut vident omnes, qui rem metricam intelligunt.*" Quid hoc est nisi magno clamore magnas nugas agere. vide praeterea sycophantias.

tias. castigat Scottum, quia in Zenobio *δύω* edidit. at idem in iis Proverbiis bis recte *δύο* edidit: & sic quidem in proverbiis metricis. quis hominem iniquiorem vidit? dein ait. *Nos ex Suida.* at Scottus Suidam laudat ad Append. Vatic. dein inepte Ἀχιλεὺς δύω praefert τῷ ἀχιλλεὺς δύο. nam dactylus centies in tertio pede locum habet. mallet certe Tragicus, si quidem Euripideus versus, de quo vide dubitantem Sch. Aristophanis, ibi *dactylum* admittere, quam Ἀχιλεὺς pro Ἀχιλλεὺς dicere. quin ita legendum esse auctoritas Aristophanis evincit, apud quem legitur,

Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

Sed ut regrediar paulo, credibilene est, Lector, Pavonem hunc locum Aristophanis ignorasse! si ita. immerito eum forte accusavi plagii. at non ignoravit, nec ignorare potuit, licet numquam inspexisset Aristophanem. nam Salmasius Interpretem Aristophanis p. 758. ad hunc ipsum locum laudat. etiam Scottus ad Append. Vat. Simulavit ignorare, ut Kustero convitiandi ansam haberet. Quod autem modo tetigi de Dactylo in sede tertia Iambi, in memoriam revocat locum, quem notare oblitus fui in Menandreis p. 53. „ *Dum calamus currit* (nota familiarem Pavoni φησιν) *oculos conjicio in istam Auctoris Anonymi emendatiunculam*,

Καὶ περιθειωσάτωσαν σ'. ἀπὸ κρουνῶν τριῶν.

Et quid malum. in loco quarto versus Iambici dactylum deprehendo &c.“ malam primo fidem Pavonis specta. nam Bentlejus hanc emendationem secundo

loco

loco proponens sibi non placere indicat, ideoque scripsit negligentius modo

Καὶ πειθείωσαίτωσαν σ'. ἀπὸ &c.

id Pavus supplevit. deinde ignorantiam mirare, quasi esset plane sine exemplo hac in sede dactylus apud Comicos. vel unus Aristophanis Iambus in Eccles. 822. contrarium ostendit.

Τῆς τεσσαρακοστῆς, ἣν ἐπὶ ἔγωγ' εὐριπίδης.

Sed ipse Bentlejus ea conditione non utitur: sed eam aliis relinquit, si quibus altera sua emendatio displiceat. iniquus igitur aeque atque ignorax Pavo, ut semper, hoc in loco. Pergamus ludere cum aleone.

P. 158. Explicare conatur locum difficilem Pollucis, ubi χῖος βόλος dicitur ἀντικείμενος τῇ μονάδι. at μονὰς & χῖος res eadem. Pavus deceptum putat a scribis, qui pro κῶος dederint χῖος. sed verba Onomasticographi sunt nimis expressa. Porro probabilem facere suam conjecturam conatur, ostendens saepe χῖος & κῶος confusa. laudo diligentiam insolitam. utinam ita semper fecisset. nam licet forte ὑποθέσεις non essent verae, saltem aliquid discere occasione inanium somniorum potuissemus. primum autem hujus permutationis exemplum. „*Notissima sunt illa verba Aristotelis.* Μυρίους ἀστραγάλους χίους βαλεῖν, ἀμήχανον. *in his pro* χίους *ab alia manu scriptum* κώους, *ut testis est enarrator Simplicius loco etiam* notissimo.“ unde hunc locum corrasisset haesi per duo momenta. Sed videns *loca* vocari *notissima* intellexi apud aliquem commentatorem jam jacere. non ut vulgo *notissima*

dicimus, quae in omnium ore sunt. ut versus Homeri, Virgilii, Terentii. Sed incidi tamen statim in pag. 9. Meursii de Lud. Gr. ubi haec duo loca juncta sunt. ubi & in aliis locis illa *notissima* Eustathii invenienda.

P. 160. *Apud Aristophanem in Ranis exstat . . .* hic locus non est *notissimus*. ergo tuto credere possumus Pavum propria industria hunc sibi observasse. at malum. in T. VII. Thesauri Gronoviani p. 1151. Senftlebius jam observavit non sibi solummodo, sed etiam Pavunculo nostro, & alii ante ipsum. apud quem Senftlebium innumera melius re vera & acutius excogitata invenies, quam apud nostrum Morionem; cui ille Auctor nec tanti fuit, ut semel nominaretur: cum tamen multum non dico profecerit ex ipso, sed interverterit & detorserit in pejorem sensum. comitatem rursus erga lectorem observa, quod hunc locum vs. 1001. Ran. Aristoph. exstare non addiderit. nempe ne rursus statim pateret omnia ex Palmerio Kusteroque esse translata. porro quae sequuntur usque ad p. 166. sunt re vera nutriculae lallantis ad pueri cunas naeniae. quare iis non immoramur.

P. 166. „*Legimus superius ad ista verba Comici.*" Cur inportunum Ἑρπελὸν rursus non adscribit versum 547. ut quaerendi loci taedium saltem eximat Lectori, qui ejus nugas κατὰ πόδα sequi vult! quod garrit, non flocci faciendum. Si enim nescit bellum fuisse Chiis & Coïs tum *principaliter*, novit hoc Scholiastes. id sufficit. & scientia hominis ignorantissimi, vel inscitia nihil facit ad rem. in his omnibus autem ἐξαρνητικὸς & ἀντιλογικὸς iste Criticus, non satagit veriora lectorem docere, sed falsis ratiociniis efficere, ut Lector nubem pro Junone amplectatur.

Epi-

Epigrammatis autem locum eadem pagina, qua Aristophanis locum, advocat Senftlebius.

Eadem pagina hanc sententiam loquitur Davus.

Χῖος παρεστὼς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν.

quae in illos dicitur, qui garruli & inprobi faciunt, ne moratiores & probi os aperire in eorum praesentia vel velint vel audeant: scurris nempe obstrepere labor est inanis, & viro honesto plane fugiendus." Potueras tot verbis pepercisse, Pave: dixisses modo: *Si Pavonem nosti, noveris, in quos haec paroemia dici solet.* nam, ut audio, tu is es qui in circulis solus omnium loquendi vices fatua garrulitate inples: de omnibus, ut ludimagister inter vesticipes, pro auctoritate sententiam dicis: & tua in literis facinora patrata patrandaque magnificis verbis praedicans, aliorum merita maledicentissima oratione deprimere adsuevisti. ex quibus ad summum Pedantismi gradum pervenisse te audacter decerno. Sed si quis te in cute nosse cupiat, non opus tamen ut te loquentem audiat, modo scripta tua legat,

Ἀνδρὸς χαρακτὴρ κἀν γραφαῖς γνωρίζεται.

Nosceris e scriptis Archipedanta tuis.

P. 169. Pro ἀπὸ ἀστραγάλων παρῳδήθη ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ Θηραμάτων, ἐπεὶ ἐδόκει χῖος εἶναι, reponit παρῳδήθη ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ Θηραμένους, ἐπεὶ ἐδόκει Χῖος εἶναι. optime, nisi duas paginas perdidisset in hac emendatione adstruenda Bambalio. παρῳδικῶς tamen praeiverat Scottus. cetera pars correctionis, ita quoque facilis, ut qui a locis Aristophanicis ad hunc deferatur, ficulneus sit, quicumque non ita legendum

dum videat, ſimul ac locum attigerit: miror tamen ſtolonem noſtrum hoc vidiſſe.

Pagg. 171. 172. 173. 174. 175. 176. impenduntur loco Pollucis corrumpendo. nam cum in eo Grammaticus, ut in multis aliis locis & ipſe & alii, εἶδος κυβείας dixiſſet eſſe τὸν διαγραμματισμὸν, noſter Grammaticaſter id non fert. nam in τῷ ἀρτιάζειν & διαγραμματίζειν nullus locus κύβοις. ſed praeterquam quod haec obſervatio tota, quanta eſt, ſublecta ſit Th. Hydio p. 105. & memorata ad Pollucis hunc ipſum locum L. VII. §. 206. ab Interprete: κυβεύειν pro παίζειν, ſive fortuna in ludo dominetur ſive non, in multis locis occurrit. vide Noſtrum ipſum pag. 177.

Inter cetera ait p. 172. „ *An forte diſtinguendum & ſcribendum . . ut a litera majuſcula* K *alios luſus recenſere incipiat.*“ dic, Pave, qui oculos hebetaſti in MSStis legendis, an vidiſti umquam libros majuſculis characteribus exaratos? ſi vidiſti, & noviſti olim ſic omnes fere ſcriptos libros, alio hic remedio opus eſſe confiteris. Nam tum nullam diſtinctionem K pariet. Sed numquam vidiſſe opinor. unde & in Menandreis hanc bellam nobis obſervationem procudis. p. 19.

. . Στρατιώτην καὶ μικρὰν σωτηρίας.

„ *Cum vulgo ſit apud Stobenſem* Στρατιώτην σμικρὸν σωτηρίας, *magnus Salmaſius* (ne fallaris, Lector, hic eſt, ut reor, Claudii pater: non ipſe Claudius: qui non fuit magnus, ſed puer.) *ita interpolavit: acute ita vivam! obſerves modo, quod ipſum Salmaſium fugit, nunc nemo paulo humanior neſcit, particulam copulantem antiquitus* Σ *majuſculo fuiſſe depictam . . . quare cum ita exaratum fuiſſet, compendioſe* ςρατιώτην Σ μικρὰν“. Satius foret homini membranarum numquam

quam scripturam attingere: nam de iis judicat semper, ut caecus de coloribus. ubi umquam ȝ per Σ designatum invenit ὁ πάνσοφος! novi, novi quid bono fraudi fuit. in libris parvo charactere scriptis ȝ saepe S scribitur. at cum illud forte alicubi observatum invenisset, nec ipse umquam manuscriptos vidisset, ille accepit de Σ mere Graeco [pro quo quidem olim etiam S scriptum: sed hoc nihil ad rem] vide Montefalconii praestantissimum opus de Palaeographia p. 292. in Specimine Cod. undecimi seculi & in Tabula Notarum ad pag. 344. In Cod. meo Pollucis, id praeterea observatur, ut numquam talis figura ponatur, nisi in fine vel principio versus, vel in principio plane novae periodi. In aliis tamen Codd. id discrimen quod ad figuram non observatum vidi. id tamen animadverti in media periodo semper longe minorem amplitudinem esse huic notae. nam re vera non est S: & inferior cinnus superiori fere major, & versus sinistram protrahitur. Cur autem talia fugisse Salmasium adseveret, nescio. nisi putet virum hunc non magis se versatum fuisse in libris *Plutea̧riis*. Sed tamen, quod commode in mentem mihi venit: Menandrea edidit Clericus. possetne hujus culpa id ἀμάρτημα circa figuram Σ accidisse! Si ita. satisfaciam statim Pavoni & *nollem factum* ex me audiet. absit, absit, ut quemquam per calumniam accusare velim, nedum Pavunculum, cui ob exiguas animi vires condonanda sunt longe plurima.

P. 173. ait. „ *Multa promiscue, fateor, saepe enarrat Pollux, idque meo judicio parum provide aliquando, ut probare non difficile foret, si id ageretur.*" quid, Pave, annon illud hic agitur. imo tales accusationes in graves auctores non in medium adferre decet, nisi claris testimoniis una adhibitis. alioquin calumniae

calumniae proximior ista animadversio, quam justae reprehensioni. mihi autem Pollux e contrario egregie res distribuisse videtur, & in primis in eo valde Lexicographi judicium laudo, quod L. VII. C. XXXIII. §. 201. ita praefatur: „*Ceterum si & actiones turpiores artis vocabulo nominandae sunt, dices & meretrices, scorta.*“ & ita de re meretricia tractat usque ad §. 203. in qua §. meretriciam artem continuat cum alia turpi arte, Aleatorum scilicet. τὰς πόρνας λέγοις ὥσπερ καὶ μάχλους. κυβεία. *ut & falaces. alea, aleatrix, aleatores* &c.“ O Pollux, o Pollux, non miror te displicuisse Reverendissimo Pavoni nostro, qui alia dogmata sequitur: aleam enim hodie nesciri posse ab homine ingenuo sine dedecore negat. Sed facile tibi ignoscimus tamen, o Juli: fuisti enim caecus Gentilis. restat, Venerande Canonice, ut istas §§. 201 & 202. nobis exponas tam strenue & gnaviter, atque fecisti illas de Alea: ut ita in Beverlandi praematura morte nihil damni boni mores fecisse videantur. Et sane, si quis umquam, tu Spartae huic ornandae, ut ex variis tuarum notularum speciminibus colligo, unice aptus. Namque ex. gr. ubi de bellatularum comendi & ornandi arte agendum fuerit, quis tam subtilia extuderit, quam tu ad Aristaeneti L. I. Ep. 25. ubi sic Thelxinoes munditiae describuntur. τὸ δὲ ταραντινίδιον, ἐξ οὗ διαφανῶς ἡ ὥρα διέλαμπεν· θαμὰ δὲ καὶ τὴν πτέρναν αὐτὴ πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστρεφομένη διεσκοπεῖτο. πολλάκις δὲ ἅμα τε ἑαυτὴν ἐθεώρει, καὶ εἴ τις αὐτὴν ἄλλος θεᾶται. ἔπειτα παρεκαθέζετο μέση ἐμοῦ καὶ Παμφίλου. *vestis vero subtilis, ex qua perspicue corporis venustas pellucebat. Saepe vero calcem ipsa sibi obversa* vel *obvertens* (capite retrorsum verso) *diligenter respiciebat. Saepe vero simul se ipsa spectabat, & an quis alius se spectabat. deinde media inter me & Pamphilum consedit.* Sic legendus hic locus. sic intelligendus. ita

autem

autem lege & intellige Xenophontis auctoritate, qui Lib. II. Memorab. p. 738. eadem ad verbum habet, & omnino interpretis loco est. Ἐσθῆτα ἔχειν, ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ὥρα διαλάμποι. κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν. *Veste tali uti, ex qua venustas maxime pelluceret. Saepe se ipsam contemplari: speculari, an quis alius ipsam spectet. Saepe quoque ad umbram suam respicere.* haec gemella sunt: nisi quod Xenophontis ultima periodus respondeat sensu non ipsis verbis dicto Aristaenetico θαμὰ (vulgo ἅμα) τὴν πτέρναν. eadem tamen significat. nam qui *calcem* respicit, *umbram* suam respicit. *umbra* enim *corpus sequi* dicitur: quamvis si solem vel lumen a tergo habeas, praecedat umbra: sed quod plerumque fit, in talibus spectatur. Jam, Lector, lege Pavonina: sed cingulo prius latera bene munias, ne risu nimio aliquid patiare. est enim locus insigniter ridiculus, obscoenus & insulsus. „ *Haec Mer-* „ *cerus non intellexit: πτέρνα est calx.* (Mercerus „ *talum* verterat) *vertendum igitur*, simul vero & „ calcem ipsa ad se convertens contemplabatur. *in* „ *quo aliquid est, quod subturpiculum & minus hone-* „ *stum. praecessit scilicet*, τὸ δὲ ταραυλινίδιον, ἐξ οὗ δια- „ φανὲς ἡ ὥρα διέλαμπεν.“ (quae turpitudo in his verbis sit, patet ex comparatione loci Xenophontei. respicit nempe Coas vestes. Hor. I. Sat. 1. *Cois tibi paene videre est Ut nudam.* vide ibi Torrent. Horatius dicit *paene*. Namque non videbantur membra omnino, sed fere: certe non illa *sancta*, quae vocat Pavo.) „ *Id sciens calcem introrsum vertens ita torquebat, ut* „ *a despiciente facile conspici posset: eo autem evenie-* „ *bat, ut pede ita divaricato aliquid*, quod VISU „ NON INGRATUM est, *adpareret* LARGIUS.“ Te obtestor, aeque Lector, legistine umquam aliquid vel

vel obſcoenius vel ſtolidius. *ut pede ita divaricato aliquid, quod viſu non ingratum eſt, adpareret largius! adpareret largius!* Taliane iſte caſtus Muſarum Sacerdos effutiat. Trimalchioni ſane melius haec conveniunt. Quin rogatum volo, an *ipſi* meretriculae *illud largius* adparuerit, an etiam *aliis.* imo mox in emendatione adhuc procedit ultra. nam ibi „ *eleganter legi poſſe* ait. τὸ δὲ παραλληνίδιον, ἐξ οὗ διαφανῶς ἡ ὥρα διέλαμπεν, ἀνάγουσα. *veſtem . . ſublevans. attollens.* homini jam etiam obſtat pellucida veſtis, & vitrea nebula. Illam etiam, credo, inſtar Cupidinis Anacreontici ſupra genua ſublatam vult, ut patrantes oculos paſcat. quis tales interpretationes non rideat ſimul & indignetur, cum & Xenophon & Ariſtaenetus nihil aliud hac periodo voluerunt indicare, quam mulierem hanc, faciem & oculos in tergum convertiſſe, ut calces & veſtium poſteriores partes contemplaretur, an bene ornata & comta omnia eſſent, unde & in noſtro idiomate de juvenibus ad pubertatem accedentibus dicimus, *calces incipiunt reſpicere.* & id a mulierculis delicatioribus & cultus ſtudioſioribus fieri, nemo neſcit: ne unus quidem. „ *Certe amantes, ut ſciunt omnes, qui in Schola Cu-* „ *pidinis non ſunt hoſpites, & inter homines ferae.*" Quae ſunt verba ejusdem nequitiarum Magiſtri ad Lib. I. Ep. XVI. ubi obſerva illos *inter homines haberi feras*, qui *in Schola Cupidinis non bene exercitati ſint.* Quantum igitur tu ſis a feritate hac alienus, ipſe optime noveris, humaniſſime Pavo. nec hoc ad me quidquam ſpectat, Curioſne an Bacchanalia vivas. Sed cum tamen paſſim tua ſcripta rancidiſſimis talibus notulis ſcateant, putasne omnes Lectores tam aequos fore, atque ego in te ſum, qui hic naſum meum ſequor, & ulteriora non cogito!

gito! verum forte te excusaturus es communem illam poëtarum cantilenam occinendo,

> *Nam castum esse decet pium poëtam*
> *Ipsum: Versiculos nihil necesse est.*

Nescio an Poëtis fidem habeant homines, tibi Poëtastro certe habituri non sunt.

P. 176. Eustathii & Zenobii loca, ubi κυβεία & πεττεία non adhibentur ex arbitrio novi Aristarchi, misere distorquentur. nam omnia ex uno Pollucis loco desumta esse dicit: & si qua alia similia apud Grammaticos occurrant, ex eodem fonte manasse audacter asseverat. quare nos non fatigabimus alia conquirendo, ut contrarium probemus. quippe Aethiopem lavaremus, praecipue cum p. 179. in alia re scribere non erubescat. „ *Cras credam, non hodie, centum Grammatici adsint, qui uno ore id adseverent mihi. Nam sana ratio apud me potior est.*“ Sed ubi sanae tu rationis vel umbram cognovisti? Nisi forte sit illa ex Praefatione Anacreontica, qua magistra didicisti omnibus allatrare, Pave. Si ita agere libet licetque, de omnibus actum. quisque enim aeque sibi μονοπωλίαν Rationis Sanae vindicabit.

P. 179. *Διασείστους ἀστραγάλους* explicant *concussos* apud Aeschinem. pag. 269. id inprobat, aitque: „ *Quid, quaeso, ibi ἀστράγαλοι* (sic quater) *concussi in fritillo! an illi facilius & melius in viam projici poterant, quam non concussi, ideoque strenue concutiebantur primum. nugae, nugae.*“ nam in viam projectos fuisse ab ebriis juvenibus narrat Aeschines. Quid Pavo! *ille interpretatur Sycophantiam passos*, cum tamen aperte antiqui Grammatici contra interpretentur: διάσειστοι, ἵνα ἀκατέργητοι μᾶλλον ὦσι. Si ego jam sic ratiociner! „ *Quid, quaeso, ibi ἀστράγαλοι Sycophantiam passi? an illi facilius & melius in viam*

projiciebantur, quam non corrupti, ideoque strenue corrumpebantur primum. nugae, nugae. nonne corruit Pavonina interpretatio? Sane si Aedilis in domum irruisset, & fraudem passos invenisset talos, ille hosce projiciendi causam habuisset: sed juvenes erant domi amici, apud quem quotidie lusitabant. Mihi antiquorum Grammaticorum auctoritas erit potior, licet contra stent ducenteni Pavunculo similes Grammaticastri. Kusterus διασείστους *saepe ante concussos*, interpretatur, *quam mitterentur:* quicum fere facit Casaub. ad Theophrast. Character. C. V. eodem Salmasius p. 753. & alii delabuntur. Si διάστικτοι legeretur, quae emendatio Salmasio memoratur, τίνας optime tueri se posset, quamvis contrarium adseveret Pavo. Sed etiam τίνας locum habebit, si modo interpreteris *notos*. nam τὶς *quidam*, saepe *cognitus*, *famosus* significat. erant autem hi tali famosi eo ipso, quod διάσειστοι. *Saepe concussi.* & sic ab interpretatione antiquorum Grammaticorum nihil recedendum. Nam Aeschines objectat his aleonibus, *talos* eorum esse *suspectos*, & ideo crebra agitatione opus habere. non quod διάσειστος per se significet *fallax:* sed quia non nisi *fallaces* διασειστοὺς opus haberent proprie. quî etiam scimus, an non aliam ob causam hi *tali* vocentur τίνες! potuerunt esse propter materiam vel aliam ob causam famosi. at ait σείειν est συκοφαντεῖν. ergo & διασείειν. hoc negabo, donec nos docuerit aliquo ex Auctore bono. quin quia σείειν τινὰ metaphorica locutione pro ἐξαπατᾷν dixerint: ideo ἀστράγαλοι διάσειστοι erunt *corrupti* & *fallentes tali?* quia Latini pro *decipere* ajunt aliquem *ferire*, *tangere*, *percutere*, *verberare*, an etiam ad res transferetur a personis, & *tali verberati*, *percussi*, *tacti*, erunt *falsi* & *corrupti?*

Addit praeterea „ *Observes autem, quod illud τί-*

νας

νας cum socio suo (elegantia Pavonina, nam διαφθείρειν debuerat dixisse.) *de solis talis usurpetur : quia in illos etiam solos fallacia cadit. & phimi & alia instrumenta aleatoria ita adulterari non possunt.* melius nescit, quod & quomodo instrumenta aleatoria possint adulterari. & ideo, ut causae suae inserviat, modo fingit, non posse adulterari. certe phimi non *ita*, non *eodem modo* ac tali corrumpuntur, sed tabulam, pyrgos, phimos omnino non posse aliquid fraudis pati, ego vix crediderim.

Ait praeterea. „ *quae Harpocr. Poll. Suid. Etym. M. de his notant, omnia referenda sunt ad locum illum Aeschinis.*" Hoc etiam comminisci necesse habet: ut ita melius sua interpretatio se haberet. at etiam διεφθαρμένοι ἀστράγαλοι aliis in locis occurrunt. & ipse Harpocration vocem hanc adducit ex Menandri Πωλουμένοις (ita in Athenaeo & Clemente numero plurium inscribitur haec fabula: an apud alios in singulari occurrat, dubito: sed vix credo. Clerico in haec inquirendum fuerat, & non edendum ἐκ τοῦ Πωλουμένου ita ἁπλῶς) per quem spiritum igitur familiarem Noster novit, omnia Grammaticorum loca ad solum Aeschinem, non etiam ad Menandrum referenda esse?

P. 181. „ *Quae pessime Salmasius p. 747. Amphidi Comico adscribit . . . nam hoc est ineptias agere ineptissimas.*" Scire aves, Lector, quale peccatum hic commiserit Vir magnus. ille verba. Ἄμφις εἴρηκεν ἐν τοῖς Κυβευταῖς, retulit ad sequentia, cum cohaererent cum praecedentibus. Sed ista tamen verba nihil faciebant ad propositum Salmasii: quare nec sic peccavit Vir magnus: sed locum laudans, plura modo verba adscripsit, quam opus erat. nedum *ut vir eruditus*, quemadmodum ἀμαθὴς hic calumniator ait, *hanc distinctionem confinxerit, ut* &c.

P. 182. *Quisque aleator habebat suum pyrgum, ut nunc observatur etiam hodie.*" Me miseret homuncionis, qui de alea scripserit, & tamen tam pueriliter errare potuerit. quis umquam de duobus pyrgis audivit? cedo unum locum, Pave, ubi duorum mentio fiat. dabo decem, ubi unus perspicuis verbis memoretur. Nam Sidon. L. VIII. Ep. 12. quod scribat. *hic tabula calculis strata bicoloribus: hic tessera frequens eboratis resultatura* pyrgorum *gradibus exspectat*. nihil juvat. ibi enim non de duobus lusoribus, sed de pluribus: qui pluribus alveis & pluribus ideo pyrgis necessario utebantur. vide ibi Savaronem. & D. Souterium vel potius P. Scriverium Palam.p.9.quin si sonum non sensum spectare libet, ex eo loco effecerim *una* modo *tessera* usos. licetne talia tibi fingere, Morio, qui ita debaccharis in Salmasium & alios, quia ψηφοβόλον & fritillum diversum a pyrgo instrumentum, secundum te, finxerunt; at re vera primi docuerunt, tale quid fuisse. Pyrgum igitur duplicem ostendito; aut confitere, turpiter te instrumenta artis tuae, quam tanto jactas opere, ignorasse. ceterum in loco Horatii Lib. II. Sat. VII. 17. Cod. meus uterque habet *pyrgum*. quorum unus, gerens tamen sexcentos annos, hoc Scholion continet, a Porphyrione & Acrone aliquantum abiens, „*phimum. i. pyrgum, instrumentum est ligneum, super quo ponuntur tesserae, ne possit falli ille, qui cum altero jocatur.*" hoc Scholion traductum esse patet ex libro, in quo *phimum* erat contextus lectio. quam etiam agnoscit Franequeranus, ut mihi patet ex accurata collatione Cl. Petri Francii, Decessoris mei. quod autem Pavus suspicatur, *Pyrgos* vocem esse *recentiorem*, subfuratus est Laevino Torrentio, qui ait: „Πύργον *ea significatione non temere reperias: hic quoque hoc vocabulum adulterinum puto, & legendum puto* phimum,

mum, *uti & legisse videntur prisci interpretes.* Moneo, moneo, Pave, ut a Latinis abstineas, ne & pueris decennibus risus fias. satis prudenter hac in parte te gessisti: neque enim in tota tua farragine notularum succurrit mihi de explicatione vel emendatione auctoris Latini. unum aliquando tentasti versiculum: quam feliciter, mox patebit.

P. 182. „*Illud haud negarim, vasculorum, quibus tesserae agitabantur, non eandem semper fuisse formam, & multa turriculae, multa ἠθμοῦ vel κοσκίνου habuisse forsan imaginem.*" Si negavisses, Pavo, an putas alicujus ponderis istam negationem apud Lectorem futuram, qui tot aperta rerum testimonia prae oculis habeat? Mirabitur autem ille potius te adeo caecutiisse, ut omnia pro iisdem habueris, & ejusdem usus esse credideris. in primis autem, quod *Pyrgus* & *fritillus* sive ψηφοβόλον res eaedem visae fuerint, quae inmensum quantum in multis a se abibant. Nam *Turris*, quiescebat. in una parte, forte in media, tabulae posita erat. numquam concutiebatur: numquam *mota* dicitur. e contrario *Fritillus* movebatur, agitabatur, & ideo Senecae, Juvenali & aliis *moveri* dicitur. E *Turri* tesserae sua sponte, ubi semel injectae, devolvebantur vario motu in tabulam. at *Fritillo* ubi semel injectae, manus motu concutiebantur, & inverso fritillo exire tantum poterant in tabulam. *Turris* habebat fundum pertusum. *Fritillus* habebat fundum solidum. inde Claudius, veluti antea vidimus, ut Danaidum quasi poena puniretur, *fritillo pertuso* ludebat,

> *Et quoties lusurus erat resonante fritillo,*
> *Utraque subducto fugiebat tessera fundo.*

verum quidem a Souterio p. 18. vetus Dictionarium

 lau-

laudari, ubi *Fritillus poni dicitur pro vase perforato, per quod solent projici taxilli, ne ibi fraus fiat.* Sed *perforatus* ibi debet accipi pro *excavatus*; vel errat illud Dictionarium. nam sic ex similibus Dictionariis evicerim *Pyrgum & alveolum* eandem rem esse. *Turris* denique erat vas satis grande. in quo scala, ebore aliquando vestita. nam quod *corneos gradus* habuisse adseveret Souterius, non probari posse puto. id quoque colligi datur e comparationibus cum *modio*, *urna*, *orca*. unde & de forma conjectura fieri potest. *Fritillus* autem erat vas minus. ideo etiam e *cornu* fiebat: quamquam etiam e buxo: ut ipsa turris. E quibus omnibus patet, plane diversam supellectilem pyrgum & fritillum fuisse. Si Noster contendisset & adstruere conatus fuisset geminis fritillis usos fuisse aleatores olim, dubitantem forte in suas partes pertrahere potuisset. nam Sidonius Apollinaris L. II. Ep. IX. ait, *Crepitantium fritillorum tesserarumque strepitus audiebatur.* Et Carmine XXIII. vs. 462. *hic talos crepitantibus fritillis.* quae loca & alia vide in Palamede p. 8. quamquam & ista eludere possemus, &, si non manifestiora testimonia promerentur, contendere, uno fritillo usos fuisse, ne si quisque suo uteretur semper, etiam hac in parte fraus excogitari posset.

Quamquam autem non contendo, semper aleatores utroque instrumento, pyrgo & fritillo, usos fuisse, poterant enim tesserae in pyrgum mitti nuda manu; poterant etiam solius fritilli ope in tabulam effundi; tamen plerumque ita usu venisse arbitror. Apud Apollinarem L. V. Ep. 17. *Domnicius tesseras ceperat, quatiebatque, quo velut ad pyrgum vocabat aleatores.* hic locus mihi quoque Salmasianae, Valesianae & Kusterianae opinioni videtur favere. nam ista quassatio non *manu*, sed *fritillo* videtur peracta. & ita *resonante fritillo* ad

pyrgum

pyrgum vocati sunt. Si loca Apollinaris conferas, ubi *fritilli* & *pyrgi* mentio fit, diversum utensile facile deprehendes.

P. 183. Agit de vocibus σκιροφόρος, σκίρατες & σκιράφια. Σκῖρος, insula, erat locus, quo ad aleam exercendam confluebant aleones. alii lusores ita jlocaliter dictos volunt ab istis σκιροφόροις, *qui umbellam Minervae sacram ex arce ferebant Scirum in publico & anniversario festo.* prius placet Nostro, si mutetur in σκιροπόρος. *nam venuste aleatorem Cecropidae vocarunt* σκιροπόρον *a loco, quem quotidie petebat & sectabatur.* ita τηλέπορος & ὑψίπορος, quae voces in meo Scapula sibi vicinissimae sunt, sed ibi pessime scribuntur, uti & in omnibus libris vulgatis, τηλεπόρος, ὑψιπόρος. Pavonini pluteariі aliter habuerint. Sed ista praeterea mutatione non opus videtur. nam σκιροφόρος dicitur ut βοσφόρος & ἀναποσφόρος. de quibus consulite eruditissimum virum & amicum nostrum non e multis Joannem Cornelium de Pavonibus in Epistola Vibiana: quam infrunitus quidam Anonymus arrodere voluit. Sed solido illisit dentem. & si bene magnanimum meum Orestem novi, ille hominis istius belli deliramenta bella magno cum suo oblectamento leget: & lecta in aliquem angulum, vel condigniorem locum abjiciet. Alteram vocem hujus classis mox divexat Σκείρατες. Hesych. Σκείραλες. οἱ προύνικοι, καὶ κυβευταί. Jun. pro priori voce οἱ πορνικοί. Salmas. secundam corrigit Σκειρᾶται. quod adprobat Pavo & ait: „ *excuditur vulgo* σκειρᾶτες." Mentitur. nam ubique excuditur σκείραλες. sed Σκειρᾶται sit scribendum, ut λευκὰς, λευκάτης: αἰγὰς, αἰγάτης. formam tamen hujus ultimae vocis invenio valde similem τῷ Σκείραλες apud Latinos, qui semper scribunt *Aegates* insulas. qua de voce omnino consulendus Cl. Dausquejus in Orthographia Tom. II. p. 13. an igitur & Σκείραλες simili dialecto

 forte

forte debemus? id malim, quam a Σκῖρον, ὁ καὶ ἡ Σκιρὰς deducere. non novi enim adjectiva hujus formae masculina. Monstret mihi Ἀπόλλωνα vel Δία Σκιράδα. Nam Minervam esse Σκιράδα omnes norunt, ne uno quidem excepto. loquor de adjectivis a nominibus urbium locorumque deductis, ne calumnietur me omnia adjectiva in ΑΣ masculini generis excludere. ut ἠθὰς & similia. Adponatur hic error illi de αἰθιοπιάδα οἶνον, quem p. 197. Vanni tetigimus. Occurrit apud Pollucem, Etym. Magn. Hesych. σκειραφεῖν, σκειράφια vel σκειράφεια vel σκιράφιον. Etym. M. a σκιράφῳ organo κυβευτικῷ vel ἀπὸ σκειράφου *aleatore quodam* deducit: sed *haec sapiunt Etymologorum ineptias.* Pavus ergo „ *dicet paucis, quod verum est* (imo multis quod falsissimum est) *& ipsi Grammatici antiqui ignorarunt. quae ab ἅπτεσθαι & ejus compositis sunt, non tantum in απτος* & *απτης, sed etiam in αφης desinunt vulgo* (mentitur, cum *vulgo* dicat.) *ut alia omittam συναφὴς. colligatus, conjunctus notissimum est omnibus.*“ Si tibi alia in promtu, de quo egregie dubito, cur exemplum e Lexicis, & quidem unicum hujus generis adducis? debuisses adduxisse exempla alia, quae descendunt a significatione *colligare.* pergis, huic simile Σκιραφὴς. qui *S.iro alligatus est.* at homo hanc vocem Σκιραφὴς ostendas. Sed non ostendes. at tamen „apud Etym. τοῦ Σκιραφῶ *tuum deprehendis.* nam *nomen adpellativum & aleatores in genere denotans pro nomine proprio pessime habuit Grammaticus. ut χρύσης χρύσου inflectitur vulgo, ita Σκειράφης, Σκειράφου perperam inflexit ille.*“ non tempero a risu, quando has Thrasonidae inanias lego. Scilicet Etymologus subito per retrogradam μετεμψύχωσιν alter Pavus factus est, & nescit conjugationes & declinationes Graecas. At ego Etymologi causam non egerim: verum non aequo animo fero rursus Prae-

sulem

ſulem Graecum in criminis ſocietatem venire, nec eum Theſſalonicenſem, non Monembaſioten, ſed ipſum Patriarcham Conſtantinopolitanum Photium, qui in Lexico eodem modo flexit vocem, & praeterea ita explicuit. ἢ ἀπὸ Σκιράφου τινὸς κυβευτοῦ, ὃς πρῶτος εὑρηκέναι δοκεῖ τὰ κυβευτικὰ ὄργανα, ἢ ὅτι ἐν τῷ τοῦ Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερῷ ἔπαιζον οἱ κυβευταί. I nunc & Photium doce declinationes. docuiſſes procul dubio, ſi noviſſes. Quid! dicit. σκειράφης *perperam inflexiſſe* σκειράφου. imo aliter id inflecti non poſſe ajo. dic, Lapis, qui inflecti aliter poteſt? Si vox eſſet σκειραφής, tum σκειραφοῦς flecti deberet. Sed homo accentuum naturam aeque callet ac piſcis ambulare. mox. „*Euſtathius Odyſſ.* A. (p. 197) *etiam* σκίραφοι *commemorat notione mala* (an bona datur?) *hoc minime praetereundum certe. verba ſunt.* πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὴν ἐν σκιραφείοις (ſic) ῥαδιουργίαν, σκίραφοι ἐκαλοῦντο. Ἱππῶναξ. τί με σκιράφοις ἀτιτάλλεις; *& hoc perquam adpoſitum.*“ imo hoc perquam adpoſitum ad evincendum, tua de voce σκιραφὴς eſſe ſomnia mera, & re vera ὁ σκίραφος & οἱ σκίραφοι fuiſſe in uſu, non ὁ σκιραφής. quid cenſes, Lector? homo ſe ipſe refutans, & contraria argumenta adducens, in rem ſuam ſibi loqui videtur. majorem fatuitatem vidi numquam. pergit. „ φληναφὴς, *ut nunc opportune incidit mihi, ſimillimum eſt τῷ* Σκειραφής.“ Quis hoc neget! ſunt in omnibus germana. nam unum vocabulum eſt aeque barbarum ac fictitium atque alterum. nam non niſi in λήροις & φληνάφοις pleno Pavonis cerebello etiam illud φληναφὴς reperitur. dicitur ſemper φλήναφος. nondum deſinit. „*Ut autem* σκειραφεῖν *&* φληναφεῖν *conveniunt, ita &* σκειράφος *&* φληνάφος (nota rurſus monſtra verborum pro φλήναφος & σκείραφος) *quid quaeris? haec jam intelligunt & intelligere poſſunt pueri decennes.*“ Imo intelligunt omnes, ultima primis & mediis pugnare. nam ibi

 inpu-

inpugnas vocem σκείραφος, hic amplecteris. Triumphum tandem canit. *Grammaticus antiquus, qui ex* Σκειραφὴς (imo ex Σκείραφος) *faciebat aleatorem unum, ex σκειράφος fecit aleae instrumentum aliquod certum. Euge. euge!* quid mali in eo, quod Σκείραφος fecerit instrumentum aleatorum. an non κύβος. ψῆφος, κημὸς sunt instrumenta talia? patientiam forte miraris meam, Lector, qui nugacia haec tam minutatim excutiam. eam & ipse miror. sed jacta alea est. Pavunculum ita deplumem reddere constitui, ut in toto corpore ne prima lanugo, ne πτίλον quidem superfuturum sit. Ego in vocibus σκείραφος & φλήναφος & similibus ultimam partem modo esse terminationis productionem autumo. quod si porro placeat Pavoni a σκῖρον & ἅπτομαι deducere, *atramentum* ipsi quoque fiat *atratio mentis.* nam monstret ullam vocem praeter sibi fictas ab ἅπτεσθαι, sic terminatam. a σκεῖρος venit σκείραφος. a φληνὸς venit φλήναφος. ut ab ἕδος venit ἔδαφος. ab ἶπος ἴπαφος. ab ἔλος ἔλαφος, ut recte E. M. porro Etym. M. errat non minus, quando in ultima syllaba τοῦ φλήναφος vocem φῶ i. e. *dico* latere putat. Etiam in ψηλαφῶ erratur me judice cum ab ἅπτομαι deducitur. Sed nondum hinc discedo. vidimus omni modo laborantem nostrum Grammaticum, illum veteribus Grammaticis Graecis longe acutiorem, ut vocem σκειραφὴς inveniat alicubi: quid si ego ipsi sistam illud ἀγαπητὸν & τριπόθητον σκειραφὴς! apud Photium illis a me laudatis verbis praemittitur. Σκιραφίς ἐστιν τὸ ὄργανον τὸ κυβευτικόν. ibidem scribitur σκιράφειον. τὸ κυβευτήριον. Σκιράφεια, τὰ κυβευτήριά φασιν, ἐπειδὴ διέτριβον (ἐν) σκιρῷ (σκίρῳ) οἱ κυβεύοντες. Sed procul dubio. Σκίραφος primo loco, Σκιράφιον & Σκιράφια in secundo & tertio legendum.

P. 189. *Cocblidem tibi proponere debes, Lector,* ait:

ait: sed non primus ita vocavit. Savero ad Apollinarem L. VIII, Ep. 12. *Per pyrgi gradus & Cochlidem tessera resultabat.*

Ultimum pannum, quem Fullo noster interpolat, sumsit e promocondo suo, Salmasii commentario ad Vopiscum p. 751. amat tamen ejus mentionem non facere, nisi in fine. & quasi umquam legisset Gruteri Inscriptiones, ex iis promit. Sed quid ex ore meo excidit! numquamne legisset thesaurum illum Pavo, cujus & *Annotationes in aliquot monumenta antiqua* nobis promittuntur! Avemus illas videre. Nam Critica Pavonina adcommodatissima est Criticae Lapidariae, nec credo minus versatum in lapidibus legendis, quam in membranarum labyrinthis explicandis. Exstat ista inscriptio apud Gruterum pag. MXLIX. quod homo ignavus saltem addere debuisset. Grut. ΟΔΕΠΕΖΩΝΤΟΙΣ ΤΑ ΒΩΛΙΑ ΙC ΧC ΝΙΚΑ ΚΓ ΒΟΙΟΙ ΤΟΥ ΕΓΡΑΨΑΝΤΟΣ ΑΦ ΚΑΙ ΠΕΖΟΝΤΕΣ ΙΣΤΑ ΒΟΛΙΑ, ΑΜΗΝ. Salmas. ὧδε παιζόντων εἰς τὰ βόλια Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ, καὶ βοηθεῖ τοὺς γράψαντας αὐτὸν καὶ παίζοντας εἰς τὰ βόλια. quae vertenda. *hic ludentium in jactus, Jesus Christus vincit, & juvat scribentes ipsum & ludentes in jactus. Amen.* Jactator noster *ne litera mutata.* ὅδε παίζων τοῖς τὰ βόλια Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ καὶ ποῖοι τοῦ ἐγγράψαντος ἀφ, καὶ παίζοντες εἰς τὰ βόλια, ἀμήν. *hic ludens hisce jactus, Jesus Christus, vincit & quotquot post inscribentem ludunt in jactus istos. Amen.* nescio qua fronte dicat homo, *ne literam mutatam.* saltem ἐγράψαντος in ἐγγράψαντος, & βοῖοι in ποῖοι transformat. Explicat. „Ὅδε *hic. vel statua scilicet vel nomen dedicantis vicinum fuit, & eo pertinuit ipsa demonstratio. talia in Inscriptionibus ὅσα κόνις. videbimus suo loco. suo loco!* quid! paratne novum Inscriptionum corpus? egregium sane hic specimen edit.

nam

nam haec de statua plane somnia. τοῖς *hic* τ8τοις." unde hoc scit? ego ajo hic latere vocem εἰς, ut bene vidit Salmasius. παίζειν εἰς τὰ βόλια mox rursus recurrit, „*pro* Π *scriptum saepe* B." imo & casu pro ξ & ζ ita saepe B. Sed ordinarium vitium librariorum hoc esse ostendendum erat. an Colonia Agrippinae ortum putarit sculptorem, qui *bestbuis* & *pestbuis* distinguere pronunciatione non solent? „ἀφ' *pro* ἀπὸ, *quod postposuit rudioris seculi homo rudior.*" ἀφ' ἐγγραψάντος (ita homo rudior Pavo scribit) *ab inscribente*, *post inscribentem*: παίζοντες *pro* παίζουσι *millies pro verbo participium.*" Nonne felicissima Pavi interpretatio post Salmasianam *infelicissimam?*

Τὰ βόλια. si vox haec sic vertitur, plures *jactus* fuerunt. ego tamen unum modo *jactum* memorari video. *Jesus Christus.* (vide Adpendicem ad hanc paginam Pavonis) ergo nullum locum sic τὰ βόλια habent. sed omnino εἰς τὰ βόλια legendum. quid autem το hic faciat non capio. nisi scriptum sit pro ὧδε παίζοντι εἰς τὰ βόλια. vel παίζων τὸ εἰς τὰ βόλια, id est, τὸ παίγνιον. *hic ludenti in hos jactus Jesus Christus vincit & juvat.* 8 ἐγγράψαντος ἀφ'. est stultum interpretari *post inscribentem.* nam ut ἀπὸ postponi sinamus & etiam *post* significare permittamus, unde sculptori in mentem venit pro ἀπὸ scribere ἀφ'. an sequitur vocalis adspirata? τ8ς ἐγγράψαντας voluisse puto Auctorem tabulae. ἀφ' cum Salmasio decurtatum putarim ab ἀφτὸν pro αὐτὸν, ut αφθέντης pro αὐθέντης. vide quae notavi ad Inscriptionem Deliacam in Miscellaneis nostris Vol. VII. Tom. I. p. 27. ubi αὐτ8 pro αὐτ8 occurrit. nisi forte hic vox ἄφεσις lateat. sic apud Montefalc. in Palaeogr. p. 54. οἱ ἀναγινώσκοντες εὔξασθε. δώη ȝ, ϗ ὑμῖν αὐτὸς ἄφεσιν τ8 πλαισμάτων ὑμῶν, ἀμήν. vide p. 56. p. 66. p. 68. παίζοντας legendum omnino; nam, ut Salmasius docet, cum accus.

cus. construebant saeculo isto. Cod. apud Montefalc. p. 47. κύριε βοήθει τὸν γράψαντα μὲ Νεόφυτον ἁμαρτωλόν. nec pro *verbo* posse venire ostendit copula καὶ. Locus autem maxime vexatus epigrammatis est ΚΕΒΟΙΟΙ. inde ingeniosissime & verissime καὶ βοηθεῖ exsculpsisse mihi videtur Salmasius. 'Ιῶτα in ἦτα mutari millies in vulgus notum. I saepe pro diphthongo ΕΙ & contra usurpari non magis dubitari potest. exempla habet Salmas. quid autem facilius acciderit, quam ut lineola in Θ evanuerit, ut aliquando male quoque irrepsit. ut in Inscriptione apud Gruterum p. CCCCV. ubi legitur Ξενόφιλος ΘΙΝΑΙΟΣ pro ΟΙΝΑΙΟΣ, uti laudatus modo B. Montefalconius, vir annis & meritis in literas venerabilis, recte olim in Diario Italico p 44 edidit. non enim datur populus Atticus Θιναῖος: at οἰναῖος & οἰνοαῖος notus. unde οἰναῖοι τὴν Χαράδραν. apud Suid. Hesych. & Paroemiographos. In eo autem solummodo a Salmasio abirem, ut non acciperem Νικᾷ & βοηθεῖ in tertia persona indicativi, at in secunda imperativi. νίκα καὶ βοήθει. formulam illam Νίκα *vince* illustratam vide a Casaubono ad Sueton. Caes. 5. & Du Cangio in Gloss. Gr. κύριε βοήθη pro βοήθει in Cod. apud Montefalc. p. 43. Sed obstat aliquantum IC XS. at id excusari posset. nec sic barbaries omnis hisce nugis detracta fuerit.

Hic manum de tabula tollamus lusu fatigati, & ad alia magis seria transeamus. vides autem, Lector, quam incerta, quam frivola sint, quae de ipso ludo Zenoniano in medium attulerit. nam παραλογισμοῖς omnia nituntur, quibus illum ludum potius ad speciem ludi *Toccadilli*, quam ad alteram *Trictracci* trahere conatur. nam si ita fingere & refingere numeros, verborum notiones & alia licet, facile aliquis ludendi non inperitus, probabiliter etiam ad aliud genus detorqueat, quod longius a ludis *Tocca-*

dillo

dillo & *Trictracco* diſtet, quam illi inter ſe differunt. Quam porro adjecit ſilvam obſervatiuncularum ad rem aleae ſpectantium, paſſim percepiſti ex iis quae tetigimus, nec omnia tangere libuit, quam ſit rudis indigeſtaque moles. Sed totus libellus ita ſine ulla methodo ſcriptus eſt, ut chaos inane atque caliginoſum magis me vidiſſe non meminerim. Sed tamen:

Si quis talorum ludum vis ſcire decorum,
Hunc librum diſcas, ſi docte ludere gliſcas.

CAPUT IX.

Incredibilia quaedam Pavoninae in univerſa re metrica ignorantiae exhibentur ſpecimina.

ANimus fuerat ſtatim hoc loco primum a Pavone editum auctorem, *Hephaeſtionem de Metris*, ſub cenſuram vocandi. verum abs re non fuit viſum, quoniam materia ejus libelli tota proſodiaca eſt, prius Lectori copiam cenſendi facere, quam ſit homo in hac arte verſatus. Haud enim ſufficit quod ad linguam in Critice eſſe non hoſpitem, ut auctorem aliquem recenſeas: in primis ipſius argumenti non ignarum eſſe decet editorem: niſi millies aberrando ſeſe doctioribus deridendum praebere velit. Idcirco nec rei Medicae inperitus, nobis Hippocratis novam ἔκδοσιν promiſerit: nec veteris Aſtrologiae parum callens, Manilium, ut decet, luci repoſuerit. Si cui igitur ſyllabarum cognitio, & metrorum ſcientia deſunt, ille, niſi velit temerarius haberi, poëtas ullos, vel Metricas veterum diſceptationes interpretari numquam ſuſtineat. Re vera quidem hae eruditionis partes, licet non ignobiles, plerumque negliguntur; & *Juriſconſultus* hodie non multum magis, quam barbaro

barbaro Bartoli ſeculo, *de verſibus laborat.* nec immerito; nihil enim hae artes faciunt πρὸς τὰ ἄλφιτα. Quin harum imperitia aequo animo forte ferenda in viris, qui alienius a literis humanioribus genus ſtudiorum ſectantur. Et nobis procul dubio aliquis Mathematicus optime Euclide vel problema ex Archimède explicuerit, licet ignoret, quale metrum *Sapphicum*, vel quae ſit quantitas vocis *ſtator*. Nonnulli tamen contendent, vix dari ingenuas artes, quibus haec metrica ſcientia ſi non omnino neceſſaria, ſaltem adjumento & ornamento eſſe non poſſit. Sane G. J. Voſſius, primum maximumque illud Agnes noſtrae delicium & decus, hanc negligentiam ſevere increpat alicubi: „ *At in hac literarum luce*, ait, *non pauci qui ex humanitatis ſtudiis non aliter bibere, quam ut canis e Nilo, interea* ſtulto *faſtu, quia graviora tractant, videri volunt aliis nihil ignorare: unde ut in reliqua literatura, ita hac in parte ſaepe admodum* ridiculos *ſe praebent.*“ Aliam igitur ipſe maximus vir tenuit viam: &, licet raro ipſe verſus conderet, accurata cura hanc eruditionis partem non uno in libro perſecutus eſt: imo Praepotentium Ordinum Hollandiae juſſu, concinnam numerisque fere omnibus abſolutam Proſodiam conſcripſit, ex qua Batavae juventuti in publicis Scholis ad hanc artis cognitionem janua aperiretur. Mirandum igitur magnam partem eorum, qui juventuti noſtrae erudiendae etiam in publicis gymnaſiis praepoſiti ſunt, hodie hac in re plane puerorum inſtar ipſos ſapere: imo eo temeritatis & fatuitatis progredi, cum numquam poëticae ullam ſeriam operam impenderint, ut tam inconditorum verſuum mugitu numeroſos Camoenarum concentus interpellare non vereantur. At iidem tamen, ſi ab elegantioribus & harum rerum ſtudioſis explodantur & traducantur, magnam ſibi injuriam fieri

fieri quiritentur; utque elevent justissimae accusationis pondera, omnem hanc cognitionem in rebus levibus versari, & titivilitiorum numero habendam apud inperitos causari soleant. Quasi vero etiam illi graviores occupationes praetexere vel possent vel deberent, nec in id constituti essent, ut haec parva, sed unde saepe res longe majoris momenti pendent, pueros edocerent. Quasi vero laus & gratia insulsis carminibus jure captaretur ab ipsis: nec longe majori jure, risus & reprehensio tam inficetis versificatoribus, ut debita merces, referretur. hi si potius institutum aliorum ex ipso hoc ordine virorum, quibus nunc, ut olim,

De meliore luto finxit praecordia Titan,

sectarentur, & in hac Grammatices aliisque partibus fidelem operam juventuti navarent, nec ultra merita superbiam sumerent, possent laudem pro vituperio reportare: nec ipsum munus Scholasticum, quantumvis laudabile & reip. necessarium, quantum in se est, in contemtum adducerent. Quot enim non viros ex hoc pulvere ad raram eruditionis laudem grassatos vidimus! quibus numquam nisi ab iniquis rerum aestimatoribus opprobrio datum hic etiam consenuisse. Ne Munkeros, & tempore nostro Hoogstratanos aliosque citem, quod illustrius umquam testimonium dari potest, quam hoc Paulo Leopardo praebitum a Daniele Heinsio: cum eum *in vita quidem ludimagistrum, post obitum praestantissimis scriptis nobilitatum*, (non scribebat mercede) sic in fine epigrammatis, in eum conditi, compellet,

Χαῖρέ μοι ὦ θνητοῖσι βοηθόε, πάντα διδάξας
Παῖδας ἐνὶ ζωοῖς, ἄνδρας ἐνὶ φθιμένοις.

Et

Et ipsi Leopardo, cum aditus ad altiora viro munitus esset, verior, puto, illis laus deberi visa fuit, qui spartae concreditae per virtutes suas addant decus, quam qui omnem existimationem a munere splendidiore mutuari habeant necesse.

Haec autem interfari libuit, ne mihi calumniatores eam invidiam faciant, quasi viros Scholastico fungentes munere ea in dignatione, quam merentur, non haberem: cum passim me videant Pavonem cum paedagogis & ludimagistris componere. At tum me sciant minime respicere probos, eruditos & scriptis utilibus claros viros, qualium multorum institutione juventus Batava feliciter utitur, sed illos insulsos, indoctos, fastosos, officii negligentes, librariorum mancipes, librorum optimorum corruptores, illos moribus, non munere adeo, paedagogos intelligere. cum his ordinis sui carcinomatibus, Pavonem supercilio & arrogantia semper, inscitia & ignavia plerumque de palma certare scripsi saepe & porro scripturus sum.

Sed quid dicemus de ipsis majorum gentium eruditis, ut sibi videntur, & quidam merito habentur, qui tamen in hac parte se turpiter dant & dederunt. Si poëtas passim edi videmus ab illis, qui nec prosodiae elementa tenent, nedum ut poëticae doctrinae sibi adparatus necessarios conpararint! Cum fragmenta Comicorum Graecorum ab iis collecta & vulgata prostent, quibus Iambici & Trochaici vulgatissimae dimensiones fuerunt incognitae. cum Thesauros Antiquarios, Thesauros Criticos, in quibus loca poëtarum utramque paginam faciunt, post Gruteros, Graevios, Gronovios videmus proditos ab iis hominibus, qui aeque hospites in re Antiquaria & Critica sunt, atque in re Poëtica! Sed forte viris graviorum studiorum conti-

nua meditatione hebescentibus permittendum, ut in haec ludicra poëtarum regna delapsi pro lubitu grassentur, modo sic divinum illum mentis vigorem recolligant. Nescio tamen, an non heroës illi, qui nihil nisi sublimia, gravia & realia crepant, sibi melius consulerent, si haec levia leviorum isti hominum ordini, quem vocant, relinquerent: dicti memores, quo Apelles Alexandri, illius orbis terrarum domitoris, arrogantem inscitiam redarguere solebat, quoties in officina imperitius quaedam de pingendi arte dissereret: *rideri ipsum a pueris, qui colores miscebant.* Nam ne aegre feratis, Viri Critici, Grammatici, Poëtici, nos pueri sumus & puerilia crepundia tractamus, si conparemur cum viris Consultissimis, qui salutari adjectione vel detractione particulae negativae magnos Imperatores loqui cogere possunt, non quod ipsi olim jusserunt, sed plane contrarium & quod Papinianis nostris videatur aequius. Si conponamur cum Philosophis acutissimis, quibus parum videtur hujus mundi universam machinam, ut domus propriae structuram, perspectam habere: sed novos, quoties libet a poëticis lecythis aliquid mutuari, innumerosque mundos fingere & fabricari in promtu est. Si conferamur cum . . . . Vossius tamen noster, qui a studiis hisce non alienus fuit, hos omnes *stultos* & *ridiculos* vocaturus videtur fuisse, si illotis manibus ad sacra haec nostra, qualiacumque sint, accessissent.

At, quam liberas ille indignationi justissimae habenas indulsisset, si Pavoni huic nostro aliquis similis Grammaticaster seculum illud eruditum infamasset! Is enim, cum se profiteatur Grammaticum, Criticum, &, si Diis placet, Poëtam, ne prima elementa quidem prosodiae vel artis metricae, nedum poëseos, leviter edoctus, tamen antiquos

tiquos Poëtas & Metricos non tantum inficetis audet commentariis inquinare, sed etiam primos hujus seculi in his artibus viros, ceu pueros & fungos, passim traducere non dubitat: dignus profecto, qui ex honorato eruditorum coetu cachinnis & sibilis expellatur, si tamen unquam ibi locum habere cuiquam visus fuit, & ad pinguem ludimagistrorum, quos stupor imis subselliis in aeternum adfixit suus, detrudatur gregem.

Nam crederesne; Lector, huic jactatori metricae peritiae plane ignotum fuisse, quid in versu *Caesura*: quid *Caesurae* vis sit! ita se tamen res habet. Atqui licet id omnes e puerili institutione teneamus, tamen rem paucis hic exsequi libet: si quis forte harum rerum oblitus ad haec accederet legenda. Definiente igitur Vossio „ *Caesura est, cum post pedem superest syllaba, quae finit dictionem. Sic vocatur quasi sectio, quia ita secatur vox, ut posterior ejus pars initium sit pedis sequentis.*" Graecis dicitur τομὴ. ita ex. gr. Hephaestioni pag. 48. pag. 55. δεῖ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν. *Elegia debet secari semper in quinto semipede*, id est, *quintus semipes debet esse initium alterius pedis, & finis vocis.* Ex his quid sit caesura, satis percipimus.

Jam hae caesurae locum habent in tantum non omnibus metris. excipias Anapaestos, & similes versus, qui libenter caesura carent. nam e contrario amant dissolutos pedes: id est singulis vocibus constantes. caesura autem & pedes & voces implicat. eleganter & vere Erythraeus p. 56. *de Lic. & Dilig. carm. Virgil. Versus heroici maxime probari solent, qui inter dimetiendum inveniuntur ita complicatis inter se pedibus; invicemque consertis, ut pes pedi sit tanquam catena vinctus.* jam id caesura efficere solet.

at e contrario vitiosum id etiam esset post secundum pedem in Anapaesto

Cogit | nitidum || Phosphoros | ignem.

Sed agemus modo de Heroicis & Iambicis hic. in quibus caesura necessaria paene in quinto semipede, in πενθημιμερεῖ: aeque atque in Elegiaco. certe rarissime tertius pes integra voce constat, ut exempli gratia,

Carminibus cele|brabunt|

vel

Carminibus vos | laudant|

Vox enim debuisset finiri post syllabas *bra* & *lau*. Graeci quidam non ita religiosi. eodem modo vitiosum erit in Iambo,

Jubet sepul|crales pater strui rogos.

vel

Herbasque quas | mittunt Iberiae juga.

Nam vox debebat finiri post syllabas *cra* & *mit*. Horatius numquam talia admittit, in his secutus Graecos ἰαμβοποιούς. Seneca raro. ex Graecis Tragicis Aeschylus saepe. Sophocles & Euripides parcius longe. Aristophanes aliquando. excipio versus, ubi singulae voces singulos pedes constituunt. tum etiam tertius pes aliquando integra voce sine vitio absolvitur. Sed tales nisi in enumeratione raro occurrunt, nec tum duri quid habent. ut apud Aristoph. N. 66.

Κριὸς, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.

Menander etiam in his raro sibi indulsit, quantum ex

ex corruptis adeo verſibus conjici licet. Quid Latini Comici in his ſibi permiſerint, arbitrium eſto penes eos, qui ſingulos verſus dimetiendi laborem exantlarunt. vide Bentleji in Terentium praefationem. huic vitio medemur, ſi poſt tertium pedem, in ἑπτημιμερεῖ, fiat caeſura. ut ſi *celebrabuntur*, *laudabunt*, *miſſurus* ſcribamus, & aliis modis.

Obſervandum autem τομὴν, κόμμα, *caeſuram* aliquando quoque vocari partem verſus, quae caeſura ſolemniori comprehenditur. Sic elegia gemina τομῇ conſtat: gemino κόμματι, quod πενθημιμερὲς vocatur. Sed iſta compellatio cum hac caeſura confundi non debet.

Vidimus de caeſura quid ſit. jam de ejus ſingulari vi pauca videamus. nempe *caeſura*, *tome*, ſive ſyllaba vocis poſt pedem reſtans, ſive prima ſequentis pedis, in omni verſu *communis* eſt: id eſt, licet ſit natura brevis, poteſt produci. paſſim exempla obvia.

Pectori|būs | inhians.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλα|θεν | ἰαχὴ.

at tamen in caeſurae hac vi admittenda Latini parciores, quam Graeci: qui etiam vocales paſſim ita producunt breves: in quo parciſſimi ſunt Latini. Imo licet ea ratione ex. gr. quintus ſemipes in Elegiaco eſſet communis, tamen rara ejusmodi exempla apud Lat. &Gr. occurrunt. quamvis quidam, ut Terentianus Maurus prodidit p. 81. eam ſyllabam communem cenſuerint. qua ratione multi Itali poëtae poſt inſtauratas literas peccavere. Si cauſa rogetur, cur hae ſyllabae in caeſura poſſunt produci, viri docti juſtam dederunt. nempe quia mora in illa ſyllaba quaedam fit; unde & *manſio* vocatur: & quia *ictus pronuntiationis*,

tionis, ut quidam loquuntur, in hanc verſus partem cadit. J. Caeſar Scaliger in poëticis hoc non ſemel tradit. videatur quoque acutiſſimus S. Clarkius ad Il. A. 51.

Jam Pavus adeo indoctus eſt, ut vim hanc producendae ſyllabae, quae modo concluditur in prima parte pedis, in quo inciſio, transferat in ultimam partem pedis: & putet, ultimam partem pedis poſſe produci beneficio caeſurae. ex. gr. in verſu,

Pavonis quis non miratur | horrida metra.

ille contendet ultimam in *miratur* poſſe produci beneficio caeſurae. at dices caeſuram ibi nullam eſſe. merito. nec magis quam in illo Homeri Il. Λ. 36.

Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο.

ubi Barneſ. *producitur ſyllaba etiam extra caeſuram, vi finalis.* At ego illam vim *finalis admodum parvam reor.* Clarkius. *Non ſine magno artificio, productâ hic, etiam* extra caeſuram, *ſyllabâ brevi, verſus ipſe videtur diriguiſſe.* quocum potius fecerim. At Miſellus pedis dimenſionem turpiter confudit cum caeſura, & ſecundum ipſum in verſu iſto Ariſtophanico.

Κεχός, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.

erunt ad minimum quatuor caeſurae: cum nec ulla ſit in toto verſu. non magis quam in hoc hexametro quem Voſſius adducit:

Urbem fortem nuper coepit fortior hoſtis.

vel in hoc Iambo quem laudat.

Ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμὼν τι δρῶ; λέγε.

at rogas, ubi hanc omnium absurdissimam doctrinam prodiderit! ad Menandrum p. 71. apud Athenaeum enim legitur L. IV. p. 132.

> Μᾶλλον προσεδέξατ'. εἰ δὲ τὶς ἔρχεται
> Ἀρκαδικὸς τ'ὐναντίον
> Ἀθήλαστος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἁλίσκεται.

„ *Inde, inter ipsos risus hoc ipsi incidit, quod non rogat, sed edicit* (dictator vitio creatus) *ut posthac B. legat.*

> Μᾶλλον προσελέξατ', εἰ δέ τις παρέρχεται
> Ἀρκαδικὸς ἂν τ'ὐναντίον ἁλίσκεται. &c.

& sic levi opera affirmare se posse, ait, *hunc locum persanasse. nam* ἁλίσκεται *facile potuit transferri. & quod Bentlejus forte ignorat, at Pavus una cum Eruditioribus scit, ultima in* τ'ὐναντίον *producitur propter spiritum asperum in voce* ἁλίσκεται *&* VI CAESURAE.

Vi caesurae τ'ὐναντίον producitur, ubi ne quidem umbra caesurae est! Sane *secundam* διποδίαν in trimetro Iambo video in ultima hujus vocis finiri, *caesuram* nullam deprehendo. Quin, metricorum stolidissime, nescis *caesuram* in *Iambico* numquam aliquid posse operari ad producendam syllabam. nam casus in hoc carmine nequit dari, ut syllaba, in quam caesura cadit, cum natura sit brevis, ob versum fieri longa debeat. nam nihil vetat, quo minus brevis maneat. imo rectius brevis, quam longa, in omni casu erit.

Si in hoc tuo versu fingere velis, syllabam ON posse produci beneficio finitae διποδίας. vel, quam Barnesius saepe crepat, *vi finalis.* fingas hoc per me licet. imo quoniam Iambicus *ter feritur* secundum Terentianum pag. 94. contende ultimam cujusque

διποδίας posse produci non modo, verum etiam ultimam cujusque pedis, quoniam Horatius A. P. vs. 253. ait Iambum *senos ictus reddere*, & everte omnem prosodiam. licet. una modo confiteare, te plus quam pueriliter errasse, cum hic *caesurae* mentionem feceris. nam caesura Grammaticis non dicitur ubi pes finitur: sed ubi pes & vox inciditur.

Profecto, ut huic rei aliquantum inhaeream, apud Aristophanem, Lycophronem & alios multi adhuc versus exhibentur, quibus hoc *syllabae finalis* beneficio opus esse posset quis contendere. Sed si mihi viginti tales versus exhibeantur, octodecim alio leniorique remedio persanabo, adjiciendo scilicet N ἐφελκυστικὸν. Exempla passim obvia: & Kusterus multa jam in sua ἐκδόσει restituit tam in Iambis, quam in Anapaestis. plurima adhuc intacta reliquit. inspice Plut. vs. 518. ubi legendum μοχθήσουσιν. vs. 531. ἐστὶν. vs. 833. ἀπέλιπεν. Nub. vs. 875. ἐστὶν. vs. 940. ῥημαλίοισι. vs. 963. ἐδίδασκεν. vs. 1065. στρώμασιν. vs. 1401. πράγμασιν. eodem vitio laborat Luciani Epigr. in Anthol. p. 32. in voce εὐπράτλευσι. sed lege,

Τοῖσι μὲν εὐπράτλουσιν πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι.

ut ibi Codd. veteres habent, Palat. & alii. libens legerim quoque εὐπράτλουσιν ἅπας. nam turbatur hic in Codd. Quibus in locis & centum aliis male litera illa deficit, & ita metrum turbat. esse autem legitimum remedium, nec licentiam hic sibi indulsisse poëtas, inde patet, quod numquam vel rarissime iis locis syllaba occurrat brevis pro longa, cui non possit ita succurri. ex. gr. inveneris ἀπήλασε τοὐναντίον. ubi secundum canona ἀπήλασεν legendum. at numquam inveneris ἀπήλασα τοὐναντίον. quia syllabae ΣΑ ita succurri nequit. non negari tamen potest hic illic quaedam

dam licentiae in his adparere hodie vestigia. ex. grat. apud eundem Aristophanem Eccles. 706. si quidem locus sanus,

Βαδιστέον ἄρ' ἐστιν εἰς ἀγορὰν ἐμοί.

ultima producitur in Βαδιστέον, ut in Pavonino τ'ἐναντίον. Kusterus νῦν reponit, & sic res salva erit. Si Pavo hic esse caesuram docere potuerit, illud Νῦν ad corvos amandabimus, vel etiam si vim finalis fortioribus documentis adstruxerit. quae si obtinuerit, versum hunc Euripidis Hercul. Fur. 1116. sic medicari poterit.

Μέγας ὁ κόμπος, τὴν τύχην δ' οὔπω λέγεις.

sed potius ad vim aspirationis confugerem.

Ex ejusdem ignorantiae fonte & alios turpissimos errores homini natos esse animadverti. caesurae enim vi vocula *que* apud Latinos, & τὲ apud Graecos producitur, sive sequatur duplex aut liquida litera sive non. re vera quidem saepius duplex litera sequitur: sed perpetuum hoc minime est. vide N. Erythraeum de Lic. & Dilig. Carm. Virg. c. V. p. 36. c. X. p. 62. & in Indice in *Que*. Sic apud Virgilium

Chloreaque, Sybarinque, Daretaque, Thersilochumque.

&

Luminaque laurusque Dei, totusque moveri.

Ovid. V. Met. vs. 484.

Sideraque ventique nocent avidaeque volucres.

VII. Met. 225.

Othrysque Pindusque & Pindo major Olympus.

X. 262.

Liliaque pictasque pilas & ab arbore lapsas.

X. 308.

Cinnamaque, costumque suam, sudataque ligno.

XI. 290.

Peleusque comitesque rogant, quibus ille profatur.

vide Heins. qui laudat Ob. Gifanii indicem Lucret. p. 462. ubi legitur, *caesurae vim esse ut syllabam brevem corripiat.* at in repetita editione Leidensi interpositum *non.* praestitisset mutasse vocem in *producat.* videatur quoque Chr. Wasii Senarius p. 57. Locus e Statii Theb. L. X. vs. 275. rectius ab aliis editur

Tergaque pectoraque & galeis occlusa relinquit.

Certe duo Codices mei, unusque Taurinensis & ante *galeis* agnoscunt. Sic Graeci. Dionys. Perieg. 502.

Πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος.

Il. I. 443.

Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.

Epigr. apud Kusterum ad Suidam in voce Μιαρόν.

Εἴρια τε ῥοδόεντα καὶ εἰς κυανότριχα χαίτην.

Q. Calab.

Q. Calab. L. III. 638.

Πνοιαί τε λιγέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀέντων.

at quid hic ſtupor Pavonis! „ *Aut* τε *hic producitur ante liquidam, aut ſcribendum eſt*, καὶ πνοιαὶ λιγέων ἀνέμων" vides, Lector, quam ineptis hominibus boni auctores edendi committuntur. Nam plane ignoravit caeſuram, & vim ejus.

Verum ad L. VIII. aliquid ipſi ſuboluit de *caeſura*. nam centum exemplis poſſem probare ex ipſo Calabro hominem edere coepiſſe auctorem, antequam ad finem perlegerat: & ita ſaepe improbaſſe in principio, quae poſtea agnoſcere auctoritate ſui ipſius ſcriptoris coactus fuit. quo quid turpius! exempla ad ipſum Calabrum ſiſtam. eo igitur libro vs. 141. legitur.

Ὀστέα τε, σάρκας τε, κύνες διὰ πάντ' ἐδάσαντο.

Ad haec redivivus Hephaeſtion. „ τε σαρ *hic pro Spondeo eſt. an igitur non ſcribendum conjunctim* ὀστεάτε, *ut ſic quaſi caeſurae locus ſit? ita videtur certe ſi verba ſunt ſana. Scribendum forte* ὀστέα μὲν *vel* ὀστέα δὴ, *aut aliud quidquam ſimile.*" Quid prius mirabor! an novam hic formulam *quaſi caeſurae?* Nam quaſi caeſura, ſi qua talis, eſſet caeſura Trochaica. an novam & Graecis ignotam ſcribendi rationem ὀστεάτε. ut *luminaque?* an inprovidam verſus athletice ſe habentis corruptionem? quid enim! id quod hic damnat, totidem literis & punctis apud Homerum Odyſſ. I. 293.

Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.

exſtat τε σάρκας τε utroque loco. An hiſcere ad haec audes

audes adhuc, Morio. nam non eſt hominis temerarii, ſed plane inſani, cum in poëtis Graecis, qui ſuperſunt, mille procul dubio & plura inveniantur loca, ubi vocula τὲ ita producitur, & in Latinis ejusdem naturae inveniantur totidem alia, ubi *que* longa eſt ſyllaba, ea velle mutare. non jam quaero qua licentia quave de cauſa hoc fiat. nam niſi inter ſtultos familiam ducere ambiamus, ſufficere debet ita fieri ſolere. habemus autem hic exempla in Latinis, ubi ante C. L. P. S. V. *que* producitur. in Graecis ante Λ. Ρ. Σ. procul dubio & ante alias literas productae voculae *que* & τὲ habentur: quae nunc non ſuccurrunt. ante literas duplices & poſitiones paſſim quoque exempla occurrunt.

Male habuit hominem vane religioſum in ὀςέα τε produci caeſurae vi voculam τε, cum vox nulla oculo ſecari videatur: & ideo fingit ſcribendum eſſe ὀςεᾶτε. at dic, quis tu es, Pave, qui nos relictis veteribus magiſtris, pronunciationem linguae Graecae docebis! quis tu es, ut tibi credamus, ὀςέα τε non fuiſſe prolatum, ut ἄλλα τε! ita enim factum, accentus docent. quis tu denique es, ut genus ſcribendi in linguam inducas, quod nec a Grammaticis, nec a Codicibus agnoſcitur! pronunciarunt aliter ὀςέα τε, aliter δένδρεά τε. & ideo aliter etiam quod ad accentum, qui pronuntiationem regit, ſcribendum etiam in verſu. ego enim G. J. Voſſii ſententiam ſequi non dubito, qui ſe *in ea haereſi eſſe ajebat, veteres in verſu recitando habuiſſe rationem tum accentus tum quantitatis.* Nam minime credibile eſt Latine, *altaque* & *liminaque*, eodem modo prolata fuiſſe. Sed modum diverſum accentu expreſſo Latini Grammatici non indicaverunt. Graeci indicaverunt. res Latinis Graecisque communis: rei ſignum apud Graecos ſolos invenitur. quando has notas coeperint adponere non

non inquiro: res ipſa ſemper fuit, dum in linguae formam loquela Graecorum Latinorumque deducta fuit. poſſem tamen forte accedere Iſaaco Voſſio in libro de Poëmatum Cantu p. 19. ante mille annos maxime invaluiſſe accentus adpingendi uſum frequentem: at tum amiſſam fuiſſe veterem rationem pronuntiandi; Grammaticosque iſtam penitus corruptam rationem accentibus expreſſiſſe, minime mihi adhuc perſuaſum eſt. & accentus non quantitatis indicandae cauſa adpoſitos; ſed ad pronuntiationem & rhythmum regendum reor. Sed hoc nihil ad rem. ſtultum ſatis ab uſu etiam per mille annos recepto temere recedere, &, ſi accentus nugae ſint, novas ineptias veteribus addere.

Cur autem Latini voculam *que* vocibus adjungant: Graeci ſeparatim a vocibus τε pingant: id uni uſui tribuendum, quo Latini vocis encliticae inclinationem indicaverint ipſa junctura vocum: Graeci autem iſtam inclinationem ſignare neglexerint: niſi quod Grammatici in accentuum notis hujus inclinationis rationem habuerint. & non ſtultior eſſet, qui *altà que* & *limina que* vellet ſcribere ſeparatis vocibus, quam ille eſt, qui nos jubet ὀςέατε ſcribere. propter inclinationem autem voces ὀςέα τε, δένδρεά τε pro una habentur, & caeſurae locum faciunt.

L. VIII. vs. 226. rurſus eadem chorda delinquit

Δένδρεά τε ῥήγνυσι.

„ τε ῥη *hic etiam Spondeus eſt. vide vs.* 144. *Scio tamen quid de litera* ρ *dicturi ſunt multi. ſed fors locus male etiam habet. an ſcribendum,*

Δενδρεὰ τει, *vel* δενδρεά τ' ἄρ' ῥήγνυσι."

Dic qui probaſti ὀςεάτε σάρκας cur non ſcribis δενδρεάτε. ego ſi res mei arbitrii eſſet, hominem, ligatum bene, quatuor muris includendum darem: non enim de-

delirat, ſed furit, ſed inſanit. quis enim talia & tam oppoſita ſibi ex una bucca unquam audivit! Porro ſe ait ſcire, quid multi dicturi ſint de litera P. at Pave, tu dic, utrum te judice verum an falſum dicturi ſint, ſi aſperitatem eam illi literae ineſſe contendant, ut ſaepe breves ſyllabae producantur ejus beneficio. proloquere. non intra dentes fractas voces oggrunni. nam alioquin quid lectoris intereſt, an tu ſcias nec ne, quid multi dicturi ſunt de litera P. Ego ergo dicam perſpicuis verbis: licet ex ſuperius diſputatis adpareat, ut ſyllaba *τε que* & aliae producantur, vim caeſurae ſufficere: tamen Poëtas tam Graecos quam Latinos frequentius & libentius tales ſyllabas producere, cum non modo caeſurae, ſed & duplicis literae, vel poſitionis, vel literae P ope uti poſſunt. Ariſtoph. Nub. vs. 343.

Κοὐχὶ γυναιξὶν | μὰ Δί᾽ οὐδ᾽ ὁπῶν | αὗται δὲ ῥῖ|νες ἔχουσι.

vs. 415.

Μήτε ῥιγῶν | ἄχθει λίαν|, μήτ᾽ ἀριστᾶν | ἐπιθυμεῖς.

Sic certe Juntina. Kuſteriana Pavunculi delicias γε habet. ſic Homerus Il. π. vs. 228.

Τό ῥα τότ᾽ ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ.

Il. Σ. vs. 402.

Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ. περὶ δὲ ῥόος ὠκεανοῖο.

& forte in centum locis Homerus τε eodem modo ut hic, & in Calabro fit, producit. Il. B. vs. 647. Il. I. vs. 499. 657. & Theocr. 15. Idyll. 128.

Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ᾽ ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

&

& XXVI. Idyll. 48.

Τί ῥίζεις σαπνείσας.

& Epigr. 1.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα.

ubi Ῥ eandem vim habet cum duplici ῥῥ.

Ad Homeri locum Clarkius animadvertit in Codd. ſcribi τόῤῥα. ita ſane ſaepe. vide ibidem Barneſ. ſic in ſecundo loco Homeri in antiquiſſimo Codice inveni δειῤῥόος. in loco primo Theocriti duo Codd. ſed ex recentioribus ὀῤῥοδ. Et de talibus in infinitum diſceptari poteſt. Codd. antiqui & optimi audiendi, & placita veterum in his Grammaticorum non negligenda. quin ſuffecerit noviſſe in his locis has ſyllabas produci. cauſa ignorari ſine grandi incommodo poteſt. nam ipſi veteres Grammatici jam ſibi in his contradixerunt. ita Ariſtarchus ὁ ῥα ſcribebat, Heracleon ὄῤῥα, ut ex Sch. Apoll. III. 37. adnotat ad laudatum primo loco Homeri verſum Barneſius. id ex his concludere poſſumus tuto, ſyllabas ante P literam produci frequentius, quam ante aliam: & ſtultum eſſe Pavum, qui talia incruſtare audet.

Rurſus tortuoſum hoc caput in aliis locis contra Codd. caeſurae vim tribuit, ubi nullo modo iſta opus erat.

L. VI. 90.

„Ἑρμιόνην καὶ πολλὰ καὶ ὄλβια δῶρα σὺν αὐτῇ.

repetitum καὶ *ingratum eſt: jucundius fuiſſet.*

Ἑρμιόνην πολλά τε καὶ ὄλβια δῶρα."

καὶ *repetitum ingratum!* imo longe ſonorius & efficacius

cius in recenſione donorum καὶ πολλὰ καὶ ὄλβια, quam alterum illud. longae magis ſonant ſic primae in his vocibus ſyllabae. nam in altera poſitione tonus incidit in λὰ, terminationis modo ſyllabam. vide Il. Σ. 43. ubi καὶ quater in uno verſu. etiam centena alia loca corrumpat. ex. gr. apud Oppian. 1 Halieut. vs. 97.

Καὶ κιθάρη, καὶ τρίγλαι, καὶ ἀδρανέες μελάνουροι.

reſcribatur τρίγλαι τε Pavonino more. poterit enim. ſed quid ego haec bardo huic homini accino!

Atqui ſcias, Pave, haec pleraque non tibi ſcribi, ſed Lectori, cui poëticae contigerunt, non tuis ſimiles aures, quas eodem typo cum Midae auribus eſſe effictas norunt omnes & ſinguli.

Sic paſſim a caeſura verſum ſola fulciri facit, ubi tamen poëtis placet & alia auxilia advocare. ex. gr. Calab. L. I. 70.

Δεινὴν Πενθεσίλειαν ἐπὶ πόλεμον μεμαυῖαν.

Rhod. & Scal. πτόλεμον. Pavo. *non neceſſe, ubi caeſura adeſt.*" hoc ſcimus non neceſſe eſſe, ſed opus eſſe. quia optimi Codd. paſſim πτόλεμος, πτόλις, & ſimilia exhibent. quamvis ſaepe variant. ſed unus tenor ſervandus. quid ſtultius, quam modo hoc modo illud admittere: & inde anſam notulae fatuae arripere? ex. gr. vs. 201. & 243. edidit ἀπὸ πτολέμοιο κιοῦσαν. Cur non hic. vs. 106. ἀνὰ πτόλιν εἰσορόωντο. vs. 195. ἔτι πτόλις ὄφρα καὶ ἡμεῖς. an ibi πτόλις in πόλις mutarem, quia Cod. unus ſic habet. rurſus vs. 467. περὶ πολέμοιο μελήσει. Rhod. πτολέμοιο. Pav. *non neceſſe, monuimus jam.*" & ſic paſſim macras notas talibus

bus ineptiis ſaginare aliquantum conatur. v. L. VIII. 263. 266. L. IX. 258. edidit ipſe

Ποτὶ πτόλιν. ἦχι καὶ ἄλλοι.

eodem libro vs. 89. edidit,

Περὶ πτόλιός τι καὶ αὐτῶν.

Rh. πτόλιός τε. Pav. *de caeſura iterum non cogitavit.*" o durum os! quin πτόλις & πτόλεμος & πτολεμίζειν poëtae videntur amare, etiam ubi non opus. vide Callim. Jov. 82. Dian. 261. ubi Cod. πόλιν. alius πτόλιν. Apoll. IV. vs. 1282.

Ἀνέρες εἱλίσσονται ἀνὰ πτόλιν, ἢ πτολέμοιο.

ubi ego tamen malim cum Cod. optimo πολέμοιο. apud eundem L. III. 1090.

Ἐν δ' αὐτῇ ἰαολκὸς, ἐμὴ πτόλις.

Sed ibi tamen idem Cod. πόλις. certe πτολίεθρον neſcio an alia γραφῇ vel dialecto occurrat.

L. IV. 99.

Καὶ σεῖο καὶ αὐτοῦ ἀμύμονος Ἀτρείδαο.

Rhod. καὶ σεῦ ἠδὲ καί. Pav. καὶ σεῖο καὶ αὐτοῦ. & ait. „*Spondeum fore* ο καὶ. *poteſt enim produci vi caeſurae*" imo, Pave, & ο & καὶ ſunt breviſſimae ſyllabae hic, nec ſe ulla vi ſuſtinere poſſunt. oſtendis, quam in re metrica ſapias. ligneus fuerit poëta, qui tales caeſuras commiſerit: & tu lapideus Criticus es, qui tales defendis. Scal. Ἠ καὶ σ. κ. α.

L. IV. 566.

Πολλάκις. οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς (ἐὼν) Καπανήιος υἱός.

ita Rhod. Pav. ἐσθλὸς ἄρα, & per caeſuram defendit.

nemo harum recularum peritior talia tentarit. ejusdem farinae eſt quod L. XIV. vs. 158. adfert.

Καί με μεμαυῖαν ἄϊζυρῶς ἀπολέσθαι.

ubi Rhod. βίον & alia. non male. Scal. πάρος optime, noſter diſſolutiſſime & ingratiſſime. Καί με μάλα μεμανίαν. Si verſum iſtum clara voce pronuntiet Pavo menſe Martio, non dubito quin ſtatim omnes vicinorum feles ad dilectam Muſicam μεμαμεμα accurſurae, & ſpectaculum viri curioſitate dignum exhibiturae ſint.

Eodem libro vs. 350. legitur peſſime. Θῆκε Θεὸς θαῦμα μέγα ἐσσομένοισι βρότοισι. cum ibi

Θῆκε θεὸς μέγα θαῦμα καὶ ἐσσομένοισι βροτοῖσι.

e reſtitutione Rh. potius ſit legendum. cui adſtipulatur Scal. tales tranſpoſitiones in Calabri Codd. ὅσα κόνις. vide Vannum p. 187. & 188. Pavus. „*non neceſſe. nam γα in μέγα per caeſuram producto verſus non eſt pravus.*“ Scandamus ergo verſum.

Θῆκε θε|ὸς θαῦ|μᾰ μέ|γᾱ ἐσσ|ŏμĕ|νοισι βρο|τοῖσι.

Concurrite, concurrite omnes Metrici, Proſodici, Poëtae, Poëtaſtri, Verſificatores, & domate hoc monſtrum: cui ſimile nec Africa tota umquam protulit. At forte etiam Anapaeſti admittantur in Heroico. Scandamus igitur iterum

Θῆκε θε|ὸς θαῦ|μα μĕγᾱ | ἐσσ.

patronum habebis Radulphum Wintertonum in Heſiodi L. II. Oper. & Dier. vs. 111. de cujus meritis in iſtum

istum poëtam malim testimonium J. G. Graevii, judicis aequissimi, quam meum audias in Sylloge Burmanniana Epistol. Vol IV. pag. 69. Epistol 51. at video, video, quid voluit. Somniculosior erat, cum haec scriberet, fatigatus scilicet Herculeo illo labore, quem Calabro inpenderat, & scripsit oscitans μέγα pro θαῦμα. Sic versus non posset esse pravus in carmine Pavonino. elegantes enim soni θεὸς θαῦ & θαῦμα μέ. nec indecorus hiatus. Porro licet Rhod. emendatio possit videri exceptione major, forte aliter sanari potest hic versus. Si legamus

Θῆκε Θεὸς μέγα θαῦμα μετ' ἐσσομένοισι βροτοῖσι.

& sic causa erroris quoque adparebit : scilicet pro μετ' scriptum fuit μέγ'. qui error frequens. eo semel admisso, exsulare coepit prius μέγα. locutionem integram habet Hymn. Mercur. vs. 270.

Καὶ κὲν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο.

Sic L. IX. 95.

—— οὐ γάρ τι κακώτερον ἔλπομαι ἄλλο
Πῆμα μέγ' ἀνθρώποισι ὀϊζυροῖσι τετύχθαι.

ubi Rh. & Canter. recte μετ' malunt. obiter notes negligentem inscitiam Pavonis, qui ibi supine edidit ἀνθρώποισι pro ἀνθρώποισιν, ut bene habet Aldina. quam vel inde patet, quam fideliter contulerit. eodem libro vs. 192 rursus e contrario μέγ' pro μέγα obtinet. ubi tres Dausquejanae & totidem Pavoninae paginae non tantundem valent ac Rhodomanniana simplicissima nota Δεινὸν μέγ'. δεινὸν μέγα. in Hesiodi Aspide vs. 89. alibi in Miscellaneis nostris reposuimus

mus

mus pro ἤ τι μετ' ἀθανάτους . . Ἤλιτεν. ἤ τι μέγ' ἀθανάτους. Apollon. III. 890.

Ὦ φίλαι, ἦ μέγα δή τι παρήλιτον.

Alio rursus modo in caesuram peccat, cum πενθημιμερῆ τομὴν negligit. licet enim tales apud Homerum & alios occurrant versus, a Critico iidem tamen profecti omnino rejiciendi.

L. III. 258. legitur

Οὐδέ με δωτίνησιν παρφάμενος πολέμοιο.

Rhod. optime δωτίνῃσι παραιφάμενος. oggrunnit Noster. *Non necesse: nam versus est bonus: quamquam minus jucundus.* scilicet Calaber vel ullus poëta versus *minus jucundos* sine necessitate pangeret? quantum est sapere!

L. IV. 571. legitur.

Πολλὸν ἐπεὶ ταχέεσσιν ἐρείδμαινε πόδεσσι.

versus non est ὀρτίπους. *legendum suspicor*

Πολλὸν ἐπεὶ ταχέεσσιν ἐρειδμαίνεσκε πόδεσσι.]

hic omnino bene servavit caesuram. At ita Scalig. emendarat: quamvis Pavus id non adnotarit.

Verum quid designat L. IX. 101.

Μήτι τιν' ἄλλον Ἀχαιῶν ὑποτρομέειν περὶ πάτρης.

Rh. simpliciter & vere emendavit Ἀχαιόν. quid Strepsiades noster? „*non accedo . . . unde quaeso pendet* μαρναμένους *& ipsum* ὑποτρομέειν? *id nemo mihi dixerit . . . res est certa. scribe igitur . . .* μήτε

τιν

τιν' ἄλλον Ἀχαιῶν δεῖ τρομέειν περὶ πάτρης Μαρναμένους.
„ Quamvis Οὖτις non vocer, Cyclops, tibi dicam, unde pendeat μαρναμένους. ab ὑποτρομέειν. & id positum est pro imperativo, ut millies ille modus pro hoc ponitur. vide Bosium in Ellipsi in voce θέλω & κελεύω. &, quando prodierit liber, Doctiss. Jo. Christoph. Wolfium ad Libanii Epist. CCCXXX. Ut hoc te obiter doceam, neque θέλω neque κελεύω in his ellipsesi, neque tuum δεῖ semper convenit, nam si nominativus adjungitur, certe ultima verba locum non habent, quod tu putide ignorasti etiam ad L. XII. vs. 29.

. . λαοὶ δ' ἀπὸ νόσφι νέεσθαι
Εἰς Τένεδον σὺν νηυσὶν, ἐνιπρῆσαι δ' ἄρα πάντα.

ubi tu non minus inperite quam audacter reponere conaris νέωνται & ἐνιπρήσαιντο. quale facinus nemo tentarit, nisi qui literas didicit quemadmodum pica humanas voces. Hesiod. Asp. vs. 97.

μέγα γὰρ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα.

scribe ibi ἔχοις, stolidissime stipes.
Theocr. Idyll. X. 47.

Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.

ubi quidam Codd. tamen ἀλοιῶντας, ut Scaliger malebat. & tum ibidem vs. 50. servari potest ἀμῶντας. Sed talia in te mirari desino, ubi video doctissimum S. Clarkium ad Il. A. vs. 20. *ideo minus recte legi putare*,

Παῖδα δέ μοι λῦσαί τε φίλην, τά δ' ἄποινα δέχεσθαι.

quia

quia ſequitur.

Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.

quaſi non ipſe edidiſſet Il. P. vs. 692.

Ἀλλὰ σύ γ᾽ αἶψ᾽ Ἀχιλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἰπεῖν.

Et Il. Υ. vs. 337.

Αὐτὰρ ἐπεί κ᾽ Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Θαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.

Hymn. in Vener. vs. 140.

Σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

ubi praecedit eodem modo πέμψαι. qui locus favet iis, qui infinitivum in Iliad. A. praeferunt. Liban. Epiſt. MCCVII. πᾶσαν ἀφεὶς φιλονεικίαν, βεβαιοῦν τὰς ἐπιστολάς. quamvis autem ex his pateat nominativum recte conjungi tali infinitivo, lectioni in Homero probatae a Clarkio libentiſſime adquieverim ob alias rationes. & vir quoque doctiſſimus non negat plane, ſed *minus convenire* nominativum innuit. Pavoninae audaciae eſt, duos infinitivos ita in definitivos modos mutare, ut ignorantiae ſuae obſequatur: quam, ſi fas eſt, ut exuat, legat haec Lesbonactis περὶ σχημάτων locum. Ἰωνικὸν δὲ καὶ Δωρικὸν ὁμοῦ εἰλημμένον ἀπὸ τῶν κατὰ Σικελίαν Δωριέων. γίνεται δὲ παραλαμβανομένου ἀπαρεμφάτου ῥήματος ἀντὶ προστακτικοῦ ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, ὅταν λέγῃ τις. δός μοι τὸ βιβλίον. αὐτὸ, δοῦναι, φάσκει. Καὶ Ὅμηρος [Il. B. 10.] Ἐλθὼν δ᾽ εἰς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο Πάντα μάλ᾽ [ἀτρεκέως] ἀγορευέμεν. Ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ [Il. Δ. 66.]

66.] πειρᾶν δ' ὤσκιν τρῶες, ἀντὶ τοῦ πειρῶ. χρῶνται δὲ τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἐπὶ ἑνικῷ προστακτικῷ καὶ πληθυντικῷ ὁμοίως. γράφειν λέγοντες ἀντὶ τοῦ γράφετε. Ὅμηρος [Il. B. 75.] ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. ἀντὶ τοῦ ἐρητύετε. Sed oblitus paene eram me in prosodiacis versari Pavonis lapsibus. hic ergo durum nobis versum, & sine caesura requisita, procudit, & praeterea ὑπὸ ita negligit, quasi nusquam exstitisset.

X. 335.

Ἑζομένη κατ' ὄλυμπον, ἥχι Διὸς ἔπλετ' ἀλωή.

ibi rursus nobis versum sine caesura fabricatur. κατ' ὄλυμπον τ' vel κατ' ὄλυμπονγ'. egimus de vitiosa τ. p. 68. Sed porro ineptulo obstat, quod Juno hic dicatur sedisse in ἀλωῇ. *in area*. (in versione Rhod. ignavus *ara* edidit, ut in antiqua editione) *Quid*, rogat, *an Jupiter in coelo habet aream, in qua trituratur & crescit frumentum. nihil pote ineptius.* legit igitur αὐλῇ. At, Pavuncule, nescisne ἀλωὴν etiam significare locum, vitibus, arboribus, herbis consitum? & si hoc non nescis, tune Jovi invidebis hortulum suburbanum, quo vix mediocris civis hodie carere potest? imo credo in coelo Jovis loca fuisse, ubi frumentum crescebat. certe apud Ovidium lego L. II. Met. vs. 26.

Verque novum stabat, cinctum florente corona,
Stabat nuda aestas, & spicea serta gerebat.
Stabat & autumnus, calcatis sordidus uvis.

ego non puto Ver flores petiisse ex foro Attico vel Romano: nec Aestatem spicea serta ex Polonia quaesivisse: vel Autumnum uvis Rhenanis calcatis inquinatum fuisse. ast haec omnia in ἀλωῇ Jovis crevisse autumo. Si tibi hoc ineptum videatur, Calabro forte

non ita viſum fuit. & quantumvis ſit ineptum; cogita quem auctorem tractes. qui L. II. 494 *tres verſus ſcripſit, quibus nihil ſtultius aut ineptius. ſed ſic blaterandum erat.* vs. 505. *ſententia paulo acutior ad mentem Sophiſtae, non ad mentem poëtae melioris adornata.* III. 55. *acumen plumbeum & mere Sophiſticum* notas. V. 119. forte hic locus *mire iterum refert auctoris flatulentam indolem.* VII. 708. forte hic *putide & Scholaſtice ſcripſit.* VIII. 134. cur ei non licuit ſibi conſtare, *cum ita ubique nugetur?* XII. 101. *forte cum haec pangeret, erat paulo ſomniculoſior.* 194. *cur non ſic vir Scholaſticus, cui ingenium minus concinnum.* XIV. 564. cur Calaber Jovi non hortum ſuburbanum tribueret, qui de Diis ſcripſit, *quo nihil ineptius, & impium magis ac ridiculum!* bellum, bellum auctorem elegit Pavus, in quo reliquias ingenioli, ſi aliquod unquam habuit, hebetaret plane & obtunderet. me tamen miſeret Calabri: licet non optimus poëta, ſane meliore interprete & minus ſtupido dignus fuiſſet. nam hoc in loco certe culpa vacat. Quippe ſermo fit de Junone: qua *aërem* ſignificari novimus. ideoque eam inducit colloquentem cum quatuor anni *Tempeſtatibus:* quae nullo loco aptius collocatae fuerint, quam in αἰλωῇ. imo, ne de ipſa locutione Διὸς αὐλῇ, quae apud Homerum controverſa olim fuit, loquar, quî Juno cum Tempeſtatibus ſedens in aula Jovis proſpectarit Paridem in Ida monte oberrantem? huic rei locus apertus non clauſus requiritur. quam porro inprobabilis mutatio τοῦ ἔπλετ' αἰλωή in πέλετ' αὐλή.

L. XIV. 442. Ὣς φαμένην προσέειπε Ζεὺς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν. Rhod. πατὴρ vel ἄναξ pro Ζεὺς reſtituendum cenſet, quia Calaber γλαφυρώτατος poëta εὐρυθμίαν magis amarit, quam ut hunc ſcabioſum verſum admiſerit. Pavus *hoc judicium & hanc ἀκριβείαν*

βείαν Rh. miratur. pluſcula enim iſtius commatis in his, quae non mutavit ipſe.“ neceſſe eſt, ut illud credas fide mendacis hujus Graeculi: nam ne quidem unum exemplum profert. Sed feramus hominem, dum pro lectione tamen prodita, quamquam ſtolide, propugnat. alioquin ſane ſynonyma haec ſaepe mutantur. hoc alicubi ipſe ſtupor Pavonis arripuit, ut obloqueretur certae emendationi Rhodomanni & Scaligeri L. XII. 378. pro Ἀζόμενοι Διὸς μεγάλου, legentium μεγάλοιο διός. Pav *non male: ſed praeſtat fortaſſe* Ζηνὸς μεγάλου. *iſta ſunt ſaepe commutata.*“ cur praeſtet, non video: ſed vidi Sylburgium in ſuo libro ſic emendaſſe: quem certe fur noſter in Bibliotheca Leidenſi conſuluit. Διὸς in Ζηνὸς recte ipſe Rh. mutat L. I. 709. vide p. 189. Vanni. in Anthol. L. II. p. 160.

Κεκλιμένη Ζηνὶ τοῖον ἔλεξεν ἔπος.

ibi in Cod. Pal. Διί. imo etiam in aliis. Coronidem huic de Caeſura tractationi inponam, ſi elegans Antipatri epigramma in primo verſu hoc vitio laborans reſtituerim. L. III. C. 24. p 266. ubi enim nunc legitur

Ἀρτιγενῶν σε χελιδὼν ἔσαν μητέρα τέκνων.

ibi ex Cod. optimo legendum

Ἄρτι νεηγενέων σε, χελιδὲν, μητέρα τέκνων.

in Cod. χελιδόνι. ſed ultima litera eſt a manu ſecunda. forte χελιδοῖ latet. ut apud Anacreontem

Ἡδυμελὲς, χαρίεσσα χελιδοῖ.

Unum hoc addam, me dubitare, an non recte L. VII. 28.

Ὑπὸ παλάμῃσιν ὄλεσσεν.

per caesuram defendat, ubi Rh. ὑπαί. vid. Il. X. vs. 307. ut verum tamen fatear, Codd. ὑπαὶ exhibentibus hic obsequerer. centena talia occurrunt.

Ad aliud genus transeamus, nempe Iambos, Choreos, Trochaeos, Amphimacros, Creticos & nescio quos pedes, quos passim Calabro & aliis poëtis cum magna confidentia nec minore stoliditate obtrudit. de quo genere vide Ob. Gifanium in Indice Lucret. p. 458. ubi tamen multa traduntur, quae nullo modo probanda sunt. uno exemplo defungar. putat primum Iliadis versum habere Creticum:

Μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδε|ω Ἀχιλ|λῆος.

ω αχιλ—υ— nemo talibus adstipuletur. sed ad pensa. Vidimus jam Iambum in hoc versu p. 176.

Ἔων | κρητικεὺς ὤυτος οἰςοβόλος.

Sed quem versum ille vocavit ἀκέφαλον, quo de genere mox. Vidimus Trochaeum p. 176.

Πρᾶτος | ἦν Μώσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.

Jam videamus aliquot Amphimacros sive Creticos. Calab. L. I. 280.

Οἱ Μυκάλλω ἐνέμοντο, Τιτανοῖο τε λευκὰ κάρηνα.

ibi ille corrigit Λάτμοιο. *pes tertius est Amphimacer, vel Dactylus liquidae beneficio.* utrumque aeque stultum. nam licet in πότμος & aliis vocabulis vo-

calis

calis corripiatur: id non in omnibus tentandum. oſtendere debuit λάτμος corripi ab Epicis poëtis. quam inepta autem ipſa ſit emendatio, ſuo loco oſtendemus: nam ne quidem interpretem Rhod. nedum auctorem ſuum intelligere ibi potuit Stolo.

L. I. 383.

Μαψιδίως πότ' ἴθυνεν, ἀεὶ δ' ἢ νῶτα δαΐξει.

Rh. quia prima in ἰθύνω ſemper producitur. vide Barneſ. & Clark. ad Il. Θ. 110. πότ' ut ſupervacuum amovendum cenſent. Pavoni *non diſplicet vulgata, Amphimacro admiſſo pro Dactylo.*" abſurda ipſi ſcilicet placent. apud Heſiod. E. 261.

Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους.

Sed ibi legendum βασιλεῖς, vel ſaltem pronuntiandum.

L. II. 28.

Μή νύ τι δαιμαίνοντες, ἑῆς χαζώμεθα πάτρης.

Rh. legit τί. Sylb. removet νύ. Pavus ridicule *Amphimacrum* ſomniat. putidum eſſet exempla adducere, paſſim obvia, ubi τοὶ pro τὶ & τὶ pro τοὶ ſcriptum fuit. rurſus ſic ineptit in eadem voce.

L. II. 614.

Ὄφρα τι καὶ κρονίδαο περὶ φρένας ἄλγος ἵκηται.

Rhod. & alii τί. „ *Non improbo. Hic tamen Amphimacer etiam forte pro dactylo: nam τι vim ſententiae imminuit.* quod de imminuta vi ſententiae garrit, Pavoninum. cur autem variandi cauſa non finxit Anapaeſtum

ὄφρα

ὄφρα τοι υυ—. ut Wintertonus in hoc Coluthi versu. 206.

Τόφρα καὶ Δαρδάνιον κ᾽ Τρώιον ὕδας ἀμείψας.

Pavus certe hic Creticum exosculatus fuisset sed ibi nemo sanus dubitabit, quin reponendum sit κ᾽ τόφρα vel potius τόφρα τε.

L. II. 588.

Ἦχι τι νυμφάων καλλιπλοκάμων πέλε ἄλσος
Καλὸν, ὃ δὴ μετόπισθε μακρὸν περὶ σῆμ᾽ ἐβάλοντο
Αἰσωπίο θύγατρες.

En stribiliginem Pavoninam. „*An* Ellypsis *hic praepositionis περὶ, in quo? καθ' ὅ? id necesse, si scriptura recte habet. nam ὃ vel simpliciter, vel cum περὶ conjunctum non* quadrat, *ut quisque videt. dura tamen* Ellypsis: *id certum. an legendum forte.* ὅπῃ. *ubi postea.*" mox docte ex L. III. 772. docere conatur ὅπῃ *aliquando idem esse quod* ὃ. at idem esse cum ὃ saepe, pueri norunt. laudo tamen quod aliquid saltem probare conatus sit. pergit ineptire. „*Alia praetereo.* [alia scilicet loca, ubi ὅπῃ, ὃ notat.] *praecessit fateor* ἦχι. *Sed ita geminare non erubescit auctor,*" credendum hoc rursus. Sed si forte locus dubius occurrat, tunc talia infercies ubique? porro. „*Si quis* Amphimacrum pro Dactylo *admittere vellet, scribi posset* Καλὸν ὃν δημ. . ὃν περὶ *scilicet* νέκυν, *quod praecessit. Sed alterum praestat.*" Imo utrumque aeque absurdum. plura suo loco.

L. III. 105.

Καὶ ποταμοὶ κ᾽ πᾶσα βαθύσκιος ὕλη.

Rh. ἤλυθεν. ante ὕλη. ᾔιεν. alii. Sylburg. φιαροί. post ποταμοί.

ποταμοὶ. voluit credo ἱεροί. πάντες Dausquejus. decem alia vocabula possunt excogitari ad versum supplendum: quae omnia incerta erunt. in his ergo defectum indicasse fere sufficit. at jam audi conjecturam Pavonis, qua solus meruit, ut summus sine mente Criticorum, urtica coronari. „ *Quid si legamus.*

Καὶ ποταμοὶ καὶ πᾶσα βαθύσκιΟΣ ΠΗΛΙΟΥ ὕλη.

admisso Cretico. haec mea suspicio perquam probabilis est." Ego vos testor, amici Pavonini, ut vestrae famae consulatis, nec in posterum pro homine non dico, sed pro hoc lapide amplius verbum faciatis. Καὶ γὰρ ταῦτα οὐκ ἔτι ἀνεκτά. *Et haec suspicio per quam probabilis est!* Diva Moria, hic tibi Hecatombe fecit Pavus! In addendis ait. *Si Creticus displiceat, legere etiam potes βαθυσκίου ὄρεος. Mons Pelei per excellentiam.*" quod deterius aliorum conjecturis: nam ὕλη ὄρεος βαθυσκίου displiceret, si scriptum inveniretur, nedum ut a putido Grammaticastro obtrusum acciperetur. Amicus hominem admonuit scilicet de ridiculo, quod in Πηλίου erat.

L. III. 619.

„ Οὐδέ μοι θνητὸς ἀνὴρ δύναιτ' ἂν λεχέεσσι μιγῆναι Γεινομένη.

Rhod. pro θνητὸς, ὅστις vel οὔτις. vel . . μι . . δαμάζειν γιγνομένην. vel οὔ μοι. quod etiam Scal. placuit. Dausquej. μοι expungit. conjici quoque licet οὐδέ τι. nam οὐδέ τι saepe nihil plus notat quam οὐ. Pavo valde modeste, sed non minus stolide, rogat, *an hic Amphimacer pro Dactylo aut Spondeo?*

L. XII. 56. rursus κορυβαντιᾷ ad Creticos modos.

„ Σήματα δ' οὐκ ἀτέλεστ' ἀναφαίνεται ἄλλοθεν ἄλλα Ζηνός. ἃ μὲν γὰρ ὑπὲρ μέγα κτυπέουσι δι' αἰθέρος Βρονταὶ ὅμως στεροπῇσι.

Rhod.

Rhod. & Scal. ὕπερθε μέγα. ut vs. 193. qui praeterea conjiciebat Ζηνὸς ἀεὶ. inde forte Pavoni suboluit illud ἆ hircum olere. qui legit Ζηνὸς αἰ μὲν. *Amphimacer. eumne admittemus? possumus Hercule.* " dic, quis tibi potestatem dedit bonos versus corrumpendi, an magistratus *suavissimae urbis Anticyrae, ubi forte hyemem transigis, ut ipsam aestatem apud Aexonenses?* (Menandreis p. 145.) Miror Scaligerum hic haesisse, nam ἆ purum putum est. ἆ σήματα, quae mox per appositionem, per ἐπεξήγησιν vocantur Βρονταὶ ὅμως στεροπῆσι. pueriliter autem retinuit in sua Edit. ἀναφαίνετ'. tam ineptum scribae erratum, male apostrophon ponentis, per sex editiones propagandum erat!

L. XII. 230.

Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆες μὲν εὐρὺν λόχον ἐντύνεσθε.

pro μὲν εὐρὺν. μὲν ἐὺν Rhod. in prima sua editione, quam numquam vidit Mammacythus noster: qui si εὐθὺς *in libris fuisset, de* Amphimacro *cogitasset.* dum de ineptiis cogitat, obliviscitur seria. Ulixes heroas hortatur, ut in Equum inscendant ligneum. Ille equus jam fabricatus adstabat. quare non convenit admodum ἐντύνεσθε λόχον; si per λόχον nempe intelligas ipsam fabricam equi. ab Homero Odyss. Δ. 277. κοῖλος λόχος dicitur,

Τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα.

Od. Θ. vs. 515.

Ἱππόθεν, ἐκχύμενοι κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.

amplecterer igitur lubens Scaligeri emendationem ἐνδύνεσθε. *ingrediamini. inscendite equum ligneum.* nec dubi-

dubitarem, nisi obstaret aliquanto, quod ἐνδύνεσθαι fere metaphorico sensu usurpetur; quin legendum tum quoque videretur ἐς ἑὸν λόχον. & fingere possemus illud μὲν esse flaccidum, insertumque, quia ἐς exciderat ob praecedentem syllabam similem. ἐντύνεσθαι non est Homerica locutio: nescio an Calaber aliis in locis adhibeat. ἐντύνειν alicubi Homerus adhibet.

Nunc ad crudeliora in miseros versus transeamus Pavonis facinora. licet enim mutilarit, vivere adhuc sivit. jam capitales poenas in innocentes statuentem spectare dabitur. dum alios toto capite truncet: alios ita torqueat & extendat, ut statim ab equuleo excarnificatam animam efflent.

Supra jam pentametrum sine exemplo contemplati fuimus ἰὼν Κρηταιεὺς αὐτὸς ὀϊστοβόλος. Dari autem versus hodie, quibus in prima pedis parte desit tempus, nequit negari: sed plerorumque, qui tales habentur, affectibus possumus mederi hoc vel illo modo. Crediderim autem numquam hexametrum fuisse conditum ab Homero vel alio poëta, cui tempus deesset ex ipsius poëtae calculo: Grammaticos autem ignorantes, nec mirum, cur illud πάθος in versu esset, & qua ratione poëta tempora concepisset, ἀκεφάλους denominarunt. nec inepto nomine. dicantur ergo ἀκέφαλοι versus, qui incipiunt a vocibus Πελαμίδης. ἀθάνατος. ἀπάλαμνος. ἀκέφαλος. ἀδάματος. ἀκάματος. vide Eustath. Il. N. 41. & Strab. L. IX. 642. A. qualia multa quadrisyllabica vocabula, tres primas corripientia, a Poëtis Graecis Latinisque in prima producuntur. quibus non adjecerim ἀραβία, παράλιος & similia. nam illis potius duplicatione literae P, ut passim in melioribus Codd. fit, succurrendum. Latini tamen vel sine hoc auxilio produxerunt *Arabia.* at numquam *Arabs.* In versibus apud Homerum ab ἐπειδὴ. ἕως ὁ. incipientibus

bus aliquid praeter hoc *πάθος* conſiderandum. de quibus ad Hephaeſtionem. In aliis apud Homerum incipientibus a *πρὸς οἶκον Πηλῆος. ὃς ἤδη.* alii aliam medicinam quaerunt. apud Apollon. III. 984. legitur,

Πρὸς αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι ἠδὲ τοκήων.

ubi nullus dubito, quin exciderit pronomen *σε. πρὸς σ' αὐτῆς.* Nam ita ſolent etiam Graeci. vide Scal. ad Cirin. 326. In his memoratis modo & ſimilibus nemo niſi temerarius quid mutet: in aliis autem durum eſt admittere illam licentiam, ubi nulla cauſa poëtam inpellere potuit, ut inuſitata adfectaret ita mecum ſtatuere pleroſque harum rerum intelligentes non dubito. apud omnes autem plane extra omnem controverſiam eſſe poſitum confido, *ἀκεφάλους* verſus, cujuscumque generis ſint, numquam ex conjectura auctoribus obtrudendos haud dico, ſed ne ſuſpicionis loco quidem Lectoribus proponendos. Nam tales ne quidem minimum probabilitatis gradum habent, & ſolummodo *κακοζηλίαν* infelicis Critici oſtendunt. Videamus jam quid Proſodicus noſter circa hos literis mandarit.

In Calabro L. VI. 317. editur

Πολυδάμαντά τ' ἐϋμμελίην καὶ Πάμμονα δῖον.

Pavo. malo *πουλυδάμαντα. nam quid neceſſe verſum ἀκέφαλον admittere?*" recte. & ſic Sylburg. ut Homerus & alii paſſim. Latinis autem non placuiſſe *Pulydamas* & *Pulypos* oſtendunt Interpretes ad Ovid. V. Ep. Heroid. 94. quia nempe Dores etiam in his Ω adhibuerint. ut *μῶσα, μῶσα.* at in *Curalium* Codd. contrarium ſuadent. vide N. Heinſ. ad Ovid. IV. Met. 748. hic autem Pavus in textum illud *πουλυδάμας*

μας recipere debuerat, ut in aliis jam Calabri locis exstat. Sed sic materies notulae ademta fuisset.

Vs. 596. Ἀαγὲς δέρυ μακρὸν ὃ πολλῶν γοῦνατ' ἔλυσε.

Homerus & Theocritus, ut syllabae natura poscit, corripuerunt. Apollon. L. III. 1249. produxit. videntur sibi hic aliquid permisisse, quia toties illa litera in quadrisyllabicis producitur. ita ἀδειὴς prima producta apud Homerum, pro quo ἀδδεὲς scribitur. Aeoles interponebant hic suum digamma olim. ἀϝίαχος ἀυίαχος. vide Il. N. 41. J. Tollium ad Longin. C. X. p. 80. aliud enplastrum hic non novi: nec scio an hoc ad vulnus faciat. En doctam Pavonis notulam. „ *versus ἀκέφαλος. nam prima in ἀαγὲς corripitur.*" Et adhuc feliciter satis rem expediit Pavus. at Lib. IX. vs. 45. solitos manes pati incipit.

Δαρδανίης προπάροιθε πύλης, ὅθι μακρὰ ῥέεθρα
Δινήεις προΐησιν, ἀεξόμενος Διὸς ὄμβρῳ.

Rh. *adjectivum pro substantivo* (Ξάνθος) quod ipsum Dausquejus restituendum putat, admisso ἐπιπροΐησιν. Pavus verbosam post deliberationem. „*an scribendum ὁ Σιμόεις. ut versus sit ἀκέφαλος*! euge, euge, Magister." *Nam nihil melius nunc succurrit.* & *μακρὰ ῥέεθρα οἱ Σιμόεις προΐησιν, commendare non audet nec vult.*" Atqui haec stulti, illa insani conjectura est. Solus Rh. verum vidit. Sic L. XIV. 641. Κελάδοντες & Χείμαῤῥοι absolute pro ποταμοὶ κελάδοντες & χείμαρροι. quod ipsi Pavunculo non displicet. ergo & placeat omnibus. quin ibidem vs. 652. „Καὶ ἐκ Δαναῶν ἐριδούπων *non adsecutus quo jure Rhod.* (imo & Canterus) *legerit.* ἐκ ποταμῶν,

Unum hoc addam, me dubitare, an non recte L. VII. 28.

Ὑπὸ πελάμησιν ὄλεσσεν.

per caesuram defendat. ubi Rh. ὑπαὶ. vid. Il. X. vs. 307. ut verum tamen fatear, Codd. ὑπαὶ exhibentibus hic obsequerer. centena talia occurrunt.

Ad aliud genus transeamus. nempe Iambos, Choreos, Trochaeos, Amphimacros, Creticos & nescio quos pedes, quos passim Calabro & aliis poëtis cum magna confidentia nec minore stoliditate obtrudit. de quo genere vide Ob. Gifanium in Indice Lucret. p. 458. ubi tamen multa traduntur, quae nullo modo probanda sunt. uno exemplo defungar. putat primum Iliadis versum habere Creticum:

Μῆνιν ἄειδε θεὰ πηλειαδε|ω Ἀχιλ|λῆος.

ω αχιλ—υ— nemo talibus adstipuletur. sed ad pensa. Vidimus jam Iambum in hoc versu p. 176.

Ἔων | κρηταιεὺς ὤυλος οἰστοβόλος.

Sed quem versum ille vocavit ἀκέφαλον, quo de genere mox. Vidimus Trochaeum p. 176.

Πρᾶτος | ἦν Μώσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.

Jam videamus aliquot Amphimacros sive Creticos. Calab. L. I. 280.

Οἱ Μυκάλλην ἐνέμοντο, Τιτάνοιο τε λευκὰ κάρηνα.

ibi ille corrigit Λάτμοιο. *pes tertius est Amphimacer, vel Dactylus liquidae beneficio.* utrumque aeque stultum. nam licet in πότμος & aliis vocabulis vocalis

calis corripiatur: id non in omnibus tentandum. ostendere debuit λάτμος corripi ab Epicis poëtis. quam inepta autem ipsa sit emendatio, suo loco ostendemus: nam ne quidem interpretem Rhod. nedum auctorem suum intelligere ibi potuit Stolo.

L. I. 383.

Μαψιδίως πότ' ἴθυνεν, ἀεὶ δ' ἢ νῶτα δάϊξε.

Rh. quia prima in ἰθύνω semper producitur. vide Barnes. & Clark. ad Il. Θ. 110. πότ' ut supervacuum amovendum censent. Pavoni *non displicet vulgata, Amphimacro admisso pro Dactylo.*" absurda ipsi scilicet placent. apud Hesiod. E. 261.

Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους.

Sed ibi legendum βασιλεῖς, vel saltem pronuntiandum.

L. II. 28.

Μή νύ τοι δειμαίνοντες, ἐῆς χαζώμεθα πάτρης.

Rh. legit τί. Sylb. removet νύ. Pavus ridicule *Amphimacrum* somniat. putidum esset exempla adducere, passim obvia, ubi τοὶ pro τὶ & τὶ pro τοὶ scriptum fuit. rursus sic ineptit in eadem voce.

L. II. 614.

Ὄφρα τοι καὶ Κρονίδαο περὶ φρένας ἄλγος ἵκηται.

Rhod. & alii τί. „*Non improbo. Hic tamen Amphimacer etiam forte pro dactylo: nam* τι *vim sententiae imminuit*. quod de imminuta vi sententiae garrit, Pavoninum. cur autem variandi causa non finxit Anapaestum

ὄφρα

ὄφρα τοι υυ —. ut Wintertonus in hoc Coluthi versu. 206.

Τόφρα καὶ Δαρδάνιον καὶ Τρώϊον οὖδας ἀμείψας.

Pavus certe hic Creticum exosculatus fuisset sed ibi nemo sanus dubitabit, quin reponendum sit καὶ τόφρα vel potius τόφρα τε.

L. II. 588.

Ἦχι τε νυμφάων καλλιπλοκάμων πέλε ἄλσος
Καλὸν, ὃ δὴ μετόπισθε μακρὸν περὶ σῆμ' ἐβάλοντο
Αἰσωπίο θύγατρες.

En stribiliginem Pavoninam. „ *An* Ellypsis *hic praepositionis* κατὰ, *in quo?* καθ' ὅ? *id necesse, si scriptura recte habet. nam* ὃ *vel simpliciter, vel cum* περὶ *conjunctum non* quadrat, *ut quisque videt. dura tamen* Ellypsis : *id certum. an legendum forte.* ὅπῃ. *ubi postea.*" mox docte ex L. III. 772. docere conatur ὅπῃ *aliquando idem esse quod* οὗ. at idem esse cum οὗ saepe, pueri norunt. laudo tamen quod aliquid saltem probare conatus sit, pergit ineptire. „ *Alia praetereo.* [alia scilicet loca, ubi ὅπῃ, οὗ notat.] *praecessit fateor* ἦχι. *Sed ita geminare non erubescit auctor.*" credendum hoc rursus. Sed si forte locus dubius occurrat, tunc talia infercies ubique? porro. „ *Si quis* Amphimacrum pro Dactylo *admittere vellet, scribi posset* Καλὸν ὃν δημ. . ὃν περὶ *scilicet* νέκυν, *quod praecessit. Sed alterum praestat.*" Imo utrumque aeque absurdum. plura suo loco.

L. III. 105.

Καὶ ποταμοὶ καὶ πᾶσα βαθύσκιος ὕλη.

Rh. ἤλυθεν. ante ὕλη. ἤιεν. alii. Sylburg. φιαροὶ. post ποταμοί.

ποταμοὶ. voluit credo ἱεροὶ. πάντες Dausquejus. decem alia vocabula possunt excogitari ad versum supplendum: quae omnia incerta erunt. in his ergo defectum indicasse fere sufficit. at jam audi conjecturam Pavonis, qua solus meruit, ut summus sine mente Criticorum, urtica coronari. „ *Quid si legamus.*

Καὶ ποταμοὶ καὶ πᾶσαι βαθύσκιΟΣ ΠΗΛΙΟΥ ὕλη.

admisso Cretico. haec mea suspicio perquam probabilis est." Ego vos testor, amici Pavonini, ut vestrae famae consulatis, nec in posterum pro homine non dico, sed pro hoc lapide amplius verbum faciatis. Καὶ γὰρ ταῦτα οὐκ ἔτι ἀνεκτά. *Et haec suspicio per quam probabilis est!* Diva Moria, hic tibi Hecatombe fecit Pavus! In addendis ait. *Si Creticus displiceat, legere etiam potes* βαθυσκίου ὄρεος. *Mons Pelei per excellentiam.*" quod deterius aliorum conjecturis: nam ὕλη ὄρεος βαθυσκίου displiceret, si scriptum inveniretur, nedum ut a putido Grammaticastro obtrusum acciperetur. Amicus hominem admonuit scilicet de ridiculo, quod in Πηλίου erat.

L. III. 619.

„ Οὐδέ μοι θνητὸς ἀνὴρ δύναιτ' ἐν λεχέεσσι μιγῆναι
Γεινομένη.

Rhod. pro θνητὸς, οὔτος vel οὗτις. vel . . με . . δαμάζειν γιγνομένην. vel οὔ μοι. quod etiam Scal. placuit. Dausquej. μοι expungit. conjici quoque licet οὐδέ τι. nam οὐδέ τι saepe nihil plus notat quam οὐ. Pavo valde modeste, sed non minus stolide, rogat, *an hic Amphimacer pro Dactylo aut Spondeo?*

L. XII. 56. rursus κορυβαντιᾷ ad Creticos modos.

Σήματα δ' οὐκ ἀτέλεστ' ἀναφαίνεται ἄλλοθεν ἄλλα
Ζηνός. ἃ μὲν γὰρ ὑπὲρ μέγα κτυπέουσι δι' αἰθέρος
Βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσι.

Rhod.

Rhod. & Scal. ὕπερθε μέγα. ut vs. 193. qui praeterea conjiciebat Ζηνὸς ἀεὶ. inde forte Pavoni suboluit illud ἆ hircum olere. qui legit Ζηνὸς αἰ μὲν. *Amphimacer. eumne admittemus? possumus Hercule.* "dic, quis tibi potestatem dedit bonos versus corrumpendi, an magistratus *suavissimae urbis Anticyrae, ubi forte hyemem transigis, ut ipsam aestatem apud Aexonenses?* (Menandreis p. 145.) Miror Scaligerum hic haesisse. nam ἆ purum putum est. ἆ σήματα, quae mox per appositionem, per ἐπεξήγησιν vocantur Βροῦλαὶ ὅμως στεροπῆσι. pueriliter autem retinuit in sua Edit. ἀναφαίνετ'. tam ineptum scribae erratum, male apostrophon ponentis, per sex editiones propagandum erat!

L. XII. 230.

Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆες μὲν εὐρὺν λόχον ἐντύνεσθε.

pro μὲν εὐρὺν. μὲν ἐὺν Rhod. in prima sua editione, quam numquam vidit Mammacythus noster: qui si εὐθὺς *in libris fuisset, de* Amphimacro *cogitasset.* dum de ineptiis cogitat, obliviscitur seria. Ulixes heroas hortatur, ut in Equum inscendant ligneum. Ille equus jam fabricatus adstabat. quare non convenit admodum ἐντύνεσθε λόχον; si per λόχον nempe intelligas ipsam fabricam equi. ab Homero Odyss. Δ. 277. κοῖλος λόχος dicitur,

Τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα.

Od. Θ. vs. 515.

Ἱππόθεν, ἐκχύμενοι κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.

amplecterer igitur lubens Scaligeri emendationem ἐνδύνεσθε. *ingrediamini. inscendite equum ligneum.* nec dubi-

dubitarem, nisi obstaret aliquanto, quod ἐνδύνεσθαι fere metaphorico sensu usurpetur; quin legendum tum quoque videretur ἐς ἑὸν λόχον. & fingere possemus illud μὲν esse flaccidum, insertumque, quia ἐς exciderat ob praecedentem syllabam similem. ἐντύνεσθαι non est Homerica locutio: nescio an Calaber aliis in locis adhibeat. ἐντύνειν alicubi Homerus adhibet.

Nunc ad crudeliora in miseros versus transeamus Pavonis facinora. licet enim mutilarit, vivere adhuc sivit. jam capitales poenas in innocentes statuentem spectare dabitur. dum alios toto capite truncet: alios ita torqueat & extendat, ut statim ab equuleo excarnificatam animam efflent.

Supra jam pentametrum sine exemplo contemplati fuimus ἰὼν Κρηταιεὺς αὐτὸς ὀϊστοβόλος. Dari autem versus hodie, quibus in prima pedis parte desit tempus, nequit negari: sed plerorumque, qui tales habentur, affectibus possumus mederi hoc vel illo modo. Crediderim autem numquam hexametrum fuisse conditum ab Homero vel alio poëta, cui tempus deesset ex ipsius poëtae calculo: Grammaticos autem ignorantes, nec mirum, cur illud πάθος in versu esset, & qua ratione poëta tempora concepisset, ἀκεφάλους denominarunt. nec inepto nomine. dicantur ergo ἀκέφαλοι versus, qui incipiunt a vocibus Πελαμίδης. ἀθάνατος. ἀπάλαμνος. ἀκέφαλος. ἀδάματος. ἀκάματος. vide Eustath. Il. N. 41. & Strab. L. IX. 642. A. qualia multa quadrisyllabica vocabula, tres primas corripientia, a Poëtis Graecis Latinisque in prima producuntur. quibus non adjecerim ἀρραβία, παρδάλιος & similia. nam illis potius duplicatione literae P, ut passim in melioribus Codd. fit, succurrendum. Latini tamen vel sine hoc auxilio produxerunt *Arabia*: at numquam *Arabs*. In versibus apud Homerum ab ἐπειδή. ἕως ὁ. incipientibus

bus aliquid praeter hoc πάθος considerandum. de quibus ad Hephaestionem. In aliis apud Homerum incipientibus a πρὸς οἶκον Πηλῆος. ὅς ἤδη. alii aliam medicinam quaerunt. apud Apollon. III. 984. legitur,

Πρὸς αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι ἠδὲ τοκήων.

ubi nullus dubito, quin exciderit pronomen σε. πρὸς σ᾽ αὐτῆς. Nam ita solent etiam Graeci. vide Scal. ad Cirin. 326. In his memoratis modo & similibus nemo nisi temerarius quid mutet: in aliis autem durum est admittere illam licentiam, ubi nulla causa poëtam inpellere potuit, ut inusitata adfectaret ita mecum statuere plerosque harum rerum intelligentes non dubito. apud omnes autem plane extra omnem controversiam esse positum confido, ἀκέφαλους versus, cujuscumque generis sint, numquam ex conjectura auctoribus obtrudendos haud dico, sed ne suspicionis loco quidem Lectoribus proponendos. Nam tales ne quidem minimum probabilitatis gradum habent, & solummodo κακοζηλίαν infelicis Critici ostendunt. Videamus jam quid Prosodicus noster circa hos literis mandarit.

In Calabro L. VI. 317. editur

Πολυδάμαντά τ᾽ ἐϋμμελίην καὶ Πάμμονα δῖον.

Pavo. malo πουλυδάμαντα. *nam quid necesse versum ἀκέφαλον admittere?*" recte. & sic Sylburg. ut Homerus & alii passim. Latinis autem non placuisse *Pulydamas* & *Pulypos* ostendunt Interpretes ad Ovid. V. Ep. Heroid. 94. quia nempe Dores etiam in his Ω adhibuerint. ut μῶσα, μῶσα. at in *Curalium* Codd. contrarium suadent. vide N. Heins. ad Ovid. IV. Met. 748. hic autem Pavus in textum illud πουλυδάμας

μας recipere debuerat, ut in aliis jam Calabri locis exstat. Sed sic materies notulae ademta fuisset.

Vs. 596. Ἀαγὲς δόρυ μακρὸν ὁ πολλῶν γοῦνατ᾽ ἔλυσε.

Homerus & Theocritus, ut syllabae natura poscit, corripuerunt. Apollon. L. III. 1249. produxit. videntur sibi hic aliquid permisisse, quia toties illa litera in quadrisyllabicis producitur. ita ἀϊδνὴς prima producta apud Homerum, pro quo ἀϊδὴς scribitur. Aeoles interponebant hic suum digamma olim. ἀϝίαχος ἀυίαχος. vide Il. N. 41. J. Tollium ad Longin. C. X. p. 80. aliud enplastrum hic non novi: nec scio an hoc ad vulnus faciat. En doctam Pavonis notulam. „*versus* ἀκέφαλος. *nam prima in* ἀαγὲς *corripitur*." Et adhuc feliciter satis rem expediit Pavus. at Lib. IX. vs. 45. solitos manes pati incipit.

Δαρδανίης προπάροιθε πύλης, ὅθι μακρὰ ῥέεθρα
Δινήεις προΐησιν, ἀεξόμενος Διὸς ὄμβρῳ.

Rh. *adjectivum pro substantivo* (Ξάνθος) quod ipsum Dausquejus restituendum putat, admisso ἔνθα προΐησιν. Pavus verbosam post deliberationem. „*an scribendum* ὁ Σιμόεις. *ut versus sit* ἀκέφαλος! euge, euge, Magister." *Nam nihil melius nunc succurrit.* & μακρὰ ῥέεθρα οἱ Σιμόεις προΐησιν, *commendare non audet nec vult.*" Atqui haec stulti, illa insani conjectura est. Solus Rh. verum vidit. Sic L. XIV. 641. Κελάδοντες & Χειμάῤῥοι absolute pro ποταμοὶ κελάδοντες & χείμαρροι. quod ipsi Pavunculo non displicet. ergo & placeat omnibus. quin ibidem vs. 652. „Καὶ ἐκ Δαναῶν ἱερδύπων *non adsecutus quo jure Rhod.* (imo & Canterus) *legerit.* ἐκ ποταμῶν,

 con-

conjectat Ἀτνάων ἐρδύπων. *Ut epithetou* κελάδοντες *fors pro nomine antea adhibuit poeta. ingenium nihil commendabilius videtur excogitaturum.*" Ingenium, Lector, hic notat *omne omnium ingenium ſimul ſumtum*, id non excogitabit aliquid commendabilius eo, quod Pavunculinum ingenium excogitavit ſolum. putat autem nihil ibi facilius, aut ad ſcripturam propius accedere. at audax ſatis facinus, quod ex duobus vocabulis unum fecit. vide autem inpudentiam. hic nobis e conjectura ſua obtrudit adjectivum pro ſubſtantivo, id quod in hoc L. IX. in Codd. exſtans recipere non vult, quia alius id recte interpretatus fuerat. quem locum ſubdole ad L. XIV. diſſimulat. nam ad L. IX. nondum noverat, quod L. XIV. habebatur in ſuo auctore. centum enim e locis probabile fit, eum ſcriptorem ſuum jam typis mandaſſe, antequam totum perlegerat. Δινήεις hic igitur ſervandum. ita Oppian. L. I. Cyn. 29. adjectivum pro ſubſtantivo adhibet,

Μηδὲ μόθους μερόπων, μή μοι βροτολοιγὸν ἀείδῃς.

pro ἄρης βροτολοιγός. vide ibi Rittershuſium. Sic Il. Δ. 256. προσηνύδα μειλιχίοισιν. id eſt, ἔπεσι. vide L. Bos. Sic vocem *urbs* docet reticeri Scalig. ad Culicem vs. 14. In *Alma*. quamquam vix adſentior. At ſaepe quae facile intelligi poſſunt ſubſtantiva negliguntur. vide Miſcell. Obſerv. Vol. VIII. p. 68. ubi exempla expromuntur, in quibus *bellum*, *porta*, *Academia* deeſt. Si quis adhuc dubitet, ſuſpicetur verſum excidiſſe. Sed id minime probabile mihi fit.

L. IX. 55.

Νῦν δ' οὔτ' ἄρ σύγ' ἐσεῖδες ἑὸν τέκος, οὐδέ σ' ἐγώπερ
Ἴδον ζωὸν ἐόντα.

in

in primo versu scripsi ἑὸν pro τεὸν, ut jusserant Scal. & Rhod. & Casaub. emendavit in Theocr. Lectt. C. XXII. p. 281. quas inde colligas a Pavone non lectas: nam saltem hoc memoratu dignum. Mox Scaliger εἶδον. ut necessario scribendum. Ineptulus noster. „ *versus ἀκέφαλος. neque id displicet.* alias scribendum εἶδον: *quod pulcre τῷ ἰσεῖδες respondet. & ideo recipiendum fortasse.* imo non fortasse, sed omnino. at non ob ineptam istam pulcritudinem. quasi poëtae talia curarent. qui e contrario millies in eadem periodo ὅσον & ὅσσον. ἔμμεναι & ἔμεναι, & similia ponunt, prout versus postulat. Sed hic plane Mormonia Pavonina dignum illud ἴδον. & si operae pretium foret, centies in ἴδον & εἶδον MSta variare ostendere facile esset.

L. XI. 341.

Δηΐφοβός τε μενεπτόλεμος, κρατερός τε Πολίτης
Σὺν ἄλλοις ἑτάροισιν ἐρητύοντες ἐισιούς.

Rh. σύντ' ἄλλοι θεναροῖσιν. Dausquejo θεναροὶ οἶςοὶ displicent jure. & σὺν similibus apud Homerum locis defendi posse putat. Sed licet Calaber sit ὁμηρικώτατος in talibus cum judicio reliquit ducem magnum. apud ipsum nec ἐπειδὴ: nec ἕως ὁ & similia in versuum exordiis occurrunt. Verbosus Pavo tandem excudit σὺν λαοῖς ἑτάροισι. credit, puto, se in Livio versari, apud quem saepe *populi socii* memorantur. quippe *hic non amat*, delicias suas, *versum* ἀκέφαλον. Ego nihil mutem: quia video voculam Σὺν aliquando produci tum in compositis, tum per se positam. ita Theocr. Idyll. XXVIII. 25. Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. Manetho L. V. 190. καὶ διάμετρος ἄρης σὺν ἠελίῳ δ' ὑπόγειος. qui L. II. 269. habet σύνετίδας. ubi alii forte malint συννετίδας. ut συνεχὲς. συνεχέως. de quibus ad Calabrum ipsum. vide

quoque Anthol. L. I. p. 59. Ξυνοχαρῆ, ξυνὸν, ξυνόφρονα, ξυνοδοτῆρα. Orpheus in Hymnis p. 140 Δύσαγνος in principio versus ponit. porro ἐρητύεσκον Rhod. quod videtur praeferendum. quamvis participia aliquando pro verbis poni videntur. ea de rè alia quoque ansa agendi praebebitur.

L. XIV. 556.

Κάμνε πολυτλήτους.

in Ald. κάμε. quod recte sic mutavit Rhod. adstipulante Pavunculo *quia de ἀκεφάλῳ cogitare nolit.* Sed, subtilissime magister, cur hic de eo minus cogitas, quam modo in voce ἴδρι? *quod tibi non displicebat.* an posses aliquam rationem variantis hujus judicii dare: an modo pro ratione voluntas stat? at ipse turpe esse pronuntias alicubi, pro ratione nihil posse in medium adferre, quam *quia ita videtur.* Etiam in aliis locis de ἀκεφάλοις versibus garrit noster ἀνεγκέφαλος Morio. Sed haec praecipua.

Ut autem temporibus truncat, sic etiam semipedibus auget aliquando versus, & ὑπέρμετρον tale carmen nobis procudit Metricus Noster L. X. 30.

Ἀλλ' —— ἐπιβρίσουσιν, ἀλευομένους ἐσιδόντες.

Rh. ἔτ' Dausqu. dure ἀλλ' ἐπιβρίσουσ' ἄμμας ἀ. Pav. *ἔτ' non convenit. rectius Dausquejus Rhodomanno ἀλλὰ ἔ'. quanquam ἀλλὰ ἐπ. etiam non peccaret.* (quod volebat Sylb) *fors rectissime scripseris*

Ἀλλὰ τάχ' | ἐπιβρῖ | σουσιν ἀ | λευομέ | νους ἐσι | δόντης."

quis umquam similem versum vidit? eritne in primo pede Paeon Primus — ∪ ∪ ∪, an erit in secundo Bacchius ∪ — — vel Anapaestus ∪ ∪ —. Et heroes quidam Me-

Metrici, ut vidimus, etiam admittunt Anapaeſtos. ego ſane neſcio, quomodo hic verſus βαίνεται. Et Mammacythus hic poëtas edit & de metris ſcribit! pueri tertiae claſſis, quamvis plerumque parum de metris audiverint, tamen tam enorme vitium jam ridere in te potuerint. Et mox in hoc ipſo libro vs. 406.

Ὣς ἔφατ᾽, ὅτι γοόωσα πόσιν τίσον ὅσον αἰνῆς.

Rhodomannum corrigentem ὅσσον ἄρ᾽ αἰνῆς vel εἰς ὅσον αἰνῆς, calumniari audes dediſſe ὑπερμέτρον (ſic) verſum. Rhodomannus dedit verſum ὑπέρμετρον! minime omnium dedit, & quamvis ad συνίζησιν, quam toties in Menandro inſulſe advocaſti, provocari, & proferri exempla ſimilia poſſent, ut Heſiodi Theog. 985. βοῶν ἕνεκα vel in Scuto. 431. κρῇ μαστιγόων. quod accipiendum quaſi μαστιγῶν eſſet ſcriptum. imo γεῶν Il. Z. 500. in multis libris, ubi tamen contrahi debet. vide Barneſ. Clarkiumque. hoc colore non utar. Vir doctus corrigens maxime adfectum locum, quemvis per ſe facile videre putavit vocem γοόωσα eſſe contrahendam in γοῶσα: ut ſcripſit Sylburgius. unde etiam hanc criminationem arripuiſti. nam nimis etiam ſtolidus es, quam ut hoc per te videris. Dausquejo autem obtemperandum

Ὣς ἔφατ᾽; ἢ γοόωσα πόσιν πόρσον, ὅσον αἰνῆς.

tuam hic περιεργίαν non moror. Scal. conjiciebat

Τέσσον ὅσσον ἀνιχρῆς.

Sed hoc vocabulum in Calabro vix recipiendum, licet per ſe optimum. Explicat Sch. Nicandri Theriac.

riac. 8. λυπηρὸς, ἀνιαρὸς. vide quoque Alexiph. 36. 624. & Hesych.

Idem tu L. XIV. 144.

Παυσάμενοι, λαθικηδέα κοῖτον ἕλοντο.

ubi Rhodomanni ὕπνε merito inprobans, & Δάναοι ipse interponens, sic inveheris in Dausquejum. *Dausquejus imperite παυσάμενοι κοῖτον αὐτίχ' ἕλοντο. nam sic pro versu mutilo habemus versum podagrosum.* Sane incogitantius hic Dausquejus: nam in promtu erat rescribere, admisso tibi dilecto hiatu,

Κοῖτον λαθικηδέα αὐτίχ' ἕλοντο.

& sic voluisse virum eruditum puto. hujus ergo exemplo & Rhodomanni γοόωσα, defende tuum versum admirabilem 'Αλλὰ τάχ' ἐπ: vel si hi tibi de minorum gentium Criticis videantur, tui Clerici, exemplo [*p. 169. in Salvinii adnotatis ad Menandrum*] te defende auctoritate Scaligeri, qui versum heroicum heptametrum incautius effuderat; & ita Clerico exemplum & licentiam praebuerat heptametri Iambi Menandro obtrudendi. At uti nemo peritiam Scaligeri his in rebus cum inperitia Clerici conparaverit: sic ego longe majore venia dignum arbitror, cui in calore carminis condendi excidat tale quid, quam Critico, qui eo ipso peccat, si quid calidius & minus cogitate efferat. vide porro M. Maittairium ad Miscellanea Graeca Carmina pagg. 161 & 169.

At fidemne mihi habebis, Lector, si dicam hominem hunc, qui se adeo jactat peritia artis divinae, quam Clericus eo loco vocat jculariter: indigno fe-

ferens, se ob tercentena peccata in hanc artem a paedagogis fatuis, quos ideo adpellat, reprehendi: fidemne habebis, si dicam hunc hominem nec denominationes metrorum tenere! & tamen re vera non tenet. Ad Philen p. 181. enim ait. *omnes versus Pisidae sunt Dodecasyllabi & Iambi puri.* at in Ἐξετάσει mea p 436. ostendi centenos versus in Pisida exstare tredecim syllabarum. vs. 45. 209. 269. 597. 646. 713. deinde vix exstare *puros* Iambos in toto opere, nisi casu. nam passim Spondeos & alios pedes sedibus inparibus adhibet; & Anapaestos etiam sedibus paribus. 323. 704. 710. & pueri decennes sciunt eos demum *puros Iambos* vocari, qui nonnisi *Iambos* habent omnibus sedibus & aliquando forte *tribrachyn.* ita loquuntur Magistri veteres & recentiores. ex. gr. Hephaest. p. 27. p. 47. & Schol. Hephaestionis p. 84. ait. ἐκτίθημι καθαρὸν Ἴαμβον.

Ἰὼ Καΐκε Μύσιαι τ' ἀπιρροαί

Sic ab eodem p. 92. καθαρὸν ἀναπαιστικὸν opponitur λογαοιδικῷ. Vossius in Prosod. *Qui si meris Iambis constet, Iambicum purum dicitur.* vide Terent. Maurum p. 94. Bentlejum ad Horatii Artem Poëticam vs. 260. errat etiam, cum dodecasyllabos omnes Iambos putat *puros*: cum sint *impuri* dodecasyllabi. ex. gr. Phaedri centeni versus habent duodecim syllabas; sed tamen quam longissime a puris Iambis, imo a Tragicis absunt. ut

Quod arbores loquuntur non tantum ferae.
Athenae cum florerent aequis legibus.

hi nimirum sunt puri Iambi Pavonini;

Ex eadem ignorantia profluxit, quod ad Anacreontis Carm. XXXV. p. 145. ait, *Unus versus Choriambicus inter puros Hemi-Iambos.* vis puros Hemi-Iambos Pavoninos? tales in illo versu:

> Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
> Οὐκ ἂν ἢ ταῦρος ἄλλος
> Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

Quid faciemus homini, qui in Pisida nec numerare syllabas possit: nec sciat inpurissimos Iambos dari duodecim syllabarum: nesciatque qui proprie *puri Iambi* dicantur!

Sed non magis metrum Iambicum novit, quam metrum Hebraicum. ad eundem enim Anacreontem p. 92. sic scribit „ *Auctor Anonymus apud Suidam in Voce* στέγει. τὸν καυστικὸν ἢ τοῦτον ἥλιον στέγει, ἱδρῶτι θερμῷ πανταχοῦ βεβρεγμένος." ubi stupor Pavoninus ne somniavit quidem exhiberi duo Iambica

> Τὸν καυστικὸν ἢ τοῦτον ἥλιον στέγει
> Ἱδρῶτι θερμῷ πανταχοῦ βεβρεγμένος.

auctor ait: *Poëta* dixisset, si versum esse percepisset. Sed cavillabitur *poetas* etiam *auctores* esse. ergo sciverit esse versum.

At tamen, quem tu ita ignorantem in re metrica ostendis, ille ipse est, qui difficillimam in primis partem rei ejus expedivit: Anacreonticorum versuum dimensionem: imo ad liquidum perduxit. Verum, Lector, quam futilia circa hanc partem literis mandare non erubuerit, ad ipsum Anacreonta patebit. Sed hic non possum, quin tibi propinem Pavoninum commentum omnium maxime admirabile, & cui ego nul-

nullum ſimile vel ſecundum novi. Oda VIII. Anacreontis hoc tota decurrit pede.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων. υυ- | υ- | υ-- | ſive υυ-υ | -υ--

at verſus quintus ita habet (Paeon tertius cum Choriambico υυ—υ & —υυ—)

Δρόμον ὠκὺν | ἐκτανύειν.

nam ἐκτανύειν penultimam producere, inſolens ſatis videtur Noſtro. jam verſus undecimus ita legitur

Ἐθέλοντα ἢ φιλῆσαι. υυ—υ | υυ——

qui verſus erit ſimilis primo, ſi δὲ producas. quod nullo modo fieri patitur Pavus: ſed decernit conſtare ex Paeone tertio υυ-υ & Ionico a minore υυ-- eſto. Sed quid addit! *Si paulo ante ἐκτανύειν penultima producta tibi videatur nimis inſolens, verſum iſtum etiam pro* ἰσοδύναμω (ſic) *habere potes. ex Paeone tertio & choriambo. ſume quod placet:* in eodem Odario verſus alter alterum adjuvat, *& nihil eſt, quod ita ſentire prohibet* " o digniſſimum Phrenetico homine inventum! mihi videor ſermonem audire fatui iſtius poëtaſtri, qui reprehenſus quod heroicum verſum ſeptem pedum ſcripſiſſet, reſpondit: *pergas legere, oro, mox ſequitur verſus quinque pedum: in eodem carmine verſus alter alterum adjuvat, & nihil eſt, quod ita facere prohibet.* Talia iſte Pavus: iſte omnium Zoilus: iſte Narciſſus! Omnia, Lector, tuis oculis ipſe vides, omnia ipſe ſentis: nihil negare potes & neceſſe habes confiteri, ſive amicus ipſi ſis ſive non, ſtupidius Pavone hoc animal hodie non dari inter illa, quae duobus pedi-

 bus

bus ambulant, & se a ceteris rationis usu distingui gloriantur.

Atqui dixeris forte, metra ita callere non unicuique datum est: ista ipsi ignotiora esse jam largimur. Sed promisisti ostensurum jactatorem hunc ne quidem syllabarum quantitatem scire, & in legem pediam saepe turpiter offendere. istud quidem, ut nobis persuadeamus, arduum est. neque enim ea res tantum difficultatis habet: & si quidam nesciunt hanc Prosodiae partem, nescire data opera volunt. nam quantilli laboris est paucos canonas ediscere, & in ceteris Prosodiam aliquam consulere? Proposueram equidem hanc portionem animadversionum ad singula loca adlinere, Lector: sed quia ita postulas, hic tibi gustum horum delictorum adponemus.

Videamus an ipse ad Hephaestionem commentariolus tale quid suppeditet. praesagit animus, rete non frustra jactum iri. Incidit en statim ex bene nutritis praeda. p. 106. (p. 9. in Hephaestionis contextu) legitur ibi

Νῦν δ' ἐν Ἰαμβείῳ κεῖσαι οὐκ ἀμέτρως.

„ *in voce* Ἰαμβείῳ *vel* Ἰ *syllabam constituit ab aliis separatam, vel legendum* Νῦν δ' ἐν Ἰαμβείῳ. *nam alias pars prima pentametri laboraret.*" Macte doctrina, Magister scientificissime, qui Graeciam nova litera donas: litera adhuc nemini visa nec audita. litera illa, quam nos vocamus *je*: sed quam Graecia aeque ignoravit atque literas Iaponicas. homo difficultatem invenit, an Ἰαμβείῳ sit quadrisyllabicum! O stupor plane saxeus: o ignorantia plane sine exemplo. Graecine umquam Ἴαμβος & Ἴακχος, & centena alia vocabula alio modo proferunt, quam ut Ἰῶτα per se consistat & syllabam faciat! cedo unum exemplum: si

ſi inter homines amplius numerari velis: ſed dare non poteris. Abi igitur & Ulixeorum ſociorum augeto gregem. quodcunque vis, fias: grunnire, rudere, rugire licet. humana modo in poſterum ne abutare loquela. forte miſerebit tamen aliquem Pavunculi quondam hominis. quare ſi locum unum alterumve adducere poſſet, licet corruptum, ubi tale quid adpareret eſſe, nonne ſaltem picae vel pſittaco eſſe liceret: uti voce ſaltem hominem ſimularet!

En probati poëtae auctoritatem Orph. Arg. 271. in ipſa B. Juntae editione MDXXXX. quae non minus accurate eſt edita, atque Pavonini libelli omnes, nam trecentenis vitiis ſcatet, legitur:

Θῖνες δ' ἀμφέκλυσθεν. ἐγήθει δέ φρένας Ἰήσων.

Sane Eſchenbachius edidit φρέν' Ἰήσων. Sed Pavus procul dubio in nova Orphei editione, quam parat, editurus eſt

Δὲ φρένα Ἰήσων.

En auctoritatem longe majoris ponderis ex Anthol. p. 539.

Μήδειαν Ἰάσων γαμέει, κέλεται δ' Ἀφροδίτα.

quod ſi quis contendat quaſi Ἴασων accipiendum, Pavo ei dicto non erit audiens: nam Ἰήσων longam oſtendet ſyllabam. forte quoque ſuum σιωπὴν, de quo p. 229. & quae Hephaeſtion habet p. 8 & 9. de vocibus Πηλιάδα, Ἀλκιβιάδην, Ἀθηνικῶς, allegabit: ſed ſi illa huc facerent: non efficerent, quin turpiſſimae ignorantiae ſpecimen hic edidiſſet, Ἴαμβος [illegible] ſyllabam eſſe. & ignoſci indocto

ho-

homini potuiſſet, ſi neſciviſſet illa loca pauca, in quibus Ἰῶτα illud cum ſequenti vocali unam ſyllabam facere videtur. non contra.

Idem autem enorme vitium committit rurſus p. 118. (25.) Ipſum delirantem audi non hac ſolummodo in re.

Οἳ τοὺς Ἰάμβους καὶ τὴν ἄριστον τρόπον.

nec metrum nec ſententia ſibi conſtat. an forte legendum. οἶδα τοὺς Ἰάμβους καὶ τὸν ἄριστον τρόπον. *ſic certe ſententia eſt perſpicua: & hoc ſufficit forte, nec metrum curavit noſter. alias ſcribendum*

— οἶδα τοὺς Ἰάμβους τὸν ἄριστόν τε τρόπον.

ſic una ſyllaba in principio deſideratur & verſus eſt ἀκέφαλος." Quot verba, tot monſtra! nam ride primum ineptam periergiam, qua locum mutilum & incertum emendat, οἶδα pro οἱ reponens. pro οἱ Cod. habet ὁ: ride quoque verſum vocari Ἀκέφαλον, cui tota ſyllaba deeſt: cum ἀκέφαλος verſus dicatur, cui deeſt modo tempus unum. ſe tuebitur tamen iis, quos tangit Hephaeſt. p. 19. deinde ita dimetitur

— οἶ|δα τοὺς | Ἰάμβους | τὸν ἄρι|στόν τε | τρόπον.

egregius Iambus, cujus tertius pes per ſe ſubſiſtit, & conſtat ex Bacchio. ᴗ — — numquamne hos verſus apud Ariſtophanem legiſſet! in Nub. 624.

Ἴαμβον ἱππώνακτος ἀναμιμνησκόμενον.

1164.

Πρὸς τρισὶν Ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.

1235.

Ἐν τοῖς Ἰαμβείοισι. δείξω δὲ αὐτίκα.

Pa-

Pavoni Ἰάπετ☉. Ἰάονες. Ἰωνία erunt trifyllabicae voces. O cerebri egenum caput. Quid Latini hic fecuti, mox adparebit. Graeci certe longiffime ab hac pronuntiatione abfuere. inde & in Infcriptionibus Εἰκλία pro Ἰκλια occurrit. Gruter. p. DCCCCLVIII. 7. haec autem duo loca jam tetigit Eruditiff. Arnaldus in Animadverfionibus.

P. 122. (31). μνδοσύνας ἦρα τῖνων αἰθάνα. Salmaf. ad Securim Simmiae p. 202. *τίων praetulit ex membranis, licet non ignoraret*, ait, *apud poëtas* τίω *&* τίνω *indifferenter inveniri.* Pavoni e contrario *τίνων placet ob Euphoniam.*" at, redivive Mida, quam euphoniam hic habet τίνων magis, quam in omnibus aliis locis? vel hic igitur ob eam caufam non meretur admitti: vel ubique admittendum. potius aliquid de fyllaba dixiffes. Barnef. ad Il. Π. vs. 397. apud Homerum τίνων femper longum effe recte pronunciat. at leviter errat, cum Scenicis id corripere folis vifum fuiffe putet. Sane illi frequentius, ut Aefchylus Septem contra Thebas 554 ἐκτῖνων. fed & alii ita. Argentario in Epigramm. p. 85. θρέπτρα τίνεις. Lycophr. 1092. durum effet haec & multa alia loca mutare. re vera tamen τίνειν pronunciatione videtur productum fuiffe, unde in Anthol. p. 372. pro τινέ fcribitur τείνέ. ut centies in Infcriptionibus Graecis ἀποτεισάτω. in loco autem Simmiae in meo antiquiffimo Codice exftat τίνων.

P. 133. (40) ex σαῦλαι facit σαύλαι. primo ajo perditiffimae effe audaciae in voce hac διάλυσιν fingere: deinde forte labi, quod, fi jam diaerefis admittatur, in σάϋλ☉, putet fecundam certo corripi: nam fecundae vocales faepe longae manent: ut ab οἴω, ὀΐω. ab ἄυω, ἀΰω, unde ἀϋτῶ, quod nunquam corripit υ. tempora tamen quaedam, ut ἤϋσα, rariffime corripiuntur. ita apud Latinos *fuāvis. fuētus. fuādet.* quamvis hoc alius

alius generis caufabitur effe. nemo faltem talia tentabit fua auctoritate, nifi fi quis velit effe Caüdex. Merito jam inprobavit Arnaldus. non negarim tamen aliquando corripi fecundam vocalem. ex. gr. πάϊς & occurrit apud Hephaeftionem p. 23. εἰκάσδω. Sane in διαλύσει homines mira fibi aliquando permiffere. ex. gr. Franc. Theod. Kohlius, auctor *Commentationum Criticarum* valde Pavoninis fimilium §. XLIV. in Virgilii Verficulo 74. L. III. Aen.

Nereidum matri & Neptuno AEgaeo.

ut omnia inftar aquae, quafi diffluant, & ultimum membrum iftius verficuli etiam maris fluctuantis & infulam Delum fuis fluctibus pulfantis motum artificiofe imitetur, legi jubet per valde *poëticam dialyfin*

Nereidum matri & Neptuno AËgeo.

O divinam dialyfeos vim! o fecundum a Pavone poëticarum elegantiarum rufpatorem Franc. Theodorum Kohlium! qui *merito indignatur altum de pulcerrima hac dialyfi apud omnes interpretes effe filentium.* Forte tamen aliquid de hoc artificio fcripferit *Jacobus Perizonius in Notatis ad Hefiodum*, quae laudatus Kohlius loco XXXII Crit. Obf. citat. fed tamen inmerito a fe non inventa queritur. nam hanc fortem cum maxima parte eruditorum communem habet, quibus numquam hunc librum oculis ufurpare contigit nec continget. eleganter quoque Guillermus Brito principio Philippidos

Inftimulatus erat Phoebeo pectus oëftro.

& Nigellus Bunello, poëta Pavoninis commentariis dignus, obfervante Barthio, cecinit alicubi

Ventilat hic vefpas, faevos difpungit oëftros.

&

& ſic in Manilio a Michaële illo Fayo in uſum Delphini recte editur L. V. 321.

Qua quondam ſonitum referens Oëagrius Orpheus.

vide Notas & Indicem. quid non ipſe Virgilius L. IX. 24. ſecundum quosdam cecinit

Multa deos orans, oneravit Æthera votis.

Per horum igitur exempla vadens Pavo, nobis dedit ſuum σαῦλαι. cujus διαλύσεως mirandum effectum utinam explanaſſet, uti Kohlius fecit in ſua. fuerunt e recentioribus, qui egregie ſe verſificaſſe putaverunt, quando ſcripſerant ἐΰχόμενος. ἐΰλαλίη. Sed non immerito eo nomine reprehenſi fuerunt. Eὖ enim nunquam invenitur ita diſſolutum, ut ultima litera ſit brevis ſyllaba. quid natura ſit, non definio. licet in ἠύνομος brevis ſit. ſed an ideo brevis ſit in ἐῢ non decerno. Semper duplex litera ſequitur vel poſitio, vel litera inſtar duplicis, ut P. Miror autem ex Il. N. 612. edi ἀξίνην ἐΰχαλκον. tantum non in omnibus editionibus, etiam Clarkiana, excepta Prima. Il. O. 480. κυνέην ἐΰτυκτον ἔθηκεν. Clarckius tamen in aliis locis Διάλυσιν merito omittit. in ἐϋμελίης, ἐΰννητος. conſonans ſolet geminari. apud Oppian. I. K. 145.

Αὐτὰρ ἐϋκεράους ὄϊας πεφιβληχάδας ἀμνώ.

Sed ibi melior lectio ἐϋκεραίρους. vide Hymn. Merc. 209. vel ultima in αὐτὰρ, ut ſaepe, producenda. apud eundem I. K. 462.

Σπεύσειαν ἐϋρρίνοισι κύνεσσι.

potius ἐϋρρίνοισι ſcribendum. Sed oratio tandem regrediatur, unde coepit.

P. 140.

P. 140. In Μέλιχρος *ita comparata est secunda, ut in his brevis quam longa esse malit. sciunt peritiores.* at si unum des exemplum Pave correptae in hac voce secundae; decem exempla dabo, ubi producitur. quid garris igitur? vide Athenaeum L. XIII. C. 7. p. 598. C. vide ipsum Hephaest. p. 58. Sed & ibi, *quanquam secunda certe brevis, quam longa esse malet in his.* Theocr. V. 95. Epigr. apud Wolf. ad Sapph. p 237. sic πενιχρὸς. Anthol. p. 48. πενιχρὸς & πενιχρόπλοος. p. 420. μελιχρότερος p. 353. Oppian. I. Κυν. 315. II. Κυν. 38. jam licet corripiatur aliquando, ut in Anthol. p. 47. Orpheus Argon. 430. nonne aliquid plus quam stulti nomen meretur, dicere syllabam potius in his corripi deberi, quam produci. Sed ita voluit per mendacium insulsae suae conjecturae praetextum quaerere. Nam p 153 (58) pro μελίχρος reponit μηλόχρος, nullius auctoritatis vocem ad quam fatuus Narcissus,,, *nescio quid alii de suspicione mea dicturi sint, mihi, non diffitebor, ea impense placet & gratias habere videtur singulares. lego scilicet, & simul ac locum tetigi, legebam . . . perbelle. quid censes. nonne probabilis est suspicio?* " Non, putidissime Pavo, non. haud est unius assis. & ea sola mereris, ut inter corruptores bonorum auctorum referaris. Ὄνε, nam quis talia legens bilem coërceat, ὄνε, dic cur *in his* potius corripitur quam producitur, quod *eruditos & peritiores* φορτικῶς scire jactas? an forte inpudentiae satis tibi est, ut contendas modo licere in hexametris & pentametris producere! at quid facies Anacreonti canenti

Ὠινοχόει ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον.

ubi procul dubio producitur.

P. 166.

P. 166. (67) 171. (72)

Ἑπταμυ|δις τρια|κοντα βασι|λευς σχεδον

Sic ſecundum Schol. & Pavonem hic dimetiendus verſus: ut in primo & ſecundo pede Creticus — ∪ — ſit, pro Paeone Primo — ∪ ∪ ∪. una ſyllaba longa obeunte vices ſyllabarum duarum brevium. non obloquor. Sed rideo Pavonem cum primo loco dicat: *ἄμυδις mediam producit contra uſum vulgi*, & ſecundo loco. *ἄμυδις producitur propter υ ambiguum.* rurſus nimirum errat errorem, quem exſibilandum dedimus p. 202. Quid! an prima in ὕλη poteſt corripi, vel prima in Φύσις poteſt produci, quia υ ſemper eadem figura ſcribitur ſive longa ſive brevis litera ſit! ἄμυδις apud Homerum & alios ſemper corripitur: contra Homeri igitur uſum, quem vulgo adſcribit, producitur. vix perſuadetur mihi. vocem puto corruptam. Et Florentina habet ἑπτά μοι δὶς. quod cur non probum poſſit eſſe, non video. σχέδον τριάκοντα δὶς ἑπτὰ. *fere triginta bis ſeptem*. id eſt, *fere quadraginta quatuor*. judicent eruditi. Pavus ipſe jam ἑπτ᾽ ἄμυδις docuerat eſſe ſcribendum.

P. 183. Φάτνα vel Φάτνη. *prima poteſt eſſe brevis, ut pueri ſciunt*. Si ad rem uxoriam umquam animum adplicas, Pave, tam praecoces tibi voveo pueros, patrique diſſimiles, qui ſciunt ita diſcernere, ſyllabane ſit natura longa an brevis. nam ut hoc te nunc doceam, quod puer ſcire debueras, niſi ſit ſyllaba brevis natura, licet ſequatur muta cum liquida, non poteſt corripi. păter pătris recte. at tu etiam māter mātris. frāter frātris faceres. Pueri decennes, imo puerastri tibi ſimiles non ulla mentis praeſtantia poſſunt ſcire, an Φάτνη ſyllabam

primam modo positione, an etiam natura habeat longam. hic auctoritate opus. quam quoniam non adducis, hoc nomine etiam suspectam habere possemus tuam emendatiunculam. Sed adjutemus inscitiam hominis. en Calaber corripit inter alios L. VI. vs. 165. ἐν δὲ φάτνῃσι βάλοντο, & rursus vs. 246. ὑπὸ συγερῇσι φάτνῃσιν. ut recte Rhod. sed Pavus solita obloquendi libidine non *deterius fore ait*, συγερῆς ἄρα φατνῆς. ubi & vitium in accentum committit, & facilem postponit audaciori conjecturae. sed sic factus est homo. At non ita facile expediam Pavum, si auctoritatem rogetur τοῦ φάτναν & φάτνα. nam ego nusquam vocem φάτνη, ne apud Doricos quidem, ita scriptam inveni, nedum in lingua Attica, vel communi dialecto: nam hoc fragmentum sane minime Doricum. Sed credamus φάτνα dictum auctoritate Pavunculina. versiculus talis est:

Οὐκ ἔστιν γὰρ εἰκὸς τὴν φάτναν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν.

ibi, vides, φάτναν non φάτνην ausus fuit, ut propius quasi ad φάτναν accederet. hac autem emendatione, Lector, si jam vera esset, egregia scilicet lux his tenebris adfusa esset! hactenus ex Hephaestione.

Jam percurramus Anacreontem. Ibi ad Od. III. 19. statim lego. „ *Dein Ionicum* ἱστίην, *quod hic secundam corripit, eam producere solet suo jure* “ quod nescio quale sit. Sane ἑστίη & ἱστίη saepe producuntur. Sed corripiuntur quoque. Aeschylus Agamemn. 977.

Καὶ σοὶ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν.

Theocr. XXII. 205.

Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ οὐδὲ πατρῴῃ.

Atat hic Doricus, ille Atticus. Iones aliter. forte

auctor

auctor Hymni XXVIII. inter Homericos ab Ionia minus abfuerit,

Ἑςίη ἡ πάντων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.

at ibi non *focus* sed *Vesta* significatur. nam satis stolidus Noster, ut quantitatem pro significatione variari autumet: & *amābo verbum* & *amabo interjectio* ipsi cum magistellis pronuntiatione distinguantur. quid si igitur advocemus in auxilium Hesiodum, qui Ionismis scatet in Ἔργοις. vs. 634.

Ἑςίη ἐμπελάδον παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.

Hymn. in Venerem 22. ubi Dea.

Ἱςίη ἣν πρώτην τίκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

nam nihil differt ἱςίη an ἑςίη scribas. confer modo Od. ξ. 159. & Τ. 304. ubi vide Barnes. patet igitur abunde crasse errare hominem. nam θήσιος quoque corripitur Anacreonti, ut colligitur ex versiculo

Πίνουσι τὴν ἐπίσιον.

Callim. in Delum vs. 325.

Ἱςίη ὦ νήσων, εὐίςιε, χαῖρε μὲν αὐτή.

ubi habemus ipsum nostrum ἱςίη. At forte fortuna delabor ad Hephaestionem iterum p. 119. ubi haec mirabundus lego. „ *Dicam quod verum est:* [hoc raro fit] *scribendum.*

Ἱςία | ἁγνὰ | ἄπ' εὖ | ξείνων | μέσα τοῖ | χῶν.

Vesta pura. Ionum ἱςίη *notissimum est. hic* ἱςία *habes* *alio*

alio idiomate. ἱςία *non indigemus* (quis hic desideravit!) *illud nomen* secundam *corripit*, *quando pro* ipsa Dea *sumitur.* secundam *produceret*, *ut solet vulgo*, *quando* aedes *denotat.*" nonne dixi, Lector, Pavoni satis stuporis esse, ut pro significatu quantitatem mutet. Ἱςία ergo ipsa *Dea* corripit secundam. at Od. T. 304. producitur Ἱςίη τ' Ὀδυσῆος [nam ibi Dea: ut Lares pro domo] & aliis locis. Hesiod. Θ. 453.

Ἑςίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

ἱςία producit apud Pavum secundam, pro *aedibus.* at Aeschylo Eumenid. 443. quid fiet.

Ἥσῃ φυλάσσων ἱςίας ἀμῆς πέλας

Apoll. Rh. IV. 693.

Τὼ δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἑςίῃ ἀΐξαντες.

e quibus locis omnibus constat Ἱςίη. Ἱςία. ἑςία utraque significatione modo produci modo corripi apud poëtas, qui Ionica dialecto in multis usi sunt. re vera apud Atticos ex. gr. quaedam syllabae producuntur, quae apud alios corripiuntur: & contra. imo apud Homerum quaedam syllabae quoque aliter usurpantur, quam apud alios, ex. gr. καλὸς ipsi semper producitur. Sed talia fingere pro lubitu est valde absurdum.

Carmine XXXVI. 3. pro τί δέ μοι λόγων τοσούτων. ait, *Erunt qui sic maluerint* τί δέ με λόγων τοσούτων." At, Pave, qui ita maluerint, alapam tecum merentur, quia ita in metrum aperte peccant. nam si oggannias με produci ante Λ, cachinnis excipieris ab intelligentibus: qui talia a grammaticastris sibi obtrudi non patientur. Sed tuum systema Anacreonticum talia permittit. at ideo insipidum & falsum est.

Oda

Oda XXXIX.

Σειληνὸν ἐν μέσοισι
mutat in Σιληνὸν δ' ἐν νέοισι,
Μιμούμενον χορεύσω.

de mutatione τοῦ μέσοισιν in νέοισι nunc nihil dicam. ad Anacreontem ostendam esse insulsissimam. Sed audi jam de vocibus Σιληνὸν δ' ἐν. illas dicit exhibere epitriton primum. υ — — — nunc quoque dicam nihil de ineptiis metri. modo mecum mirare stuporem Pavonis, qui, cum passim, ut in hoc loco, scribatur σειληνὸς, illam syllabam audeat corripere. *at in Hymnis* (sunt Bambalionis verba) *qui Orpheo adscribuntur vulgo, prima in Σιληνὸς corripitur. Quod si hic quoque factum putes, legere queas ordine probato & bono.* Sed ubi exstat ille Orphei locus. cur, Ocni fratercule germanissime, locum non adnotasti? Sed inquiramus in eum. en p. 150. Hymno in Σιληνὸν Edit. Eschenbachianae exstat talis.

Εὐαστὴς, φιλάγχυπνε, νεάζων οἷσι σιληνοῖς.

At, utut stoliditas insignis fidem superet omnem, non adeo stupidum puto, ut hunc locum sanum crediderit. Sed fide sublesta utens credulo lectori illudere voluit. nam eodem hymno praecedit

Σιληνῶν ἐχ' ἄριστε.

I. Casaubonus hunc locum dudum emendare conatus L. I. de Satyr. Poës. 78. ita. *Semper*, ait, *Sileni senes. Orpheus videtur* (in loco laudato) *Silenos juvenes facere. Sed locus interpretationis indiget & correctionis. nemo enim recte illa potest intelligere.* νεάζων οἷσι Σιληνοῖς. *lego.* νεάζοντ' οἷαι Σ. *& de Satyris*

capio, qui ad differentiam epistatae Sileni dicuntur Νεάζοντες. νεάζοντες Σιληνοί. *juvenes Sileni. sic initio hymni capiendum, ubi Silenus dicitur,* Σειληνῶν ὄχ' ἄριστος " fateor virum doctissimum vocem Σιληνοῖς non tetigisse. sed saltem hinc patet locum laborare. Si ejus interpretationi inhaerendum, ut versus salvus sit, potius legendum νεάζουσιν σιληνοῖς vel νεάζουσ' οἷς σιληνοῖς. Sed utrumque durius. prius malim. nam οἷς re vera abundat. Sic p. 102. tres Spondei finiunt versum, ut saepe,

Ταυροβόαν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων.

qui versus non mollior. & sane Orpheus non a talibus abstinet, & quis? ut p. 108.

Πάντα σοὶ εἰσί. τὰ πάντα σὺ γὰρ τάδε μοῦνη τεύχεις.

vide p. 112. in Rheam vs. 8. in Tellurem p. 122. 1. in Proserpinam 8. non durior certe versus hic illo Hesiodeo in Ἐργ. 354.

Καὶ δόμεν, ὅσκεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν, ὅσκεν μὴ δῷ.

Theogn. quater vel quinquies ita finit versum,

—— —— Πολυπαίδη ἀςῶν,

cum tamen facile aliter posset. quidquid sit, illudit Lectori, qui talia loca profert ad tam nova stabilienda.

Oda LVIII. 2. docet κάρα producere ultimam, & adducit Sophoclis & Aristophanis locum cum ipso versuum numero. miror insolitam diligentiam. Sed procul dubio ista loca furatus est. nam Maittairius Bax-

Baxterum docuiſſe ultimam produci annotavit. res eſt adeo nota, ut Proſodiae vulgares exemplum habeant ex Euripidis Hecuba vs. 442.

> Κόμιζ' Ὀδυσσεῦ μ' ἀμφιθεὶς κάρᾳ πέπλοις.

ubi Barneſius & eum temere ſecutus J. King edidere πέπλοις κάρᾳ. Vides, Lector, quam abſcondita doctos, quibus ſolis ſcribit, doceat Pavo. quae ipſae ſcilicet Proſodiae vulgares non ignorant. Sed unde tamen iſta duo loca ſurripuit, adhuc me latet. nam ejus diligentiae non debentur, ita vivam ac valeam. Unum modo invenio. citatur Sophoclis locus ad verbum in Lexicis, tantum non omnibus. de altero videndum.

Non ſterilis nobis Hephaeſtionis atque Anacreontis ager fuit, jam

> *Collibus e Calabris ſua conferat hordea Quintus:*
> *Hordea! non. lolium nam dabit illa ſeges.*

L. II. 421. 435. Νηρῆιδος occurrit. Rhod. Νηρεΐδος ſcribendum autumat. Dausqu. de συνιζήσει cogitat. Sed tamen cum Rhod. facit. Pavo. „*Stare poteſt ſuo jure* νηρηΐδες. *nam in* Δήϊος *centies corripitur prima.*" Bella conparatio. Δήϊος numquam literam E admittere poteſt. in Νηρηΐδες e contrario ipſa litera η eſt aliena. nam a Νηρεὺς venit νηρέος. & hinc Νηρεὺς Ionice νηρῆος. νηρηΐς. quod autem ad Δήϊος attinet, oſtendat locum, ubi δήϊος non pati poſſit συνίζησιν: & concedam primam corripi. Prima in Δήϊος ſemper longa eſt. homo neſcit quid dicat. Quid, quaeſo, opus tam dura fingere, cum Graeci paſſim Νηρεΐδες ſcribant! Moſch. II. 115. in omnibus Codd. quos vidi,

> Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπὲξ ἁλός.

apud Homerum νηρηΐδες ſemper producitur. ita Νη-

ρηίνη. Apud Euripid. Troad. vs. 2. ſcribitur in fine Iambi Νηρῄ-ων χορός. rempe religioni fuit Tragico Attico ſcribere Νηρεΐδων : nec Νηρηΐδων potuit ob verſum : confugit igitur ad Atticam contractionem. Sed abſurda Pavoni placent.

Ejusdem & pejoris commatos eſt, quod L. VIII. vs. 681. tentat.

Δμωάδες, καὶ πάντα πυρῆς καθύπερθε βάλοντο.

ubi optime Rh. Δμωϊάδες. Pav. *quod ego neſcio an alibi ita occurrat. accinit tamen* δμώιος. *quod in Anthologia exſtat.* (ut Scapula docet) *nam ejusdem commatis eſt* δμωΐας. (imo δμωϊὰς) *alias ſcribi poteſt αἱ δμωάδες καὶ,*" nonne egregium commentum, Lector!

At ad L. IX. 340. adeo miranda comminiſcitur, ut vix alio loco mirabilior ſit Pavus. ubi legitur

Ἀλλὰ δμωΐδεσσι παρευνάζοντο γύναιξι.

Dausqu. ſcribe δμωϊάδεσσι. recte. Pavum audi. „*ita ſcribas per me licet. ſubdubitabam tamen* L. III (ſcilicet tum nondum Calabrum ad L. IX. uſque perlegerat) *an forte* (attende Lector) *ſcribendum* δμωῖδεσσι, *ut circumflectendo ſyllaba brevis evadat longa.*" Concurrite omnes Grammatici & Grammaticaſtri: rem novam, rem inauditam, rem inviſitatam prius, accentum circumflexum in antepenultima, demiramini mecum. huic commento nullum ſimile vel ſecundum in toto Grammatico Orbe exſtat. imo ſimile & gemellum hoc ipſo in loco. nam addidit *brevem ſyllabam longam fieri circumflectendo.* En novam facilemque methodum carmina condendi. Si ſyllaba brevis obſtat, circumflecte: protinus tam longa fiet, atque ipſe longiſſimus & ſtolidiſſimus Pavo. magno ſane ſe commodo privant quidam poëtae Graeci hodierni,

dierni, qui ſine accentibus carmina edunt. nam ſic ſyllabas breves producere non poſſunt. ſuaderem igitur vel hac de cauſa, ne porro ita novitatum eſſent ſtudioſi, vel, ſi ita velint, nimis antiquitatem adfectarent, & publica potius & non incommoda via irent. Imo non novum hoc. nam addit Pavo „*non inprobabile hoc aut novum.*“ imo noviſſimum & inauditum. Nam ſyllabae longae circumflectuntur, quia tales ſunt, Pave. Quin circumflexum accentum ſyllabae ne quidem omni longae inponere licet; nedum ut ejus beneficio brevem poſſes producere. hoc omnem ſtoliditatem re vera ſuperat. Eodem loco ineptire pergit. L. III. *etiam* Δμωῖδες *reponi poſſit.*“ At, homo, δμωῖδι γιγνόμενος. in Anthol. L. VII. p. 466. ſcribitur. Sed quis ſani cerebri dubitabit δμωϊάδες & δμωιάδεσσι reponere! δμωὶς, δμωϊὰς. ut ναὶς ναϊὰς. κρηνὶς κρηνϊὰς. ληὶς, ληϊὰς. ſic ἀρηὶς, ἀρηϊὰς. quod in L. I. vs. 186. Nam ibi ἀρητίδος obtinet quidem, ſed

Ἀρηϊάδος βασιλείας

recte correxerunt Rhod. Scal. Salvinus. at ineptus Pavo non recepit. ibi quoque circumflectat & ſcribat ἀρηῖδος. & ſic ſyllaba longa fiet. vs. 316. recte ſcribitur,

Ὡς τῆμος Δαναοῖσιν Ἀρηϊὰς ἔνθορε κούρη.

Saepe autem Codd. in talibus errant. qualia non admodum etiam acutus Criticus facile percipiat & corrigat. Sic apud Apollin. L. I. 136. male pro Ναυπλιάδαο ſcribitur in Cod. ναυπλίδαο. talia conſervare in contextibus auctorum eſt putidae & Pavoninae ſocordiae.

Non diverſum quod rurſus blaterat ad L. V. 446.

ὃ τοκῆες τοῖς ἐπι. Rhod. recte τοκέες. ut τοκέων apud Homerum & alios. Pav. *η tamen ante ε corripi potest.*" rursus 565. ὑπ' ἄρηϊ δηώσασθε. Rhod. ἄρει. ut Il. B. 479. & apud alios. Pav. *adsentior, quamvis hic η etiam ab ι corripi potest.* non miraris acumen Criticum Pavonis?

L. VII. 556.

Κάλλιπεν ὀλύμποιο εὐώδεος.

Rhod. ὀλύμπου. & sic Sylb. recte. vel ὀλύμποιο θυώδεος. Pav. *Sed ευ ab ω sequente corripi potest.*" dactyli sane faciunt ad εὐρυθμίαν versus, sed talis dactylus ποιο ευ versum silice duriorem reddiderit. Grammaticaster novit diphthongos aliquando corripi ante vocalem: sed ista doctrina suo loco, quippe judicii omnis egenus, uti nequit. huc accedit intolerabilem sic hiatum effici. ο ευ. tertio ευ ita correptum debuisset ostendere. quod equidem fieri non negarim. sed ita sine causa fieri, imo cum damno versus non credo. πενθημιμερὴς caesura enim sic perit, quae trochaica caesura fit. quod leve per se: sed bonus poëta numquam talia adfectarit. Illud Theocr. Idyll. XXIV. 70.

Μάντι Εὐηρείδη, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

nominis proprii privilegio utatur. apud Orpheum vs. 601. legitur,

Ὄφρά κε μειλίξαιτο εὐσινίστοις ἐπὶ λοιβαῖς.

Sed cur non scripserim, ut semper μειλίξαιτ'? quod si Pavus contra stet: non succensebo, imo e collatione mea ei aliquid subministrabo, quod ambabus manibus amplexurus est. illa legit ὄφρα καὶ. eleganter,

ter, mehercule, & plane ad palatum Pavoninum; nam ſic erit Creticus ſive Amphimacer. Spero autem ita editum olim ab ipſo iri. vellem tamen una vocem illam εὐοίνιςος, quae me aliquantum inquietum habet, pro ſua eruditione explicet. ibi ergo ευ minime corripitur: quamvis Orpheus hic illic alioquin diphthongos breves reddat. ut vs. 1020. primam in αἰήτης. in loco autem Theocriti vocalis poteſt apoſtropho tolli. vel etiam obtinere locum: modo per Synaloephen accipiatur non obſtare verſui. Nam Synaloepha utuntur Graeci quoque. Eo ſtultius hic talia obtrudere, quia paſſim in Calabro, uti ubique, terminationes vitiatae ſunt. quod alibi obſervavit etiam Noſter. imo in hac ipſa voce L. I. 47. 152. vix quoque ſyllabas οιο in ultima caeſuram pati inveneris. licet etiam ſupra pag. 337. tale quid commentus ſit. at, Lector, ubi ita ſit, loci corruptionem merito ſuſpicaberis. ex. gr. apud Moſch. Idyll. II. 61. legitur,

χρυσοῖο ταλάροιο πέλεσκεπε χείλεα ταρσοῖς.

quamvis ibi longe tolerabilius caeſura in ο cadat, tamen locum eſſe corruptum, tres Codd. fidem faciunt: unus enim habet χρυσίου. alius χρυσοίου. tertius & longe praeſtantiſſimus, & cujus ope triginta belliſſimae lectiones poterunt reſtitui, habet χρυσείου. in his autem aliquantum haereo, non tam Pavonis cauſa refellendi, quam ut juvenes diſcant abſtinere a ſimilibus tentandis: & ne ubique licentias poëtarum inferciant, & ſine ulla probabilitate propugnent. relinquant iſtam ſtoliditatem Pavoni, qui ne quidem infimo Grammaticaſtro vel ludimagiſtro ſuffecturum judicium poſſidet, nedum ut a κρίσι, nobili illa animi facultate, nomen ſortiri mereatur.

L. VII.

L. VII. vs. 610. . . Κέλτον τε καὶ Εὔβοιον. Rhod. εὔβιον. Pav. *fors non necesse:* Εὔβοια . . *Herculis filia.* Εὔβοια *nutrix Junonis.*" An illas Εὐβοίας nostri cognatas putat? nam nescio cur earum aliter mentionem fecerit an modo haec nomina allegat, ut ostendat esse nomen usitatum. utrumque aeque stultum. nam Εὔβοιος nemo negarit forte posse esse nomen proprium, sed quaeritur, an corripi hic diphthongus ante vocalem possit. quin haec nomina feminina non satis ostendunt εὔβοιος dictum. masculina exempla adduxisse praestitisset. ut Ἀλφεσίβοια & Ἀλφεσίβοιος. erat enim nomen magis femininum, quia virgines Ἀλφεσίβοιαι laudabantur. vide Il. Σ. 593. & E. M. ita mater hujus Εὐβίου vocabatur Περίβοια. pro quo male in Aldina, ut obiter locum hunc tangam, editur. Τοὺς τίκεν ὑπερoιβία μιῇ. at bene Rhod. τοὺς τίκεν οἱ Περίβοια: conjectura non dubitabili. at audi Pavonem. „ *Mireris, Lector, Dausqueji ingenium & acumen.* (qui ἡ περίβοια & ἡ ἱερίβοια conjectans tamen in οἱ περίβοια adquieverat). *posui autem scripturam editionis Aldinae & Basileensis.*" vidistine aliquid putidius? aperte enim vitiosam scripturam invectat, ubi certa satis emendatio ad manum adest. nam οἱ περίβοια legendum, vel ἡ περίβοια: de ἠερίβοια tamen quoque cogitari posset. vide Schol. Il. E. 1389. Canterus quoque ἡ περίβοια. at quid addit. „ Rhod. *in sua dederat.* τοὺς τίκεν ἡ περίβοια." Somniculosior fuit, dum haec scriberet. nam ἡ περοίβια ibi legitur. est autem qui vult. ὃς ἔτεκεν Περίβοια.

L. IX. 260.

Ὁ δ᾽ εἰς κενεὼ δόρυ τύψας
Ἥρα Πηλείδαο παῖς, τοῖον τοι μῦθον ἔειπεν.

En versum mollicellum, utpote a Pavone expolitum,

Ἥρα παῖς Πηλεΐδου, ἔειπε τοῖον ποτὶ μῦθον.

Sane

Sane qui haec legat, necesse habet confiteri hominem poëtica non minus quam Critica facultate praecellere. nam in uno versu tantummodo duas diphthongos corripit: tantummodo geminas voces audacissime transponit. Sed diphthongos corripere ipsi tralatitium, & τοῖον saepe corripi facile monstraverit. quare etiam *hoc recipiendum videtur* homini, vel *alterum illud Rhod. sua opera interpolatum.* nempe Rh. proposuerat ἠέρα tollendum vel potius τοῖον. Pavus ait; neutrum abesse posse. ἠέρα certe non, nisi legatur εἰς κενεόν. quod illa falsa hypothesi nititur, ἠέρα pro *aëre* semper esse *masculinum.* at etiam *femininum* esse adstruximus Vanni p. 108. quibus addo hoc distichon ex Anthol. Ined.

Τέκνα ἐμεῦ μετ' ἔχητι βίον ζώοιτε κορώνης
Ἢ ἐλάφου, κενεὴν ἠέρα βοσκόμεναι.

vide quoque Anthol. Editam p. 433. ubi διὰ μέσσης ἠέρος. Quin vides hominem hoc in loco ipsum agnoscere muliebre secus. adeo sibi constat in eodem libro. Quare non video, cur non ἠέρα abesse posset, si etiam κενεὴν retineatur. alia ellipsi occurrit vox κενεὰν apud Theocritum Idyll. XV. vs. 95. Sed ego nolim ἠέρα removere. neque τοῖον abesse potest sine sensus detrimento. neque horridus Pavonis versus ulli nisi κακοζήλῳ placuerit. putarim vocem μῦθον esse e glossa. de ellipsi in μειλιχίοισιν egimus supra. Sic Bosius p. 52. ostendit similem in ὀνειδείοις. in αἱμυλίοισιν. κερτομίοισι. legerim igitur τοῖον πολέεσσιν. sic Latini. *Talibus atque aliis.* vide Ovid. 8. Met. 576. 863. Obstat autem quod in his exemplis pluralis numerus ubique obtineat. videtur tamen mollior ceteris medicina. quin τοῖον adverbii loco venerit habet & aliam expositionem Pavus. nempe conjiceret. ἠέρα

πη-

Πηλείδης τοῖον. si Πηλείδης pro quovis ex posteris Pelei dici posset. *Sed id ipsi incertum & minus probabile propter ambiguum, quod inde nasceretur.* Pyrrhus sive Neoptolemus igitur non recte secundum Pavonem *Pelides* ab avo vocaretur. Miror hominem. nam cum tam varius sit Proteus, in ignorantia tamen sibi semper similis est. te docebo ergo filium & nepotem saepe eodem nomine dici ab optimis poëtis. Ovid. L. XI. Met. vs. 389. *Aeacides illi.* ibi Aeacides est, Aeaci filius, Peleus. L. XII. 168.

Hoc ipsum Aeacides, hoc mirabantur Achivi.

ibi Aeacides est Aeaci nepos, Pelei filius, Achilles. & ita centies. Sic Graeci. Hesiodus fragm. 161.

Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ.

ubi Πηλεὺς & Αἰακίδης idem: nec potest cogitari de Achille. nam est fragmentum hoc ex Epithalamio in nuptiis Pelei & Thetidis: quibus Achillem interfuisse nec ipse Pavus, qui tot absurda profert, dixerit. Αἰακίδης pro Achille, forte noverit, si Homerum legerit. Sic in Hesiodi Scuto Herculis vs. 112. Amphitryon vocatur Ἀλκείδης, cum passim apud Graecos Latinosque alioquin Hercules sic vocetur.

Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο.

id est, Herculem & Iolaum Amphitryonis filium & nepotem. Quod si Miscellanea nostra diligentius excussisset, ibi observatum invenisset Vol. I. Tom. II. p. 214. saepe auctores sibi in his patronymicis multum permisisse. videatur quoque Celeb. P. Burmannus ad Gratii Cyneg. vs. 103. nec hic ambiguum pepererit: nam Achilles jam Libro III. occisus & crematus fuerat. In his autem omnibus nullo judicio poëtae facili intolerabilem duritiem adfricare cona-

conatur. videamus peccata alius generis.

Supra tetigi ineptam διαίρεσιν. en non minus ineptam συναίρεσιν. L. X. 65. legitur

. . . οἱ δ' αἶψα συνήϊον ὀτρύνοντες
Ὑσμίνην. δεῖζην γὰρ ἄγε Θεὸς εἰς μέγα ἔργον.

Multa verba hic perdit. Brodaeus, referente Rhod. δῆειν γρ. Sed id jure displicet. quid Pavunculus novi? „ *lege*

Ὑσμίνην. εἴσην γὰρ ἄγε Θεὸς εἰς μέγα ἔργον.

nam, ait, ἴση ὑσμίνη. *aequalis pugna fuerat.*" De re nondum sollicitus sum. Sed dic, insulse, ubi invenisti εἴσην. nonne meministi semper apud Homerum, & alios hanc vocem mediam producere. an contrahendas dices syllabas. at ubi haec vox sic exstat, Lapis? Cur tunc non ἶσος scripseris, ut ipse tuus auctor ea locutione utitur L. XI. vs 237. ἐκάθεξε δ' ἴσην ἐτάνυσσεν Ἐνυώ Ὑσμίνην. cur hoc non sumsisti? sed εἴσην placuit, quasi accedens magis ad lectionem proditam. Hoc igitur loco poëta εἶσος usus fuerit, in reliquis ἶσος. quam absurda audet! imo quod vel vitiosissimum in hac emendatione: ne Graeca quidem est. nam δαὶς εἴση. ναῦς εἴση. φρένες εἶσαι. alia longe ratione dicuntur. & his substantivis paucissimisque forte aliis haec vox consecrata. ne jam loquar de contorta constructione. mox tentat δεινὰς. quod aeque fatuum, sed sublectum Sylburgio, qui adscripserat: „*mendum in hac voce. forte* δεινὸν." nec id placet. Scalig. δεινὴ γρ ἄγεν Θεός. optime sane. ut δεινὴ Θεὸς & Ἐνυώ eadem sit. eadem quoque quae supra vs. 53. Τοὺς δ' ἄγεν εἰς ἕνα χῶρον ἔρις μεθέπουσα κυδοιμόν. Intelligeretur tum ἐκείνους, αἰζηούς. ut saepe. Quin explicet mihi Pavo locutionem, ἄγειν ἴσην μάχην εἰς μέγα ἔργον. nam ἄγειν hic significare debebit, *convertere; mutare*

mutare in: deducere: At quid mutabitur? ὑσμίνη ἴση & μέγα ἔργον eſt res eadem: *pugna aequalis: pugna ſtataria:* nam quando neuter cedit, re vera *magnum oritur praelium.* ἔργον hic *praelium*, uti centies. quod ſi ἄγειν ita ſignificare poſſit, quod Pavoni monſtrandum fuerat, verum ita omnes difficultates ſolet tranſilire, nec curat barbarene an Graece ſui auctores ſcribant, ſi ita ſignificare poſſit, cogitarim legi poſſe

φύζαν γὰρ ἄγειν Θεὸς εἰς μέγα ἔργον.

nam re vera, licet in contraria mentiatur Pavo, Trojani languidiores facti Polydamantis oratione confirmari neceſſe habuerunt. vide vs. 7. & 46. lubenter tamen Scaligero deceſſerim.

At permitteremus tamen diphthongos ſic corripi ante vocales, & novas fieri: modo antiquo exploſo errore, eas non etiam ante conſonantes corriperet. Nam ab eruditiſſimis viris P. Francio, R. Bentlejo, G. Arnaldo † ad liquidum eam rem perductam reor, ne in poſterum quis, corruptis locis innixus, contendat ΑΙ & ΟΙ poſſe corripi ante conſonantem. tulerim tamen etiam, ſi quis in marmore, ſi quis in antiquo Codice tale quid reperierit, ut lectionem ibi inventam propugnet. Sed quis ferat tales corruptelas in iis locis induci, in quibus omnes editiones & Codd. quantum ſcimus, in contrariam lectionem conſentiunt. Quid enim!

L. VII. 400. lego.

Τοῖσι δ' ἄρ' Ἰδαίων ὀρέων φαίνονται κολῶναι.

φαίνονταῖ, ſane flagitium Pavone plane dignum; cum Aldina,

† Francius in Bello Liter. Bentlejus Callimachi Hymn. I. 87. Arnald. Animadv. VI. 29.

Aldina, Rhodomanni, omnes φαίνοιτο recte exhibuerint. quales jam Sycophantias hic comminiſcetur! an culpam in operas conjiciet? an putida mendoſarum lectionum ſtrue errorem tegere ſataget; ut ita viris laudatis & ſanae rationi obloquatur? Ut autem aliquot data occaſione loca hujus generis tangam. Apud Diodorum L. III. C. 66. rectiſſime Arnaldus primo verſu legit

Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσσῃ.

Sed ſecundo legendum potius videtur

φασ', οἱ δ' ἐν Νάξῳ. non φασὶν, οἱ ἐν.

vide quae obſervavimus p. 249. de apoſtropho.
Manethon L. II. 415.

Αὐτῶν κε κτῆσιν μινύθει καὶ πατρώϊον οἶκον.

putat Erud. Arnaldus legendum πατρῷον οἶκον quod admodum durum. potius πάτριον vel πατρικὸν legendum. nonne millies ſynonyma mutantur! quin illo καὶ carere poſſe videmur, ut πατρώϊον οἶκον per adpoſitionem intelligatur. Sed lubenter etiam ſeculo plane a puritate digreſſo haec & ſimilia cum laudato Arnaldo tribuerim. nam ſi non totus fictus, ſaltem interpolatus auctor eſt. quam facile alioquin L. V. 257. ſcribere potuiſſet,

Μύελον ἀξιφαοῦς μήνης ὑποδέξεται ὄμμα.

In Arati Phaen. 573. Cod. exhibet Bentleji Emendationem.

Ἥμισυ μὲν κεν ἴδοιο μετήορον, ἥμισυ δ' ἤδη.

L. IX. 342. legitur

Πέρθοντες πότε γαῖαν ἀρηιφίλων Θρηίκων.

Pav. *Media in Θρηίκων corripi solet: quare versus non est sanus* " restituit igitur

Πέρθοντες πότε γαῖαν ἀρηιφίλων μάλα Θρηκῶν.

illud πότε redonandum Pavoni. sed magis illud μάλα. nam versus est sanissimus. & mentitur inpudenter cum dicat Θρηίκων corripi solere. corripitur sane: sed & saepe producitur: & dubium mihi, quae prosodia saepius obtineat. en pauca e multis exempla. Alexander Aetolus apud Theonem Smyrnaeum. vide Thomae Galei Scriptores. Poët. p. 149.

Πέμπτος δ' αὖ πυρόεις φωστὴρ Θρηίκιος Ἄρηος.

Callim. in Dian. 114.

Αἵμῳ ἔπι Θρήικι τόθεν Βορέαο καταΐξ.

Apollonius I. 24.

Καλλιόπη Θρήικι φατίζεται εὐνηθεῖσα.

632.

Δείματι λευγαλέῳ, ἐπεὶ Θρήικες ἴασι.

apud quem L. I. 821. & L. IV. 288. male scribitur Θρηΐκων. ibi enim reponendum Θρηκῶν. ut I. 923. nisi cum Pavone nugari velimus, & Θη ante ἰῶτα posse corripi statuamus. ut in Δήιος. Νηρηΐδες. vide Eustath. & Barnes. Il. B. 544. p. 282. Nicander Theriac. 49.

Ὃν πόντον καλέουσι, τόθι Θρήικες ἀμορβοί.

Op-

Oppian. I. Κυν. 172.

Ἴονες, Ἀρμένιοι, λίβυες, θρήϊκες, ἰρεμβοί.

qui aliquando etiam corripit. Aratus Phaenom. 355.

Ἡ μὲν γὰρ Θρήϊκος ὑπὸ πνοιῇ βορέαο.

Crinagoras in Anthol. ined.

Κῆμοὶ γὰρ Θρήϊκι διωκομένῳ ὑπ' ἀήτῃ.

Simonides Anthol. ined.

Θρήϊκαν κύρσαντα λέχω, πατρὸς δ' ἐκλείνον.

ubi tamen Θρηικίῳ Cod. Palat. Et Gujetus volebat. ita igitur legatur. Dionyſ. Perieg. 323. quod exemplum Proſodiae habent,

Αὐτοί τε Θρήϊκες ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες. & vs. 575.

An adhuc ais, Pave, Θρήϊκες corripi ſolere. & ne cauſere, Calabrum ita factitare, quod quam verum ſit, neſcio, ſcias Oppianum, Dionyſium aliosque modo corripere, modo producere. At forte inperitiſſimus homo offenſus fuerit Spondaico verſu, quaſi illos non multos haberet: quaſi L. XIII. 11. non longe duriori patrocinium praebuiſſet contra juſtam Rhod. accuſationem.

Ἀμφιπεριστρωφᾶσα ἀνὰ πόλιν. ἀχλὺς δ' ἔστι.

ubi Rh. volebat. ἔστι δ' ἄρ' ἀχλύς. ubi ait. „ *Non necesse, nam in quinta ſede uti potuit Spondeo. verſus minus jucundus eſt fateor; ſed tales in his plures.*"

tales adduxisse decebat. Scal. Rhodomanno favet. vide quae diximus supra p. 374. sic Moschus Idyll. II. 97.

Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο. φαίης κ' αὐλῦ.

ubi Codd. tamen valde turbant.

L. XII 300. rursus Mysorum instar de versuum rythmo judicat.

Πατρὸς ἐῦ. τοὶ δ' αἶψα καὶ αὐτοὶ θωρήχθησαν.

„ *versus ingratus:* ait, *an tamen mavis* αὐτοὶ ἰθωρήχθησαν." nescitque ita versum longe ingratiorem reddi. vide Il. Α. 11. 226. Β. 340. 718.

At in vocis quantitate se longe turpissime dedit L. XI. 120.

Θλάσσε περὶ πληγῇσι. μόρος δ' ἐκίχανεν ἀρητός.

Rh. ἄφυκτος pro ἀρητός. quia nempe ἀρητὸς, semper primam producit Dausqu. ἀτηρός. aeque prave. nam ἀτηρὸς ab ἄτη; producitur: quod Pavus debuisset animadvertisse, si prosodiam vocis non ignorasset. nam hic jure reprehendere potuerat, quem nulla de causa saepe traducit. idem conjicit, aliquanto melius μόρος δ' ἐκίχανεν ἄρ' ἦτορ. at quid hic porro accidit? etiam primam in ἀρητὸς produci ignoravit Burdo noster: & ideo sic infit: „ *cave mutes.* μόρος ἀρητὸς *optime dicitur : fatum lugubre, noxium, deprecandum. ab* ἀρὴ *&* ἀράομαι. *nihil notius Graece doctis: quare Rhodomannum vocem mutasse miror.*" Nonne haec digna illo haud tumultuarie Graece docto Pavone? nam ἀρητὸς etiam in compositis producitur. ut πολυάρητος bis in Odyssea. imo ἀράομαι & καταράομαι verba semper ibi pro-

producuntur. ἀρητὸς item nunquam aliter apud Homerum occurrit. sic ἀρητήρ. sic nomina propria ἀρήτη. ἄρητος item semper producta. at in addendis hunc locum iterum tangi video. forte ibi vitium agnovit & emendavit! En verba. „ Nam ἀρητὸς *versus etiam non respuit, ut adparet ex* καταρατος *&* ἀρῆς *Homerico* "

Vix contineo me quin inpudentissimo sycophantarum omnibus diris καταρῶμαι. ut lectori illudere non veretur! nonne fere putares κατάρατος apud Homerum inveniri & syllaba penultima correpta ? Nusquam illud vocabulum exstat apud principem poëtam. Sed dicet, τὸ *Homerico* retuli solum ad τὸ ἀρῆς. at, Sycophanta, nisi tuas fraudes sciremus, & memores essemus, quid feceris in gl. illa Labbaei *divus* ὁ ἱερὸς, ita crederemus. jam tui doli & fascinationes nimium nobis innotuerunt. imo illud ἀρῆς, quod laudas, ne quidem Homericum est: & rursus lectorem credulum fallis, quasi ista vox brevis exstaret apud Homerum. nam ut voces laudatae numquam apud ipsum breves in hac syllaba inveniuntur : ita nec ipsa vox ἀρὰ usquam sic occurrit. vide Il. O. 598. Apoll III. 712. & sic ille quoque ubique. sunt sane duo triave loca apud Homerum controversa, ubi ἀρῆς corripi videretur; sed qui haec loca advocas, nonne tibi incumbebat, ea in tuam sententiam adserere, si posses: conari saltem deceret, ea quovis modo distorquere, ut tibi faverent. Primus locus Il. Σ. vs. 100.

Ἔφθιτ'. ἐμεῖο δ' ἐδησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.

ibi sane editur ἀρῆς & βλάβην interpretantur. at Aristarchus jam olim ἄρεω legebat. & recte Barnes. & Clark. ἄρεως vel ἄρευς legendum autumant. Nam ibi Achilles queritur apud matrem Thetin, sibi non li-

licuisse *bellum*, *Martem* a Patroclo arcere. Odyss. X. 208.

Μέντορ ἄμυνον ἀρῆν, μνῆσαι δ᾽ ἑτάροιο φίλοιο.

Sed ibi ne dubitandum quidem, quin Ἄρην legendum sit. ita quoque Odyss. P. vs. 538.

Ἄρην ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.

ipsum verbum ἀμῦναι eo ducit. vide Il. M. 334. Π. 512. Ω. 489. & egregie confirmat hanc suspicionem locus Il. Ξ. 485.

Γιωτὸν ἐνὶ μεγάροις Ἄρεως ἀλκτῆρα γενέσθαι.

uti ibi princeps editio, Juntina accuratissima, Barnesius & Clarkius. nescio an in ullis ἀρῆς & μεγάροισιν, nec tanti est ut inquiram. in Theogon. Hes. 657.

Ἀλκτὴρ δ᾽ ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.

Sed nullus dubito, quin & ibi ἀρεῦς vel ἄρεος legendum ipsum epitheton masculinum eo facile nos ducit & suspicioni favet. Nec aliter in Scuto Herculis, de ipso Hercule vs. 29. legendum.

Ἀνδράσι δ᾽ ἀλφηστῆσιν Ἄρεως ἀλκτῆρα φυτεύσῃ.

vide Barnes. laudatis locis & Odyss. T. 404. ubi docet Scenicos ἀρὰ corripere, & sic κατάρατος. Sed illi quantum ab Homeri prosodia abierunt, qui passim Ἀχιλλία in ultima syllaba & similia producant! ut probabile omninó sit ἀρὰ nusquam correptum ab Homero fuisse. nonne decuerat ingenuum virum de dubia lectione admonuisse lectorem? Sed corripiatur

piatur. idem de ἀρητὸς ostendere debuerat, jam tum sub textu Calabri; & non *mirari mutationem* summo jure a Rhod. inductam. certe tum omnino ignorasti primam produci in ἀρητὸς, ut adhuc ignorasti in ἀτηρὸς. in primis autem miraculo est, hominem in hac voce adeo crasse erravisse, cum ipse jam ad Menandrum p. 127. Clericum condemnare coactus fuerit, qui καλάεργτος in ultimo Iambi pede posuerat. quomodo autem hic locus restituendus sit, me nescire fateor. mors multis epithetis donatur: non difficile aliquod excogitare. at tales conjecturae profecto valde arbitrariae. nec, si iis abstinerent, multam reprehensionem mererentur Critici.

Ultimum specimen inperitiae Pavoninae in re metrica, quod huic capiti adtexturus sum, & pravi animi hominem, & plagiarium, & ineptum exhibebit simul. L. I. 287.

Ἐν γὰρ οἱ στέρνοισι θράσος βάλε τριτογένεια.

Pavo. *Ἐν γὰρ & hic & alibi in his libris Spondeus est: an vi spiritus asperi? ita videtur. nam alias fulcrum esset adponendum.*" haec pauca verba nos multa docent. primo γὰρ *οἱ in his libris* esse Spondeum: non in aliis. deinde id fieri vi spiritus asperi. At si id fit *vi spiritus asperi*, cur non semper ille spiritus eandem vim exserit. tertio. *fulcrum esse* adponendum. egregia & plane poëtica doctrina! ubi syllaba brevis vobis molestias creat, poëtae, fulcrum adponite & res tuta erit. o lepidum caput Corneliolanum! haec notes Lector, sed sequentia in primis: quorum caussa hanc rem hic tango. L. III. 139.

Πηλείδης. ἔτι γὰρ οἱ ἀμαιμακέτοις ἐνὶ γυίοις.

Pav. γὰρ *hic etiam producitur ante οἱ. diximus supra.*

& ὐ τῷ οἱ *similiter sequitur* vs. 152. nempe Lectori obliviosο diffidens, rursus idem monendum duxit. at, negligentissime Pavo, scias, jam ter & amplius idem occurrisse, nec tamen id a te animadversum vel indicatum. Lectoremne stipem tibi similem putas, ut ubi bis ter aliquid occurrat, id per se non possit observare, praecipue semel monitus? occurrit enim L. II. 81. 332 L. III. 42. 643.

Rursus L. VI. 27. Ἐῤῥέτω. ἐκ τῷ οἱ. Pav. *τῷ οἱ hic etiam Spondeus est. dixi ad* L. I. „ nempe post duos libros oblitus jam erat Lector. tamen non monuit rursus occurrere vs. 370. sed L. IX. 25. notulam rursus repetiit. Δὴ τῷ οἱ. *τῷ οἱ Spondeus hic.* rursus L. IX. 63. L. X. 237. *nota τῷ productum ante οἱ.* „ At, putidissime annotator, jam vicies id notavimus. & tamen rursus eodem libro post paucos versus vs. 260. miserum lectorem obtundis, ὐ τῷ οἱ *ὐ τῷ hic iterum Spondeus est.* & sic per sequentes identidem libros. Vidistine, Lector, aliquid magis insipidum & exoletum, quam repetitione ejusdem rei, tam minutae, decies & amplius in eodem auctore patientiam Lectoris extendere & defatigare? At dices quoque: cum alia quae ad metrum spectant, in Calabro raro tangat, unde ad has voces τῷ οἱ ita adhaesit? dicam, Lector, Sylburgius in omnibus his locis, non uno excepto, fulcrum subponendum duxit. eum hic tacito nomine tam putide refellit in tribus quatuorve locis etiam Scaligerum. Furemne igitur ingratum agnoscis, Lector? Et hinc patet jam Sylburgium fuisse penes eum, cum in ipso libro primo versabatur. cui igitur omnia debentur, quae Pavo sibi vindicavit, sane quam plurima. at de his videbimus. nam sic solet ille editos ineditosque doctorum omnium labores simul carpere & expilare. mirare autem Pumicis nostri ariditatem: qui cum toties hoc observet, Lectorem non doceat,

doceat, an ſit hoc peculiare quid Calabri & forte inſolens: an potius uſitatum aliis & optimis. dicam igitur ego. voculae οἱ ea vis eſt propter aſperitatem ſpiritus peculiarem: ut ſaepe producat ſyllabam: vel etiam eliſionem inpediat. & quamvis aliis quidem adſpiratis vocibus haec vis aliquando ineſt: certe tamen non tam frequens. exemplis patebit. vocula deinde γὰρ propter aſperam literam in fine huic οἱ praemiſſa ſic facillime producitur. imo rarius hic corripitur apud Calabrum. quod dixi, exemplis evincam. Heſiod. Θ. 56.

Ἐννέα γὰρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεύς.

Scuto. 20. Ὣς γὰρ οἱ διέκειτο. 69. Αὐτὸς γὰρ οἱ ἔπωρσε. Orpheus de Achate. p. 230.

Ἐν γὰρ οἱ δήεις ὀρόων ὑάλωπιν ἴασπιν.

Oppian. ille Pavunculo dilectus poëta, II. Hal. 426.

κύντερον. εἰ γάρ οἱ τις ἐνιψαύσειε πελάσσας.

vs. 433. Ἔλθοι. τοῖον γὰρ οἱ ἐπαχθέα. Wintertonius, ſua laude non fraudandus, ad Scuti Herculei locum. ter γὰρ ante οἱ produci obſervavit apud Apollon. I. 526. Ἐν γὰρ οἱ δόρυ. 1231. Πρὸς γὰρ οἱ δινόμενος. III. 87. Ἐν γάρ οἱ κείνη. His adde L. II. 503. III. 1139. L. IV. 549. 1274. 1733. 1470. ubi Cod. e ſententia Heracleontis habet γάρροι. vide pag. 335. Vanni. Hinc habemus Il. E. 4. Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθος. non Δαῖεν. Apoll. I. 43. Αὖ βαρύθεσκε οἱ ἤδη. inde apud Aratum Phaenom. 569. etiam in Codd.

Οὔ οἱ ἀφαιρότεροι ὅτε καρκίνος ἀντέλλησιν.

Apoll. II. 290. Δώσω ἐγών, ὡς οὔ οἱ ἔτι. & ſic reſtituendum L. III. 470. Οὔνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε. ubi male

οὐχ. in Stephan. & Lugd. ſed recte in prima. in Aldin. Baſil. & Francof. οὐ. ut Il. Α. 114.

Κουριδίης ἀλόχου. ἐπεὶ οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων.

nam in ἕθεν idem ſpiritus aſpero aſperior, ut videtur. Dionyſ. Perieg. 1027.

Οὔ οἱ ἔνλω, μῆνιν καὶ ἐοῦ δειδίσσετο πατρός.

aliae editiones ibi οὐχ. Sed ſic Codd. tres vel quatuor. recte quoque ita doctiſſimus J. Hudſonus. hinc jam Pavunculus ſuum bis repetitum οὐ αἰθάναἶον coloret. nam habemus hic οὐ ante vocalem. & huic voci οἱ talem peculiarem vim ineſſe etiam patet, quia ex. gr. apud Dionyſ. mox verſu 1135. habemus οὐχ ἅμα. non οὐ ἅμα. ἅμα quidem adſpiratur: ſed non tanto flatu. & ſic in aliis. hinc ſaepe videtur fere conſonantis vim habere. inde Il. Ε. 7. Τοῖον οἱ πῦρ δαῖεν. inde Il. Ζ. 194. Καὶ μὲν οἱ λύκιοι, quam tu ad Hephaeſtionem p. 8. vocas inſolentem productionem, & lectorem hiantem deſtituis, alias cauſam dicti daturus. Sed ſic Theocr. XVII. 82. Τρεῖς μὲν οἱ πολίων. tu inſolens ergo ipſe. temere nimis quoque Barneſ. apud Homerum μὲν repoſuit: & recte eo nomine reprehenſus a Clarckio. vide Il. Γ. 195. Apoll. III. 137. χρύσεα μὲν οἱ. 683. ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ'. non negarim quidem aſpirationem in aliis vocibus aliquando eamdem producendi vim habere, ex. gr. in γὰρ ὅγε Il. Α. 342. & ſimilibus. ſed non eam, ut exempli gratia οὐ non mutetur in οὐχ, vel Ν ἐφελκυστικὸν negligatur. quare ex his liquet voculae οἱ peculiare quid in hiſce ineſſe. quaedam de vi adſpirationis in aliis vocibus habet Erud. G. Arnald. Animadv. C. VII. p. 39. videtur tamen aſpirationi non nimis facile ea vis tribuenda. & omnino nunquam ſaltem videntur emendationes inſtituen-

tuendae, quae hoc fulcro opus habeant. nedum ut putidiſſime particulas γὲ τε ubique intruderemus: ut paſſim infrunitus noſter Criticus facit. occurrit Il. X. 307. Tὸ οἱ ὑπὸ λιπάρlω. ubi alii τὸρρoι. & vidimus id antiquis Grammaticis placuiſſe. Clarkius putat pronuntiatum quaſi τoWWoι. ſane ita τὸ facillime producitur. at ex. gr. in Il. E. Δαῖε οἱ ἐκ. ſi ibi etiam fingam pronunciatum ΔαιεWWoι verſus claudicabit. nam habebimus Antibacchium — — υ pro dactylo. quare ego me hinc nondum expedio. Digamma Aeolicum hic forte locum olim habuerit: quod non modo vocalibus, ubi aſper ſpiritus erat, ſed etiam ubi lenis erat praeponebatur. imo & in mediis vocibus ante vocales ponebatur; ut ΛαϝoκoϝωΝ. unde forte illud ἀϝυτο in Inſcript. Deliaca lucem acceperit. Priſcianus pag. 546. hujus ipſius vocis, Νέσoρα ϝῦ παιδὸς meminit. & mox addit, ϝ *digamma Aeolis eſt, quando in metris pro nihilo accipiebant.*

ϝ αμμες δ' ϝ ειρήνlω. τὸ ῆ τ' ἄρ' θέτο μῶσα λιγαῖα.

in Cod. meo Priſciani ſic habetur ϝ. nec dubitandum quin apud Apollonium Dyſcolum ϝοι pro οἱ, minime pro μοὶ, occurrat. vide Sapphica Wolfii p. 20. Videtur autem doctiſſimus Bentlejus eam ſententiam fovere, ut Homeri carmina etiam his literis indigere arbitretur. id colligo ex loco ejus commentarii in Miltonum ad L. IV. vs. 887. ubi Homeri locum ſic exaratum video.

Νῦν ἄφρονι φωτὶ ϝέοικας.

qui utinam ſpem, quam de nova Homeri ἐκδόσει excitavit, expleat: & in his aliisque multa optimae frugis nos doceat: ex hujus viri enim unica pagina plus diſcere licet, quam ex omni charta, quam un-

quam

quam Pavus commaculavit & disperdidit. nam ubi errat & audacior etiam est, docte errat & feliciter saepe audet. quamvis autem adspirationis vim libenter agnoscam: tamen non ausim ita confidenter pronuntiare cum Pavunculo ad L. IX. Calabri 443. in Οἱ δ' ἄρα Ἑλλήσποντον, *vocales ne quidem concurrere.* nam certe Quinti tempore, uti conjicio, aspiratio pro litera amplius non habebatur, ideoque re vera concurrebant, licet spiritus hiatui mederetur. ideo quoque minime probavi quod L. V. 410. scriptum reliquerat χεῦε ὅτ'. nam in ὅτε & οἱ non eadem vis spiritus: id ex exemplis patet. ubi monstravit toties ante ὅτε apostrophon, N ἐφελκυστικὸν & literam adspiratam χ neglectam, in isto loco non solum nimis diligentem fuisse Scaligerum & Rhodomannum dixerim, verum etiam errasse: sed simul etiam Pavum nugatum, qui hic hiatum agnoscit, & valde adfectate, ut solet, eum *non indecorum* praedicat. haec occasione Prosodiae in γὰρ οἱ. quam vicies taedio cum magno tetigit Pavo, nec semel explicuit, & ignoravit apud omnes fere poëtas exstare. id autem ex his commonstratum reor, productae γὰρ voculae causam esse asperrimum in οἱ spiritum, & asperitatem literae P aliquid, non multum adjuvare. nam in μὲν, τοῖον, ὃ, δαΐε, βαρύθεσκε vim similem adspirationis in οἱ observavimus. unde colligitur ab hac voce οἱ, non a voce γὰρ productionem oriri. Quidquid sit, res nota jam & certa γὰρ οἱ, μὲν οἱ, recte Spondeum reddere, & putide vicies tam sicce id inculcasse Pavum.

En tibi Lector monstrosissimorum in re metrica vitiorum seriem non modicam: nec tamen haec sentina exhausta est. earundem & aliarum specierum quam plurima passim in ejus scriptis occurrunt ignorantiae & stupiditatis documenta. Sed haec sufficiunt hoc in loco, ut arbitreris, quam idoneus homo

mo hic fuerit Hephaestioni illustrando, qui metricam veterum scientiam libello docto complexus fuit: quam aptus, qui poëtas edat: qui lyrici carminis leges constituat. Sane a renatis literis non crediderim hominem exstitisse, qui hac in re tot absurda tanta cum confidentia tradiderit. Sed jam ipsum Hephaestionem adgrediamur. At, quod commode incidit, promiseram etiam ostendere, quae sit ejus peritia in poësi, & in re metrica Latina. En pransi parati sumus. nam nisi ita essemus, Augiae hoc stabulum tangere non auderemus.

Si tibi ad manum Anacreon est ex corruptione Pavonis, eum inspice p. 181. quae pagina cum 182. 183. insumuntur in Arnobii & Clementis duobus locis, petitis ex Orphicis, misere distorquendis & contaminandis. nam ipsa crisi nihil audacius, nihil inscitius. quae porro adjicit in viros doctissimos sunt injuriosissima: quos tamen ad verbum ibi compilat. cetera sunt putidissima & obscoenissima. ergo ita pro domestico suo fastu ingreditur. „ *Visne aliud dum in his sum. Quod Cupido & Iacchus, ut Dii juvenes, tangebant manu, si vetulum esset & decrepitum, statim ipso tactu fiebat vegetum & juvenile: ita* (certe si id concedimus, quod demonstrandum erat. rursus hic ut plerumque *principii petitio* in hisce. Nam Apollo, ipsa Hebe etiam juvenes dii. cur illis ea vis non adscribitur? imo nusquam Cupidini & Baccho ea facultas adscribitur nisi in cerebello hoc phantastico?) *ita nullo negotio illustrare possum celeberrimum illud fragmentum Orphicum, quod Graece apud Clementem Alexandrinum* (cur Ignavus loca non adscripsit in Lectoris commodum? est in Cohort. ad Gentes p. 17 Edit. Potterianae. cur non meminit loci Eusebiani in Praep. Evang. II. c. 5. p. 42. Edit. Stephan.?) *Latine*

tine vero apud Arnobium exstat (adverſ. Gent. L. V. p. 175.) *& omnes viros eruditos a renatis literis fruſtra torſit. videamus breviter. Graecum ita legendum eſt.* [edidi ut legitur apud Clementem]

Ὣς εἰποῦσα πέπλους (1) ἀνεσύρετο, δεῖξε δὲ πάντα
Σώματος οὐδὲ πρέποντα τύπον. παῖς δ' ἦεν Ἴακχος,
Χειρί τέ μιν (2) ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις.
(3) Ἠ δ' ἐπεὶ οὖν (4) μείδησε θεὰ, μείδησ' ἐνὶ θυμῷ,
Δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος, ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο.

putares multa hic emendari. imo tantum unicá vox in verſiculo tertio. quippe nomen *Baubûs* corrumpit in adjectivum ἄνυς & proin κόλποις in κόλπους. *Nam peſſime ſic exſtat & ἄνυς minima mutatione elegantiſſime legit; κόλποι enim vetularum tales. legi etiam venuſte poſſet, βαιὰς. ut exile illud contrarium denotaret* τοῦ βαθυκόλπου. (contrarium τῷ *largius illud*, quod *viſu non ingratum* in Thelxinoe pronuntiavit ad Ariſtaenetum).

Verba Clementis ex verſione Pavonis ſunt. *Sic locuta veſtem adtraxit, & oſtendit omnem corporis figuram minime venuſtam:* (imo indecentem: non ſine dedecore oſtendendam) *puer vero Iacchus aderat, manuque eam ſuccutiebat ridens ſub aridos & emaceratos ſinus: Quod, ubi vidit Dea, ex animo riſit, & accepit varium vas, in quo erat Cyceon.* pergit. *Attracta veſte adparuit pars illa corporis, qua mulier erat Baubo* (at homo qui hic mentionem facis Baubûs

(1) ἀνασύρατο. Euſeb. & Clem. Ed. Morell. (2) ῥίπτασκε. Euſeb. (3) Pavus inepte Ηδ'. (4) Salmaſ. in Plinian p. 528. εἴδησε. ſed ἐνίδησε in prima Exercitt. Edit. videtur fuiſſe. has autem tres lectiones, duas ſaltem, Pavus ſibi vindicavit mentione nec Euſebii, nec Salmaſii ulla facta.

bûs, quam ex hoc carmine removisti ipse?) *non venusta & decora, ut in virgine juvencula, sed horrida & deformis, ut in anu decrepita esse solet* (ad inspectionem loci, credo, aliquando missus fuit homo putidissimus) *hanc tamen blande tetigit Iacchus* (Venerandus Pavus juvenculam mallet) *adstans, & anum sub sinu palmula* (blandule) *succussit. quod cum videret Dea, mirata est in juvene* (modo puero), *& levato dolore risum ei extorsit* (quis hanc stribiliginem intelligat! quo respicit illud *ei.* an *juveni* Baccho an *Bauboni?* quae balbuties! *quod* nimirum sumit in prima periodo in accusativo; in secunda subintelligit in nominativo.)

Ut autem haec Lector melius capiat. ex Eusebio & Arnobio patet Cererem in luctu fuisse, & noluisse potum a Baubone praebitum bibere: quod Baubo indignata, id fecit, quod tam enucleate a Pavone narratur: dea autem risit & bibit. vides autem, Lector, ne verbum apud Clementem, neque etiam apud Eusebium fieri de ista virtute Bacchi, qua tangens omnia juvenilia faciebat. nam κόλπους ἄνους, unde aliquid tale vi maxima extrahi posset, ipse fabricatus Pavo. μὶν respicit τὸ τύπον. τὸ τύπον Ἴακχος γελῶν ῥίπτασκε ὑπὸ κόλποις Βαυβοῦς. vs. 4. compara cum Il. A. 596.)

Pergit. *Haec simplicissima est verborum sententia. quam Enarratores ad mentem Orphicorum mox interpretamentis suis exornarunt paululum. Istam scilicet contrectationem & succussionem Iacchi, qui in Theologia Orphica non erat alius ab ipso Cupidine* (hoc non erat commonstrandum scilicet! nam pueri sciunt) *ita explicuerunt, ac si pars vetulae ea formam mutasset statim, & ex decrepita facta fuisset juvenilis. Tangebat & succutiebat partes illas aniles & deformes, quae sic repente ipso tactu & succussione factae sunt juven-*

venculae & venustae : id autem risit Dea , & risit non immerito : nihil enim re vera ridiculum magis, quam in anu emaciata & rugosa unum illud juvenile & pubescens: (quale commentum! At quamquam omne talium rerum arbitrium lubenter Pavoni reliquerim, omnium tamen ridiculosissimam rem ipsum Pavonem arbitror, qui his futilibus tam diu inmoratur, & novis figmentis ineptiora reddit) *Hoc facile & perspicuum.* (quid: an figmenta tua! nam quicquid garris, fingis.) At „*eo pertinet antiqua versio Latina, quam Arnobius non fecit, sed ab ipsis Orphicis factam, ut major esset ejus auctoritas, studio sibi sumsit.* (quanto modestius idem dixere Leopardus & Heinsius. „Arnobius qui versus hos Latine fecit, aut ex aliquo, ut ego arbitror, poëta, qui Latine Orphica converterat, deprompsit.“ Heraldus & Salmasius autem ab Arnobio ipso versa haec putant: & si ejus verba inspicias, hoc potius innuunt. at Pavus, *non fecit*, *αὐτὸς ἔφα.*) Ergo ait Pavo occultam illam vim juventutis redonandae attactu, doceri in versione horum apud Arnobium. En illam uti legitur in Editione Leydensi.

Sic effata, sinu vestem contraxit ab imo,
Objecitque oculis formatas inguinibus res;
Quas cavâ succutiens Baubo manu, nam puerilis
Ollis vultus erat, plaudit, contrectat amice.
Dum Dea defigens augusti luminis orbes,
Tristitias animi paulum mollita reponit:
Inde manu poclum sumit, risuque sequenti
Perducit totum cyceonis laeta liquorem.

haecne, Lector, quidquam de Iacchi miraculoso attactu continent? nihil. ne quidem de tactu. nam ut nunc verba jacent, Baubo ipsa istas partes plausit & con-

contrectavit. At Pavus ait. „ *Quis enim manu propria corpusculum suum tangens*, *illud* contrectare, *&* *quidem ita* contrectare amice *post* plausum & succussionem *dicitur umquam? nugae, nugae.* „ At id hic dicitur: hoc sufficit. Stultus est, qui in nugis hisce rationem sanam quaerit. Et cur quis non diceretur plaudere, & contrectare amice corpus suum: etiam sensu non turpi? nedum ut haec Baubo, quae αἰδοῖα ἀναστέλλεται & ὑποδεικνύει τῇ θεῷ. ἡ δὲ τέρπεται τῇ ὄψει. quae Eusebii hujus rei narratio. in qua rursus nihil de facto vel attactu Iacchi: quasi illo in primis risus excussus Cereri fuisset: quod somniat Noster. In Graecis quidem de simplici tactu Iacchi fit mentio: sed non de miraculoso ejus effectu. At in Latinis non. sed cur non fecit Arnobius contactus mentionem? Salmasius duram, sed tamen justam sententiam dixit in Plinian. p. 528. *Arnobium mentem eorum non percepisse*, adstruens sententiam suam ex Arnobii verbis huic fragmento Orphico praemissis. nam παῖς δ' ἦεν Ἴακχος. *Puer venit Iacchus.* (Sic enim vertendum ἦεν) Arnobius reddidit per *nam puerilis ollis* (rebus) *vultus erat.* hoc apertum. & quot non loca a Patribus male intellecta passim ab hodiernis Criticis jure sunt notata! quia autem, ut nunc habetur, turpissime peccaretur in legem Pediam (quod Heraldus, excusare exemplo Tertulliani, qui similiter offendit, conatur) optimo jure Heinsius legit

Quas cava succutiens Baubûs manu'; nam puerilis.

& eo ducebat Βαυβοῦς in Graeco textu. & qui probabile in *manu* ita erratum, cum mox poëta, sane in ceteris non pessimus, mox *inde manu* bene adhibeat. Elisa litera S *manu'* pro *manus* passim apud Lucretium & alios novimus. Et si habeamus haec Orphica ex

antiqua verſione, probabiliter circa iſta tempora facta fuerit. at quid jam heros noſter? non contentus Baubona ex Graeco carmine propulſaſſe: etiam e Latino exſulare jubet. quo facinore nemo Criticorum umquam deſignavit audacius. nempe ubi contextus a verſione & verſio a contextu confirmantur in vicem, ut utrumque & contextum & verſionem in eodem loco interpolare ſuſtineat. imo non contentus, quod verſiculus tertius ille deformatus ſit duobus vitiis proſodiacis, tertium & turpius adjicit, & ſic, ringentibus Muſis, *leviſſima medela*, quam vocat, inpudenter legit,

Quas cavā | concuti|ens Iăc|chus manū: | nam puerilis.

ille quidem ſcribit *Jacchus*, & addit, *id ſi diſſyllabum ſit, Spondeum, ſi triſyllabum, Amphimacrum cum ſyllaba praecedenti efficit.*" Sed an credis huic homini eſſe *ſanum ſinciput!* teſtor tuam fidem, Lector: legiſtine commenta ſtolidiora, audaciora! Quod in Graecis ignoravit in voce Ἴαμβος: hic in Latinis rurſus ignorat in *Iacchus*. an numquam legit

Inflatum heſterno venas, ut ſemper, Iaccho!

niſi ſtuporem hominis noviſſem, & ipſum heſterno Iaccho inflatum haec ſcripſiſſe crederem. nam licet aliquando haec litera I apud Latinos cum ſequenti vocali unam ſyllabam faciat: ut in *Julius:* imo in *Iambus* in Sulpicii Satyra vs. 5. quam licentiam ibi non probat Vinetus; defendit autem vir doctus in Miſcellaneis Vol. VI. T. II. p. 355. verſiculo Maroneo,

Julius a magno nomen demiſſus Iulo.

quin illud ipſum Iulus biſyllabice uſus Hor. Od. IV. 2.

Pindarum quisquis ſtudet aemulari
Jule, ceratis ope Daedalea.

quam-

quamquam A. Cuninghamius, dum viveret, mihi amicissimus, ibi ediderit, nescio an non nimis curiose, *Aemulari I-ule.* At quid faciemus Manilio L. V. 512. qui neque ut consonantem, neque ut vocalem hanc literam in versu hoc adhibuit

Gemmarumque Iulì *radiantes lucibus ignes.*

Scaliger putat Ïuli fecisse. quod tamen non magis verosimile quam ἰάσων. de quo p. 364. at, qui meus est stupor, non animadverti Pavoninum Creticum videmus ergo apud Latinos fieri aliquando: quod apud Graecos vix umquam obtinuit. Sed quamvis in *Iulus*, in *Iambus* ita usu venerit, nonne est temerarii idem indiscretim in aliis vocabulis tentare, & audacissimas emendationes, hoc figmento nixas, auctoribus obtrudere? quod hic stolidissime fecit Noster. pergit autem, nam telam pertexere libet, & ita finem Capiti huic inponere: *Cum Baubo monstrasset res formatas inguinibus* (utinam has explicuisset enucleatius, nam *rem cibi* pro *cibo* novi: non *rem cibo.* an deest praepositio *ex* vel *in.* nam cum cetera tanta luce perfundat, & haec illustrasse non dedecebat) *Iacchus eas cava manu concussit primum: dein plausit & amice contrectavit* (putares Pavunculi animam, quondam incolam Iacchi, adhuc esse memorem ejus, quod olim fecit, ut Pythagorae olim anima reminiscebatur, quod, dum in Euphorbo esset, fecerat.) *quia illis vultus erat juvenilis:* [atqui erat horridus & deformis, ut supra vidimus. sed qui bene distinguit, bene docet] *Vultum juvenilem* scilicet *adsumserant*, *simul ac manu Iacchi concussae erant.* [nam erras, Lector, si hic concussionem, plausum & contrectationem rem eamdem simulque factam putas. non ita se res habet.] nam a concussione prima, *cum plausu*

ſtatim exſiliit puer. (o ſtuporem! o cerebrum tortuoſum. ubi agitur de plauſu alio, quam quo Iacchus plauſit partes illas. neſcis quid ſit *plaudere equum manu. choreas plaudere. terram pede plaudere?* Si hoc neſcis inſpice Erud. Marklandum ad L. I. Statii Silv. IV. 37. ubi quoque vel pingitur hic vel ſcribitur, *exſiliiſſe* Iacchum? mehercule homo plane phrenetico morbo laborat. nota quoque *juvenilem vultum:* cum *puerilem* dicat auctor.) *& eas ſic transformatas amice tetigit. illud* nam puerilis ollis vultus erat. *rationem continet, quare poſt ſuccuſſionem partes mox amice contrectaverit Iacchus. & ita interponitur, ut ad ipſum* plaudit, contrectat amice *reſpiciat unice.*,,ſed quocunque haec verba ſpectant, nonne durum eſt ex illis velle elicere, iſtas partes, ut Pavo ait, ſubito *venuſtas & decoras, ut in juvencula virgine* fuiſſe factas: *quae modo ut in anu horridae & deformes* fuerant, & ideo lubentius Bacchum illas contrectaſſe? quaſi Iacchus jam in tenera aetate tantum in *Schola Cupidinis* profeciſſet, ut florem aeque bene harum rerum diſcernere poſſet, ac Pavo tam longa experientia edoctus. omnino ad Arnobii mentem indagandam mihi illud facere videtur, ut *rebus formatis* hunc *vultum puerilem* ineſſe credamus: & illas *res formatas* diverſas putemus ab loco, circa quem ſubito apparuerunt. verba σώματος οὐδὲ πρέποντα τύπον illud ipſum confirmant. nam non habetur σῶμα. ſed σώματος τύπος. ut *res formatae* in Latino. nota vocem σῶμα ea ſignificatione, qua Pavus ipſe hoc in loco, *quis enim manu propria corpuſculum ſuum*, dixit! uno verbo, vis, quid ſuſpicer: oſtenſum Cereri longe aliud quid puto: cujus adſpectu mollita riſit Ceres, & ad quod puer Iacchus, ut ad ludicrum, convolavit. hanc meam ſuſpicionem porro myſtice declaret, & interpretetur harum rerum unicus hierophanta, & Myſtagogus

ſtagogus Joannes de Paſſeribus. & ſic patet omnem illam occultam vim juventutis ipſo tactu reddendae numquam adſcriptam fuiſſe Iaccho: non magis quam Cupidini, quidquid Pavo tricetur & fingat. qui per me jam pro *Iacchus* reponat *Bacchus*, *ut ſic menſura verſus ſit certior* (quo homo delabi cogitur!) *& praeter ſuum inſtitutum explicet iſta, quae nemo eruditorum hactenus explicare potuit, & Salmaſius ita explicuit ſupremus, ut ſi eum ſequaris, bonus Arnobius, quem verſionis auctorem perperam cenſet, in Graecis fuerit puer & Pavoninum habuerit ſinciput.*

Operae autem pretium feceris, Lector, ſi Pavonis indolem cognoſcere velis, ut inſpicias quae de hoc loco Leopardus, Heinſius, Heraldus, Salmaſius, Potterus, cum maxime Cantuarienſis Archiepiſcopus digniſſimus, literis tradiderunt. nam cum argumentum tale erat, a verbis illi explicando aptis abſtinere non potuerunt, neque etiam neceſſe habuerunt, ſed vide qua modeſtia, quo pudore ſenſum Clementis Arnobiique explanatum dederint: e contrario quantum homo noſter in his luxurietur & quas delicias agat. Sane hic locus ſolus *infeliciſſimam* Pavonis *indolem* etiam hac in parte oſtendit.

CAPUT X.

Oſtenditur Pavonem de Hephaeſtione peſſime meritum fuiſſe.

Sectio I.

Bonorum auctorum ſcripta, quae nobis temporum lapſus, & ſeculorum aliquot barbaries reliqua fecerunt, identidem novis editionibus perpetuari,

& parabiliora reddi, non tantum rei literariae, verum etiam reipublicae intereſt quam maxime. E priſcis enim hiſce monumentis non ſolummodo omnis eruditio propagata fuit, in diesque nova incrementa capit, verum etiam principes diſciplinarum Jurisprudentia, Politice atque Theologia, ne de ceteris loquar, iisdem tantum debent, ut tum demum veram & ingenuam pulcritudinem recuperaſſe videantur, cum doctiſſimarum & liberrimarum quondam gentium, Romanas Graecasque dico, labores typorum ope in hominum manibus frequenter eſſe coeperunt. inſigni igitur & promerita gloria mactati fuerunt illi, qui ſaluberrimo huic inſtituto primi manus admoverunt. nec qui in eodem genere elaboravere, noſtrorum temporum eruditi, maligna experti fuerunt hominum omnis ordinis judicia. Atque illi quoniam inſtauratarum literarum gloria primis jure ceſſerat, effecerunt, ut auctae perpolitaeque eruditionis laus ſibi accepta referretur. in id enim incubuere, ut quae initio inemendata, partibus mutila, tenebris obfuſa prodiiſſent ſcripta, ſuo beneficio correctiora, integriora & intelligibiliora luci redonarentur. Ideoque non ſolummodo omni ingenii animique ope & contentione, ad ſibi eruditionis copiam comparandam, uſi fuerunt; verum in primis nulli labori, nullis inpenſis pepercerunt, quo adminicula vetuſtorum Codicum, vel doctas hominum recentiorum commentationes, e bibliothecis undique eruerent. perſuaſiſſimum quippe habebant, ſoli proprio ingenio, ſibi plerumque blandienti, plane lubricam eſſe fidem, nec uni homini quantumvis perſpicaci omnia eſſe pervia: certe ex antiquis membranis petita auxilia eſſe longe uberiora & certiora. hanc viam inſtitere omnes in omnibus gentibus, quibus effulſit humaniorum literarum renovatum jubar, eruditorum

ditorum principes, Itali, Hispani, Galli, Germani, Britanni, Belgae: hanc insistunt hodie, qui exemplo horum ad privam, cum utilitate tamen publica conjunctam, adeoque veram grassantur gloriam. fuerunt enim nonnulli, & reperiuntur hodie ejus generis nimium quoque multi, qui relicta hac optima studiorum ratione, acuminis Critici, saepe profecto plane plumbei, saepe nimium secantis & spicati, solummodo ostentandi causa, veteribus auctoribus manus injiciunt: qui rem literariam juvare an magis onerare dicendi sint, mihi valde dubium videtur.

Ferendum id tamen in auctoribus, quorum usus frequentior, quorumque ideo editiones crebrius iterari necesse habent. Sed scriptores, qui vix & ne vix quidem semel in seculo solent typis describi, sane non prodendi iterum sunt, nisi instructi exornatique omnibus illis copiis, quas aut doctorum post tantam annorum intercapedinem industria hic illic sensim congessit, aut literariorum adminiculorum abundantia hodierna suppeditare possit. In his minime sufficit, aliquot facultatis Criticae ambitiosas phaleras vel ipsi contextui vel in libri calce adpendisse: atque ita praecludere viam, si quis more majorum bona fide eundem auctorem emendatum, auctum, si licet, illustratum in publicos usus edere satagat. Nam quis Bibliopolarum renovare avebit editionem parum necessarii auctoris, si ejus qualiacunque exemplaria abundanter prostent? Quod si tamen aliquis felicioris ingenii, praecellentiorisque doctrinae dotibus eminens tale quid conetur, & hunc feremus: praecipue si non socordia vel superbia cetera neglexerit, sed ipsa rerum, temporum, locorumve difficultate aliis suppetiis carere coactus fuerit. quamvis etiam satius foret, sub Suspicionum, Emendationum, Variarum Lectionum vel simili titulo, talia

sollertiae specimina eruditorum judicio subjicere.

Quantum ab utriusque generis Interpretum ratione abierit Pavus, in reliqua harum diatribarum parte ostendere nobis proposuimus: simulque alios defectus in omnibus, quos adhuc typis iterum describi curavit, auctoribus sigillatim manifestos faciemus. Et in genere id affirmare non dubitamus, nullum ab ipso fuisse in hunc diem emissum scriptorem, cui non egregias accessiones tam ad contextus emendationem, quam ad illustrationem adjici in promtu esset. Nam tantum abest, ut undique adminicula vel per se vel eruditorum benevolentia, & humanitate ad auctorem, cujus ἔκδοσιν meditetur, illustrandum adquirere conetur: ut etiam ante pedes posita negligat: ut etiam oblata auxilia superbus, & suis viribus confidens adspernetur. vidimus exempla in capite hujus Vanni primo, in Phile, in Orpheo, in aliis. Et nullum auctorem edidit, quin & alii arrogantem rusticitatem hominis experti fuerint. Ejus indoles dura & intractabilis efficere videtur, ut, cum ipsi sit domi curtissima harum rerum supellex, aliquid in hoc genere aliis debere infra se arbitretur. Verissima esse, quae dico, egregio documento statim commonstrat primus ejus foetus in hoc genere Hephaestion. Quem Grammaticum post CLXXIII ab ultima editione annos iterum in lucem emissurus, quia ejus exemplaria ita rara erant facta, uti ait, ut *quidam manu ea describerent*, nihil contulit ad novam ἔκδοσιν commendandam praeter horridam Criticarum notularum suarum sterilitatem, & in ceteris omnibus κατὰ πόδα illam Turnebianam editionem expressit, quasi nec a MStis, nec aliunde aliquid huic libello accedere post tantum temporis intervallum potuisset. Quod tantum a vero abhorret, ut passim viri docti mentionem fecerint Codd. unde & emendationem

tiorem & auctiorem hunc Metricum prodere licuisset.

Inspiciatur modo J. A. Fabricii Bibliotheca Graeca Vol. VII. p. 16. ubi varia MSta enumerantur. ipseque in Barbariniana Bibliotheca Romae observavi duos Codices, in quibus Longini Prolegomenis auctus hic libellus exstaret. imo non unum exemplar adservatur in Bibliotheca Veneta. in Gallicis Anglicisque Bibliothecis similia reperiuntur. sic in Catalogo Hohendorfiano P. III. p. 263. memoratur Codex insignis cum aliis a viro docto collatus. Nonne seduli editoris officium fuerat quavis prece, quovis pretio exemplar horum sibi comparare?

Plane e contrario opes etiam expositas neglexit. nam J. Hudsonus, imo J. A. Fabricius Bibl. Graec. Vol. IV. 446. ista Prolegomena & Scholia in Hephaestionem ex parte publicaverunt, quorum tamen ille tantum obiter meminit p. 176. procul dubio in eorum notitiam tum primum ab amico deductus. quis alius non editionem novam Hephaestionis hisce spoliis exornasset! certe Hudsonus, quem Pavo praeter morem suum vocat, Virum de literis bene meritum, adjecturus videtur: cum ita scribat: *Quum haec quae adtuli*, Oxoniensis Bibliothecarius ait, *ut & alia, descripta ex eodem Cod. parum admodum discrepent ab inpressis Hephaestionis Scholiis, plura tibi dare ab instituto nostro alienum visum fuit. An a Longino sint, illi disquirendum relinquimus, qui manum medicam Hephaestioni admoturus est: cuique ea, quae in scriniis nostris supersunt, bona fide reservabimus.* An Pavus ullo modo de tota hac re sollicitus vel minimum fuit? an conatus est ea adquirere, quae Vir ille, quem humanissimum Oxonii cognovisse mihi gratulor, editori Hephaestionis se servaturum promisit? an ipsum, an heredes ejus ea de causa compellavit?

At Pavus Codices consuleret scilicet! ne ipsas quidem editiones consulere sustinuit. At forte magno numero sunt: forte aequant Ciceronianam, Virgilianam, vel Homericam copiam in hoc genere. imo, Lector, duae sunt numero vel tres. ego autem arbitror esse modo duas. Nempe Turnebianam & Juntinam. re vera ex Fabricii Bibliotheca loco laudato Pavus citat Aldinam 1526. 8. sed ut errasse reor diligentissimum Fabricium, sic miror rursus socordiam Nostri: qui in rem inquirere non dignatus fuerit diligentius. nam mihi prae manibus est liber hic *Florentiae per haeredes Philippi Juntae Anno Domini* M. D. XXVI. *mense Aprili CLE. Septi. Ponti. Maximo.* editus. ut omnino vero fiat simile hanc editionem esse primam & unicam ante Turnebianam. & in Bibl. Graecam *Ven. apud Aldum* M. D. XXVI. irrepsisse pro *Florentiae apud Juntam.* Imo ego crediderim, illum librum nunquam a Fabricio versatum fuisse, sed totam illam periodum desumtam esse ex Gesneri Bibliotheca. Quod veritatis indagandae, non Viri de me, de literis immortaliter meriti causa vituperandi scribo. nam fieri non potest, ut omnia ipsi videamus. Verba Gesneri sunt. *Hephaestionis enchiridion excusum Venetiis* 1526. 8. *ex illo enchiridio desumta epitome de novem Metris. Aristophani Graeco cum Commentariis impressis praefixa est.* ita in Edit. Gesneri 1545. at in Edit. 1583. etiam memoratur Edit. Turnebiana, cur non etiam Florentina, si diversa a Venetiana?

Errorem Gesneri inde natum puto, quod Venet. 1525. (vide Bibl. Graecam Tom. VII. p. 15) prodierit libellus continens *Theodori Gazae Grammaticam, de mensibus, Georgii Legapeni Syntaxin. Em. Moschopuli Syntaxin & περὶ προσῳδιῶν,* jam plane iidem proditi fuerunt anno sequenti Florentiae, sed ad-

adjuncto Hephaestione. Miror autem Tom. IX. Bibl. Gr. p. 194. recenseri hanc Juntinam Editionem *Theodori*, nec tamen ibi fieri mentionem Hephaestionis, cujus nomen tamen in ipso titulo. forte duplex titulus fuerit. est autem mihi quoque Editio Theodorum Gazam, & Georgium Legapenum solos complexa. Flor. 1520. 8. Isaacus Vossius quoque Aldinam ignorasse videtur, sed Florentinam consuluisse mihi nunc minime dubium. vide p. Vanni 53. Sed id tamen in medio relinquatur. At vides saltem, Lector, rursus e tam paucis Editionibus unam latuisse indiligentiae Nostri. At cur non illam Juntinam cognovit & consuluit? forte unicum ejus exemplar penes me est. incendio, alio casu reliqua periere! minime gentium. Liber Florentinus reperiundus erat in ea ipsa urbe ubi scribebat Pavus. id didici ex Anacreonte p. 291. *Recte ea parte vitiosa lectio Editionis Juntinae, quam post excusum Hephaestionem meum a Cl. Dukero habui.* Cur non habuisti a Viro humanissimo ante excusum tuum Hephaestionem, Ignavissime? cur vitiosam lectionem commemoras, Maligne? at multa loca ex eo libro rectius posse constitui, mox adparebit. Cur non consuluisti Edit. Turnebianam, quae in Leidensi Thesauro exstat, quae memoratur p. 265. illius Bibliothecae, & *cui multa adscripta sunt*? cur celeberrimum Angliae Aristarchum R. Bentlejum, qui ad Callimachum p. 313. & aliis locis se tribus Codicibus usum scribit, cur virum illum humanissimum, alium ego certe expertus sum nunquam, non adiisti? si tergiversaretur: poteras citare merita tua: poteras confiteri sub istius Philargyrii Cantabrigiensis larva latuisse Trajectensem Philargyrium. procul dubio post poculum amicitiae, statim tradidisset non solummodo collationes, verum & multas emendationes;

tiones: cavissetque, ne, si negasset, sibi posset crimini olim dari ab aliquo, qui post obitum tuum, concinnaturus fuerit Elogium tuum. Elogium Pavunculi certe, quidquid fuerit, res fuerit festivissima. Cur non similia alia congessisti? Credendumne est te solo isto stupido ingeniolo tuo plus Hephaestioni attulisse bonae frugis, quam ex hisce omnibus colligere licuisset homini, cui non, ut tibi, pro corde foenum datum est? At spem egregiam foveo, Britannum aliquem doctum novam Ἔκδοσιν Hephaestionis moliturum brevi, qui quantum tu defuisti strenui Editoris partibus, eas eo abundantius expleturus sit. si qua viro praestantissimo mea possit esse utilis opera, eam promtam sibi paratamque esse confidat. quam omnes Eruditi exspectent, si libellos a Pavone editos accuratius prodere velint. Nam mihi adparatus eam in rem esse reconditos, ex libello nostro patet patebitque. nec enim omnibus promendis solus sufficio.

Quid tamen praestitit? audiamus opellae suae jactatorem ipsum. dicit ergo *se κατὰ πόδα secutum Turnebianam, retentis ipsis paginis.* Eundem numerum video. sed sic ut saepe plura paucioraque in paginis ambarum editionum inveniantur. confer modo p. 17. 27. 35. 36. 59. 69. quod valde lectorem fatigat, cum Index ad paginas non modo, sed & ad versus Parisiensis editionis sit concinnatus, & praeterea Pavoninae notae ad eandem sint accommodatae. vide p. 73. 74. in Notis p 174. deinde neque κατὰ πόδα secutus est, nam hic illic contextum mutavit, ut ipse fatetur in indiculo variarum lectionum: quem uti indicem rerum etiam loco suo movit.

Secundum meritum Pavonis est, quod mutarit, quae *typothetarum Sphalmata erant aperta.* Quam hoc fecerit, patet ex eo loco aliisque, quem tetigimus in

in Vanni p. 67. & tangemus. quot autem ſua ſocordia invexerit, colligitur ex indiculo ſatis ubere Erratorum. quem praecipua tamen parte callidus truncavit. nempe ſubticuit vocabula aliquando duo tria in una pagina in ipſo contextu omiſſa. vide p. 17. 18. 57. 75. quae loca in notis ſuis corrigit, & ita oculis lectorum ſubtrahit, culpam in typothetas derivans, cum ſit inertis correctoris, quo munere ipſe ſolet fungi Pavunculus, ut vidimus p. 98.

Addit ſe, *cum non pauca tam in contextu quam in Scholiis corrupta & loco mota eſſent, animadverſiones ſcripſiſſe, quibus ſingulis ita proſpectum eſt, ut facile nunc ab omnibus intelligi poſſint.* quam hoc falſum fuerit, ex recenſione noſtra manifeſtum fiet.

Denique etiam *addidiſſet Latina Graecis, ſed obſtitit libelli indoles.* at plurima aptiſſime Latine legi potuiſſent. nam Proſodiae aliae Graecae Latino ſermone ſcriptae ſunt! ſi quoque Apollonii Alexandrini Syntaxis potuit verti Latine, Hephaeſtionis Enchiridion metricum verti cur non potuerit? Quid ſi tamen verſum fuit, & id ne ſomniavit quidem homo hiſtoriae literariae ignorantiſſimus? qui e tribus editionibus Auctoris ſui, ſi tamen tres ſunt, duas non cognovit. Certe Hephaeſtionis Verſionem vidiſſe lucem Pariſiis 1632. 8. tradit Auctor Bibl. Librorum Novorum Nanceji 1726. p. 93. Cui cur fides non habeatur, nullam cauſam video, non enim Pavus nuncupatur.

Sunt plura alia quae in hac editione deſiderem: quae hic illic ubi occaſio fert, attingemus. ex.gr. ſi mei res arbitrii eſſet, Hephaeſtioni praemitterem vel ſubjungerem Ariſtidis Quintiliani Libri Primi de Muſica partem, a p. 43 ad finem libri ejus. continet enim concinnam, & Hephaeſtioneae methodo plane ſimilem, metricae doctrinae Epitomen: [quae ſi probe verti potuit, cur non uberior commentatio?] ut dubitari non

non possit, quin hi Scriptores sibi aliquid debeant. Quid quod non unus locus in Hephaestione hinc emenri potuisset. verum haec & Scholiastarum, & aliorum Grammaticorum loca fere omnia ignoravit. Sed in primis etiam nova quaedam nobis dicta vellem de ipso auctore ejusque aetate. quin & de ipsa nominis ratione: quoniam plane diversam, certe non sine causa, hic a vulgari nomenclatura sequi placuit Pavonidae. nam quoniam auctores jam explicat & commentatorem agit, τετρασυλλαβικῶς appellandus videtur: non Pavo vel Pavus, sed Pavonides. atqui non de Grammaticastri, sed Grammatici nomine coeperam agere. quare antequam pergamus, discere cupio, quale sit illud, quod literis giganteis in titulo lego

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

An sit adverbium *Vulcaniliter* ἡφαιστιωνῶς pro ἡφαιστιωνικῶς. Sed rationem Grammaticalem sic quodammodo viderim: sensum autem non. an separanda vocabula ἡφαιστίων ὡς. ut non sit veriis Hephaestion? non me expedio. tu, Pavonida, qui toties nodos solvisti, quos nemo eruditorum a renatis literis solvit, etiam hanc difficultatem nobis extricare valebis. nam te ita pro ἡφαιστίωνος scripsisse, & turpiter in ipsa libri fronte, in prima voce, in ipso auctoris nomine errasse, nullus credo, neque ullus credet: qui sciat, quam accuratus sis, & quam in primis cures, ut si nihil aliud saltem Sphalmata typographica tuas editiones non deforment. & sane nulla

nulla fere quemquam morabuntur, si quis tuos libros memoriter legat : ut Monachi suum Missale solent : alioquin in tuis forte non minus quam in aliorum scriptis hic illic Lector attentus haerebit. quin, qua decet tamen modestia, passim scrupulos nostros, inde natos, indicavimus jam. non quod tua aurea opera magis diligenter legimus quam alii, atque inde nobis unis omnium optime exploratum sit, omnia esse inania, indocta, vitiosa, stolida & lectu plane indigna, sed quia minus quam alii sumus perspicaces; ideoque facile offendimus.

SECTIO II.

UT magis de Hephaestione & re literaria mereamur, & simul adpareat, quam juste ignaviae Pavonis irascamur, qui ante pedes positas opes spreverit, praecipuam Florentini libri variationem hic exhibebimus. Nam omnem discrepantiam hic sistere, nec utile foret atque etiam difficile: quia uti a p. 76. usque omnia Scholia desunt, sic sequentia hinc Scholia ita sunt permixta & confusa, ut, nisi librum ante oculos habueris, confusionem vix oratione indicare vel expedire possis. his autem variis Lectionibus admiscebimus quasdam alias, a Codd. petitas & a viro docto ad oram Edit. Parisinae adscriptas. Illas autem uncis [] includemus. quia autem modo apographum harum e Codd. petitarum penes me, describenti, si quid erratum forte, non mihi id attribuas, Lector, velim. hic illic judicium nostrum interponemus. Post hanc telam detextam, videbimus quid egregii in reliquis Pavoninae notulae ferant. Sequor recoctam Pavonino-Turnebianam editionem.

P. 1. [τὸ βραχυνόμενον. | ἰστέον ὅτι τὸ βραχυνόμενον]
[μὴ ἐπὶ τέλει | μὴ ἐπὶ τέλους]
[τῶν λεγομένων κοινῶν | τ. λ. κ. τὸ προσῆκον πλῆθος.

ἢ

ἢ μίαν τῶν καλουμένων διφθόγγων | ἢ μ. τὴν καλουμένην δίφθογγον. male.

[θὴς, θῶς, παῖς καὶ ναῦς | θ. θὼς recte. π. ν.]

καὶ τὸ ἐν τῇ ἑξῆς | κ. τ. τοῦ ἑ.

τοῦτο κατὰ πέντε τρόπους ἤτοι | τοῦτο καὶ ἀεὶ ῥαδίως ἤ. utrumque sic recipi potest. τοῦτο κατὰ πέντε τρόπους καὶ ἀεὶ ῥαδίως.

P. 2. τίρυνς οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε. | τίρυνς καὶ οὐκέτι τεῖχος ὑπήρκες. praestat οὐκέτι. videtur illud καὶ irrepsisse, quasi diversa exempla essent.

Καὶ, κἀκεῖνος | καὶ κεῖνος. de hoc loco plura mox. est vero Alcmanos. quod ignoravit. mox χέρσ' | σέρσ'.

Ἅλς ἐπάγη ῥιπῇσιν ἑωσμένος ἠελίοιο. vellem scire quid Pavunculus fecerit de ἑωσμένος. procul dubio aliquod participium a verbo ignorabili. at quantivis pretii est lectio Florentina. ἕως μενος. lege ἕως μένος ἠελίοιο. centies ἶς, μένος ἠελίοιο occurrit. porro Flor. habet ἐπάγῃ. male. vertit Pavo *sal concretus est*. at facile credimus concretum ipsi hic fuisse cerebrum: quod radiis editionis Florentinae opus habuit, antequam solveretur. Ἅλς ἐπάγη ῥιπῇσιν, ἕως μένος ἠελίοιο. sic intellige. *mare* [Boreae] *impetu fuit concretum, donec vis solis illud solveret*. sermo fuerit de Euxino Ponto. Odyss. K. vs. 160. Δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο. in memoriam autem hic locus vocat duo versiculos Arati, ubi ἶς ἠελίοιο & ἶς ἀνέμοιο restituendum ex Codd. in Phaenomenis vs. 286.

> —— Αὐτὰρ ὅγε πρότερος καὶ νειόθι μᾶλλον
> Κέκλιται αἰγόκερως, ἵνα τρέπετ' ἠελίοιο.

Steph. ἵνα τροπαὶ ἠελίοιο. Scal. ἵνα τρέπετ' ἠελίοι' ἶς. Grotius. ἵνατ' ἶς τρέπετ' ἠελίοιο vel ἵνα ἶς τρέπετ' ἠελίοιο. Sed tres Codices ἶς in fine ponunt. antiquissimi habent ἠελίοιο ἶς. recentior ἠελίου ἶς. quid si legamus

ἦχι

ἦχι τρέπετ' ἠελίου ἶς. verum etiam ſic ille verſus forte nondum ſanus: nam Codices & in aliis variant. ſed iſta nos nimis longe abducerent. rurſus haec vocula excidit vs. 427.

Βορέω δὲ περιτρέψει ἀνέμοιο.

ubi teſte Grotio, alii περιστρέψῃ. Codd. duo περιτρέψῃ, & unus recentior ἀνέμου ἶς. quod etiam confirmat Schol. qui τοῦ βορέου ἡ δύναμις. quare miror Grotium non proniorem fuiſſe in hanc lectionem. ait enim: *ſed an verbum ἶς hic addendum ſit, ut ſit ἀνεμοῖ' ἶς, an ſubintelligendum, certi nihil habeo.* At ἀνέμοι' & ἠελίοι' non ſunt unius aſſis. Quocirca ego nullus dubito, quin ἴως μένος ſit unice verum in Hephaeſtione. nam, ut ſerio de hoc participio ἐωσμένος loquamur, nullo modo hic locum habere poteſt. quid enim notabit *ſal concretus fuit, inpetu* propulſus *ſolis?* quare etiam callide ab hac parte abſtinuit, prima & faciliora vertens Pavo.

Ἕκτορ | ἕκτωρ. πρότερον | α. δεύτερον | β'. & ſic fere ſemper. [in Schol. poſt ὀχυρώτατος, ἀγλαώτατος. Schol. hoc ſequitur. ἰστέον ὅτι τὰ διὰ τοῦ ο καὶ ὄταλος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω γράφεται. βραχέα ὡς ἐπίπαν εἰσὶ πέντε α, ε, ι, ο, υ. εὑρισκομένων δὲ δύο συμφώνων ἐκτείνεται τὸ πρὸ τοῦ φωνῆεν. οἷον ἀβρότατος καὶ λαμπρότατος. ἐκτείνουσι γὰρ τὸ μ καὶ τὸ π καὶ πρ. ὁμοίως δὲ καὶ ἑνὸς τῶν διπλῶν εὑρισκομένου ἐκτείνεται. οἷον αἰψότερος, καὶ ἀξιότερος, ἀντὶ γὰρ δύο συμφώνων εἰσὶ διπλᾶ. certe αἰψότερος & ἀξιότερος corruptae voces]

[Τὰ δὲ σεσημειωμένα | τὰ κατ' ἔκθεσιν σεσημειωμένα τὰ καὶ διὰ τοῦ ὅπερ μικρὰ ποιοῦντα. εἰσὶ δὲ θ'.]

[Γρῖφος δύσπραγος | γρ. γυρὸς. δ.]

[Ἴφθιμος | ἰ. καθαρὰ] [λιτὸς | λιτὸς.]

[Πρᾶγος. π. πυρὰ. | πρ. π. πνίγος. Pavunculus conjecit πῦρ. inepte. ſed πνῖγος unice verum. dum

 autem

autem haec confero, multa dura inconſulto Pavoni imprecor, qui ſtatim in primis hiſce paginis omnia turbarit: ut nulla pagina ad amuſſim, nedum verſus reſpondeant Turnebianis.]

P. 3. [Σιμὸς, σ. σ. | σιμὸς, σῖλω. σ. συγὴ, στεριληγὸς. lege σιγὴ. vox στεριληγὸς huc nihil facit.]

[Sch. Διὰ τοῦ ὅτερος καὶ ὅταλος, additur διαλαμβάνει περὶ τούτων ὁ Δράκλω [Δράκων] ἐν τῷ περὶ μέτρων πλατύτερον μετὰ πολλῆς ἄγαν τῆς ἀκριβείας, καὶ ὁ βουλόμενος ἐκεῖθεν σαφῶς εἴσεται. inſigne ſupplementum. Draco is memoratur Suidae, & liber ejus περὶ μέτρων. vide Kuſter. conſtat autem haec Scholia eſſe ſatis vetuſta: quia iis temporibus ſcripta, cum Draco hic adhuc in omnium manibus verſabatur. Illude, imo iraſçere homuncioni, qui neſcivit & neglexit talibus novam ἔκδοσιν ſuam locupletare. nam ſi mens ipſi non ſcaeva fuiſſet, ab his non multum diverſa facile offendiſſet.]

Ἐκ καὶ δεκαδώρα πεφύκει | ultima voce caret Florent. ſed recte ἑκκαιδεκάδωρα. ut fuerat vel ſine libris corrigendum. accentus tamen male in καί.

[τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει. | inferenda. κέρα, τὸ ρα μακρόν ἐστιν. ἀπὸ συναιρήσεως γινόμενον, μᾶλλον ἢ ἐκ κράσεως. ὡς γὰρ κρέας κρέατος καὶ κρέως, καὶ κρέατα, κρέαα καὶ κρέα. καί ἐστι τοῦ κρέα τὸ α μακρόν. τὸ γὰρ δύο αα εἰς α μακρὸν κιρνᾶται. οὕτω καὶ τὸ κέρας λεγόμενον τοῦ κεράτος [κέρατος] καὶ κέραος, καὶ κέρως, τῷ κεράτι [κέραϊ], καὶ κέραι, καὶ κέρᾳ, καὶ ἔστι τὸ ρα μακρὸν ἐκ κράσεως, διὰ τοῦτό ἐστι τὸ ρα μηκυνομένων [μηκυνόμενον]. Suſpicor forte poſt editum Hephaeſtionem ſimile adnotamentum in Pavonis manibus fuiſſe, unde ad Anacreontem pag. 6. anſam arripuit multa ineptiendi de voce κέρατα. quae legat, ſi quis ineptias amet. tandem ibi concludit, κερᾶτα ubique ſcribendum. *ut ſic nota contractionis adſit, & ſyllaba brevis a ſyllaba longa diſtinguatur rite. Eatenus enim accentuum non improbus eſt uſus:*

usus: de quibus quid caeteroquin sentiendum sit, & viri eruditi sentiant; non ignotum est Graece doctis. En γνήσιον Pavonismum. non audet sententiam proloqui; & post carecta latet. centies autem κέραα, κεράα, κεράατα, κεράων producuntur. cur; vix scire interest. inter cetera ait *audax sane & durum. sic tamen illi* (poëtae) *quibus concessa fuerunt alia non pauca.* at Anacreontas, Euripides, Oppianos, & quem non meliorum poëtarum, qui ita produxerunt hanc syllabam, vocabit inpune duros & audaces audacissimus & durissimus hic, imo plane ferreus homo Pavus! κέρα autem an sit semper ultima longa dubito. certe γέρα pro γέρατα corripitur Il. B. 237.

Κοινὴ εἶγε | κ. συλλαβὴ. ἐ.

Ἐν δὲ Ἰωνικῷ ἀπ' ἀ. | ε. δ. ι. τῷ ἀ. ε.

Ἴκε | οἴκει. male. locus in Barnes. Anacr. Ed. Od. 60.

P. 4. A. ὄνομα Σ. | deest ὄνομα. ὅτ' ἐλεγεῖαν | ὅτε εἰς ἐ. in Edit. Turneb. haec verba ὅτ' εἰς ἔπος, ὅτ' ἐλεγεῖαν expressa sunt, quasi pars carminis Sophoclei. recte Pavo monet non esse carmen. sed casu tamen in pedes posse haec redigi. εἰς; quod in Flor. jam ostendit versum non esse. at non debuerat ex instituto saltem suo in sua editione haec mutare; qui tam religiose alias ineptias servat.

Τένομα | τὸ ὄ. ὅ Δ. | ὅδε Διόνυσος αὐτὸς ἐξόλη θεῖος. εἶθ' ἰ | εἶδ' ἰ. μέλι | μέλι. mox in loco Theocriti Idyll. XI. 18. fuerunt quidam offensi hac correptae Diphthongi licentia, quae tamen in τοῖος, τοιοῦτος, ποιῶ & similibus apud omnes frequens. Ideo ibi pro ἄειδε τοιαῦτα. scripsere. τοιαῦτα ἄειδε. vel τοιαῦτ' ἤειδεν. pessime utrumque.

Οὐδέ τι τοι . . ἀδοιάστως | οὐδέ τι τοι . . ἀδιαστως. Χαμαιευνάδες. docet Hephaestion αι hic corripi. sed addit. ἴσως δὲ τὸ φαντασίαν τινὰ παρέχειν τῆς ἀπαγγελίας τῆς λέξεως ἐν τῷ χαμαί, ὡς μία ἡ χαμαὶ ἀκούεται. *forte quia spe-*

speciem praebet vocem in χαμαὶ *esse perfectam : ut* χαμαὶ *intelligatur per se subsistere.* Sed video me vertere, quorum naturam a versione alienam perhibuit Pavo. hic Florent. ἀπηρτῆσθ. *secretam diremptam esse vocem in* χαμαὶ. quae tamen lectio non admitti potest. ita Aristides Quintilianus L. I. p. 52. Τομὴ δέ ἐςι μόριον μέτρε τὸ πρῶτον, ἐν ἑαυτῷ λόγον ἀπαρτίζον, ὥσπερ δύο πόδας εἰς ἀνόμοια μέρη διαιρεῖν τὸ μέτρον. nullo, ut hoc obiter dicam, in loco Hephaestion definitionem τομῆς dedit, quantum succurrit. est autem haec τομὴ, non illa quae *caesura* Latinis est: sed est pars integri versus solemniori caesura comprehensa. vide p. 325. Vanni.

Τῇ μὲν τοι γὲ διφθόγγῳ ἐὰν παρεγκολληθήσῃ τὸ τοιοῦτον, τελείως τραχὺς ὁ ςίχος γίνεται. οἷον. Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο. Pavo. *haec mendum ingenue profitentur: adde negationem quae excidit, & lege* τῇ μὲν τοι γὲ διφθόγγῳ ἐὰν μὴ παρεγκολληθήσῃ τὸ τοιοῦτον., τελείως &c. *sic recte sequitur* ἕκτορ υἱὲ. *per diphthongos hic Hephaestion intellexit proprias, non inproprias : scis quid Grammatici de* υι *narrant.* " sane Hephaestion alter Pavo fuerit: qui in stylo didactico, contortas, affectatas & vix intelligibiles locutiones plerumque adhibet, si ita scripserit, significare volens: *correptionem esse duriorem in diphthongo non propria quam in propria.* καλαχρηςικῶς autem ita vocantur ᾳ, ῃ, ῳ, υι secundum Gazam & alios. Quanto satius fuisset, ut Florentinam Sibyllam consuluisset, quae legendum respondisset. Τῇ μὲν ῡι διφθόγγῳ ἐὰν παρεγκολληθήσῃ τὸ τοιοῦτον. *at si diphthongo* υι *tale quid accidat, omnino iste versus asper erit.* & sano Critico statim id in mentem venisset. Noster amoribus carissimi sui γὲ inplicitus haec perspicere non potuit. lege itaque. Τῇ μὲν τοι ῡι διφθόγγῳ ἐ. π. τ. τ.

[P. 5. in Schol. ἀσμυχρὸν. ι. τρ. α. | desunt] [ἀρχελαΐδος | ..ΐδης] [O

[Ὁ διόνυσ☉ | desunt sequentia Scholia.]

Δεύτερ☉ ἐ. δ. ἢ ἐ. nota in Turneb. δεύτερός ἐςι. at Pavon. δεύτερ☉ ἐςι contra omnem usum.

Κεχαρισμένε | deest.

Τῷ πάσνης καὶ Ἄσνης ἆ | τ. Μάσνης. ἆ.

Ἀλλοτριογνώμοις ἐπιλήσμοσι μνησικακοῖσι. | ἀλλοτριογνώμης & ἐπιλήσμοσιν. ultimum certe male, quia hic ostendere vult Hephaestion vocalem brevem non produci aliquando ante MN. vide Arnaldum.

P. 5. Εὔυμν☉ καὶ μυσικὰν ἔχοισα πᾶσαν φιλέλυρ☉ Ἠχή.

ita recte versum constituit Pavo. sed ante eum Canterus. porro male φιλόλυρ☉ Flor. haec ἠχὴ autem est *hymnus varius ad lyram cantatus*. Sed Arnaldus merito offenditur, quod Dorismus neglecta sit: an autem jure suspectam habeat vocem dubito.

P. 6. Μνησάρχει☉ | . . ιος. κἂν | ἐάν.

ἡρωικὸς ἐξ . . | abest. sic tota pagina quae istius generis sunt.

Ibid. Σκῆψιν μὲν χείρων☉ ἐλήλυμεν ὡς ὑποθήκας.

Heliodorus dixerat, M parcissime ceterarum liquidarum post mutam corripere syllabam in *Epicis*: ideoque contenderat a Cratino dictum ἐλήλυμεν pro ἐλήλυθμεν, quod pro ἐληλύθαμεν alias ponitur. eam opinionem refutat Hephaestion ostendens primo exemplis vocum ex ipso Cratino ἄκμων. ἀριθμητοί. τεκμαρτὸν in *hexametris* correptarum. dein & magis eum urguet, cum dicat in voce ἐλήλυμεν id non spectasse Cratinum, in *Epicis*. quia hac voce utuntur etiam in aliis metris, ut in trimetro hoc

Κύκνε (sic) ἢ πρῶτα πρὸς δόμους ἐλήλυμεν.

 quin

quin hanc Syncopen & usurpatam in aliis personis, ubi M locum habere non poterit, ut in hoc Trimetro Iambo.

Τοιῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυμ.

pro ἐληλύθαμεν. ad haec Sch. primo ait, ἐπιλαμβάνεται *reprehendit* Heliodorum, *qui putat syllabam non esse communem ante* M *cum muta*. Mox autem in alia nota ad versum. Σκῆψιν. συνηγορῶν Ἡλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν. quasi dicat: *patrocinatus Heliodoro* scilicet *haec dixit*. nam re vera prima specie hoc ad Heliodori sententiam firmandam faciebat exemplum, nisi cetera argumenta in contrarium advocasset: quibus nempe patebat eum in aliis usum positione debili ante M. & in aliis etiam metris, non Epicis solis occurrere ἐλήλυμεν & ἐλήλυθε. haec sunt liquidissima. ad haec Pavo mirabundus exclamat. *Quid? an Heliodoro patrocinatus haec scribit Hephaestion? nugae, nugae. dicerem Scholiastam a male intellecto πεποίηκε misere deceptum, nisi alia adessent, quae contrarium evincerent: erarunt, erarunt igitur scribarum fungi, & legendum, ut ipse reliquerat Scholiastes*, κατηγορῶν (accusans). *nihil certius. nec tamen dubito quin* πεποίηκε *bellatulis obfuerit*. Sed quid! an Scholiastes in metricum auctorem scribens, ignoravit, quod πεποίηκε *cecinit, versificavit* significet? quae deinde audacia contrariae plane sententiae verba συνηγορεῖν & κατηγορεῖν permutari a fungo hoc Criticorum? nempe bellatulus ignoravit vocis δῆθεν vim. quae saepe notat προφασιν. *scilicet. ironice*. Id qui de Particulis scripsere, recte animadverterunt. ad quos Pavum ablego. illos autem non errare monstrat Sophocles & ejus Schol. Trachin. 385.

— Τῆς ἐκείνης οὔδαμά
βλάστας ἔφωνε, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.

Schol.

Schol. στεϛανούμενος μηδένα ἠρωδηκέναι μηδὲ ἐγνωκέναι. Et hic auctores Graecos edit! paulo ante, ubi habetur in contextu. ἀντὶ ἐληλύθαμεν, ille volebat ἐληλύθμεν vel ἐληλύθμεν καὶ ἐληλύθαμεν vel ἐλήλυθμεν, ἐληλύθαμεν. certe nihil mutarem, si sic haberetur: sed & lectio edita perspicua satis. nam facile intelligitur ἐλήλυθμεν. quasi scriptum esset ἀντὶ ἐληλύθαμεν, καὶ οὐκ ἐλήλυθμεν. male autem & contra mentem poëtae Flor. in utroque versu ἐλήλυθμεν habet. vide Erud. Arnaldum, qui diversa paulum ratione haec vindicat. Heliodoro re vera συνηγορεῖ Aristides Quintilianus L. I. p. 47. ubi vide M. Meibomium.

P. 6. τῷ μνείαν l corrupte τὸ μνείαν.

Ibid. ἐστιν ἄκμων καὶ σφῦρα νεανία εὔτριχι πώλῳ. νεανίᾳ ait in fine correctum, sed & vocativum esse posse. Florent. habet quoque pro dativo. cui auscultemus? velim autem explicet, cur tam fideliter secutus fuerit Turnebianum σφῦρα! sed nec hoc solo vitio laborat versus. nam valde dubito, an ultima in σφύρα corripiatur. legendum arbitror

Ἔστιν ἄκμων σφύρα τε νεανίᾳ εὔτριχι πώλῳ.

locutio adhaesit Cratino ex Odyss. Γ. 434.

Ἄκμονά τε σφῦράν τ', εὐποίητόν τε πυράγρην.

Arnaldus autem ostendit πῶλον saepius *virginem*, quam *puerum* notare: masculum genus hic enim praetulerat Pavo. mox πάλιν utroque loco abest in Flor. & alio illo. & in Flor. male κεφάλαια διασάφορα. audi doctissimam hic Pavonis notam. φορεῖν *hic est* habere. γαμφίον φορεῖν *notissimum ex Aristophane: alia praeterea*. Scilicet Scapulam hoc exemplum habere statim suspicabar, ubi *notissimum* audii. me miseret

 ari-

ariditſimi Pavonidae, cui nec unicus de ſuo locus in hanc ſententiam ſuppetat. fortean fallor. alia praeteriit. at ne credas, Lector; praeter haec duo loca, nulla novit. unde id adeo audacter aſſeverem, mihi haec notula ejusdem Pavonidae ad Ariſtaenetum p. 242. animum dedit. audi hanc etiam. θοιμάτιον ὅπερ ἂν τύχω φορῶν.] φέρων Merc. At Pavo, *Cave, credas: nam quid differunt iſta? an nimium videbatur* φορῶν *de veſte, ac ſi graviora ſibi requireret verbum?* [o ſubtilitas] *nugae, nugae: ipſe homo dicitur* γομφίον φορεῖν *apud Ariſtophanem* [loco jam nunc nemini cognito] κεφάλιον φορεῖν *apud Cratinum.* [integrum Cratinum reperiit: nam alioquin laudaſſet Cratinum apud Hephaeſtionem:] *alia ad corpus ſuum pertinentia apud alios. ſunt haec aut debent ſaltem eſſe cuivis notiſſima*" en ſpecimen egregium copiae Pavoninae. quando iterum uſu venerit agere de verbo φορεῖν, tertius accedet Ariſtaeneti locus. Sic ſenſim opes accumulando creſcunt. Abominare tamen faſtum ſuperciliosi iſtius paedagogi, quo Mercerum, quoties ipſo doctiorem & meliorem virum! contemtim excipit.

ἦν οὐδὲν προσιδόντι. l ὧν οὐ. προσιδόντες nullo ſenſu.

P. 7. καὶ ἐν α. l abeſt καὶ. & Ἰαμβικὸς τρ. α. hic & infra. πρὸς δόμους l π. δόμον. male. fallor. per Pavoninam caeſuram verſus ſtabit. quem rogatum velim quid ſignificet τοῖς ῆ. cur monſtrum illud, cum tot alia domuerit in Turnebiana, etiam non fortiter ſuperarit: vel in τοιῶδε mutarit! ut puer ſcribendum viderit & Flor. habet.

Τρίτος ὁ τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν l τρ. ὁ ἐστι τρ. ἢ λέξεως ἢ l λέξις ἢ. ποιητικῶν l abeſt.

[Δεύτερός ἐστι l haec Scholia loco alio poſita ſunt in MSto. nempe in fine hujus capitis poſt verba p. 8, καὶ τῆς λέξεως ληκτική. (λέγω δὴ ἡ μὲν) nam haec quatuor

tuor vocabula, uncis inclusa, ex Flor. & Cod. MSto huic capiti addenda. ἢ interponitur duobus exemplis οἵ δε μὲ & Ἀυϊὰρ ἰ. Θεόσ τε deest.

P. 8. Καὶ ante exemplum Νέσορα. quod in hanc rem etiam adducit Priscianus L. I. p. 563. Ἔξοχα πάντων desunt. τοῦ ποδὸς τελευταῖον ἐ. l τ. π. τελευταίαν. deest autem ἔληξε. αἱ γὰρ ἄλλαι, ὡς l αἱ γ. α. κοιναὶ, ὡς.

[Δὲ εἰσι τὰ l ἢ τὰ.] λημτικὴ l adde λέγω δὴ ἡ μὲν. ex Flor. & Cod. MSto., ut monui. ἡ γὰρ δύο μακρὰ l deest δύο. ὡς τὸ οἷον l sic Flor.

τ' ἄφρονι φ. ε. l desunt. & modo & mox vox πάλιν.

ἐπειδὴ δὲ εἰς νῆα &c. l deest. at in Cod. solummodo vox δὲ εἰς deest. καὶ πάλιν, ut dixi desit.

πλέων ἐπὶ l hoc exemplum sequitur post Νέα . . πόντῳ.

ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν μακρὰν l desiderantur.

ἐν τῇ ἰλιάδι l non comparent. ἐν τῇ εἰς Ἀλκ. l ἐν τῇ πρὸς ἀλκ.

P. 9. ἐγχωρεῖν τοῦ l ἐγχ. τὸ τοῦ.

[φησὶ γὰρ l ex Cod. adde φησί γάρ ἐν ἐκείνῃ οὕτως.]

[καὶ νῦν κλεινὸς l hic versus sequitur versum οὐ γὰρ πῶς. certissime prave.

καὶ ἐν ἔπει l κ. ἔπει. κορίννῃ l κορίνῃ Ἡρωικὸς Ἐξ l recte abest.

Ὢκ' ἑκατόγχειρον καλέσας μάκρον ὄλυμπον l novit hunc versum esse Il. A. 403. & loca ex Homero ope Indicis Seberiani satis feliciter indagat. docte igitur e collatione animadvertit apostrophon esse ponendam in ultima τοῦ καλέσασ'. felix sane restitutio fuit pro ingenioli Pavunculani modulo. quod tamen in ea ita defixum fuit, ut duas alias mendas in hoc versiculo tollere nequierit; & pro ὦκ' scribere ὦχ', ut apud Homerum legitur & hic in Flor. & accentum in ultimam τοῦ μακρὸν rejicere. Sed ita in Turnebiana. nec

haec igitur inter Sphalmata Typothetarum aperta, quae correcta esse jactavit, referenda.

εἰς μακρὸν ὄλυμπον l absunt. & mox pars ultima versus a voce ὁρόων non legitur.

ἔςι δ᾽ ὅπη ἡ βραχεῖα ἡ κοινὴ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται. l pro κοινὴ in Flor. legitur μακρά. quae lectio videtur praeferenda hoc in capite, ubi agitur de συνεκφωνήσει. si ageretur de natura syllabarum, ultima in Δενδρέῳ & χρυσέῳ ante vocalem κοινὴ dici posset: vide p. 3. περὶ κοινῆς [utinam Hephaestion in capita divisus esset & Scholia suis locis textui substrata?] sed hic alia ratio. si tamen κοινὴ e Codd. bonis: id obtineat locum. rursus autem ἡ ἐλίασσε &c. non conspiciuntur.

ὁ τροχαῖος [sic] -υ l ὁ deest. porro etiam notae quantitatum nusquam adponuntur.

κρηλικὸς l κρητικός. Pavo. *ad calcem libelli recte corrigunt ἡ κρητικός. nihil apertius.*" jam mihi dicat caussam, cur vitiosa aperte lectio debuerit servari. non dabit aliam, quam ut notulae occasionem ineptae haberet: & ita liber sine utilitate lectoris cresceret, & aliquot Floreni amplius a misero bibliopola extorquerentur. nam si tales notulae omissae essent, quinta pars philyrarum decrevisset. Porro Vossius dudum in Prosodia hunc locum correxit. quem librum utinam legisset intellexissetque. multa absurda non protulisset.

P. 11. ἀθίνεντος τέταρτος l ordine inverso Flor. mox a voce ἀκλόχειρος deficit textus.

[σπονδειακὴ ταυτοποδία l σπονδειακὴ ταυτὸ ποδία]

P. 12. Δακτυλικὸς εἴτ᾽ ὧν &c. l non comparent etiam ista. ita semper.

κεῖται δακτύλη l κ. δακτυλικῆ.

P. 13. κλεινσίππῳ l κλεισίππῳ. porro Pavo. *Nomen tibi notes: nam forma ejus praepostera id sane me-*

meretur. Ἡρακλέης, ἀγακλεὴς, ἰσοκλέης" haec legens, mirabar, quis heroum vocatus esset Ἰσοκλέης; adjectivum noram ἰσοκλεής. quid! nescitne igitur nomina propria in penultima accentum, adpellativa hujus generis habere in ultima! inspiciat igitur Etym. M. in ἡρακλῆς. sed id non volo. vellem scire, unde recte scribat ἀγακλεὴς, & male ἰσοκλέης. vis scire, Lector, in Scapula, quo consultore semper utitur, in notis & ignotis, habetur recte ἀγακλεὴς, male vitio typothetae ἰσοκλέης. I nunc, Lexicophanes, & jacta te, ut in Menandreis fecisti p. 37. nobis occinens minime credulis jam: „ *ipsa citant Lexica Vulgata, quae hic praeter morem, ita vivam!* [utinam sic diu vixisses, ut hoc praeter morem tuum] *obiter consului: quia forte fortuna incidebat mihi vulgatissimum illud, cave canem.*" Pueraster ita adhuc Lexicis innititur, ut ne accentum quidem per se corrigere sciat. Ibyci caedem grues, Pavonis furta accentus produnt.

Quod porro garrit de praeposteritate vocis κλεύσιππος, & dicendum esse adfirmat ἱπποκλέης, omnem stultitiam post se relinquit, & egregium specimen praebet, quid de ejus somniis *de Nominibus propriis* sit expectandum. nam valde analogice & usitate compositum hoc nomen κλῆσις, κλέησις. κληδὼν κλεηδών. κλήσιππος κλεήσιππος. ἥγησις ἡγήσιππος. σπεῦσις σπεύσιππος. ἡγησίστρατος. & passim modo hoc modo illud praemittitur substantivum. ἱπποκράτης, κράτιππος, στρατοκλῆς, κλεόστρατος, κλησίστρατος vel κλεησίστρατος. χαρικλῆς, κλεοχάρης. ἀριστοκλῆς κλεάριστος. ἄρχιππος. ἵππαρχος. πατροκλῆς. κλεοπάτρα. κλεόπατρος vel κλεοπάτωρ. quamvis hoc rarius occurrat.

ἐνταῦθα γὰρ σίππω αὐλῆ l. ε. γ. ὁ σίππω πὺς αἰ. & sic in Cod. vel potius ὁ πὺς σίππω.

συλλαβῇ πλείονι l. locum mutant vocabula.

[ἀπὸ πυρσάλω l ἀπυρσάλω. Mox ad Notas de hoc loco]

νόραι

κόραι l κόρῃ. porro in margine alterius libri hae notae ad hunc versum. υυ-lυυ-l-υ

[ἰσίον ὄν, ὅτι ἐὰν l ἴσίον ἐὰν]

P. 14. [Μῶσ' ἄγε l haec in MSto non sunt hoc loco. nescio an non collocentur post πόλεως μέγα p. 15.]

παννύχιοι. μέγα. γένεθ'. Flor.

P. 15. Mirare Pavoninum συνέχῶς. desunt in Flor. περιτταὶ χῶραι &c.

P. 15. [τὸ Ἰαμβικὸν μέτρον δ. l τ. ι. δ.] [μὲν τοῖς κ. l μ. κ.]

[Ἴαμβον παραλήγοντα l nescio an hic non ἔχει alicubi in MSto exstat]

[ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα l α. μ. τρίμετρα.

P. 16. [Τρίμετρα δὲ, ὡς l τρίμετρα δὲ τό. l & aliud quid mutatur]

ἴσε ξένοισι μειλίχοις l ἔσαι ξενομειλίχοις. in Cod. quoque ἔσαι. καταληκτικὸν δὲ τρίμετρον l καταληκτικὰ δὲ τρίμετρα ὡς τ. κ. α. οἷον. in Cod. quoque οἷον.

['Ιαμβικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον in MSto.]

τρίμετρον δὲ οἷον l δίμετρα δὲ ὅ. τετράμετρον l τετράμετρα.

[ὅπερ τινὲς μὲν l ὅπερ τινες ἄλλοι.]

Φασὶν εὕρημα l εὕρημα φασὶν εἶναι.

P. 17. ὅτε καὶ τραχύτερος γίνεται l Colaphum hic impingit Aristarcho Pavonides. nam praecedit τὸ χωλόν! quare omnino legendum τραχύτερον. cum Florentina. ut praecedit ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν. nonne hoc egregium! nonne hoc ferulam meretur?

εἰς ἄκρον ἕλκων l ε. α. ἥκων. mox μέτρον male pro μέτρων. & ἐδέξατο ἀρχῇ. καὶ ὅ. τ. ι. μέτρῳ l absunt.

Sequitur locus omnium consideratione dignissimus. & de quo judicium Lectori aequo relinquam. ego simpliciter factum narrabo. in Turnebiana exstat. ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλελυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ ΤΡΙΣΗΜΟΝ. ἰαμβοποιοὶ μέντοι καὶ τραγῳδιοποιοὶ ὡς

μὴ

μὴ ὄντες τοιοῦτοι, ΟΥ συνεχῶς κέχρηνται. jam Pavus & ejus Corrector crisin hanc exercuere in duas voces majusculis notatas: Crisin felicissimam, & quae in utraque voce confirmatur a libro Florentino. Nam Pavus conjectura legere jubet pro prima voce τετράσημον, ut in Flor. & Corrector ejus mira ἀγχινοίᾳ, item ad praescriptum Florent. Editionis omittit vocabulum οὐ, & exhibet τοιοῦτοι συνεχῶς κέχρηνται. Correctori tamen ad manum fuisse Florent. Edit. quomodo credibile est? at Pavonem jam tum hanc Sphingem domi suae aluisse, adhuc minus est credibile: nam ad Anacreontem dicit, se eum demum habuisse *post excusum suum Hephaestionem.* mirum tamen de tam vicinis duobus vocabulis ad Editionis Florentinae praescriptum fuisse actum. An mentitur homo? an ludit lectorem technis & strophis? ut verum quidem sit, a Cl. Dukero non habuisse exemplar Florentinum, nisi post editum Hephaestionem, sed tamen aliud exemplar ab alio jam antea habuerit vel sibi compararit! fides enim Pavonis jam dudum apud me vacillat. in alio nihil tale suspicarer. nescio quid dicam. At quid tu dices, Lector, si longe turpius in simili plane causa in alio suo auctore egerit. Si sexaginta & amplius lectiones, etiam vitiosas, tacite in contextum infarserit ex aliqua editione, quam callide dissimulat, cum tamen sit ultima ejus libri editio. Sed forte putas me tibi fabulas narrare: vel hippocampos in aëre fingere, & suspicionibus nimis indulgere. rem non exaggero. at si hoc probarim, aeque Lector, confiteberisne de Pavonina fide plane esse actum, & nihil tam illiberale in literis facinus posse concipi, quod non in hunc hominem cadat. Quare age, licet aliquanto maturius quam ordo librorum Pavoninorum postulat, age statim te convincam non dubitabilibus argumentis & documentis,

mentis, Pavonem ex editione, quam nusquam nominat, cum tamen ceteras nominat, plurimas lectiones in contextum suum transtulisse. In contextum, dico, Aristaeneti ex QUARTA editione, post mortem Merceri edita, *emendatiore & auctiore*, ut Titulus partim ex veritate jactat; sexaginta, imo forte centum, mutationes plerumque in melius, quae in nulla alia editione occurrunt, invenit, ne in uno quidem loco admonens lectorem, unde illam variationem petierit. videor tibi forte somnia narrare. Sed vis, statim decem pentadas exemplorum hic sistam: an tribus quatuorve exemplis in praesentia tibi satisfactum fuerit. & hoc quidem puto aequissimum. Ergo L. I. Ep. I. p. 6. in omnibus editionibus Sambuciana & Mercerianis sic legitur bene. ἐπεὶ φύσει τὸ κάλλος ἐστὶν ἀπερίφαντον. Jam ille, qui se *tertiam* Merceri sequi professus est: qui *quartam* editionem ne obiter quidem usquam nominat: ille etiam vitiosam scripturam ex hac *quarta* in suum textum intrusit; scripsit enim inscitissime τὸ κάλλος ἐστιν. hoc non casu factum: hoc dedita opera hinc translatum. L. I. Ep. X. p. 60. omnes ἐπωνομάζει. unde quis suspicetur ἐπωνόμαζε scriptum fuisse. *quarta* & Pavo soli. ἐπονομάζει. L. I. Ep. XI. p. 78. πᾶσαι μοι omnes. *quarta* & Pav. πᾶσαί μοι. recte. at non potuit haec forte per se correxisse? Non. Pavo ex *quarta* profecit. nam ipsum novimus in accentibus semper caecutire. primum exemplum quoque hanc excusationem non admittit. L. I. Ep. XII. p. 92. pro δυστήνως ex *quarta* ἀνυστηρῶς reposuit. at p. eadem habemus furem in manifesto & ridiculo plagio. ibi edidit Pavo ὁ τοῦ νῦν Πολυκλῆς, οὗ παιδὸς ἠχύνθη τὸν νόσον. ego mirabar illud ΟΥ παιδὸς, & a Poëta aliquo translatum putabam. ut inspexi editiones, inveni in omnibus Sambuc. & Mercer. tribus. τοῦ παιδὸς. In *quarta* procul dubio

jam

jam haberi suspicaris. non habetur. quo haec evadent, scire ardes. an ergo hanc ipse fabricatus est, lectorem ne verbulo quidem admonens? neque hoc fecit. sed accidit aliquid homini adeo ridiculum, ut nesciam an ulli simile quid unquam evenerit. Scias voculam τȣ̃ in omnibus editionibus, excepta prima Merceri, sic scribi ȣ̃. jam *quarta* illa editio, Pavonis sacra anchora, deterioris est chartae, charácterasque multos detritos habet; inde casu accidit, ut lineola literae τ perpendicularis fuerit extrita, & ita solummodo remanserit transversa lineola, quae cum inflexa aliquantum sit, praebuit lippienti Pavunculo speciem accentus circumflexi: at punctum aliquod restans lineolae perpendicularis, ipsi exhibuit speciem aspirationis, & sic sollerter procudit ȣ̓τ istud memorabile. quid dicis, Lector? jam furem agnoscis? omnibus autem & singulis ostendere paratus sum hunc meum librum, exhibitamque in eo ita illam literam. ostendat Pavo alium fontem unde istud ȣ̃ hauserit. Hinc autem & alia mea suspicio non leviter augetur, Pavoni hunc ipsum meum librum forte ad manum fuisse: nam in ejus margine multae emendationes Tollii & aliorum, quas Pavo profert ut suas: & quidem ita, ut non obscura abactae praedae vestigia exstent. Nam illo libro per annum & dimidium carui: nec semel quoque descriptus fuit, dum ejus ego possessor fui. etiam antequam ipse possederim dono Viri amici, potuit hic liber illi patuisse. illud autem me modo suspicari ajo. nam etiam voci ȣ̃ idem in Pavonina *quarta* potuit accidisse. quamvis aliud exemplar viderim, ubi illa vox satis perspicua. Haec autem omnia cum concurrant: & praeterea jam constiterit, & porro constiturum sit omnibus, hominem passim scriptos & editos labores, Scaligeri, Sylburgii, Ursini, & aliorum compilasse, nimis suspicax mihi non videor, si dejerare nolim, Pavonem Florentina editione non

jam

jam usum fuisse, antequam a Cl. Dukero eam commodatam accepisset, eamque dissimulasse, ut dissimulavit *quartam* Aristaeneti: ut videretur bonas quasdam, sed furtivas, Critica εὐστοχίᾳ primus & solus invenisse emendationes. Nam dicat, unde habeat τοῦ παιδὸς, unde habeat καλλός ἐστιν. unde p. 106. pro ἑορτὴν posuit, nisi inde ἑορτήν. unde denique, ne levioribus inhaereamus, unde sumsit p. 114. καὶ κατέτρεψέ μου τὸ σῶμα. cum in omnibus editionibus καὶ κατέτρεφέ μου τὸ σῶμα legatur, excepta illa *quarta*, ubi κατέτρεψε. Non inquiro jam, an sint vitiosae lectiones nec ne: qualescumque enim sint, uti demonstrant luculenter Pavonem fuisse tacite usum *quarta* in Aristaeneto, sic eundem Florentina in Hephaestione tacite usum fuisse vero simile reddunt. Quid ais, Lector, satisne multis testibus turpissimorum furtorum crimine subdolus iste Graeculus tibi convictus videtur? An plura & evidentiora adhuc desideras testimonia? non arbitror, & tamen in sequentibus etiam manifestiora dabuntur suo loco. Nam impetum principio ceperam ingens caput contexere, in quo omnia ejus furta omnium oculis uno intuitu exposuissem. Sed habiturum minus taedii postea visum fuit, si hic & illic ea tangerentur. ne, furis, abactoris, Caci, Autolyci & similium Synonymorum ingratus te fatigaret strepitus. & tamen scapha scapha vocanda est, & Pavo Plagiarius. qui, ne distorqueat verba mea, sciat, me minime dubitare, quin Florentinae Edit. exemplar unum a Cl. Dukero acceperit post editionem suam absolutam plane: sed me suspicari, ob modo memoratas causas, aliud exemplum dudum antea penes ipsum fuisse.

P. 18. καταληκτικὸν ᾗ ὅτε ἐστὶ | ὅτε δέ ἐστι καταληκτικόν. [ληκύθιον οἷον τό | τὸ abest, & videtur sequi ἐστι . . . τροχαϊκὸν δίμετρον.]

P. 19. Ζεῦ πάτερ γάμον μὲν οὐκ ἐδασάμην. hunc locum ſuperiori capiti inſerere debueram. Pavus enim quantitatem ignoravit vocis ἐδασάμην. nempe penultimam corripi, quae hic producenda. Recte vero animadvertit Cl. Arnaldus p. 119. Animadv. & docet egregie ἐδαισάμην legendum. ut apud Laërtium Δαισάμενος τὸν γάμον. & omnino hanc emendationem vetus Cod. confirmat. homo quoque noſter eadem pagina falſo Bentlejum affirmat *perticam ſuam non conſuluiſſe*. nam recte abigit ſycophantias Pavonis laudatus Arnaldus eodem loco. qui merito neſcit, quid dicturus ſit de Pavunculo noſtro, qui *Amphoram vino plenam*, quae navibus trans mare vehitur, *mare tranſilire facit*. iſta locutio eſt certe plus quam *equeſtris*, ut affectate alicubi Noſter loquitur.

ϛρατὸς | ὁ ϛρατός.

τοῦτο δέ τὸ μέτρον | τοῦτο τὸ τὸ τετράμετρον. etiam Cod. [παρατελευταίου. | παρατελεύτου.].

γενομένου | γενομένου. addit. οἷόν ἐϛι καὶ τὸ [οἷον καὶ τὸ] Μιτρολίμω δ' ἐῶ τέ με χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι. ſic Flor. pro δεῦτε Cod. δ' αὖ.

καί περ ὄντα | καίπερ τὸ ὄντα Flor. & MSS.

ᾧ πρῶτος μὲν Ἀρχίλοχος κέχρηται. συζεύσας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον οὕτως. ſic Flor. MSt. ᾧ μὲν πρῶτος Ἀρχ. & etiam in reliquis conſentit cum Flor. haec lectio praeferenda.

Θάλλης. χρώα. l ſic pag. 22. Θάλλης pro Θάλλεις. ſed recte χρόα.

αἰνεῖ Θεός. ἐμμιλῶ * τῷ φυγαίχμημα. ſic Flor. ſed Cod. quoque αἰνεῖ habet.

ἔδοξόν ἐϛι[ν] οἷον τουτὶ τὸ Ἀνακρέοντος. recte Flor. & Cod.

P. 20. σπονδεῖος ἐγχωρεῖ οὐ λύσις ἐϛὶν ὁ ἀνάπαιϛος | σπονδεῖ ἐγχωρεῖτος. οὐ ὁμοίως λύσις ἐϛιν δάκτυλος. male. confuſio inde nata, quod ſequens periodus

ὅτι ἐν τῷ . . . . sic finitur ὁ ὁμοίως λύσις ὁ δακτυλ@. quae omnia desunt, si excipias ultima, quae male coaluerunt cum prioribus.

ἄνδρας | ἄνδρες. Δημιεργὲς | deest. ἀποφανῶ | ultima syllaba deest. pro quo recte in Turneb. ἀποφανῶ.

ὡς περιείρηται | non conspicitur.

[τροχαικὸν † Ἀμφω | hic interponuntur multa quae sunt . . . .]

P 21. ά. κρηλικὸν | ά. κρ. ἤγουν ἀμφίμακρον. stultus superius κριτικὸν servavit in textu.

[καὶ τὸ πενταμετρον ὃ | illud ὃ jussu Cod. in Morboniam ablega.]

χαῖρε ά. | χαῖρ' ά.

[καὶ τὸ τετράμετρον εἰς | κ. τ. τετρ. καταληκτικὸν] ἐπωδοῖς οἷον. Flor. & Cod.

P. 22. [ὕστερον ὃ Ἀ. | ὕστερον ἢ καὶ] [καὶ ὅλα | ὅλα] συνέθηκεν | συντέθεικεν. Velletne Pavus Florentino modo legere?

δεῦτε Φ. | δηῦται. Cod. δι' ἧυτε.

[ἐν ἐπωδῇ. | modo Ἀρχίλοχος ἐν ἐπωδοῖς sic p. 65. οἱ ἐπωδοί. horum igitur auctoritate & Codicis reponamus etiam hic ἐν ἐπωδῷ. nisi Pavunculus nos doceat, cur hic ἐπωδὴ in aliis ἐπωδὸς obtinere debeat. ita tamen video emendare p. 168 nempe nondum legerat tum p. 70. auctoris sui. Vide Arnaldi Animadv. hic & p. 155.

[Ἀλκμαν | Α. οἷον]

αὐτὸ ὃ | αὐτῷ. Flor. & MSt.

[τῶ ἡρωικῷ] hic quoque multo plura sunt in Scholiis vetustis.]

P. 23. παντως ἕνα | prima vox abest. κέλομαι | κέλομαι. ἐπ' ὄνασιν | ἐπόνασιν.

Τίω σ', ὦ φίλε γαμβρὲ, καλῶς εἰκάσδω.
Ὄρπακι βραδινῷ σε μάλις' εἰκάσδω.

operae

operae pretium, ut audiamus Pavonis vocem, quo varientur paulo moduli. „ *Versus hi videntur esse juncti.* (imo fuerunt. quis sanus dubitet!) *cui bono igitur repetitum illud* εἰκάσδω! *dicam suspicionem meam. ita personis distinguendi sunt.* A. Τίω σ' ὦ φίλε γαμβρέ. B. καλῶς εἰκάσδω. A. Ὀρπάκι βραδινῷ σε μάλις' εἰκάσδω. *Si personarum distinctio placeat,* καλῶς εἰκάσδω *vertendum*, id facile conjicio, *ut diversa sit significatio ejusdem verbi, quod comparo denotat postea.* „ Hic in carmine Lyrico: in fragmento Sapphus, ut putat J. Christianus Wolfius p. 50. in Sapphicis: ut vero Scaliger arbitratur ad Catullum Carm. LVIII. alicujus Lyrici, habebimus distinctionem personarum tam intricatam. quis credat! deinde unum verbum duplicem, & coactam in uno loco habebit significationem! sed aliam etiam conjecturam proponit. „ *Aut legendum uno ductu* τίνι σ' ὦ φίλε γαμβρὲ καλῶς εἰκάσδω; ὀ. βρ. σ. μ. ε. *ex* τίνι *facile fieri potest* τίω." re vera, Pave, sine miraculo ex τινὶ fiat τίω. Sed, nugis relictis, omnino legendum per interrogationem, cui mox ipse Poëta respondet. saepe ita Poëtae. initio Iliados.

> Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
> Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός.

Catullus.

> *Quoi dono lepidum, novum libellum?*
> *Corneli, tibi. namque tu solebas*
> *Nugas esse aliquid putare Pavi.*

Misellus autem ignoravit legendum esse τίῳ. quod Ionice & Poëtice idem cum τινὶ vel τίνι. vide, si dubitas, Lexicon Aem. Porti Ionicum. Hesych. τίῳ

 τίνι

κόραι l κόρα. porro in margine alterius libri hae notae ad hunc verſum. υυ-l υύ-l-υ

[ἰςέον ἦν, ὅτι ἐὰν l ἰςέον ἐὰν]

P. 14. [Μῶσ' ἄγε l haec in MSto non ſunt hoc loco. neſcio an non collocentur poſt πόλεως μέγα p. 15.]

παννύχιοι. μέγα. γένεθ'. Flor.

P. 15. Mirare Pavoninum συνεχῶς. deſunt in Flor. ϖεῖται χῶραι &c.

P. 15. [τὸ Ἰαμβικὸν μέτρον δ. l τ. ι. δ.] [μὲν τοῖς κ. l μ. κ.]

[Ἴαμβον παραλήγοντα l neſcio an hic non ἔχει alicubi in MSto exſtat]

[ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα l α. μ. τρίμετρα.

P. 16. [Τρίμετρα δὲ, ὡς l τρίμετρα δὲ τὸ. l & aliud quid mutatur]

ἔςε ξένοισι μειλίχοις l ἔςαι ξενοειλίχοις. in Cod. quoque ἔςαι. καταληκτικὸν δὲ τρίμετρον l καταληκτικὰ δὲ τρίμετρα ὡς τ. κ. α. οἷον. in Cod. quoque οἷον.

[Ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον in MSto.]

τρίμετρον δὲ οἷον l ρίμετρα δὲ ὅ. τετραμετρον l τετράμετρα.

[ὅπερ τινὲς μὲν l ὅπερ τινες ἄλλοι.]

Φασὶν εὕρημα l εὕρημα Φασὶν εἶναι.

P. 17. ὅτε καὶ τραχύτερον γίνεται l Colaphum hic impingit Ariſtarcho Pavonides. nam praecedit τὸ χωλὸν! quare omnino legendum τραχύτερον. cum Florentina. ut praecedit ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐςιν. nonne hoc egregium! nonne hoc ferulam meretur?

εἰς ἄκρον ἕλκων l ε. α. ἥκων. mox μέτρον male pro μέτρων. & ἐδέξατο ἀρχῇ. καὶ ὄ. τ. ι. μέτρῳ l abſunt.

Sequitur locus omnium conſideratione digniſſimus. & de quo judicium Lectori aequo relinquam. ego ſimpliciter factum narrabo. in Turnebiana exſtat. ὁ δὲ ἀνάπαιςος διαλελυμένην ποιεῖ τὴν Φράσιν διὰ τὸ ΤΡΙΣΗΜΟΝ. ἰαμβοποιοὶ μέντοι καὶ τραγῳδιοποιοὶ ὡς μὴ

μὴ ὄντες τοιῦτοι, ΟΥ συνεχῶς κέχρηνται. jam Pavus & ejus Corrector crisin hanc exercuere in duas voces majusculis notatas: Crisin felicissimam, & quae in utraque voce confirmatur a libro Florentino. Nam Pavus conjectura legere jubet pro prima voce τετράσημον, ut in Flor. & Corrector ejus mira ἀγχινοίᾳ, item ad praescriptum Florent. Editionis omittit vocabulum οὐ, & exhibet τοιῦτοι συνεχῶς κέχρηνται. Correctori tamen ad manum fuisse Florent. Edit. quomodo credibile est? at Pavonem jam tum hanc Sphingem domi suae aluisse, adhuc minus est credibile: nam ad Anacreontem dicit, se eum demum habuisse *post excusum suum Hephaestionem*. mirum tamen de tam vicinis duobus vocabulis ad Editionis Florentinae praescriptum fuisse actum. An mentitur homo? an ludit lectorem technis & strophis? ut verum quidem sit, a Cl. Dukero non habuisse exemplar Florentinum, nisi post editum Hephaestionem, sed tamen aliud exemplar ab alio jam antea habuerit vel sibi compararit! fides enim Pavonis jam dudum apud me vacillat. in alio nihil tale suspicarer. nescio quid dicam. At quid tu dices, Lector, si longe turpius in simili plane causa in alio suo auctore egerit. Si sexaginta & amplius lectiones, etiam vitiosas, tacite in contextum infarserit ex aliqua editione, quam callide dissimulat, cum tamen sit ultima ejus libri editio. Sed forte putas me tibi fabulas narrare: vel hippocampos in aëre fingere, & suspicionibus nimis indulgere. rem non exaggero. at si hoc probarim, aeque Lector, confiteberisne de Pavonina fide plane esse actum, & nihil tam illiberale in literis facinus posse concipi, quod non in hunc hominem cadat. Quare age, licet aliquanto maturius quam ordo librorum Pavoninorum postulat, age statim te convincam non dubitabilibus argumentis & documentis,

mentis, Pavonem ex editione, quam nusquam nominat, cum tamen ceteras nominat, plurimas lectiones in contextum suum transtulisse. In contextum, dico, Aristaeneti ex QUARTA editione, post mortem Merceri edita, *emendatiore & auctiore*, ut Titulus partim ex veritate jactat, sexaginta, imo forte centum, mutationes plerumque in melius, quae in nulla alia editione occurrunt, invexit, ne in uno quidem loco admonens lectorem, unde illam variationem petierit. videor tibi forte somnia narrare. Sed vis, statim decem pentadas exemplorum hic sistam: an tribus quatuorve exemplis in praesentia tibi satisfactum fuerit. & hoc quidem puto aequissimum. Ergo L. I. Ep. I. p. 6. in omnibus editionibus Sambuciana & Mercerianis sic legitur bene. ἐπεὶ φύσει τὸ κάλλος ἐστὶν ἀπερίφαντον. Jam ille, qui se *tertiam* Merceri sequi professus est: qui *quartam* editionem ne obiter quidem usquam nominat: ille etiam vitiosam scripturam ex hac *quarta* in suum textum intrusit; scripsit enim inscitissime τὸ κάλλος ἐστιν. hoc non casu factum: hoc dedita opera hinc translatum. L. I. Ep. X. p. 60. omnes ἐπωνομάζει. unde quis suspicetur ἐπωνόμαζε scriptum fuisse. *quarta* & Pavo soli. ἐπονομάζει. L. I. Ep. XI. p. 78. πᾶσαι μοι. omnes. *quarta* & Pav. πᾶσαί μοι. recte. at non potuit haec forte per se correxisse? Non. Pavo ex *quarta* profecit. nam ipsum novimus in accentibus semper caecutire. primum exemplum quoque hanc excusationem non admittit. L. I. Ep. XII. p. 92. pro δυστήνως ex *quarta* ἀυστηρῶς reposuit. at p. eadem habemus furem in manifesto & ridiculo plagio. ibi edidit Pavo ὁ τοίνυν Πολυκλῆς, ὃ παιδὸς ἠχύνθη τὴν νόσον. ego mirabar illud ὃ παιδὸς, & a Poëta aliquo translatum putabam. ut inspexi editiones, inveni in omnibus Sambuc. & Mercer. tribus. ἐπὶ παιδὸς. In *quarta* procul dubio

jam

jam haberi suspicaris. non habetur. quo haec evadent, scire ardes. an ergo hanc ipse fabricatus est, lectorem ne verbulo quidem admonens? neque hoc fecit. sed accidit aliquid homini adeo ridiculum, ut nesciam an ulli simile quid umquam evenerit. Scias voculam τȣ̃ in omnibus editionibus, excepta prima Merceri, sic scribi ȣ̃. jam *quarta* illa editio, Pavonis sacra anchora, deterioris est chartae, characterasque multos detritos habet; inde casu accidit, ut lineola literae τ perpendicularis fuerit extrita, & ita solummodo remanserit transversa lineola, quae cum inflexa aliquantum sit, praebuit lippienti Pavunculo speciem accentus circumflexi: at punctum aliquod restans lineolae perpendicularis, ipsi exhibuit speciem aspirationis, & sic sollerter procudit υ'τ istud memorabile. quid dicis, Lector? jam furem agnoscis? omnibus autem & singulis ostendere paratus sum hunc meum librum, exhibitamque in eo ita illam literam. ostendat Pavo alium fontem unde istud ȣ̃ hauserit. Hinc autem & alia mea suspicio non leviter augetur, Pavoni hunc ipsum meum librum forte ad manum fuisse: nam in ejus margine multae emendationes Tollii & aliorum, quas Pavo profert ut suas: & quidem ita, ut non obscura abactae praedae vestigia exstent. Nam illo libro per annum & dimidium carui: nec semel quoque descriptus fuit, dum ejus ego possessor fui. etiam antequam ipse possederim dono Viri amici, potuit hic liber illi patuisse. illud autem me modo suspicari ajo. nam etiam voci ȣ̃ idem in Pavonina *quarta* potuit accidisse. quamvis aliud exemplar viderim, ubi illa vox satis perspicua. Haec autem omnia cum concurrant: & praeterea jam constiterit, & porro constiturum sit omnibus, hominem passim scriptos & editos labores, Scaligeri, Sylburgii, Ursini, & aliorum compilasse, nimis suspicax mihi non videor, si dejerare nolim, Pavonem Florentina editione non

jam

jam usum fuisse, antequam a Cl. Dukero eam commodatam accepisset, eamque dissimulasse, ut dissimulavit *quartam* Aristaeneti: ut videretur bonas quasdam, sed furtivas, Critica εὐστοχίᾳ primus & solus invenisse emendationes. Nam dicat, unde habeat τοῦ παιδὸς, unde habeat κάλλος ἐστιν. unde p. 106. pro ἑορτὴν posuit, nisi inde ἑορτῶν. unde denique, ne levioribus inhaereamus, unde sumsit p. 114. καὶ κατέτεμψέ μου τὸ σῶμα. cum in omnibus editionibus καὶ κατέτεμψέ μου τὸ σῶμα legatur, excepta illa *quarta*, ubi κατέτεμψε. Non inquiro jam, an sint vitiosae lectiones nec ne: qualescumque enim sint, uti demonstrant luculenter Pavonem fuisse tacite usum *quarta* in Aristaeneto, sic eundem Florentina in Hephaestione tacite usum fuisse vero simile reddunt. Quid ais, Lector, satisne multis testibus turpissimorum furtorum crimine subdolus iste Graeculus tibi convictus videtur? An plura & evidentiora adhuc desideras testimonia? non arbitror, & tamen in sequentibus etiam manifestiora dabuntur suo loco. Nam impetum principio ceperam ingens caput contexere, in quo omnia ejus furta omnium oculis uno intuitu exposuissem. Sed habiturum minus taedii postea visum fuit, si hic & illic ea tangerentur. ne, furis, abactoris, Caci, Autolyci & similium Synonymorum ingratus te fatigaret strepitus. & tamen scapha scapha vocanda est, & Pavo Plagiarius. qui, ne distorqueat verba mea, sciat, me minime dubitare, quin Florentinae Edit. exemplar unum a Cl. Dukero acceperit post editionem suam absolutam plane: sed me suspicari, ob modo memoratas causas, aliud exemplum dudum antea penes ipsum fuisse.

P. 18. καταληκτικὸν ἢ ὅτε ἐστὶ | ὅτε δέ ἐστι καταληκτικόν. [ληκύθιον οἷον τό | τὸ abest, & videtur sequi ἐστι . . . τροχαϊκὸν δίμετρον.]

P. 19.

P. 19. Ζεῦ πάτερ γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην.
hunc locum superiori capiti inserere debueram. Pavus enim quantitatem ignoravit vocis ἐδαισάμην. nempe penultimam corripi, quae hic producenda. Recte vero animadvertit Cl. Arnaldus p. 119. Animadv. & docet egregie ἐδαισάμην legendum. ut apud Laërtium Δαισάμενος ἢ γάμον. & omnino hanc emendationem vetus Cod. confirmat. homo quoque noster eadem pagina falso Bentlejum affirmat *perticam suam non consuluisse.* nam recte abigit sycophantias Pavonis laudatus Arnaldus eodem loco. qui merito nescit, quid dicturus sit de Pavunculo nostro, qui *Amphoram vino plenam*, quae navibus trans mare vehitur, *mare transilire facit.* ista locutio est certe plus quam *equestris*, ut affectate alicubi Noster loquitur.

στρατὸς | ὁ στρατός.

τοῦτο δὲ τὸ μέτρον | τοῦτο ἢ τὸ τετράμετρον. etiam Cod. [παρατελευταίας. | παρατελεύτου.]

γενομένου | γενομένου. addit. οἷόν ἐστι καὶ τὸ [οἷον καὶ τὸ] Μητρολίμω δ' ἦν τέ με χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι. sic Flor. pro δεῦτε Cod. δ' αὖ.

καί περ ὄντι | καίπερ ἢ ὄντι Flor. & MSS.

ᾧ πρῶτος μὲν Ἀρχίλοχος κέχρηται. συζεύξας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον οὕτως. sic Flor. MSt. ᾧ μὲν πρῶτος Ἀρχ. & etiam in reliquis consentit cum Flor. haec lectio praeferenda.

θάλλης. χρόα. l sic pag. 22. θάλλης pro θάλλεις. sed recte χρόα.

αἰνεῖ θεός. ἐμμιτῶ * τῷ Φυγαίχημα. sic Flor. sed Cod. quoque αἰνεῖ habet.

ἔδοξόν ἐστι[ν] οἷον τοτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος. recte Flor. & Cod.

P. 20. σπονδεῖος ἐγχωρεῖ οὐ λύσις ἐστὶν ὁ ἀνάπαιστος | σπονδεῖ ἐγχωρεῖτος. οὐ ὁμοίως λύσις ἐστιν δάκτυλος. male. confusio inde nata, quod sequens periodus

ὅτε ἐν τῷ . . . . sic finitur ἡ ὁμοίως λύσις ἐ δακτυλος. quae omnia desunt, si excipias ultima, quae male coaluerunt cum prioribus.

ἄνδρας | ἄνδρες. Δημιοεργὸς | deest. ἀποφανῶ | ultima syllaba deest. pro quo recte in Turneb. ἀποφανῶ. . . .

ὡς περιείρηται | non conspicitur.

[τροχαικὸν † Ἄμφω | hic interponuntur multa quae sunt . . . .]

P 21. ά. κρητικὸν | ά. κρ. ἤγουν ἀμφίμακρον. stultus superius κριτικὸν servavit in textu.

[ϗ τὸ πενταμετρον ἐ | illud ἐ jussu Cod. in Morboniam ablega.]

χαῖρε ά. | χαῖρ' ά.

[ϗ τὸ τετράμετρον εἰς | κ. τ. τετρ. καταληκτικὸν]

ἐπωδοῖς οἷον. Flor. & Cod.

P. 22. [ὕστερον ἐ Ἀ. | ὕστερον ἢ καὶ] [καὶ ὅλα | ὅλα] συνέθηκεν | συντέθεικεν. Velletne Pavus Florentino modo legere?

δεῦτε Ἀ. | ἤυται. Cod. δὲ ἤυτε.

[ἐν ἐπωδῇ. | modo Ἀρχίλοχος ἐν ἐπωδοῖς. sic p. 65. οἱ ἐπωδοί. horum igitur auctoritate & Codicis reponamus etiam hic ἐν ἐπωδῷ. nisi Pavunculus nos doceat, cur hic ἐπωδὴ in aliis ἐπωδὸς obtinere debeat. ita tamen video emendare p. 168 nempe nondum legerat tum p. 70. auctoris sui. Vide Arnaldi Animadv. hic & p. 155.

[Ἄλκμαν | A. οἷον]

αὐτὸ ἐ | αὐτοῦ. Flor. & MSt.

[τῷ ἡρωικῷ] hic quoque multo plura sunt in Scholiis vetustis.]

P. 23. παντως ἕνα | prima vox abest. κέλομαι | κέλλομαι. ἐπ' ὄνασιν | ἐπόνασιν.

Τίω σ', ὦ φίλε γαμβρὲ, καλῶς εἰκάσδω,
Ὄρπακι βραδινῷ σε μάλιστ' εἰκάσδω. . . . . . .

operae

operae pretium, ut audiamus Pavonis vocem, quo varientur paulo moduli. „ *Versus hi videntur esse juncti.* (imo fuerunt. quis sanus dubitet!) *cui bono igitur repetitum illud* εἰκάσδω! *dicam suspicionem meam. ita personis distinguendi sunt.* A. Τίω σ' ὦ φίλε γαμβρέ. B. καλῶς εἰκάσδω. A. Ὄρπακι βραδινῷ σε μάλιστ' εἰκάσδω. *Si personarum distinctio placeat,* καλῶς εἰκάσδω *vertendum*, id facile conjicio, *ut diversa sit significatio ejusdem verbi, quod* comparo *denotat postea.* „ Hic in carmine Lyrico: in fragmento Sapphus, ut putat J. Christianus Wolfius p. 50. in Sapphicis: ut vero Scaliger arbitratur ad Catullum Carm. LVIII. alicujus Lyrici, habebimus distinctionem personarum tam intricatam. quis credat! deinde unum verbum duplicem, & coactam in uno loco habebit significationem! sed aliam etiam conjecturam proponit. „ *Aut legendum uno ductu* τίνι σ' ὦ φίλε γαμβρὲ καλῶς εἰκάσδω; ὄ. βρ. σ. μ. ε. *ex* τίνι *facile fieri potest* τίω." re vera, Pave, sine miraculo ex τινὶ fiat τίω Sed, nugis relictis, omnino legendum per interrogationem, cui mox ipse Poëta respondet. saepe ita Poëtae. initio Iliados.

> Τίς τ' ἄρ σφῶε Θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
> Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός.

Catullus.

> *Quoi dono lepidum, novum libellum?*
> *Corneli, tibi. namque tu solebas*
> *Nugas esse aliquid putare Pavi.*

Misellus autem ignoravit legendum esse τίω. quod Ionice & Poëtice idem cum τινὶ vel τίνι. vide, si dubitas, Lexicon Aem. Porti Ionicum. Hesych. τίω

 τίνι

τῆν & sic optime hunc locum exhibuit magnus ille Scaliger, qui vel obiter hic illic plus de locis Hephaestionis & aliorum meruit, quam Pavus dedita opera. eum videto ad Catullum *in Nuptias Juliae & Manlii.* ubi etiam jam interrogatio adposita, quam igitur illi suffuratus est Pavo.

P. 23. Θυρωρῷ πόδες ἑπταόργυιοι.
Τὰ δὲ σάμβαλα πεντάβοεια
Πίσυγγοι δέκα ἐξεπόνησαν.

Ostiario sunt pedes septem ulnarum, calcei autem ex pellibus quinque boum, quos cerdones decem confecerunt. ut bene vertit J Christian. Wolfius in Sapphicis p. 50. ubi recte quoque conjecit Sapphus esse ex Verbis Demetrii Phalerei de Elocutione §. 168. p. 101. Ed Thomae Galei. Ἄλλως ἡ σκώπτει τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν ΘΥΡΩΡΟΝ τὸν ἐν τοῖς γάμοις, εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς. *Aliter autem irridet agrestem sponsum &* janitorem, *qui versatur in nuptiis, potius pedestri sermone quam Poëtico.*

Dupondius literator haec ignorans aniliter cogitavit de *aedis sacrae custode: de aedituo.* & ideo conjicit [nam ἑπταόργυιοι peccat in metrum] Θυρωρῷ πόδες ἑπτὰ θεεργοί. θεεργοι *diis operati.* at quo ministerio circa sacra pedes functi fuerint nescio Sed tamen septem pedes tribuuntur huic nostro aedituo a Pavone. & venuste quidem. imo venustissime Si Sphinx illum aedituum cum septem pedibus aenigmati suo de animali quadrupede, bipede, tripede, inseruisset, Oedipus non magis quam Davus illud explicuisset Nonne haec suavia suaviculi nostri commenta! At ex numquam arescente ineptiarum vena en aliud non minus fatuum figmentum πόδες θοραιοι *impetuosi.* a θορεῖν. *salire.* sed si Pavoninum θοραιὸς idem sit cum aliorum

aliorum θορεῖος, [& sic puto, nam utroque modo ipse scribit, quamvis bis θοραιὸς] significabit idem quod θορικός. τὰ θορικὰ autem Scapulae sunt in corpore, *partes seminales*. qui ita θοραῖος ex Nicandro laudat pro *seminalis*. in Theriacis vs. 586.

Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πτέρνα θοραίην.

Aut genitale etiam cervi rescindere membrum.

Nonne ergo aptissime huic aedituo sacrae aedis donantur *septem pedes seminales?* Certe hoc Schema Elephantis ipsa ignoravit O ridiculum Nuptiarum Aedituum cum septem pedibus θορικοῖς. *admissariis, seminalibus.* cedite passeres bene masculi Nam unica significatio hujus vocis a θορὴ *genitura* est *genitalis*.

Et dubitamus adhuc Pavonem adscribere stultis!

Arnaldus conjicit Ὀρθά τε γυῖα. Sed illam emendationem non admittunt illa, quae de hoc fragmento dixi: mallet tamen ipse Vir Eruditiss. retinere ἑπταβόργυιοι. quod sane unice verum, quod ad sensum. Florent habet θυρώποδες ἑπταόργυιοι. & p. 90. rursus ἑπταόργυιοι. de metathesi cogitare durum. ἑρπαρόγυιοι vel ἑπταόγρυιοι non placere possunt ἑπλόργυιοι versus respuit. ἐννεόργυιοι facile apud Homerum quadrisyllabicum est, non hic ῥέζω ἔρδω. καρδία κραδία parum juvant. In ludicro Poëmatio, quid sibi forte permiserit Sappho, nescimus. Sed en nondum licet ab hoc loco discedere: nam pag. 90. in Turnebiana Edit. legitur θηρωρῷ [non in Flor.],, *nescio quid dicam plane ambiguum hoc: tu Lector, animo tuo morem gere. sic pro januae custode haberes illic ferae vel ferarum custodem, qui nostrum θεωργοὶ minus certe amaret, sed cum θοραιοὶ, itidem Nostro conspiraret mirum in modum. hoc certum, alia incerta* " Vides,

 ad

ad quas ineptias recidit prae ignorantia? θηρωρὸν probarem, si semifero Nostro homini adponeretur custos.

Τά δ' Σύμβολα [Pavo. Schol. p. 90. τὰ δ' σάμβαλα. *per bene*. imo id restituendum erat: σάμβαλα Flor. hic & p. 90. σάμαβλα. & πεντεβόειοι. hoc male. nam A saepe hic locum habet. in fragm. Hipponactis apud Tzetzen ad Lycophr. p. 96. σάμβαλα sive σαμβάλισκα sive σαμβάλικα. quod ultimum minus probem. Photius & Suidas. Σάμβαλα, ὑποδήματα. Nonnus Dionys. II. 56.

Ἀβρέκτοις μελέεσσιν ἀσάμβαλος ἵστατο νύμφη.

porro ἐξεπόνασαν. Flor. utroque loco. ut in Variis Lectt. & recte edidit Wolfius.

Ι εσσαρεσκαιδεκασύλλαβον Ι και deficit.

[ὦ τὸ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται. nescio an totum illud desit in MSto: an vero legatur ὅπερ σαπφοῦς. Mirare autem religionem Pavonis, qui accentum voci γεγραπται adpingere non ausus fuit, quia deest in Turneb.

P 24 Ἔρως Ι ἔρος δ' αὖτε μ' ὀλύσι μελέσσων εἰγλυκύπικρον. corrupte. nisi quod ἔρος scribendum inde pateat. similis lectio Ursino quoque inventa est in Cod. quem in Farnesiana Bibl. vidit. vide eum p. 289. observavi ibi Cod. sed mutilum. ἀπήχθετο Ι ἀπήγετο. quod nihil boni continere videtur.

[Φροντὶς Ι hic adsunt Scholia, quae paulo post sequuntur.]

In Florentina hic novum caput Περὶ λογαοιδικῶν indicatur & sic Scholia à voce τίω ad vocem ἀδιάφορος deberent subjungi versui φροντὶς &c. cetera autem a voce λογαοιδικὰ novae huic sectioni substerni secundum Cod]

αὐτῶν

αὐτῶν ἐπισημότατα l ἀ. ἐπισημότατον. ſic quoque Cod. δακτυλοις l δακτύλυς.

P. 25. ſic Flor. ἀκατάληπτον εἰς διασύλλαβον, ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβήν, ἀκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς διασύλλαβον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. βραχυκατάληκτον ſed ultimam vocem male conjungit cum periodo ſequenti. Cod. in plerisque conſentire conjicio.

πολλῷ αὐτῷ κεχρῆσθαι l hoc ordine.

Επίχαρμος l ſic hic totus locus. Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν λόγῳ καὶ λογίνα, οἱ [Cod ὁ] τὰς Ἰάμβυς καὶ τὸ ἄριστον ὢν [ſic Cod. quoque] πρῶτος εἰσηγήσαθ' ὡρισόξενος. de loco & furtis & παραλογισμοῖς ibi commiſſis ad Notas agemus

Τίς ἀλαζονείαν l πλεῖσαν l vitioſe Flor T ἀλαζωνείαν. Errat autem Turnebus in dimenſione verſus. dimetiendum enim τίς ἀλαζόνειαν. hcc emendavit Pavus, quem noſti minime verboſum, his tribus verbis." Sed illa vide apud ipſum Thraſonidae enim ineptias tranſcribere taedet. ſunt enim fere quinque verſus, cum non totidem verbis vel ſyllabis opus eſſet

[εἰσιν οἱ Λακωνικὸν καλῦσι l ἐςι το Λακωνικὸν καλύμενον.]

P. 26. Ὀδυσσέας l Ὀδυσσέως. male nam Ὀδυσσεῖς fuit titulus in diſtinctione verſus cum Florentina facit Pavus. quin autem ſequens verſus etiam ſit Cratini, & ex eodem loco petitus, non dubitandum videtur. Canterus tamen in hunc locum referre neglexit animadvertit autem Hephaeſtio Cratinum in fine verſus adhibuiſſe Spondeum pro Iambo πιθάρχῆ pro υ-l- ſed poſſetne Cratinus concepiſſe πιθαρχῆ. ſuſpicionis loco iſtud eſto, & quidem quavis aura levioris, ut ſolent eſſe Pavunculinae Certe πειθανὸς & πιθανός. ἀπειθεῖν & ἀπιθεῖν paſſim ſcribuntur etiam in locis, ubi ſyllaba longa non haber locum. in Ariſtophanis Nub. 690. contra legem metricam ita legitur

πειθόμενος pro πιθόμενος, ut recte emendavit Bentlejus. post autem hunc versum plenior est Florentina his verbis. περὶ μὲν οὖν τῶν τετραμέτρων ταῦτα. sed τὸ ἢ τριμέτρῳ Σ. o. P. ό. π. ε. desunt. In Cod autem post ἔγραψεν additur ὡς τὸ.

μέσα τοίχων l μέσα τοι ἔχων. Porro Pavunculus convasare noluit exempla, ubi α in compositione pro ο venit, ut hic in Μεσατοίχων sane potuisset. nam sunt obvia passim. & in E. M. nescio quoties talium mentio fit. mihi crede semel, Lector, sine teste, quod semper Pavoni facere cogeris. dimetitur autem ille versum duplici modo. primo loco casu bene: secundo loco pessime sic

Ἱστί|α ἀ|γνὰ ἀπ' ἐυ|ξείνων | μεσατοί|χων.

nam versus trimeter Anapaesticus, deficiente syllaba, talis,

υυ—|υυ—||υυ—|υυ—||υυ—|—||

Jam pueri norunt: & supra id tetigi p. 323. Anapaesticos versus cujuscunque generis amare pedes dissolutos: id est, ut singuli pedes singulis vocibus constent at non solummodo amant dissolutos pedes, verum etiam vitiosum erit, si διποδίαι per caesuram in trimetris misceantur certe in dimetris, si prima & secunda διποδία ita inplicentur. in tetrametris, si prima & secunda, vel secunda & tertia ita copulentur. ex. gr. in Aristophanicis, ut in Vesp. 386.

Οὐδὲν|πείσει||μηδὲν|δείσῃς||ἀλλ' ὦ|βέλτι||στε καθί|ει.
Σαυτὸν|θαῤῥῶν||κἀπευ|ξάμενος||τοῖσι πατρῴοι||σι θεοῖ|σιν.
Ὦ Λύκε|δέσποτα||γείτων|ἥρως||σὺ γὰρ οἷς|περ ἐγὼ||κεχάρη|σαι.

ubi videmus διποδίας semper discretas. pedes aliquando inplicatos. ideo in dimetris apud Senecam & alios secun-

secundus pes raro cohaeret tertio pedi: ut autem Aristophanici illi modo adpositi sunt versus Anapaestici tetrametri, deficiente syllaba, sic hic versus Simmiae est trimeter Anapaesticus deficiente syllaba & turpiter errat, ut vides jam, ita pedes dividens, ut prima dipodia per caesuram vel syllabam γνα inmisceatur secundae Διποδίᾳ. Nam perticam bene forte fortuna adhibuerat prius partiens

Ἰστία | ἀγνᾶ | | ἀπ᾽ εὐ | ξείνων | | μεσάτοι | χων—

Socordiam autem rursus specta, qua bis μεσάτοιχων scripserit.

[τῷ μέτρῳ εἶναι | τ. μ. ε. οἷον.]
μέτρου μόνον | μέτρου μόνου. τοῦτο μόνον | αὐτὸ μ.

P. 27. μεγέθει | μεγέθη. saepe ita ει & η & οι & υ miscentur in Flor. ut in omnibus libris. pro χαρίλας habet χαρίλας.

ἐφθημιμερὲς | ἐφθημιμερές ἐστιν.
ὡς καὶ ἐπὶ οὐ π. | ὡς ἔχει π. & sic Cod.
ἐπὶ δύο μόνων | ε. μ. δ. mox πάλιν non comparet.
τῷ ἢ ἀναπαιστικῷ | τῷ ἢ non legitur in Flor.
ἐπίσυλο | ἐπίσυλο. male. mox πυρριχαϊκὸν
γίνεται γὰρ | γίνεται ἢ.

Λελυμένου. ὥσπερ | ante ὥσπερ nova sectio inscripta περὶ λογαοιδικοῦ. In MSto vero post priorem vocem inseruntur multa Scholia, quae hic non exstant, sed ista quoque vetustate consumta *. Porro scribitur in Turnebi Edit. ὥσπερ. . . ἐῶ τὶ λογαοιδικὸν οὕτω, καὶν. Pavo, *distinctio male habet.* (post οὕτω) scribe ω. η. τ. λογαοιδικὸν, οὕτω. Vide religiosissimum hic Criticum, qui ne comma quidem audet loco movere in re manifesta, nisi admonito lectore. At ineptissimum hominem roga-

 tum

tum volo, cur in Ariſtaeneto L. I. Ep. X. p. 22. ubi in omnibus Editionibus legitur. ὥσπερ ἡ χρυσόπολις ἡ πόα τῷ χρυσῷ μείρακι συνήπτετο προσφυῶς. & quod vertitur etiam in Pavonina. *Quae veluti Chryſopolis herba aureo juveni native adjuncta adhaeret.* cur ibi, rogo, non admonito lectore, nec emendata verſione diſtinxerit, ὥσπερ ἡ χρυσόπολις ἡ πόα τῷ χρυσῷ μείρακι συνήπτετο προσφυῶς. cur non verterit, ut verti debuerat? *Veluti Chryſopolis herba auro*, (Cydippe) *juveni Acontio tenaciter adhaerebat.* cur ibi in re ſaltem non magis certa tacite id mutat, quod hoc in loco minime dubitabili annotandum ducit. Ego & Pavo novimus cauſam. Lector ignorat. par tamen, ut ille etiam rurſus hoc facinus, licet leve in ſe, tamen illiberale & inpudentiſſimum cognoſcat. Scias igitur, aeque Lector, in Miſcellaneorum Amſtelaedamenſium Vol. I. T. III. p. 397. recenſitam fuiſſe illam Decimam Ariſtaeneti Epiſtolam: & me in notulis haec ſcripſiſſe: *in fine epiſtolae aqua mibi haeret* . . . *Herba Chryſopolis traditur adhaerere auro puro:* fugere adulteratum. *at hic traditur adhaerere non cuivis auro*, ſed aureo juveni, icunculae aureae. *vix ita rem ſe habere perſuadeor. locus diſtinctione juvandus.* ὡ. ἡ. χ. ἡ. π τ. χρυσῷ, μείρακι σ. πρ *ut herba Chryſopolis auro adhaeret tenaciter, adhaeſit vel conjuncta fuit juveni Acontio.* Me inpudens Cacus hic compilavit, uti in aliis quatuor vel quinque locis ejusdem epiſtolae alia ſibi vindicavit, quae vel Britannis vel Batavis Editoribus debentur. an putavit armorum jure ſibi licere hoſtiles agros depraedari? hoc verum puto, & ideo omnibus Eruditis indixiſſe bellum, ut omnium, quod tam inpudenter facit, res agere & rapere ſibi liceret!

P. 28. [ὑπερκατάληκτος εἰς συλλαβήν | εἰς δισυλλαβήν]
Περὶ τοῦ χοριαμβικοῦ μέτρου | ſecunda & quarta vox abſunt.

sunt. In margine libri p. 29. sive Pavoninae editionis 28. haec leguntur. „ [*quae hic in margine scripta sunt p. 27 & 28. ab* ὥσπερ *ad* ἀναλαμβάνει. *exceptis iis, quae hic pono verbis* ἃ δ' ὑπομαβόμενος *&c. quae post* Εἶνα, *quod* lin. 6. p. 28. *exstat, sequuntur*]

τετράμετρον | τετράμετρος. ὑπήνει | ἱκανεῖ.

Οὐκ ἴτος | οὐκ ἰτός. Pavus: *legendum* οὐκ ἰτός *ut alii jam monuerunt: non frustra.*" an nomina illorum & sedem non una indicare potueras, Pave? fragmenta scilicet Aristophanis p. 14. de quibus bene meruere Scaliger, Canterus, Schottus, & Coddaeus: quae quo consilio in sua ἐκδόσει neglexerit doctissimus Kusterus, non satis perspicio. Ut Pavo, recte etiam Florent. distinguunt & Variae Lectt. porro Flor. κακοῖς male pro κακοῖσιν & λαμβανόμεθ' pro λαμβανόμεθα.

P. 30. μοῖσα | μῶσα. καὶ Ἰάμβε | καὶ Ἴαμβον. ἀμφιαρέω | ἀμφιάρεω.

Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τὶ δρῶν κοὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν. sic Flor. sed Turn. τ' ἰδών. si vis ineptias legere, lege hic Pavoninas notas, in quibus haud paucis disquiritur, quae lectio sit rejicienda. tandem τὶ δρῶν, quae unice vera & a MSto firmatur, condemnatur ob gravem hanc causam: quia nempe ἰδών *Iambum exhibeat certum,* τὶ δρῶν *vero ambiguum.* nemo adhuc tam subtiliter omnia mysteria metrica rimatus fuerat τὶ ante δρ potest produci, si opus esset, ideo minus aptum huic loco, ubi requiritur brevis syllaba. Vos, Logici, hoc argumentum in formam redigite.

ποίημα βάκχον | π. βρέγχον & in Callimach. Fragm. Bentleji XXXVI. locum inhumanus Ocnus adscribere non dignatus fuerat. Talia autem in ipso contextu debuissent recipi. Veris lectionibus ille locus debetur, aperte falsis vix margo concedenda: & satis si in una alterave obsoleta editione exstent. Cum tamen

tamen saepe judicium hominis labi possit, antiqui termini non facile movendi: nisi veritas sit indubitabilis, quemadmodum in hoc loco. nam de lectione Βεέγχον dubitare quis ullo posset modo!

ἐξαμέτρῳ συνέθηκε | ἑξάμετρον σ.

P. 31. Φερσεφόνη | περσεφόνη.

φίλικος | φίλισκος, γρ. ut p. 32. in διαφόροις γραφαῖς.

καινογραφῆς | καινογραφοῖς. Cod. καινογραφῦς.

πρὸς ἡμᾶς | πρ. ὑμᾶς. Salmas. ad Alas Simmiae p. 185. ἐν τῷ ΙΙ. | ἔν τε τῷ.

λεύσσετε τ̃ γᾶς τε βαρυστέρνυ ἄνακτ' ἀκμωνίδαν αἰπὺν ὁ ἐδράσαντα. sic Flor. Cod. βαθύστερνον & ἑδράσαντα. *nihil notius in hac literarum luce* ait noster Joannes ὁ καπνίας, quasi id non notum fuisset ante centum annos, quando haec emendavit Salmasius?

P. 32. περὶ τ̃ ἀνλιστασικῦ μέτρυ. secunda & quarta vox deficiunt. εἰς τέτλαρα | εἰς τὰ δ΄.

P. 33. ἐὰν ἢ πυ ἀναμίχνηται | ἐὰν ἢ ἀναμίχνηται.

ἐστιν ἢ ὅτε | ἔστι δ΄ ὅτε. quam obviam formulam Pavo notet. alicubi enim ignoravit.

[πρότερος | πρῶτος] διχμαϊκὸν | Flor. addit οἷον.

συμπτύκτοις | συμπύκτοις. centies sic erratum. apud Sch. Aristoph. Nub. 563. alia lectio exstat συμπτύσοις. vide Arnaldum.

τὸ ἐγχώρειον | τ̃ ἐγχώρειον. αὐτῦ Γλύκων | αὐτῦ τ̃ Γλ.

Κάπρος ἡνίχ΄ | pag. 62. lin. 30. καὶ πατρὸς ἡνίχ΄. quod ibi corrupit Pavo. Flor. καὶ πρὸς ἡ. mox ὤλεσε. ut in variis lectionibus. stulte Pavo ὤλεσε stare posse autumat.

θωμήσας | θυμιήσας. sic Flor. in Variis Lectt. θυμήσας. Pavo. *id pro* θυμιάσας *vel* θυμιήσας. habemus igitur plagiarium apertum. vide Arnald. & ride audaculum, qui nobis persuadere conatur κνίσση & κνίδη & κνίζη idem esse. ei contingat κνίδῃ θωμίζεσθαι probe.

κα-

καλεῖται φαλλάικειον l ordine inverso Flor. praeterea Codex in φαλλαίκειον nescio quid turbare videtur.

βαβάκτα γάλλων l βαβάκτα κηλ. At in Cod. nescio an vitiose exstet βιβάκτρα an βαβάκα. vide p. 51. 52. 53 Vanni de incredibili stupore, quo circa haec versatus Pavus. porro apud Lycophr. 642. occurrit

Καὶ τοὶ μὲν ἀκταῖς ἐμβατήσονται λεπρᾶς.

ubi alii ἐμβατεύσονται. uti Cl. Wesselingius apud Libanium pro ἐμβατᾶ malebat ἐμβατεύει. Sed in hoc Lycophronis loco malim vulgatam servare. ἐμβατεῖν, uti Lexica notant, bis utitur Nicander Theriac. 144. & 803.

P. 34. οἷον τὸ Ἀλκαίε l ultimae duae voces non leguntur.

ἦλθες . . ἐλεφαντίναν l ἦλθεν . . . ἐλεφαντίναν.

[σχήματα l τρήματα]

κόλπῳ σ' ἐδέξαντ' l κόλπῳ ἐδέξατ'. ἁγναὶ χάριτες κρόνῳ. disputat rursus valde subtiliter utrum κρόνῳ an κρόνῳ an χρόνῳ legendum. Mox Flor. τικεθεῖμεν uno ductu & Pavo mox ἀπὸ κλὰς divisim: nam in Turneb. ἀποκλάς. rectius.

παιδὶ ἀβρῇ l ποδὶ ἱαβρῇ.

ἐπί τε ἐβδόμη l ἐπί τε ἐβδομ. in Codice veteri haec desunt.

τὸ ἰσὸν l τὸ ἰασόν. πόθῳ l πύθῳ.

P. 35. ὅλον σαπφῶς l σαπφὼς ὅλον.

αἰγιόχε φασὶ τετιμημέναις. sic Flor. & mox ἔρυθοι.

Αἶαν, τὸ ἄριστον πόδ' ἀχιλλέα l A. τ. ἀριστόπαιδ' A. recte Portus ad Lyricos p. 182. πέδ' ἀχιλλέα. Pavoni suffecit laudare. *aliter Aemilius Portus, ut notum.* imo aliter Casaub. ad Athenaeum XV. 15. quod futuro Athenaei commaculatori ignotum. vide quoque Arnaldum Animadv. p. 136.

P. 36.

P. 36. τὸ δὲ ἄστυ | τὸ ἄστυ. μὴν κάθαρον | μὴν καὶ καθαρὸν.

[τὰ τοιαῦτα, οἷς | τὰ ταῦτα ὁ.

χοριάμβοι | additur οἷον.

ἡμῶν ἐψόφοισ'. ſic Flor.

πλήρης μὲν ἐφαίνετ' ἁ σελάνα | ἐφαίνεσθ'.

ἐστάθησαν | ἐλάτησαν. Horatius imitatur Ep. XV.

Nox erat & coelo ſplendebat luna ſereno.

Codex etiam φαίνεθ'. & recte ita Wolfius p. 72. adponatur hoc Pavunculi infantilibus peccatis. p. 68.

τελβαλέτερ' | τελβάλετες. ἐστὶ τὸ βραχυκατάληκτον. ſic Flor.

ἐξ ἓξ βραχειῶν | ἐκ βραχειῶν ἓξ. Flor. & Cod. addit praeterea οἷον Flor.

τετράμετρα δὲ | τετράμετρον δὲ ἀκατάληκτον. ambo teſtes confirmant.

P. 37. φασὶ Δία | φασὶν Δία. recte. vide quae diximus p. 328. habeo adſentientem Ariſtarchum ipſum. συνέθεσαν | συνετέθησαν. Flor. Cod. συνθέθησαν. vitioſe. vulgata lectio praeſtat. ſequitur enim ἐπήγαγον.

μνασιδίκα | abeſt. & pro γυρήνω habetur γυρίνω. neſcio quid Codex variet.

ἀσαροτέρα σοῦ δή ποι ἄμ' ἐπώρανον σέθεν τυχοῦσα. ita Flor. Cod. ἀσαροτέρας. σ modo adhaeſit ſequenti voci οὐ. ſic tamen Urſinus. plura mox.

μαλεῖσαι | μάτοισαν. Flor. Cod. μάτοισαι. Pavo corrigit μαλεῦσαι. & ait eſſe infinitivum. at μαλεῦσαι tum ſcribendum. talia non per incuriam, quod etiam vitium, ſed per ignorantiam peccat. porro ait, μαλεύω erat etiam in uſu pro μαστεύω. at, homo, non *erat*; ſed *eſt* in uſu apud optimos ſcriptores. vide Soph. Oed. Tyr. 1171. 1182. Aeſchylum. Choeph. 328. 892. ergo aeque in uſu eſt ac μαστεύω. Theocr. II 66 Heſych. μαληρεύειν. μαλεύειν. ζητεῖν. imo ipſa Lexica ex Homero

Homero habent. sed non consuluerat, alioquin notum fuisset si autem illa vox placet, potius in Imperativo Medii acciperem μάτευσαι. sed haec incertissima. Mox p. 38.

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα * πληϊάδες, Flor.
Καὶ πλειάδες, μέσαι δὲ. * μέσαι δὲ, Flor. Steph.
Νύκτες. παρὰ δ' ἔρχεσθ' ὥρα. * ἔρχεθ', Flor. Steph.
'Εγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

Ursinus edidit recte ἔρχεθ' & delevit semicolon post δὲ. quod etiam factum in variis Lectionibus Turneb. & Flor Faber quoque recte in Epistol. L. I. LXXVIII. Jam adponam notam Pavonis, & penes Lectorem sit arbitrium, possitne inpudentior plagiarius inveniri. Sed non adponam integram: nam plures versus habet, quam verbis indigebat." *Pro ἔρχεσθ' legendum ἔρχεθ' ut in Fragmentis jam legitur vulgo."* [vidit ergo Ursinum vel vidisse oportuerat. vide p. 127. Vanni. sed sic quoque Steph. p. 44.] ,, *in versu secundo lege πληϊάδες μέσαι δὲ.* [at sic vides Florentinam editionem habere: quin sic edidit Stephanus in Fragm. p 44.] ,, *in Edit. Turnebi male post μέσαι δὲ comparet punctum."* At taliane monenda, ubi jam in Flor apud Stephanum, apud Ursin. apud Fabr. & procul dubio apud alios sic exstabat? imo quod putidius, ad Indicem rursus haec eadem opellae tenuissimae jactator habet. ,, *Ita haec nostra editio."* O vere minutiarum pater! addit praeterea ,, *πληϊάδες* pro *πλειάδες apud Homerum & Hesychium."* at apud quem Heroicorum poëtarum & alios non! Apollonium, Hesiodum, Theocritum. imo passim in prosa apud Hippocratem, & alios Ionica Dialecto utentes. tantis stultitiis una pagina scatet.

P. 39.

P. 39. τὸ δὲ ἀπ' l τὸ ἀπ'.
τὸ καλύμενον l τὸ καλύμενον. ὥσπερ ἐν τοῖς l ω. ἔθι τ.
[σαπφοῖ δὲ l ἢ ὠδὰ σαπφοῖ]
ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν. κακοτάτων ποδ' ἔχοισαν.
πᾶσαν Flor. Turneb. πασᾶν. tuta via ivit Pavo. accentum omisit. Flor. κακοτητα & παιδ' Sed bene Arnaldus p. 137. πεδέχοισαν. modo simile vitium vidimus in ποδ' & παιδ' ἀχματα. Pavus haec securus praeteriit. sed p. 67. rursus eadem occurrunt. ubi πασᾶν habet accentus. sed cetera eadem. nec mussitat. Flor. hic κακοτάτων . . . παιδ'. hoc in Cod. & apud Fulv. Ursinum p. 104. apud quem etiam κακοτάταν. quod vitiosum. hic genitivus enim hanc terminationem non admittit, quod scio. Pindarus certe Nem. VIII. 3. ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων. Scis autem; cur hunc locum ita intactum reliquit? homo lividus noluit Bentlejum laudare, qui jam ad Horat. L. III. Od. XIII. & late & docte totum hunc Hephaestionis locum exposuerat. inspice eum & plura furta rursus Pavonis deteges.

τόγε μὰν ξείνια l τό γε μὰν ξένια quae hic Pavus, non unius assis & leviora aridis foliis mutat τὸ in ὁ. at debemus esse cauti in his, quia locos integros non dedit Hephaestion, ut ipse futilis Criticus admonet p. 144. sequenti in versu μιν non finit esse *longum* & *ineptiunt interpretes, qui ita sentiunt:* ille adponit suum γε.

Ὀλέσαι. ἢ ποτί μιν γ' ἰξέι χαλκῷ κεφαλάν.

& ita res in tuto locat. At legendum procul dubio

Ὀλέσαι καὶ | ποτιμεῖν ὀ|ξέι χαλκῷ | κεφαλάν.

Perdere & abscindere acuto aere caput.

sic

sic sensus & versus bene se habebit. rodat jam suum γε ineptulus Noster.

ἱερεῦσιν | ἱέρευσι. male. vide p. 328. Vanni, ubi docui ultimas syllabas pedum non se posse in his & similibus sustinere sine litera N.

P. 40. καθαρὰ | καθά. γαλαὶ | γαλαὶ μητρὸς ὀργιῆς. συνέθηκε | συνέτακε. vide ad p. 22.

[τῇ ἢ τερμίτρων, τὸ μὲν ἀκαλάληκτον | abest ultima vox & additur περὶ τῇ σαπφοῖ.]

περσειδεξάμην ὄναρ, Κυπρογένεια | Flor. & Cod. περσελεξάμην. ita edidere H. Stephanus & F. Ursinus, & Wolfius p. 16. & 293. ineptias hominis legas ipse, Lector, si libet: me earum taedet. ideo enim aspernari se nolle περσειδεξάμην ait, *quia hic diserte habent libri.* at malum: *qui libri!* unicus Turnebianus scilicet. sic eadem ratione omnes ejus lectiones adspernari nolis, nam eas aperte habent *libri.* at ego lectionem περσελεξάμην ajo habere re vera libros, Florent. & Cod. MStum. & homo hic non clauditur! At si, ut debebat, auxilia circumspexisset, meliora in suam sententiam adferre licuisset. Scilicet Flor. habet κυπρογένειαν. qui casus desideratur, si περσειδεξάμην retineatur, & verbis integer sensus insit. causari quoque posset Δ lineola baseos erasa in Λ abiisse. qui error pronior quam ut Λ in Δ abeat. Sed haec incerta maneant. mox de dimensione vocis Κυπρογένεια philosophatur. Editio Turnebiana sic metitur -υυ--. illam dimensionem admittit metrum. Sed Hephaestion subjungit Sapphicis versus Anacreontis, quorum ultimae voces sunt ἢ τῷ ἂν ἄλλῃ & οὐδ' ἅμα τῶνδε -υυ--. & quae proinde eodem modo notantur - υ υ --. & idem tamen ait diverso modo ἐσχηματίσθαι Sapphicos illos, & hos Anacreonticos. quod aperte falsum, si ista dimetiendi ratione utamur. quare Noster docet Κυπρογένεια scandendum. υυυ--

 Bene,

Bene. at qui toties ſuos auctores exagitat, hic merito caſtigaſſet Hephaeſtionem, quod adduxerit in exemplum locum ambiguum ex Sapphone. quin quem majori jure quis contenderit ſimilem eſſe Anacreontico quam diſſimilem. nam Κυπρογένεια paſſim producitur, ut apud Heſiodum Θ. 199.

Κυπρογενῆ ὅτ' ἔγεντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.

& centies. Sane ſi omnes Sapphus verſus hujus generis hac in ſede ita fuerint ambigui, ego non dubitarem vel contra centum Grammaticos, ut etiam aliquando pro auctoritate loquar & Pavonizem, decernere, Sapphica illa Anacreonticis eſſe gemella.

λῷον μοὶ θανεῖν γένοιτ'. ὀ γὰρ ἄν ἄλλη λύσις | ſic Flor. mox διωνύσω.

Παρὰ δ' ἦυτε | πυθόμαν ὅ | κατίδων ἔ|ρωτα φεύγων.

Florent. & Turneb. Var. Lect. πυθόμανδρον. hic rurſus ſe plane rudem rei metricae monſtrat. Hephaeſtion hoc metrum dicit eſſe factum ſecundum characterem τῶν ἀνακλωμένων. Schol. p. 48. autem recte docet μέτρον ἀνακλώμενον dici, *quia in eo ſaepe deficiens tempus in pede aliquo reflectatur & compenſetur in ſequente pede.* id eſt quando ultima pars pedis tempore deficit, illud aliquando ſuppleri in prima parte ſequentis pedis: cum illa tempore uno abundet. exgr. in πολύολβον ἀφροδίταν. ita eſt menſura ∪∪–∪|–∪––| at jam βον debebat eſſe longum: Ἀφρ. autem breve. at τὸ Ἀφρ. longum compenſat, quod in τῷ βον deficit. eodem modo in noſtro verſiculo κατίδων ἔρωτα φεύγων. eſt dimenſio ∪∪–∪|–∪––. at debebat eſſe ∪∪––|∪∪––. vides ergo in quinta ſyllaba ρω compenſatum defectum quartae ſyllabae ἔρ. . Jam Miſellus dubitat, cur referat

ferat nostrum versiculum ad *metra reflexa*; ad τὰ ἀνακλώμενα & ut Bentlejo obloquatur, qui hic recte πυθόμανδρον praetulit ad Horatium I. Od. 23. dicit „ *quo* Πυθόμανδρον *admisso, pedem amittimus, in quem* ἀνάκλασις *fieri potest.*" at dic, stupidissime bipedum, quid hoc ad rem? nam utrum putas esse ἀνακλώμενα dicta, quia re vera ἀνακλῶνται, an quia possunt ἀνακλᾶσθαι; si poëtae ita placuisset syllabarum tempora permutare, & inter se dispertiri? prius verum. Et quae in his vocibus πυθόμαν ἢ | καλέδυνε | erit ἀνάκλασις? an prima in καλέδυν longa est. imo brevis est, ut debet esse: & δὲ brevis est, ut potest esse. hic nulli ἀνακλάσει locus. quin multum abest, ut legendo πυθόμανδρον amittamus vocem, in qua ἀνάκλασις fieri possit. imo sic retinemus vocem, in qua re vera ἀνάκλασις fit. nam prima in hac non est brevis, ut putasti, sed longa est, quemadmodum in Πυθαγόρας, uti optime animadvertit Doctiss. Arnaldus: qui tuas inanias hinc jure abigit. ita in πυθόχρηστος. miror autem Strabonem L. IX. 642. scribere. πυθῶνα πόλιν ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι. ἐκτεταμένως ἢ τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου, ἢ ἀκαμάτου, καὶ διακόνου. * nam omnia a πύθειν quod producit primam, venire clamant. etiam ibi scribendum πυθέσθαι, *audivisse*. non πύθεσθαι. *putrefieri*. alioquin manifeste erravit Strabo. nam

πύθειν

* Illic errat Casaub. cum exempla productae vocis Διὰ advocat ex Eurip. Medea 1355. nam ibi bene legitur διάξειν in Barnes. quin si legatur Διάγειν, prima in ἄγειν producta dicenda esset: non ultima in Διά. In Theogn. 324. κύρνε διαβολίη majorem speciem habet. sed re vera non producitur διὰ; sed Iones dicebant procul dubio Διηβολίη. Dores iterum διαβολίη, servata A longa. hoc mirum videtur; sed verum est. ita ἀθάνατος producitur. sic ἀκάματος. sic & in Διάκονος. sed tamen hanc vocem non ἀπὸ τοῦ κονεῖν, sed ἀπὸ τοῦ ἀκονεῖν venire lubens dederim Lamberto Bosio in Dissertat. de Etym. Graeca. p. 22.

πύθειν producitur ſua natura. vide Caſaubon. nihil hic intelligit Pavus, nihil. & nullo jure ſus hic Minervam, Pavus Bentlejum docere ſibi arrogat. porro περιπυθέσθαι ait plus eſſe quam πυθέσθαι. nam putat περὶ ad πυθόμαι referendum. Ego vero, ſi jam tale verbum daretur, quod adduxiſſe ex auctore oportebat, antequam nobis obtruderetur, ajo ſignificare minus quam πυθέσθαι: ut in centum ſimilibus. quam enim raro intendat vim verbi haec praepoſitio, norunt Graece docti & pueri decennes.

Τῷ δὲ καθαρῶς ἐφθημιμερεῖ | καθαρῷ Cod. & Flor. Pavus ἐπ' ἀμφότερα dormivit: mox inepte verſum proſae ſpecie exhibuit: cum certum ſit verſum facere

Σικελὸς κομ|ψὸς ἀνήρ.

Nam alia mutavit non magis certa, cur non hoc? at rationemne exigo ab ἀλόγῳ Stolone? codex diſtinguit bene & Florent.

P. 41. παιωνικόν. Flor. ſemper fere errat in ſecunda ſyllaba exhibens ο μικρόν. & haec ſic mutila habet. κρητικὸν, τὸ βακχειακὸν, ὃ καὶ ἀ. mox interponit καὶ. καλεῖται δὲ καὶ ὑπ' ἀ.

P. 42. Ἔγειρε Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος.

Pavus. „*pars major verſus Iambici.*" at niſi ſuperba inertia obſtitiſſet, habuiſſet hic integrum Iambum ex Flor. & Cod.

Ἔγειρε δὴ νῦν Μοῦσα Κρητικὸν μέλος.

omiſſum hoc in aliis, quia in ſequenti verſu etiam Δή. Ὦ μακάριε Αὐτόμενες | deeſt verſus in Florent hoc loco. en quo ordine illa exhibeat. ἀγαθῆς χθονός. κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλοις δράμασιν ὁ Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν

ἐν Σφηξίν. ὦ μάκαρ' αὐτόμενες ὥς σε μακαρίζομεν, καὶ Εὔπολις ἐν κόλαξι. Φημὶ ἢ βροτοῖσιν [male]. Porro Pavus adnotat. „ *Fl. Christianus ad illam Vesparum stropham emendat* κόλαξι. *probabiliter admodum. plura forte suo loco* " at, homo importunissime, *ad illam stropham?* ad quam? an poëtarum loca hodie per strophas indicamus? ais *probabiliter*. imo aeque certum id est atque certum est, hodie ineptiorem te hominem non literas tractare. addit, *forte suo loco plura*. ad Aristophanem, Tu plura! Musae prohibeant, ne Comicum istum conspurces, uti reliquos auctores tuos. & Musae prohibebunt scio. vellem autem scire, quis sit ille Vir, quem Kusterus ad Suidam V. Λαῖμα, scribit nunc occupatum esse in emendando & illustrando Aristophane. Pavus forte hoc nobis facile dixerit. Vesparum locus est vs. 1266.

Καὶ κρητικῶς πολλάκις | κ. κρητικὸν π.

P. 43. ἐπελήδευσεν ἐν τοῖς | ἐπελήδευσε [ν] ἔν τισι. recte. νυμφᾶν | νυμφῶν. male. sed adscribamus versiculos totos.

Μᾶτερ ὦ πότνια κλῦθι νυμφᾶν ἀβρᾶν,
Δωρί, κυμοκλύπων Ἡρω ἁλίων μυχῶν.

Salmas. ad Inscript. pag. 207. correxerat ἥρων. *O princeps: regina Dori, fluctisonorum marinorum recessuum.* at ἥρως *de regina femina* Pavoni *rus olet*. quem rogatum velim, an dentur *reginae masculae*. Sed scias, Pave, hanc suspicionem viri magni niti Florent. libro, in quo exstat ἥρων. qui praeterea scis, an Salmasius non putarit dici etiam ἡρῷνα vel ἡρῴνη. Etym. ἥρως pro adjectivo habet ἥρως ὁ ἱερό-

ἱερέσμιος. ſed puto hominem hic verum vidiſſe, ſi tamen ipſe vidit, nec aliunde furatus eſt ſuſpicionem, cum ipſi Doris dicta videatur Ἥρα ἀλία, ut *Proſerpina*, *Juno Stygia*. perinde eſt a quo verum accipiamus, etiam a morionibus & Pavonibus. male Flor. una voce ſcribit Δωρελκυμοκλύπων.

P. 43. Σοὶ μὲν ἔυιππος ἔυπωλος, ἐγχέσπαλος
Δῶκεν αἰχμὰν Ἐνυάλιος εὔσκοπόν γ' ἔχειν.

Flor. & MSt. ἔδωκεν. vitioſe. & ἔυσκοπον ἔχειν Flor. cui iraſcatur Pavo ob deletum ſuum γὲ. nec immerito. & quid porro Noſter? *Haec nimis conſona ſunt. nam πῶλος eſt ἵππος: nihil notius. γῆ εὔπωλος occurrit alibi.* [ubi Pave? in Lexico Stephani pag 465. Tom. III. εὔπωλος ὁ, ἡ. *terra quae facile vertitur: facile aratur.* at debuiſſes commonſtrare, εὔπωλος illud ſignificare perſpicue in aliquo auctore nam tota iſta interpretatio eſt Grammaticorum, qui temere εὔπωλον ἴλιον. εὔπωλον Δαρδανίην non voluerunt ſignificare *equeſtri re*, *equis praecellentem*, ſed *aratu facilem*. ſed donec locum oſtenderis in auctore, credemus εὔπωλος & ἱππόβοτος idem notare.] Sed quid addit! εὔπωλος eſt *quae facile vertitur terra. ergo Mars dicitur εὔπωλος, qui ſe facile vertit, ut ſic habeamus activam*, ait, *ενμασίαν pro paſſiva*. hui! hui! delirat Miſellus. imo reſipiſcit. Nam ipſe ait, ,, *commentum* [ſtolidi Pavonis] *non placet*, *& locum habeo de vitio ſuſpectum.*" Sed en recidivam patitur. ,, *En forte Simmias ſcripſerat* ἔυιππος, εὔκωλος. κῶλα *membra.*" at, indocte & audax Grammaticaſter, prius Auctores bonos lege & tum corrige, qui neſcis haec ipſa verba jungi a Sophocl. Oed. Col. vs. 742.

Αὔχημα μέγιστον,
Εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.

id eſt,

id eſt, *Maximam gloriam*, equorum pullorumque ubertatem *& maritimam potentiam*. Quo loco temeritatem tuam dudum caſtigavit de Graecitate longe aliter, & uberius meritus G. Arnaldus p. 142. Animadv. ſed pone plane ſimilem locum non occurrere! tune ἰσοδύναμα toties apud optimos conjuncta arrodes. tune mutabis, ῥύεσθαι καὶ φυλάσσειν. μάχη καὶ πόλεμος. πόλεμος καὶ νεῖκος. πόλεμος καὶ φύλοπις. αὐτὴ καὶ πτόλεμος. ὕστατα καὶ πύματα. πυκνοὶ καὶ ταμίες. *origo & cauſa: opes & divitiae. ſponte & ultro.* & centena talia, in quibus non majus diſcrimen, quam in hiſce: tune haec ſollicitabis? ubi praeterea exſtat Pavoninum illud εὔκαλος. ſed voces fingere tibi quotidianum. haec omnia in una pagina delinquit: nec omnia nunc tangimus. notas ejus excutientes ulcera alia ſecabimus.

P. 43. ἀμφοτέρας τὰς | prior vox deeſt. pro λύσεις habet λύσας.

παραλαμβάνειν | παραλαμβάνει. mox illa vox deeſt & ſcribitur παρατελεύτα.

φιλοφρόνως | φιλοφρόνω.

ἐπὶ τοῦ τετραμέτρου | ἐπὶ τῶν τετραμέτρων.

P. 44. μάργος δ' ἔρως οἷα παῖς δή. at διάφοροι γραφαὶ, ἴσως οἷα παίσδει ἀντὶ τοῦ παίζει. & ſic edidit Urſinus p. 65. idque firmat Florent. in quo οἷα παισδα. *qualia ludit, qualia deſignat, dum ludit, Cupido!* Antilogicus noſter nihil tale probat. ſed hoc perinde eſt. ſequitur ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων. *ſummos per flores deſcendens.* conjicit ἄβρ'. deerunt procul dubio, qui hoc ſomnium proditae lectioni praeferant: quamvis ille contrarium ominatur. praecipue cum locum Hom. Il. Υ. 227. revocarint in mentem.

Ἄκρων ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλων.

mox docte animadvertit καβαίνων pro καταβαίνων. quis

tales notulas non mille uno die effundat! Edidit Ursinus καμβαίνων, metro repugnante. & illa vox aliud notat, si sana. de qua nos suo loco: ut Pavonizemus. Hesych. Καβαίνων, ut καβάσι, καλάβηθι Λάκωνες. adposite. Alcman, Laco: saltem Doricus. Miror autem non vapulasse Ursinum, qui hos duos versus in quatuor concîdit. at forte non vidit, dicas, Lector, & frustra in aliis locis compilatum a Pavone Ursinum conjicis. nam haec sibi adversantur. sic videretur. sed haec non sunt contraria in Pavone. nam an tu putas hunc pigerrimum hominem in singulis fragmentis laboriose singula collustrasse & contulisse! Hercule non nosti supinam hominis inertiam. hoc non in aliis, hoc non in Calabro fecit: ubi plurima loca ex Aldina, haud nullius momenti, neglexit: quin ex Aristaeneti collatione Sambuciana plurimas gemmulas ne quidem animadvertit: at quanti laboris est Aristaenetum accurate cum una Editione committere! unde mirari desine hoc in loco non inspexisse videri Ursinum, alio in loco compilasse. Pergamus. nunc aliquid vere doctum ad hunc ipsum locum adnotat. *ἃ μή μοι θίγης τῶ κυπαιρίσκω. „ intelligas juncum, quem κύπειρον Gr. vocant. pro quo Dores κύπαιρον. res est nota ex Eustathio"* re vera res est nota ex Eustathio & Lexicographis omnibus. addidisses saltem p. 969. 1239. 1648. putat porro voces τῶ Κυπαιρίσκω non ad hanc periodum facere. sed micat in tenebris. habet Flor. κυπαρίσκω. Ursinus edidit τῶ κυπαρίσσω. an Genit. Doricus hic habeat locum nescio. Mihi autem longe probabilissimum fit, legendum esse ἃ μή μοι θίγης κυπασίσκω sive κυπασσίσκω. κυπασσίς vel κυπασίς. Hesych. explicat. περίζωμα ἢ χιτῶνος εἶδος. Sed & Harpocration. eandem glossam habet & addit *virile* vel *muliebre* secundum quosdam esse *vestimentum*. Sed unde vocem κυπασίσκος nancisce-

ciſcemur? illam nobis ſubminiſtrat Hipponax, quem ibi laudat Valeſius, apud Tzetzen ad Lycoph. p. 96 ad verſum 855.

Δὲς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασσίσκον, ——

ſibi ſervet igitur κυπαιρίσκον ſuum Pavunculus.

εὑρίσκεται l οἷον. Flor. & Cod. addunt.

ἀλλ' ἀγνοήσειν l Pavo. „ *in hac Noſtra editione* ἐλλ' *pro* ἀλλ'. *excuſum eſt male.*" ne iraſcaris, mi Pave: operae tuae habent, quo ſe defendant: ſecutae fuerunt hoc in errore Florentinum contextum: rurſus caſu miro, ut antea voculam οὐκ omiſerunt ad ejus praeſcriptum. miror vero correctorem hoc non vidiſſe. an & illi Florentina Editio ad manum fuit?

Ibid. Ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίξειν τιν' ἀρχάν.

Flor. ἔοικε. male. in his N neceſſarium. & κορύξειν. Cod. κορύψειν. Varia Turnebi κυρίζειν. praeſens non adeo exaſciatum Pavoni videtur, homini exaſciatiſſimo. κυρίξειν vera lectio. vide Heſych. qui hunc locum ante oculos videtur habuiſſe. κυρίξειν ἢ κυρίσσειν, κέρασι μάχεσθαι. & κυρίσσει κερατίζει. τύπτει μετὰ τῆς κεφαλῆς. ἢ βοᾷ. & aliis locis. ſed κυρύσσω in nullo loco eſt. quid non Theocritus dixit loco notiſſimo Idyll. III. 5.

Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή το κορύψῃ.

ubi alii Codd. κορύξῃ. quo modo & in Gellio exſtat L. IX. C. 9. Hippocr. Epiſt. ad Damag. p. 924. τὶς ταῦρος διὰ πλεονεξίην ἐκορύξατο. non miraris hominem, nihil horum curaſſe. κυρίξειν maneat. & ἀρχὰν pro quo tamen Flor. ἀρχήν. cujus vocis vim hic

noster Palaemon ridicule explanat. τ̃ μονωδῶν ἢ ὁμοιωδῶν l Flor. ὁμοωδῶν. & in MS. & Flor. vocula τ̃ abest.

P. 45. [περὶ τ̃ l desit τ̃] Flor. περὶ τ̃ καὶ ἀνίκητον... μιξέων.

[μὲν ὂν Σ l μὲν ὂν τὸ Σ.] οἷον addit Flor.

ποικιλόθρον' l Flor. sine apostropho. Jovita Rapicius p. 40. b. de Numero Oratorio hoc carmen exhibet.

ἑξάσημον l ἑξάμετρον. crasso errore. nam primus pes habere dicitur duos trochaicos: qui si puri trochaici sunt, habent sex tempora & sunt ἑξάσημοι. quia vero secundus trochaicus potest esse spondeus, uti apud Horatium semper, si bene memini, est, habebit septem tempora, sive ἑπτάσημοι erunt hi duo trochaici, qui primam συζυγίαν constituunt.

P. 45. Ἀλλά τοιδ' ἐλθ' αἴποτι κατ' ἔρωτα.

Magister superciliosus. „*Vossius.* τυίδ' ἐλθ'. *dubito, an satis bene propter Dialysin, quae ex versu hendecasyllabo facit versum dodecasyllabon. sed haec alias suo loco.*" suo loco, dii boni! an Dionysium Halicarnassensem igitur edet: an poëtriarum novam ἔκδοσιν jam dudum paravit, & ideo succensuit Joann. Christiano Wolfio, qui has partes occupavit? Quid autem dicit! *Vossius* τυίδ'. at ignorax animal: non ita Vossius solus ad Catull. p. 115. sed antea Ursinus & Sylburgius bene ediderunt & explicuerunt, & hic Vossio nulla debetur laus: imo sic dudum Edit. Flor. Hephaest. & sic in Hephaest. MSto legitur. Et quid tu garris de Dialysi: hic συνίζησις vel συναλοιφή locum habet.

καὶ ἔρωτα l καὶ ἔρωτα. Pav. „*apage, apage ineptias, per bene Vossius* καὶ ἔρωτα." Ut cristam tollit, quasi ipse facinus patrasset egregium, cum alienam emendationem

dationem adprobat. obiter animadverterim in Oda illa nescio qua de causa edi vs. 13.

Αἶψ' αἶλ' ἐξίκοντο.

quale Sapphicum nemo oculis conspexit. vel ut in notis Vossianis: αἶψα αἶλ' ἐξίκοντο. quod aliquantum pejus. porro illa βαβα &c. adsunt in Flor. & Cod. sed ita interturbata, ut describere inutile fuerit. iis se delectet βαβάζων Pavo.

P. 46. καλεῖται] οἷον accedit.

ὁ μέδων] ἃς μεδέεις. Flor. Cod. μέδεις.

τέταρτον πεντασύλλαβον χοριαμβικὸν] duo priora vocabula absunt, & pro tertio exstat διχοριαμβικὸν. non bene.

Mox in τῷ δακτυλικῷ articulus deest. & in οἷόν ἐστι, τὸ τοιοῦτον. ultima vox.

ἀντιστασικὸν] ἀναπαυστικὸν. pessime.

λαταῖ] additur index novae sectionis περὶ ἐπιωνικοῦ.

[ἐπιωνικὸν] nescio quid hic differt Cod. mox ἀπὸ μείζονος non leguntur.]

ἢ δευτέραν π.] ἢ ἡ δευτέραν π. additur mox αἶον.

Ὦναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Διὸς,
Μέλαγχρος αἰδῶς ἄξιος ἐς πόλιν.

ὦναξ] Ἄναξ. utrumque recipit versus. ergo praestat edita lectio. vide Miscell. Vol. I. T. II. p. 444. mox Μεγάλω male in μεγάλοιο abiit. mox εἰς pro ἐς. Ad hunc autem versum admiranda eruditionis specimina edidit Criticus Noster. praeter enim errorem in τοῦ μελίχρος quantitate alia multa designat. audiamus hominis ἀκρασίαν. „*Quid haec! an μέλαγχρος scriptum pro μελάγχρως vel μελάγχροος? Sed quid αἰδῶς μελάγχροος. an hoc pudoris epitheton. absit absit.*

ſit. ſcribendum forte μέλιχρος [imo ſaltem μελιχρὸς.] *verecundia cum corpore mellito: cum corpore ſuavi.* [riſum teneatis, *verecundia cum corpore mellito, ſuavi.* ſic ſcilicet in Anthol. p. 352. Ἐλπὶς ἀληθείης ἐστὶ μελιχρολέρη. vertendum erit *ſpes eſt ipſa veritate* (ipſa re) *mellitiore corpore.* o ſaxeum cerebellum. neſcis in μελιχρὸς, πενιχρὸς, & ſimilibus illud χρὸς modo eſſe terminationem, & nihil ſignificare. Heſych. γλυκὺ, μελιχρὸν. at id non ignoravit Erud. Arnaldus. μελίχρους autem opponitur λευκανθεῖ ut recte J. Chriſtian. Wolf. ad Sappho multis docet p. 235. ita Εὐφορίων τὴν ἰδέαν ἦν μελίχρους. apud Suidam in V.] pergit. „ *Adhaec, eo admiſſo, quid erit ἄξιος. an ut κλυτὸς ἱπποδάμεια. ἄξιος αἰδὼς? mibi aqua haeret: nec locum ita ſcriptum intelligo: visne conjecturam? dabo* [rancidiſſimam] *ſcribendum forte* Μελάγχρῳ *αἱ δῷς ἄξιον ἐς πόλιν. αἱ δῷς. ſi dederis. ἄξιον ſcriptum pro ἀξίως* [recte animadvertit Arnald. Ἄξιον non dici pro ἀξίως] *ſi dederis digne in urbem redire.* [dic, Phrenetice, ubi illud *redire* exſtat.] ipſum Μελάγχρῳ *bic nomen proprium eſt hominis.* Μελαμπυγος [imo μελάμπυγος] *haec ſuſpicans ſcribo & vera eſſe poſſunt.*" Neſcio indignerne, an potius miſericordia hominem dignum cenſeam, qui in re aperta ita caecutiat! Quid enim! non novit *Melanchrum Tyrannum* Mitylenae, quem Pittacus interemit, adjutantibus fratribus Alcaei Cici & Antimenida; non novit hoc fragmentum eſſe Alcaei, qui cum Pittaco eſſet inimiciſſimus, forte Melanchrum, Pittaci adverſarium, laudavit. at haec forte mihi e manuſcriptis nondum editis patuere: qualia neſcire Pavunculo permiſſum, qui Codicibus non utitur. non, Lector. Inter alios Diogenes Laërtius, quem Pavoni ſaltem nomine notum credo L. I. §. 74. ſic ait: Πιττακὸς μετὰ τῶν Ἀλκαίου γενόμενος ἀδελφῶν Μέλαγχρον καθεῖλε τὸν τῆς Λέσβου τύραννον. & ipſe

Suidas,

Suidas, notissimus Auctor Pavoni, in Πιτ]ακὸς. καὶ τῇ μβ' Ὀλυμπιάδι Μέλαγχρον τὸν τύραννον Μιτυλήνης ἀνεῖλε. Nonne versatissimum in scriptoribus produnt haec hominem nostrum? de inimicitia autem inter Alcaeum, & Pittacum vide ibidem Diogenem: ubi multa scommata, quibus insectatus Philosophum, legas. ad quas inimicitias respicit Horatius L. II. Od. 13. quod autem suspicor Melanchrum ab Alcaeo laudatum, locum non habuerit si Edwardi Simsonii conjectura obtineat, qua apud Strabonem L. XIII. p. 917. pro Μεγαλαγύρῳ reponit Μελάγχρῳ. vide doctissimum Chronologum ad Olympiad. XLII. 1. Alcaei autem esse jam viderat Ursinus, qui primum versiculum p. 104. refert. at errat, dum subjungit χαῖρε κυλλάνας &c. nam haec in eadem Oda consistere nequiverunt. putarim autem hos duos versiculos, Ὦναξ & Μέλαγχρος esse duarum Odarum initia. Versus autem secundi sententiam optime adsecutus Arnaldus, qui αἰδῶς ἄξιος scriptum putat. *Melanchrus reverentia dignus in urbem* . . . sensus is est. sed non opus mutatione. tantummodo scribatur αἰδῶς. vide Voss. ad Catull. p. 118. ut apud Moschum Idyll. VI. 1. Ἤρα Πὰν Ἀχῶς pro Ἠχῶς. Nonne tibi fatendum est, Lector, hominem iratis Musis officinam Criticam instituisse!

Videamus, quid porro collationes nostrae boni adportent: mox non minora flagitia ad ipsas Notas castigabimus pro delictorum atrocitate. Unum id metuo, ut Pavunculus flagellorum crebritati par futurus sit. nihil metuendum. corio Elephantino ejus pellis duritie non cedit. quin tamen nihil Musarum interest, si vel fustibus succumbat pessime de iis meritus alter Pyreneus.

P. 47. Ἰόπλοκ' ἀγνὰ μειλιχόμειδε Σαπφοῖ.
Ἰόπλοκε ἀγνὰ μειλιχόμειδε Σαπφοῖ. Flor.
Cod.

Cod. etiam μελιχέμενδε. nescio unde Ursinus p. 102. expiscatus fuerit ἰοπλόκαμ'. contra metrum. vide eum p. 313. qui ad Oden refert, qua Alcaeus celebrasse Sapphonem dicitur apud Aristotelem L. I. Rhet. IX. sed non bene. nam illa apud Aristotelem sunt alio metro conscripta.

οὐ κανὼν οὗτος 1 καὶ ἐστιν ὁ. κ. οὐ. Cod. & Flor.

Τοιοῦτος εἰς θήβας παῖς ἁρμάτεσσι χήμενος
Μόλις μὲν Ἔννη, λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτῳ λίνον.

Addunt Cod. & Flor. κανὼν ἦ αὐτοῦ οὗτος. istum omitto Canona, ut interpolatum in utroque: nec tanti. Porro Flor. εὐνήλεπτον una voce & ἔχεισ'. In Turnebi Variis Lectt. χ'ήμενος. quod probo cum Pavone. Arnaldi ἁρμάτεσσ' ὀχέμενος abit longius. & χ' ostendit sententiam pendere, ut recte hic Noster. qui bene judicat, nihil versiculum secundum cum primo habere commune. sane lucidum hic intervallum habuit. Utinam ne brevissimum fuisset. nam rursus desipit, cum ait, *Ἔννη nomen proprium est, quod apud Graterum etiam invenitur in magno opere: alia omitto.* Nam dejerare ausim vocem Ἔννη nusquam ibi exstare. Re vera ibi *Enna* Romanarum mulierum nomen. sed quid id ad Ἔννη? certe Index non habet. at si ex tam vasto Oceano aliquid haurimus, saltem locus indicandus: in primis ab homine, qui toties fingit & distorquet auctoritates. minima mutatione legi commodissime potest:

Μόλις μὲν εὐνῇ λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτῳ λίνον.

Vix quidem lecto tenue habens in colo linum.

εὐνῇ id est, εἰς εὐνήν. λεπτὸν hic non in laudem, sed vitu-

vituperium. λίνον *stragulam vestem* notat. apud Homerum Odyss. N. 73. 118.

Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε.

Schol. λίνον. λεπτὸν ἱμάτιον. ἐπ' ἀτράχτῳ. quippe matres familiarum in re lauta viventes semper noves in colu, in jugo habebant telas & vestes in quemvis usum. Valeat igitur Pavo cum elegantissima sua Ἔννη. quam miror sociam non addidisse ἀμπελίᾳ & πυγελίτιδι, venustissimis scortillis. ἐννάιας & εὐνάιας permutatum habemus p. 66.

P. 47. Πεῤῥωτὸν αἰ γάρ Ἀπόλλων ὁ Λύκιος
Ἰνὼ σάλας ὁ μέδοισαν ἀπομάσδων.

Jure G. Arnaldus ad hunc locum ait p. 143. *Quoniam vero in Eruditi* (scilicet) *Editoris Animadversionibus, conjecturae nullo pene* (hoc superfluum) *fundamento nixae utramque faciunt paginam.* nam mira & varia hic comminiscitur: αἰ pro quo in Morell. αἶ. „ *dorice* si *vel* utinam *est*. cur non est χειλιαστικὸν dilectum αἶ? pro Λύκιος. Λύκειος. hoc non malum. θαλασσομέδοισαν suffuratum fuisse Ursino p. 66. jam ei exprobratum p. 127. ubi video operas nostras dedisse θαλασσομέδισαν. sed hoc ibi non adeo vitiosum. operae pretium ipsa verba Ursini adponere p. 299. *Apud Hephaestionem in Enchiridio. sed pro* σάλας ὁ μέδοισαν, *emendavimus* θαλασσομέδοισαν. *nam inter maris Deas numeratur Ino. Lucilius in Epigr.* p. 439. Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ." inspice jam Pavonis verba, & sic valeam, ut inpudentiorem plagiarium te vidisse negaturus es. porro ἀπομάσδων vexat. vel enim erit ab ἀπομάζω. vel ἀπὸ μασδῶν. id est μαζῶν. vel denique ἀπομάσσων *abstergens*, legit. vis adhuc

decem

decem alias ſuſpiciones: dabo. ſed te nolle, Lector, arbitror. Arnaldi conjectura ἀπὸ μασδῶν a Μάζα ſe commendat eruditae obſervationis condimento: cum Pavoninae ſuſpiciones ubique ſint ſiccae & aridae. μίδοισαν pro μέδοισαν habet Florent.

ἤτοι ἐξάσημος ἢ ἑπτάσημος, ποιεῖ τὸ τοιοῦτον. | ἤτοι. & ἢ ἑπτάσημος abſunt. & τὸ τοιοῦτον ſcribitur. quae de Canonibus Pavo, in margine jam mei libri adnotata. ſed illa tamen non talia ſunt, quin ex hoc pumice potuerint exprimi.

ἀμοιβὰν | ἀμοιβὴν. Σαπφοῖ τί | ψάφοι τί.

αὐτοῦ ὅδε | αὐτοῦ οὗτος.

P. 48. γίνεται γὰρ ὁ | poſt γὰρ inſeritur καὶ.

παραλαμβάνωνται | παραλαμβάνηται. aeque bene.

πρῶτος | γὰρ τ. πρ. γὰρ καὶ τ.

ἐκ τὶ | ἐκτι. alterum barbarum, quod ſibi ſervavit Pavo.

Κώλῳ δύο | δύο abeſt.

ἐν τοῖς τοιούτοις | non leguntur neque in Florentina, neque in Cod.

P. 48. Χαῖρ' ὦ | μέγα χρει | ογέλως | ὅ | μιλε | τὸ ἐ | πίβδαις,
Τῆς ἡ | μετέρας | σοφίας | κρι | τής, ἄ | ρισε | πάντων.
Ἐυδαί | μον' ἐπ | κλέ σε μή | τηρ | ἱκρί | ων ψέ | φησις.

Admirabilis hic ruſſus Pavo. ſed prius lectiones Florentinas commemorabimus.

μέγα χρειογέλως | μέγ' ἀχρειόγελος. optime. niſi quod ſcribendum ἀχρειόγελως. Suid. ἄνθρωπος, ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. χρειόγελως eſt barbarum, χρηστόγελως dicendum eſſet. non dicitur χρεῖος hac forma, ſed ἄχρειος. abſurda hic rurſus placuere homini abſurdiſſimo. qui nec

Scho-

Scholiaſtae obtemperare potuit. p. 52 porro ὁμιλείῃς ἐπιβδαις l ὁ μι ταῖς ἐπιβδαις. Cod habet ὁμιλεῖαι. in Turneb. ἀδαφόροις ἴσως. ὅμιλε τοῖς quod partim probat, partim improbat, & poſt ineptias circa ὁμιλεῖν pro μιλητὴς effutitas, ὅμιλε τῷ legendum decernit. at ubi de ὅμιλε conſtet, quis non facile τοῖς in τῷ mutet? ut hic Flor. nec abit Cod porro ὅμιλος confirmat exemplo Heſychiano συνόμιλος. quaſi in ſolo Heſychio illa vox ſupereſſet, vel quidquam faceret ad oſtendendum ὅμιλος poſſe poni pro ὁμιλητής. quod nunquam docebit. ὅμιλος uſitata notione accipiendum. *Salve multum ridicule coetus. coetus* hic *omnes ſpectatores* notat. ὁ ὅμιλος eſt ὁ δῆμος. ὁ ὅμιλος δημότης alicubi vocatur in Ariſtophane.

Mox docte de voce ταῖς ἐπιβδαις. & dicit ἐπίβδας eſſe τὰς μεθεόρτους ἡμέρας, *ut legimus apud Suidam in voce.* „imo longe explicatius apud Heſych. & qui ibi laudatur Schol. Pind. ad Pyth. IV. 249. explicans

Τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίβδαν δ' ὅμως.

Apud Etym. in V. Gloſſae Labbaei ſincerae. ἐπίβδα ἡ μεθ' τῆ ἑορτήν. reproca. vide *reproca.* Euſtath. ad Homer. p. 1686 porro ineptit cum cogitat de τῆς ἐπίβδης nam dativus temporis hic bene ſe habet. pro ἐν τῷ ἐπιβδαις. nec ſingularis numerus ſufficit. ultimum verſum ſic Florent. exhibet.

Εὐδαίμον' ἔκπισε τι μήτηρ ἰκρίων ψόφησιν.

ſi caſus quartus in ultima voce obtinere debeat, λεπτολογία Pavonis hic locum nullum habebit, qua ψόφησις ad μήτηρ referens explicare conatur. & ſane riſus potius gignit tabulatorum quaſſationem, & inde ſtrepitum, quam tabulatorum crepitatio riſum. ſic *ruptae lectore*

columnae. & *frangi oratione, versu subsellia* dicuntur. Sed haec abrupta plane alium forte sensum habuerint, & secuta fuerint quaedam, quibus μήτηρ haec describebatur plenius. illud σε etiam incertum redditur, cum τε habeat Flor. & ideo incertum, an haec respiciant τὸ ὅμιλε. porro Canterus tribuebat Juniori Cratino.

P. 45. οἱ μετ' αὐτὸν | οἱ μετὰ τὸν α.

προσοδιακὸν | & Flor. & Cod. hic & aliis in locis προσωδιακὸν. male.

τῆς ἰωνικῆς καὶ βραχ. | τ. ἰωνικῶς βραχ.

τρίμετρον ἀν. | τρίτον ut Turneb. Varia lectio.

[Αὐτὰ δὲ σὺ καλλιόπα | additur ἐρέω πολυφίλταθ' ἑταίρων. nullo jure. vide mox p. 50.] διαιροῖτο | διαιρεῖ. non deterius. [ἐφαρμόζον | ἐφαρμόζων. male.] τὰς δὲ ἑξῆς | τὰς ἑξῆς. προσθεὶς | προστιθεὶς. ποιήσεις | ποιήσει. Cod. & Flor. οἷον ἑξῆς χορειαμβικὸν | οἷς ἑξῆς χορίαμβον. ἑξῆς χ. | τόδε ἑξῆς χοριάμβου γινομένου. ἐρασμονίδη | ἐρμονίδη. παραιτοῦνται | Pavo. *unde pendet.* παραιτοῦνται? *id nemo mihi dixerit, a quo pendere potest.*" at, pone illum dativum pendere ab aliquo verbo? an ignoras, homo Graece non tumultuarie docte, semper dici παραιτεῖσθαι? puderet lapsus talis puerum quartae Classis. corrigit tamen παραιτῶνται. *repudient.* at hominem rogatum volo, cur hic subjunctivum posuit, cum forma loquendi indicativum desideret: respondebit forte „ut furtum dissimularem. nam in Flor. videram παραιτοῦνται exstare." saepe ea arte plagii dissimulandi utitur, ut aliquantulum immutet hoc vel illud.

Sequitur versu proximo ὅπερ ἐστὶν ἐξ Ἰαμβικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ. ad haec Pavo „ *vitium manifestum. scribe* ἐξ ἰωνικοῦ. *praecedentia clamant.*" imo praecedentia clamant te esse plagiariorum depudoratissimum, qui tam vicinis locis Florentinam bis expiles. quae hic

ἰωνικῶν

ἰωνικῶν. Haec casu ita evenisse, credat Judaeus Apella, non ego: nec quisquam sanus.

τὸ ἀνάπαιστον | τὸ πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὴν τοῦ δευτέρου συλλαβὴν μολοσσὸν ποιήσας. Flor. & sic Cod. nisi quod voculam τὴν omittat. & sic Turnebi variae Lectt. quarum ratio hic nulla habetur. mutat tamen τὸ ἀνάπαιστον in τὸ σπονδεῖον ex ingenio scilicet. Pavum ineptientem recte castigat Cl. Arnaldus. διαφορὰν εἶναι | inverso ordine.

P. 50. φαντασία τοῦ ἀναπαίστου | τοῦ ἀναπαίστου φαντασία. γεγονέναι διὰ τὴν ἐν ἑκατέρῳ ἰωνικὴν διαίρεσιν Flor. γεγονέναι etiam Cod. scilicet δύναται intelligi potest ex superiori periodo.

διαφορὰς εἶναι | ordo mutatur. λέγῃ | λέγοι.

οἷον ἐστι τὸ τοιοῦτον | desunt utroque loco.

ἐφ' ἥβης | ἐπ' ἥβης. περὶ μὲν | ultima vox abest.

ὥσπερ | ὥσπερ καὶ περὶ. οὐκ ἔτι | οὐκέτι.

P. 51. ποντίαν | παντοίαν. vitiose. Valde superciliose hic Paedagogus Noster increpat celeb. Hemsterhusium, qui suspicatus fuerat ad Polluc. L. X §. 126. πολυβώτου ποντίας σερίφου. *nam*, ait Noster, ἔχοντες *vel simile quid sequebatur.* esto. porro idem Vir doctus Dramatis titulum putarat οἱ σερίφιοι & ubicumque occurreret οἱ σέριφοι. prius reponendum autumat. sed & hic Noster διακυνοφθαλμησάμενος, cum habeatur ἐν τοῖς Σερίφοις, legit ἐν ταῖς Σερίφοις, & valde ridicule insulam Σέριφον perhibet *mulierculas amare*, id est, *generis esse feminini.* Nam ego saltem inde colligerem, esse masculinum. Masculi enim κατὰ φύσιν mulierculas amant, ut mulierculae masculos, sed homini quadrata rotunda videntur. ideo ergo corrigit ἐν ταῖς at, si objicias, modo dicitur ὁ Σέριφος, non αἱ Σέριφοι. ille secare novit & hunc nodum; „*Corculum festivum* (sic ait corculum pedanticum) *Seriphiorum arrogantiam* de qua unde constat?] *perstringere voluit in ipso titulo: nam parva*

insula numero ampliore non designanda." O acumen egregium! Quasi non diceremus aeque Capreas ac Britannias. At tamen mox ipsi Pavoni & Σίφνιοι & Σερίφιοι fabula dicta fuit. &, *qui aliter sentiunt, errant.* αὐτὸς ἔφα. profecto timeo, ne Pavus ὑπὸ πολλῆς τῆς καλεχυθείσης αὐτὸν σοφίης νενόσηκε, quod olim Abderitae de Democrito scribebant. si ita: hic Amstelaedami habitat Medicus quidam, qui egregie ἐλλεβοριῶντας ἐλλεβορίζει. Nam praeter haec, quid mox lego? „ Τον in πολυ|βωτον|πουλιαν| *hic male notatur longa. nam sic de Catalectico non constat. lege igitur* βώτον, *ut trochaeum. in Asynartetis postremae sunt ambiguae, ut in ipsis simplicibus.*" Certe furiosus inconsideratius loqui non potest. τον hic positione non erit longa? τον hic ultima pars Trochaei faciet? quid blaterat de Asynartetis stultorum Alpha? Metrici docent ἀσυνάρτητα μέτρα, versus non *connexos*, ut ita vertam, habere duo κῶλα, duo *membra*; docent praeterea, κῶλα haec sequi naturam integrorum versuum, in quibus ultima syllaba est ἀδιάφορος. *indifferens.* id est. ultima syllaba in primo κώλῳ *membro* potest esse *longa* vel *brevis*. id est, non curandum est Poëtae, qualis illa syllaba sit, nam versui non oberit sive longa sit sive brevis. ex. gr. si ultimus pes prioris κώλου dactylus ex lege metri debeat esse: nihil vetabit, quo minus adhibeat poëta vocem, cujus ultima syllaba est longa, adeo ut non dactylus -υυ sed Creticus -υ- ibi locum habiturus sit sine vitio, cum ἡ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορος sit. sic in hoc versu, in quo inpegit Pavus, βωτον τον, ultima syllaba sine vitio est longa, & pro Trochaeo est Spondeus sine vitio, quia est ultima syllaba *membri primi:* in versu ἀσυναρτήτῳ, *non connexili*, ut ita dicam & stulti est τον hic brevem pronuntiare. nam eadem ratione longa est ac prima in πουλίαν. nempe positione. imo He-

Hephaeſtion dicit Dactylicum hoc Cratini eſſe καλάληκτον εἰς δισύλλαβον. quarum duarum ſyllabarum ἀδιάφορος eſt ultima. & licet re vera e computatione Metrici deberet eſſe Trochaeus — υ: qui dactylus fieri poſſet addito uno tempore υ. tamen recte etiam longa ſyllaba adhibetur, & ita ex Trochaeo fit Spondeus re vera: ſed qui haud efficiat, ut non Grammaticis dicatur δακτυλικὸν καταληκτικόν. idem fit in δακτυλικῷ ἀκαταληκτικῷ. cujus κῶλον prius integris quatuor dactylis conſtat: ut ſuperior verſus tribus integris dactylis, & duabus ſyllabis tertii dactyli. Jam in illo ἀκαταληκτικῷ ultimus dactylus ſine vitio fit Creticus. id docet ipſe Hephaeſtion

Οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλ|λεις ἁπα|λὸν χρόα || κάρφεται γὰρ ἤδη.

ubi λον χρόα dactylum conſtituit, ut debet. at quid addit Hephaeſtion! γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας κρητικὸς, διὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον.

Καὶ βη|σᾶς ὀρέ|ων δυσ|παιπάλους || οἷος ἐφ' ἥβης.

fit etiam ultimus quatuor pedum Creticus, propter indifferentem ſyllabam in fine. παιπάλους debebat eſſe dactylus: ſed fit Creticus. βωτῶν π. debebat eſſe Trochaeus, ſed fit Spondeus eandem ob cauſam. neget παιπάλους facere Creticum, & adſeveret eſſe purum putum dactylum, & poterit negare βωτῶν|παν facere Spondeum. Miſellus confudit ſyllabam *communem quantitate* cum parte pedis, quae *indifferens.* omnes ultimae ſyllabae *indifferentes* in omnibus verſibus: jam quia κῶλα haec in ἀσυναρτήτοις imitantur integros verſus, etiam omnes ultimae ſyllabae *indifferenter* in κώλοις uſurpatae a Poëtis.

Quando autem dico in omnibus verſibus ultimam ſyl-

ſyllabam eſſe indifferentem, excipio Anapaeſticum. quod neceſſario ultimam ſyllabam habet longam vel natura vel poſitione: natura ut in παιπάλης, poſitione ut in βῶτον π. hoc recte obſervavit primus R. Bentlejus in Epiſtola ad Milium p. 26. hoc recte confirmavit S. Clarkius ad Homer. Il. A. vs. 51. quem vide. & cauſam hujus rei juſtam ab ipſo prolatam inventurus es. vide mox ad p. 14 in Notis. Porro Noſter p. 155. ad p. 58. reprehendit Schol. quod in hoc verſu

Δεῦρο | δεῦτε | Μοῖσαι | χρῦσε | ὃν λι | ποῖσαι.

neſcierit ultimam in Μοῖσαι *ambiguam* eſſe: imo dixerit *longam.* at, ſtulte, σαι minime eſt ambigua ſyllaba, eſt longa, aeque atque in λιποῖσαι. ſed eſt *indifferens ſyllaba:* longa hic: in alio verſu eadem ſede erit pro brevi, ſine vitio. Homini ſimiles lapſus frequenter accidant, neceſſe eſt: nam omnes formulas Grammaticorum miſcet & migrat: *Iambos puros cum inpuriſſimis.* αδιαφορυς ſyllabas cum κοιναῖς. & p. 155. *verſiculum* cum κώλῳ, id eſt, cum verſiculi membro & parte. ait enim *poſtremam uniuscujusque* verſiculi *in Aſynartetis ambiguam facit.* at id nihil ſignificat: extrema verſiculi in omnibus metris eſt indifferens. voce *membrum*, κῶλον debuerat uti. ait autem „*lege igitur* βωτον." quid hoc ſibi vult? quid ille accentus? an ille indicabit τον eſſe *breve.* imo ſcribendum fuiſſet, ſi tale quid ſignificari debuiſſet, βῶτον. ſic ultima apparuiſſet brevis. Utilius tota hac animadverſione omiſſa potuerat obſervaſſe male poni notas in θεοὶ πολῦ. quid enim! an in Dactylico habet locum Paeon ſecundus. υ—υυ? hic θεοὶ unam ſyllabam faciens, una nota inſigniri debuiſſet. unum verbum his addam de voce Σεπλφίοις: circa quam Cl. Arnaldus recte ſententiam Doctoris egre-

gii

gii sui vindicavit contra hujus Arietis inbelles inpetus. in mentem aliquando venit, quoniam ἐν σεριφοις tamen toties occurrit, an forte incolae ipsi possent esse dicti σεριφοι & σερίφιοι. ut Δελφοί. Δελφὸς ἀνήρ. vide Plutarchum Tom. II. p. 1132. porro ad δυσπαλάλας. *asperas* ait noster. „*vide Suidam.*“ & ludificatur lectorem: qui ubi viderit Suidam, nihil invenerit amplius, quam δυσπαίπαλος. τραχεῖα. At forte apud nullum Grammaticum uberior Glossa exstat! non scilicet apud Hesych.! & si vox explicatione indigeret, longe aptiora dici non possent! imo. Sed Suidas erat ad manus: notula fabricanda: en notulam. *vide Suidam.* Decennes sic pueri possint *ad modum J. C. Pavonis* notulas scribere. *vide Calepinum. vide Schrevelium. vide Hedericum.*

P. 51. Ἀλλά μ᾽ ὁ λυσιμελής, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος.

Flor. ἑταῖρε. & πόθος. ut apud H. Stephanum. Vitio typographico πάθος in Turnebiana. eo admisso censet λυσιμελὲς posse legi: πόθος tamen quoque Critico Dupondio non displicet. imo alterius istius lectionis πάθος rationem nemo sanus habuerit.

ἔνδοξον ἐστιν | ἔνδοξόν ἐστι καὶ ἐ.

ἐγκωμιολογικὸν | ἐγκωμιαστικὸν videtur in MSto vel addi, vel pro altera voce poni.

ὅπερ ἐστὶν ἐκ | ὅπερ ἐκ.

Ἀλκαῖος ἐν ἄσμασι οὗ ἡ ἀρχὴ | A. ἐν ἄσμασιν, ὧν ἡ ἀρχή. si ἄσμασιν probum, ὧν legendum. & tum hi duo sequentes versus initium duarum odarum constituerint, quod notes, Lector.

Ἦρ ἔτι Διννομένω τῷ Τυῤῥακήω
Τ᾽ ἄρμενα λαμπρὰ κέατ᾽ ἐν μυρσινήῳ.

Non miror haec perquam obſcura fuiſſe viſa illiterato huic literatori: doctis enim haec etiam difficultatem creaverint. corrupta eſſe non negarim: forte tamen non adeo, atque ipſe putarit. videamus primo varias lectiones in hoc loco.

ἦρ'] Flor. ἦ ῥ' ἔτι. *ſane adhuc*. Urſinus ἦρ' ἔτι. eodem redit. Arnaldus etiam accipit pro ἦ ῥά. ſed interpretatur *anne*. eodem & id redit. vide Vannum de hac particula. p. 144. Theocrit. Idyll. II. 6. 20. 114. Pavus hinc extudit ſubſtantivum ἦρ *ver adhuc eſt Dinomeni Tyrracienſi. nam ἦρ notiſſimum*. potius docuiſſet Alcaeum hac voce ipſa uti pag. 100. Urſini. „ἔαρ *autem omne eximium & laetum*· οἱ ἔφηβοι τῆς πόλεως ἔαρ *innotuerunt ex Athenaeo omnibus*." ſcilicet Athenaeus ipſi ex Scapula. Miſeret me aridi tophi; cui nullum uſquam exemplum ſuppetit niſi ex Lexicis. mox rurſus *ver* ſignificat *fortunam proſperam & rerum ſtatum maxime laetum*. At haec ſignificatio, Pave, nondum omnibus vel ex Athenaeo vel alio innotuit. illa tibi probanda fuerat. ſed in Lexicis non habebatur.

Δινομένει] Δινναμένη. Flor.

Τυῤῥακήνῳ. admirabilia comminiſcitur hic. primum fingit Dinomenen hunc eſſe Gelonis, Tyranni Syracuſani, patrem, quem tetigerit Alcaeus. Mirare, mirare Chronologum in Graeca hiſtoria peritiſſimum Pavonidem. Nam ἀκμὴ Alcaei ſtatuitur Olympiade XLIV. jam Gelo occupavit Tyrannidem Gelae circa Olympiadem LXXII. quando fingit Noſter Dinomenen adhuc vixiſſe, & ab Alcaeo fuiſſe perſtrictum. at vide quam immane intervallum inter ἀκμὴν Alcaei & Gelonem Tyrannum Gelae factum, fere triginta Olympiadum, atque ideo centum fere & viginti annorum. ut neceſſe fuerit Alcaeum aetatem produxiſſe ad centum & quadraginta ad minimum annos, & ea in aetate adhuc carmina condidiſſe. Nam ponamus Alcaeum geſſiſſe trigeſimum annum ἐν

ἀκμῇ

ἀκμῇ Olympiade XLIV, si huc addas XXVIII Olympiadas sive CXII annos, tantum continges tempus, quo Gelo factus Gelae tyrannus: & quando Alcaeus natus debuerit esse CXLII annos. o mira commenta? homines una vivere & inimicitias gerere credendum, qui fere centum annorum intervallo sejuncti sunt. nam Alcaeum ponit vivum vigentemque tempore Gelonis jam tyranni. jam illi id non accidit nisi CXII fere annos ab ἀκμῇ Alcaei. Quin ponamus Alcaeum adhuc LX annos post annum, cui ἀκμὴ adsignatur, vixisse: sive anno XC obiisse. tamen intervallum inter Alcaei mortem & Gelonis Tyrannida erit plus quam quinquaginta annorum. & longe magis etiam peccavit, si tum jam Syracusis ponit Gelonem potitum. quod post id tempus aliquot annis accidit. ipsum marmor Arundellianum primum versu LXIX. Ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξανθίππου. ἀφ' οὗ Γέλων ὁ Δεινομένους . . ἐτυράννευσεν. jam Olympiade LXXV hic Xanthippus Archon fuit. Nonne haec egregie peritiam CHRONOLOGICAM Criticastri indicant?

At si jam tempora congruerent, non minus absurda his adjungit. nam hunc Dinomenen facit *Tiraciensem*. dabimus ei in aliquot momenta hanc urbem. sed veteris aevi inperitissimus homo rursus nescit Gelonis majores ex Telo, insula maris Carpathii, oriundos, & inter illos fuisse, qui deducti sunt in Coloniam Geloam: & ibi sacerdotio fuisse potitos. uti non paucis verbis declarat Herodotus eodem illo libro, quem laudat noster Melitides ipse. L VII. C 153 154. sed non inspexit, vel non intellexit. en verba Musae septimae. *Viri Geloi, in seditione inferiores, in Mactorium urbem, sitam supra Gelam, profugerunt. hos Telines Gelam reduxit, pactus ut posteri sui illic Antistites Deorum essent: mox Hippocrate Tyrannidem Gelae obtinente, Gelon inter posteros Telinis vatis, declaratus est equitatus praefectus . . . Gelorum inperium*

rium adeptus est. post hoc Syracusis etiam potitus. secundum ergo Pavonem noster Dinomenes duobus locis est natus Gelae & Tyraciae. Rursus hoc vere egregium. sed forte contenderit instar Apollonii, qui Rhodius dicitur, licet esset Alexandrinus, hunc Dinomenen fuisse dictumTyraciensem, licet Gelous.

Nunc videamus magnificam illam urbem, quam exaedificavit eo fundamento, quia hic Siculum hominem invenisse sibi visus fuit: vel e contrario Dinomenen putavit Siculum, quia hic urbem Siculam invenisse sibi persuasit. Sed vereor, ne urbs ipso cum cive brevi dispareat. Cluverius p. 388. „ *apud Diodorum L. XII. p. 89. urbs memoratur.* Τριναχρία. *id forte corruptum ex* Τιραχία. *inde apud Plin. Tiracienses.* apud Steph. Τυραχῖναι. *an idem sit cum Diodori* Trinacia *ac Plinii* Tiracia, *haud temere dixerim.*" vides omnia haec incertissima esse. & hinc tamen materiam arcessit ad urbem suam excitandam Pavo. nec magis certum aliquid, ut decebat, hic addit. Sed porro. detur urbs Τυραχῖναι. Τιραχία. Τριναχία. quid? an vel ex ullo horum vocabulorum fiat Τυῤῥακηνός. nam prius facit Τυραχιναῖος, secundum & tertium Τιραχιεὺς. Τριναχιεὺς vel Τιράχιοι & Τρινάχιοι. [quam difficultatem recte movit Arnaldus: & emendat igitur Τυραχινῆ: addens Dactylum posse locum habere in prima Iambi sede. Sed, pace viri Eruditissimi, nullo modo locum habere statuerim in κώλῳ Iambico: κῶλα enim non ita libera sunt, atque ipsi versus. sed hoc leve. & quoniam ipsa Τυραχία locum hic jam non habet; de ceteris possumus esse securi] unde igitur hic Τυῤῥακηνός! unde geminatum 'P! & tamen audacter vocat *Tyrraciensem:* quasi Τυῤῥάκηνος esset Tyrraciensis. ut adeo hoc nomen urbis incertissimum hic nullo modo locum habere possit. Sed omnes has forte difficultates facile superarit redivivus noster Amphion,

Tira-

Tiraciae conditor. Haec ſunt re vera plus quam Romanenſium nugatorum deliramenta, ita homines, ita urbes in aëre fingere.

Pergamus ad alterum verſiculum. mox noſtram ſententiam declarabimus. Τάρμενα λαμπρὰ κέαι' ἐν μυρσινηΐῳ. priora verba minimum difficultatis haberent: modo de ultimi vocabuli ſenſu & Orthographia conſtaret. in Cod. videtur Μυρσιννήῳ quod in metrum peccat. in Flor Μυρσίνῳ. item contra metrum: ſic quoque Urſinus. H. vero Stephanus in tertia Lyricorum Edit. Μυρσινίῳ quod P Stephanus correxit in Μυρσινήῳ. Pavus mirifice corrigit ἐν μυρσίνῳ οἱ. *in arca myrtea ei. ei* id eſt, Dinomeni. ride veram Pavoninam elegantiam in illo οἱ in fine verſus. ſed ſi duo ſunt initia duorum verſuum, ubi tum illud bellum οἱ! Arnaldus Μυρσιναίῳ. eodem modo intelligit *in arca.* ſi modo Μυρσιναῖος aliquo exemplo ſtabiliri poſſet, in ſequenti verſu forte ſubſtantivum κιβώτιον vel ſimile expreſſum fuerit.

Videamus jam an aliquid magis probabile in medium adferri poſſit. Et magni ſane momenti eſſet, ſi cognoſcere hunc Dinomenen liceret. & mihi non Siculus: non Tiracienſis: ſed civis Alcaci fuiſſe videtur, vel certe in civitate una verſatus. Novimus, quem locum Lycus apud Alcaeum obtinuerit, qui ſecundum Horatium L. I. XXXII.

Liberum & Muſas, Veneremque, & illi
Semper haerentem puerum canebat,
Et Lycum, nigris oculis, nigroque
Crine decorum.

Novimus non uno Bathyllo contentum Anacreonta carminibus quoque celebraſſe Cleobulum & Smerdian. Si eodem genio fuerit Alcaeus: fortean Lyco addendus

dendus hic Dinomenes. at talia ſuſpicari aeque incertum atque injurioſum in poëtam eſt. ſi tamen huic ſuſpicioni aliquod pondus addere! ſi Dinomeni huic adſidentem Alcaeum tibi ſpectandum dare poſſemus! & niſi animi fallor, id quidem fiet. inſpice Athenaeum L XI. C. I. p. 461. ibi lego. Καὶ Ἀλκαῖος, Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης ΔΙΝΝΟΜΕΝΗ παρέσδον. an agnoſcis ibi Διννομένη plane ſcriptum, ut in Florentina? Quid ais, Lector, huncne ego fingo Δεινομένην [Διννομένη]: an ibi ante me natum in Carmine Alcaei ſpiravit: ſed aegre? reſcribe. Δεινομενη. *e poculis* * * *Dinomini adſidebam.* Audi Caſaubonum ad hunc locum. *at teſtimonium Alcaei pro depoſito non injuria habuerim. ſed tentare quid vetat? ſcribo* ἐκ δὲ ποτηρίων πίοντες δειπνομένῃ παρέσδον *vel* Δεινομένῃ. *Dinomenes eſt uſitatum Graecis nomen* " videsne magnum Animadverſorem hic agnoſcere Dinomenen? Quid! ſic dudum ante iſtud tempus ediderat Urſinus. Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης Δεινομένει παρίσδω. ubi addit. *Dinomenis & alibi meminit Alcaeus.* haec verba ab illis Sapphus forte ſenſu non multum abierint.

> Φαίνεταί Fοι κῆνος. ἴσος θεοῖσιν
> Ἔμμεν ὠνὴρ, ὅτις ἐναντίον τοι
> Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνεύ-
> σας ὑπακούει.

Quidquid ſit, videmus in Alcaei Carminibus Dinomenen non ſemel celebratum. & ambo loca magis eo tendunt, ut credamus amicum Dinomenen quam inimicum Alcaeo. Sed quid! ſubito e manibus ille in ſecundo loco elabitur. ᾤχετο. ψεῦδός ἐστι, & Pavonina Magia Dinomenes noſter in tria quatuorve pocula transformatus eſt. „ *legendum enim in iſto loco.*

Ἐκ

᾿Εκ δ᾽ ποτηρίων τ᾽ ὄνυξ, δῖνος, μάνης παρίσδον. *ergo dicit Alcaeus. E variis poculorum generibus assidebant haec pocula*, ὄνυξ, δῖνος, μάνης. *de poculis eleganter dixit* παρίζον, *assidere & jacere una.*" Eleganter me hercule & plane Pavonικῶς. quin Lector, qui nescit unde haec petita, dejerarit, Pavonis hoc esse commentum restabat, ut Criticus sermones nobis narrasset, quos habuerunt Alcaeus cum hisce poculis & pocula inter se, ubi aliquantum incaluerant mero. Doleo sane quando ingenium humanum hisce ludibriis expositum video. est enim S. Petitus L. VII. Miscell. I. qui nobis haec, atque utinam haec istius generis sola, narravit. Dinomenes ergo utroque loco maneat. an vero fuerit Alcaei παιδικὰ, in medio relinquo. sufficit notiorem tibi hunc DInomenen reddidisse. quid autem faciam voci πώνης nescio.

Sed quid faciemus vocibus τῷ Τυῤῥακήῳ. pro quo Florent. Τυῤῥάκκω. H. Stephan. Τυῤῥακίῳ. unde suum Τιῤῥακίη & Τυῤῥακίη furatus est Pavo. si velis urbem aliquam hic intelligi, latissimus jam tibi campus patet. nec una Sicilia concluderis. Sed quia nihil eo in genere mihi succurrit, quod probabile fit, a conjecturis vanis abstineo. levem suspicionem proponere tamen liceat. in Florent. legitur τῷ Τυῤῥάκκω. sine subscripto Ιῶτα. essetne igitur Genitivus Doricus & nomen patris Dinomenis, cui nomen Τυῤῥάκκος? mirabor si plumbeus Pavo acutius quid excogitarit.

Secundum versiculum, si quidem cum primo cohaesit, ita caperem, ut τ᾽ ἄρμενα λαμπρὰ restringerem ad instrumenta convivalia: ad pocula. de quibus λαμπρὸς, & λάμπειν non incommode adhibetur. sive accipias, ut illud Horatianum: *ne non & cantharus & lanx Ostendat tibi te.* sive potius ad materiam

riam & opus instrumenti convivalis referas. & in μυρσινίῳ vel μυρσιναίῳ latere putes Myrteum abacum.

Si vero, ut Florentina innuit, duorum carminum sunt initia. ἐν ἄσμασιν enim habet: ultimum versum esse adjectum a docto alio grammatico quodam, qui ejusdem generis ex alio poëta metrum adjicere voluit. vel aliquid intercidisse, quo significabatur non esse ejusdem Alcaei. liceat in re obscura hariolari. nec tamen id suspicari auderem, nisi aliquo modo huc impulsus essem a Florentina Editione. Illud si dederis, in hoc carmine actum putarem de Harmodio & Aristogitone, qui Tyrannum Atheniensem Hipparchum occiderunt, celantes gladios in myrteis ramis: & cujus facti Scolion meminit apud Athenaeum XV. 15.

> Ἐν μύρτῳ κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
> Ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
> Ὅτε τὸν τύραννον καινέτην,
> Ἰσονόμους τ' Ἀθηνάς ἐποιησάτην.

de metro non respondeo. libuit tamen versuum specie haec proponere. vide Kusterum ad Suidam in ἐν μύρτου κλαδῷ. Nescio autem, qua auctoritate H. Stephanus hoc ipsum Scolion Alcaeo adscripserit in Lyricis suis p. 16. cum ista tempora Alcaeus minime adtigerit. quin vocem κλαδί ita Alcaeo attribuerit in Lexico. sed etiam in pluribus sequentibus errat. quae omnia sunt Carcini, ut patet ex Athenaei loco laudato & recte omissa ab Ursino. de historia notissima possunt consuli Interpretes Thucyd L. VI. c. 54. si haec suspicio non plane vana, ἄρμενα hic *arma* significabunt, quae λαμπρὰ dici posse nemo dubitat. Alcaeus p. 105. Ursini λαμπραὶ κναμίδες.

Haec

Haec ad locum hunc ſane difficillimum: in quo conjecturis aliquantum indulſimus. Id vero certum in dictis, Pavonem craſſiſſime erraſſe in Historia & Chronologia Graeca, cum Alcaeum facit Geloni Tyranno aequalem. nugatum cum de urbe Tyrracia cogitat: ineptiiſſe, cum Poëtam Alcaeum, qui patriae ſuae tyrannis & vicinis fuit inimicus, odia quoque exercuiſſe fingit cum Gelone, Syracuſarum tyranno: & id quidem tam ridiculo modo, ut non auſus ipſum Gelonem tangere, eum in patre Dinomene laedere voluerit: cui ſtultiſſime quoque ἦρ contribuit: *florentem ſtatum*. cum hic Dinomenes procul dubio, ut ipſe filius, antequam tyrannidem invaſerat, fuerit ἰδιώτης, ut Gelonem ipſum vocat Diodorus Lib. XIII. p. 151. Γέλων ἐκ ἰδιώτȣ, τῆς Σικελίας ὅλης ἡγεμὼν ἐγένετο.

Ex omni parte igitur hic ſe turpiter dedit Thraſonides noſter: qui & in eo errat, quod Carmen hoc vocet *Alcaicum*. Nam licet ab Alcaeo ſit conditum, a Technicis ita non vocatur. Quis enim non rideret Grammaticum, qui Sapphus aliquam Elegiam vocaret *Sapphicum?* at eodem jure, quo hic Pavo, uteretur. ſic mox p. 145. Φ vocat literam *duplicem*: quam Grammatici nominant adſpiratam: ζ. ξ. ψ. duplices, Pave. θ. φ. χ. aſpiratae. *quid nunc te, aſine, literas doceam*, Cicero rogabat olim L. Piſonem, virum conſularem. id te ego, hominem nihili, majori jure rogo. quod ſi fuſtibus, ut ille ibidem ait, minus pepercilſent, qui tibi συλλαβίζειν monſtraverunt olim, verbis tot ego peperciſſe potuiſſem, nec paene ſenex ignoraſſes, quae pueri ſciunt. Recte equidem Θ ex TH. Φ ex ΠΗ. Χ ex ΚΗ conpoſitas literas dicere poſſis, adeoque duplices vocare, ut pulcre oſtendit J. Buherius in doctiſſima Diſſertatione de priſcis Graecorum & Latinorum literis p. 561. 565. in calce Palaeo-

Palaeographiae Montefalconianae. vide quoque Arnald. in Animadv. p. 4 Sed nemo, nisi intelligi non velit, Grammaticas vel Prosodicas tradens disciplinas, haec elementa duplicium adpellatione designarit. haec subjunxi; ne cavillationi locus pateret.

P. 51. [κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ἄσμασι] desunt.]

Ὀρσ' ὀλεπος μὲν ἄρης φιλέει μὲν αἰχμάν.

ὀρσολέπος, Flor. & φιλέειν. mox τοῦτο δὲ pro τοῦτο δὲ bene. alterum soloecum. soloecistae hic nihil displicuit. ὀρσόλεπος Ursin explicat, *Martis epitheton*. διαπολεμῶν καὶ ταράσσων. Barnes. ὀρσολόπος. inde ὀρσολοπεῖται Aeschylo in Persis vs. 10. vide ibi Stanlej. & Hesych. explicat διαπολεμεῖται, ταράσσεται. quo respicit Ursinus. Schol. Aesch. ταράσσεται καὶ θορυβεῖται. Etym. M. Ὀρσολεπος: ὀρσοοπὸς, ἵνα λάβῃ τὸ λ περὶ παθῶν. Photius ὀρσολοπεῖν, λοιδορεῖν. πολεμεῖν. ὀρσοπλῆται [docta manus recte ὀρσολοπεῖται] διαπολεμεῖται ad Hymn. Mercurii vs. 308. vide Barnes. Hisce auctoritatibus quisque non laesae mentis manum daret: noster non. primo nescio quid de ὀρσολέπος mysteriosissime intra dentes murmurat. „*Dein ipsi sententia sedet, ut* ὀρσολόπος *dicatur pro* ὀρσολόφος. *ut Neptunus dicitur* ὀρσοτριαίνης. ita sane dicitur. sed hoc nihil facit ad ὀρσολόπος. debuisset docuisse usquam λεπος pro λόφος scriptum. mihi cum aliis ὀρσολόπος Ἄρης dicitur eadem ratione ac verbum ὀρσολοπεῖν. quod inde derivatur. Pavo *plura alias* promittit. Sed vide Arnaldum. „*reliqua se* pugillariter *habent* ait, *si modo pro disjunctis jungas con uncta* μεναίχμην " at primo rogo. cur μεναίχμην & non μεναίχμαν scribat? nempe ad Ionismum vult revocare etiam hoc fragmentum Ana-

Anacreonticum: ne, ſi in his & ſimilibus Doriſmus inveniatur, nihil obſtet in ipſis Odis reliquis illa dialectus. & hoc mutat ita ſtellio literarius non admonito lectore. porro ait „*contrarium* φυγαίχμης *ſatis tritum uſu*. ubi ergo κεῖται, Pave? in fragmento Callimachi p. 19. At Hephaeſtionis lectio incerta eſt. ſed ibi ſe bene habeat. an ideo ſatis tritum uſu eſt? ſed cur non Μιγαίχμης ipſos ex Athenaeo, & Plauto adduxiſti? tandem ait, nam nihil usquam ſani, φιλέει *Anapaeſtus eſt, ſi editores ſequamur. ſed Iambum malo, ut Ionica ſit dialyſis. exempla jam habuimus plura in hoc opuſculo*. at ita poteſt quidem: non tamen certum eſt. ſed ubi iſta exempla? nempe pagina 50 in ἐρέω & φιλέειν. cur hoc non addidiſti, Doctor tenebricoſe?

P. 52. τυπεὶς | τί πως [δὶς λαμβανομένου | δύο λ.]

P. 54. περὶ τοῦ ἑ. μ. | περὶ ἑ. μ abeſt quoque in Cod. δακτύλους γίνεσθαι | δακτύλους αὐτοὺς γίνεσθαι. ſic quoque Cod. συνεστηκοι | συνεστήκη. neſcio an & Cod. μούσης | μούσης. & ſic mox. poteſt eſſe dativus plur. & Genitivus ſingularis. Genit. etiam obtinet apud Diomedem Scholaſticum in Artem Dionyſii. quid malim neſcio. porro dubitat an οἳ ſit *qui*, an οἱ pro οὗ *cujus*. quod ſtultum eſt.

[τὸ δὲ πρότερον | τ. δ. πρῶτον] οὐχ | οὐ.

τρεισκαιδεκασύλλαβον | δωδεκασύλλαβον. ſic Cod. quoque, & librum ſecutus Pavo. mox τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον.

P. 55. [ποτὲ δὲ δεύτερος | π. δ. ὁ δεύτερος]

δεῖ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως, καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν. εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον. οἷον τὸ Καλλιμάχου.

Ἱερὰ νῦν δὲ Δι|οσ|κουρίδεω γενεή.

Hephaeſtion hic, ut obiter id notem, errat in exemplo. nam id excuſari poteſt eodem colore,

quo p. 4. usus est ipse, ubi rationem reddit, cur excusari possit secundam corripi in χαμαιευνάδες idem hic obtinet in Διός. ὡς μία ἡ Διὸς ἀγγελίῃ. & sic optimi Poëtae vocem compositam in ἀσυναρτήτοις adhibent, quasi re vera essent duae voces. aliter id non licet quare erravit hoc nomine Scaliger etiam in Catulli Carm. XVII. legens *assulitantis:*

Crura ponticuli assuli | tantis, irredivivus

& Vossius ad metrum longe melius,

Crura ponticuli asculis | stantis, irredivivus.

id optime quoque animadvertit inter alios R. Bentlejus ad Horatium L. IV. Od. VIII. 17.

Non incendia Car | thaginis inpiae.

docetque aliam plane rem esse in his exemplis Horatianis II. 12.

Dum flagrantia de | torquet ad oscula.

& I. 18.

Arcanique fides prodiga per | lucidior vitro.

quibus exemplis adde L. I. XVI.

Hostile aratrum ex | ercitus insolens.

& I. 37.

Antehac nefas de | promere Caecubum.

II. XVII.

Utrumque nostrum in | credibili modo.

Vide

Vide quoque Lib. III. XII. 2. 12. Non ob hanc caussam tamen rejiciendum docet illum versum Al. Cuningamius pag. 104. exemplo ex Lib. IV. XIV.

Spectandus in cer|tamine Martio.

cui adde ex L. I. XXXVII.

Mentemque lympha|tam Mareotico.

debuerat igitur aptius exemplum adduxisse Hephaestion, si dabatur.

οἷόν ἐστι τὸ | οἷον τὸ.

[Ἰοβάκχοις. | Florent. plenam distinctionem ante hanc vocem habet. & Cod. Ἰοβάκχης habet in initio versus. nec agnoscit voculam ἢ. sed recte vulgata se habet. vide J. A. Fabricium Bibl. Gr. Vol. I. p. 572. ad hos Ἰοβάκχους in Bacchicis festis cani solitos respicit Pollux Lib. IV. Cap. VII. παροίνια, Ἰόβακχοι. vero simile autem fit, Archilochum forte primum Ἰόβακχον composuisse: deinde ab aliis poëtis alios hymnos ejusdem argumenti fuisse additos. sensim omnes illos in unum fasciculum collectos & ad unum auctorem relatos esse. Sic Pervigilia Veneris duo, in unum locum collata, coaluere, ut probabile admodum nuper reddidit illustris J. Buherius in Adnotationibus ad illud Carmen, Petronii de bello civili Poëmatio subjunctum. Pavo quaedam murmurat p. 153 de Ἰοβάκχοις. sed nihil dicit. nam *suo loco* dicturus est enucleatius.

ἐξέλαμψε | ἔλαμψε. λύρης | λύρας.

ἀνθέμοισι | ἀνθέμοισιν. & versiculus modo semel exstat. in Cod. bis. ἀγαπητὰ | ἀγαπαλά. sequitur in Cod.

Hh 2 τεο-

τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. quae porro habet de dimenſione verſiculi ἐμφερῆ vera ſunt, nempe poſt μορφὴν finiri τομὴν τροχαϊκήν. inutiliter autem ſuſpicatur κλεὶς poſſe legi: quum haec ſint incertiſſima. mox recte rejicit ἔτως. quamvis ita Flor. & Cod. exhibeat.

P. 56. ſic Flor. ἀντὶ τᾶς ἐγὼ ἐ Λυδίαν πᾶσαν ἐδ' ἐρανάν. in Turneb. πᾶσαν omittitur. & ſcribitur ἐρανάν. feliciter reſtituit Pavo ex ingenio, ſi credere fas eſt, utrumque. ſequitur in Cod. τροχαικὸν βραχυκατάληκτον.

Porro δηλαδὴ τὸ ἐφθημιμερῆ . . . ἀγαπητά deſunt in Flor. in Cod. videtur pro verbis ἐφθημιμερῆ ἔχον μορφὴν ſcribi ἐς τὸ ἐμφερῆ ἔχουσα μορφήν. vel illud additur. non bene capio deſcribentem. mox adnotare omiſiſſem, uti nullius momenti, rurſus haberi ἀνθέσμοισιν. ſed video Pavonem gravem notam adſcripſiſſe „ ἀνθέμοιΣΙ. *lege potius ut pag. praeced. legitur* ἀνθέμοισιΝ." ride ineptum hominem: qui talibus paſſim lectorem obtundit. mox ſtatim *de puncto tollendo tyrones* admonet imi ludimagiſter ſubſellii. porro monet ultimam in ἐγὼ per Synaloephen coaleſcere cum prima in ἐδὲ. id fieri aliquando verum: ſed rarius. Flor. utroque loco habet ἐ, & iſto igitur commento carere poſſemus, ſi tertia ſede Spondeus haberet locum. vix puto. vide Hephaeſt. p. 60. λυδίας pro λυδίαν ultimo loco Flor. de illa *clavicula dilecta & amabili* vidimus p. 57. Vanni.

Ibid. Τὸν λυροπιὸν ἠρόμην Στρεψίαν ει κομίσῃ.

Flor. Στρεψίην & κομήσῃ. audi Pavonem ad Anacreonta p. 298. ubi tamen rurſus deteriorem lectionem in textu edidit, ſordium amans muſca. „ *pro* Στρεψίαν *ſcribendum* Στρεψίην. κομίσει *in* κομίσῃ *vel* κομίζοι *non* mu-

mutatur male. diximus in notis ad Hephaestionem. Hic addo: Editio Juntina Στρεῆτλιν κομήσει. *quod purum putum esse potest.* κομεῖν *saepe est unum & idem quod* κομίζειν. *Hesych. in* κομεῖν & κόμειν, *ut alia praeteream.*" Cur non laudavit potius Scapulam, qui duo loca ex Homero adducit: cujus auctoritas Hesychiana longe est potior? at purum illud putum, Pave, non in sola Florentina: dudum κομήσεῖ ediderat Ursinus p. 139. qui variationem animadvertit. pudeat hominem socordiae suae. Στρεῆτλις porro recte viri nomen putat: Barnesius non tam feliciter, quam noster Pavo solet, de meretrice hic cogitavit. male autem incusat eum, quasi τὸν haberet ante Στρεάτλιν. perspicue enim habetur τὴν. sed luscitiosus Corneliolus male oculis usus est, vel *per inprudentiam hominis* τὸν *pro* τὴν *irrepsit*, quale hic ipse Barnesio objicit. Nemesis in vicino erat.

§ τὴν | prior vocula deest.

εὖιε κισσοχαῖτ' ἄναξ χαῖρ' ἴφασκ' ἐκφαντίδης. sic Flor. & mox Χοινίων ὦ Χάρον.

Mira felicitate rursus ex Florentina pro ἴφασκε Φαντίδης, rescripsit ἴφασκ' Ἐκφαντίδης. mira quoque felicitate in eadem incidit, quae habet Ph. Jac. Maussacus in Dissert. Crit. p. 395. [402] ubi Φεραντίδης pro Ἐκφαντίδης notat correctum apud Athenaeum L. III. C. XVI. vide Hesych. stultus autem Pavo, qui de hujus lectionis veritate vel minimum dubitat. Sed judicio praeditus, ut rana plumis. mox ait, „ Ξενίε *scribendum cum majuscula. nam hic quoque nomen proprium est, ut sequens* χοινίων, Ξενίας" at cur non ita in textu scripsisti? notula periisset. quin unde id adeo certum ξενίε & χοινίων esse nomina propria. Nonne νόμοι etiam *Musici nomi?* nonne Pollux X. 79. χοινίωνα νόμον recenset & Plutarchus de Musica pag. 1132. Σχοινίωνα inter νόμους refert?

Hesych. in χοῖνον [forte Σχοινίων] ᵭ αὐλητικῶν νόμων τίς. quid si ξένιος νόμος quoque fuit aliquis? vel nomen illud corruptum sit! Mox ait. *Dico apud Cratinum. nam fallor aut ex ejus Comoedia petiit Noster hoc exemplum.*" Vereor ut felicior hic sit conjector quam in illo Ἰὼ καῖνε &c. sed tamen praecedens huc duxit κοχλίνειον. at quoniam hic Ecphantides & Cratinus eodem vixerunt tempore, ut putat ex Schol. ad Vespas vs. 1182. eo satis fit verosimile aemulos fuisse, & alterum ab altero traductum fuisse. χάρον porro an χάρων legas, ciccum non interduim.

P. 57. ἀτακτότατα | ἀτακτοτάτως. & sic Cod.

μή τι μεῖζον | μὴ τοι μεῖζον. ut millies. vide p. 347. Vanni.

τυγχάνῃ | τύχάνῃ. unde observatiuncula de μὴ pro οὐ posito corruit.

καὶ ξυνεγεννόμην | Misellus dubitat, an non hoc sit vitiosum: dubitat an ξυνεγινόμην sit scribendum. quo modo Flor. & Cod. at quis dubitabit sanus? Certe Canterus propudiosum illud ξυνεγεννόμην non servavit. audi rursus de hac re καρφολόγον Criticum nostrum p. 154. *ξυνεγενόμην ad calcem libelli mutatum in ξυνεγεννόμην. fors bene, fors male. quid sentiam dixi ad ipsum locum. ex hoc ξυνεγενόμην possem nostrum* (Florentinum) ξυνεγινόμην *elicere.*"

Ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς Φάγροισιν. Fl. ἂν τ. α. Φ. Audi hic Pavonem. *Eupolis per Φάγρους forte homines, non pisces intelligit.* Utinam pisce magis mutus hic & in mille locis fuisset Parasitus hic loquitur & helluo homo Pavoni similis, qui se jactat semper ἀγαθοῖς Φάγροις συγγενέσθαι, nempe τοῖς Ἐπετραλαγοῖς. eos enim in deliciis fuisse patet ex Athenaeo L. VII. C. XII. p. 295. D. τὰ ἀγαθὰ saepe de exquisitis ferculis dici notum. uti apud Latinos *Bonae res.* loquitur sane poëta, quasi pisces essent homines, sed longe alia de causa, quam Pavo somniat.

ſomniat. quippe paraſitus habitans in patinis, familiaritatem & conſuetudinem contraxerat cum delicatis cibis. hinc dicitur pro *veſci*, *edere*, *bibere*. συζυγεῖσθαι, συνεῖναι. ὁμιλεῖν οἴνῳ, ὀψωνίοις. εἰς λόγον ἔρχεσθαι ὀψωνίων. πρᾶγμα εἶναι τινὶ σὺν φρέατος. ut Martialis

Res tibi cum ſcombro eſt, res mihi cum ſparulo.

Haec & plura, quae turpiter ignoravit, videantur apud Arnaldum ex Caſaubonianis ad Athenaeum. ubi multis quoque locis oſtenditur φάγρος in deliciis fuiſſe.

Porro rurſus promittit de titulo dramatis Eupolidis ἀστράτευτοι *dicturum alibi*. tu Lector hic conſule Eruditiſſimum Arnaldum: poſt quem ſi quid dixerit, ineptias dicet fungus Criticorum.

ὅλον αὐτὸν | ὅλον αὐτό. Flor. & Cod.

Σίμαλον | Σίμετρον εἶδον ἐν χωρῷ. Pavo Σίμυλον. *alterum ignotum ipſi.*" & quoniam omnia novit, proinde nusquam exſtat vel exſtitit. ſed an ignorat *Chryſalus* & ſimilia vocabula?

σύμπτυκτον | σύμπυκτον.

ἐν τῇ Κοριανοῖ | ἐν τῇ Κοριαννοῖ. ut Pavo potius ſcribit. At ad Schol. p. 35. „ ἐκ Κοριάνους *ait ſcribe* Κοριάννους" imo ſcribe Κορσαννοῦς. a Κορσαννώ. ut Σαπφώ σαπφοῦς. miror hoc Meretricis nomen adeo ignotum fuiſſe homini. Athenaeus enim aperte ait Lib. XIII. 3. πολλὰ δράματα ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Φερεκράτους Κορσαννώ. quem locum advocat Sylburgius ad E. M. in Ὑοσκύαμος. ubi habetur etiam in Cod. meo ἐν Κορσαννοῖς. At apud Athenaeum ſemper ἐν Κορσαννοῖ. vide dubitantem Jungermannum ad Poll. X. 179. ubi Cod. Κορσαννοί. Photius vitioſe. ἐπὶ τῆς ἀρρενικῆς Κορσάνις Φερεκράτης. πάντων γάρ εἰσι τῶν φίλων ἑνός γέ του. vide doctiſſ. Albertii Indicem,

& Meursii Bibl. Attic. nec non ad Nicomachum p. 175. & Fabricii Biblioth. Graec. miror tamen toties Κορακινοῖς occurrere. an pluralis numerus de causa nobis ignota habuit locum, ut *in Menaechmis* Plauti & *Archilochis* Cratini?

ἐξευρήμαϲι καινοῖ | desunt. [Συμπτύκτοις | συμμύκτοις] Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον ἐκ Πελασγῶν. | τῇ τούτων ὁ ἐκ Πελασγῶν. Codex Vatic. Anthol. vitiose σὺν ἐπελασγῶν. mox „ ἐδήματο. Plagiarius ait. *olim* ἐδείματο *scriptum.* „ At non olim, sed nunc in Flor. & apud Bentlejum. & in Membrana Vaticana. Ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης. Gujetus vult πάνθ'. τὸ ὅλον. de mala scansione Lectorem fatigare non debuerat. ὅπερ προσέταξεν ἐπισύνθετον, οὐκ ἐκ δακτυλικοῦ. | desunt in Cod. Flor. autem habet ἐπὶ συνθέτῳ. & ἡ ἰθυφαλλικοῦ. mox ἢ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο κ. τ. λ. Flor. & Cod.

P. 58. δεῦτε | δῆυτε. Παρθένον ἂν ἄειρο | π ἀνάειρας. Μελίχροος δ' ἐπ' ἱμέρτῳ | μέλιχρος δ' ἐπιμέρτῳ. de Pavonis propudioso Μηλίχροος vidimus p. 368. Μελιχρὸς producitur Anacreonti Oda XXXVIII. Μελίχροος legisse Scholiasten ipse adgnoscit p. 155. & tamen audet mutationem ineptam. ἐφ' ἱμέρτῳ scribendum etiam monuimus alicubi.

P. 59. κατὰ προαίρεσιν ἢ ἄλλως τῶν χρησαμένων ποιητῶν. Pav. *Aliae membranae* τῶν Χρησιμωτάτων. *cave mutes. vulgata bona.* „ Ego. Χρησιμωτατων. *Flor. & Cod. Manuscriptus. cave mutes. antiqua lectio bona est.* sic jam abite, Lectores eruditi: quibus ego Pavusque scribimus. causam enim, cur haec illa praestet lectione, Graece docti videtis statim. Quia tamen Graece docti nec mea & longe minus Pavonina scriptione opus habent: minus peritis causam, cur antiqua recentiori praeferenda sit, addam. Χρησαμένων. *eos qui* πολυσχηματίστοις *metris usi fuerunt.* Χρησιμωτάτων. *optimos, & qui a Grammaticis inter Classicos re-*

cepti

cepti fuerunt, *notat Poëtas*. & horum metra tractat: non quorumvis de plebe versificatorum monstra. centies ita superlativi contracte scribuntur. passim *poëtae auctores* Χρησιμώταλοι in scriptis occurrunt Grammaticorum. alterum illud quidem probum per se: non hic. ut apud Sallust. de Diis C. III. ὅτι μὲν ἦν θεῖοι οἱ Μῦθοι, ἐκ τῶν χρησαμένων ἐστὶν εἰπεῖν.

ἐστι τάδε | prior vox abest.

P. 60. [Χερρονησιώτῃ | Χερρονησίτῃ] Pav. „*apud Stephanum* ἐν Φορέων Θρακὶ *bis laudatur*. [ut annotavit Meursius ad Chrestomathiam Helladii p. 967 Tom. X. Thes. Gronov. in ἐγκαῖα & ἄσβωλος] *fallor an idem Opusculum est*. θρᾶξ [θρᾷξ] & χερρονησιώτης" haec suspicio ipso Pavone levior. nam Hephaestion dicit τῷ Χερρονησιώτῃ. in citationibus non solent addere articulum. Quid! nonne pro meo jure & probabilius dicam forte hos versus exstitisse in ejus Διονύσῳ, cujus ter meminit Steph. Ἀκτή. Λύκαψος & ὠρύχιον quamvis versiculus sub voce ultima exstans potius videatur Hexameter. sed quis nobis dixerit toto poëmate metro eodem usum Euphorionem.

τελεταὶ | τελεσαὶ   δ' ἐξ | ἢ ἐξ.

κνιφαῖος | deest.   τέλμα | λαῖτμα. hoc est natum ex gl. λαῖτμα θαλάσσης notissimum erat: non adeo τέλμα. nempe Euphorion respicit opinionem, qua Πηλούσιον ἀπὸ τοῦ πηλοῦ dictum volebant. Hesych. Τέλμα τόπος πηλώδης, ἔλαφος [ab ἕλος] πλὲξ, ἰλός. Τελμῖνος. μολυσμαῖος πηλώδης. Τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος. Τελμάτων, πηλῶν. & quod extra dubium hanc rem ponit, en Strabonis testimonium L. XVII. p. 1154. Μεταξὺ δὲ τοῦ Τανιτικοῦ καὶ τοῦ Πηλουσιακοῦ λίμναι, καὶ ἕλη μεγάλα καὶ συνεχῆ, κώμας πολλὰς ἔχοντα. καὶ αὐτὸ τὸ Πηλούσιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει ἕλη, ἅτινες Βάραθρα καλοῦσι καὶ ΤΕΛΜΑΤΑ. ὠνόμασαι δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῶν ΤΕΛΜΑΤΩΝ. Euphorionis autem

ingenium erat non alienum ab his lusibus. Helladius loco modo laudato eum ait habere multas κακοζήλους λέξεις. hanc tamen locutionem inter has non retulerim. boni poëtae etiam in his sibi indulserunt. porro ait Strabo illa loca τέλματα & βάραθρα vocari. at in aliis Codd. Strabonis habetur βάθρα. βάραθρα reponit magnus Casaubonus & ad L. XVI & XVII. p. 1076 & 1154. ex tribus locis Diodori: & ex altero Polybii. ubi βάραθρα διὰ τὸ ἄνυδρον vocari dicuntur. si βάραθρα vera lectio, ut nihil dubito, illa etiam Suidae restituenda, ubi τέλματα explicantur βάθρα. eodem modo apud Photium. & id vero simile: quia & τέλμα φρέαρ & βάραθρον χάσμα φρεατῶδες explicatur Suidae. Aristoph. Avib. vs. 1592. Ὄμβριον ὕδωρ ἂν ἴσχετ' ἐν τοῖς τέλμασι. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φρέασι. κυρίως δὲ τὸ Πηλῶδες καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ. Sed hujus rei arbitrium esto penes doctissimum Wesselingium: qui Diodoro salutares admovit manus, & si quid in Codd. ejus varietur, nos monere non gravabitur. rursus certe apud eundem L. I. p. 26. [18] de his locis verba, πεδία τελματώδη, τὰ προσαγορευόμενα βάραθρα firmant lectionem Euphorionis & emendationem in Suida & Photio. Quin tamen Etym. M. βάθρα, in Codice meo quoque, agnoscitur, & praeterea definitur τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων. ubi negans particula inserenda, ut ne Polybio & Schol. Aristophanis adversetur. βάθρα possent respondere *vadis*, quae circa Pelusiacum litus sunt: sed de illis cogitari nolim. Pavonis autem conatus in voce Βέβηλος est temerarius.

P. 60. τὰ τοιαῦτα] Articulus abest in Cod & Flor. Ἐν τοῖς Κορίννης] ἐν τοῖς Κορίννης γέροια εἰσομένα ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις. μέγα δ' ἐμὴ μέγα γε πόλις λιγυροκωτίλης ἐνοπῆς. ὧδε καὶ [τόδε. καὶ πεντήκοντα ὁ ὑψίβιας. sic Flor. at Cod. πεντήκοντ κψίας, credo. Pavunculina excutiamus „ καλὰ γέρεια εἰσομένα] *pulcra praemia collocatura*

catura. ἑσσομένα vel εἰσσομένα *potius est ab* ἕω *statuo, colloco.* γέρεια *pro* γέραος *Idiotismus est satis notus.*" recte praefert spiritum asperum. licet in multis locis ἁσσάσθαι scribatur. Theocr. XVII. 123.

Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς.

sed illum satis notum idiotismum porro explicitum oportebat. γέροια etiam Cod. Ursini MStus. ego talem idiotismum me ignorare fateor: & licet contrarium, solito suo ignorantiae velo utens, adseveret, ipsum Pavonem ignorare non dubito.

μέγα ἢ μὴ γέγαθε πόλις | *fallor an scribendum* μέγα δ' ἐμῆ." fallor an plagiarius hoc sublegit Florentinae vel Ursino, qui ita ante CL. annos emendavit. quae porro de sensu horum verborum habet, stulta sunt. stulta etiam conjectura ἐμῆς; „*denique ne simus igitur incauti aut male morati in his.*" addit hic Φορτικῶς male moratissimus in his & omnibus Pedanta. „ *At quod Boeotica Dialectus desideret* ἐμὰ *facile per se quis expedire potest*, ait. imo facile id fieri potest. sed hoc infirmat emendationem. cum γέγαθεν juxta adstet & ἐμὰν dixerit in alio carmine. sed λιγυροκωτίλης & ἐνοπῆς mutanda etiam essent. quare non obstare puto. vide autem Metrici ignorantiam cum edat cum Turnebo

Λιγυροκωτιλης ενοπης

& secundam in prima voce producat, ignarus Boeotorum dialecto dici θύγατηρ. & tamen corripi syllabam. vide de hac re, & de hoc versu Salmasium ad Inscript. p. 173. sic mox pro γλυκὺ scribendum γλυκύ. ut recte in Florent. hinc forte varietas illa in ὑψιβίας. ubi fortean ὑψιβίας scriptum ab ipsa Corinna.

na. hinc suo jure Graeci *Postumus* potuerunt vertere Πόσυμος, nec tamen producere syllabam. Sed tamen p. 159. e Schol. hoc didicit, quem nondum antea perceperat. nam hoc ad ipsum textum monitum oportebat. quod etiam ibi de Ταναγρίδεσσι factum oportuerat. Porro Criticum rogatum velim, quid de hoc versiculo sentiat: sitne Corinnae an alius. Ursinus & Wolffius in Corinnae fragmentis non adgnoverunt. ego Corinnae putarim, quia sequitur. ἔτι δὲ καὶ [addit Flor.] πλείοσιν αὐτη κέχρηται σχήμασι. Schol. una quoque explicat.

Προφανὴς γλυκὺ δέ τις ἄδων l Flor. πρ. γλυκυδέ τις αἰδων πελέκεσσι δονεῖται. recte Arnaldus πελέκεσσιν. Noster primo loco Προφανὴς nomen proprium facit „ *Prophanes vero aliquis Glyci cantans.*" egregia me hercule sententia. imo ex γλυκὺ sive Boeotice γλυκὺ, aliud nomen proprium ipsi quoque est Γλυκὸς Γλυκῦ. novi Γλύκων & Γλύκη. sed Γλυκὸς non novi inter propria nomina. γλυκὺ appellativum verius videtur. nec oggerat γλυκὺ ultimam corripere. nam esto. unde novit hanc quantitatem hic respui? Deinde sententia mutata Προφανὴς eidem est *publice*. at levia haec sunt prae illis deliramentis, quae mox proponit. „ *Fors Corinna dederat* προφανὴς γλυκὺς δὲ τὶς ἀγκὼν πελέκεσι δονεῖται." Audi ipsum „ *locus infamis propter luxuriam dicitur* γλυκὺς ἀγκών. *vide Athenaeum* L. XII. C. 3. *Convivii.*" (vapide hunc titulum addit.) pro more minus candide agit, haec ita Lectori proponens, quasi omnia essent liquidissima, quae ad hunc γλυκὺν ἀγκῶνα spectant. Nam paroemia illa γλυκὺς ἀγκὼν admodum varia & contraria sententia ab auctoribus & Grammaticis accipitur. imo alii non ἀγκῶνα, sed ἀγῶνα, imo ἀγνεῶνα agnoverunt. nec solum enim apud Athenaeum eo loco, sed & C. IX. & apud Zenobium Cent. II. 92, (ubi Athenaeus

naeus L. XII. III. laudatur.) In Appendice Vatic. I. 55. in Platonis Phaedro Tom. III. p. 259. E. Hesych. & Suida. [vide Kuster.] apud Eustathium late ad Il. K. p. 791. fusius ad Il. Π. p. 1082. Illum igitur, qui in Corinnae locum proverbialem hanc locutionem vult intrudere, paroemiae sententiam ante omnia explicare, & huic loco aptam commonstrare oportebat: non ita simpliciter, *erat locus infamis*, scribere. Quid! non credibile, Corinnam hujus meminisse. si enim Corinna hoc proverbio usa fuisset, cur apud Platonem magis in Phaedro, vel erronee forte apud Platonem Comicum exstare docuissent, quam apud poëtriam nostram. Sane haec aegroti plane somnia. „*Talis*, ait, *voluptatum cloaca fuerat urbs illa, quam hic eversam legimus.* Altera Sodoma crederes. & haec tamen suspicio *lenocinatur ipsi: nam similis verae. id blanditiis ejus pellectus adfirmare non erubescit*, se suaque fatue deperiens Narcissus. Ursinus habet ἐφ' ἵππῳ. illud. αἰδών mirum mihi accidit: ἀηδών hic locum non habebit! videant acutiores. mox plura.

P. 60. Ὦ καλλίστη πόλι πασῶν, ὅσας Κλέων ἐφορᾷ.
Ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν ἢ μᾶλλον ἔσῃ.

Ingeniose Arnaldus ex Prisciano, qui hos versus laudat, ὅσος Κλέων ἔφορος. Flor. tamen habet ἐφορᾷ. Vide autem ex hoc loco, Lector, quam ineptus sit Pavo ad auctorem hunc edendum: qui vix bis vel ter conparavit loca Scholiastarum & Grammaticorum, qui ipsis Hephaestionis saepe verbis usi fuerint. quoties id factum ex Arnaldi notis patuit & patebit porro. illud ἦσθα & ἔσῃ forte sibi opponuntur, ut apud Sueton. Domitiano C. ultimo.

Nuper Tarpejo quae sedit culmine cornix,
Est bene, *non potuit dicere, dixit*, erit.

P. 61.

P. 61. εὐπολίδειον. | εὐπολίδιον. Cod. & Flor. pro τοῦτο Cod. habet τό. ἐν ᾧ τροχαικὰς | ἐν ᾧ τὰς τροχαικὰς Cod. & Flor. χ' ᾧ καταπύγων | χ' ὼ κ. ἑξῆς | ῥητιόν. Cod. & Flor. addunt.

P. 63. ἡφαιστίωνος | περὶ ποιημάτων. ſimpliciter in Cod. & Flor. τοῦ ἐπ'. | τοῦ abeſt a Flor. Cod. τὰ habet. abeſt mox a Florent. καταχρηστικῶς ἐστι. [ἡ παῖς . . . τεκόντες | exemplum hoc ſeparatur a textu.] [ὑπὸ στίχου | ὑ. στίχον.] [σύστημα ἔχει | συστηματικόν ἐστι.] κατὰ σχέσιν μετὰ ἐστιν | Cod. & Flor. καὶ κ. σχ. μ. ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας | deeſt in Flor. ἀρχῆς | ἀρχικῆς.

P. 64. ὁμολογουμένων συνέστηκε | ὁμολογούμενα συνέστη. [κατὰ συστήματα | κ. συστηματικά.] [σιμονίδειον | σιμωνίδιον] [πλάτωνι | πλάτων videtur] ἀλεῖος πάλαι | α. πάλαι Flor. & MS. ἄλιος MS. & ἀριστόδημος. ἀπολελυμένων | υμένον. ambo. [τοῦ συστήματος | τοῦ σώματος χ'.] καὶ καθ' ἑτέραν | καθ' ἑτέραν. ἕκαστα τῶν | ἕκαστον τ. τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν | τ. δ. κ. παρακοπήν. τάδε κοινὰ κατὰ σχέσιν | in utroque deſunt. [μονοστροφικὰ | μονοστροφαί.] [ἐν τῇ π. προῳδικὰ | ε. τ. π. περιωδικά.] ἐν μέσῃ μεσῳδικά | ἐν μέσῳ ᾠδικά. ſic Cod. quoque. περιῳδικά ἐστιν, ὅταν αἱ. | παραπῳδικά ἐστιν. ὅτε εἰ μὲν. mox καὶ αἱ ἐ. μέσῳ τ. π. ἀνόμοιαι | deſunt. [τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν | τοῖς δὲ κ. π.] παρακοπήν. Flor. τὰς περικοπὰς | τ. δ. παρακοπάς. ἐν τοῖς π. | ε. τ. παρακοπαῖς. τῇ περικοπῇ περιόδους | τῇ παρακοπῇ περιόχους. ὅσα τρεῖς | ὅσα τρία. τέτταρας | τέτταρα. ἀπὸ τοῦ τέλους | ἀ. τ. παραβάλλεται | παραβάλλεσθαι. παραβάλλονται MS. ἀπ' ἀρχῆς | ἀπὸ τῆς ἀρχῆς | ambo. σχέσιν εἰσίν. | σχ. ἐστίν. [μετὰ κατὰ σχέσιν | δὲ κ. σχ.] κατὰ περικοπὴν | κ. παρακοπήν. [ἡ κατὰ π. | ἡ χ'. Cod.] καθ' ἑτέραν μετὰ ἰδεῶν | κ. ἑταίραν μετὰ ἰδέαν.

rurſus

rursus ἐπαίρειν. ut millies. ἰδέαν etiam Cod. [Δοκεῖν | sequuntur hic Scholia. Ἰστέον ὅτι τὸ μὲν μέτρου. postea hic textus. τοῦ αὐτοῦ | περὶ στίχου, κώλου, κόμματος καὶ συστήματος. ὅτι μεῖζον τεσσάρων | desunt. & hoc arrodit noster. ἐὰν ἐλλείπῃ | ἐὰν δέ τι ἐλλείπῃ. κατὰ στίχον | κατὰ στίχου.

P. 66. κατὰ σύστημα | κατὰ συστήματα. δυάδι ς.] δυάδι διστίχων. τῷ δύνασθαι τὸ ποιητρίαν | quid hoc sibi THIS vult? τὸ ποιητρίαν. novum declinandi canona observate, pueri. hic magister scilicet adeundus, si Graecum novum discere cupitis. Sed est vitium typographicum, at talia se longe melioribus viris exprobravit scurra. ἡμῖν τί τέ ἐστι στίχος | ἡμῖν τε τίς ἐστι στίχος. εὐναίους | εὐνέους ἀριθμοὺς Ἔχειν ἴσον ὀλέθρῳ. hic paginam commaculat ex majore parte, ut contra Scaligerum ad Catulli Comam Berenices: Bentlejum ad Callim. Fragm. 118. imo omnes eruditos, ut jactat, ostendat legendum non ἐχθεῖν, sed ἔχειν. ἴσον esse substantivum, & ideo habere genitivum ὀλέθρω. omnia aeque stolide & barbare.

σύστημα γεγραμμένων | συστήματα γεγραμμένα. ἃ δουλεύων ἀνταποδόσει | ἃ δουλεύοντ' ἀποδώσει.

P. 67. θερμοὺς A. π. | θερμοῦ. πάλαι ambo. ὑπὸ ποδὸς | ὑπὸ ποδῶν. οὐκ ἔστιν ἐξ | οὐχ ἕξειν ἐξ. κακοτάτων | κακοτατ παιδ Flor. Cod. quoque παιδ'. mox τις ὤν. Flor. ἐπεὶ | ἐπειδή. Cod. mox νομίζωμεν & ἐπλά μοι δὶς Flor. περὶ μικτῶν . . . συστηματικῶν | Pavus „ *hanc distinctionem dele.* idem testes nostri monent ambo. hominis artes nosti. [κατὰ μίκτων | μίκτων in Cod. videtur.] συστηματικῶν | συστημάτων. ἐπὶ τοῦ | ἐπὶ τῶν. κακοτάτων | κακωτάτην Flor. in MSto videtur esse δειλὰ & κακοτάτω.

P. 68. ὧν τις τοῦ | τις ὧν τοῦ οὗ. τὰ δὲ κοινὰ κ. χ. desunt. ὅποσα | ὅσα. τα Σ. τα Α. | τοῦ Σαπφοῦς, οὗ ἂν Flor. οὗ etiam Cod. ἐπῳδικὰ δὲ | ἐ. μὲν οὖν. συςήμασιν | deest in utroque. γίνεται γὰρ | ultima vox deest. ἐπῳδικὴ | ἐπῳδή. πεντὰς | πεμπτὰς μέσον | μέσου. [προῳδικὰ | προσῳδικὰ γρ.] σ. διάφορα | in utroque deest. πρεσκοπλω | προσκοπλω & mox προσκοπή. τοῦτον | τούτων. ἐπιγεγραμμένω | ἐπιγραφομένῳ.

P. 69. εἴδους | εἴδη. καὶ τὰ ἑξῆς | desunt. τὴν νῦν ἔκδοσιν | l. ἔνδοσιν. ἐστι μου | deest prior vox. εἰ δὴ τούτων εἶναι | hic ordo. ἐπιφώνημα | ἀναφώνημα. πλείονα | πλείω. τεκμήριόν τι | Flor. τετμηκέναι | abest. βραχυκατάληξίαν | βραχυκατάληξιν. ὁπόσα ἀπὸ | ὅσα ὅποσα ἀπό.

P. 70. οἷον | οἷα μ. Φ. γίνεσθαι οἷα quoque Cod. ἐν ταῖς παρῳδοις | barbarum hoc non animadvertit soloecista noster nisi p. 74 ubi recte apud Schol. ἐν ταῖς παρόδοις. Flor. partim bene ἐν τοῖς παρόδοις. καὶ καταληξιν . . . ἀναπαιστικὰ | desunt οὐ μέντοι | οὐ μὲν. ἐπειδὴ καὶ | καὶ abest. ὑψοῖ δὴ | ὕψοι δὲ. γαμβρὸς ἔρχεται ἴσος ἄρει | γαμβρὸς ε. ἴσως ἄρει. Fulv. Ursin ὕψι δὴ & ἄρηι. ὕψι. μετέωρον. ἄνω. ὑψηλοῦ. apud Hesych Suid & sic apud poëtas saepius. Portus quoque ὑψιδή. sic recte edidit Wolfius. sic exstat apud Demetrium Phalereum de Eloc. § CXLVIII. quem ignoravit Pavus: qui pro auctoritate. ὑψοῖ idem quod ὕψου. An mendaci toties quis credat! porro Demetrius quoque recte habet ἄρηι. & praeterea εἰσέρχεται. mox Flor. πάτηρ | πὲρ. hoc in gratiam Pavi: ut Codd. legere discat in quibus toties notas crepat, quae numquam nisi in phrenetico ejus cerebello exstitere.

παρήειρε

παρήειρε | πεῖρε. ὡς Ἀνακρέοντι. | rogatum velim Burdonem nostrum, unde iste Dativus pendeat. adde παρὰ ex utroque libro.

γένοιντο ἂν | γένοιτ᾽ ἄν. τινες | abest. τί μ. | τοι μ. ut millies.

ἢ πεπηγμένον | ἢ τὸ τ. in utroque. [τὰ δὲ | Cod. videtur τινὰ δὲ] καὶ ἐ. π. | abest prior vox. & sic Pavo non consulta Sphinge.

P. 71. καὶ τὸ β. | καὶ abest. ὁρᾷς | Ursinus p. 342. ait. ἐρᾷς vel ἐρᾷ legerem. Pavus hoc neglexit. & stulte ἢ vertit, ἔφη. At ἢ hic adfirmantis particula. μόνῳ | μένῳ. Flor. & Ursin. p. 203. τηλικαῦτα | τοιαῦτα. ἐπεζεῦχθαι | ἐπιζεῦχθαι. π. ἀνομοιομερές | π. ἀνομοιομερῆ. vide p. 75. ubi τῆς δὲ παραβάσεως μερῶν ὅλων ἑπτά. Εἴδη ἑπτὰ | μέρη ἑ. ἐπειδὰν | ἐπειδὴ ἐλθόντες. ἀντιπροσώπων | ἀντιπροσώποις. recte. π. ὠνομάσθη | π. οὕτως ὠνομάζετο. γὰρ ὁ Ε. | articulus abest. ἢ εἶδός ἐστιν | duae ultimae voces absunt. τῷ γένει | τῷ ὅλῳ. ἐπιμηκέστερον | ἐπιεικέστερον. τὰ κατὰ χ. | articulus abest.

P. 74. ἄλλως παρ᾽ ἄλλοις | ἄλλοις ἄλλως. ἤτοι παράγραφος —. | non comma, sed punctum in Flor. & sic in Codd. Καὶ ἡ κορωνὶς ζ. καὶ ἡ ἔξω νενευκυῖα διπλῆ <. καὶ ἔξω ὁ ὡς. sic in Flor. στροφὴν τίθεται | hic ordo. ἀντιστροφὸν | ἀντιστροφήν. καὶ ἐπῳδόν. ἡ παράγραφος | κ. ἐ. ἡ. παράγραφος μὲν ἐπὶ τὸ [τὸ] τέλους τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς κεῖται. ἐπῳδῇ | ἐπῳδῷ. Flor. & hic Pavus. τίθεται ὁ ἀστερίσκος | sic. τελειοῦσθαι | τελέσει. ἐ. μόνης | ἐ. μόνος. modo ὁ ante ἀστερίσκος abest. κατὰ δὲ τὴν ἀρ. | κ. δ. τὴν νῦν ἀ. μεταβολῆ | μεταβολῆς. ἤδε δ. | καὶ ἡ μὲν δ.

P. 75. πολλή | ἐστι πολλή. καὶ π. Ἀ. | abest καὶ. ἐπίησαν | ἐπίησεν. Flor. hoc vidit, qui supra pendere in aëre non viderat τὸ Ἀνακρέοντι. nempe ibi negligenter consuluerat Sphingem domesticam. ταῖς ἐπέραις | τ. ἑ. ἡ δὲ διπλῆ σημαίνει τό. Τύποις τοῖς προειρημένοις | Pavo. *Turnebus recte ediderat τύποις τοῖς σημείοις τ. πρ. quod ab operis nostris male mutatum.*" debuerat notasse. *Quas voces ego Pavus, correctoris munere fungens, pro supina mea incuria hic rursus, ut saepe, supplere neglexi.* καταλείπεται | καταλείπηται. καὶ ἀντιστρόφου | καὶ τῆς ἀντιστροφῆς. ἡ. ἑ. ν. διπλῆ | >. ἡ στροφῆς | ἡ στροφῶν. εἰπόντων δὲ ὑμῶν ὅτι ἐστι | ἡμῶν recte Flor. ἐστι. recte Pav. & ante eum Flor. ἃ δὴ καὶ ἑ. | ἃ δὲ ἑ. καὶ τῆς παρ | abest καὶ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιρ. | καὶ τοῦ ἐπιῤῥηματίου ἂν μηδὲν ἀναποδιδῶνται. εἰ δὲ εἴη τὰ ἀνακυκλώμενα τό, π. sic Flor. αὐτῷ in his omittit Flor. Pavo hoc quoque contrectavit mutavitque in αὐτοῖς ὁπόσας ἂν | ὅπως ἂν. καὶ συνέχειαν | κ. διέχειαν. ἀντ. τ. στροφὰς | α. τ. ς. ἐφ' ἑκάστης ἂν στροφῆς τίθεται παράγραφος ἐν δ. τ. ἡ δ. μ. τ. πλῆθος | ἡ δὲ καὶ τὸ πλῆθος. ἀντ' αὐτοῖς | ἀντ' τινὰ αὐτοῖς. πάλιν μὲν | abest ultima vocula.

Ulteriorem Lectionum in Scholiis discrepantiam hic adnotare non visum est. Et ex adpositis hic manifestum satis cuique, quantum decoris & lucis & emendationis ex Florentino libro & manu exarato Codice solis, quid si & alios consuluisset! Hephaestion accipere potuisset. animadverterim tamen hic obiter Scholiorum auctorem a Gesnero perhiberi *Philippum Abucaram*. an Theodorum Abucaram, qui seculo octavo floruit, sanguine vel aetate contigerit, inquirendum nostro Polyhistori relinquo: quem persua-

suavissimum habeo nunc primum id nominis auribus usurpare. Nunc ipsas Notulas excutiamus.

Sectio III.

PAvonides sub pro more, quem in posterum in omnibus libellis tenuit, insigni aliqua nota opellam hanc auspicatur. non gravabor eam hic transscribere. *Pag. 2. in contextu:* Τίρυνς) Urbs satis celebris." dicat nunc aliquis, Pavonis notas nihil habere nisi sterilem crisin: nihil habere philologici admixtum. Nam statim jam beneficio hujus adnotamenti, per quam Minelliani, Lector Hephaestionis, qui procul dubio hoc nomen numquam audiverat, sciet esse nomen urbis; non nomen forte meretriculae. imo *urbis satis celebris*: quod credet fide Graeculi nostri: vel si non credat, statim cogitabit de Lexico aliquo Geographico, ut inde ulteriorem hujus *celebris urbis* notitiam hauriat. Et hic *doctis*, *non indoctis* se scribere gloriatur. Quid! nihilne hic adnotare poterat, quod ad rem faceret? scilicet observare licuisset, Hephaestioni ultimam syllabam in duas consonantes desinere NS; cum alioquin saepe inveniatur scriptum Τίρυνθς, unde Τίρυνθος. potuisset quoque addere, hic mentionem fieri de τείχει *jam amplius non sufficiente*. quia muri Tirynthos erant firmissimi, utpote quos fabulabantur ab Cyclopibus exstructos: unde per excellentiam Homerus Il. B. 559. vocat Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν. At sequens est insignior longe adnotatio.

Καὶ νῦν ἐν σάλπιγγι κείμενος μάκαρ ἀνὴρ] σάλπισι corrigit. metrum, ut paucis id tangam primo

mo loco, ait esse ex ἀσυναρτήτοις ex Iambico hephthemimeri & hephthemimeri Trochaico. — — | υ — | υ — | — | | — υ | — υ | — υ | — |. dicit *porro simile* apud Hephaestionem exstare: qui non *omnia* tamen *enumeravit*(nec *hoc*). Falsa narrat: simile non exstat: & nusquam existens finxit delirans Pavo, & lusit lectorem ambiguo vocabulo *similis*. est optimus Iambus. sive σάλεσιν ἥμενος, sive σάλεσι κείμενος legatur. [quod ipsum agnoscit Pavo.] modo Ἀνὴρ initium sit sequentis versus. Sed mira de ipsa voce σάλεσι. σάλος, σάλη ait *mutato genere* sic protulisse σάλος σάλεος. unde σάλεα σάλη. quod *Anonymus poëtico more in plurali* adhibuit *pro singulari*. Nonne haec plane sunt egregia? ut commenta stabiliat, opus nova genera & declinationes & numeros fingere nominum. nonne haec probant plus quam rudem in Lingua Graeca? sed audiamus interpretationem: quae adhuc stultior. σάλος est definiente Dialectico nostro, *locus in litore, ubi naves in Anchoris stare possunt*. audi meliora ex Stephano: unde sua tamen furatus est Pavus. Σάλος, ὁ. ὁ. *Salum, ut interpretatur Bud. addens, a Livio accipi salum pro maris ora, in qua stant naves ad Anchoras, quae ad litus accedere non possunt.* [vide quam opposita: Pavoni est locus in litore: Budaeo est locus, unde ad litus accedi non potest.] *Suidas adfert hunc locum* Polybii L. I. C. 53. κατέλαβον *item hunc* ἐν τῷ σάλῳ συνίζανον." haec Stephanus. delirat igitur Pavus, qui σάλον *locum in litore* esse dicit passim Latinorum *salum* opponitur *litoribus*: *in salo tenere navim* est *procul a litore tenere*. Graecis σάλος est, ubi fit agitatio fluctuum. unde σαλεύειν nam re vera in stationibus circa litora magis jactantur naves, quam pleno mari. inde σαλεύεσθαι. jactari. Steph. ex Basilio ὥσπερ οἱ θαλαττεύοντες ἐπὶ δύο σαλεύουσιν ἀγκυρῶν, ἐκ κλύδωνος

κατα-

καταφερουσιν. idem Stephan. ex Eurip. Hecuba vs. 28 docet ἀκτὴ & σάλος opponi.

Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ
Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος.

& Sophocl. Philoctete 276.

Τίτ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
Εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς, ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ.

Exſibilandus hic novorum ſignificatuum Architectus: imo Magus, qui ex mari terram facere ſuſtineat, ne ſcilicet μακαρς hic ἀνὴρ cogatur in fluctibus inſtar mergi vel Tritonis ſedere. quis umquam ineptiora ſcripſit? Sed addit id accipiendum, ut Suidae [a Steph. laudati] ἐν τῷ σάλῳ συνίζανον. artibus ſuis utitur. habes hic quidem συνιζάνειν ἐν σάλῳ, ſed ſtulte ex hoc loco, noſtrum illum illuſtrare vult. cum ipſius illius loci ſenſus ſit incertus: utpote fragmenti. quin audi potius hunc locum ex Suidae Edit. Porti. "Ἐν τῷ Σάλῳ συνίζανον, ἐποίουν αὐτῷ στερεώτερον. in ſalo *fluctuumque marinorum agitatione* conſidebant. *Sed ancoris in mare jactis, navem* ipſi firmiorem *atque ſtabiliorem* reddiderunt." dic praeſtigiator, qui haec loca ullo modo ſibi ſunt ſimilia! ſi jam largiremur propudioſum illud σάλεασιν eſſe veram lectionem, ibi tamen de nave, hic de homine ſermo fieret. Non dubito autem, quin & ſecundus hic locus ſit ex Polybio, aeque ac primus Suidae ibi laudatus. Sed quomodo in noſtro verſiculo legendum ſit haereo. forte.

Κἀκεῖνος ἐν σάλῃσιν ἥμενος μάκαρς
Ἀνήρ.

σάλη. φροντὶς. quomodo & σάλος Suidae & Heſychio exponitur.

ponitur. multa habet H. Stephanus. Arcadius Grammaticus. Λόκη ἡ χλαμὺς [vide Hesych. λόκμη] κρόκη ἡ παράλιος ψηφίς. ἄσκη. ἡ ἄσκησις. ψοθόγκη. ἡ ἀκαθαρσία [Hesych. ψύθος. ψώρα. ἀκαθαρσία. ψῶρος. παιδεραστής. nescio an haec faciant ad vocem ψοθόγκη] Βαιλική. χώρα. Ἰωνή. ἡ διώξις. Σίγλη. τὸ ἐνώπιον. Σάλη. Φροντίς. Hesych. Σαλαγεῖ. ταράσσει, ἡ γὰρ Φροντὶς σάλα λέγεται. Sensus autem talis sed pendens forte fuerit. *Et ille* [nunc] *in curis sedens beatus vir.* nec adfirmare velim tamen τῷ κείμενος esse praeferendam lectionem ἥμενος. nam optime κεῖθ' ἐν σάλησι diceretur. sed stultum esset aliquid velle adfirmare.

Aliud quid de hoc loco dicendum habeo. homo noster Auctorem vocat Anonymum. sed nomen licuisset cognovisse: si umquam operam navasset veteribus reliquiis colligendis. quod studium profecto necessarium ei, qui in fragmentis Poëtarum versari vult. Sciat ergo esse haec Alcmanis poëtae, fide Apollonii Dyscoli. qui in §. περὶ τῆς ἐκεῖνος hunc locum laudat. ubi dicit, αἱ διάλεκτοι ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν. ἐορτή. ὀρτή. τελέως. λέως. τρόμος. τέτρομος. ἐγώ, ἐγώνη. ἀλλὰ καὶ Ἀλκμᾶν, Ἀμάκαρς κεῖνός φησιν. mox. Σπανίως διὰ τοῦ κ. καὶ κῆνος ἐν σάλεσιν ποκκοῖς ἥμενος. Ἀλκμᾶν. quae loca duo nostrum unum videntur constituere. sed vides ibi ποκκοῖς addi. unde & de ambiguitate versus constat, & id praeterea colligo nostrum σάλησι non scriptum a poëta; quia ποκκοῖς alius generis substantivum desiderat. illud excogitent acutiores. mihi nunc nihil melius subito succurrit, quam ut legamus

Κἀκεῖνος ἐν τάπησι πολλοῖς ἥμενος
Ἀμάκαρς ἀνήρ. *Et ille in tapetibus multis sedens beatus vir.*

Id

Id enim opulenti & mollis. Stat. Theb. II. 93.

Fuderat Assyriis exstructa tapetibus alto
Membra toro.

non uno sed multis tapetibus alto cubabant toro. Stat. V. Theb. 208.

altaque in mole tapetum
Halantem somno crescentia vina.

Persius III. Sat. 104. de divite mortuo.

tandemque beatulus alto
Compositus lecto.

hinc apud Theocr. VII. 67.

Χὰ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἐς' ἐπὶ πᾶχυν.

& sic capiendus Aristophanes in Ecclef. 832.

Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι
Ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι.
Κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι.

& rursus ἥμενος & κείμενος eodem redeunt. Vide autem omnino ad verba Schol. Hephaestionis p. 1. τὸ βραχυνόμενον M. Meibomium ad Aristidem Quintilianum p. 44. in Notis p. 272. ubi multa loca tangit & explicat Hephaestionis. quae ignoravit ἄμουσος noster Metricus.

ὦ ξυμβουλεύειν] meliora vide apud Erud. Arnaldum.

P. 102. Quae dixi de versiculo ἄλς ἐπάγῃ, egregie firmat Lucian. Ver. Hist. II. p. 667. Ἔπειτα βορέου σφοδροῦ πνεύσαντος μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐ-

τῦ πᾶν ἐπάγῃ τὸ πέλαγος . . . ἡμέρα ᾗ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο. nec dubito de locis Arati. ita in Q. Calabro L. I. 354. ὅτ' αἰγοκερῆϊ συνέρχεται ἠελίε ἴς. ibi in Cod. legitur ἠελίες ἴς & ſupra ἴς gl. Δύναμις.

P. 100. p. 2. ἢ ἐν τῇ ἑξῆς] vide haec vindicantem Eundem Arn.

ἢ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ διπλῦ ἀρχομένην, οἷον ἕξω.] Pav. *an veteres igitur* ἕ-ξω. pro ἐκ-σω. *vix puto. Fallor, aut legendum.* ἕζω. *id ita pronuntiatum.*" dicat confidentia veſtra mihi, Pavo, unde ſciverit ἕ-ζω magis quam ἕ-ξω pronuntiatum! vide Arnaldum.

γλύφω.] Pav. *fortaſſe verum. prima tamen nondum mibi reperta longa.*" At, Pave, tui oblivıſceris, Υ anceps vocalis. producas audacter.

Λῖπος] Pav. Labbaei Gl. Λῖπος. *ingluvies.* λίπος *pinguedo* corripit primam." etiam ego gloſſas ſcribam. *abdōmen. venter pinguior. Abdōmen. ventri deditus homo* penultimam corripit. At λίπος ſive propria ſive metaphorica notione ſemper brevis. alia vox in Hephaeſtione quaerenda. paulo ante Arnaldus non adprobat κίνδυνος, quia brevis aliquando invenitur, ſed longa eſt media ſyllaba ſaepe. &, ut puto, frequentius. Batrachom. vs. 9. ut in κινδυνέυειν. mox recte inprobat ξεναγός. quod non animadvertit Pavo ſecundam corripere. forte ξυνᾱγὴς ut ἀᾱγής.

P. 101. p. 3. σιλῶν *forte* σίφων." fuit ſcriptum ΣΙΔΩΝ. Δ in Λ abeunte ut millies.

Οἶςρος] *baec arcte cohaerent*] At optime Arnaldus ex Priſciano oſtendit legendum

Ἶςρος πιάυτας παρθένες λοχέυεται.

vide fragm. Aeſchyli p. 859. in Edit. Priſciani Flor. habetur.

Οἶςρος πιάυτης, παρθένες λοχέυετι.

ſed

sed facile I & OI mutantur. sic p. 3. in Hephaestione habemus Οἶκω pro ἴκω. At in Cod. meo Prisciani antiquo habetur perspicue Ἴςρος. cetera satis corrupta sunt.

Ιστρος πιαυας παρτηησεινας λοχίυεται.

vocem Παρθεν . . . . extricare nequii. Scriba enim Graecae Orthographiae ignarus, & figuras & sonos literarum confudit & corrupit. Basileens. Ed. habet

Ἴςρος πιάυ]ας παρθίνυς μαιίυεται.

quae lectio nec ipsa spernenda. μαιίυεσθαι adhuc aptius de fluvio diceretur, quam λοχίυεται· quamvis eodem redit. nonne talia excutere debuerat ignavus Thrasonides!

P. 102. ἐξώληθείη] sic etiam in ipso textu gemino accentu fulget haec vox: an potius duae voces: quas hic inscite conjungit nihil intelligens Grammatista!

ἐξώλη θείη. *perdita faciat.* in Flor. ἐξόλη. vitiose. hinc tamen poterit instruere officinam suam barbarorum vocabulorum: quale ejus πατρόλης notavimus. p. 279. Vanni. Quin aliud suppeditabo, si desiderat. Apud Helladium in Chrestomathia p. 967. in Thesauro Gronoviano. Tomum indicare jam non vacat, * occurrit ἐειόλη. quam bene Lexica docebunt ex Aristoph. Equit. vs. 508. & Vespis vs. 1143. laudantia ἐειώλη. pro *vento noxio.* & pro *pernicie lanae.* at negavi ωλης occurrere *active.* non hic igitur latus praebui Pugili Critico? minime. nam de adjectiva terminatione ωλης mihi ibi sermo. nam nec illud obstat, quod ἐξώλης & πανώλης

[* Tom. X. p. 967.

ώλης aliquando ſumatur pro *maxime noxio*. id enim eadem ratione fit, qua hominem *perditiſſimum* & *profligatiſſimum* vocamus, non ſibi ſolummodo ſed aliis noxium. Si Pavo poteſt oſtendere terminationem ωλης cum ſubſtantivo conjunctam & ſignificantem tum active, erraſſe me fatebor, veniamque errati petam ab aequo Lectore. nam ſi vocem παιώλης laudet e Lexicis, falletur. Suid. πειώλης ὁ πόρνος. *homo inpudicus*, *Cinaedus*. & ea ratione πατρώλης ſignificaret non *patrem perdens*, ſed *a patre perditus*. in ἐριώλη porro *pernicies lanae*. luſus eſt Comicus: quem Chreſtomathiae Auctor etiam in Euphorione condemnavit, & λέξιν κακόζηλον vocavit, qui τ̀ χλαῖναν nominat ἐριόλω [ἐριώλω] οἷον ὄλεθρον ὄσαν τ̀ ἐρίων. at porro forte cavillabitur, quod ſit hic legendum in Hephaeſtione ἐξόλη θείη? nam Iambus in antepenultimo pede in Scazonte requiritur. Sed hoc non dicet, ſi memor verſiculi fuerit.

Ἐπ' ἄκρον ἕλκων ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων.

& horum Theocriteorum

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται,
Εἰ μὲν πονηρός, μὴ προσέρχευ τῷ τύμβῳ:
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ κἢν θέλῃς, ἀπόβριξον.

Arnaldus. „*locus intricatus & adbuc intricatior ejus, quam dat Cl. Pauw, expoſitio.*" Ejus ingenioſam διόρθωσιν amplector: niſi quatenus ἐξωληθείη. *pereat* vertere non audeam.

P. 102. 5. ἦος] ubique ex ignorantia mutari jubet in ἦγεν. at tu conſule Du Cangium in Gloſſario, ubi plura exempla occurrunt.

Οἷον ἔειπες] *haec non ita exſtant apud Homerum.*]

nec

nec umquam exſtitere. Grammaticus de prima parte ſolicitus, qua indigebat, reliqua ſupplevit e memoria, quod ſcribentibus centies accidit. feliciter autem ſatis verſatur in Homericis verſibus indagandis ope utiliſſimi Indicis Siberiani. Si index in Aeſchylum exſtitiſſet, ſciviſſet illud Ἰὼ Κάϊκε. ſed ignoraſſet tamen Alcmanis κ᾽ ἀκχὼν ἐν σάλεσι.

P. 5. Πάτροκλέ μοι δειλῇ κεχαρισμένε. Il. T. 287. exſtat π. μ. δ. πλεῖστον κ. θυμῷ. ideo adnotat vapidus homo *aliter libri noſtri tralatitii.* in Flor. vidimus ipſum κεχαρισμένε deeſſe. & ſine ullo incommodo. nam vox πάτροκλε ſola ſufficit ad commonſtrandum quod volebat.

P. 103. 5. *Quia non ſcimus certo, quid de Aphonis, Hemiphonis, & Liquidis* praeciſe *ſenſerit Hephaeſtion.*" non ſenſerit diverſa ab Dionyſio Thrace in Gramm. apud J. A. Fabricium Bibl. Graec. Tom. VII. p. 27. & Ariſtide Quintiliano. quem vide L. I. p. 44. & utrumque ſtultum eſt, quod ponit. Hephaeſtionem non diſtinxiſſe inter ἄφωνα & ἡμίφωνα, *Mutas & ſemivocales:* vel non inter ὑγρὰ & ἡμίφωνα. *liquidas & ſemivocales.* ſed neſcivit nomen generis haerere ſaepe ſpeciei. ſic literae M. Σ. hic vocantur ſemivocales: quales re vera ſunt. & quales ſunt Λ. N. P. Z. Ξ. Ψ. ſed illae rurſus diſtinguuntur in *liquidas* & *duplices.* ergo omnes liquidae ſunt ſemivocales, ſed non omnes ſemivocales liquidae, & liquidas ſine vitio ſemivocales adpellamus. ἡμίφωνα ὀκτώ, ait Dionyſius ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. ς. Hic autem Hephaeſtion docet, quomodo ſyllaba produci debeat, quando ſemivocalis, quae ſimul liquida eſt, praemittitur liquidae. & verba ὅταν ᾖ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ. & verba προτάσσεται ᾖ ἡμίφωνον. idem notant & ſibi lucem addunt in vicem. exempla adducit. ὡς MN. ὡς ΣM & ὡς ΣΛ. nam Σ inter ſemivocales *ſed nec liquida, nec duplex*

duplex, ut me docuit Vossius. & ΣN. hi sunt unici casus, ubi semivocalis potest praecedere liquidae. & syllabae his semivocalibus praemissae longae sunt. nisi quod mox excipiat ἤδη μὲν τοι ἡ διὰ τῶ μυ σύνταξις ἐποίησε τὰ ἡ βραχεῖαν. ζυνὸς. ita hic locus intelligendus. & nulla mutatione indiget. homo posuit voces ἰσμὸς, ἀμάσλης. πάσνης corripi in prima. minime gentium. syllabae sunt longissimae. unica MN compositio excipitur. Haec scripseram, cum vidi Arnaldum hic bene quoque refutasse Pavonem, dissimili aliquantum modo. sed nobis facile convenerit. dicit praeterea, de quo non cogitaveram, primam in ἐσλὸς pro ἐσθλὸς corripi: de quo nec ipse Hephaestion cogitarat. nam alioquin non solum MN adduxisset, ut idem animadvertit. Mox Arnaldus docet, male τὸ μὲν M ϗ N mutari a Pavone in Γ ϗ N. nam prius se habet optime. vide quoque M. Meibomium ad Aristidem Quintilianum p. 274.

ἀμάσλης] mutat in Μάσλης pro Μάσθλης. vide Hesychium & Polluc. L. VII. 93. Arnaldus putat nomen proprium & non immutandum: cui ego adstipulor. nota autem Pavonem literam Σ vocare MUTAM. cum sit *semivocalis*. scilicet hinc illae lacrimae. scias, Puerafter, Σ literam esse ἡμίφωνον non ἄφωνον, *semivocalem*, non *mutam*. & hic ille est, qui non tumultuarie se gloriatur Graeca didicisse. qui ipsa elementa Graeca Latinaque nescit. exoret aliquem infimae classis praeceptorem, ut sibi prima initia Etymologiae Vossianae exponat: vereor tamen ne frustra omnis institutio futura sit, tam siliceum habet cerebrum.

P. 103. p. 6. φὴ ξένος] *addunt ex Prisciano.*" qui, Pave? homines nihili. imo illustres viri Ez. Spanhemius & R. Bentlejus ad Callimachum p. 277. & 311. hic de Lana caprina, ut solet, disceptat homo. ait autem, *Priscianus variat.* unde hoc novit? contulitne

Codd.

Cod. Prisciani? an cum bis laudetur ille locus apud Priscianum aliter in primo libro, quam in secundo laudatur? certe in Putschiana Editione utroque loco eaedem literae. In Cod. meo in primo loco cauda: in secundo totus versus deest. Pergit. „ *Sed incerta est lectio & variat Priscianus. fors scriptum olim* Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξεῖνος, ΩΛΕΣΕΝ ΑΙΝΩΣ. *fors* sic scriptum, ait. at quid praemii feram, si commonstratum dederim, sic non *fors*, sed certo ante fere duo secula fuisse scriptum: & ita furem in manifesto furto deprehendam! en Prisciani lectionem primo loco, qualis habetur in Florentina Edit. MDLIIII. p. 9. B.

Τῶς μὲν ὁμνησ' ἄρχεῖος ἔφη ξένος ΟΛΛΥΣΕΝ ΑΙΝΩΣ.

Putaverat scilicet callidus, ut sibi videtur, plagiarius, neminem Editione ista usurum: uti neque speraverat de Hephaestionis Florentina, unde tot rapinas egit. At non vidit. nam ὄλλυσεν editio illa, ipse habet ὤλεσεν. sed quid si illud ipsum tibi ostendam! inspice Edit. Basil. 1568. ibi utroque loco invenies, ΩΛΕΣΕΝ ΑΙΝΩΣ. Quid ais, Lector, Furtane Pavonis adhuc dubia tibi sunt? Ego autem vulgatam in utroque loco praetulerim: quam etiam agnoscit ipsa Florentina secundo loco. rogatum autem volo Pavonem, quomodo Hephaestion in syllabis ἐπιλήσμοσι μνημονικοῖσι sciverit μν non produxisse τὸ ΣΙ. & quomodo Priscianus sciverit in τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος syllabam ὁ non esse productam ab MN? hoc ego eos ajo omnino non scire potuisse: nam secundum Prosodicum nostrum insulsum hic *Cretico* sive *Amphimacro* locus esse potest. Quid, ais, Pave? sed quid interrogo stipitem. At tu, Lector, qui jam plus quam satis convictus es de universali, ut ita loquar, Pavonis inscitia & stoliditate, facile vel hinc mihi adsentieris;

omnia

omnia ista loca, ubi Creticos inducere Pavus voluit, fuisse ab ipso pessime corrupta.

P. 104. Ἐν τοῖς χείρωσι πεποίηκε] Arnaldum vide.

Σκῆψιν μὲν χείρονες] & hic in Graecismum peccari a Graeculo idem vir eruditus ostendit. Pavus autem ait. *dubitare viros doctos hactenus, utrum* χείρωνες an χείρονες *scribendum.*" Sed vir doctus Jungerm. ad Polluc. X. 186. χείρωνες omnino jam olim praetulit. mendacio ergo se jactat Pavo.

P. 105. πλείω χρόνον. μείω χρόνον corrigit. *quia illa non intelligit*. nam ignorantia Pavonina justissima mutationis causa scilicet.

ἡμίφωνον] quae de his, omnia sunt πεπαρεπλημένα. Nam has literas Θ Φ Χ fuisse relatas inter *semivocales* asserit: quod tum credemus, cum probarit. sunt enim *mutae* non minus quam Τ. Π. Κ. ut recte ostendit Vossius de Arte Grammat. I. IV. vide Arnald. p. 102. Dionys. Thracem loco p. 507. laudato. & Theod. Gazam in initio Gramm. Graecae. Nec mihi placet cum Novatoribus veteres terminos movere: quia sic omnia potius magis intricabuntur, quam explicabuntur.

ὡς ἐν τῷ] Pavus. scribe ὡς ἐν τοῖς." non obtempero, Magister. interpono ἢ cum Flor. inter duo exempla. vide te ipsum p. 107.

P. 106. Ἐπειδὴ | δ' εἰς νῆ | ας τι χ | ἑλλής | ποντον ἵ | κοντο.

Il. ψ. vs. 2. dimensi fuerunt, quasi συνεκφώνησις, de qua loquitur Hephaestion hic, esse posset in ἐπειδή. sed id erratum ridiculum. dimetiendus versus enim esset.

Ἐπει | δὴ δ' εἰς | νῆας τι χ | ἑλλής | ποντον ἵ | κοντο.

& Synecphonesis fingenda in νῆας. quod facile fecerit Pavo.

Pavo: qui vocales longas corripi ubique docet ante aliam vocalem. Quid autem ille. „ *iste versus scriptus in quibusdam libris fuit.*

Ἐπειὴ ἑὰς νῆάς τι καὶ ἐλλήσποντον ἱκόντο.

hos nactus Hephaestion." Inpudens Morio; putasne eruditos adeo εὐηθεῖς, ut his figmentis vel minimum deferant? primum fingis libros: tum fingis eos lectos ab Hephaestione. addis porro, & sic re vera ἑὰς νη *erit* Spondaeus *cum una brevi & una longa in capite.*" Dii boni, quale monstrum Spondiacum! addit. *nihil nunc aptius aut convenientius. ad calcem libelli correctum est* ἐπειδὴ νῆάς τε. *quam* insulse, *nunc ipsi caecutientes vident.*" Imo, Polypheme, omnes & singuli vident & mirantur in te belluinum stuporem. re vera ita versus debet emendari: & nullum πάθος in eo, nisi ut sit ἀκέφαλος. quem jam olim agnovit Athenaeus L. XIV. C. VIII. ut observavit Clarckius: qui similes hosce laudat inter alios;

Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα Θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν.
Ἐπειδὴ πρώτον ἐγείνατο παῖδ' ἀμεμφέα.

Ego autem puto hunc versum ab antiquo quodam Pavonida hic male insertum. Florent. non agnoscit. nec vocem πάλιν. & sufficit exemplum πλέων ἐπὶ. nam ibi ἡ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν compinguntur. si ab Hephaestione est, cum Arnaldo scribendum potius.

Ἐπει|δη δ' εἰς | νέας τε καὶ | ἐλλήσποντον ἵκοντο.

quam

quam sententiam probat Cuculus nulla facta Arnaldi mentione ad Q. Calabrum L. V. 356.

Ἢ ὅγ' ἐνιπρήσῃ πυρὶ νῆας ϗ πάντας ὀλέσσῃ.

Dausqu. Συνιζήσει *scribo.* νέας. Pavo. *adsentior Dausquejo:* νέας καὶ *Spondaeus est. Ita Poëtae plus semel. vide Hephaestionem in Enchiridio.*" Vide quaeso, Lector, & evolve jam Hephaestionem: nusquam invenies doceri νέας καὶ esse Spondeum. imo vide Eruditissimum Arnaldum ad Enchiridion. sic solet Sycophanta. Saepe autem ita peccatur. ut in Anthol. L. I. p. 80.

Πῦῤῥος ὁ μυνερέτης, ὀλίγη νηΐ λεπτὰ ματεύων.

ibi rescribe νεΐ. nisi malis συνεκφώνησιν admittere vel νηΐ hic pati, quod ἥρωι accidit Il. H. vs. 453. vel quod vocibus θρηΐκων & νηρηΐδων contingere docuimus p. 375. Animadvertit praeterea Arnaldus Pavum dedisse in prima sede versus Bacchium ἐπειή. ◡ — — nam scias dactylica Pavonina esse tolerantissima, & omne genus pedum admittere. Sed forte dixerit esse Anapaestum: nam corripi ἐπειή: ut obloquatur saltem.

Καὶ μὲν οἱ λύκιοι.] vidimus p. 394.

Ἰαμβείῳ] vide p. 362. G. J. Vossius de Art. Grammat. I. XV. „ *Apud Latinos, tum eaedem sunt mutae, nempe* B, C, D, G, P, T: *tum tres, quibus* Graecos *superant Latini F, Jod, Vau.*" Sed forte ille Vossius fuit Graece rudior, quia non quotannis Graeci auctoris, ut noster Librimejus, abortum fecit.

P. 9. H Διαγνκῶς ἰύδως ἐ μὰν πάρος ἦσθα Κορίννα. Quamvis liber Arnaldi in omnium manibus suo merito

rito sit, partem ejus notae hic transcribere non gravabor. *Vir doctus versum corruptum esse sentiens, eum emendare conatus est. legit autem*

Η Διανίχοισ' ἴυδεις ὀ μὰν πάρ☉ ἤσθα Κόριννα.

sed haec emendatio ei prorsus infeliciter cessit: primum enim Η *hic non est* ἡ quae, *ut credidit. sed* ἦ sane. *alias Corinna, Dorica utens Dialecto, scripsisset* ἀ. *dein illud* Διανίχοισ' *Graecum non est, neque in Graeca lingua simile est compositum. praeterea Scholiasten non ita legisse inde patet &c.* ipse Eruditiss. Arnaldus conjicit Διακεινᾶς. *frustra.* ipsum Διακένως alio sensu alibi occurrit.

P. 107. p. 10. Ἐν τῇ Ἰλιάδι] non opus additione τῆς Ἰωνικῇ. nec mutatione τῆς κ, in νν. nam ipse Scholiastes modo voculam addidit, ut suppleret διποδίαν. At dubito, an ulli emendandum persuadebit βραχέων pro βραχειῶν. Illud Joanni Scholastico relinquent.

ἐςί τε τελσύλλαβ☉] tricatur. ἐςὶ τετρασύλλαβ☉ simpliciter legendum.

P. 108. Τετρασύλλαβοι ϛ, οἱ τούτων τελπλασιονες.] *Illud* τελπλασιονες *ortum ex prava correctione, quae manu facta in libro meo. tu lege ut Turnebus ediderat per bene.* τετρασύλλαβοι, οἱ τούτων διπλασίονες . . . *proportio est certa: quam pessime sustulit nasutus.*" In isto igitur correcto libro nihil aliud erat correctum: scilicet reliqua bona forte sua fecit. sed hic rursus ille accentus in prima syllaba τελπλασίονες me male habet. an ita etiam ille Nasutus correxerat? an forte librum in corrigendo secutus fuit, ubi in ista syllaba videtur esse accentus? ego enim utor editione quadam Florentina, ubi semper & in hoc loco sic scribitur δίπλασίονες. lineola directa, accentui non valde dissi-

 mili,

mili, ſupra primum Ἰῶτα poſita. Eruditis hoc ruminandum adpono. Obſervavimus jam non ſemel tam fortuitos accentus.

εἰλήφασιν τὴν ὀνομασίαν, οἱ πόδες ἀπὸ ῥυθμοῦ ἢ συνθέσεων, ἢ πόλεων χρησαμένων] vide ſcientificam notam Pavonis. „ *ut Caricus, Rhodius. ſic tamen* πόλεων *durius eſt: ſed in Scholiis ſumus, quorum indolem noſti.*" ipſi πόλις pro civitate *durum eſt*. At ipſe Demoſthenes, ſi de metris ſcripſiſſet, aptiori voce uti nequiiſſet. quid an Ἴωνες non πόλις? An Μολοσσοί non πόλις? An Κρῆτες non conſtituebant πόλιν? Si neſcis inſpice Caſaubonum ad Strabonem L. VIII. 546. & Deliaca in Miſcell. Vol. VII. T. I. p. 112. Rhodius autem & Caricus illi pedes Hephaeſtioni laudantur hac pagina. pedes Ionici, Cretici, Moloſſi proletarii nimis. an maluit ἀπὸ τῶν ἐθνῶν? at id eodem redit.

παρίαμβος] p. 81. in Flor. male περίαμβος. ſic & apud Ariſtidem Quintilianum male in Codd. vide Meibomium loco mihi notiſſimo. [p. 274]

P. 108. 12. Οἷον ὡς ἐπὶ δακτυλικοῦ] οἷον ὡς *ponuntur hic ἐκ παραλλήλου, aut alterutrum delendum* ait Vir Graece doctus. ſcilicet οἷον ὡς ignoravit apud alios occurrere. Plocherus in Dramate vs. 114. Edit. Morell. p. 6.

> Ὦνερ βέβηλε, μυσαρὲ, κἀφρονέστατε,
> Λαχάνοις τρέφεσθαι ἄξιε χλοηφόροις,
> Ὡς οἷα κάπρος ἐκ δρυμῶνος ἀγρίου.

Χαίροισα νύμφη, χαιρέτω δ' ὁ γαμβρὸς] recte haec Sapphus eſſe ſuſpicatur J. Chriſtian. Wolfius p. 50. recte Arnaldus χαίροις σὺ νύμφα. *Apage vero ſordes Pavoninas, quae odorem excitant tetrum.*

P. 108. 13. Εἶμ' ὥς' ἀπὸ πυαστάλω λυεῖσα] *quid* πυαστάλω *ſignificat, ignorat* Pavo: & ideo probabiliter con-

conjicit etiam *ipsis Graecis ignotum.* Pavus enim vel Graecos Graeca docuerit. ergo legit ἀπὸ πασσάλω. dein λυθέσα in *Aοι. secundo non placet ipsi vel placere potest.* inserta litera λυθεῖσα legit. *a paxillo soluta.*" mihi vero simile fit legendum esse ἀπὸ πυοσάχω. πύσσαχος Hesychio & aliis explicatur. ξύλον καμπύλον τοῖς μόχλοις περὶ τὰς μυχλῆρας τιθέμενον, ὃ κωλύει θηλάζειν. utinam tale quid rostro Pavonino adplicaretur, ne posset κηκάζειν. λυθῆναι ἀπὸ πυοσάχω optime dicitur. Quid porro! an λυθεῖσα mutabimus in λυθεῖσα, quia non potest placere huic Grammaticastro. minime. λυεὶς ut φυεὶς bene Graecum est. sic solent semidocti Scholastici, ubi quid a vulgatissimis diversum occurrit, id statim mutare.

P. 14. ὑπερκαταληκτον] omnia ista optime refellit Arnaldus.

P. 114. Παντὸς μέτρε ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή. ὥστε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν καὶ μακρὰν] hic canon patitur exceptionem in Anapaestis. nam necessario requiritur in ultimo pede verus Anapaestus, ∪∪–. exceptis casibus: de quibus Bentlejus. vide pag. Vanni 470. hinc in τετραμέτρῳ Ἀριστοφανείῳ, de quo agit Hephaestion p. 27. cum priores tres Anapaesti solvantur in Proceleusmaticum

∪∪∪∪|∪∪∪∪|∪∪∪∪|∪∪∪∪| ultimus pes καθαρὸς καὶ μὴ λελυμένος, *purus & non solutus* Anapaestus necessario est ∪∪–.

Τίς ἔρεα | βαθύκομα | πάδ' ἐπίδυ|το βροτῶν.

ubi non suffecerit ex. gr. βροτός vel quatuor breves, sive solutus Anapaestus ∪∪∪∪.

P. 109. 14. Φόως γε] vide p. 67. Vanni.

P. 110. 14. Δωρόθεος | γινώσ|κεις τοὔ|νομα τῦ|το κλύων] *in his dimetiendis eadem fuit suaviculorum dexteritas. lege*

Δωρόθεος | γινώσ|κεις | τὔνομα | τῦτο κλύ|ων.

 Imo

Imo admirabilis eſt vanitas & ignorantia ſuaviculi noſtri Criticuli: qui neſcivit duplicem dimenſionem Pentametri a Magiſtris veteribus eſſe traditam.

P. 110. 15. Οὐ γὰρ ἄλλο περιβέλευμα] Bentlej. ad Callimachi Fragm. XCII. docet ὐ γὰρ ἀλλὰ reſtituendum eſſe, & vertendum *etenim*. id ἀνηλογικὸς noſter neſcit *quo jure fiat*. cum optimo fiat jure. καὶ ὗτος ὅμοιος] recte delet Arnaldus. abeſt a Florentina.

P. 16. Δέξαι] En μικρολόγυ Noſtri notam capitalem. *Turnebus Δέξαι. quod ad finem libelli correctum.*" Vidiſtine hominem ineptiorem: accentum non audet corrigere niſi bis admonito lectore. At ſcias tamen, Pave, Urſinum jam dudum ſic edidiſſe: qui proin partem potiorem tantae gloriae ſibi vindicarit. At qui tam ineptis minutiis ſemper inhaeres, Pave, ne mirare tuam a me hic illic in accentibus inſcitiam argui. ſi id agere liberet, circa hoſce ſolos in contextu ſolius Hephaeſtionis ducentena facile invenerit quis vitia. ne loquar de aliis libris Pavoninis, & praecipue notulis, in quibus fere plura vocabula Graeca male hac in parte picta, quam bene occurrunt. Hoc turpiſſimum in homine, qui nullis diſtractus occupationibus pigri otii ſaltem particulam correctioni libellorum ſuorum impendere deberet.

P. 16 καὶ ὅτε ἐκεῖνο . . . ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐςιν] vide Arnaldum.

P. 17. ὐ γὰρ ἀλλ'] ad Fragm. XCII. jam laudavit Suidam Bentlejus: cui ſuffuratus illam notulam de ὐ γὰρ ἀλλα *etenim*. vidimus modo.

Εἰς ἄκρον ἕλκων ὥσπερ ἀλλᾶντα ψυχῶν.] *Comicum hic quid dictum putat.* corrigit

Εἰς ἄκρον ἕλκων ὥσπερ ἀλλᾶντα ψυχήν.

*In altum trahens tanquam botulum * animam ſuam.*

At

* Een Worſt of Beuling.

At noſter Joannes Botulus cum talibus jocis non populum Atticum, ſed Boeotos ex Boeotia delectet. Atqui jam merito ſalſeque hic riſit Arnaldus bellam hanc *animae* cum *botulo* comparationem. quem vide.

διὰ τὸ τρίσημον] vidimus Pavonem ſecundum Editionem Florentinam τετράσημον conjeciſſe. Sed Waſius in Senario C. I. p. 5. quoque jam ſcripſerat: *malim* τετράσημον. ſi nunquam legit utiliſſimum hunc librum, antequam de metris ſcriberet, ſocordia ſua dignum fecit. ſi legit, plagium commiſit turpe. Nihil ſane Lector tam incurioſo editori debet, qui dudum occupata ab aliis, ut ſua & nova adponere paſſim adſueverit. Quod ad rem, ego Cl. Arnaldo fere acceſſerim, qui putat ideo non adhiberi paſſim Anapaeſtos ab Iambographis & Tragicis, quia habent *tres ſyllabas.* aliquantum tamen obſtat, quod ideo & deberent evitare *Tribrachyn.* Veriorem autem cauſam arbitror, quia Anapaeſtica amant διαλελυμένους *ſolutos* pedes. Anapaeſti ſingulis quippe vocibus fere conſtant. at id Iambicum non requirit, & ligatos potius pedes deſiderat. Videtur ergo Hephaeſtion illud διὰ τὸ τρίσημον vel τετράσημον vel τρισύλλαβον potuiſſe omittere.

Τραγῳδιοποιοὶ [ἀναπαίστοις] οὐ συνεχῶς κέχρηνται] recte ait οὐ συνεχῶς. utuntur enim aliquando, praecipue in Nominibus propriis. Vide Clarkium ad Homeri Il. B. 811. qui tamen omnino negat eo loco adhibitum Anapaeſtum. & ideo credit Ἀντιγόνη, Ἀντίγνη, Ἀνδρομάχη, Ἀνδρόμχη, Νεοπτόλεμος, Νύπτλεμος pronuntiatum. quod forſan Britannis, omnes ſyllabas raptim deproperare ſolitis, facilius perſuaſerit, quam aliis nationibus: quae ſolent ſyllabas diſtinctius & lentius efferre ſingulas. nec facile credent multi Graecos Romanoſque ad iſtum volubilitatis in pronuntiando gradum proceſſiſſe.

P. 111. 18. Quae hac in pagina leguntur sunt plane nugacia. vide autem hominem ἐξάσημω, ἑπτάσημων scribentem. an accentus hic indicat syllabae quantitatem? *nam eatenus accentuum non improbus est usus*, dictante Archididascalo nostro ad Anacreontem p. 6.

P. 112. 18. Haud stricte verum esse in Trochaico non esse locum Iambo, quamvis id adseveret Pavunculus, luculenter ostendit Arnaldus. qui bene quoque Hephaestionis verba ordinat.

P. 112. 19. ἐρξίη] *quid hoc? an nomen proprium? hoc verum forte. alias adpellativum sit.* ἐρξείης coercitor, *ut notum*." putidum commentum; quia Herodotus, quem Lexica laudant, Δαρεῖος interpretatur ἐρξείης, ideo hic illud vocabuli locum habebit, & quidem media correpta. Sed talia ille non curat, ineptias modo effutiat. est nomen proprium, quod tibi indicare poterit E. M. Ἐρξίας. Ὄνομα κύριον. παρὰ τὸ ῥέζειν &c.

Μητρολίμω δεῦτε με] *Schol.* p. 89. *conservavit veram lectionem.* μὴ πατρίμα δῆτ'. ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι. *sententia est aperta.*" non modo in Schol. sed in variis Lectt. haec Lectio praefertur. id tacuit maligne. de aperto sensu nihil dicam. nam caecus in ipsis tenebris caligine non offenditur. dicam solummodo apud Schol in Flor. exstare μὴ πατρίμω.

P. 112. p. 19. Ἑρμᾶς] Bentlej. ad Callimach. Fragm. CXVII.

Ἀμφίαν.] rursus hic habemus notam ejusdem generis cum illa p. 16. Δίξαι δέξαι.

Πλωχὸν ὄντ' ἰφ' ἡμῖν] Schol. habet πλωχὸν ὄνθ' ἐν ἡμῶν. id quoque in Variis Lectionibus. quas nominare non dignatus Pavo. Flor. ὄντα.

P. 113. p. 20. Εὐριπίδου τὸ] τῷ vel τοῦ τὸ ineptus Pavus: qui adpositionem non vidit: & stulte admonet, το Ληκύθιον ἀπώλεσεν esse inventum Comici, non Tragici: quasi aliquis de eo dubitasset.

ἐκ τῶ ἱμπεριεχομένα] hic Scholiasten Hephaest. & Pindari ita emendat, ut nihil certius. sed audi Arnaldum breviter. „*vu gata verborum distinctio optima. emendatio Metrici Pindari, minime ingeniosa. θρόων pro θρυαλλίδων legit. at locum, in quo θρύον idem cum θρυαλλὶς apud nullum ostendere posse confido. & sic plane corruit ejus, quam adeo certam esse jactat, emendatio: cujus sententiam, etsi θρύον poneretur pro θρυαλλὶς, non capio. Bentleji Emendationem, licet ea Pavoni ipsis θρύοις digna videatur, certissimam autumo, plorare jussis ejus θρύοις.*" haec & plura ibi verissime Arnaldus.

Ληκυθίαν] inepte Pavus obloquitur Bentlejo, qui ληκύθειον vel ληκυθείαν emendat verissime ad Fragm. Callim. CCCXIX. ita passim ista adjectiva formantur: & passim quoque corrupte scribuntur. ex. gr. Αρχιλόχειος Κλεομάχειος Ἀριστομάχειος Σιμμίειος Τερπάνδρειος & centena alia. Sic in Aristoxeno p. 80. Επιγόνιος. pro Ἐπιγόνειος. notavit Meibomius. audi Κομπολακύθυ Nostri vocem. *Vim vocis non satis perspexisse videtur Vir doctus* [Bentlejus] *de qua nos plura aliquando ad ipsum Comicum.* tu haec, gloriose nugicrepa, de Bentlejo? tu Comicum edes?

P. 20. ὑπερβῆναι] hinc ad p. 22. plane digna Pavonino acumine. in primis cum dicat, *pedes non inducere ὑπερμέτρειαν. sed tempora.*" quod quale sit, ego nescio.

P. 115. p. 22. Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν ἐπῳδῇ] hunc locum Arnaldus illustrat & emendat ex Sch. Aristophanis ad Nubes vs.274. quem turpiter ignoravit Pavo.

P.22. Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διὸς
Ἀρχ' ἐρατῶν ἐπέων. ἐπὶ δ' ἵμερον
Ὕμνον καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

ita hic locus legendus, & ita legitur apud Fulvium

Ursinum. recte quoque sic explicuit Arnaldus ἱφίμερον ὕμνον conjungens. quod ignorans Pavo stolidissimis suspicionibus ingeniolum prostituit suum. inter ceteras una est valde ridicula: quam jam tetigit Arnaldus." *Scis quid optimum videtur mihi? dicam. pro* ἵμερον *scribendum suspicor* ἱμερῶ. *verbum pro voce.* (nota *verbum* non esse *vocem*) *ab* ἵμερος *fit* ἱμερόομαι ἱμερῶμαι. *ut notum est ex Hippocrate & Galeno in Glossis. id verbum minus tritum adfuit hic.* (dubitare nefas) *sic omnia sunt expedita. suavem vero te praebeas hymno. haec puer decennis jam intelligat*" insulse Pave: ubi invenisti significare *suavem te redde.* Scapula ex Galeni Glossis, unde tu eas laudas, recte docet significare, *rem habere cum viro.* nonne vides te lenonem agere, dum Calliopen invitas, ut cum hymnis & toto choro saltantium consuescat. jam salse hominem pupugit Arnaldus. Porro Scaliger ad Varron. p. 112. cum his optime comparat Horatiana illa.

Descende coelo, & dic age tibia
Regina longum Calliope melos,
Seu voce mavis acuta,
Seu fidibus citharave Phoebi.

ita Alcman. *Musa age Calliope, Jovis filia, incipe amabiles sermones. desiderabilem vero hymnum & gratum constitue chorum.* τιθέναι ὕμνον, ᾠδὴν. unde ὑμνοθέτης. ἀοιδοθέτης. vide Vannum p. 153. Κέλαδον καὶ ἀϋτὴν τιθέναι. Il. I. 543.

P. 115 p. 23. Καλέσαι] en verbosum hominen. *Vitium manifestum. lege* καλέσσαι. *Iambus in loco postremo subsistere non potest. Nomen* Menonis *celeberrimum est ex Xenophonte & Suida.* (imo e Platone, cujus exstat dialogus Μένων) *alius tamen quivis intelligi potest*

poteſt hic." imo debet. nihil enim peſſimo homini cum χαρίεντι hoc commune. debuiſſes etiam ſcripſiſſe e Suida & Xenophonte. nam homo tibi prius e Suida innotuit, quam e Xenophonte: qui laudatur a Suida. quamvis dudum cognitum tibi fuiſſe arbitror peſſimum hunc hominem: ita ad ejus mores examuſſim videris tuos compoſuiſſe. Inſpiciatur, operae pretium eſt, locus, Pavonem graphice depictum in plerisque dabit.

P. 117. 24. Ἔρως δ' αὖτε μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ,
Γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.
Ἄτθις, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο.
Φροντὶς δ' ἦν, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτί.

Amor autem me artuum diſſolutor verſat
Dulciamara avis inexpugnabilis.
Atthis te autem aliquando mei taedebat,
Et cura in Andromedam verſa erat.

Ita verſum poſt Stephanum dedit Wolfius, qui optimo jure cum F. Urſino, H. Stephano, Jac. Nicolaio, J. Rutgerſio, C. Barthio, Cl. Salmaſio, J. Daviſio id Sapphoni adſeruit. At his tantis nominibus miſerabilis homuncio non adſurgit, & erubeſcente puto ipſa papyro, ſine ullo pudore auſus eſt ſcribere. *Et haec Sapphus eſſe putant*; *quo jure non dicam, ubi Hephaeſtion ſilet.* O chalybeum os. ſi ſilet Hephaeſtion, alii loquuntur. res ipſa loquitur. Nonne Maximus Tyrius Diſſert. VIII. p. 95. Ed. Dav. ait vocari a Sapphone τὸν ἔρωτα γλυκύπικρον. Nonne Atthis paſſim celebratur inter eas, *quas non ſine crimine amavit* Sappho. Ovid. XV. Heroid. 18.

Non oculis grata eſt Atthis, ut ante, meis.

ubi Celeb. Burmannus advocat Terentianum de Metris p. 91.

Aeolicum ex illo genuit doctissima Sappho,
Cordi quando fuisse sibi canit Atthida.

Nonne Maximus Tyrius eodem loco ait. τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία? Nonne Suidas in Σαπφώ. ἑταῖραι δὲ αὐτῆς τρεῖς Ἀτθὶς, Τελεσίππα, Μεγάρα? Nonne ipsum carmen *Aeolium* ad Sapphonem animum advertit? Nonne Ἀνδρομέδα hic memorata id indicat? de quo ipse Hephaestion p. 47. οἷον παρὰ Σαπφοῖ.

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.
Σαπφοῖ τί τὰν πολύολβον Ἀφροδίταν.

Haec testimonia hominem sani cerebri non sinent dubitare, quin hoc fragmentum sit ad Sappho referendum Sed cur illud adeo Sapphoni attribuendum neget, scis Lector? ut putidissimo, & obscoenissimo commento, quod unquam vidi, locum faceret. Meministi ut filia Sapphus *Cleis* mutata fuerit in *Claviculam.* hic jam amica Sapphus *Atthis* longe mirabiliorem subit metamorphosin. Nam Ἀτθὶς *habet hic significationem secretiorem, &* PARS QUA ERAT MULIER SAPPHUS *ita* χαριέντως *dicta est. Allegoriae in his saepe plures. perspicaciores videant.*“ Cedatis, cedatis, quotquot estis Allegorici veteres, novi: haec una Pavonina Allegoria vestras omnes quantumvis ineptas Allegorias multis parasangis stultitia praevertit. venustissimae Allegoriae igitur scrutemur sensum. *Atthis est pars qua* SAPPHUS *mulier.* tota sententia igitur erit: *Pars Sapphica illa tibi erat propter me invisa.* Euge, euge, bellissima belli hominis allegoria.

Per-

Pergit. *re vera, si in* Ἀτθὶς *Allegoria esset, venuste etiam legi posset* Ἄτθις. *Nam sic Sapphica nequitia in his esset major. sed hoc incertum.* Quod commentum quale sit, ego ne quidem conjectura adsequi valeo sed nequitiarum Magister Pavo, bene in Schola Cupidinis exercitatus, ideoque non hac de causa inter feras numerandus, quamvis ipsum alioquin ferini mores ab humano genere excludant, ille magister, dico, nequitiarum nobis explicet magis perspicue, quid obscoeni & inpudici se judice per vocem Ἄτθις χαρίεσσας significetur. *mascula* Sapphus, quae illi forte ἡμιάρρην, ut Ἄτθις ἡμίθηλυς fuerit. Sed id ille nos unus docere potest. Unus quoque nos docere potest, ubi poëtriam sic adpellatam repererit, Sapphus, *Sapphi*, *Sappho*. * Eat puerafter, eat & infimi subsellii adeat ludimagistrum, ut Latinas ipsi declinationes monstret. Nonne cum egregio heroë mihi res est, Lector! quo superato aeternos meruerim triumphos! imo piget quod stupidissimum animal umquam sermone dignatus fuerim. Sed ingratum laborem devorabimus, quia ab utilitate literarum non alienum ducimus.

Ὄρπετον] *vox Porto suspecta, cui arrideret magis* ὄρνεον. *sic mallem ego* ἑρπετόν. *sed optimum est* ὄρπετον *& nihil mutandum: videbimus alias.*" At dixit jam Salmasius ad Simmiae Alas p. 192. & 193. „Sic Amorem ὄρπετον *Sappho vocat, ob eam scilicet causam, quod ales fingitur. Nam* ἑρπετὰ *in Simmia non reptilia, ut vulgaris est hujus vocis notio, sed* volucres *significat tantum de solis enim avibus loqui, palam est, ex verbis quae sequuntur.* ὅσ' ἕρπει δι' αἴθερας χάος τε. Vide Casaubon. ad Athenaeum I. 22. Quod autem te *sic malle* ais ἑρπετόν. id maluit etiam Rutgers. L. IV. Var. Lectt. VI.

Ignorasti

* *Clar. J. Christian. Wolfius in Sapphicis p. 45. edidit, errorem putidum comiter corrigens,* Sappho.

Ignorasti quoque Barthium L. I. Adv. C. 9. Ὀρνίθιον praeferre. qui cur tibi hic non vapulavit, ut in Aristaeneto, miror. sive potius non miror. nam ejus libros numquam legisti: & locus ex Adversariis non adscriptus erat ad marginem Hephaestionis: uti illa loca, quae in Aristaeneto sugillas, in ora libri adscripta invenisti: sed de ea re mox.

θπὶ δ' ἀνδρομέδαν] conjicit γ'. vel τ'. & stultius σ' pro σοι. *nam σ' ante syllabam longam est σοι apud Poëtas aliquando.*" Voculae σοὶ, μοὶ, rarissime occurrunt apostrophon passae. Certe ex emendatione talia nemini placebunt. totus locus autem sic legendus videtur

Ἀτθὶς, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο
Φροντὶς δηρὸν. Ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτί.

O Atthis, tibi mea quidem invisa erat
Cura (amor) dudum. Ad Andromedam olim . . .

δηρὸν in fine periodi non obstat. haud semel ita apud Homerum.

Λογαοιδικά] quoniam de iis tacet, consule M. Meibomium ad Aristidem p. 276. ubi plurima versa invenies.

P. 25. τὸ Ἀναπαιστικὸν] Arnaldus Scholiasten Aristoph. monstrat ex Hephaestione emendandum. id Pavum latuit. numquam enim legit illum Schol. nisi saltuatim, si eo ipsum citationes depellerent. Nec ipsum Comicum unquam legit, alioquin hac ipsa pagina novisset versum ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια in Aristoph. Nubibus esse nongentesimum quinquagesimum nonum, ut recte animadvertit Arnaldus. imo si Schol. legisset in Pluto vs. 487. Hephaestionem laudatum, & locum difficillimum, de quo mox multa garrit, exhibitum inve-

inveniſſet. Sed nihil ille legit, vel lectum in uſum repoſuit.

Ἐν λόγῳ καὶ Λοίγιν☉] Mihi cum Caſaub. ad Athenaeum L. III. C. 24. p. 704. & VIII. 4 p. 587. videtur Λοίγιν☉ ſpurium. ſed pro eo λογίναι (quod pro λογίνα. ut πάλαι pro πάλα) reſtituendum fide Codd. Athenaei Sive duplex fabulae titulus ſive potius titulus unus. ut γᾶ καὶ θάλασσα alius dramatis titulus. nam hic habetur καὶ non ἤ. Sic λόγ☉ καὶ λογίνα. quid λογίνα notet, cum Caſaubono neſcio. alia fingere non libet. porro vide Arnaldum: qui plures craſſos errores hominis hic indicat. & de Dramate hoc Meurſium ad Chreſtomathiam Helladii p 974. Theſ. Gronov. T. X. & Suid. in Ἐπίχαρμ☉. ubi ἐπιχάρμει☉ λόγ☉. ſed qui huc non fecerit. Λογία, ait Pavo. „ *An ipſum illud quod in novo Foedere ſignificat. abſit, abſit.*" Ut haec intelligas, inſpice Heſychio ſubjectam notam in voce Λόγιαι. neſcio quid Pavoni placuerit: modo video λογιοὶ, λογιὸν, λόγι☉, λόγιαι. Λογιοὶ balbutienti ſunt *diſerti*. Proſam autem omnino cum Arnaldo οἱ τὺς Ἰάμβυς &c. arbitratus fuerim: quamvis Canterus quoque in verſus diſtribuerat.

P. 25. Τὶς ἀλαζόνειαν] miraberis qua ἀλαζονεία & ἀδολεσχία duo proſodica ſigna immutat.

P. 26. Οὐράνιον] cum aliis diſtinguit poſt αὖραι. Illi alii ſunt Flor. liber & Variae Lectiones.

P. 26. Σιγὰν νῦν ἅπας ἔχε, σιγάν.
Καὶ πάντα λέγον τάχα πίνυσῃ.
Ἡμῖν, δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι.
Πλέομεν δ' ἅμ' Ὀδυσσεῖ θείῳ.

His verſiculis Pavo nihil notularum addidit: niſi quod δ' deleat ante Ἰθάκη. procul dubio nihil erat adnotandum.

tandum. Imo plurima nempe stupidissime νῦν ἅπας nobis venditat pro Anapaesto: cum sit Creticus -v-. νυν encliticum subjiciendum. deinde pessime 'Οδυσσεῖ scribit pro 'Οδυσσεῖ. ut exstat apud Schol. Aristoph. Plut. 598. apud quem pro λόγον habetur μόγον. crede huic homini Aristophanem lectum. haec autem optime omnia adduxit Arnaldus.

P. 27. ἀείδειν] putidissime obloquitur Bentlejo hic & mox. & majusculam literam suam jactat.

P. 28. συνάψομεν] mutatio casuum nullo modo necessaria. eodem redit, quomodo legamus. mox frustra τῦτο pro ταῦτα & σίχον pro σίχης scriptum fingit. cetera quoque nugacia & erronea. nam παρέχετο pendet ab ἀριστοφάνειον μέτρον. Abundantia sermonis, quae in τὸ μέτρον non apud Scholiastas solos, sed omnes occurrit.

122. p. 31. Θήμιλον] ineptum, quod hic notat. pueri vident.

P. 32. Χοριαμβος] Syntaxin non intelligit, & quae tota hac & sequenti pagina habet, tortuoso Pavonis cerebello condignissima. ad φίλικος dicit *in membranis* & φιλίσκος. hoc e Var. Lect. ne putes ipsum Cod. vidisse.

δοχμαικὸν] recte M. Meibomius ad Aristidem Quintilianum p. 39. 266. observat semper scribendum δοχμιακὸν non δοχμαικόν. ἥλιος. ἡλιακὸς. Ἴλιος. Ἰλιακός. quod non decebat fugisse Prosodicum nostrum. & sic apud Etym. M. etiam in Cod. meo.

Κύπειδος θάλος] rursus plura vitia hic admisit Pavo, quia ignoravit haec & superiora exstare apud Schol. Aristoph. Nub. 563. vide Arnald.

Τί κε θεῖμεν. Pavus delirat. Haec incerta. mox καῖερείκεσθε insulsum.

P. 125. 34. ἐξίπιον κάλλον] haec somnia non refutabimus. ipse illa refutat ad Anacreonta p. 261. ubi tamen

tamen *plura alias* promittit. ſcilicet tantum argumentum duobus hauſtibus nequit exhauriri. exſpectabimus igitur alias nugas.

Γλυκῶνα] vide Wolfium in Sapphicis p. 230. Voſſ. ad Catull. 345. Yvonem Villiomarum in locos controv. R. Titii L. V. 5. p. 101. Ed. Commel. Victor. IX. Var. Lect XVIII. ubi ille Titius jure accuſatur ejusdem criminis, quod Pavo millies committit; ut loca, unde profecerit, non laudet.

P. 35. Κρονίδα βασιλῆος γόνος Αἶαν] Quis negabit Pavonem Graece ſcire. en Partes accuratiſſimas. Κρονίδας *eſt Jupiter*, *Croni filius*. βασιλεύς. *Jupiter per excellentiam*. & Αἶαν *eſt caſus vocandi*. Ita re vera Hephaeſtionem jam pueri legere potuerint. verum talibus Minellianis notis carere poſſunt Lectores Hephaeſtionis.

P. 35. ἀντισπαστικὰς Ἰαμβικὰς] haec & quae mox ſequenti pagina habentur ſunt Pavoninae tricae.

P. 127 27. *alii vocem contrahentes errabant lepide.*] Miri ſane lepores in hoc errore contrahendi Ἀχιλλέα in Ἀχιλλῆ. ſic ἐν τισὶ, *in quibusdam exemplaribus* tamen exaratum, ut Sch. annotat. Vis tibi Lector, aliquid longe lepidius? dicam. videmus hic recte Pavoni hanc συναίρεσιν τοῦ Ἀχιλλέα vocari *contractionem*. Sed pagina quarta συστολὴν etiam longae ſyllabae vocat *contractionem*, cum deberet *correptionem* vocare. vide Arnald. p. 99. Animadv.

Ἀδ' Ἄρτεμις] quae hinc ad p. 37. ſcribit: ſunt omnia inutilia. & Schol. id tribus verbis docuit melius, quam longo ſermone verboſus nugator. qui in ſimpulo plerumque fluctus excitare amat. Non dignatus rurſus inſpicere Urſinum & jure refutare, qui hic legit non ſolum in fragm. Poëtr. p. 296. ſed & in Virgilio cum Gr. collato p. 275. ἆδ' Ἀρέθοισ' ὦ κόρα. nam errat. Ἄρτεμις recte ſe habet. nam ab hoc amore Dianam fuiſſe dictam Ἀλφειαίαν doctiſſ. J. Chriſtian. Wolfius

Wolfius docet ex Pausan. L. VI. Eliac. II. C. 22. p. 511. ad poëtrias p. 63. Porro hominem rogatum velim cur Latine *Ephthemimeres* scribat: Graece autem Ἑφθημιμερής. Certe Vossius & alii adspirationem non neglexerunt.

Τριβωλέτερ'] Pavo τρίψων ἔτερ'. sic per me legat: vel quovis alio modo. discat tamen primam in τρίβω produci apud Homerum, Hesiodum, alios: licet apud Comicos & Tragicos plerumque corripiatur. hoc adponatur vitiis prosodiacis. Nicand. Alex. 349.

Τρῖβε, καὶ ἐκθέρμαινε πτῷ εἰψυγμένα γυῖα.

P. 129. 37.

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρήνω
Ἀσαροτέρας, οὐδ' ἅμα πώρανα σέθεν τυχοῖσαν.

Egregie hic rursus Noster gerit rem. Γυρηνώ primum ipsi est nomen puellae, & contendit igitur Γυρηνοῦς scribendum. deinde aliquid *ipsi se obfert longe melius & etiam blandius.* apud Schol. p. 76. scribitur scilicet Γυρίνω. hoc verum. sed vide jam Lector, negligentiam Pavonis: nam sic quoque habet non solummodo Flor. sed quod plus, Longini Fragmenta Hudson. ita exhibent, ut observat Arnaldus. unde constat, nondum ei innotuisse haec fragmenta, cum versaretur in pag. hac 37. nam cur hoc testimonium non advocasset longe locupletissimum. imo nescivisse inde patet, quod apud Longinum non plane Γυρίνω, sed Γυρίννω exstet. certe variationis mentio facienda fuisset. quin vel ad p. 76. nihil tale memorat homo inconsultissimus. haec autem amica Sapphus a Maximo Tyrio Dial. VIII. uti animadverterunt viri eruditi, vocatur Γύριννα. quod nolim in Ἤριννα mutare

cum

cum N. Heinsio ad Ovid. Epist. XV. 17. Sed audiamus Pavunculanas porro nugas. γυρῖνοι sunt οἱ μικροὶ βάτραχοι. hoc nomen datum puellae. *Ranula, quid ais? non adpositissimum hoc & blandum! de eo hercule dubitat nemo?"* Scilicet γυρῖνοι non ranae rubetae, Lector, sed *ranulae* dicuntur esse *rotundae speciei, adhuc sine pedibus:* unde Theoni vocantur ἄπλαςα γεννήματα. unde quoque proverbium in stolidissimos, εἰς φρόνησιν οὐδὲν βελτίων βατράχου γυρίνου. vide Js. Voss. ad Melam. I. IX. nonne igitur *blanda* & venusta meretriculae adpellatio! Si quando, o Pavo, Hollandiam invisere dignatus fueris, illa tibi multas tales amiculas, blandulas, lubenter adducet; in viridibus ripis cantitantes: quibuscum ludere, quantum velis, possis. & sunt te dignae;

namque hae quoque turpes
Litibus exercent linguas, pulsoque pudore
Quamvis sint sub aquis sub aquis maledicere tentant.

Porro puto scribendum vel Γυρίνας vel Γυρινοῦς vel Γυρινοῦς. ut Αἰδῶς; ἀχοῦς habuimus. Nam quae stultitia est fingere puellae nomen fuisse γυρῖνος unde γυρίνου & Dorice γυρίνω! nam γυρῖνος masculini generis. Aelian. de Animal. L. I. C. 58. certe hanc difficultatem removere debuisset Pavo. In fine rursus Hercules μυίαγρος debellat notam Prosodiacam.

At sequens versiculus non minus mirabilia promit. ἀσταροῖτερος, οὐδ' ἄμα πάρεργα σέθεν τυχοῖσαν. Inde illo fingit

Fastidium subegit tempestive te assecutam.
ἄσαι τῇ ἱρασοῦ δάμασ' ὡραῖα σέθεν τυχοῖσαν.

Vides autem, Lector, me duo vocabula non ver-

tisse. nam illa etiam non vertit Pavo. at dicit cohaerere cum Γυρίνω verba τοὶ ἐρασῆ . non videtur tamen ausus fuisse adgredi versionem. nescio quid inde faciam. ἐρασὴς. *amator*. an quia haec *Gyrinus* est amica Sapphus ϑήκελω *Masculae*, forte potest gaudere masculino hoc socio? an erit adjectivum & ὁ ἡ ἐρασὸς olim dictum fuit? *Erastus* nomen satis notum in fabulis Romanensibus. Imo Scapula meus habet ἐρασὸς ἐρατὸς. ita ergo fuerit. *Masculina cauda* [aliis dicitur, terminatio] in hac voce nemini displicere potest. ὡραῖα adject. plurali numero & genere neutro facilè vices adverbii sustinuerit. sed inspiciamus illud ἄσα paulo propius. ἄση. Aeolice & Dorice ἄσα. optime. at prima in ἄσα corripitur, & sic in Ionico a majori locum non habuerit. Sappho.

Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίῃσι δάμνα.

At ita tamen Schol. ad hunc versiculum respiciens, de quo inepte dubitat Pavo. p. 38. 'Ασαροτέρας. δεύτερος παίων. συστέλλουσι γὰρ οἱ αἰολεῖς τὸ α, ὡς ἐν τῷ Μή με ἄσαις. ἀμηδονίαισι. at ἀσαροτέρας est lectio pisce sanior. scribitur enim ita, ut metro consulatur & dialecto; pro ἀσηροτέρας. ἀσηρὸς *fastidiosus*. ut ab ἄτη ἀτηρός. ἀνία ἀνιαρός. Schol. autem invenit ἀσαροτέρας & ideo de Paeone secundo cogitavit. saepe autem amantes de fastidiosis puellis queruntur.

At praeterea hic plura ignoravit rursus. Ursinus enim sic hos versus edidit.

Εὐμορφοτέρα Μνασίδικα, καὶ τᾶς ἀπαλᾶς Πυρίνω
'Ασαροτέρα. σοῦδ' ἄμ' ἐπ' ὥρανα σίθεν τυχοῖσα.

Qui ex Scholio haec praemittit in notis p. 289. Μάλα

λα δὴ κεκορημένος τόργος κεφαλὴν ἀμορφότερος Μνατίδος χαὶ τᾶς ἀπαλᾶς Πυρίνω. & praeterea Μνατὶ; χαὶ Πυρίνω ὀνόματα κύριαι. An editori Hephaestionis haec ita intacta praetermittenda fuerant? Ursinus huc advocat quoque ὠράνα. χελιδών. ἡ ἐν τῇ ὥρᾳ, hoc est τῷ εἴαρι φαινομένη. idem ergo cum ὡραῖα? Arnaldi ἀσαργέστερα nativa simplicitate se commendat. & nisi ἀσχροτέρα satis probabiliter esset sanum, illud non displiceret.

P. 39. ὠράνα Χελιδὼν] ipsi potius videtur ὡραῖα. quia id metro convenit. Sed unde scit alterum disconvenire? ὡραῖα tamen antea etiam placuit Rev. Joanni Alberti ad Acta Apostol. p. 226. cui haec suspicio igitur debetur. de Hesychii Ὠράνα Pavus *alio loco*. At hic erat locus de eo agendi. Hesych. explicat χελιδόνων ὀροφή. ego autem omnino glossam ad hunc locum Sapphus facere arbitrarer. Quid autem significat? an illud quod Hesychius? Pavo aliquando centum Grammaticis obstrepit: an mihi semel Hesychio adversari licebit inpune? crediderim, & sic credendi ansam praebuit emendatio ab Arnaldo p. 135. proposita, crediderim legendum ὦ 'ρανvὰ χελιδών. *O amabilis hirundo.* Et Epitritus secundus -υ-- hic occupavit locum Ionici a minore. vide Hephaestionem. ἐρανὸς pro ἐραννὸς passim occurrit. vide p. 56.

P. 132. p. 40. τοῦτο αὐτῷ τοι. rursus neglexit Schol. Aristoph. ad Ran. vs. 326. bis peccans: cum & Hephaestio ex illo, & ex Hephaestione Schol. emendari possit. vide Arnaldum.

P. 133. 40. σαῦλαι] vide Schol. Arnaldum: & Vannum p. 366. ut suum σαῦλαι defendat, Pavus advocet ex Prisciano p. 563. & aliis Aeolicum κοῖλον pro κοῖλον. quod tamen ubi docuerit habere secundam brevem, nihil adhuc certi de σαῦλαι nobis dixerit. sed ex loco Prisciani nihil certi elucuerit. nam κοῖλον comparat ille cum Latinorum *Troja*. Τροῖα. quod pa-

 rum

rum intelligo:nam procul dubio Latini non pronunciarunt Τροία plane trisyllabice, sed sono inter Ἰῶτα verum & Jod disyllabice, ut patet ex versibus.

P. 134. 41.] Οἱ δὲ Γάλλοι διαβάλλονται ὡς θήλειαν νόσον ἔχοντες. διὸ καὶ σώματα, φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο. οἱ τοιοῦτοι δὲ ἱερεῖς εἰσι Δήμητρος.] duo hic animadvertit pro sua doctrinula Philologus noster. In prius membrum, quo dicuntur *corpora vectigal pependisse Romanis*, notat. „*Nescio an hoc alibi scriptum.*“ At si id nescis, nescis rem notissimam, & plane te probas, ut in lingua Romana, quod passim jam patuit, sic in moribus Romanis imperitum & rudem. Quid sit ἡ θήλεια νόσος, non ignoraveris. Si ignoras, te docebit Tollius ad Longinum C. XXVIII. p. 162. Jam Eunuchos, exoletos, cynaedos, inter quos hi Galli, aeque ac meretrices vectigal pependisse docet Lampridius Alexandro Severo C.XXIV. *Lenonum vectigal, & meretricum & exoletorum in sacrum aerarium inferri vetuit.* Gallos autem inter molles & exoletos esse, non ipse negaverit Pavo. Vid. Ovid. IV Fast. 244. ita Meretrix Anthol. L. IV. p. 353. describitur

Ἡ δὲ φέρουσα πόρους ἀπὸ σώματος, ἐσμὸν ἐραστῶν
Ἕξει ἐπὶ προθύροις, ἐνθάδε λυσαμένη.

quare ego puto in Schol. legendum διὸ καὶ σωμάτων φόρον ἐτέλουν, nempe οἱ Γάλλοι. quamquam si praefracte quis velit tueri editam lectionem, potuerit.

Secunda animadversio est non minus erudita, in secundum membrum, quo Galli dicuntur *Cereris sacerdotes*. „Κυβέλης *dixisset potius: nam illam colebant Galli: sed Grammaticus fuit recentior.*“ Gallos esse Matris Magnae sacerdotes pueri norunt. at pueraster noster ignorat Cererem & Matrem Magnam esse

esse eamdem Deam. At id inter alios eum docere potuisset Servius ad 1 Georg. vs. 163. *Matris Eleusinae. qualia ostendit Ceres apud Eleusina: aut certe qualibus Mater Deum colitur. Nam* IPSA *est etiam* CERES. Quid aliud Δημήτηρ quam Γῆ μήτηρ. *Tellus. Ops. Rhea. Ceres?* vide G. J. Vossium de Idol. Gent. L. II. C. LIV. p. 224. & pluribus nuper adstruxit Matthaeus Aegyptius in docta commentatione ad Senatusconsultum de Bacchanalibus p 62. Ex his autem ego non recentiorem, sed potius satis vetustum Grammaticum colligerem. dicit enim εἰσὶ non ἦσαν. Vides autem causam, Lector, cur rancidissimis & putidis suis notulis nusquam aliquid Philologicum admisceat: scilicet, si id conaretur, singulis in sententiis stupidam inscitiam palam divulgaret: jam tacendo nuditatem tegere enititur: quae sic tamen turpiter adparet.

P. 1136. 42. ἐν ταῖς προτέραις Θεσμοφοριαζούσαις] Hemsterhus. ad Polluc. X. 152. *Priores* Θεσμοφοριάζουσαι *inveniuntur apud Hephaestionem. ipse vero locus, quem ibi ponit Hephaestio, cum in ipsis Thesmophoriazusis, quantum memini non reperiatur, jubet emendari* δευτέραις *pro* προτέραις." In eandem sententiam, solidis rationibus usi, iverunt quoque Casaub. ad Athenaeum & Kusterus ad Thesmophoriazusas. jam mera contradicendi libidine putidissimus Grammaticaster, quae superest Comoedia, secundas Thesmophoriazusas esse ait: & audet Gellium L.XV.C.XX. in eam sententiam corrumpere, ubi plane locus hodie exstans in omnibus libris ex Προτέραις laudatur. Nova argumenta adtulit Erud. Arnaldus. Mirabor, an homini satis impudentiae futurum sit, ut etiamnum his liquidissimis argumentis obstrepat! sed quid Κυνοκέφαλος non audeat, qui nuper rursus tot calumniis, non minus puerilibus quam mendacibus, elegantissimum Theophrasti *de Moribus* libellum pro-

 fanare

fanare fuſtinuerit! nam iſte liber haec recenſenti in manus traditur. ſcilicet hic ille eſt hypocrita Pavus, *qui ſe ita ſe per literas excoluiſſe* ipſe putide gloriatur, *ut animi ſaltem correctionem inde retulerit.* O bellum ſpecimen correcti animi Pavonini. Sed permittamus truculentum hominem nunc furiis ſuis: & auctorum bonorum cauſam porro agere pergamus. mox Sycophanta inprobus βυδόρῳ νόμῳ poenas dabit! ride autem ineptum jactatorem, qui ter in dimidiata hac pagina haec Lectori occinat: *plura forte ſuo loco: ſed de his accuratius aliquando. Plura alias.* & rurſus p. 138. *nos metri proportionem fortaſſe latius aliquando explicabimus.*

P. 139. 44. τὸ α, ἀντὶ μακρᾶς] homo corrigit ſana. Nam Syntaxin eſſe nullam ait, cum optima ſit, & ipſe omnem aboleat: quippe Λαμβανομένης reſpicit vocem μακρᾶς. ille autem ignoranter admodum corrigit τῆς α & eo refert λαμβανομένης, cum ἀντὶ μακρᾶς intercedat. Ejuſdem farinae paſſim ceterae ejus correctiunculae in Scholiis, quae ad rem metricam.

'Αλκαίωνι] Fabric. in Bibl. Graec. VII. p. 19. jam 'Αλκαίῳ praetulit. cujus Index Auctorum, auctior, calci Hephaeſtionis adponendus fuiſſet.

P. 141. p. 46. 'Επιωνικὸν] rurſus ignoravit duo loca Schol. Pindari περὶ τῶν κώλων ad Olymp. I. 10. ἐρήμας δι' αἰθέρος & 46. δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις. quae Meibomius laudat, & una Hephaeſtionem ad Ariſtidem Quintilianum p. 280.

Θαλασσοκρατεῖν *ipſi proletarii habent in ore*] Herodotus, Thucydides famelico huic Criticaſtro ſunt proletarii ſcriptores!

P. 143. 49. ἀνάπαιστον] haec confutat Arnaldus & Hephaeſtionem emendat.

50. ἐν τοῖς 'Αρχιλόχοις] En notulam Pavonis: *Nota Dramatis titulum.*" dic, cur hoc facerem! poſt Can-

Canterum, Meursium, Fabricium & quem non? mox rursus habes: *videbimus alias*, quae formula, credo, plus millies in ejus aridis notulis occurrit.

P. 52. 53. 54 & 55. quae ad has paginas notantur minutissimae. sunt λεπτολογίαι: & partim tamen falsae.

P. 59. Πολυσχημάτιστα] locus hic totus vertitur a M. Meibomio ad Aristidem p. 280. ita p. 281. locus περιβάσει, qui p. 71. exstat. item locus ex p. 64. quae monstrant, ignorantiae suae velum quaesivisse, cum naturam libelli versionem respuere praetexuit Pavus. debuisset ostendisse has versiones propter τὸ ἀδύνατον esse vitiosas. sed totum Aristidem & Meibomium hic ἄμουσος Musicus ignoravit.

P. 156. 60. Οὐ βεβήλοις (sic) αἱ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου.] vertenda sunt. „ *Initia junioris Bacchi non patent profanis.*" vertit *juniorem*. re vera cum tres praecipue Bacchi celebrarentur, ille Jovis & Semeles filius erat *Junior*. dubito tamen, an ita vertendum. & non potius *novus*. de ea re *forte nos alio loco.* interea vide de hoc Epitheto etiam regibus dato Ez. Spanhemium T. I. de Praestant. Numism. p. 421. 436. & Deliaca mea p. 51. Quin hic forte Νέος Διόνυσος etiam alia ratione dici posset videri. de qua notione agit elegantissimus Broukhusius ad Tibullum L. II. 111.

Et tu, Bacche tener, jucundae consitor uvae,
Tu quoque devotos, Bacche, relinque lacus.

P. 157. 60. Δόρατος ὥς' ἐφ' ἵππω] *haec obscura sunt & difficilia: an forte legendum.* Δόρατος ὥς τ' ἐφ' ἵπποι κατά μὲν βριμώμενοι. *ordo verborum fit.* ὥς τ' ἵπποι ἐπὶ δόρατος μὲν καταβριμώμενοι. *quae verti possunt. ut equi quidem in hastam cum fremitu irruentes.* ἐπὶ *cum casu patrio saepe motum indicat; hunc autem ex-*

 plicat

plicat βϱιμώμενοι & *καταβϱιμώμενοι rite acceptum.*" niqulus rursum ineptiarum. nota primum illud ἐφ' a casu suo ἵππω vel ἵππῳ avulsum. deinde novam τῶ καταβϱιμῶσθαι adfingi notionem. *cum fremitu irruere.* dein non quidem negari potest ἐπὶ cum Genitivo significare saepe *motum ad locum.* de qua constructione egit vir doctus Vol. IV. T. I. p. 2. Miscell. Sed ita construi, cum *impetum* notat, monstratum oportuerat. tum longe efficacius Accusativus additur. in hoc versiculo rursus homo non vidit, at vidit Jo. Christian. Wolfius in Poëtriis p 45. agi de ἵππῳ δουϱατέῳ *equo Trojano*, quo inclusi Danai hic dicunt, ut legendum est, ut puto,

> Δουϱατέω τ' ἐφ' ἵππω καὶ μὲν βϱεμώμενοι
> Πόλιν δὲ ἐπϱάθομεν.

> *Durateoque in equo quidem frementes*, (sedebamus)
> *Urbem vero expugnavimus.*

Δουϱάτεος ἵππος Homero & aliis saepe celebratur. τ' autem nunc abundare videtur sed superiora & amissa conjunctionem necessariam fecerint. μὲν quoque nunc ineptius videtur. sed in integro loco forte aliter vel corruptum est. hac autem speciosissima *Wolfii* suspicione admissa, reliqua quoque alia facile adparebunt. nam pro desperato habito tertio versiculo, quartus respexerit Laocoontos factum. de quo Virgilius

> *Sic fatus validis ingentem viribus hastam*
> *In latus inque feri curvam compagibus alvum*
> *Contorsit. Stetit illa tremens, uteroque recusso*
> *Insonuere cavae gemitumque dedere cavernae.*

nec obstat illic *hastam* memorari, hic πέλεκυν. nam

in

in talibus saepe variant poëtae. & in hac ipsa re Petron. C. 89. capit.

> *Iterum tamen confirmat invalidam manum,*
> *Altaque* bipenni *latera pertentat. fremit*
> *Captiva pubes intus, &, dum murmurat,*
> *Roborea moles spirat alieno metu.*

haec tamen modo suspicionis loco proponimus: quae, nisi fallor, non deterior absurdis figmentis Pavi fuerit.

P. 158. 61. Φοινικόν.] *nos plura de his alias.*" At ad quem auctorem metra aptius tractentur, quam ad hunc. vide M. Meibomium p. 280. ad Aristidem.

P. 159. 61. ἀποκλὰς *est tempus minus usitatum* ἐξ ἀποκλᾶν. *στὰς* & *ἀποστὰς ei gemella: id bonus Grammaticus ignoravit, ideoque* pro ἀποκλὰς scripsit ἀπόκλασμα . . . . . . *si* ἀπόκλασμα *voluisset poëta in gratiam versus scripsisset* ἀπόκλασμ' *vel ante* οἴνου *collocasset* M. *sed hoc nec illud ab eo factum.*" At, inepte, ἀποκλὰς tuum est barbarum, ut ipse es. & ultimum certo factum a poëta. *frustulum* hic ἴτρίου ἀπόκλασμα. alioquin sensus sibi nullo constat modo. & quid probabilius, quam ut illa litera M sensim neglecta fuerit. bella rursus comparatio, ut στὰς ab ἵστημι, sic fictitium κλὰς a κλάω.

P. 159. 62. παραβέβασαι] *legendum* παραβίβασαι. *a* παραβαίνομαι. *a* παραβαίνομαι *non potest fieri* παραβέβασαι. *res est nota pueris.*" Sed nisi ipse pueri instar saperet, vidisset legendum παραβεβίασαι. a παραβιάζομαι. *detortum fuit. violenter adhibitum fuit.* παραβεβίβασαι alii forte scribendum duxerint. vellem autem sequentia mihi verba explicuisset: quae me non intelligere fateor.

P. 159. 62. βραχυκατάληκτοι] si vere velis verba

fine fenfu, quae eleganti vocabulo Galli vocant *Galimatias*, haec legas ad p. 161 fere finem.

P. 162. 64. Audi modeftiam Pavunculinam. „*de his periodicis & Palinodicis omnes hactenus male, quantum ego fcio. ego tibi explanabo primus.*" At Agyrtae haec folemnis eft & inanis jactantia. quae tradit enim vitiofa & aura leviora. nugis non immoramur. porro in fine pro ὅσα κατὰ θέσιν emendat ὅσα κατὰ χέσιν. fed fic dudum emendavit M. Meibomius ad Ariftidem p. 282. plane fcribendum κατὰ χέσιν. Quid dicemus? qua actione reum agemus: utrum ignorantiae an plagii accufabimus Utrum numquam veteres Mufices fcriptores vidit Pavo vel legit: an vidit & legit, & haec non animadvertit. an animadvertit, & tacite fibi indicavit. in meliorem partem haec interpretemur, & modo ignorantiae maculam inuramus. Nam re vera nefciviffe credo, tales auctores unquam exftitiffe; nedum editos fuiffe.

P. 164. 65. καὶ ἄλλα παίγνια] more fuo tricatur. illud καὶ ἄλλα παίγνια in genere dictum. non de παιγνίοις folis Simmiae.

P. 165. p. 65. *haec obiter nunc: plura fuo loco.*] ubi? an in hoc libello, an parat κατόμκος nofter opus Profodicum? vide de hac re Ariftid. Quintilian. p. 49.

σύςημα δέ ἐςι] vide Arnaldum.

κατὰ χέσιν] tres varias Lectiones promit Arnaldus ex Scholl. Sophoclis & Euripidis, quae Pavoni latuerunt.

P. 166. Οὐ πλατεῖ νικῶν. σ. α. τ. Caefurae vel liquidae vi produci ait. fruftra de liquida. Il. β 115. Οὕτω πυ Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι. nifi φ Pavoni *liquida* fit. liquida tantum cafu fequitur, ut Hefiod. Scut. Herc. vs. 455. ἐν σάκεϊ μεγάλῳ. φ nihil poteft.

P. 68.

P. 68. ἐπῳδικὰ] longe certiora ex Schol. Euripidis & Sophoclis inveniuntur apud Arnaldum.

P. 69. ἀνομοιόστροφα] rurſus Ariſtophanis & Sophoclis & Euripidis veteres interpretes ſimilia habere ignoravit. videantur ſaepius laudatae Animadverſiones G. Arnaldi. cujus induſtriae & acumini plus Hephaeſtio debet quam Pavoni.

P. 168. 70. ὀρθεὶς δ' ἧντ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης] quia, ſecundum canona a ſe fictum, verſus *nimis longus eſt pro proodico*, ideo audacter πέτρης ejicit. At nec Flor. nec Cod. huic temeritati favent. vide iterum p. 155. mulum eodem luto haerentem.

P. 71. ἢ τῶ μέλη ἀντίστροφον] corrigit ἢ τὸ μέλος ἀντίστροφον. at p. 176. ad p. 75. ubi habetur ita in ipſo contextu, ſic tandem monet *a ſe hic correctum*. hic diſſimulat, ut ita per tres paginas gloria fruatur ſuae emendatiunculae: ſi quidem talis. an credemus, ut ſaepe vidimus, illum tum nondum animadvertiſſe, quae ſequebantur in auctore ſuo? idem facit ad p. 11 & 79. in εὐπρέπεια.

P. 170. Νεμέα] vide cruentam pugnam Pavunculi cum Iῶτα ſubſcripto Typothetarum errore. vix D. Quichotus ita acriter cum molis decertarit. reliqua ad hanc paginam Scholaſticum hircum olent.

P. 174. Μενάνδρυ] vide Fragm. Menandri J. Clerici p 110. Pavo promittit *plura alias de ea re*.

P. 174. 74 editur in ipſo textu p. 70. ἐν τῆ παρῳδοῖς. barbare. id nondum noverat vitioſum, illam paginam recenſens: jam in Sch. recte inveniens ἐν τῆ παρόδοις, hoc in loco, ſane alieniſſimo, id monet.

P. 176. ἡ παράγραφος.] vertit, *paragraphus eſt*, qui *diſtinguit*. Maſculinum genus in hac voce inpenſius placuit.

P. 176. 76. *Sic etiam Prolegomena iſta Longini*] hac pagina primum advocat auctoritatem hujus fragmenti:

menti: at jam p. 37. & aliis locis aeque e re ſua fuerat, illam advocare. unde jure ſtatuemus, hominem tam inconſulta temeritate editionem hujus Enchiridii ſuſcepiſſe, ut ne quidem Fabricii Bibl. Graecam, unde notitiam fragmenti haurire potuiſſet, inſpexerit. re vera mutuari neceſſe habuiſſet. ſed quis, licet ſatis inſtructa Bibliotheca utatur, amicorum opibus non interdum indiget! Verum tam abſurdis moribus μισάνθρωπος hic utitur, ut quod quisque ſine reprehenſione facit, facere dedignetur: quod nemo niſi honeſtate laeſa licere cenſet, id perpetrare laudi ſibi ceſſurum arbitretur.

P. 76. Ὀρνίθων πτερίσματα] *A πτερίζω, πτέρισμα. pro πτερίζειν alii πτερύσσειν & πτερύσσεσθαι. Sciunt Graece docti.* " Vide Sycophantae artes, quibus incauto lectori illudit. nam ita de his vocabulis loquitur, quaſi πτερύσσειν eſſet minus uſitatum: πτερίζειν eſſet vulgo receptum. at illud πτερίζειν eſt barbarum. & proinde etiam inde deductum πτέρισμα. verum a πτέρυξ πτερύσσω. at πτέρις, longe aliud ſonans, non progenerat verbum. ſcilicet *hoc docti ſciunt*. Tu lege, πτερύσματα.

P. 77. ἀπὸ ἔθεν] Schol. annotat, ultimam in ἀπὸ produci, quia accentus acutus eſt in ἔθεν. quod plane Pavoninis ſimile eſt commentum. vide cauſam late a nobis traditam p. 395. Vanni. Barneſ. autem male edidit αἰπαί. eo ſpectat Pavoninum illud *per bene* paulo ante.

P. 78. καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις κεχρῆσθαι] illud τούτοις non referendum eſſe ad τὸ τρόποις, *ſed per ſe ſubſiſtere · & poëtas deſignare liberioris ſpiritus*, pauperrimi ſpiritus Syntacticus comminiſcitur.

P. 178. 79. *utinam bonus addidiſſet exemplum, quo diphthongus ante ρ corripitur, ut ante vocalem. ſed de his forte plura aliquando.* rurſus ignorantiae effugium. hoc loco de ea re aptiſſime agi poterat. ſed nihil poteſt

est hac de re dici, nisi Scholiasten errare. diphthongus nunquam correpta fuit ante ρ. Sed vocalis aliquando producitur ante ρ. vide Schol. p. 93. (qua pagina putidum Sphalma Turnebianae Edit retinuit Ἡλιοδόρῳ pro Ἡλιοδώρῳ.) ἤδη δέ τινες καὶ τοῦ βορέης τὴν βο καὶ ρε, συλλαβὴν, ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν ρο, συλλαβὴν τοῦ ρ, ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλογίζεται (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) οὐδὲν ἐστι ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβὴν. haec satis recte hoc loco. ubi *βραχὺ φωνῆεν brevis vocalis* fit communis: id est potest esse *longa* vel *brevis*, sequente litera P. quamvis male id ei tribuitur, quia quasi *vocalis* est: nam hoc ridiculum. nam sic ex. gr. si libuisset Graecis, Φ potuissent exprimere per π'. literam θ per τ'. uti re vera aliquando ΠΗ. ΤΗ scriptum invenitur. & sic pro adspirata litera P' potuissent e contrario adhibere aliam notam: sed ideo nihil magis illae literae vocalibus adsimulandae fuissent. quare commentum illud est Grammaticorum ineptorum. nam etiam olim Pavonidae fuerunt. miror autem Grammaticum non addidisse etiam literam P ψιλοῦσθαι. ut passim fit, ubi geminatur. & Aeoles olim in multis vocabulis in initio solebant ψιλοῦν. Vetus Grammaticus. ἐπὶ μὲν τοῦ ῥώμη καὶ ῥέω τίθεται ἡ δασεῖα. ἐπὶ δὲ τοῦ ῥάρος, τὸ βρέφος κατὰ τοὺς Αἰολεῖς ἡ ψιλή. Porro de voce βορέης Clarkius ad Homer. Il. l. vs. 5. ait. *Porphyrio* (Quaest. Hom. 5.) *scriptum est* βόῤῥης, *quomodo pronunciabatur:* illud verissimum esse patet, quod etiam in prosa Strabo & alii βοῤῥᾶς scribant.

Hinc pro εὐπρέπειαν *malebam* p. 11.] vide a p. 70. ποιοῦνται τοίνυν οὕτως] *fiunt*, *conficiuntur ita. a* πίος *verbum deductum: sic* ποιοῦνται *non indigemus.*" at quis ποιοῦνται requisivit? tua ignorantia te de ista voce cogitare

gitare fecit ſola. neſciebas ποσῶν eſſe bonum vocabulum. nempe tum nondum legeras Theophraſtum apud quem ποσῶν bis occurrit Character. XVIII & XXIII. non autem poſſum, quin ſpecimen incredibilis rurſus maledicentiae hic ſiſtam, qua in vivos & mortuos more ſolito in iſto commictili libello, ſi ejus notas ſpectes, debacchatur. en quomodo ſacrilegam linguam in magnum illum Caſaubonum ſolvere audeat ad Charact. XV. deteriora forte aliis locis habet: ſed occaſione hujus vocis in hunc incido: nec reliquas ejus nugas adhuc perlegi. Casaubonus *audacter & inepte legit. nam quid πόσου in iſto commento. ſic ineptum eſt πόσυ. Quare vir Eruditus* non felicior *fuit in his quam in* aliis plerisque *& lepide etiam erravit in πόσυ vertens, in rationes referre. nam id plane commentitium eſt, & verbum ſignificare non poteſt. aliorum conjecturas non moror.*" Nimirum, Caſaubonus mortuus eſt, cogitavit bellua immanis, & quantum novit *nominis ſui vindicem non reliquit*. At fallitur; quamplurimos, quippe omnes doctos & probos, famae ſuae vindices reliquit, qui paedagogi ferocientis inpudentiam & maledicentiam nunquam exſecrari & ulciſci publice & privatim deſinent.

P. 180. 81. ὄρσο] *ὄρωρα nunc ἐνεργετικῶς, nunc παθητικῶς accipitur, ita & ὄρσο ſimiliter plane accipi poteſt.*" ridiculum & falſum. de conjectura nihil dico! quia a ſe titubante factam bis confitetur. credimus & ſaepius, quam ipſe ſcit, titubare miſere ejus cerebellum.

'Εν τῇ αὐτῇ γαμετῇ Νῆρι] *Nomen haud dubie corruptum eſt.* Μεζαντείρα *vel* Μεγαντείρα *ab aliis dicitur. vide Mythologos.* En ſpecimen rurſus vel ignorantiae vel neſcio cujus malignitatis. nam N. Heinſius ad Ovid. IV. Faſt. vs. 539. ubi de hac femina docte multis differit, Μεζαντείρῃ reſtituit. nonne decebat hunc

hunc virum, ſane non ignobilem, hujus emendationis auctorem laudare? in Flor. etiam vitioſa lectio obtinet. e qua tamen editione etiam nonnulla emendare liceret in hiſce ſequentibus Scholiis: ſed quae, uti notas Pavoninas, quae ſequuntur, tangere nolo, Grammaticarum ineptiarum plus quam ſatur. Et abunde quoque commonſtratum dedimus, hominem peſſime meritum fuiſſe & de Hephaeſtione, & de ejus Scholiis. Sane Hephaeſtion a docto & recti judicii viro iterum edi merebatur. quod fore brevi non deſperamus. Sed ad alios ejus abortus diſſecandos accedamus.

CAPUT XI.

Excerpta quaedam cenſurarum in Horapollinem.

HAeſimus ſatis nimiumque diu in Hephaeſtione: ſed oſtendere hoc documento voluimus, quanta inſcitia & ſtupore ejus Commentarii ſint referti, ſi penitius excutiantur. nec tamen nos omnia vidimus: alii alia reprehendenda invenerint. Brevius quae ad Horapollinem ſpectant, perſtringemus: imo modo pauca ſpeciminis loco adponemus, non quod in iis non ampla ſeges vitiorum craſſiſſimorum poſſit colligi: imo jam collecta ſit: ſed quia nos taedet illis tam diu immorari, & modulo libelli conſulendum eſt.

Edidit igitur Horapollinem, uti Hephaeſtionem, non conſultis ullis MStis. cum tamen plurimi ſuperſunt. Sic in Bibliotheca D. Marci exſtat hic liber una cum Dialogis aliquot Platonis in Charta. Eodem genere commentandi utitur: mira conjectat: nusquam aliquid fere probat. quos compilat, paſſim acerbe perſtringit viros doctiſſimos. ut non immerito

in

in Actis Lipsiensibus Anni MDCCXXVII. p. 505. scriptum sit: *Saepe etiam notatis Criticorum ex. gr. Salmasii, Bocharti, Hoeschelii erroribus, idque asperius, tam crebro iis objiciente Cl. Editore* ineptias, *ut qui dixerit* sexcentis *id factum esse locis, ei non sit metuendum, ut reus agatur* hyperboles.

Magno autem Lectoris incommodo ignavus neque librorum numerum, neque capitum in fronte paginarum notavit in notulis suis. Merceri quoque notas ad paginas: Hoeschelii, Causini, suas ad Capita ordinat.

P. 278. ἔτ@ τὸ ἐνιστάμενον] *annum ineuntem & inceptum.* Interpres non bene. *Instantem annum.* sciunt Graece docti." *Annum instantem, esse annum,* quem vocant, *praesentem, currentem*, sciunt Latine docti. Faber meus haec habet. *praesens* & *quasi urgens.* Quint. V. C. 10. *praeteritum, instans, futurum.* Nep. 2. 1. *de instantibus, ut ait Thucydides, verissime judicabat, & de futuris callidissime conjiciebat.* hoc & plura similia ignoravit Latinae Linguae rudis Pavo. Nam quis credat hominem unquam bonos scriptores versasse: apud quem barbara vel barbaris proxima vocabula omnes paginas defaedant. *de novo. reprobare. abludere. ablandiri. quadrare. mutuare* pro *mutuari. seducere* pro *decipere. caespitare. praecise. substantialis. principaliter. libens lubensque. conjectari.* & quae plura hujus farinae. quis credat Linguae Latinae vel necessariam operam navasse, qui ad Horapoll. p. 291. nescit apud Latinos *per* poni aliquando pro *post.* qui ad Quintum Calabrum III. 584 interpretem perstringit: quia κυανέοισι πέπλοις, vertit *caeruleis peplis: nam is color maris & minime lugubris. quare niger ater ibi mavult.* at *caeruleus* niger. Virg. III. 64.

Caeruleis maestae vittis, atraque cupresso.

Serv.

Serv. *nigris*. & millies. qui L. VIII. 189. ἔταζον κνημῖδας. inepte verti *vulnerabant* ait: & *pulſabant* verti jubet. & una Il. P. 31. inepte reponi jubet *pulſavit* pro *vulneravit*, cum dudum ibi Barneſius & alii *feriit*, habeat, & vulnerari paſſim *arbores*, *naves* apud Livium & alios dici, ipſa Lexica doceant? qui ad Ariſtaenetum L. II. Ep. I. ταῦτα μὲν δεῖ εὔξασθαι comparat cum formula Latinorum *hoc age*.& centena alia. quis haec legens, non agnoverit ſummo jure me ſcripſiſſe p. 201. Vanni, *hominem aliquanto pejus Latina ſcire quam Graeca*. ſane in commentariis Criticis etiam optimorum, Joſ. J. Scaligeri, Pierii Valeriani, N. Heinſii, ne de Daniele loquar, hic illic quaedam vocabula adhibita offendimus, a Latinitate puriſſima remotiora. ſed niſi iniqui & inſulſi paedagogi talia in his magnorum virorum ſcriptis exagitabunt. nec talia etiam in magiſtello noſtro carperemus, niſi Scholaſtici arietis petulantia incomparabilis meruiſſet, ut etiam hac in parte oſtenderetur ſumma ejus inſcitia.

Ἐκκορὶ κορὶ κορώνη λέγουσι ἀγνοοῦντες] Junius L. I. Obſerv. 1. legit. ἐκκόρει κόρει κορώνην. *o virgo everre cornicem atque elimina*. Cauſſinus eodem modo legit, ſed optime interpretatur. *exſatura, o puella, cornicem*. utque hanc ſuam ſententiam probaret ex Athenaei libro VIII. C. XV. Phoenicis Colophonii adduxerat verſus, quibus Metragyrtae, κορωνισταὶ dicti, ſtipem mendicare ſolebant, non ſibi, ſed quaſi τῇ κορώνῃ, *Cornici*. uti alii erant in aliis locis, qui χελιδονισταὶ vocabantur, quia mendicabant τῇ χελιδόνι. *hirundini*. e verſibus iſtis huc faciebat in primis,

Καὶ τῇ Κορώνῃ παρθένος φέρει σῦκα &c.
Cornici virgo adfert ficus.

Et felix & fecundum ominabantur ſic hi Coroni-

 ſtae

ſtae conjugium. jam audi duriſſimi oris hominem. „*Locus haud dubie eſt corruptus, quem diu emendare debuiſſent viri eruditi, ne adeo inſulſa viderentur calculo ſuo probaſſe. faciamus quod decet.* ἐκκορί, κορί, κορώνην *Graecum eſt & voces exhibet, quas ipſi pueri in Graecia intelligebant.*“ At nonne hoc dixerunt aperte Junius & Cauſſinus & alii ad Jul. Pollucis L. IX. C. VII. §. 125. quem hic callide diſſimulat? ubi Kuhnius paullo abit a ſententia virorum iſtorum doctorum & κορὶ κορώνην dictum vult, ut χελὶ χελιδὼν in cantu Chelidoniſtarum. & ſane eodem loco hos cantus & hos Agyrtas recenſet Athenaeus. quid igitur Thraſonida: *non illi viri fuerunt*, an tu ſolus vir es. Sed quid ipſe de his ſtatuit! Indolem ſuam ſecutus in obſcoeaum ſenſum detorquet, & legit una litera mutata. ἐκκόρει κόρε κορώνην. *devirgina puer cornicem.* ubi primum animadverte ex κορι facillime aliorum κόρη fieri: non κόρε. dein ſcias ἐκκορεῖν hoc ſenſu non exſtare: licet inpudenti mendacio adſeveret, pro κορεύειν & διακορεύειν *multos dixiſſe* ἐκκορεύειν. vide ipſum ad Theophr. Charact. p. 184. & his commentis *nihil ſuavius, nihil apertius* fatuus ſuarum nugarum admirator pronuntiat. pergit. „*in primis ſi Aeliani locum notiſſimum jungas.*“ ingenuus commentator dixiſſet: ſi jungas Aelianum ab Hoeſchelio laudatum: & librum & caput addidiſſet. Sed ille locus Aeliani nihil infringit Cauſſini conjecturam. dein aggreditur ultima Horapollinis λέγουσι ἀγνοοῦντες & mutat in λέγουσι εὐνοοῦντες. at id nihil neceſſe. Nam Horapollo dicit Graecos ignoraſſe, cur Cornicis hic mentio fieret: nempe quia ſymbolum concordiae. ut recte Cauſſinus. pergit jactator. *Addamus alterum ei ſimilem locum apud Pindari Commentatorem.*“ at iſtum locum addidit Hoeſchelius. exſtat vero Pyth. III. vs. 33. quem dicit quoque Hoeſchelius eſſe corruptum

ruptum, & redegit quoque in Iambos: uti quoque Caussinus. Noster, quasi id illi non vidissent, pronuntiant stolide *puros* putos Iambos nec tamen una litera a Caussini constitutione differunt Pavonina. ad illum Aeschyli locum etiam Stanlejus emendarat ἐκκοπεῖ νύμφη κοιλάνην. porro incerta, quae de voce ἀκορεῖν pro *strenue devirginare*. & mox adcusat Caussinum, quod ea adduxit ex Phoenice, quae nihil ad rem. quod ex allatis falsum esse unicuique patet. quos autem ipse adducit versus, re vera nihil ad rem faciunt eos autem, ut valde inepte jactat, post Casaubonum *insigni conjectura facit syncerissimos*. Sane conjectura est insignis ob stultitiam suam. nam ex ἄναξ facit νᾶνις, & causatur compendiariam scripturam ὦ νᾶνις vel ὦ ναῖτ. compendium quale in solo cerebro Pavonino exstat, ut multa ejus generis. in primis velim scire, quo spectet illud εἰδώς an ad vocem νύμφη & dicatur ὁ ἡ εἰδώς? an causabitur, licet praecedat ὦ ἀγαθοί, tamen hic non inconcinne singularem numerum obtinere. deinde vellem haec scabiosa vertisset. nam non intelligo fateor. ultima & pessima horum re vera est Pavonina explicatio.

P. 285. ὀγδόη] *requiritur* εἰκοστῇ. „ imo sic Mercerus.

P. 287. Πρὸς βορέαν ἀνέμον.] *ita per bene Cod.* ἄνελκον *Aldi inepto ineptius. sed en forte in libris quibusdam scriptum.* γὺψ τὴν φύσιν ἑαυτῆς ἀνοίξασα πρὸς βορέαν, ἀνέλκουσα ὑπὸ τούτου ὀχεύεται. *naturam suam pandens Boreae, ab eo attrahens comprimitur? sane* ἀνέλκουσα *non illepide adumbraret conceptionis mirificae blanditias & modum.* „ homo in hoc genere nihil ignorat; quin inter vultures olim Tiresiae personas gessisse videtur. ita de sexus sequioris inter has volucres voluptate dextre differit ac judicat.

P. 290. loca hic adducta apud Hoeschelium & ceteros Interpretes.

P. 292. *Alias legendum sit* αποτελέθη vel ἀπετελέθη." ad infantilia peccata Cap. IV. p. 63. aggregetur.

P. 300. ῥῳ pro ῥυπῳ *scribebant veteres*] stultos morocomiis includebant veteres.

P. 303. *pro* ὑρήθεας *compendiarie exaratum erat* ὑρας. τεύπα *&* τεύπαν, *si literae copulentur, a* τρίχα *non multum* abludit *& facile* seducere *potuit ignaros.*] Mirus me hercule Poëta es, Pave, ad ista literarum compendia. locum autem relinquo subtilitati Pavonianae, qui ὑρῆς *de Cynocephali* PE NE *ineptissimum pronuntiat, qui ipse caudam habet proprie dictam.* Audi autem haec, nescio Hieroglyphica an magica. *Homo cauda caret: & ideo pars illa, quae caudam refert, quamquam pro* CAUDA *minime sit, ita dicitur non invenuste. nihil certius.* " euge, euge! nihil indubitabilius. haec pueris virginibusque cantes, caste Musarum sacerdos a Lampsaco. porro in Aldino cum sit ἀλφάφραντες forte ἀλφφράξαντες scriptum fuisse, conjicio. τρίπα autem & τεύπα licet sint deterioris aetatis, Philippus tamen iis uti potuit. quamvis *eam barbariem Philippo potuisse abblandiri*, barbarus neget Pavo.

P. 304. In Codice Morelliano erat τὸ ὕδωρ μωμᾶ] audi porro. *fors Lector diligens ad* τὸ ὕδωρ *adscripserat in margine vocem* Μῶμα. *qua indicabat vocabulum illud spernendum & inducendum esse ibi. illud* ὕδωρ *sperne & ride.* μωμένειν. μωμέειν, μωμάειν *in usu promiscuo fuerunt olim. & hoc satis probabile est profecto.*" Scilicet *olim*, tempore scriptae hujus glossae, quae, ut mox adparebit, ante tria fere millia annorum scripta fuit, non μωμᾶσθαι & μωμεῖσθαι, sed μωμᾶν & μωμεῖν dicebant Graeci. Hanc autem Glossam tam

antiquo

antiquo tempore exaratam censeo, quia *antiquissimi & simpliciores Graeci activa pro mediis usurpabant & ita loquebantur.* προσποιεῖν. προσμελεῖν. ἐπιμελεῖν. παραιτεῖν. ἴπλειν. *antequam propter syllabarum numerum* (sane aliquod mysterium in numero hoc) *pro eo sumserunt* προσποιεῖσθαι, ἐπιμελεῖσθαι. προσφιλεῖσθαι. μωμεῖσθαι. ἴπλεσθαι credebam tamen temporibus Scholiastarum communium scriptum fuisse communi dialecto & lingua, non illa antiqua, illa Deorum & Pavonina. hoc ineptissimum commentum comminisci sustinuit inpudens iste Sycophanta Pavus, ut Clerici erratum, in Theophrasto C. ς. pro θαυμάσας corrigentis ᾿ΑΣΠΑΣΑΣ. coloraret; addere praeterea ausus, apud Hesychium legi ᾿Ασπάζομαι. ἀσπάζω. quasi vero Clericus ita corrigens, ad auctoritatem Hesychii respexisset, & non ex incogitantia aut festinatione istud vitium commisisset. Quin si Hesychium in animo habuisset, gravius etiam tum peccaturum fuisse ajo virum eruditum: ut qui non peccatum ex incuria commisisset, sed sanae rationi & χειρί vulnus inflixisset. cum plane in hominem judicandi facultate utentem cadere non magis possit, apud Theophrastum legere ἀσπάσας, quia apud Hesychium ἀσπάζω, quam apud Ciceronem legere *arbitrabant*, quia apud Pacuvium vel Plautum oscum tale vocabulum occurrat. quod autem addit *ob numerum syllabarum* posteriores Graecos usos fuisse *Mediis:* id plane vapido homine dignum. nam cur Latini antiqui plura verba activae formae olim, quam postea habuerunt! in quibus certe numerus syllabarum in multis temporibus idem. alia causa danda, si causa dari certa potest. sed haec linquo. Specta autem servile Pavonis ingenium, qui ut amico suo etiam graviter erranti patrocinetur, in ipsam veritatem insurgere non veritus sit. Sed istud non hoc loco solum fecit: talibus praevaricationibus & falla-

ciis totus iste libellus Menandreus in Bentlejum refertissimus: in quo non ingenui more Clericum defendit, sed calumniatoris more Bentlejum passim falso criminatur. sed abjectissimus adulator sese & miserabilem suam eruditionem ita addixerat Clerico, ut doctissimum Britannum indignis & in bajulo non ferendis convitiis per totum libellum proscindere non veritus fuerit. quale facinus in eodem hoc Theophrasti libello iterum scurrarum hic depudoratissimus committere non dubitavit.

P. 313. Λεοντομόρφους] *idem illud notatum Plutarcho in Symposiac. L. IV. Quaest. 5.* " Ego, qui tam certo sciebam, quam me vivere, nullum locum a Pavone advocari, quem propria lectio ipsi suggessit, aliquantulum haesi, unde hunc haberet. nam neque Mercerus, neque Hoeschelius illum exhibebat. & Caussinum ad hoc caput nihil adnotasse quoque persuaserat Pavonina Editio. recurri ad Caussini authenticam: ibi duas magnas notas video. sed nec illic ulla hujus loci mentio. at forte fortuna oculos deflecto ad laudatum ibi p. 190. Apollinarem Sidonium L. II. Ep. 2. jam de certa captura non dubitabam. & statim

Incidit in casses praeda petita meos.

Nam Savaro, quem & aliis locis compilavit, [p. 314. Vanni] ibi p. 114. exhibet, de hac re agens, *Plutarchum L. IV. Symp. C. 5.* Et ego ita jam adsuetus sum huic venationi, ut ulla fera raro me evadat. latibulo tamen satis devio haec se condiderat. nam dedita opera omiserat Caussini adnotamenta. Sed videamus, an tamen bene meretur de furtivo loco. Κρῆναι δὲ καὶ *καταχάσματα τῶν λεοντείων ἐξίασι κρουνούς. Scribe meo periculo* ait. κρῆναι δὲ καὶ καταχάσματα τῶν λεόντων &c." inepte. lege. κρῆναι δὲ κατὰ χασμάτων τῶν λεοντείων ἐξίασι κρουνούς.

fontes

fontes vero per rictus leontinos emittunt latices. καὶ & κζ se millies loco detruserunt. aliquando vocabulum alterum periit. hic abundat καὶ. in veteri autem Codice sic legitur, nisi quod una voce καταχασμάτων exhibeatur. ait *solemni errore* ex λεόντων *factum* λεοντείων. Spectate mihi hunc Artis Criticae artificem novum. imo, solemni errore λεοντείων mirum quod non abierit in λεόντων. porro ipse probat χάσμασι λεοντείοις in altero loco Plutarchi, qui exstat p. 366. de Isid. & Osir. apud Hoeschel. vide G. Cuperum Harpocr. p. 49.

P. 317. ὕφαιμον ὀφθαλμὸν] Pavoni non *arridet oculus iste subcruentus.* amoveatur itaque. scribendum suspicatur igitur. γλῶσσαν ζωγραφοῦσι, καὶ ὙΠΑΙ τὸν ὀφθαλμόν. *infra linguam pingebant oculum*" At quis, ne de cetera stribiligine, loquar, quis umquam ὑπαὶ in prosa offendit. deliravit homo, dum haec scriberet, ita vivam valeamque. & tamen addit: *Quid quaeso convenientius?* ligetur, ligetur. duae sequentes notulae etiam ineptissimae.

P. 325. Προσιθέασι τῷ κυνὶ ὡς βασιλικὴν στολὴν παρακειμένην σχῆμα γυμνόν.] *Haud dubie legendum* βασιλικὴν στολὴν παρακειμένην σχῆμα γυμνόν." Haud dubie furtum committit Pavo. nam sic Mercerus. Nam non semel expilare interpretem adjunctum huic ipsi editioni ausus est.

P. 326. *Ubi Salmasius inperite scribit*] in Plin. p. 856. ubi invenies Isidori loca, quibus hic officinam instruxit Pavo. ad quae longe meliora J. G. Graevius apud Isidorum. Ex *Safarium* Pavo facit novum vocabulum *sacrificarium. talia* ὅσα κόνις *in Glossis*, de quibus alibi se acturum *saturantius* Pedanta noster promittit. Credo equidem: nam satietas insipidorum ferculorum nos dudum cepit.

P. 329. Ὄρυγα] quae hic non fuerint mala, apud

 Mer-

Mercerum & alios, & praecipue apud Salmasium Plin. non modo p. 336. quam laudat. sed etiam p. 157. repereris.

P. 339. Κυνίφαν] quae habet, sublegit Bocharto Parte secunda Hieroz. C. 23. p. 287. Caussino p. 257. & Du Cangio in Glossario.

P. 342. εἰς τὸ κατάζωλον] quae primo loco differit: sunt arena sine calce, ut pleraque. quod mox autem proponit κακώτερον. *fateor hoc lepidissimum est hominis commentum, & ipsi pueri in hac literarum luce ridebunt forte* (p. 353).

P. 348. ἡμέρας ἰσημερινάς] *lege minima mutatione.* ἰσημοίρας μῆνας." at barbarismum intolerabilem committit, nesciens dici ὁ, ἡ ἰσήμοιρος!

P. 352. *Dein, id denotare etiam potest* τὸν κύκλῳ ἡδὺν *omnibusque acceptum; quia & mares & feminae* τῷ σπέρματι *delectantur . . . haec certe non displicent mihi. imo displicent. Nam ut nunc animadverto, statim* σπέρμα ἀνθρώπου *pro symbolo haberi non potuit vi sua. quo modo vel adumbratum! quomodo id distinctum ab aliis feminibus aut liquoribus! & ipsum semen symbolo denotandum erat.*" phy rancoris!

P. 350. αὐτόκυφον fictum a Grammaticastro nomen.

P. 354. pro πολύποδες olim compendiarie scribebant ποδες.

P. 359. Σφὴξ ἀεροπετὴς ἤτοι αἷμα Κροκοδείλου βλαπτικὸν, ἢ φόνον σημαίνει.] *haec inepta. nam quid vespa volans ad sanguinem Crocodili & caedem? nugae, nugae. scribendum. . . .* βλαπτικὸν ἢ φόνον." nota elegantem locutionem, βλαπτικὸν σημαίνειν pro βλάβην σημαίνειν. pergit. *non displiceret. nisi sanguini Crocodilino obstaret, quod semini humano obstitisse vidimus.* αἷμα Κροκοδείλου βλαπτικὸν *etiam non convenit, quia inter remedia est.*" haec egregia sunt: sed magis sequentia. Nam pro

αἷμα

αἷμα hic contendit esse reponendum Λαῖμα. operae pretium cognoscere, quae tribus locis consignata sunt de hac voce λαῖμα. vix credideris unum eundemque Criticastrum effudisse. Audiamus primo loco amicum Kusteri, quem hic modeste sane & reverenter, ait, *male absque dubio atque nullo jure*, Δ' αἷμα pro λαῖμα reposuisse apud Aristophanem in Avibus (vs. 1562) ille amicus ergo Kusteri: quem Pavonidae minime inimicum quidam putarint, ad Suidam voce Λαῖμα. *uno verbo* dicit, *locum esse corruptum. legendum* πρὸς τὸ Δ' αἷμα (plane Pavoninae stribiliginis Δ hoc loco positum) *nam in magica* ψυχαγωγία *quam irridet Aristophanes in hac* Strophe & Antistrophe, *ut satis* notum *est. animae defunctorum ad sanguinem victimarum libandum consurgunt. mutatio* τοῦ Δδ. *in* Λλ *facilis & vulgata. aestuant Scholiastae nec* hilum *proficiunt, quoniam haec non animadvertebant: &* novam *inde* vocem Suidas confecit, *dum illos* compilaret." In Menandreis, ubi alia persona opus erat, sic proloquitur. ubi p. 23. ex Comoedia Menandri excutitur versiculus,

Καὶ λαῖμα βακχεύει λαβὸν τὰ χρήματα.

Et guttur bacchatur, quod pecunias sumpsit.

ibi Bentlejus Λαιμὰ. *proterve*, emendat ex Hesychio. Sane multo commodius. facile perspicis Pavonidae jam placiturum Λαῖμα contra Bentlejum & in hoc loco Menandri & proinde in loco Aristophanis. „ *At*, *inquies*, *quid tibi videtur de voce ambigua & difficili? in paucis accipe* (uno verbo dicam) τὸ λαῖμα, ὁ λαιμὸς. *ista vox proprie notat gulam*, *elegantissima metaphora ita dictus homo vorax gulosus.*" ergo in Menandro *ambiguam* & *difficilem vocem*, jam

in Horapolline esse reponendam *ipsi videtur ipso certo certius. Et strenue ingenui viri partes sibi videtur inplere*, cum tam incerta pro certis lectori venditare audeat. adeo autem incerta est notio vocis hujus, ut Suidas interpretetur per τὸ αἷμα ipsum. ut egregias res gesserit homuncio miserabilis, qui pro probo *αἷμα sanguis* reposuerit rejectitium Λαῖμα *sanguis*. sed haec adeo stolida & putida, ut si ista sola scripsisset, ab omnibus exsibilari mereretur, quoties aliquid in literis iterum tentare auderet. ista igitur, imo quidquid umquam scripsit vel scripturus est unquam, merito ableganda, quod hic de aliis ait, *ad ipsas Crocodili fauces.* Et papyro, credo, ista monstra avide vescuntur licet non sit Niliaca. quare, si umquam iterum Crocodili vivi in nostras regiones deportentur, suadeo, ut papyracei illi acervi Pavonini, sub quibus passim librariorum miserorum horrea gemunt, in ipsorum comportentur vivarium: sic adsueta & nativa esca facilius & diutius sustinebuntur. Quod si aversentur ob innatum Pavoninis scriptis faetorem, esuriant dum comedant, aut fame crepent. certe haec esca & optima & minime caro constabit. Malit enim librarius Pavoninas Editiones in cibum vendere Crocodilorum, quam vel blattis & tineis escam relinquere, vel nullo pretio

Deferre in vicum vendentem tus & odores
Et piper, & quicquid chartis amicitur ineptis.

P. 374. 47. Aristotelis locum apud Hoeschel. cum libro & capite repereris.

P. 378. 59. An forte ἴχιν ex ἴχν̄ pro ἴχιδναν *decurtatum est. talia ὅσα κόνις in libris nostris* ,, quorum? anne in tuis, famelice Criticaster: quemadmodum nuper ridicule mehercule, ut nihil supra, Codicum

dicum MSS. syllabum ex Edit. Pet. Needhami praefixisti Theophrasto, quasi vel unum Codicem aut per te vel alios consuluisses: cum tamen non pauci supersint.

P. 379. ἐπιβαλῶσα. *os ori injiciens.* rursus Graecum Pavunculinum.

P. 385. eo inpudentiae procedit, ut fidem Gesneri (de Quadr. p. 556.) suspectam habeat. *Mihi, ut brevis sim, id omne videtur somnium Gesneri: Nam ubi exstabant Codices illi tum Horapollinis tum Aeliani, qui ζῷον habebant.*"apud Bochartum habes Oppiani locum, quem hic tentat. *Nasus* in versione. inde ista emendatio sive vera sive falsa. veram putarem: nisi ab mendaciorum hoc Architecto desperarem aliquid veri posse proficisci.

P. 401. rationem dat, quare τίκτειν & τίκτεσθαι, ut centies occurrit, dicitur active: *nam quae parit, eo ipso re vera patitur.*" ergo Odyss. O. vs. 249.

Μάντιος αὖ τίκτετο Πολυφείδεά τε Κλεῖτόν τε.

Mantius peperit (τίκτετο) *Polyphedeum & Clitum.*

nempe pater Mantius, dum genuit liberos, re vera *patiebatur*, quod timebat Buffalmaccus ille apud Boccatium, lepiduli norunt. Et ea ratione omnia verba activa erunt protinus passiva. Sane Pavo Philosophicum habet ingenium.

P. 402. *de Lamia spectro nos alias loco suo*] ad E. M. p. 555. si potest typographum adeo fatuum reperire, qui talem librum inaniis Pavoninis turgescentem recudere velit. Spes blanda suboritur, repulsam laturum homuncionem. Haec Vannus jam satis antea cognitum, longe cognitissimum etiam Bibliopolis reddet: quos supplicare jam dudum esuriens

Cri-

Criticaſter neceſſe habuit, ut nugas ſuas coëmant. nec libellos Pavoninos in poſterum noſtris cenſuris vendibiliores reddere decrevimus: at in antiqua nocte iterum ignorabiles ſitu & ſquallore muceſcere ſinemus.

P. 402. C. 112. Faſtigia huic diatribae de Horapolline inponet emendatio ſane elegans & ſcientifica Pavonis, quam prompſit ad Philen de Anim. Propr. p. 315. αὕτη (paſtinaca) καταχεθεῖσα, ῥίπτει τὴν ἐν τῇ οὐρᾷ ἄκανθαν. Dupondius literator hic, non intelligens, quid ſit ῥίπτειν τὴν ἄκανθαν. nempe non *abjicere*, ſed *projicere: jacere*, *immittere*. ut ipſe hic adducit βέλη ῥίπτειν. *tela mittere*. ῥίψαι ἀγκύρας. *ejicere ancoras*, quae poſtea retrahuntur; poſtquam ſtolidiſſime multa ratiocinatus eſt, qui fieri poſſit, ut *paſtinaca ſuum radium abjicere poſſit*, *cum caudae ſatis firmiter inhaereat*, inficetiſſime corrigit, τύπτει τῇ ἐν τῇ οὐρᾷ ἀκάνθῃ: vel adhuc pejus ἴπτει. cum dicatur ἴπτομαι. idque ipſum verbum ſit poëticum. nam eum provoco, ut ἴπτω apud auctorem claſſicum oſtendat: quod ſi non poſſit, ut non poterit, & hic in Phile edidit ſpecimen mentis plane alienatae.

Notulam illam p. 403. *de paſſeribus bene viris* rogo legas, relegaſque, & compares cum illa quam ſapientiſſimus Horapollo habet L. I. C. 8. de femina Accipitre. unde Philoſophus noſter videtur colorem duxiſſe. Vides autem, Lector amice, nos leviter admodum κιναχύραν noſtram hic concuſſiſſe: & tamen palearum qualis acervus factus eſt! Superſunt, mihi crede, longe plura, quam tetigimus: quae vel vidimus ipſi, ſed modulo libri conſulentes omiſimus ſcientes, vel quae alii poſt nos poterunt videre acutius cernentes.

CAPUT

CAPUT XII.

Graculus inter Pavones.

EX ipſo Capitis Indice praeſagit tibi animus, Lector, nos propoſitum mutaſſe: & ſyllogen plagiorum Pavoninorum tibi exhibitum iri. ita nunc placuit, ut fur literarius ſic turpius & manifeſtius in tot & tam apertis criminibus ſimul deprehendatur. Sane non pauca indicia, imo legitimae probationes jam in ſuperioribus in medium allata fuerunt: ſed non evidentiora quidem, ſed ſpiſſiora dabimus nunc ex ANACREONTE, CALABRO & ARISTAENETO. Simul autem hic illic, ſed parce, alios defectus in horum auctorum editionibus attingemus; nam in ſingulis frivolas inanias Pavoninae ἀκηρσίας excutiendi & oſtendendi, non me animus ſed tempus deficit.

EX ANACREONTE.

Ita ſe geſſit Criticus noſter in Lyrico hoc edendo, ut vir elegantis ingenii Joſ. Trappius, acres & juſtiſſimas in Pavoninam ἔκδοσιν cenſuras his Martialis verſiculis ſummo jure concluſerit:

> *Turpe eſt difficiles habere Nugas,*
> *Et ſtultus lator eſt ineptiarum.*

& Actorum Lipſienſ. Auctores Anni MDCCXXXII. p. 205. ita finierint recenſionem, *Sed remittimus Lectores ad opus*, CAPITI OPERUM MATHANASIANO *facile praeferendum.* Et re vera magis ridiculus in Poëtam ullum Commentarius numquam prodiit. Nec mirum: nam qui homo tam inficetae, tam ruſticae,

ſticae indolis, tam nullius judicii ſe omnium politiorum ludibrio proſtituere non potuerit in interpretandis hiſce antiquae venuſtatis decantatiſſimis deliciis? quid mirum eas nihil feciſſe ad tam durum palatum? aliud enim ſyllabas arrodere: librariorum hic illic in Grammatico aberrationes corrigere, idque ſatis infeliciter: aliud Poëtae talis interpretem agere. homo ſane aeque aptus ad Veneres Anacreonticas capiendas, nedum aliis exponendas, atque aliquis caſarum e luto & ſtramine paganus Architectus, ſi ſubito Romam delatus eſſet, ſaperet ad Aedis Divi Petri admirabilem ſtructuram ſpectatoribus enarrandam. Sed hac de re non agimus hic: quaedam hujusgeneris legi poſſunt, ſi lubet, in Cenſura laudati Trappii: in Actis Lipſienſibus: in Diario Gallico (*Journal des Sçavans*) Menſis Octobris MDCCXXXV. & in Ephemeridibus nomine *Bibliotheque Raiſonnée* Amſtelaedami prodi ſolitis, An. MDCCXXXII. in quibus libris putidiſſimae ejus criſes multo ſale perfricantur. † Sed quod ad reliquas partes: quid ſtultius

† Non poſſum, quin duo triave loca excerpam ex Biblioth. iſta. pag. 102. *L'Analyſe que nous allons donner de ce nouvel Anacreon ſera une bonne preuve, qui ne ſe repent pas de ſon ancienne methode, quoiqu'elle lui a attiré des Critiques mortifiantes* ('Εξέτασις mea nondum tamen prodierat), *& que malgre tout ce qu'on en peut dire, il ne changera jamais. On trouve d'abord une Epitre dedicatoire a M.* le Clerc. *les uns diront qu'elle eſt pleine des ſentiments eſtimables: quelques autres ſeront aſſes malins pour pretendre qu'elle ne doit etre regardée, que comme une boutade de mauvaiſe humeur & un exces de* MISANTROPIE. (cum iſtis malignis facio) *P. 126. Les Notes de Mr. Pauw reduites a un tiers, & depouillees de l'air de confiance, qui y domine.* Idem ait Trappius. *Notae noſtrae illius lucubrationum partem quartam vix aequant. Auſim tamen, Lector, ſpondere tibi, hic eſſe multum in parvo: anne illic parvum in multo? id a me dictum nolo.* Idem. *Vellem Vir doctus de literis humanioribus,*

ſtultius ejus Hypotheſi de menſura verſuum Anacreonticorum! ſi illa enim admittatur: ipſum Demoſthenem verſibus Anacreonticis ſcripſiſſe evincam. Sed nec illud jam agemus. Nihil quoque rurſus attulit ad illuſtrandum auctorem, quam ineptam & conſutam ex aliorum pannis criſin. Crepat quidem Margines Scaligeranas; ſed illas numquam vidit. jactat quidem Collationem Vaticanam: ſed illam omnem debet Barneſio. ipſe ne quidem apographum habuit. imo ridicule admodum ſe hic in centum locis dedit. nam in plerisque controverſis locis duplex eſt lectio: quarum una eſt ipſius contextus: altera vel interlinearis, ut vocant, vel ad oram rejecta. jam has nusquam diſtinxit Barneſius: nec Pavo potuit, *re vera caecus ducem caecum ſecutus*, & in tenebris micans. adeo ut quidquid circa Cod. Vatic. & hic & ille tradat, incertae fidei plane ſit. praeterquam quod multae lectiones variae, nec parvi momenti, omiſſae ab eo, qui in gratiam Barneſii contulit: qui forte quoque neglexit Barneſium admonere de duplice paſſim lectione. vide Miſcellanea Vol. II. T. I. p. 7. & p. 364. & quidem, ut hoc addam, in Oda XVII. omnia confuſiſſima, mutila, & plane a fide Codicis aliena exhibet. Sed de latrociniis Pavonis agendum erat. En pauca ſpecimina ex Anacreonte.

Od. X. 5. BARNES. τὸ τευχθὲν] *Vatican.* MS. τυχθὲν. *Et H. Steph. inter varias Lectiones agnoſcit, utroque enim modo ſcribitur.* τέτυγμαι & τέτευγμαι. *at poſteriorem magis regularem probo ad Hom. Od.* α. vs. 18.

PAVO:

bus, ſive politis, differens, plus humanitatis ſaltem minus aſperitatis (dicam an IRACUNDIAE ET FURORIS) *Criticis ſuis animadverſionibus immiſcuiſſet. An quicunque ab eo diſſident, ſunt idcirco inepti, inſulſi, balbutientes, blaterantes? his enim eos, aliisque ejusdem monetae, elogiis paſſim exornat.*

PAVO. Liber Vaticanus τὸ τυχθὲν, quam διττογραφίαν in ſuis etiam invenit Steph. utrumque dicitur, ut nemo. neſcit.

Od. XVIII. 10. MAITTAIRIUS R. *nil mutat, ſed cenſet ſubaudiri verbum ſubſtantivum μύσις νάματος ἔσω ἡ κύπελις.* F. accentu mutato μύσις νάματος ἢ Κύπελις.

PAVO. Aliud mihi ſuboluit, ſimul ac locum attigi, quod longe acutius, longeque exaſciatius. *conjectabar* ſcilicet μύσις νάματος ἢ Κύπελις. quod ne nunc diſplicet & Abbati Foſſeo etiam in mentem veniſſe poſtea didici." Nemo credet Pavoni toties mendaci. ut hoc obiter addam. *In libro Vaticano*, ait, *ſcriptum.* Ὑμεναίοις κρατοῦσα. hoc falſiſſimum. ſcribitur κροτῶσα. ſic ſuperiori oda Vat. habet κατ' αὐτοῦ. quod neglectum. habet Πληιάδων & Βοώτου. habet βαθύνας. quod quoque omiſſum.

Od. XIX. 2. Πίνει δὲ δένδρε' αὐτὴν] BARNES. Vat. MS. πίνει δένδρεα δ' αὐτὴν. *Ut ſit carmen* Pherecratium, *quod libenter* Iambis *immiſceri ſolet, ut oſtendimus.*

PAVO. In libro Vaticano exaratum erat &c. recte, ſi pro verſu Anacreontico, verſum *Pherecratium* habere velis."

Od. XXI, 11. MAITTAIRIUS R. *invenit aliam lectionem*, σκεδάζω *pro* σκεπάζω.

PAVO. ut brevis ſim, ſcribendum opinor plane,

> Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
> Κραδίῃ πνὶ σκεδάζω.

neque aliter, ut nuper opportune didici (ex Maittairio) locum conſtituit Abbas Regnerius. quod ego lubens ſane moneo, ne quemquam laude ſua defraudaſſe videar. (o quo-

(o quoties hoc facit!) Rursus addit in fine. *In Cod. Vat.* σκεπάσω paulo depravatius scriptum erat pro σκεπάζω" imo in Vatic. bene scriptum est σκεπάζω in contextu, sed inter versus a manu antiqua Σ inpositum literae ζ.

Od. XXII. 8. BARNES. BAXT. τοῦτο. *Vatic. firmat. notandum* τοῦτον & τοσοῦτον *aeque dici atque* τοῦτο & τοσοῦτο.

PAVO. Liber Vatic. Τοῦτο. pueri sciunt, utrumque dici.

Od. XXIII. 2. Varias sententias virorum doctorum compilat & impugnat: atque ita proponit difficultates, quasi ipse illas primus moveret, cum ne una excepta ab aliis sint propositae & refutatae: nec de suo verbulum addit, nisi aliquot convitia in Anacreontem: quem *Misellum & balbutire* ait. & sic plurimae ejus notae in Anacreontem nihil sunt, praeterquam tortuosa alienarum sententiarum compilatio & refutatio: plerumque falsa & injuriosa: quibus nihil eruditi de fundo Pavonino admiscetur.

Od. XXVIII. 15. p. 111. PAVO. *dubio procul inserta particula legendum.* Βλεφάρων Δ' ἴτυν κελαινήν." Sic Stephan.

Od. XXXIII. 18. BARNES. ἐκπιῆσαι. *Salmasius voce nulla: nam* πιέζω, πιέσαι & πιέσαι, *non* πιῆσαι *facit.*

PAVO. Jam quid Salmasii ἐκπιῆσαι? idne melius? absit, absit. nam primo Graecum non est, quia ἐκπιάω, unde venire deberet ἐκπιῆσαι, non dicunt Graeci" quanto simplicius, quanto brevius & melius idem docet Barnesius!

Od. XXXIV. 5. Τάμα φίλτρα διώξῃς. BARNES. διώκω. *proprie significat*, Infesto animo persequor: *atque proinde* abigo: expello. *etiam* Herodoto *in exilium mitto. Quare* Fabro *ignoscendum* &c.

Nn PAVO.

Pavo nihil dicit longa nota. Miror hominem non consuluisse eruditiss. Arnald. ad hunc ipsum locum p. 37. videatur quoque Erud. Abreschius in Miscellan. Vol. V. T. III. p. 92. quorum copiam confer cum inopia Pavonina; is adducit enim duo loca vocis διώκειν ex Aeliano de Animalibus, quae nihil ad rem nam in illis vulgaris significatio obtinet *persequi*. sed debuerat adduxisse locum, ubi διώκειν de re inanimata dicitur vide Oppian. II. Hal. 219. τῷ τις ἀεργείαν δυσεργπέα τῆλε διώκοι. διώσης Fabri ideo non probandum, quia ista notione διώσασθαι dicitur.

Od. XXXVIII. 7. Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Πάρεστι γὰρ, μαχέσθω.

Barnes. *Sic ex Aristoph. Schol. Hephaest. Photio emendavimus. vide H. Steph. & Fabr. in hunc locum. nec non Longepierre.*

Pavo, „nihil manifestius est: Hoc tamen vitium sententiae nemo animadvertit hactenus: omnes *de metro* fuerunt *unice* soliciti, ipseque Stephanus sic scripsit.“ Anna Fabri dicit? *Et ce* sens *est fort beau, quoiqu'en dise Henri Estienne.* vidistine plagiarium durioris rostri?

Od. XXXIX. 21. Pavo. *absque dubio legendum est*, ὑποκυρτοῖσι κυπέλλοις. „Sic Barnes. quem cur non laudat! vide quoque Annam Fabri.

Od. XLIX, 2. Maittairius Bax. ἴταυλον *alternum tibiae tam dextrae quam sinistrae cantum exponit.* vide Barnes.

Pavo. sunt tibiae diversa sonantes. tibiae dextrae & sinistrae

Od. L. eadem Barnes. ad Inscript.

Od. LI. 3. Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης.

Hos

Hos duos versiculos editores vulgo jungunt. ita insulse profecto & inficete &c. *apage, apage ineptias, quae ab ipso hoc ineptulo* [Anacreonte] *non potuerunt profisci.*,, At Dacerius ita jam distinxit ipso fatente p. 195. Quis autem paedagogi hujus, iratis Apolline & Musis nati, non indignetur stolidam petulantiam, qua huic elegantissimae Odae audet praefigere: *Odarium futile & ineptum*! Nunc pro omni ἀνλιχρίας libet adponere liberiorem imitationem hujus Odae olim a nobis tentatam, in quam rogamus chalybeam suam ὑπέρχεσιν exerceat Critico-Logicaster noster: qui poëtas Syllogismos, Aphorismos, & Demonstrationes Apodicticas scribere mox jubebit. sed natus est, non factus, stultus ad amussim quadratus.

In discum natantem Venerem exhibentem.

EN aliquis parvo, visu mirabile, disco
Caerulei finxit maxima regna Dei;
Caelavitque vago labentes undique fluctus
Agmine per vasti spumea terga freti.
Unda levi zephyro possit destricta videri,
Formaque sollicito, quae solet esse, mari est.
His tamen & majus divino pectore cepit,
Quod non Lemniacus carpere possit, opus.
Quippe Deam medio posuit Cythereïda ponto:
Unde hominum genus est, & genus unde Deûm.
Utque sub arbitrium Phrygii pastoris itura,
Hic quoque conspicitur vestibus orba Venus.
Tota patent oculis Divae pulcerrima membra,
Quaeque videre nefas, aequore sola latent.
Lumine ridenti suadere videtur amorem;
Et Paphia dignum spirat ab ore decus.

Quin etiam faciles, ut credas vivere, motus
Artifici membris indidit ille manu:
Et fecit tremulas artus percurrere venas,
Ut possis oculo quamque notare tuo.
Illa super pelago candentia brachia jactans
Navigat, & vitreas pectore findit aquas.
Qualiter, Hippotades cum ventos carcere clausit,
Tranquillo viridis fluctuat alga salo.
Qualiter Alcyonum brumali sidere nidus
Labitur aequoreae glauca per arva Deae.
Sponte sua credas innanti cedere fluctus,
Ne laedant tenerum pondera corpus aquae.
Gurgite caeruleo roseis tenus alta papillis
Exstat, & a salsis sublevat ora vadis.
At mollis medio translucet Cypria sulco,
Marmore candidior, candidiorque nive.
Ut si quis longis vitium ne ducat ab annis,
Signa renidenti claudat eburna vitro:
Utque suas inter violas argentea fulgent
Lilia, virgineis munera grata comis.
Illam purpurei circumfunduntur Amores:
Sed tergum pharetris, & face dextra caret.
Et tamen ex ipso possis cognoscere vultu,
Qui sint: frons fictae pignora mentis habet.
Delphines placido soliti saltare profundo,
Praebuerunt parvis dorsa premenda Deis.
Proveniunt imo mirantes gurgite pisces;
Qua carpit liquidas pulcra Erycina vias.
Pars agili nisu se tollere gestit in auras;
Pars circum in speciem ludere laeta chori.

Od.

Od. LIII 11. PAVO. *Locus ita legendus & distinguendus est.*

Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,	
Χαρίεν φυτὸν τι Μουσῶν	
Γλυκὺ καὶ πισῦνῳ (1) πῖραν	(1) vulgo ποιοῦντα.
Ἐν ἀκανθίναις ἀταρπίς.	
Γλυκὺ δ᾽ αὖ λαβόντα (2) θάλπειν	(2) vulgo λαβόντα.
Μαλακαῖσι χερσὶ κοῦφαις·	
Προσάγον (3) τ᾽ Ἔρωτας ἄνθος.	(3) vulgo προσάγοντ᾽.

harum trium emendationum primam & secundam tacite sublegit Baxtero. tertiam autem Longo Petro (Longuepierre) subduxit. vide Maittairium: quem non sine causa dissimulavit olim, nunc tandem agnovit, forte audito, quod ejus hae artes a me etiam detegendae essent.

Od. LVI. 16. PAVO. *Locus difficilis & corruptus, quem ego missis aliorum commentis, paucis tibi expediam. legendum est,*

Φέρων μέθαν μοι (1) φροντίδων	(1) vulgo δ᾽ οἱ.
Θέλων μὲν ὡς μεθήμων (2)	(2) vulgo μεθ᾽ ἡμῶν.
Λύρης γένωμαι λαρῦ.	

μέθαν φροντίδων. *curarum ebrietatem, curarum molem.* „ Tam haec quam illa emendatio debetur Dacierio. Anna Fabri. *Voici comme Monsieur Dacier lit ce Passage.*

Φέρων μέθαν μοι φροντίδων
* * * * * * *
Ἐλῶν μὲν ὡς μεθήμων
Λύρης γένωμαι δαρόν.

Mihi afferens ebrietatem curarum.

 quae

Quae ipse mutavit, non tango jam: latrocinia investigo.

Vs. 23. *& hunc nexum ante nos etiam animadvertit Dacierius.* „ Imo, Pave, nisi ille animadvertisset, tu nihil vidisses. rursus aliena sibi vindicat homo lividus & gloriosus.

Vs. 50. Pavo. *Haud dubie legendum* ὦ θεὸς ἐνίκα. „ Sic Portus, Faber & quis non? an illorum auctoritati Pavonina majestas pondus addere debebat?

Vs. 59. Pavo. *legendum est, aut*

> Σὺ γὰρ δόλου, σύ τοι φθόνου
> Ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσι.

aut

> Σὺ γὰρ δόλω, σύ τοι φθόνω
> Ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσι.

Si nempe in his Dorismi ratio habenda sit tam exacte." Omne hoc ad verbum subfuratus est Dacierio & Maittairio. Dacier. *mallet legere,* δόλω & φθόνω, *Dorice* ω *pro* ου, *ita ut Genitivi illi regantur ab* ἔρωτα; *cum haec Oda sit partim Ionica, partim Dorica.* Maittair. *Concedam autem facile Dorismum ab Anacreonte suis saepe carminibus inseri; non tamen ea Dorum idiomata ipsis adeo propria, ut ab Ionicis scriptoribus vix umquam usurpentur, qualis est* ω *pro* ου. *quod in Homero nondum legi.* jam nega plagiariorum antesignanum esse Pavonem.

Vs. 69. Pavo. Πολυχανδέα, πολλὰ χωροῦντα. *Hesych. Theocr.* XIII. 46. πολυχανδέα Κρατῆρα. *Nonnus Dionys.* 15. 19. πολυχανδέος ἀνδρεῶνος „ ride pullo hirundinino nudiorem Criticum. haec enim duo loca sublegit Scapulae, Barnesio & Maittairio in Indice. qui addit Aus. Epist. ad Paul. XII. 41. est

autem

autem vox ubique obvia: unde colligas nihil eum legisse vel observasse. vide Orpheum vs. 578. Κύπελλον πολυχανδές. Nonn. XXVI. 305. & aliis locis. Nicand. Theriac. 951. Oppian. V. Halieut 331. Q. Calab. I. 524. III. 728. IX. 389. XII 260 XIII. 138.

Fragm. XXI. p. 273. Pavo. *ut Eruditi sciunt, Alcman αἴτας dixit τὰς ἐπιεράστους κόρας.*" Scilicet sciunt hoc ex Stephani Lexico. tuum fuerat addere saltem, unde hoc ille, si quidem posses. me jam posse nego.

Fragm. XXIX. *Turnebus versus separavit, eumque secuti sumus in editione nostra.*" Turnebum forte hoc fecisse credas in Adversariis. non. ita in Turnebiana Hephaestionis editione. quam certe Barnesius, qui plane ita edidit, in sua editione secutus fuit. ita quoque edidit Maittairius. quos ergo secutum dixeris nostrum Thrasonidem, hos an Turnebum?

Fragm. LV. Κόκκυξ ὄρνεον δειλότατον. *quod posuimus, apud Lyricum exstare potuit: an praecise exstiterit, nescio.* ,, scilicet Barnes. simpliciter Κόκκυξ edidit. At Maittairium sic *posuisse* dissimulat βιβλαλγιος noster.

Fragm. LX. ἱερσμίη & ἰαῖβη. debet Casaubono, qui tamen ἱερσμίη male pro *libidine* accepit, uti recte animadvertit Maittairius docens, in ἱερσμίη aliquod substantivum deesse. τερίνων autem cum Casaub. omnino legendum. quid igitur occinit rauca volucris? nam ex Τερίνα Athenaeus non poterat scire, utrum ad θυμὸν an ad αὐλὸν referendum esset hoc vocabulum.

Fragm. LXV. p. 294. Κυπάριττος] Locus ex Geoponicis nec non e Theocrito Barnesio p. 215 debetur. in contextu scribit male Μύριλλα, in Notis bene Μυρίλλα edoctus a Celeb. Bentlejo Epistola ad Millium p. 89. sed tacuit hoc pusilli animi homuncio. modo quod de *horto uxoris & mariti* habet, debet

Barnesio noster Κηποφαίτης. Cui etiam debet explicationem ϛ ἥλι☉ τ. σ. δ. φ. nec non explicationem ϛ Κυπάριτ☉ πεφύκοι σεῦ ἐν κήπῳ. quam transtulit ad suum Κυπάρισκ☉. *masculus foetus.* At spurcus & insicetus addit homo. Κύπαρ☉ GLANS *est partis, qua viri sumus, & per metonymiam* (ea Lepiduli Pavonini utebantur olim) *ponitur pro toto viro. unde diminutivum* Κυπάρισκ☉. *& hoc commode* GLANDULAM *denotat pueri tenelli, quem post novem lunas ex horto suo ederet mater. quid ais? nunc appositissima sunt haec:* ,, sane ad demonstrandam indolem infelicem.

Fragm. LXVI. Tzetzes Barnesio laudatur.

Fragm. LXVII. Schol. Euripidis non laudatur quidem a Barnes. sed is laudat Jac. Nicolaium Loensem. apud quem is laudatur & F. Ursinum p. 327. ait autem Pavo ad *vocem* μονόπεπλ☉, *quae praecedit.* At Scholion sequitur.

Fragm. LXXI. F. Ursinus p. 136. & Maittairius p. 74. habent. Barnesio puto omissum hoc.

Fragm. LXXII. Athenaeus L. IX. p. 430.] imo L. X. uti Maittairius p. 74. & F. Ursinus p. 324.

Fragm. LXXVI. Pavo. *Hyginus Astronomico Poëtico, ubi de Engonasi*] Barnes. multo brevius. *Hyginus Astronom. v. Engonasin.*

Fragm. LXXVIII. LXXX. LXXXI. paginas & versus Barnesius addiderat: haec comiter omisit Dysmenides noster. & sic passim.

Fragm. LXXXII. Pavo. Schol. Nicandri Theriac. vs. 367. . . . ἐν τῷ Θηγεσφομένῳ. at in editionibus, quibus utor, legitur ὑποχεσφομένῳ. An igitur hoc Pavus ita emendavit, & se non jactavit! Atat! sic Barnes. p. 262. laudat, quem tamen compilasse non vult videri. nam Barnesius versum laudat 377. Noster 376. male secundum meos numeros. an

Pavus

Pavus suo Nonno numeros adscripserit, ejus ignavia me dubitare vehementer facit.

Fragm. XC. PAVO. Clemens Alexandrinus L. 3. Paedagog. Τὸ … ἑταιρικά. BARNES. *Clemens Alexand. Paedagog.* L. 3. p. 184. Τὸ … ἑταιρικά." Ego praetulerim Barnesii notam, quia pagina saltem adest. sed omisit talia Magister superciliosus, ne pretium omne Barnesianae Editioni post suam decederet scilicet.

Fragm. XCI. [Σάμον] ἄςυ νυμφέων. Barnes. p. 282. Maittair. 113.

Pag. 315. *Qui ex illo loco Etymologi* σὺν τῇδε τῇ ϛερπῇ *tanquam Anacreonticum recensent, lepide errant & cachinnos merentur* ,, Is est Barnesius p. 312. Ut autem furem & convitiatorem abominere, haec Maittairii lege p. LXXIII. *Barnesius hoc inter Anacreontica reponit. Sed locum Etymologici attentius legens, dubito, an haec verba* (τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρεόντειον) *referenda sint ad illud fragmentum. praeterea non ausim adfirmare omnia illa, quae ex Scaligeri Poëtice & Hephaestione* &c. *collegit Barnesius, quaeque dicuntur* Ἀνακρεόντεια, *Anacreontis fuisse.*" Idem dixit Maittairius primus, quod postea eum compilans Pavo. Maittairius modeste vera proponit, Pavo petulanter aliis sublecta recoquit. hinc etiam suffuratus, quae de fragmentis a J Caesare Scaligero laudatis in Praefatione dixit. Sed quid te moror, Lector! OMNIA furatus, quaecunque bona, sunt tamen admodum pauca, quae in Anacreonte Pavonino leguntur. certe ex CIX *Fragmentis*, quae adponit: non unum debetur industriae Pavoninae. OMNIA jam apud alios Editores, & praecipue apud Barnesium leguntur. omnia ex iisdem fontibus petita sunt. nec ullo modo vereor adfirmare, in omnibus locis, ex quibus fragmenta adduxit: & ex quibus illustrat, ne unum quidem

 esse,

esse, quem non subriegerit Barnesio aut Maittairio aut alii Interpreti hujus Poëtae; ut manifestius & inpudentius furtum literarium a renatis literis vix commissum arbitrer. Dixi autem alibi Fragmenta alia fuperesse, quae ignoravit. exemplo defungar, unde pateat, quam sit versatus in auctoribus, quorum editiones omnibus paginis promittit. Etym. M. *V*. Σαλάμβαι. καὶ ΣΑΛΑΪΖΕΙΝ ἈΝΑΚΡΕΩΝ, ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν. Suid. Σαλαΐζειν. θρηνεῖν. ubi Kuster. vide Salmas. ad Aelium Lamprid. Heliogab. C. 7. Hesych. σαλαΐζεσθαι. κόπτεσθαι. id est *plangere*. θρηνεῖν. Vis aliud? Grammaticus de Soloecismo, prius de origine adpellationis agens, sic incipit. Ὁ γοῦν Ἀνακρέων φησι. Κόμισον. Σόλοικον φθόγγον. καὶ Ἱππώναξ. Καὶ τοὺς Σολοίκους ἢν λάβωσι, περνᾶσι. Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύοντας. ἀλφιτεύοντας. *Plura alias.* mihi, crede, in promtu sunt.

Cur praeterea Phreneticus, ut id addam, omisit Anacreontis Epigrammata? an illa non merebantur publicari: an reservavit in Editionem imaginariam Anthologiae? an spuria putavit? At Meleager jam in sua Corona flores ex Anacreontico horto collegisse se gloriatur.

> Ἐκ δ' ἄρ' Ἀνακρείοντος γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
> Νέκταρος, εἰς δ' Ἐλέγους ἄσπορον ἀνθέμιον.

& Suidas ejus Ἐλεγεῖα meminit? Cur quoque omisit Carmen quod in Vaticano omnium primum est, & incipit apud Barnes. p. 214. Ἀνακρέων ἰδών με? cum alia non magis γνήσια admiserit, quale illud Carmen LVI.

Sed promiseram solummodo de furtis Pavoninis agere. At quantumvis promiserim, etiam nunc non possum, quin duo vel tria loca alius generis hic tangam. Primum esto illud argumentum ex Dialecto Dorica petitum, quo negat esse Anacreontis pleraque. Atqui vidimus

dimus jam saepe in Hephaestione ibi laudata fragmenta habere Dorismos, ut illud p. 7. μιναίχμαν. quod sublestе mutat in μιναίχμην. & p. 30. αἰχμάν. Sed an homo noster is est, ut finium litem dirimat inter Doras & Ionas, qui statim ad Od. III. p. 10. haec audeat scribere; „ Θησαθεὶς ΜΕΥ. *non convenit Dorismus in his. lege saltem* Θησαθεὶς ΜΟΥ. *idem vitium recurrit versu 3 abhinc. & ibi lege* κῆ ΜΟΥ. „Rogo, qui talia scribere possit, eumne Dialectos callere credideris? inspiciat Ionismi Principem Herodotum statim L. I. C. 5. τάδ' ἐπ' ἐμεῦ. Anacreon ipse apud Hephaest. p. 19. Fragm. XLI. κλῦθί ΜΕΥ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κοῦρα. ubi Dorismum habes in κούρα. & ita saepe hae dialecti miscentur. Imo quam sit versatus in Grammaticis Apollonius Dyscolus monstrabit omnibus, apud quem §. περὶ τῆ ἐμεῦ. legitur. ἐμεῦ κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων. ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὅρκον. Ἄκουε νῦν καὶ ἐμεῦ ῥῶγκα. Σώφρων καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τῷ περὶ Ἀστρονομίας. eat jam & de Dialectis ampulletur. si auctoritatem Anacreonticorum infringere voluisset, & non plane in literis fuisset rudis, adferri potuissent: Γαζαῖοι οἱ τῶν Ἀνακρεοντείων ποιηταὶ διάφοροι. illos horum auctores saltem historica quadam conjectura fuisse potuisset scribere. vide J. Rutgersii Var. Lect. L. II. C. VII. Nec rursum primus Favo est, qui plurima suspecta habuit. quid non dixit Faber? sane in eodem genere etiam intolerabilis est Franc. Robortelli petulantia & confidentia in Dissertatione de *Critica* p. 103. Sed audax omnia facere & pati linquamus genus, & alterum & ultimum stuporis Pavonini documentum his subtexamus: quod tamen forte in oculos incurrit. nam non est stolidius centenis aliis.

Odam XV. cujus auctoritas & γνησιότης non Anacreontis MStis solummodo, verum etiam Anthologiae codice firmatur, suspectam reddere studet, quia legitur

legitur vs. 5. ἐμοὶ μέλει μύροισι Καταβρέχειν ὑπήνην. *me juvat barbam madentem unguento habere.* Ad quae homo profligatissimae audaciae & profundissimae ignorantiae ita non dubitat scribere dicamne an furere. „ *Nam, ut dicam, quod debeo, vix etiam concoquo illud* καταβρέχειν ὑπήνην: *itane solebant veteres? Barbam unguere, non caput, non corollas in capite?* HOC NOVUM. *dicerem, si auderem, Monachum lasciviorem, qui barbam curabat probe, in Ergastulo suo integrum odarium ita adornasse sibi* &c. quid dicam! jactatoremne hunc tanta ignorantia esse, ut nesciverit moris fuisse variis ex causis, ex luxuria, ex laetitia, barbam inungere: unde e contrario *squalida barba*, αὐάλεος πώγων in luctu: in austera vita? nescivitne Eubuli hos versus apud Pollucem L. X. 26. 120.

λάβε τ' ἀλάβαστα
θᾶττον σὺ, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου
Καὶ τὴν ΥΠΗΝΗΝ ΜΥΡΙΣΟΝ.

& Psalmo CXXXII. 2. legi ὡς ΜΥΡΟΝ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον ἐπὶ ΠΩΓΩΝΑ, τὸν πώγωνα τοῦ Ἀαρών, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν ὤαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ. ubi Pricaeus adposite locum Anacreontis advocat. Quid! si idem Monachus in Ergastulo suo etiam Psalmum hunc totum adornarit! Harduini adseclis hoc probabile valde fiet. certe Odarium saltem multum de pretio suo amiserit, quod hujus antiquissimi & Judaici moris meminerit: uti p. 115. Oda XXVIII. *multum de pretio amittit*, quia locutio Evangelica ἀπέχει in ea occurrit.

Eadem ratione forte etiam Oda XXXII displicere possit, ubi *numerus arenae maris* ponitur pro *numero non definiendo* *. Εἰ ψαμμαθώδεις εὑρεῖν Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης. nam

&

* Vide Trappium p. 199.

& illa locutio in ſacris literis obvia. Joſuae XI. 4. Καὶ ἐξῆλθον αὐτοὶ καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν μετ' αὐτῶν. ὥσπερ ἄμμος τῆς θαλάσσης τῷ πλήθει. II Reg XVII, 11. ὡς ἡ ἄμμος ἡ ἐπὶ τῆς θαλάσσης εἰς πλῆθος Pſalm. LXXVIII. 27. ὡσεὶ ἄμμον θαλασσῶν. D. Paulus ad Romanos C. IX. 27. ἐὰν ᾖ ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς Θαλάσσης. An tamen adhuc exclamabit? *Nihil ineptius: namquis* ἠμαθώδες τῆς ὅλης θαλάσσης *ita dixit umquam vel dicere potuit? an mare ita fluit & refluit, ut arenas, quae in fundo ejus ſunt, oſtendat quotidie, hominesque ad eas numerandas admittat? haud dubie ſentis ſtatim, quam ridiculum hoc & ab ipſa natura abhorrens plane. Si* τῶν αἰγιαλῶν ἠμαθώδεις *dixiſſet Poëta, id aptum fuiſſet & bonum: nam litorum arenae etiam inter ea, quae numerari non poſſunt.*" ita vivam & valeam, ſi ſtultiora ipſa Stultitia dictante chartae illinere potuerit. Morio, dic; dic, Morio: ſi litorales arenae, quia innumerabiles, ſunt aptae, quibuſcum comparatio fiat: cur arenae abyſſi, & marini fundi, certe non minus innumerabiles, erunt ineptae? verum eſt, ſaepe fieri etiam in hac re mentionem litoralis arenae. ut Gen. XXII, 1. ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. vide plura exempla apud Celeberr. Alb. Schultenſium in Commentario ad Jobum C. XXIX. 18. ſed auctores non ita ſe uni formulae addicunt. Quin ſi hoc tuum commentum verum eſſet, annon liceret commode intelligi τὸ ἠμαθῶδες τῆς ὅλης θαλάσσης de *litoribus*? ſed nihil opus tam ſtulta ſuperſtitione. Scias, te irata bona Mente: ſcias te ringentibus Gratiis, haec ſacra contrectaſſe, & Aſinum vere eſſe ad lyram, Pave. Quid! non Ovidius poſt Anacreonta L. I. Art. 254. cecinit.

Quid tibi femineos coetus, venatibus aptos,
Enumerem: numero cedet arena meo.

Qua

Qua auctoritate tu, fatuissime Logicorum, qua tu auctoritate negabis, *arenam* hic aeque *fundi marini* atque istam *orae marinae* intelligi. Quid! non Virgilius L. II. Georg. 105.

> *Quem qui scire velit, Libyci velit aequoris idem*
> *Discere, quam multae zephyro turbentur arenae.*

an solummodo arenae in litoribus turbantur? consulatur ibi Cerda; cui similes commentatores centenis Pavonibus praestant ad Poëtas intelligendos. Pindar. Olymp. 13. vs. 65. paulo alia ratione.

> ὡς μᾶν σαφὲς
> Οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν
> Ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

an calculi & glarea modo in litoribus & ripis? certe aliter Nicolaus Heinsius, elegantiarum Poëticarum optimus arbiter, statuit, canens, Silv. L. II. p. 160.

> *Gaudia quot dabitis, quae qui numerarit, & idem*
> *Tum fluctus quos aequor agat, quid* volvat arenae.

At nisi homo ipsa inscitia esset inscitior, aliunde melius lectionem Vaticanam firmare potuisset. nempe ex loco Luciani, vel quicumque auctor sit Dialogi, qui Ἔρωτες inscribitur. p. 374. ubi totus fere versiculus Anacreonteus fidem facit huc forte spectasse auctorem. θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης ΚΥΜΑΤΑ, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας.

> ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας.

Sed judicio & eruditione abundat, ut porcus lana.

Ad

Ad Odam XIII. * οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην &c. *Nam quid hic mulier. Nonne vir erat poëta? Nonne a ſexu virili debebat exemplum petere? id factum certe oportuit.* ad Odam XX. his inſulſiora.

> Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
> Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.

Non quadrat hic Niobes exemplum . . . ſi mentem habuiſſet odarii auctor, Proteum & Periclymenum hic debuiſſet commemorare (ſi voluiſſet παβωνίζειν & ἐλλεβοριᾷν) *qui ut notum eſt, in quaslibet formas ſe mutare poterant: Nam ſic non modo votorum ſuorum habuiſſet* παράλληλον, *ſed etiam vir a viris duxiſſet exemplum, non à* mulierculis, *ut nunc ſatis* inſulſe *fecit.*« Si umquam ſtolida criſis inſtituta fuit, ſane haec eſt. Quid enim? non aeque facit ad Poëtae inſtitutum, quis mutetur, vir an mulier: quis furietur vir, an mulier: furoris & Metamorphoſeos modo ſuppetant exempla? Quin ſi de Proteo & Periclymeno exemplum ſumſiſſet, a propoſito aberraſſet: cum hic mutatio praeter naturam expetatur: illa mutatio in ipſis nativa fuerit. Morionis eſt negare viros cum feminis vel feminas cum viris recte comparari. Horat. Od. L. III. 25. ſe comparat poëtico furore inſtinctum cum Baccha efficaciſſime.

> —— —— *Non ſecus in jugis*
> *Exſomnis ſtupet Euias*
> *Hebrum proſpiciens, & nive candidam*
> *Thracen, ac pede barbaro*
> *Luſtratam Rhodopen. Ut mihi devio*
> *Ripas & vacuum nemus*
> *Mirari libet.*

Aeſchy-

* Vide Trappium p. 205. Ephemerid. Amſtelaed. Gall. p. 124.

Aeſchylus Septem contra Thebas vs. 503.

Αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν, ἔνθεος δ' ἄρῃ
Βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν, ΘΥΑΣ ὥς, φόβον βλέπων.

Ipſe autem acclamabat & Martem ſpirabat
Veluti Baccha Deo plena, *terrorem oculis incutiens.*

Ad Calabri L. XI. 398. ipſe ait, *poteſt tamen metus Graecorum comparari cum metu* capellarum. at puto ibi αἶγες & capellae ſunt ſexus ſequioris & Graeci maſculi. Ariſtaenetus Ep. II. 17. de meretrice ait. Καὶ ὁ Κρὴς ἐδόκει τὴν θάλατταν ἀγνοεῖν. quid nonne querentem Orphea, Eurydice amiſſa, Virgilius comparat Philomelae quarto Georg. vs. 511. quacum igitur, ſecundum Artis Poëticae novae magiſtrum, aptius contulit Albinovanus Liviam in conſolatione vs. 105. ubi judicii plena inſpicienda eſt nota J. Clerici. At paſſim talia obvia, ſed nunc in hanc rem modo unum adducam Epigramma, quod neſcio an ideo minus probaturus ſit Naſutulus, quia ibi maſculus cum duabus femellis componitur. tale autem eſt.

Εἰς Ταῶνα.

Οὐχ Ἑκάβη Δαναοῖς κατέχευεν ὀνείδεα τόσσα,
Ὅσσα Ταὼν πρώτοις ἀνδράσιν εὐεπίη.
Οὐδὲ δὶς ἑπτὰ τόσον Νιόβη ἐπεκώμπασε τέκνοις,
Ὅσσον ὅδε φρεσὶν ᾗς καὶ πολυιδμοσύνῃ.
Τῷ ῥα καὶ ἀμφοτέρων τὰ πάθη πέπρωτο Ταῶνι,
Γραμματικῷ κυνικῷ, λαϊνέῳ Κελτικῷ.

EX

EX Q. CALABRO.

Quo genere commentandi in hoc Poëta usus fuerit Pavo: *aliis ex locis jam patuit & passim patebit. jam ad argumentum susceptum pauca e multis excerpam. Inspiciendi & consulendi ipsi copia fuit Exemplaria duo, quorum hoc *Falkenburgiana*, illud *Sylburgiana* quaedam continebat: praeterea a Celeb. Havercampo acceperat librum in quo *Scaligeranae* emendationes ad Libri quarti initium enotatae. prioribus illis se usum negat; quia *Sylburgiana ita erant comparata; ut viri diligentissimi eruditionem nequaquam exprimerent: Falkenburgiana autem* &c. *Scaligerana* autem serius accepisse ait: etiamsi mihi hoc variis de causis credibile non fit. nec cur toties mendaci credamus, causa ulla est. nihil tamen adfirmo. ex adferendis Lector ipse censeat. Accidit autem rursus per superbiam istam hominis, ut plurimis aliis adminiculis caruerit. ex. gr. *Scaligeranis* in reliquos X Libros *emendationibus.* quamvis hic quoque nescio quid suspicandi ansam dederit. Hinc quoque ei defuit liber prius Guilielmi Canteri, postea Danielis Heinsii. Nedum ut Codd. MSS. usus fuisset. Quantum autem aequius fecisset, si meliora ex *Sylburgianis* selecta auctori suo, non sibi, adscripsisset, & in reliquis ipsius viri Doctissimi excusationi sese dedisset, qui ita in fine Coluthi. αἱ δεύτεραι μὲν φροντίδες σοφώτεραι. *inquit poëta: & id quidem fiet maxime, ubi con-*

* Acta Lipsiensia A. MDCCXXXVI. p. 113. *Generatim de his Emendationibus Cl. Pauw monemus, eas, si paucissimas, nec momenti gravioris, exceperis, vel* nimis audaces esse, *vel* non necessarias, *quin etiam* non raro falsas. *statim* L. I. vs. 2: &c.

continget iterum accuratius relegere. ταῦτα γὰρ τὰ ἐπανορθωθέντα οὐδὲ πάρεργον γεγραμμένα ἐστι : καὶ ὥσπερ δρομάδην . διατρίβοντι ἐν ἱστορίᾳ τινι τῶν βίβλων. 1570. „
Atqui necesse, ut multae emendationes non respondeant ipsius Pavonis rarae illi eruditioni, cum magna pars correctionum Sylburgianarum consentiat cum Pavoninis, ipsae autem notulae, adeo aridae, ut nihil siccius in hoc genere exstare putem. Varias equidem Lectiones etiam simpliciter exhibere, utilitatem multam habere concesserim: Crises autem siccas & exsangues exercere superbi & nimium sibi fidentis est. Lector enim non auctoritati sed testimoniis & exemplis manum dare solet. Sed furem persequamur.

L I vs 12. Ἕκτορα θ' ὡς ἐδάμασσε, καὶ ἥρπασε ἔρυσσε πόληων. de Achille sermo est. ultima vertuntur. *lucem urbis Trojanae raptarit.* cui interpretationi adquiescit Pavo, & putide docet: *lucem* & φάος de viris bene meritis dici. ut *o Lux Dardaniae.* At de hoc nemo dubitat, sed an ἐρύειν *raptare lucem urbis* recte dicatur. *lucem urbis* σβεννύναι. *exstinguere* nemini aliquid peregrini habere videbitur. Ego Scaligeri emendationem igitur ambabus amplector manibus

Καὶ εἶλαρ ἔρυσσε πόληων.

Il. H. vs. 338.

——— ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
Πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.

Schol. ἔρεισμα. φύλαγμα ἀσφάλειαν. vide Il. ξ. vs. 56. Odyss. E. vs. 257. vide Hesych. Illa autem Nota non conspicitur in Scaligeranis a Pavone proditis. Quae hujus omissionis causa! forte in excerptis illis Pavoni traditis istud εἶλαρ non comparuit. imo comparuisse, quis dubitet! sed cum in ceteris unicuique adscribatur emendationi Scaligeranae *Sc.* huic

huic forte non addita ea nota. nec ullis ad vs. 77. usque: ubi ἢ θανέοιτο placebat Scaligero, & primum comparet *Sc.* sed tamen praecedentes emendationes, eadem veteri manu exaratas, ejusdem esse Scaligeri, & liber meus fidem facit, nec ipse Pavus dubitavit, qui jam vs. 70. Scaligero adscribit εὖ φρένας. ad quas voces tamen non magis quam ad εἴλαρ nota *Sc.* adest. Quid igitur dicemus! an non intellexit vocem communem & pro monstro habuit: an alia de causa omisit? certe sive Scaligeri sive alius, memoratu haec suspicio dignissima. At, dices, de plagiis acturus eras: non de negligentia hominis. Verum, amice Lector, hic locus vel maxime facit ad callida & maligna furta ejus indaganda. Scis cur in Scaligeranis omisit hanc emendationem! ut sibi eam vindicaret. Nam ait L. VII. 415.

ὄπερ πάρος αὐτοὶ ἔδειμαν
Νηῶν ἔμμεναι ἔρκος.

„ *An forte scripserat paulo ante manu sua.* Νηῶν ἔμμεναι εἶλαρ, *quod ab Amanuensibus propter ductus literarum implicitos* (quos?) *male expressum? vide & judica:* (nota formulam pedanticam) *quod posui Homericum est, ut nosti.*" jam hanc suspicionem ajo furatum fuisse a Scaligero: & ideo in primi libri Emendationibus Scaligeranis occultasse. vide & judica jam, an alia causa omissae emendationis dari possit.

Vs. 43. ἀεμοθόη. *suspicor* ἀερμαθόη. „ ita suspicatur liber Lugdunensis a Pavone consultus.

Vs. 57. *legendum suspicor.* Μεσιόον ἐεργμένον.] sic ante Pavonem Salvinius dudum conjecerat: potueramus ergo caruisse Pavonis opera.

Sic vs. 95. εὐμμελίην in libro Francii & Cod. uno. vide autem hominem otiosum, qui de hac scriptura

 pro

pro εὐμελίω forte viginti locis agit. vide VIII. 294. IX. 203. 489. X. 147. 167. bis eadem pagina. XIII. 179. XIV. 20. 135. & ſaepius. quin Rhodom. ſic jam non ſemel monuerat. ſic, credo, tricies admonemur ἀλληκτος ſcribendum pro ἄληκτος.

Vs. 404. Σιφόνου] Τισιφονε. Rh. at Pavus. *Τισιφονος plane ignotus.* „Hoc adduco, ut probem obiter, quod ſaepius a me dictum, hominem libros ſuos committere typothetis, antequam perlegerit. nam L. XIII. 215 memoratur Τισίφονος ſive Τησίφονος inter Priami filios. Vide tamen inemendabilem hominis ſtoliditatem & pertinaciam: qui, cum hic fatue conjecerit Τλησιπόνον, tamen ibi ſcribere non erubuerit, *nondum tamen me poenitet conjecturae meae.* hoc in ſpecimen. plura nunc non.

Vs. 419. -- Τῆς δ᾽ οὔτι πέλει σχεδὸν οὔτε γενέθλη,
Οὐ γὰρ ἐὸν πτολίεθρον.

G. Canterus L. I. Var. Lect. 7. p. 42. legit certa conjectura: Τῆς δ᾽ οὔτε πόλις σχ. π. οὐ. γ. illud οὐ γὰρ &c. vertendum. *non enim ipſius urbs eſt.* certe monere debuiſſet de hac ſui Popularis ſententia. cujus ſcripta non magis legiſſe hinc patet, quam Criticorum ceterorum. ita conjecturas ejus negligit ubique. vide L. IV. 558. L. V. 390. VI. 496. VII. 137. 720. VIII. 438. IX. 389. 421. X. 263. XI. 113. 173. XII. 131. 455. XIII. 26. 287. XIV. 380.

Vs. 436. ἐν τεύχεσιν] τεύχεσσιν. at ſic Sylburg. & Cod.

Vs. 476. οὐδέ σφι θανάτοιο] *verſus requirit σφιν vel σφισι.*" Sylburg. σφισὶν.

Vs. 605. *ſcribe πεπίθοιτ'*] ſic Sylb. & Cod.

Vs. 654. *ſcribo ὑφ' ἓν δόρυ*] Falkenb.

Vs. 793. Unicum hoc & certiſſimum argumentum,

tum, non fuiſſe perlectum a Pavone auctorem ſuum, antequam jam formis permiſerat, hic addam.

'Οσία δ' ἀλλέξαντες, ἄδην ἐπίχευαν ἄλειφαρ.

ſic Rhod. ſic Pavo. at Aldus habet ἄλειφα. id Miſellus vitioſum putans neglexit. at tandem L. XIV. 264. cum inveniſſet

χεῦε πολὺν ἄλειφα, πεπτερύζωσι ἢ μακρά.

nec id poſſet mutari, agnovit, tamen nihil de hoc loco admonens. *pro ἄλειφαρ hic habemus ἄλειφα, de quo Herodianus apud Euſtathium, ut notum.* „ At jam omnibus tua belluina inſcitia eſt nota, qui neſcias etiam ab ipſo auctore tuo, & ab aliis uſurpari, ut Aeſchylo Agamemnone vs. 330.

L. II. 304. *ἐναλίγκιον per modum adverbii hic dicitur pro ἐναλίσκιος.*" hic refutare videtur Scaligerum, qui ἐναλίσκιος malebat.

Vs. 440. *verſus deſiderat κλύμποιο*] Scaliger.

L. III. 26. *verſus requirit εἰς ὕδας*] Sylburg.

Vs. 230. Ζώρόν τε, Νίσσόν τε, περικλυτόν τ' Ἐρύμαντα.] hunc verſum appono, ut ignorantiam ſemel adhuc ſummam in accentibus notes. ſcribendum enim hic Ζῶρόν τε Νίσσον τε π. τ. Ἐ ſed fideliter expreſſit Rhod. in prima voce, ſecundam ſua inſcitia correxit, qua etiam in Ariſtaeneto κάλλός τε ſcripſit. Et Aſinus hic calce petit Grammaticos inter ἀγοραῖος & ἀγόραιος diſtinguentes ad Theoph. p. 59. ubi ſtolide ſcribit ἀγοραῖος. Velare inſcitiam ſatagit contemnendo. ſed accentus omittat, vel canonas ſequatur Magiſtellus. Magis tamen adpono, ut animadvertas ΤΕ productum ante literam Ν. qui locus mihi non ad manus p. 332. Vanni. ante Μ videte apud Hom. Iliad. B. vs. 58. Heſiod. Θεογ. vs. 320. ῥ ante Ν. Scuto Herc. vs. 195. Sylburg. hic καὶ volebat.

Vs. 221. *Cur non ſumſerunt proximum αἵ τε ἰὸν. an*

 me-

metuerunt hiatum? haud spero.] quanti fluctus in sympuvio? Sylb. simpliciter αἵ τε ἰὸν. licet errore calami αἵ θε scripserit: quod moneo, quia plures tales: quibus petulantia Pavonina forte olim insultarit, ut probet Sylburgiana esse ejus eruditione minime digna.

Vs 448. *Scribe ut versui adsis τέοσον*] Sylburg. qui certe, si edidisset Q. Calabrum, talibus ineptiis non onerasset margines: sed in ipso textu orthographica vitia correcta dedisset. audi iniquum hominem vs. 673. ubi 'Ατρεῖδαι corrigit ex 'Αργεῖοι. & ait. Interpres, *cum Atridae emisissent. cur non in Graecis reposuit* 'Ατρεῖδαι. *miror, miror.*" Imo ego demiror hominis impudentem jactationem, cum Rhod. saepius tantum in versione corrigenda exprimat: & quae plagiarius non semel sibi vindicare satagat. At Pavo exprobrabit Rhodomanno, quod corruptas Lectiones in contextu retinuerit? Pavo? qui in uno Calabro & Aristaeneto hoc in genere plus quam sexcenties peccavit!

IV. 46. 'Ετέρωθι *suspicor*] Sylburg. ἴσως ἱέρωθι. vide L. IV. 545. nescio an bene. ita ἱερόθι Pavus L. XI. 398. & XII. 435. ἔνδοθι. vide Dausqu. ad L. V. 547.

Vs. 93. *versus laborat*] hoc viderat Sylburg.

Vs. 112. *versus requirit* 'Αργείων ἐς ὅμιλον] sic Sylb.

Vs. 114. nobis inepte persuadere vult, ut hoc obiter interponam, olim ἀεθλίνεσθαι dictum in medio pro ἀεθλεύειν. an hoc accidit, cum coeperunt amare *syllabarum numerum Graeci?* at probat. Hesych. ἀθλίνετται. δινθῆται. inde adparet pro ἀεθλεύειν etiam in usu fuisse ἀεθλίνεσθαι. At jubeo hominem vel Morocomio vel Ergastulo publico includi. vel enim desipit, vel decipit. desipit, si non vidit legendum ibi esse αἰθέλβεται, vel αἰθέλδεται vel αἰθέλγεται. δινθεῖται. *percolatur.* ut recte ultimam vocem exhibet Favorinus. vide

vide Anutium Foessium in Oecon. Hippocr. p. 7. Decipit, si corruptionem suspicatus, hinc Lectori Mediam terminationem ἐ ἀεθλεύειν venditare voluerit. quid credam, nescio. hoc suadet hominis sublesta fides: illud ejus incredibilis stupor & ignorantia. forte hujus farinae *plura alias*.

Vs. 128. *potes etiam* τέκνα ἐν μ.] sic Sylburg.

Vs. 139. *Nam* Κυπέλοισιν *pro* κυπέλλοις *hactenus non repperi*] At ego repperi in hoc auctore L. XIV. 332. quod hic ignoravit. alioquin monendum fuit. corrupta loca putarim, cum Pavone.

Vs. 171. *ut versus sibi constet*, *scribe* ἵππεσιν] Sylburg.

Vs. 200. *posset etiam scribi*: Δὴ τότε μὲν] Sylburg.

Vs. 203. turpiter ignoravit versum laborare. & negligenter notam Rhod. omisit: quam in Add. demum adponit.

Vs. 294. ἐσθλὸν ἄεθλον] ΕΣΛΟΝ ἄεθλον *ad aures jucundius accessisset*. At, auritissime Criticorum, quis umquam ἐσλὸς vel apud Homerum vel apud Calabrum legi somniavit?

Vs. 369. Μῆτοι] Rhod. μῆτει. Pav. μῆλε pro μῆτιι. Sic Scal. Sed quoniam negat Scaligerum sibi ad manus fuisse ultra versum CCIII. ei, quicumque ita aequum putat, fidem habere potest. ego credo, certe unum exemplar ipsi ad manum fuisse, id nempe a Cl. Havercampo acceptum, quod ultra non progrediebatur. ut etiam aliud plenius habuerit, nil vetat, ne credamus. Sed ait μῆτι esse *generis neutrius*. at ego a μῆτις μήτιος, μήτεως, μήτι venire posse statuo, ut a πόλις, πόλιος. πόλεως, πόλι. Μήτι malim.

Vs. 376. ἀλγεινόεντος] ἀλγινόεντος. Pav. sic Sylburg. qui sic supra vs. 202. quoque correxerat. ubi in Ald. ἀλγεινόεντος.

Vs. 382. ὄπασσεν. Pav.) Sylburg.

Vs. 400. *scribe, ut versus habeat numeros suos* Κεῖνα τὰ οἱ προπάροιθε πατὴρ.] Sylburg.

Vs. 403. Τῶν ῥ] nescio quid hic Sylburg.

Vs 426. νενθηγέι] *versus requirit* νεοθηγεῖ. *Nam Synizesin hic admittere nolo.*" noluit etiam Sylb.

Vs. 443. *ob metrum scribe* χερὸς] Sylb. quid videtur, Lector, viditne Pavus Sylburgiana diligenter?

Vs. 502. *versus requirit.* Μενέλαος ἰδ' εὐρωπυλος] Sylb. ἠ. Pavoninum melius. Sylburgius corruptum versum Pavoni indicavit.

Vs. 510. δεύεσαν. *corruptum est.* Pavo.] sic in libro meo monetur. in quo etiam λαῖβε male *Scaligero* adscribitur. est enim *Pavoninum*, ut vs. 571. ἐρδμαίνεσκε. Volupe est videre consensum magnorum virorum.

Vs 579. *notum*] vide Scapulam.

L. V. 28. Δευομένω] obelus apponitur in libro meo.

Vs. 31. καὶ ὀμβρομόθυμοι Ἐριννύες | Ἐριννῦς Rhod.] at pessima negligentia notam alteram Rhod. hic rursus omisit in corrigendis exstantem p. 260. ὀλομένη τε κ. ο. ἐριννῦς. & sic saepe socors homo.

Vs 52, πάντες ἀτερπέες διεργόμενοι] Pavoni certe exempla ad manum hujus Generis novi, qui πάντῃ & διεργόμεναι legant.

Vs. 65. Χερσὶν ἀμοιβαδίῃς] Pav. *nota illud. si sanum est & pro eo non scripserit ipse* Q. ἀμοιβαίῃς „ Ignorantia ipsi primus emendandi canon. non inspexerat hic Scapulam, qui ex Oppian. L. IV. Κυν. 347. ἀμοιβαδίοισι κυπέλλοις habet. sed versamur in furtis.

Vs. 72. Μηδιόων *lege*] Scalig.

Vs 108. *versus mutilus una syllaba: scribe* ἀάσπετον] viderat quoque Sylb.

Vs. 125. Scal. ὄχ᾽ ἄρισ☉. Pav. πανάρισ☉. certe non vidit Scaligerana. mox vs. 152. ἐμοὶ Scalig. & Pav.

Vs. 173. μήσεῖο. *Rhod. voluit credo* μήσεται] Rhod. Editio habet in Corr. μήσε. sed Scal. Correxit μήσεται.

Vs. 267. *recte. nam* τεῦξαν δέ με *minus aptum foret*] quod damnat, est Sylburgii suspicio.

Vs. 283. *versus* μαχήσασθαι *sibi requirit*] Sylburg. μαχέσσασθαι.

Vs. 342. ἐπάξια πήματ᾽ ἀνέτλη] *Ald. & Bas.* ἐπάξια πήματ᾽ ὑπέτλη, *quod nescio cur mutatum a Rhod.*" Mirare stipitis praeposteram agendi rationem. promisit restiturum se quaecumque recte se haberent in Ald. hic a Rhod. hoc temere intrusum in contextu servat, veram lectionem inter suas quisquilias abscondens. debuisset enim veteri lectione in textum reposita, scripsisse : *Sic Ald. & Bas. quod nescio cur mutatum a Rhod.* in ἐπάξια πήματ᾽ ἀνέτλη. Sed homo ab ipsa infantia nugari adsuetus, nugas numquam omittet.

Vs. 367. πληϊάς] in Ald. πλειάς. hoc ex Rhod. emendatione certissima. sed cur homo aura levior hoc recepit, & centenas non minus certas non recepit: imo putidissimas Aldi lectiones iterum in contextum inserit, unde merito exulare jussae erant! sed haec modo digito indico: *alias plura* de talibus defectibus ex penuria judicii hominis ortis.

Vs. 375. *sententia imperfecta*] Scalig. Graece dixit ΑΕΙΠΕΙ ΣΤΙΧΟΣ. emendatio autem Pavonis non solo temeritatis vitio laborat. *haec alias* forte.

Vs. 516. εἶπα Pav.] Scal.

Vs. 522. ἄνδρεσσιν vel ἀνδρέσσιν] Graeculus illud barbarum ἀνδρέσσιν monstret. cur non ἀνθρώποις a Scal. sumsit. vel ab aliis ἀνδρέσι κ. alias ineptias hujus loci praetereo lubens.

L. VI. vs. 35. ἄσαι ἄρηα] *optandi modus pro subjungendi modo, ut versus melius sonaret: ἄσῃ Ἄρηα ingratius fuisset.*" ἄσῃ corrigentem refutat Scaligerum: quem tamen vs. 31. secutus est emendantem πολέμοιο.

Vs. 215. ἐπεὶ κρατερὸν φρονέοντε] Sic quoque Sylb.

Vs. 314. Μὴ πρὶν ἀποστρέψειν, πρὶν ἢ κλάμεν, ἢ ἀπολέσθαι. Sylb. & Pav. putaverunt πρὶν semper corripi, & ideo medium versum corruptum esse. sed saepe producitur. Od. O. 393. πρὶν ὥρη καταλέχθαι. sed ibi spiritus asper culpabitur. Theocr. XXV. 222.

Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.

Tyrtaeus apud Ursinum p. 218. Πρὶν ἀρετῆς πελάσαι τέρμασιν ἢ θανάτε.

Alicubi secundum Pavonem πρὶν facit versum ἀκέφαλον apud ipsum Quintum. locus non succurrit.

Vs. 317. Πυλυδάμαντος.] Sylburg. ante Pavonidem.

Vs. 345. Sylb. ἢ καὶ *forte rectius* ,, hinc Pavo, *scribe* οἴων *duabus syllabis.*

Vs. 378. ἐλαίης εὐκτεάτοιο] *divitis oleae.* εὐκτέατος est vox nihili. eam correxit Pavus. εὐκλεάνοιο. at olea εὐκλέανος an recte dicatur, vehementer dubito. Magnus Scaliger longe felicius & facilius, forte Misello non intellectus fuerit, si vel viderit, correxit εὐκεάτοιο. Od. E. vs. 60. Κέδρε τ' εὐκεάτοιο. Schol. εὐκατασκευάστε, εὐκλάστε, εὐσχίστε. Theocr. Id. 25. vs. 228. ἐρινεῦ εὐκεάτοιο.

Vs. 460. *Rhod.* Σμερδαλέη *non improbo. nam* Σμερδαλέοις *minus adpositum foret.*] scilicet ultimum volebat Sylburg.

Vs. 466. *vide Steph. in* Παρθένιος *& doctos Apollonii Interpretes ad vs.* 938. *Lib.* 2. *Argon.*] At Holsten.

ſten. ad Steph. cum libro & verſu habet locum Sch. Apollonii. nam ubi libri & capita adducuntur, furtum latet.

Vs. 467. καλίῤῥοον] barbarum vocabulum in καλλίῤῥοον mutare neſcivit.

Vs. 560. *Potes etiam* Ρ̄οῖζον ὁμῶς λᾶαν τε.] & ſic ſequeris Sylburg.

Vs. 608. Ὑσμίνης ὀλοῆς ἧς | ἡ *ita ter repetitum nota.*] centies ita optimi. Arat. Dioſ. vs. 270. 340. Oppian. II Κυν. 254.

Vs. 619. Sylburgio debetur indicium corrupti verſus. Scaliger emendavit ἀάσπετον. quod centies corruptum in Calabro & aliis.

VII. vs. 50. ἀλλὰ οἱ ἦθας] corrigit οὗ Pavus. male. nam ut J. Hartungus animadvertit οἱ Calaber utitur pro Genitivo οὗ. Cujus Viri notae neſcio an prae negligentia, an quodam faſtidio neglectae fuerint. certe ulla ne quidem mentio harum exſtat in Pavonina. proinde ſi quando quis novam editionem procuret Calabri, hae revocandae & Pavoninae omittendae, ut nugaces & inutiles: exceptis quatuor vel quinque locis. Sed hominis ineptias ſaepe recoctas circa hoc pronomen οἱ non hic tangam. Ride tamen obliviosum nugatorem, qui ad Hephaeſt. p. 149. ſcripſerit ſua manu. οἱ pro οὗ *millies apud terſiores.*

Vs. 67. Dausqu. imo Rhodomanni haec nota eſt. vertigine laboravit vel ebrius fuit haec ſcribens.

Vs. 72. per totam paginam ſubtiliter de Fato hic cornicatur noſter Critico-Theologaſter, admodum adpoſite ad mentem Poëtae & ad penſum ſuſceptum.

Vs. 305. Η ἐνι. Solet valde accurate Pavus omittere accentus & ſpiritus in principio verſuum: quod non culpo. ſcilicet ita aliquot centena in his delicta evitat. Sed vellem tamen huic Η & ſimilibus vocibus ſuum Ἰῶτα ſubſcriptum vel adſcriptum.

Vs. 382.

Vs. 382. *durius est* μέν☉ ἀρίδ.] reposuerit igitur Scaligeranum κλέ☉.

Vs. 409. Philostrati locum laudat Harduinus ad mox laudandum Plinii locum. sic Olearius Plinium laudat ad Philostratum, festinans Canis autem non animadvertit legi a viro docto ἵνα Πρωτεσιλάν.

Vs. 474. σφιν in meo libro quoque non sine nota mansit.

Vs. 547. ἀναῤῥόον] Rhod. & Pavo scribunt ἀνὰ ῥόον. Unum hoc specimen adponam, unde adpareat, quam nunquam bubalus hic Codd. inspexerit, qui tamen passim de compendiis in MSStis garrit. nam illud ἀναῤῥόον & similia longe vetustissimi Codd passim habent. Theocr. XXV. 10. sic Dionys. Perieg. 857 & 1122. ἀναῤῥόον. apud Calabr. X. 192. ἀναῤῥόον. & recte Juvenis Erud. L. C. Valkenaer in Miscell. Vol. VII. p. 150. ἀναῤῥώγας ex antiqua pronuntiandi & scribendi ratione natum animadvertit. Nemo haec mutarit, qui Manuscriptis operam impendit vel mediocrem.

Vs. 569. μὲν pro μέν☉ in textu reliquit, & Rhodomannianae notae demum memor factus fuit in Addendis, cum μέν☉ in libri alicujus margine emendatum invenisset. non dicam, quem librum.

Vs. 632. ἄντ' pro ἄντα *bic positum est: palam: aperte. Et haec vocula meo judicio minus adposita est boc loco. interpres aliter, sed pro lubitu suo*" Ideo Scalig. volebat αὖτ'. & quia Scaliger ita volebat, haec scripsit Pavo, ministerio spiritus alicujus familiaris usus.

L. VIII. vs. 72. *scribi enim potest.* Συνεφίας | ita censuit Sylburg.

Vs. 80. Cur ista Strabonis verba adscripsit, jam adscripta a Dausquejo? sed famelicus Criticaster mercedem augere talibus studet.

Vs. 82.

Vs. 82. Pavo. *an forte Calbis e regione Lindi a quibusdam dictus fuit Lindus?* „Sic quidem ſcripſit Ortelius in Theſauro. *Lindus eſt quoque fluvii nomen, qui Cariam terminat & Lyciam. Q. Calab. &. Calbis forte Ptolomaei.* Sed Geographiae quam ſit peritus, hic egregium ſpecimen edit. de quo *alias quaedam* forte.

Vs 98. diximus in Deliaca Diatribe repetitionibus vocum earundem ſcatereCalabrum & tamen Criticum inſulſum non ſolummodo paſſim obtundere lectores recenſione talium: verum adeo ſtultum eſſe, ut talia paſſim corrigere tentet. Ne fruſtra dixiſſe videar, en aliquot loca, ubi ſimilia occurrunt. IV. 38 248. 297. 399. 507. V. 498. 529. VI. 375. 427 VII. 236. 419. 435. VIII. 71. 323. 484. IX. 3. 220. 295. 317. 325. 491. 494 & paſſim XIV. 8. 31. 66. 327. 339. 341. 343. 485. & ducentis aliis locis.

Vs. 88. *ſcribi poteſt δάμνα*] & hoc viderat Sylb. ſi bene animadverti.

Vs. 259 *ἡμῖν. verſus requirit ἦμιν*] Sylburg. & talia moneri debent ſcilicet, non mutari! vide ineptulum rurſus vs. 265.

L. IX. vs. 4. *ſcribe, ut ne verſui ſyllaba deſit. ἕδοντο ῥ*] ita Sylburg

Vs. 39. Δή τότε 'Αργεῖοι *ſufficit, neque biatum metuo.*] neque metuebat Sylb.

Vs 77 πᾶσιν ῥ καὶ ἐκλάσθη κέαρ ἔνδον] *enallage ſatis inſolita & fere ſuſpecta, ubi πᾶσιν* pro magiſtro eſt. *maluerim ſane. πάντων.* „ ſic ſane malebat Scaliger.

Vs 159. Ald. male ἐναλίγκιος.

Vs 176. Φέρε *ſcribendum* Φέρειν vel Φέρων. *prius elegantius.*] non miror. nam poſterius Scaligeranum, prius Pavoninum.

Vs. 186 ἵππων ἑζόμενος. *nota Ellipſin.* pro ἐφ' ἵππων. *ſed forte legendum* ἵππῳ vel ἵππῳ. „ rurſus hic de-

debuisset scribere. *posterius elegantius.* nam prius Scaligeranum.

Vs. 210. Κάμανδρ☉ & Σκάμανδρ☉] *videbimus aliquando distinctius*, ait lippiens Catulus. Tu vide Vossium ad Catullum p. 247.

Vs. 227. in Add. rursus meminit notulae Rhod. cujus mentio fit in margine mei libri.

Vs. 260. omnino jam placet μῦθον removeri. τοῖον & οἷον & ποῖον. saepe sic apud Homerum absolute. Il B. 194 H. 455. N. 824. 510. vide Vannum p 388.

Vs. 275. *potuisset etiam ἀνέρας ἐσθλοὺς reponere atque bene.*] imo melius. & sic Sylburg. Observes autem, quando compilat Scaligerum vel Sylburgium Pavum uti voce *posse*.

Vs. 294. *scribe ἶσον ne versui fiat injuria*] Sylb.

Vs. 297. Τρώεσσι δ' θάρσ☉ βάλε. Rhod. Τρώεσσι θεράσ☉ βάλε. Pauw. *probo: nam* Τρωσὶν δ' θέρσ☉ βάλε. *minus exasciatum foret.*" 'Et certe non potuit non displicere utpote Scaligeranum. Nec tamen displicuit, quia Scaligerana vidit Pavo, quis enim hoc cogitare audeat! sed quadam ἀνλιπαθείᾳ quae ipsi contra Scaligeros, Salmasios, Casaubonos, Valesios, Heinsios & alios, quos vulgus eruditorum, non Pavus, principes in literis veneratur, innata est.

Vs. 420. κεῖναι γε] Sylb.

Vs. 498. πυκναί. *minus aptum est.*] ideo correxit Scaliger ῥικναί.

Vs. 503. *interpres vertit ac si scriptum esset ἀπ' ἄλλ*] improbat id homuncio lividus, quia Scaligeranum.

L. X. 30. *quanquam sic ἄλλα θηβρίωσιν etiam non peccaret*] Sylb.

Vs. 135. cur hic versionem non mutarit ex emendatione Rhodomanni, ipse optime noverit.

Vs. 144. *Plinium* V. c. 29.] habet ad hunc ipsum versum

versum Dausqu. & ille dixerat de eadem re, *vulnerat aures meas*; Pavo idem aliis verbis. *nimis argutum & Scholasticum est.*

Vs. 211. βέλος οὐχ ἅλιον φύγε χειρῶν. invitis Musis natus homo, ait: *inpropria locutio.* nam sagitta non emittitur manu, sed arcu & nervis. quid stultis talibus respondebis. Nam Virg. VI. 58.

Dardana qui Paridis direxi tela manumque
Corpus in Aeacidae.

vide Senec. Hercul. Fur. 118. & 1128. quin ineptus nondum legerat L. XI. 103. Ἄλτο θοῶς ἀπὸ χειρός. ibi se ipse refutat.

Vs. 213. *scribe ut versui bene sit*] ita in meo libro.

Vs. 268. *Quid* Ἐιδεῖο] hoc & mirabatur Scaliger, & ideo reponebat ὤιδε. id vicinius & adcommodatius & indicat furtivarum manuum contrectationem.

Vs 324. *versus requirit* εἰς] Sylb.

L. XI. vs. 31. χειρὸς] Sylb.

Vs 66. in metro quoque haesit Sylb.

Vs. 83. emendatio ex versione adumbrata.

Vs 284. Δὴ τότε 'A.] Sylb.

Vs. 346. *versus requirit* Ἀχιλλῆος] sic liber meus. sed stolidi est, talia non in ipso textu emendare. & mox

Vs. 353. *scribe* Ὀδυσεύς τε. Sylb.

Vs 456. Εἷρπεν ἄνω. ὃ δ' αἶψα διηερίην φέρεν οἶμον.] *sursum reptat. eumque sine mora iter aerium effert.*] eleganter admodum Poëta scalas vocat ἀερίην οἶμον. *aëriam semitam.* nam scala est semita, sed aëria. unde in Anthol. L. IV. C. 8. p. 311. ipsa Κλίμαξ vocatur ἠερίη.

Εἰ πόθος ὑψηλῆς καπνηλοῦ ἐπιμήνεαι πύργης
Ἀμμάτων ἠερίην κλίμακα μηκύμενος.

Nec

Nec minus eleganter magni spiritus Poëta Papinius X Theb. 831.

> *Ardua mox torvo metitur culmina visu,*
> *Innumerosque gradus, gemina latus arbore clusus,*
> Aerium *sibi portat* iter.

ubi Schol. adducit Pomponium in Armorum Judicio, qui dixerat, *tum prae se portant* adscendilem semitam, *quam scalam vocant.*

Audi jam Pavonem. *Ac si volasset, non per scalam ascendisset. inepta hominis Scholastici* ἔννοια. „ At Poëtices Lector callens & amans, taliane in pingui hoc de Schola vervece amplius patienter feremus? non feremus. Poenas dignas dedit & dabit profanus sacrorum Poëticorum contemtor; cui hic stolide non nisi de volucribus dici posse ἠερίην οἶμον visa fuit: quia sic a Scapula hauserat, qui ait ἠερίη *per aërem gradiens, seu potius volans.* at priorem interpretationis partem sequi debuerat. quod si ἠέριος nihil aliud notat, quam quod ad volucres facit, nova rursus miracula designabit Pavo: & videbimus brevi *montes & arbores* volantes. Sic ex. gr. in Epigr. apud Holstenium in Γεράνεια. ἠερίη Γεράνεια. erit *mons* Geranea per *aërem volans* in Megarensi agro. Atqui omnia quae in aërem surgunt, quae per aërem quovis modo feruntur ἠέρια. δινέρια, *aëria* dicuntur. Oppian. I Cyn. 66. eleganter

> Οἵ τε δινηέρην δόνακες πατέουσιν ἀταρπόν.

> *Quae aëriam arundines calcant viam.*

Vide Erud. Arnald. in Lect. Graecis. p. 185. & Virum doctiss. in Miscell. Vol. II. p. 203. Sapit nempe Pavo,

Pavo, ut fungi Grammaticorum, ſub nomine Servii, qui apud Virgilium Ecl. I. 58.

Nec gemere aëriā *ceſſabit turtur ab ulmo*,

hanc vocem non ſine diſpendio verſus retulerunt ad *Turtur*. imo *ulmus* & omnes altae arbores ſic dicuntur. vide optimum interpretem Cerdam. Sed talia jam non agimus.

L. XII. hic cum ſequentibus duobus libris ſeparatim editi poſt *Opus Aureum* M. Neandri. ibi quaedam aliter leguntur. homo illud rurſus ignoravit. ſic ſtatim vs. primo recte editum τείχεα, ubi nunc inſulſe τεῖχος in omnibus obtinet.

Vs. 88. *εὔκλιτον vel ἀλαπάξαι*] utrumque Scaligero debetur.

Vs. 173. *πάντα ἄϋσαν*.] Sylb.

Vs. 184. δ' Scalig. quoque delet.

Vs. 253. *potes etiam νῦν γάρ τοι*] nota bene τὸ *potes*. eſt Sylburgii.

Vs 278. *verſus requirit χέρας*] Sylb.

Vs. 328. *Ζηνὸς μεγάλου*.] Sylb.

Vs. 393. *verſus laborat. ſcribe.*] ut Pavo; Sylb.

Vs. 451. Scalig. hic quoque haeſit.

L. XIII. vs. 191. *lege σ'; ὅτις. pueri ſciunt.*] ſcivit quoque Scaliger.

Vs. 243. θέρευς εὐελπέος ὥρῃ. *ſcribendum forte εὐθαλπέος*] ſcilicet Scaligero diffidebat ſic corrigenti.

Vs. 255. καὶ οἱ.] *mallem καὶ οὐ* [vult οὐ] *quia οἱ παῖδ. ſequitur.* „ mirum. in Cod. quo utor; οἱ utroque loco notatum.

Vs. 260. *verſus deſiderat εὐγλαγέων*] hoc Sylb.

Vs. 273. *notiſſimus eſt verſus.*] ſcilicet a Steph. in hanc rem laudatus.

Vs. 278. ἐν ἡμετέροις. *Ellypſin nota.*] jam notaverat Boſius.

Vs. 317. si ita Dausquejus, cur sibi vindicat.

Vs. 325. vide Salmas. ad Inscriptt. p. 104.

Vs. 334. ἰφθιμένοιο [ἰφθίμοιο] subduxit versioni, ubi *fortis*, homo trium literarum.

Vs. 392. Odyss. ψ. 231. *scribendum* ὑφ' ἵμερον ὦρσε.] e feris studiorum est, Pavus: dudum sic emendatum & editum a Barnesio & aliis. & sic centenas passim animadversiunculas jam aliis obiter occupatas inveneris: quas praetereo lubens.

Vs. 440. *scribe ob versum* σφιν] Sylb. σφίσιν.

Vs. 490. ὑπὲρ πόρδς ἐξανέμων] Pav. ὑπαὶ. ἐξ ἀνέμων. Sylb. ὑπαὶ. & liber ἐξ ἀνέμων.

Vs. 514. *non convenit* ἧ] hoc vidit Scal.

Vs. 553. de turpi furto in hoc versu vide p. 93. Vanni.

L. XIV. vs. 2. *adposite Plutarchus de Primo Frigido.*,, Ne credas Plutarchum legisse. locus adducitur ab H. Stephano in voce Χάος. T. IV. p. 336.

Vs. 159. ut Pavo post Sylb. ἡ pro ἠέ.

Vs. 343. *versus male habet.*] hoc vidit Sylb. & eodem modo correxit.

Vs. 467. *erunt qui inter* αἰὲν & 'Ελθέμεναι *versum intercidisse existimabunt: & horum sententia vera esse potest.*] & sic ego vatem agere possim: ubi Scaligeri librum inspexerim. qui hic ΑΕΙΝΕΙ adposuit. Nota τὸ *potest.*

Sed latrocinia haec in Calabro sane non sunt pauca. fateor quaedam leviora. sed omnis Critica opera Calabro inpensa est profecto satis levis. Fur surripit, quod potest, & in parvo etiam noxam contrahit.

Coronidis loco, en audaciae specimen & inscitiae, versu hujus libri 457. Poëta ait:

Οἷοι ὅτι στεροπῇσιν ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ.

ad haec noster. *Imo* βροντῇσιν. *nam tonitru, non fulgure*

re infremit αὲρ. „stultum hoc, ut nihil supra. passim fulmini & fulguri Epitheta adduntur, quae sonum indicant. Dic, Pave, τερπικέραυνος estne fulmen, an tonitru? fulmen. At Oppian. L. II. Hal. 611. meminit περισπὼς δυσηχέος. Noster ipse L. I. 675.

Σμερδαλέῳ ἀπάλαιστος ἀνικνυμένων κεραυνῷ.

Pindar. Pyth. VI. 24. Βαρυοπὰν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν. sic certe Schol. legit. Virg. VIII. Aen. 524.

— vibratus ab aethere fulgur
Cum sonitu venit.

& Lucianus in tibi cognomine libello, in Timone ajo, p 32. ἐρισμάραγος ἀστεροπή. I nunc, insulse Philosophaster, & nega fulguri βρόμον. Talia innumera habet. atqui haec non tango. Sed ecce adhuc parvulam rapinam Pavonidae vs. 485. *βία. Rhod. βίη. Pauw. βίη in casu recto etiam non peccaret.*" Sic Sylburgius ille, quem, cum tot ei lectiones sublegit, non semel nominare quidem dignatus est. Scaligerum vidisse negabit: ut jam negavit apud non neminem. Novi equidem circumferri mutila illa Scaligeri adnotamenta: sed novi quoque integra apud me esse. quorum apographon potuit vidisse. & vidisse cui ex allegatis non fiat verosimile! sciat Pavo, valde ejus fidem vacillare jam apud omnes: adeo autem suspectam esse mihi, ut in similibus ne jurato quidem crediderim amplius. Haec ad Quintum sufficiunto.

EX ARISTAENETO.

Rursus solis latrociniis inpudentissimis investigandis hic locus destinatus est. nec enim de negligentia & inscitia, qua in tota opella usus, jam agemus. fiet hoc forte suo tempore & loco.

Ut autem statim illam suspicionem, quam propo-

fui p. 431. Vanni; tibi longe probabilissimam reddam; scias, Lector, penes me esse Aristaeneti Editionem illam QUARTAM, in quam Jacobus Tollius nonnullas emendationes, plurimas autem adnotationes contulit: in quibus loca quoque a viris eruditis, Salmasio, Rutgersio, Cantero, Barthio emendata. jam *omnia* haec loca Pavus, ne uno excepto, in sua editione exhibuit. ex hisce autem adnotamentis illum haec hausisse, non ex propria observatione, cur credam, argumenta accipe.

Mirum mihi statim accidit, has emendationes virorum eruditorum suggeri a Pavone, cum alioquin soleat tales vel ignorare vel negligere, vel sibi vindicare. vidimus enim modo in Calabro ex viginti, & pluribus locis, quae Canterus & Casaubonus emendarunt, in libris obviis, eum ne unum quidem scivisse. Unde igitur jam pluribus in locis Canterianas correctiones adponit? an demum scripta Critici doctissimi cognoscere coepit, cum edendo Aristaeneto se accingeret! nonne aeque Rhodomanni emendationibus suppingere hic illic potuisset: *sic plane Canterus*: quemadmodum Mercerianis fecit? Sed quod plurimum hanc suspicionem confirmat, *alia* loca ab iisdem doctis viris emendata, ignoravit: illa sola, *praecise*, ut loquar cum Pavone, in medium adferens, quae in meo libro leguntur. ex. gr. ex Barthii Adversariis loca quatuor vel quinque tangit. atqui in ipso isto & aliis Barthii commentariis alia loca Aristaeneti emendantur, quae non laudat. Ex. gr. in ipsa prima Epistola Barthius ad VI. Statii Thebaidos vs. 335. locum καὶ τ παρειῶν ἐρυθρότερα emendare conatur. idem accidit in Salmasianis. duo vel tria, credo, loca Salmasii adponit, quae in libro meo leguntur: at alia negligit. sic in ipsa prima Epistola Salmasius in Plinianis p 135 A. Merceri correctionem αἱ γλῆναι λευκότατοι confirmat & locum explicat.

Sed

Sed quod suspicionem extra dubium ponit, & quo ipse se prodit, p 283. in ipso libelli fine ait: *Haec Barthiana monere neglexeram suis locis* (in Epistola prima, in qua locum emendat Barthius L. 45. 6.) *& hic notare malui, quam vel plane omittere, vel tanquam addenda ad calcem libelli ponere.* „ Scilicet operae jam absolverant aliquot L. II. Epistolas, antequam meum librum vel excerpta ejus accepisset. nam cur alioquin L. II. Ep. 7. demum Barthii mentio facta fuit, cum in prima Epistola ille idem duo loca emendet vel explicet? Denique qui tot alia ejus furta passim indicata, & praecipue hoc capite, in memoriam revocet: & qui mox certissima latrocinia in Aristaeneto ipso admissa a me recensita viderit, de impudenti furto non dubitabit.

Ab ovo incipiemus. Quae habet in Praefatione de Aristaeneto, pleniora tamen, eadem legas apud Fabricium in Biblioth. T. I. p. 432. Pannus autem ille ex Epistola Libaniana nihil facit ad probandum, quo minus Aristaenetus Libanii amicus sit auctor Epistolarum. imo valde probabile, ut idem sit, ex Epistola Libanii MCCXXXIX. ἡ λέξις τῶν ἐπιστολῶν ἔπειθεν ἡμᾶς, ὡς συνεῖ τῷ Πλάτωνι. *lectio Epistolarum tuarum* (Aristaeneti) *nobis persuadet, te versari in Platone.* Jam in Epistolis hisce continua Platonis imitatio. Epist. MVII. φιλοσοφεῖν εἰδὼς δίχα φιλοσοφεῖν εἰδότων ubi mox plura de λόγοις Aristaeneti. & de studio Epistolico Aristaeneti rursus Epistola DCCCCLXXI. νῦν δὲ κτῆμα γεγονὼς τῆς μεγίστης πόλεως, ἐπαινῶ δι' ἐπιστολῶν τὸ παραμυθούμενον. Porro multa testimonia exstant in iis Epistolis, unde aversum satis a muneribus publicis fuisse Aristaenetum colligas: quamvis contraria blateret Pavo. Epistola CCCCLXXVIII. de Aristaeneto scribit, *vereor autem, ne dictis, quam factis praestantior tibi videatur.* καὶ δέδοικα μὴ δόξῃ λέγειν μᾶλλον ἢ πράττειν ἀμείνων εἶναι. Sed totam hanc rem judicio arbitrioque doctissimi Joann. Christophori Wolfii relinquo: cujus Libanium brevi eruditus orbis

 bis

bis accipiet. Quod porro addit. *a Grammatico vel Sophista aliquo conscriptas videri.* & hanc sententiam furatus est. vide Salmasium ad Vopisci Carinum. C. 9. p. 481. Idem C. Barthius docuit L. LV. C. 8. p. 2601. Adverf. & ad Aeneam Gazaeum p. 86. *locutiones Ethicae & subamatoriae, qualibus scatent Epistolae, quae Aristaeneto inscribuntur, utique autem* Sophistae *sunt celebrioris* &c. in primisque consule J. A. Fabricii Decada Decadum plagiariorum, quorum in cohorte insignis Pavonidae debetur locus, in *Aristaeneto.* Dubitat quoque doctissimus Hemsterhusius ad Luciani Dialogos p. 49. an verum sit nomen *Aristaenetus.* Miror autem J. Bourdelotium ad Luciani Amores T. I. p. 873. statuentem ejus opusculi esse auctorem nostrum *Aristaenetum.* sane multae eaedem locutiones occurrunt. Sed hac ratione multorum dialogorum idem Aristaenetus fuerit auctor. Quae de voce Ἀριςαινέτης habet Noster, sunt Pavonina, id est stulta. Quae sequuntur in hac Praefatione omnia sunt mendacissima usque ad finem. paucis id porro evincere libet.

Nam dicit se *dare editionem ex extrema Merceri.* At id MENTITUR. multa loca dedit ex QUARTA illa. vide p. 430. Vanni. ex. gr.

P. 14. habet μελωδεῖς. ut in tertia & quarta. at vero p. 24. habet Μελῳδῶν. cum *quarta.*

P. 240. ἐπειλημμένῳ. in sola *quarta* sic. In reliquis ἐπειλημένῳ.

P. 266. καζὰ δυλῶσαι edidit. id sola *quarta* habet. plura hujus generis supra p. 431. inter quae tamen male retulimus forte ἀνεπιρῶς. nam id ex *Emendandis* potuit habere. quae tamen exceptio in ceteris locum non habet. Dices, qui ausus fuit impudens fur ita Editionem hanc compilare, & nullam unquam mentionem ejus facere! ego sane nescio. dices quoque, qui haec audet, cur non in Anacreonte, in Calabro, in

Ar

Ariſtaeneto omnia aliorum abſtulit? qui aliquando meliora neglexit, quam abſtulit? id quoque neſcio. videmus tamen quotidie fures prae trepida feſtinatione aerea & ſtannea convaſare, dum aurea & argentea, quamvis in promtu, externati negligant. ſimilia acciderint forte Pavoni.

At p. 243. ineptus homo modo per quam ridiculo & tertiam & quartam deſeruit, ut ſaepe. nam cum recte in tertia & quarta legatur. πρὶν τι σκαιότερον ὑπομεῖναι, idemque jam in marginibus duarum priorum obtinuerit, ille ſane admirabili conſilio lectionem propudioſiſſimam Sambucianam revocavit περιλισκιότερον. vidiſtine umquam aliquid rancidius & magis in bonam Mentem peccans facinus! eodem modo in Calabro L. V. 189. IX. 356. pro ἀμφιμέμηλε, ἀμφικάμηλε. pro ἐπλευ ἔλε, ἐπήνελε retinuit. Sane ſi quis quartana laboret, modo hunc verſiculum ter pronuntiet

Περιπισκεότερον, καὶ ἐπήνελε καὶ ἀμφικάμηλε,

piſce ſanior ſtatim erit: & poterit *Abratadabra* veterum Agyrtarum flocci facere. Pergit;

„*Correctiones faciliores, quas margini adſcripſerat Mercerus, nos ipſi contextui ſubjecimus omnes.*"

& hoc MENTITUR: nam inter alia L. I. Ep. X. p. 72. barbare edidit εἰς τὸ κοῖλον pro εἰς τὸ κοῖλον, quod recte Margo Merceri. hoc aperte monitum oportebat, non ſolum in Platonis loco deliteſcere. & L. I. Ep. XVII. p. 116. ὡς ἐπήβολος, ὡς ἐπὶ τύχης. quis haec capiat? at margo Merceri in omnibus recte ὡς ἐπιτυχής. quod pro ſua negligentia omiſit. forte, quod obiter dico, vir quidam doctus non erravit, qui hoc gloſſema habet τοῦ ἐπήβολος. & p. 122. Epiſt. XVIII. omittit haec verba Merceri. *mox ſcribe* μετάθεις. L. II. Ep. XVI. p. 256. edidit in contextu ὑπερεγγανῶσα: quod in nullo eſt quinque contextuum: qui habent ὑπερεγγανῶντος. At

margines Merceri habent illud ὑπεραγαπῶσα. Cerebellum instar molae rotatum hoc loco ei fuerit, necesse est: nam pejus aliud committit. fingit enim notam Merceri, quam numquam V. D. scripsit vel scribere potuit. Nam cum ὑπεραγαπῶσα sit vera lectio: & adhuc in margine modo conspecta: Pavus p. 258. notae Mercerianae adsuit hanc laciniam. ΥΠΕΡΑΓΑΠΩΣΑ *legebatur hic male.* MERCER. Scilicet jam tum furor hominem incessere coeperat, quo correptus Praefationem Aristaeneticam mox evomiturus erat.

En aliud facinus. Mercerus hic illic adscripserat literas φρ. in locis nempe suspectis, nec ad liquidum perductis. illam notam cum damno lectoris omisit ubique Pavo: scilicet ignoravit quid significaret, nempe φραστέον. *cogitandum. deliberandum.* vide ex. gr. p. 284. Ep. XXI. L. II. ubi legitur. εἴθε τοίνυν ἐμὸν γάμον σὺ μὲν τὰυτην ἐκ τῆς φύσεως ἔχοις τὴν νίκην. ubi, Merceriana φρ. nam sane est locus corruptus, & legendus sic. εἴθε τοίνυν, ἐμὸν γάμον, σὺ μὲν ταύτην ἐκ τῆς ΚΡΙΣΕΩΣ ἔχοις τὴν νίκην. perlege Epistolam & non dubitabis.

Addit „*collata ubique Sambuci Editione prima.* „ at & hoc impudenter MENTITUR. Statim

L. I. 1. p. 4. habet Sambuc. μελάνταται. ubi jam obtinet μελάνταται κόμαι. *Atqui te oportebat scire, O Archipaedagoge, Pave, Atticum hoc vel maxime esse,* ut te verbis compellem, quibus placidissimus & pacificus ille Clericus tuus Bentlejum salutat in Praefatione ante Menandrea tua p. 46. vide Thucyd. *III.* 101. a Clerico laudatum. Miscell. Observ. III. 151.

L. I. 1. p. 6. ἐνδεδυμένη μὲν εὐπρεπεστάτη ἐστί. deest in aliis ἐστί. in eo vera lectio latet ΕΣΤΙΝ. Nam ἐστί & ἐστι in Codicibus saepe eodem modo fere scribuntur. ignoravit quoque Barthium ad VI Thebaid. 573. haec illustrare. vide quoque Ep. I. 3. ἀπρεπέστατος.

P. 6. Ut hoc obiter observem, οἱ μασοὶ τὴν ἐμπεχόνην ἐξωθεῖ βιαίως. e poëta sumtum videtur: namque si

ὠθεῖ

αὐϑεῖ scribas, hexameter exibit. qualia tamen prosaicis inscils excidunt: qualiaque in ipsis Sacris literis occurrere ostendit multis Rev. *Joh. Just. von Einem ad Scripta* & *de Erroribus J. Clerici. Magdeburgi, Literis Siegelerianis.* 1735.

L. I. VI. p. 44. Ἔρως ηὐξάνετο τῇ μελλήσει, καὶ ὡς φυτὸν ἐν τῇ γῇ, οὕτως ἔνδον τῆς ἐμῆς ὑπεφύετο ψυχῆς. Quis non irascatur pigerrimo Burdoni, qui hic ex Sambuciana & prima Merceri neglexit reponere ΥΠΕΡΕΦΥΕΤΟ? *mirum in modum accrescebat.* scilicet secunda & tertia una cum quarta hic ὑπεφύετο. praetexat hanc lectionem esse praestantiorem Sambuciana. nihil refert. non condonandae socordiae est, de talibus Lectorem non admonere.

L. I. 7. p. 48. πρὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Sambucus πρὸς τοῦ ΣΟΥ π. recte. & sic Mercer.

L. I 10 p. 72. τὸ Μίδου χρυσὸν] at Samb. & duae priores Merceri. Μίδα. saltem hoc monitum oportebat.

L. I. 12. p. 84. ἐπαινῶν. Samb. ἐπαινῶν ἀλλ' quod ne commemorat quidem, nedum ut recipiat, ablegato Merceri ἐπαινῶν; quod nullius auctoritatis hic est. Mercerus codicem nullum consuluit.

L. I. 13. p. 84. πᾶσαι τέχναι. hic ordo mere Pavoninus. in Sambuc. & omnibus τέχναι πᾶσαι.

Ibid. p. 90 καὶ σφυγμόν. Sambuc. καὶ ΤΟΝ σφυγμόν. ea sola sic recte habet.

Ibid. p. 92. ἐπηγγελμένον. Sambuc. ὑπηγγελμένον. hoc monendum fuerat. probum enim esse potest.

L. I. 15. p. 106. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὕδωρ ἀεὶ χαρᾶς ἀντὶ τοῦ ποδὸς. Hic, nescio quomodo, ex ignorata formula elegantissima & obvia neglexit restituere ex Sambuco ἔστι [ν] Δ' ἘΣΤΙΝ ΟΤΕ καὶ. *interdum etiam.* imo sic & prima & secunda Merceri habent. vide Adamant. φυσιογν. II. 16. & 19. Epicteti Enchir. C. 35. p. 282. Thucyd. II. 94. Xenoph. p. 139. & quis non ita locutus?

L. I. 16. p. 110. ποθεῖν μᾶλλον] Samb. sola ποθεῖν ΚΑΙ μᾶλλον. Cur & hoc non sua sede repositum vel saltem animadversum.

Ibid. p. 112. ἵνα μὴ ["Ερως] ταῖς ἀλγηδόσιν αὐτῆς ἀμαυρώσαιτο κάλλος] Sambuc. ἀμαυρώσειτο. Mercer. prima ἀμαυρώτο. Mulio rursus nihil sensit hic: legendum enim ἀμαυρώσῃς τὸ κάλλος vel ἀμαυρωθῇ τὸ κάλλος vel ἀμαυρώσαις.

L. I. 18. p. 122. εὖ μεταθεὶς καὶ ἰχνεύων] Sambuc. addit voculam τε post μεταθεὶς & Merceri prima & secunda & tertia: imo & quarta. quae omnes quinque quoque habent εὐμεταθεὶς. dicat jam an hic ultimam Merceri secutus sit: dicat jam an Sambuci lectionem reposuerit. neutrum fecit. unde & qua fronte igitur novam hanc lectionem in ipsum contextum intrusit? dicam. nulla fronte hoc fecit, & cum turpiter notam Mercerianam ad vocem Λάκιναι parte mutilasset [*mox scribe* μεταθεὶς] Merceri suspicionem in contextum recepit. cur autem hoc fecerit, rationem bellua a me non rogabitur. Sed in libro meo sic correctum quoque. Male. alias plura.

L. I. 18. p. 126. pro θεωρήσαιμεν Sambuc. θεωρήσαι μεν. 1 & 2 Mercer. θεωρῆσαι μὲν.

L. I. 19. p. 130. εἶτα πλάνης | εἶτα ΚΑΙ πλάνης. Sambuc. sola.

Ibid. p. 132. facile fero non adnotatum in Sambuciana esse Εὐτυχίδην. nam tales errores ne marginem quidem onerare debent. at minime aequo animo ferret Lector, mox ab ipso editum contra fidem omnium editionum εἴργυσα διαφόρως, ὡς εὐπρεπὲς, cum scribendum sit εἴργυσα διαφόρως ΑΣ ΧΙΟΝ, ὡς εὐπρεπές. Quid ad haec aptior asinis agendis, quam libris corrigendis dicet Caudex?

L. I. 20. p. 138. Cur in Inscriptione non adnotavit in Sambuc. addi ἐμβεβλημένα ΜΟΙΧΟΥ?

L. I. 24. p. 156. in Sambuciana περὶ χήματι. non περιχήματι.

Ibid. p. 158. ἄκομψον ποθεῖ] Sambuc. ά. ΤΟΙΟΝ ΔΕ ποθεῖ. Merc. 1. 2. 3. 4. fecit hic igitur quod toties in Hephaestione. nec beneficio notularum in calce adpositarum in operas culpam conjicere potuit. Atqui abortum effuluro relegendae opellae tempus defuit.

L. I. 25. p. 160. εὐθετήσασα.] Sambuc. εὐθετίσασα. Merc. 1. 2. 3. at illa mysteriosa Quarta Pavoninam habet lectionem: non aeque probam. vide Hesych. & Foessii Lexicon Hippocrateum & Hesiod. Θ. 541.

L. I. 26. p. 166. καὶ σὲ πετάλη] Editio Sambuci καὶ σὲ ὦ πετάλη. PAUW. dicat homo, cur voculam ὦ non in textum recepit? ne scilicet mutaret contextum tertiae Editionis Mercerianae, quam tam religiose, ut vidimus, servavit? Ὦ ἄλογον ἑρπετόν.

L. I. 28. p. 186. ἱκετεύσῃς] ἱκετεύσεις Samb. Merc. 1. rogatum autem velim, qua auctoritate Τιμόκρατες ex margine in contextum receperit. Chamaeleonte saepius colores mutat Criticaster.

L. II. 7. p. 224. ἐγγὺς μὲν σώματος] Sambuc. ἐ. μ. ΤΟΥ σώματος. Merc. 1. 2. sed tertia non habet: nec quarta. insulsa autem hic est Pavonis emendatio: quam tamen debet L. II. Ep. XIX. p. 274. nihil ibi, nihil hic intelligens.

L. II. 10. p. 236. ἵνα τυχὸν ἔνδον ἐρῶντα θεραπεύῃ. quae scabrities? At Sambucus bene. ἵνα τυχὸν ΤΟΝ ἔνδον ἐρῶντα θεραπεύῃ. & sic quoque Merceriana prima.

L. II. 14. p. 250. ὅθεν φίλταται Sambuc. ὅθεν Ὦ φ. Mercer. 1. ceterae carent male.

L. II. 15. p. 254. ἐξαποστέλλω. Samb. & Merc. 1. pro ἐξαποστελῶ.

L. II. 18. p. 268. φενακίσαντες. quarta excepta omnes φεναχίσαντες. qui tot ineptias retinuit, & has poterat.

terat. Jam exſpectetis ab hoc inertiſſimo homine aliquid elaborati & accurati, qui ne quidem tam parvum libellum committere cum una alterave editione potuerit! quid ille in Homeris, Tragicis, Comicis Athenaeis, Pollucibus non reliqui alterius induſtriae faceret! & haec modo in ſpecimen. nam rapinis ejus hoc caput dedicatum. Quae porro in hac Praefatione ſequuntur, aeque mendacia eſſe in capite primo & ſecundo Vanni abunde oſtendimus. nec hic illam ſentinam movebimus. enumerabimus ergo plagia Pavonina.

P. 19. δαπίδες] vir doctus in margine libri, quo utor. δαπίδων. ille liber proſtitit: &, ut conjicio, Ultrajecti.

P. 20. ὤρεγε] ita recte pro ὤγετε tertiae Mercerianae. ſed an ὤγετε magis barbarum quam περιτλισκειότερον, Pave? Cur illud repoſuiſti: hoc expuliſti? videantur *Notae Salmaſii, Munkeri & Schurzfleiſchii in Ariſtaenetum in Actis Literariis* Vitembergae editis MDCCXIV. p. 105. quas aeque novit ignorantiſſimus Pavo, quam libros Sinenſium.

P. 30. *ſcribe* καταλείψοιτο] ſic ſcripſit ultro Tollius.

P. 32. ὑπαιθάνη] at Merceri tertia bene ὑπαιθάνη. quarta praeluxit tenebricoſo magiſtro.

P. 32. οἷον ἅπαξ ἰδόντα] Ed. Samb. ὅ. γοῦν ἅ. ἰ. Pauw. at, homo inconſultiſſime, hoc in textum recipiendum erat.

P. 34. εἰ θέλοι. *an velit. perperam Mercerus* ſi vis. PAUW. Mea margo. *wil het gelukken*. Pavianum non capio. nam εἰ θέλοι. *ſi fors velit* ſignificat.

P. 41. θεός τις εὐμενὴς εἰς κοινὴν σωτηρίαν φιλανθρώπως ἀπέσταλκε ταύτην, καὶ ἀμφοτέρους ἀπέσωσεν εἰσδεξαμένους.] MERC. ἢ ἀμφοτέρους. PAUW. *neſcio quare. nam* εἰσδεξαμένους *eſt pro articulo, & ſententiam efficit plenam.*

nam. „Nescio an mirifica hac doctrina obloqui voluerit Celeb. C. A. Dukero, qui ad Thucyd. L. VIII. 73. haec habet. „ *Ubi sine caussa Mercerum puto emendare ἢ ἀμφοτέρως. nam ἢ interdum vim participii vel pronominis relativi habet.*"

P. 44. ἐπὶ προσήκοντι *legendum*] sic jubet mea margo.

P. 49. *Particula* Δὲ *post* ἀνθηροτέρα *omnino requiritur.*] ante centum annos ita in margine libri mei.

P. 50. *scribe potius.* Καὶ γέγονε τὸ πρόσωπον θυμουμένῃ καλλίον.] θυμουμένῃ *quarta* editio. video praeterea marginem Mercerianae primae habere θυμουμένης. quod quoque sic ferri posset. o admirabilis gnavissimi Critici diligentia. in Sambuciana quoque θυμουμένῃ emendatum.

P. 52. ᾄσμασιν ἐρωτικοῖς] ita plagiarius edidit ex *quarta*. reliquae omnes ᾄσμασι. Mercerus suum φς. adposuerat.

P. 58. φιλοτίμοις Britannus in Miscell. Vol. I. p. 392. φιλοτίμως *corrigit.* & sic Douza traditur correxisse in ima pagina. Scilicet haec homo ignorare potuit vel debuit, qui omnem irarum caussam primo ex ipsis istis Miscellaneis hausit! Mox p. 60. ibidem recte corrigitur ὀφθαλμοὶ, φαιδροὶ μὲν ὡς καλῶ. φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος. egregie consulit Lectori, qui talia negligit, ex ira & odio vel pigra ignorantia!

P. 61. οἷον ἂν τεθέαμαι] *decentius & emaculatius* (nutricula loquitur) *esset*, οἷον ἂν τεθέασαι πρότερον. ita in Miscellaneis p. 393. o inpudens fur!

P. 62. συνεβάλετό σοι ὁ γάμος] Maussacus Dissertat. Critica ad Harpocrat. pag. 400. tangit hunc locum. hoc ignoravit Pavo. quippe margo mea non habebat.

P. 62. τίνος ἂν ἢ δεῖλαιον] Margo mea quoque corruptum indicat & emendat.

P. 63.

P. 63. ἡ πτελέαις] *ulmis. interpret non bene pinus.* PAUW. in meo libro Notae inter versus *ulmis*, reminiscatur *simiae* fonte in Phile πιθηκόμορφος ἀνήρ.

P. 64 ἐπονομάζει] sic sola quarta. & sic in Sambuciana emendatum pro ἐπωνομάζει. vide p. 430. nostrae Κιναχύρας.

P. 65. μενεῖ ἢ τὸ. *lege μένη.*] sic margo.

P. 66. μαθήσομαι | μαθήσωμαι. *quis dubitat?* PAUW. valde dubito. nam sensui contrarium.

Ibid ἀπαλλάττων] vide Miscell. p. 394. ubi Britannus doctus Mercerum reprehendit. ille autem *redimens* vertit. quomodo & mihi tum visum fuit: sed nunc malim ἀνταλλάττων legere eo sensu. Sed plagia investigamus. μόνος quoque volebat Britannus.

P. 68. νυμφαγωγίας] haec vera lectio. Sed tamen omnes habent νυμφαγωνίας. Euripo inconstantior est homo.

P. 72. τῶ χρυσῷ] de animo pusillo Pavonis hic meam distinctionem tacite sibi vindicantis egimus p. 442. Vanni.

P. 80. ἑταίρας & ἑτέρας. millies locum mutant. quis non in contextum veram lectionem receperit? videatur Rev. J. Albertius ad N. T. p. 452. Vannus p. 495. Quis etiam hic non receperit ἀπλέτησ pro ἀπαλότης. Saepe autem & hae voces mutantur vide Meursium ad Procopium in Παραλειπόμενα. p. 343. sed non Criticum judicium, verum recuperatorium agimus.

P. 82. *Recte etiam scribas.* καὶ τὸ ἆσθμα ἡδὺ. ἡ μᾶλλον ἡ ῥόδων.] margo libri mei ergo bene.

Τὰ ἢ παντελῶς] τὸ ἢ π. prius Tollius: eum secutus Pavo.

P. 84. διαλιπὼν] Pavo ἢ praeponit. Vir doctus in libro meo hic quoque haesit. & idem mox quoque praetulit ἀσπάσιοι. In notis Merceri antea Iliad. Δ.

ha-

habebatur pro Odyff. ψ. 296. haufit ex QUARTA editione: vide Schurzfl. p. 109. nam Pavonina diligentia in his alioquin non occupatur.

P. 94. τὸ αἰκώμενον] *forte fcribendum* τὸ αἰτούμενον." Tollii manes confenfu Pavonino gaudere reor.

P. 96. δύο κακῶν | δύο τῶν κακῶν. Pavo. & Tollius τῶν interpofuit.

P. 98. λιπαρὰν ἄερα] vertendum duxit *obefam*. liber meus *pinguem*. Mirum Pavonem femper verfionis effe curiofum, quando & meus liber aliquid corrigit, at alioquin omnia fere in verfione negligit.

P. 99. *Nam fine dubio fcribendum* Κρωβύλου ζεῦγος, ἀστεϊζόμενοι πολλάκις ἐπιφανοῦσιν ἡμᾶς." Scis cur dicat, *fine dubio fic fcribendum effe*. quia Tollius *dubitabat* utrum ἀστεϊζόμενοι, an τὸ ἀστεϊζόμενον effet fcribendum. fine me Oedipo haec nemo intellexerit.

P. 101. ait, pro παραξορῦσιν *in aliis Apoftolii apographis fcriptum erat* ἀναξορῦσιν] At homo mentitur. Pantinus p. 339. perfpicuis verbis ait. „*pro quo* excufus *Apoftolius* ἀναξορῦσιν, *nullo, ut arbitror, fenfu*." Quot autem apographa hujus Collectionis putat fuiffe homuncio? An aliquot contulit? vide autem hominem δοξομανῆ, qui hic etiam Codd. crepet: & modo *ita legendum* pronuntiet, cum id jam fecerit Cafaub. Pudeat potius nefciviffe exftare paroemiam apud Ariftophanis Schol. Eccl. 109. vide Schurzfl. p. 110. Antea paulo inpudente bucca adfeverat in Ariftophanis Tageniftis fcriptum fuiffe πάντα δεῖ κ' ἐλαύνεται παραχωρῦσιν. at apud Suidam non folummodo, verum etiam apud Photium exftat παρεξορῦσιν [ita manus docta ibi pro παρεξορῦσον repofuit.]

P. 105. ἐχώρει pro ἐχώρειν in meo libro. φαντίσῃ debetur Mercero. ἐθεώθη audaciae Pavoninae eft vocem hanc intrudere. Sed nihil mutandum: nifi ut legamus cum Mercero φαντίσῃ, vel fi magis quid velis mutare,

mutare, τῇ πρῶτον αὐτίκα φανείσῃ: quod dicit margo libri mei, habens τὸ πρῶτον. Misello molestiam facessivit σχῆμα, quod vocant, Ἀλκμανικὸν sive παρεμπεξευσιν, in voce ἐχώρυν. videat amicum suum Barnesium ad Odyss. K. 513. & Is. Casaubonum ad Theocr. p. 259. ἐχώρυν respicit & ἡ παρθένος & Φρύγιος ὁ.

P. 106. οὐ πόλεων τὸ πολύτιμον] libri mei admonuerunt hominem de corruptela. Jubet, *si saperei velimus*, secum legamus οὐ ψελίων. At ipso cum sua frigida sapientia παραφρονεῖν jusso legimus vel τῶν λίθων, vel τῶν λιθιδίων, ut. I. I. p. 6. imo non sic legimus, sed cum viro docto πλοκίων. πλόκιον Hesych. εἶδος περιδεραίου. ubi Soping. ex Cantico τὸ πλόκιον τῆς κεφαλῆς σου. ubi alii διακόσμησις, ut novi ex Concordantiis Abrahami Trommii: ad cujus laboriosissimi viri aerumnosum genus studiorum utinam olim Pavonem prudenter damnassent Musae: qui in alio ergastulo consenuisset, certe non dignus erat. Et ea notione accipiendus titulus Comoediae Menandri Πλόκιον. Vide Clericum in Menandreis p. 150. male apud Stobaeum in margine Serm. 103. vertitur in *Capillis Thaidos*. procul dubio illa colli ornamenta ἀπὸ τοῦ πλέκειν dicta. ita Lucian. περὶ Ὀρχήσεως. p. 790. ὅρμος πλεκόμενος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας.

P. 110. ἔρωτα περιπεσὼν ἀπορρήτῳ] Mercer. vertit INFANTEM *sortitus Cupidinem*. hic mulus, qui toties Mercerum calce petit, nihil sensit. quid enim quaeso est *infans Cupido*. imo amor *arcanus*, *celandus*, *tegendus*. ita L. I. 6. φυλάξειν ἀπόρρητον. *tacitum servare*, *celare*. Lucian. Amor. p. 903. τελεῖν ἀπόρρητα. *arcana mysteria*. & centies. *Infandum* durius, sed verius verti potuisset. Sed talia non tangimus. Mercerus forte de Horatianis *statuis infantibus* cogitavit. talia V. D. saepe captat.

P. 112.

P. 112. ἴσῳ βολῇ] *nota genus commune, ut & mox in πρωΐερῳ, nisi vitium subsit.* „ideo liber meus legit ἴσῃ. sed melius forte ἴσῳ βέλει Arist. I. 2. Τὰ δεινὰ τῶ ἐρώτων ἡμῖν ἐμβέβληκας βέλη. I. 27. p. 180. ἐπαφῆναι βέλος [Ἔρωτος].

P. 115. *pro* λέξωμεν *scribendum* λέξω μὲν.] mea margo hic non sine nota. imo vertitur. *dicam.*

P. 120. τεκνωμίαις conjicit, quod mox ait exstare in Sambuc. & duabus primis Mercerianis. *postrema* (tertia) habet τεκνυμίας.

P. 121. Et διετάξατο correxit in meo libro docta manus.

P. 122. ὅπη δ' ἂν] ὁ *hic, ut supra* Epist. 6. p. 42. ὅ δ' ἄν." Scis unde hae notulae. utroque loco in meo libro Δ' deletum. talis origo etiam notulae p. 119. ἀνακρούσω. ubi *sursum quatiam malam* recte V. D. exponebat.

P. 114. δι' ὁμοιότητα *malo.*] ita ante Pavum Tollius.

P. 132. *Alii scripsissent, credo,* περὶ τοῖς γεγεννηκόσιν, εὐτυχοῦσι τοὺς εὐειδεστέρους τῶ παίδων.] credere & scire apud Pavum idem est. nam sciebat marginem meam sic legere. de hoc loco *alias quaedam.*

Ibid. Visne aliquid re vera Asininum, re vera Pavoninum alius generis hic adponam, Lector? lego igitur in contextu etiam Pavonino, nec ulla sine mendi suspicione, καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γνησίων ἐρωμένην ἠγάγετο γαμετήν. id versum video. *matrem liberûm quaerendorum gratia duxit.* At ἐπ' ἀρότρῳ παίδων. apud me significat *super aratro puerorum.* ignoravit scilicet homo communissimam formulam ἐπ' ἀρότῳ παίδων. Plato Cratylo p. 406. C. Τάχα δ' ἂν καὶ ὡς τὸ ἄροτον μισησάσης τὸ ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Plutarch. T. II. p. 144. B. τούτων ὁ πάντων ἱερώτατος ἐστιν ὁ γαμήλιος σπόρος καὶ ἄροτος ἐπὶ παίδων τεκνώσει. In Adpend. Vat. Proverb. I. 21.

etiam restituendum τὸ ἱερὸν ἄροτον. ut recte Hesych. in Βουζύγης. καθίσατο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ τοὺς ἱεροὺς ἀρότους ἐπιτελῶν Βουζύγης. est & aliis in locis corrupta haec formula. Haec tamen non legisse hominem nullarum literarum facile condono. Sed legitne numquam doctissimi Hemsterhusii elegantes Adnotationes ad Luciani Dialog. p. 105. ubi habetur in Timone p. 109. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. ubi, quis credat! ipse hic locus emendatur. vide ibi laudatos & Barlaeum quoque ad Timonem p. 92. Saepissime autem in his vocibus peccatur. Anthol. pag. 421. ἀρότου τέρπετ' ἐλευθερίῃ. Cod. male ἀρότρου. & sic apud Calabr. XI. 212. malim fere legere ἀμφ' ἄροτον. locus Plutarchi apud Kusterum ad Iamblichum. Dignior profecto, qui bubulci, quam docti viri munus obeat Pavus.

P. 134. *subaudiendum* ἕνεκα] ora libri *propter*.

Ibid. ἀπήνθησε *legendum.*] sic jubent duo Viri docti in meo libro cum interpretamento *defloruit*.

Ibid. An scribendum una literula mutata τεκούσῃ] sic perspicuis literis eadem ora. fidelius sane meum librum exscripsit, quam Sambucianum contulit. & major dubitandi causa, an Sambucum viderit, quam an meum librum viderit.

Ibid. περιλαβομένη mutat in περιβαλομένη [*circumplexa: circuminduta.*] glossa nostri libri. *induta.* junge huic loco

P. 139. μεταμφιασαμένη. ut περιβαλομένη. *paulo ante*] recte vertit liber meus. *transmutando sumens.* Alius vir eruditus corrigebat μεταμφιεσαμένη. Sed μεταμφιασαμένη ab μεταμφιάζομαι. non primus igitur tetigit hunc locum Pavo: qui tamen nihil facit ad firmandam superiorem ejus emendationem.

P. 140. Τετολμηκέναι Φ . .] Mercerus φασίν. Barth. L. LII. Advers. XI. p. 2448. non minus probabiliter

ter supplet φημί. cur hoc non adnotavit Pavo? in meo margine non habebatur. vide Vannum p. 596.

P. 141. ἀλλ' οὐκ ἤρπασε corrigit pro οὐχ. hoc infantilibus puerastri peccatis addatur p 61. commemoratis. ora libri. ἀλλ' οὔτος τ. κ. ἀ. γ.

P. 141. πάντα πλὴν μίξεως οὐκ ἐπιτρεπούσης. *delendum est* οὐκ] O Magi nostri mira potentia etiam in tempora praeterita. ante centum enim annos & amplius in meo libro bene deletum fuit illud οὐκ.

P. 142. ἔσω διδόχθω] *Mercerus: nescio an bene.*] at non dubitavit Cl. Hemsterh. ad Lucian Dial 113. quod ignoravit. neque enim margines meae hoc suppeditabant. at mox suppeditabant Rutgersii e Var. Lect. emendationem. Nam ipsi umquam lectum doctissimum illud opus, nemini probabile fiet, qui Pavum penitius noverit. imo hoc patet, quia ignoravit quid ibi tradatur de Auctoribus τῶν Ἀνακρεοντείων. vide Vannum p. 571.

P. 146. αὔρα] *ipsis literis scribendum* ἄβρα. β & υ *millies commutata.*] J. Albertius ad Gloss. Nom. p. 232. adducto hoc Aristaeneti loco, *sexcenta alia* esse dicit. auxit Pavo in *millena*. cetera, non Pavonis, sed doctissimi viri, cui Hesychius vitam suam debiturus est olim.

P. 147. *scribendum* ἔνεσιν vel ἤνεσιν | etiam Sphinx mea non adquievit vulgato.

P. 148. οὐδ' ἂν οἶμαι κωλύειν συνάζειν] Pavo conjicit. οὐδὲν, οἶμαι, κωλύει σ' ἐξελάζειν. οὐδὲν & κωλύει σ' habent orae meae. ἐξελάζειν autem minus bonum quam εἰκάζειν vel πειράζειν.

P. 152. Salmasii locum habet Tollius.

Ibid. Mercerus promisit, quae non praestitit] Credo olim summo jure identidem Eruditos scripturos, si tanti fuerit, *Pavo promisit, quae non praestitit*. quae autem iniquitas! quia non omnia perficimus, quae animo agitamus, ideo post centum annos eo nomine increpandi mei vel tui ansam arripere cuiquam fas erit! Nonne Clericus

solemni modo promisit Anthologiam: sed an praestitit! Justae fuerunt procul dubio Viro, in aliis magis ad ejus studia adcommodatis occupato, causae hanc telam non pertexendi. quid ajo, pertexendi! vix enim quidquam occeperat, nisi materiam conferre. nam saltem inter chartas, quae ad me pervenere, ne una quidem ejus Nota invenitur. Sane duos libros ineditorum Epigrammatum sua manu descripsit: ut in suis apographis vitiosis habebantur; sed addita ne unica quidem emendatione. Versio, nisi in centenis forte primis epigrammatibus, nequidem tentata. & si quaedam alia ejus latent mihi, momenti non magni crediderim. sed illud nihil ad hoc argumentum.

P. 153. *scribendum* εὐβολώτερον. *Similis error apud Suidam in V.* Μίδας, *quem commode in Diatribe* (sic per excellentiam dicta) *nostra sustulimus*" (p. 103.) at ibi ineptis, ut soles. vide Interpretes ad Polluc. IX. VII. 95. qui ante te *percommode* dixerunt nihil esse dubitandum de lectione in Aristaeneto.

P. 154. ἀπιδὼν *Merceri nihil exoletius. scribe igitur* ἀπιών „ At sic Tollius. notandum autem, ne unam quidem emendationem in Tollianis esse, quae aliquam habeat veri speciem, quin sibi vindicarit Autolycus noster. certe tres quartas fere partes emendationum Tollianarum contrectavit.

P. 155. ἅτε δή με τοσαῦτα νικηκότες] Margo mea sic. nisi quod τὰ τοσαῦτα habeat. μὲ in textu.

Ibid. Copula videtur absorpta & legendum. καὶ μὲ τῶν ἐμῶν. „ Vir doctus in ora libri etiam ἀσύνδετον sibi displicuisse indicat, & καὶ praeposuit. ita in tribus notis sequentibus tria latrocinia admisit literarius praedo.

P. 156. ἡ δ' ἂν θερασύτερος | ὁ δ' ἂν θ. *sufficit tamen fortasse.*" id putavit vir doctus ante centum admodum annos ibidem locorum.

P.

P. 160. Barbare corrigit προστερείσον μοι pro προστέρεισο. ſcribendum προστερήρεισό μοι vel προσήρεισό μοι. *Ibid.* V. D. olim etiam ſingularem numerum pro μεταπέμπομεν probabat, ut Pavo.

P. 162. *cur tamen adſpernamur* πολυτελεῖς, ἀγλαΐσματα δειρῆς. *Idne adpoſitum?*] adprime, Pavo, ut oſtendat te Tolliana ſcrinia compilaſſe.

P. 164. *legendum* χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ. *ut apud Platonem*] Et ideo Platonem adduxerat Mercerus. at te, qui in Praefatione poſt alios dicis, *Epiſtolae deſcriptae ſunt & quidem verbo tenus ex aliis commentariis*, nonne te pudet, ne unum quidem exemplum hujus tuae adſertionis in toto Ariſtaeneto adduxiſſe: cum tot poſſint adferri, & tanta cum fruge? nonne te pudet, ignave, modo in hac Epiſtola neſciviſſe Xenophonteum locum gemellum? vide Vannum p. 303. nonne te pudet ex. gr. ignoraſſe totum illum locum Epiſtola XIX. L. I. πολύϋμον &c. eſſe deſumtum ex Hippocratis libro περὶ φύσεως παιδίε. p. 16. Edit Lind. C. IV? At id recte obſervavit Tollius. ſed iſta alias.

P. 166. ἀδικῶμεν οὖν ἀλλήλους | *adcommodatius foret* ἀδικῶμεν. PAVO. ſic putavit Mercerus, qui vertit: *laedamus ergo invicem.* unde Tollius monuerat. Homo nos omnes arbitratur eſſe coecos, vel ſe ſua furta reddere poſſe inviſibilia magica neſcio cujus annuli operatione.

P. 176. ποικίλον in ποικίλος mutat Pavo. ex ſchedis noſtris illis id fieri poſſe ſciebam.

P. 177. *Nonne* ἐρωτομανὴς?] omnino ait mei libri ora.

P. 180. ἐγὼ τάλαν] a manu docta non una notatum video & verſum. *Ego o Miſer?* vel *ego*, *Miſelle*. nec tam barbari fuerunt, ut τάλαν in nominativo feminini generis ſumſerint. At Pavo, *ego*, *miſera? rogem ſcilicet te mederi malo meo.* Vidiſtine aliquid putidius! ſed obloqui voluit: & Grammaticaſter novit ὦ μέλε & ſimilia

milia etiam in compellandis feminis adhiberi: si id novit tamen. Sed noverit: & ostendat, vocativum ita hic locum posse habere, ut referatur ad feminam. at respicit juvenem, ut bimuli viderent, si legere possent.

P. 185. δυσξύμβολον *scribe.*] ita ad ipsum Hesychium correctum in Miscellaneis Vol. V. T. III, p. 99. quae prodiere mense Martio MDCCXXXV.

P. 187. ἐςιν ἀνὴρ. *scribendum* ἐςὶν ἀνδρὸς] sic Tollius literis perspicuis.

P. 190. ἐπικωμάσωσιν] obtrudere tentat fictitium vocabulum ἐπικηλάσωσι. ἐρῶντες autem meo margini debetur.

P. 191. μὴ θάνατος ἔςαι. *puto* μὴ θάνατος ἔςω.] Sic putavit olim V. D. ibidem locorum. ride autem Fatuum, qui modo ex ἑπταέτης facit ἑπτὰ μῆνας, & ex μῆνας implicite scripto ortum somniat ετης. legistine aliquid cachinnis dignius?

Σὺ ἢ ὀφθεῖσα φλέγεις, καὶ οὐκ ἔσα τιτρώσκεις] *Mercer.* καὶ ὁρῶσα. Pav. vapide & sine ullo sensu. οὐκ διακοῦσα.,, An οὐκ ἔσα *absens?* posset quoque legi, καὶ ἀκούσασα. vel καὶ λαλοῦσα. vel potius καὶ θίγουσα. *oculis uris. tactu vulneras.* Meleager Anthol.

Ἰξὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ,
Ἢν ἐσίδῃς, καίεις, ἢν ἢ θίγῃς, δέδεκας.

P. 193. ὑποδείκνυσιν] Berglerum non satis intellexisse Graeca ait homo ὑπερηφανής. Sed hoc non volo quaero, unde Nota haec suo loco non posita sit. debebat enim praemitti Notae ταχυπλεῤῥορυεῖν. [ταχυπλεροῤῥυεῖν] Caussam auguror, quod Bergleri animadversio demum descriptis ceteris ei innotuerit aliunde: & sic per errorem hoc loco fuerit inserta. nam nego, ullum auctorem laudari a Pavone, vel veterem vel recentem, quem non vel furto vel dono acceperit.

P. 197. ἀποτίταλκα λόγον] ex Scapulae Lexico corrigit ἀποτίτακα λόγον. imo ex margine mea, ubi corrigitur cum gl. *extendi*. Glossula quoque mox ad τὸ δι' ἐμοῦ in meis.

P. 198. ἐκ τοῦ Βαβυλωνίου χρυσοῦ | *de eo alias.*" Sponsione quemvis provocare ausim, Pavonem ne γρῦ quidem nos docere posse de hoc auro: ideoque ignorantiam suam hoc tegmine ordinario obvelasse.

P. 201. *Vis me* servam *habere*] nota negligentiam. Δοῦλον in contextu. scis unde error? ex illa *quarta*. in tribus aliis recte *servum*. neget jam mendacio se illusisse lectori, cum tertiam secutum fuisse jactavit.

P. 208. Rutgersii locum annotavit Tollius. Mox rogatum velim, quae forma vocis ἴδρωμεν. Sic in Sambuc. Merc. 1. sed in 2. & 3. & 4. ἴδρωμεν. tu Lector lege ἱδρῶμεν. Liban. Epist. MXCIV. & centies.

P. 210. *Mallem post.*] Margo mea etiam mavult tempus mutatum.

Ibid. Πυκνὰ παλλομένης ἐφάπλομαι τῆς καρδίας, καὶ δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ φθέγγεσθαί μοι δοκᾶν ἔτι. Modeste Mercerus. *Quid rescribendum sit, non video.* Agyrta noster jactabundus, *Mercerus huic loco corrigendo etiam fuit inpar.* Quid autem ipse! Ex Scapula locum, quem *notissimum* vocat, Platonis advocat, ut probet τέγγεσθαι *emolliri*, *liquescere* notare. & inde formulam Graeciae inauditam fingit τέγγεσθαι ἀνίᾳ! Sed inspice Platonis locum, Lector, est L. II. de Repub. p. 361. D. & videbis illic non magis quam usquam τέγγεσθαι. *emolliri. liquescere*, significare. τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν γιγνομένων. ad hunc locum accommodate Hesych. εἴκειν. ἐνδιδόναι. At ipso judice ita per bene legere potes, *nisi egregie fallatur*. At egregie fallitur, nec bubalinum ipsius ingenium par fuit vel huic vel aliis locis sanandis. φθέγγεσθαι enim elegantissimum est. At non intellectum a stipite. *in dolore*, *in desiderio* dicitur *cor exsilire quasi e pectore.*

dicitur *gemere*, dicitur *ſonum neſcio quem edere.* dicitur *latrare.* Ita de Ulixe Odyſſ. Υ. vs. 13 16.

Πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
—— Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.

exponitur συνεχῶς κινεῖσθαι. vide Miſcell. Vol. I. T. II. p. 202. ita hic τὸ ἐκπηδᾶν & φθέγγεσθαι accipiendum. φθέγγεσθαι, βοᾶν etiam in Sacris literis *de corde*. Ultima autem legenda. καὶ δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ φθέγγεσθαί μοι δοκεῖ νειόθεν. Il. K. vs. 10.

Ὡς πυκιν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
ΝΕΙΟΘΕΝ ΕΚ ΚΡΑΔΙΗΣ.

eleganter ipſe Ariſtaenetus L. II. Ep. XIII. καὶ στῶ-ἐπιστολὴν ὡς αὐτοχειρίᾳ μάλιστα γεγραμμένην, μέσην ἐπτέθηκα τοῖς μαστοῖς, τῇ ἐπὶ σοὶ διεκπηδώσαν παραμυθουμένη καρδίαν. Aliquidne oblatras, Moloſſe? Sed haec praeter inſtitutum hujus Capitis.

P. 212. Τί ποτε ἄρα μοι πεφύτηκε] *quid vero mihi genuit intus?* Pavo. Mercer. *quid ego in pectore intus gero?* Intelligisne illud Favoninum? ego ſane nullus. omnino legendum πέφυκεν. praeterea ſatis inſolens verbum πεφύτηκεν ab φυτᾶν. quod ubi uſurpari hoc tempore repererit, Lectorem admonere oportuerat. ſaltem tum potius πεφύτευκεν cum Tollio legerim. Vir doctus conjecit πεφύσηκεν. τί [ὦ γλυκύτατον πῦρ] τί ποτε ἄρα μοι πεφύσηκεν ἔνδον, *quid te*, o dulciſſime ignis, *quid tandem mihi intus conflavit*. neſcio an hoc alicui ſe probarit. mallem τίς σέ ποτε ἄρα μοι πεφύσηκεν ἔνδον. Φυσᾶν πῦρ. notiſſimum eſſe Pavo ex Lexicis te docuerit. ſed & hoc ultra promiſſum.

Κεχυμένου] Tollius quoque hac voce offenſus fuerat! ſed induxit conjecturam. Pavus delirat. verum eſt, quod verum negat. nempe ad χύσιν reſpicitur. quantum porro κεχυμένου & σεσευμένου diſtant. ut ipſi condonem illud σεσευμένος. P. 214.

P. 214. *scribendum procul dubio* πολεμεῖ παιδισκαρίου] non dubitavit Joann. Christianus Wolfius ita scribere ad Sapphica p. 233.

P. 215. ἦν θαλαμδιόμενον] sequitur φερομένην & προκύπτουσαν. *An ita studio variavit auctor?* rogat Pavo: Lectorem ego, an dubitet hominem delirare? non dubitabit certe Tollium compilasse, qui mox ante Pavonem emendavit θαλαμευομένην. quis nisi coecus ambigat?

P. 215. *scribendum* θαῤῥεῖ] sic scriptum in meo libro dudum ante quam natus eras, Eurybate.

P. 217. certissimae conjecturae ἔπλαρον putidam suam ἔχαρον praeponere audet. saltem scripsisset ἐχάρην.

P. 218. *de mammis extuberantibus* ἔπαρσις, ut nosti, *adhibetur venuste.*" remitteris ad Scapulam τῷ *id nosti.* ita cavet, ne centies Lexica advocanda essent, extra quae nihil sapit: nec te, Lector, sapere putat.

P. 220. τὸ προσφθειρόμενον τῇ κεκλημένῃ] p. 227. ait Mercerum hoc non intellexisse. at Misellus ipse elegantem locutionem ne per nebulam quidem agnovit. ὁ προσφθειρόμενος τῇ κεκλημένῃ est, *qui perdite amat dominam. in domina perditus.* Alciph. Ep. I. 24 p. 143. προσφθείρεται ἡ Ἐρπυλλὶς τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ. ita quoque procul dubio intelligendus locus Chrysostomi ibi a Berglero adductus. ἐπειδὰν ὁ παῖς τύχῃ προστεφθαρμένος ἑταίρᾳ τινί.

P. 221. *sed an scribendum* τοῦ κρότου!] sic quidem volebat Tollius.

P. 223. ὀμφάκινα & ἀπαλάνων aliunde mihi innotuerunt.

P. 226. Ἐκείνῳ *ad amorem relatum hic non conveniret examussim.* Pavo." quem refutat? se ipse? Non. Tollium ita corrigentem.

P. 228. ἀριγνώτης] meus liber. *forte nomen pro-*

prium. Pavus. *fors nomen proprium est.*" hic calliditas vulpeculam destituit sua. ipsa verba exhibuit.]

P. 232. *fors nihil mutandum.* τηλίκως [sic] *a* τηλίκ@ *commode fit, & si id jungas cum* περιφρονῶσα *sententia bona est: tantum despiciens.*" Meus liber, *despiciens tali modo.*

P. 233. *non aliter Canterus*] quoties nos *non aliter ille vel ille* Pavoni occinimus. sed unde tanta familiaritas ipsi jam cum Cantero, quem non cognovit in toto Calabro? id ex copiis nostris adparere posset.

P. 236. *malo* περιτρέπω] sic maluit V. D. ante multos annos.

Ibid. αἰσθάνομαι πάλιν τῆς ἐκπλήξιος. *sensi stuporem tabulae rursus.* MERC. at PAVO. *vesaniam meam.* male Mercerus." bene ergo apud me vir doctus *insaniae.*

ὅσῳ τυχὸν ἐρωμένην] potuisset hic adposuisse notulam Merceri ex secunda editione. " *pro* τυχὸν, *credo legendum primo loco* τὸ, *altero* τὴν.

P. 238. Qui toties incusat Mercerum vane, potuisset reprehendere hic: quod τὸ τολμῶμαι non verterit. bene *quiritor* potest reddi.

P. 240. ἀλλ' ἢ τούτων ἐξ ἀρχῆς] *scribendum sine dubio.* ἀλλ' ἢ πάντων ἐξ ἀρχῆς. „ Ne credas, Lector, Pavonem compilasse meos libros, licet sic plane Tollius habeat: & mox πολλῷ τῷ μέσῳ. *magno intervallo.* meus liber habeat *longo intervallo.*

P. 242. *O mulier.*] hanc notam subduxit Kustero & Spanhemio ad Aristoph. Nub. 55.

P. 245. *ita plane Canterus.*] pessima fide hic agit cum Mercero. nam cum duae emendationes praecedant in eadem nota, Lector necessario putabit ambas esse easdem apud utrumque. sed solum id verum de prima emendatione. & quoties de hoc consensu monet, sane jure ei oggeri potest, quod ipse Dausquejo L. X. Calabri vs. 324. *de conjectura pusilla hoc dignum notatu!*

notatu! vide hominis animum & ingenium. imo illud longe meliori jure in hoc omnium Plagiariorum primipilo.

P. 248. *Imo παρεσκευάζον*] παρεσκευάζου apud me legitur.

P. 249. *Comma collocandum est post δεδακρυμένη*] antequam jusseras, id jam factum, & comma deletum praeterea ante ἀναστενάζουσα.

P. 250. τείχων. increpuimus merito inscitiam puerilem hominis, qui hic τείχων pro τειχῶν, & id pro τοίχων scribi permisit. apud Strab. L. XII. p. 868. B. τοὺς τείχους πισοὺς legas: ubi τοίχους restituendum. Confer L. XIII. p. 931. C. sic apud Lycophr. vs. 627. in hac voce erratur. sic in duobus Codd. apud Mosch. Idyl. III. 48. τεῖχος & τοῖχος mutantur. hic τοίχων legendum cum viris doctis: ut dixi p. 62. Vanni.

P. 254. ἡ δαίμων. hunc locum tangit Barthius ad Rutilium. L. I. 524. Schurzfl. p. 114. Mea margo non habuit, nec ideo Pavo.

P. 263. φάσκουσι *praestat*] id arbitratus etiam libri mei annotator.

P. 264. τὸ συμβὰν. *quod contigit*] copiam verborum habet Pavo. nam *quod accidit: quod evenit.* in meo libro.

P. 276. nos doceat, unde monstrum illud verbi ἐφύσατο huc pedem tulerit. Asinus non vidit ἐφυσᾶτο scribendum.

P. 278. *ego malo hic ἐπεπληρώσατε & mox ἐποιήσατε.*" Sic maluit & auctor notularum manu scriptarum olim. qui mox αὐτοῖς volebat, unde Pavo notulam adposuit. *caventes earum.*

P. 280. edidit πάσας ἐν πᾶσιν ἐνίκηκας. Lapis sit, oportet, qui non rescribat ἐν πᾶσι νενίκηκας. ut recte olim V. D.

P. 282. ὦ μέλισσα] Pavo insulse & coacte transpositis

ſitis verbis: cum modo una litera mutata legendum ſit. τοιγαρῦν, ὦ Μέλιοσα ἐμὴ. ut mox δελφίδιον ἐμὸν. & ἐμόν γάνος. vide Ariſtophan. Eccleſ vs. 966.

Crediderasne, Lector, tam inpudenter hominem ſcrinia aliorum compilare auſum fuiſſe, vel neceſſe habuiſſe? nam caſui haec adſcribere, eſt nimium fatui: in primis cum tot ejus in hoc genere exſtent facinora. quare abeat, abeat Graculus ad gregem ſuum: vel ſi nolit ſponte viam corripere, nobiliores aves jamjam ita eum urguebimus, ut fuga vitae turpi conſuluiſſe magni inſtar triumphi habiturus ſit. Nolim autem viri eruditi me ſtatuere credant, quoties duo ſcriptores in idem incidant, alterutrum eſſe plagiarium. hoc foret iniquiſſimum. e contrario ſaepe hoc accidere concedimus: cum veritas ſane ſe non uni mancipparit. Sed id toties & ubique fieri ſine ſuſpicione juſta poſſe negarim: negarim praecipue hanc facilitatem deberi homini, qui paſſim literariis, imo in probos mores pugnantibus facinoribus ſe ſuaque ſcripta infamet.

EPI-

EPILOGUS,

In quo nuperae calumniae, novique & ſtupidi errores Pavonis exponuntur; refelluntur.

DE ſapientiſſimo Phile ordo rerum exigeret, ut verba faceremus: ſed faciemus nulla vel pauca. Tum quia ſatis ſuperque egimus de ejus ſtylo ferreo & inficeta verſificatione: tum de Animadverſionibus in hunc ligneum poëtam. Et ſane non niſi ad tales ſcriptores ineptias ſuas allinere deberet Pavus. Conſulatur 'Εξέτασις mea, qua plurimos defectus hujus editionis indicavi. In primis autem hominem taxavi, quia aliquot centenis verſibus, probabiliter eidem Philae debitis, ſuam editionem augere neglexerit. Illud Scriptum inſerui Vol. II. Miſcell. T. III. Scriptum ſane per quam modeſtum: ſi hominem ſpectes, quem illo ad meliorem frugem reducere conatus fui. Praeterea aliae, nec minus intra moderationis finem conſiſtentes Diſſertationes, forte continuandae, leguntur in iisdem Miſcellaneis Vol. IV. T. II. Vol. VI. Tom. I. & Tom II. Si quis alia deſideret, legat recenſionem in Actis Lipſienſibus

siensibus A. MDCCXXX. p. 277. * In primis autem hiscere amplius nihil contra Philen vel Pavonias in eum notulas audeo; postquam homo literas meas publicavit, in quibus tanta laude, tam egregio encomio prosequor sua in Philen merita. Scilicet jam fidem suam decoquentis viri est Anno MDCCXXIX mense Decembri, in Epistola, qua gratias agas pro donato

* ACTORUM EXCERPTA.

∴ . . *Ipsa jam aetas scriptoris dignitatem libri docere poterit. Nihil enim novum, nihil reconditae eruditionis hic erit quaerendum* . . . *ut* Philen *istum* Bersmanni *spurium & adulterinum vocare, aliaque satis dura in virum istum diligentissimum, ejusdemque doctorem venerandae memoriae, proferre non timuerit.* . . . . *Observationes, quas adjecit, paucae sunt, nec adeo singularis momenti. Nihil certe continent pleraeque, quam variantes lectiones libri Oxoniensis aut Editionis* Bersmannianae, *& praeterea indicium, ex quo loco* Aeliani Phile *sua desumserit. denique conjecturas quasdam Editoris. Si vero hic illic plura verba facienda fuerunt, nulla tamen veterum scriptorum autoritas, quae sola in ejusmodi scriptis delectationi esse solet, adjicitur; sed passim ista verba:* Norunt eruditi: non ignorant periti: ipsi tirones sciunt, *& iis similia, totam demonstrationem absolvunt* . . . *Bene quippe cognitum habemus,* Philen *istum non esse, in quo multum desudemus. Et ex eadem ratione facile ferimus formulas istas Editoris:* Plura suo loco: videbimus alias accuratius; plura forte alias; videbimus etiam alias; plura de his alibi; de quibus opportunius suo loco, *& similes, quae millies in exiguo hoc libro leguntur. Si dubitas, vide modo pag.* 267. *& bis pag.* 273, 275, 276, 278, 279. *& miraberis forte in tam paucis pagellis istud, quod nos ferendum judicamus. Ipsi etiam miramur, qui factum sit, ut . . . oblitus sit docere, Celeb.* Fabricium *pridem ex MS* Bodlejano *aliquot ejus generis Additiones evulgasse. Videsis Venerandi Senis Biblioth. Graec. Lib. V. C. XVI, sive Vol. VII. p.* 697; *nec poenitebit vidisse, cum de autore ipso quaedam illic tradantur, quem Cl. Editor ita obscurum, ut erat, & gente patriaque, &* aetate *aliisque talibus, quae Editores de Autoribus suis obscurioribus commemorare solent, praetermisit.*

donato libello, munus tralatitia laude dignari, & Anno MDCCXXXIII. mense Junio Dissertationem publicare, qua in hoc ipso libro plurimos naevos literato orbi exponere coneris. Praecipue cum per illos medios tres annos, ut Pavoni more suo per impudens mendacium, jam Capite secundo Vanni satis refutatum, addere placet, Editor Philae nihil dixerit vel fecerit, quo famam & eruditionem vel minimum laeserit Scriptoris 'Εξελάσεως! Sed nihil dixerit vel fecerit in me: atqui me non priva, illa enim levis, sed publica injuria hominem in primis perstringere impulerat: ejus in omnium ordinum & saeculorum eruditione claros viros convitia & criminationes me vindicias qualescumque conscribere persuaserant, & quidem eo animo, ut resipisceret admonitus. Ecce autem encomia invidenda illa egregio huic Pavonino foetui a me contributa. *Ik ben UE. zeer verpligt voor het present van den Philes, wien UE. een fraei kleed, en zo als 't voegt, aengetrokken heeft.* Haec Pavone interprete sic sonant. *Valde tibi obstrictus sum pro donato Phile, cui vestem induisti pulcram & qualem oportebat.* Nonne haec adprobatio est amplissima? Vocabulum tamen *pulcram* satis ἐνεργητικὸν invenio. *Fraei* enim aliquid minus quam *schoon.* & potius reddendum fuerat per *bellam*, quomodo etiam primo loco vertit, uti aptissime, Kilianus meus. sic certe intellexi: & credo mihi mea licebit verba interpretari. Vereor autem, ne Pavonidae, qui passim instar bimulorum sapit, etiam hic acciderit quod infantibus, cum ob novam concinnioremque togulam laudantur, ipsi se laudatos credentes, egregie gestiant superbiantque suo modo. Ego, cui sane jam tum displicere coeperat Viri maledicentia & sterile commentandi genus, aptiora verba posse invenire mihi non visus fui; quibus & officio gratiarum actionis

nis satisfacerem: nec rusticorum instar homini, certe optima de suis, ut omnes solemus, sentienti, duram veritatem frustra ingererem. Nam libelli *vestem* laudavi. & sane charta est satis nitida: characteresque satis perspicui & grandes: nec inconcinne libellus erat religatus. Potui ergo ex oppositione Editionis Bersmannianae, quae fere e charta bibula, vere dicere, *Philae* a Pavonida *bellam & decentem vestem indutam fuisse*. Si vim horum verborum ulterius extendat, sciat se a mente auctoris longissime aberrare. Memini autem me aliquando in alius fatui Narcissi ineptum libellum Hendecasyllabos aliquot effudisse: quos adponere non erit forte abs re. paucis mutatis enim in Pavonidem poterunt facti videri.

AD LINUM.

Laudatur merito tuus libellus,
Est tamen, Line, pessimus libellus.
Sed rides paradoxon illud; audi.
Laudant aequora Gallicae papyri,
Splendentis mage laminis eburnis:
Laudant literulas fabre politas,
Rectisque ordinibus bene explicatas,
Fuco quae maduere nigriore,
Quam superciliis linit Cypassis,
Et quales catus ordinabat olim
In chartis puer Elzevirianis,
Istis deliciis, Britanne, vestris.
Laudant undique margines patentes,
Tantique alterius libri capaces;
Qua, passim sine lege ne vagentur,
Murex agmina nigra literarum

Circum

Circum limitibus dedit quaternis.
Miranturque novo decore frontes,
Atque ostrum rutilo micans sub auro,
Tectae quale vitro rosae relucent.
Tum non sic aciem ferit tuentis
Vestis, quae Tyrios bibit colores,
Quam detracta tuis, Marocca, capris;
Et succo meliore pota pellis.
Quid quod artifici manu libello
Hanc circumdedit ille Gallus Abbas,
Notus ille Solinus orbe toto,
Qua comptos modo diligunt libellos.
Nunc tuum taceo, Picarde, caelum,
Sis quamvis opifex in aere mirus;
Nam quas hoc tabulas habet volumen,
Non sunt, arbitror, hujus, ast alius;
Nil enim faciunt ad hoc volumen.
Quid fulgens latus aureis corymbis,
Aut tergo loquar indicem superbum
Auctoris pariter, malique libri?
Haec laudant, Line, non styli lepores,
Aut venam ingenii beatiorem.
Haec laudant, nitidi quibus libelli
Et tangi metuunt, cedrique nidos
Alta perprimerent quiete semper,
(Servantur nuribus velut Batavis
De Serum fragiles luto patellae)
Ni pulvis semel eximendus anno
Desuetos titulos herum moneret,
Librorum titulis tenus peritum.

 Nunc

Nunc ridens quoque te placere credis?
Quin fac autographo libro periclum,
Ac ſcriptos tibi prome codicillos,
Si quis lumine vel parum ſevero
Verſam legerit hos ad uſque chartam,
Nec projecerit illico ad cloacas,
Ut primi emaculent nates, licebit
Pavi foeta notis papyrus adſit,
Aut ſi putidius notis quid iſtis
Clunes tergeat elegantiorum:
Laudatur merito tuus libellus,
Sit quamvis, Line, peſſimus libellus.

Quod ſi nunc pergat inſtare Pavo, & non convenire contendat, ita ambigue laudare hominum liberalitatem: hiſce meis verbis ampliſſimam ſuorum ſcriptorum ineſſe credat adprobationem. Eat, licet, eat & venditet hoc diploma, quo Pavoninam eruditionem condecoravi, per quatuor orbis terrarum plagas: forte hoc teſte pluribus aliqua eruditione ſe fuiſſe praeditum perſuadebit, quam ſi libellos omnes ſuos tradat legendos. Procul dubio enim his lectis acciderit omnibus, quod mihi: qui ante ſcripta propius excuſſa hominem aliquid ſcire crediderim. At erravi, erravi, Dii boni, ſed errorem non quotidianum! Poenitet temerariae credulitatis, poenitet medullitus. Qua licet, peccatum emendabo. Et ne meum hoc erratum, ſane pudendum, ulli in poſterum fraudi ſit, abolitis iſtis meis prioribus literis hoc authentico & irrevocabili decreto te, Joannes Corneli de Pavonibus, coram omnibus & ſingulis, quorum intereſt, hodie declaro, renuncio & creo inſulſorum & indoctorum Magiſtellorum Decanum longe meritiſſimum, cum privilegio quotannis libellum triobolarem, aridis notis

notis & uberibus convitiis temperatum, evomendi.

Quod si quis roget, unde illa de praemiis & muneribus literariis decernendi mihi sit tanta auctoritas! Desinat quaerere. Tale jus inter doctos & eruditos doctissimo & eruditissimo competit aut competere debet. Talem autem constituit non me mea Philautia: non consensus omnium: sed qui unus instar omnium est laudatus modo Joann. Corn de Passeribus. An quis non fidem habeat homini antiquorum plane morum! homini supra seculum suum integro, atque a mellitis istis verborum globulis alienissimo, quibus hodie mortales, ut sibi videntur, humaniores, at Gallica quasi-Politia infecti, in vicem os oblinere adsueverunt! Homini, qui nihil odio, nihil amori, nihil partibus dans, sese suaque omnia Sanctissimae Veritati, & Sanae Rationi cum suis addixit & dicavit solus! Homini, qui quando aliquid dicit, verum dicit, nisi impudenter mentiatur! Jam ille sincerus, ajo, ille candidus, ille non fucatus, ille veri aequique sacerdos religiosissimus: ille omnibus vitiis expertissimus Pavonides me his titulis non semel ornavit & condecoravit. Ac primum muneri mittens decantatissimum suum Philen in ipsa libri fronte propria sua manu exaravit *Doctiss. J. P. D. Editor*. Et in Epistola XV Novembris data Anni MDCCXXXI. qua iter in Britannias suscipiendum mihi indicabat & rogabat collationes Orphei, integris syllabis, credo non semel, *Eruditissimum* salutavit. Daturne jam aliquis Mammacythus, tam duri oris, tam decocti pudoris, qui mihi hoc jus competere negare audeat! Non ipse Pavus, non ipse magnus Pavus, *cujus probitas & fides singularis ex hisce perspecta est, si cum praefatiunculis haec ejus comparentur*, non ipse Trismegistus Pavus contra testimonia haec hiscere in animum inducat! Quae ego

 sane

ſane auro cariora habeo: quippe quoties illa relego, at quoties relego! mihi aliquid eſſe videor, qui ab iſta veritatis bucca doctiſſimus & eruditiſſimus fuerim adpellatus. Ignoſce, Lector, ſi ridiculas & pueriles criminationes ridendo diluam.

At nonne haec pulcra, & multum faciunt ad Philae Iambum de Nautilo? Sed homo huc rem perduxit, & ne hilum quidem reponere ſciens craſſiſſimis a me ipſi objectis in Ἐξελάσει erroribus, ſtatim a rebus litem transferre in perſonam ſtuduit: ſperans egregie calumniando forte minus perſpicacibus arbitris nubem pro Junone obtrudi poſſe. Nunc idem ad incitas redactus, & calumnias priores confiteri coactus, quibus me auctorem verſionis Epigrammatis incredibili inpudentia & temeritate fecerat, & ſcriptorem Epiſtolae de aetate Philae eſſe Lectori perſuadere voluerat, neſciens quo ſe vertat, ad novas, ſed longe ſtupidiores mugiens Orca ſe convertit calumnias. Has hic breviter excutere cum venia Lectoris liceat. Nam ſuperiores illas duas ſatis confutatas dedi Cap. I. & II. hujus Scripti. nec ibi a me diſputatis ullum verbum addere habeo. Omnia ibi expoſita ex veritate: quibus etiam ipſa Rei noſtri confeſſio, licet invito & reluctanti extorta, non leve pondus addit.

Profecto enim neſcio an operae pretium facturus ſim, ſi adjecerim me omnem lapidem moviſſe, ut illas meas literas ad Vlamingium, quibus Codicis aetatem indicavi, nanciſcerer: ſi quidem umquam tales ad Virum hunc ſcriptae a me fuerunt. De eo enim jam valde dubito. Nam Amici humanitate nactus fui nuper Epiſtolam a me Vlamingio inſcriptam Die X. Januarii MDCCXXVIII. in qua haec. *Ik weet niet of ik Phile de Animalibus by Aldus heb; de oudſte Heer Gronovius heeft een Collatie van dien Auteur uit Engelandt.*

gelandt. Maer schoon 'er meer in is als in den ordinairen, is het geen oudt MS. ik heb noch geen tydt gehadt om hier te zien, of 'er ook een oudt MS. was. Want Auteuren te herdrukken in 't Grieks van die natuur, zonder MSS. heeft niet veel om 't lyf. Haec versa significant. *Nescio an possideam Philae Aldinam Editionem. penes Cl. Gronovium natu majorem est collatio Philae ad Cod. Britannum: at quamvis plenior vulgatis sit, non est Codex vetustus. Temporis angustiae adhuc dum impedierunt, ne inquirerem, an inveniatur hic MS. antiquum. Nam non multum de re literaria mereatur, qui tales Graecos Auctores sine Codicum ope edat.* Quare dubito, utrum quae scribit Vlamingius secum a me *communicata*, ipsis e meis literis didicerit, an e literis ad tertium. Nam mihi non vero sit simile post illas fuisse alias a me ad Vlamingium datas.

Quam putidum autem est illud & plane Pavone dignum, quod scribit *Vlamingio vindicem non relictum esse*! Ego sane praevideram Canis improbi latratum, cum errorem aeque Vlamingii, atque meum esse potuisse adseverabam. Id quod tamen nunc quoque affirmatius adsevero, cum videam aetatem Codicis *numeris* non literis designatam. Quidquid sit: qui erravit, parum refert: est enim error calami, & praeterea nihil. At qui ex tam incertis rebus alicujus bonam fidem vel verbulo suspectam reddere sustineat, ipse nullam meretur fidem. Et meae partes minime sunt probare, *me non errasse*: sed Accusatoris partes sunt probare, *me errasse*. Id ad hoc tempus usque nequit. Quapropter quoque apud omnes aequos mortales turpissima calumniatoris infamia ipsi in aeternum inusta erit.

Sciat autem tam famae quam mentis imminutae Sycophanta, nihil se causae suae profuisse, quod jam prodiderit literas Vlamingianas: quod jam agnoverit meam non esse Versionem: Hoc enim numquam debuisset

adseverasse, at illud jam in Aristaenetica Praefatione praestitisse. Imo sciat, sibi potius quam plurimum obfuisse, cum, veritatem licet agnoscere coactus, adeo nova & inusitata tamen pervicacia & obstinatione facinora sua tueri non dubitarit. Quod sane nisi in hominem profligatissimae improbitatis, & qui omnem meliorem frugem ejuravit, cadere non potest. Sed illa causa perorata est: aliam aequis coram judicibus ventilabimus, spero.

Homo hic eodem artificio uti solet in calumniando, quo utitur in commentandis Auctoribus suis. Ponit enim aliquam hypothesin: ex. gr. *Iacchus attactu omnia juvenescere facit: ergo etiam partem, qua Baubo anus est.* Illam autem hypothesin numquam probat: & plerumque etiam probare non potest. Deinde tamen secundum eam ipsam hypothesin contorquet & immutat Scriptorum suorum verba. Atque ex ita a se correcto, sive potius corrupto Auctore rursus hypothesin adstruit, & ex ita adstructa hypothesi confirmat emendationem. Certissima & facillima omnia etiam falsissima confirmandi methodus! Sic plane in calumniando se gerit ubique. Et hic rogat enim: „*Scis quid offuit mihi? Anacreontem meum inscripsi Joanni Clerico: eum amicissimum vocare, eum laudare, utut parce & exiliter* (ego effusissimas laudes putaram & adulatorem potius decentes, quam amicum*) *capital visum.*"

Jam homini toties mendaci Lector cogitur talia adfirmanti credere: nam nullum factum vel verbum meum profert vel proferre potest, unde aequo Lectori constare queat, me aegre tulisse, *Pavonidem*

* Auctores Biblioth. Ration. ominati sunt hanc ipsam Dedicationem a nonnullis habitum iri *torrentem excandescentis difficilisque bilis, & exuberantiam Misanthropiae.* Gallica p. 558. exhibita melius interpretari nequeo.

vonidem dedicasse Anacreontem Clerico, vel inde simultatem esse conceptam. Scilicet aliquid mea vel ullius interesset, cui suas commictiles chartas dedicet Pavo! ipsa figmenti fatuitas hominem satis refutat. Et hac tamen subnixus hypothesi putidus declamator de aequo & bono, quod quale sit ipsum nescire, impotentes ejus scriptiones commonstrant: de violata fide, quam sanctam & inviolabilem venerantur honesti & probi, truculentus autem homo passim ipse violat, ridiculum in modum ampullatur. Me hercule homini, quamvis improbo, ne serio irascar, fatua stoliditas ejus facit. Nam nisi fatuus & stolidus, qui eo infantiae evadere potuisset, ut in hanc ridiculam causam conferret sinisterius, at aequissimum, de ipsius scriptis meum judicium in 'Εξετάσει exhibitum! quid! egone primus, egone magis criminose in temerariam ejus Crisin: in Scriptionum ariditatem: in Styli contumeliosam acerbitatem invectus fui, quam alii ante me! Nonne Galli, Britanni, Germani, Belgae longe durius de ipsius scribendi charactere pronuntiarunt, quam ego in laudata saepius mea dissertatione! Quid ego dixi ibi, quod excedat illa Eruditiss. Arnaldi, illa Rev. Trappii, qui homini *iracundiam & furorem* adscribit. vide p. 559. illa, quae Eruditi Actorum Lipsiensium * Auctores passim: illa, quae Scriptores Parisiensium Ephemeridum, qui ipsum,

* *Plura sunt majestate Critici plane digna. Et bonum est, nobilissimum virum revocare nobis & recoquere praeclara illa dicta*, nugae, nugae! apage, apage! absit, absit! *& id genus elegantias. Metus enim erat, ne plane illae per mollitiem aetatis nostrae, quam humanitatem & modestiam videri volunt, intercciderent. Hunc itaque librum emant, qui illam Deorum linguam sartam tectam propagari volunt ad posteros: ex hac lecytho depromant pigmenta notarum Criticarum pulcherrima.*

ſum ejus Anacreontem a capite ad calcem riſui expoſuerunt Menſe Octobri MDCCXXXV. illa Eruditorum Virorum, qui Amſtelaedami Gallica Diaria emittunt! Qui omnes & ſinguli, ut alios taceam, ſummo jure de ejus in literas meritis minime mitius, quam ego in Ἐξετάσει pronunciaverunt. Num etiam apud illos homini obfuit, quod dedicavit Anacreontem ſuum ſuo Clerico? Si ita: obfuit illa Dedicatio, antequam e cerebello iſto melancholico nata erat. Nam jam de Alea, de Hephaeſtione, de Phile peſſime ex illis quidam opinati fuerant. Quin nunc audeat etiam alias calumnias, & novas confingere, unde vaniſſimas horum etiam in ſe odii cauſas arceſſat! Sed aeque fruſtra erit. Nam forte alicui perſuaſerit, uni alterive privatas quasdam irae eſſe cauſas. At ut Galli, Germani, Britanni, Belgae, in unius hujus hominis vituperio tam amice conſpirent, quis credat aliunde profectum, quam ex omnibus pariter exploſo ſcribendi κακοήθει! ex maledicentia, ſuperbia, confidentia, ignorantia tumidi Paedagogi? Quae enim ſuſpicio privatae ſimultatis conveniret in hos vel illos Ephemeridum conſcriptores, in omnes derivare non eſſet niſi Pavoninae frontis. Hae igitur cauſae ipſos impulerunt, ut, quae ſcripſerunt, ſcriberent: eaedem illae & me impulerunt, ut de libellis Pavoninis judicium pro meo, quod cum omnibus commune habeo, jure ferrem. Atqui dic, amice, cum omnium horum, qui te adgreſſi fuerunt, ipſo me, certe te, judice, ſim indoctiſſimus, dic, amice, cur alios reſponſione non dignatus fuiſti? Cur eorum Criſes, (quas Bibliotheca Amſtelaedamenſis a Ratiocinio dicta vocat *Mortificantes*) cur illas omnes animo obfirmato neglexiſti? An illos libellos non lectione dignos cenſuiſti, utpote nihil Pavoninum, nil niſi plebejum adponentes? At intererat legiſſe, ut e cenſura etiam parum juſta proficere poſſes. An for-

fortean tu, summe Criticorum Pavonazzonida, qua urticis & spinis coronatus, in ipso Parnasii scopuli supercilio cruribus decussatis residere, ferulamque supermagistralem vibrare tibi videris, irritos horum homuncionum assultus attracto naso despexisti & derisisti? Dic, dic, cur mei, hominis, fateor ipse, indocti, inania deliramenta, divinam illam tuam Stoici tranquillitatem animi turbaverunt? Cur tam flebiliter quiritaris, quod, cum nihil me laeseris, ego tamen in e, ceu capital commisisses, sententiam durissimam tulerim? Cur tam abjecte & pueriliter, ex Adversarii tui literis tua merita, scilicet aliunde de iis non constabat, lectoribus adprobare satagis? quasi non longe expressiora testimonia inter se Eruditorum mutua exstarent, qui tamen postea sibi de Eruditione controversiam moverint, nec tamen ad has aniles querimonias fuerint delapsi. Quasi non tu ipse atrocissimis convitiis & maledictis lacessivisses multos egregios Viros, quibuscum olim longe major, quam mihi tecum, nam tecum mihi nullus unquam fuit, usus amicitiae intercessit! Sed talia ego non tango. Si vir fuisses, his querelis praetermissis, falsas meas esse olim in te factas accusationes ostendisses: & si vir etiamnum es, si guttam ingenui sanguinis habes, sed non habes, licet passim jactes, hanc novam, non sane parvam, tuorum crassissimorum & stolidissimorum in omni literatura errorum syllogen confutabis. Si huic labori supersedeas, ut puto, nam egregie tibi sudandum foret, mollicelle Pavuncule, si vel colorare vitia nedum purgare stupidissima conareris, si huic supersedeas labori, ajo, & calumniis & convitiis porro rem gerere velis: per me licet. Atqui scias, sic actum esse, sed jam actum est, de omni illa Reverendi Joannis Cornelii Pavonis imaginaria eruditionis fama, quam tot vigiliis, tot lucubrationibus, tot

 plagiis,

plagiis, tot convitiis, sibi ab ipsis teneris unguiculis per fere quinquaginta annos accumulavit & adstruxit. Vulcano licet dedices, quidquid umquam papyri commaculasti. Quod sane in satis ingentem exsurrexerit acervum. Nam non immerito tibi ipse olim jam miraculo fueris, dum veteres chartulas tuas quodam mane ab hora quarta ad secundam post meridiem recensens, attonitus exclamaris coram omnibus: *me me jam tanta perpetrasse in tantilla aetatula!* & sic tandem in poene refrigeratum viridium pisorum involaris pultarium. Sed ista omnia rapidis jam flammis cedant: nam tristia modo & acerba tuae quondam claritudinis erunt monumenta: & singulae modo literae tibi inclamabunt identidem, *Fuimus Pavones*. Praesta te igitur virum, Pave: & pyra ex hisce exstructa, Tyriae instar Didonis, vel si mulierem imitari tibi turpe ducis, vir muliere quavis inpotentior, imitare Cassii fatum Hetrusci,

Namque fuit Cassi rapido ferventior amni
Ingenium, capsis quem fama est esse, librisque
Ambustum propriis.

Eia age, adscende rogum, & ignem quantocius admove, ut sic simul libri, simul nomen, simul ipse Pavus, qui tam diu orbi literato fumos vendidit, uno eodemque momento abeant in fumos.

Nova autem haec de Praefatione Anacreontica est accusatio, de qua in Aristaenetica Praefatione verbum non factum. Nempe calumniam illam de aetate Codicis, non ex fide indicata, jam dimittere adactus, hanc ei succedaneam esse voluit criminationem. Verum non contentus liti huic literariae ea immiscere, quae potius ad personam ipsius & meam, ut vocant, spectant, quam ad eruditionem: etiam plane aliena in-

intertexere homo inconsultus non reveritus fuit. Qualia illa omnia, quae de Joanne Clerico adfert. Sycophantae calumnias etiam hasce refutemus.

Adseverare nimirum non erubescit, me effecisse, quo minus recitata in funere J. Clerici publicarentur, *ne scilicet laudes viri defuncti, quas pauci Amstelaedami audiverant, omnes ubique legerent.* At mera haec est calumnia. Merum rursus mendacium. MENTIRIS, Pavo. MENTIRIS dico. Publicatio illius *Sermonis* ne umquam quidem inhibita fuit: ne dum *ut ea de causa* inhibita fuisset. Nemo intercessit umquam, quo minus omnia & singula, quae dicta erant pro concione, typis describerentur. Sed nec libet nec me decet inpudenti huic mendacio refellendo immorari. Mirum tamen, qui homini, cui Sycophantiae priores male cesserant, in mentem venerit caput rursus novis & aeque vanis calumniis obligare. Amstelaedami certe nemo umquam vel per somnium cogitavit hoc negotium vel ulla ex parte ad Clericum vel ejus famam pertinuisse. Alio plane spectavit: & quodcumque illius *Sermonis* argumentum fuisset, eadem acta fuissent. Quare nec e rumore vago talia accepisse potuit. Sed si jam maligni & temerarii famigeratores tale quid distulissent, nonne hominis aequi & prudentis fuisset, nedum virtutum suarum tam assidui praeconis, in rei veritatem prius diligenter inquisivisse, quam vel in circulis, nedum in scriptis talia effutire? Nam adcusatori haud sufficit, contrarium non novisse: sed certo de crimine constare debet, antequam aliquem reum peragat. Quippe si vel dubitat ipse actor, etsi verum forte dixerit, tamen a calumniatore vix distiterit. At tibi de veritate non constitit, Pavo, cum me accusasti ut Epigrammatis interpretem: vel ut Epistolae de aetate Cod. scriptorem: vel ut auctorem Sermonis de laudibus

Clerici

Clerici suppressi. Imo plane contraria potuisti scire, imo scivisti, & proinde tribus impudentissimis mendaciis haec scribens, chartam non magis quam tuam famam commaculasti. Omnia confinxisti sine ulla veri specie: solum ex turbato isto tuo cerebello; tantum ut calumniandi & mentiendi ingenitae libidini indulgeres. Quibus artibus ipsum mendaciorum patremLuciferum vincis:quem non dubito quoque,quin caput *κανθμήχανον* cum depudorato isto tuo sincipite saepius conferat, quoties scilicet insigni aliqua fallacia & sycophantia ipsi opus sit, & cui, utpote tuo amico & familiari, suadeo, quod commode incidit, ut, si Romae vel Bononiae *Patrono*, quem vocant, *Diaboli*, aliquid humanitus accidat, te eo per tenebras nocturnas subito devehat: sic nec vivam, nec valeam, nisi tam egregie Diaboli causam sis acturus: tot inauditas calumnias vel in innocentissimum sis concinnaturus, ut nemo posthac, superstite saltem Pavone, in numerum Sanctorum vel mas vel femina receptari possit.

Sed ne in causa satis seria ludamus. Ego, Pave, neque in hac re, neque in ulla re tibi esse similis cupio. numquam rumoribus vel de te vel de alio malignioribus fidem habebo: nisi certis auctoribus de iis mihi constet. Nec tamen vel sic in literaria lite talia umquam inseram. Non imitabor mores tuos, inpotentis & vecordis Sycophantae; nec committam, quo inanem de te, homine apud omnes bonos & probos jam dudum detestabili, consequar vindictam, ut merito aequis & probis displicuisse possim videri. Quin ne jocis a vero abeuntibus te risui exponere velim: nedum ut serio tibi falsa crimina objecerim. Quare quod scripsi p. 12. Vanni meae, *Matres Trajectenses inmorigeros & vociferantes infantulos* Graeculi Pavonis *nomine ceu Μορμολυκείῳ perterrefacere solere*, In spon-

spongiam incumbat. Deleatur. Nam haec ad amussim in te non convenire nuper didici. Verum quidem homines, te procul viso, saepe in angiportum deflectere, ne garrulitate tua ipsos eneces. Sed Matres re vera non tuo, sed tibi cognomine homine invocato, plorantes puerulos requiescunt. Distinguere vos nunc demum didici. Isti enim alteri fecerunt *Fatui* cognomen, a mentis vitio; vel *Pavonis Semicadi*, ex munere & quaestu: Tibi ab enormi corporis mensura *Longi*, & ab imaginaria peritia Linguae Gr., vel potius ab absurdis moribus, qui vulgo Graecanici dicuntur, *Graeculi*. Ad hoc tempus me ὁμωνυμία fefellerat errore obvio & probabili. *Ego certe propter* vultum tuum truculentum & plane Thersita dignum: *propter* insignem tuam fatuitatem, qua nihil distingueris a cognomine Pavonida, aptissimum & *dignissimum*, qui pro terriculo esses, *censui*: nec *alium a* Matribus Trajectinis invocari *ea etiam de causa credidi*, quam portentosum ex omni parte Pavum: *Hoc ajo, & rectum ac probum adsevero.* & si quis ajenti & adseveranti contradicat mihi, vae ipsi, vae posteris ipsius. Νὴ τὸν Δία καταπτάτην. cujus idolum nuper stercoraria nostra Musca prima narium sagacitate sibi eruisse visa fuit. Νὴ τὸν Δία καταπτάτην & σμερδαλέον ejus Sacerdotem Pavum. *Hoc ajo, & rectum ac probum adsevero.* Qui, per me licet, in posterum & alias calumnias pro indolis suae malitia & feritate comminiscatur: iis nescio an legendis, certe refellendis tempus non insumam. Imo nec refellere ullo opus modo erit. Quis enim fidem habeat toties jam convicto calumniatori? Hoc habeto.

Ista jam falsissimarum Sycophantiarum discussa nube, quam egregie locum suum tueatur hic istud meum ad Clericum scriptum Epistolium, facile quis per se videt. Nam si vel dederim, me jam minus esse

aequum

aequum Clerico: an tali non esse liceat, quia ab ipso aliquando literas commendatitias acceperim? quia illius humanitati humanis literis responderim? Sane si non respondissem, merito culpandus ipse mihi viderer. Sed qui committere potui, ut non responderem, cum Clericus numquam a me salutatus, nedum hisce de literis a me compellatus, ultro & sua sponte per amicum communem Al. Cunningamium has mihi tradendas miserit. Sed finge, illas mihi roganti traditas. Quid! istudne tale & tantum beneficium, ut me sibi eo in aeternum mancipârit Clericus? Ut si justae mihi mutandae voluntatis causa nasceretur, viri boni officio conservato, non liceret de ipso, nedum de ejus eruditione secius opinari? quî Pavus scit, annon gravissimae ipsi minus bene cupiendi intercesserint post tantum intervallum causae! Quod nec adfirmare nec negare jam necesse habeo. Clericone, rogo, ob tralatitium officium *me meamque eruditionem omnem addicere* cogerer?

Si quis vero adeo fatuus est, ut civiliores formulas captet, & verborum sonum, non verborum usum aucupetur, videat, quam legem sibi dicat ipse: videat, ne quotidie humanissimae & benevolentiae non obscura signa prae se ferentes objiciantur literae ab illis, quibuscum jam ipsi minus bene conveniat, vel etiam apertas inimicitias gerat. Quae tamen non eo a me disputantur, quasi omnino inanes illas & verbo tenus probarem amicitiae testificationes. In iis peccatur, fateor: in iis forte & ipse aliquando peccavi. Sed Sycophantae tales me aliosque cautiores reddere valent. Et longe minus disputantur ideo, quasi pro meris & inanibus verbis haberi velim, quae ad Clericum dedi. Minime gentium. Ex animo ei gratias egi, quales officium illud merebatur: forte etiam aliquanto proliziores, ut fit. Ex animo scripsi,

psi, me ejus ex asse esse. Nec causa ulla erat, cur, cum haec scriberem, non ad omnia officia paratissimus ipsi essem.

De temporibus subsecutis, nihil necesse, ut verba faciam. Sufficit me ita sensisse, cum haec ante fere novem annos scriberem. Contraria probet istud in calumniis plane architectonicum Nostri caput.

Sane Pavo, qui has literas tanti fecit, ut publicaret, homines ab ipso lusos & per se fatuos, haec vel similia ratiocinaturos ominatus est. ,, Quid! Clericus
,, eum commendavit Blanchino! Ille tanta eum hu-
,, manitate & comitate excepit! tot eum benefi-
,, ciis & officiis cumulavit! Nam haec non consti-
,, tisse in mutuis salutationibus & obambulationibus
,, credibile est, quae tanto praedicat opere: de qui-
,, bus tantam spem conceperat. Ac tanta solius Clerici
,, gratia ille Blanchinus praestitit homini, certe non
,, aliis quatuor vel quinque illustrium virorum epi-
,, stolis apud hunc ipsum commendatissimo homini,
,, cui, absque his literis fuisset, forte in plataeis ae-
,, ternae Urbis pernoctandum fuisset? Et ille tamen,
,, ille ipse inpediit, ne laudes Clerici Amstelaeda-
,, mi, ubi non magis auditae erant, atque apud
,, Antipodas, celebrarentur! Ille laudes Clerici cru-
,, delissime in ipsis cunis suffocavit & strangulavit!
,, Quantum satius fuisset & justius, ut ipse pallium
,, funebre bis sex ulnarum indutus, nec breviorem
,, infulam de pileo demittens, majoris Acroaterii
,, Cathedram, & ipsa luctus insignia prae se feren-
,, tem, escendisset: & pro concione Atlantis illius
,, librarii obitum lamentabili deplorasset voce, &
,, sesquipedalibus, sed tamen vix rem exaequaturis
,, verbis, ingentia Clerici in se merita praedicasset:
,, & semper memoris animi testes invocans audito-
,, res singultantes, sancte spopondisset: Se numquam
,, vel

„ vel ſcripturum vel dicturum, imo ne cogitaturum
„ quidem, Clericum fuiſſe malum Grammaticum,
„ tam Graecum quam Latinum, pejorem Criticum,
„ & longe peſſimum Metricum & Poëtam.“

Sed ſciant, quicunque ita fatue ratiocinantur, meam libertatem & dicendi & ſcribendi vel centenis ejus generis literis commendatitiis non eſſe venalem. Et hactenus de calumniis Sycophantae Trajectini in Praefatione nupera denuo eructatis.

De iis, quae eodem loco ad literas ſpectant, non operae pretium, ut agam. Se refutant ipſa. Partim etiam jam ter recocta ſunt, & ſuperius a me diſcuſſa. Quibus proinde nihil addendum habeo, niſi quod in vexati Epigrammatis verſiculo tertio mihi videar in veram lectionem incidiſſe, poſtquam prima illa jam aliquot menſibus fuerant typis deſcripta. legendum enim puto

> Σαπφοῖ σοι γὰρ ῬΗΣΙΝ ἐνεύσαμεν ἄφθιτον εἶμεν,
> Σὺν δ' ὁ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισφάραγος.

ῥήσεις ſaepe de Poëmatibus. Callimachus Epigr. IX.

> Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
> Ῥῆσις. ὁ μὲν, νικῶ, φησὶ, τὸ μικρότατον.

quamvis ῥῆσις hic aliam interpretationem receperit. Epigr. XXIX. melius huc fecerit.

> Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. Χαίρετε λεπταὶ
> ῬΗΣΙΕΣ, Ἀρήτου σύντονος ἀγρυπνίη.

Anthol. L. III. p. 279. Πινύτου εἰς ΣΑΠΦΩ.

> Ὀστέα μὲν καὶ κωφὸν ἔχει τάφος οὔνομα ΣΑΠΦΟΥΣ.
> Αἱ δὲ σοφαὶ κείνης ῬΗΣΙΕΣ, ἈΘΑΝΑΤΟΙ.

&

& facillima mutatio & obvia ῥησις in ῥισις, & inde in κρίσις. ita κρηληκὸς κρηληκός. ῥήτω & ῥίτω. ῥηθέντα & κρηθέντα.

Illud quoque ſolum addiderim ante quatuor fere annos a me fuiſſe cum Amico erudito communicatum hoc Epigramma ex Anthol. Inedit.

> Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλέας ὁ δεύτερος ἄλλων
> Εἶμεν, ὅδε Φθόνερος κλαιέτω, ἔσκε θάνη.

illud quoque Epigramma ſic jam ante tres fere annos typis fuiſſe deſcriptum, nec tamen me vel Amicum meum, inſtar Pavonis, *εἶμεν cenſuiſſe mutandum in ἔμμεν vel quia ſono illud videbatur nobis durius, in εἶναι* vulgivagum: nec in εἰ μὴν, ut alius non nemo. Nihil aliud adjungendum habeo illic a me in medium allatis. Quae an viderit Pavo, dubito: certe rumor ſemel ad me delatus fuit de viſis ab ipſo nondum publicatis plagulis quibusdam. Quando Typotheta adfirmavit nihil tale a ſe emanaſſe: quod ſciebat. Nec hoc tanti. Non dubito autem, quin quaedam e ſermonibus vagis captarit & reſciverit: quin & reſciverit, quo ictu ipſi pereundum eſſet: atque adeo quemadmodum canis,\ elevatum & intentatum in ſe baculum etiam procul videns, rabire, gannire, & caudam ſub ventre abſcondere inceptat: ſic Pavonem in ultimum iſtum conatum deſperabundum partim e timore, partim e furore erupiſſe cenſeo, cum famae ſuae ultima inſtare e longinquo quamvis praevideret. Nam cauſam comminiſci alioqui vix poſſum, cur non a mea, ſi ita velis, lentitudine & tarditate, ſibi otium ſuiſque pulmonibus fecerit. Niſi forte illi ita jam bile atra & lurido felle fuerint oppleti & extenti, ut ne medii creparent, periculum foret, niſi ſubita evacuatio quocumque modo tempori adhibita ſubveniſſet. Atque hoc ſit veroſimile quoque. Nam obſervavi &

mecum obſervarunt multi, ipſum fere ſub initia vernalis tempeſtatis acrius melancholia conflictari, & quando Sol Arietem attingit, ſub quo petulcus noſter Criticaſter natus probabiliter eſt, ſi non ſub Canicula, parum ab inſano diſtare. Mihi interim de ejus vecordia gratulor, qui ſic ad has & illas calumnias reſpondendi anſam nactus de eadem fidelia, quod ajunt, duos parietes potuerim dealbare.

Quae porro ad Diſtichon ex Epigrammate exſtante in Sapphicis Cl. Wolfii p. 162. ex integro effutiit, plena ſunt non ſolum ignorantiae, verum malae fidei & Sycophantiarum: imo in eo genere palmam illis in Ariſtaenetica Praefatione dubiam faciunt. Nam re vera, ut ibi mea exhibentur: erraverim non mediocriter, qui contorta & difficilia *nihil duri vel obſcuri* habere dixerim. Errarim quoque in ceteris eo, quo dicit, modo. At, amice Lector, hic rurſus non mea culpa vapulo. Nam ſi ipſe illud epigramma edidiſſem, illud diſtichon plane aliter legeretur: & quidem ex fide Codicis Palatini & omnium meorum Apographorum. Jam Cl. Jo. Chriſtianus Wolfius contextum conformavit non ad Codices, ſaltem non ad Palatinum, ſed ad Editionem hujus epigrammatis in Poëmatibus D. Heinſii, ubi legitur.

> Πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ,
> Ἄφθιτα μνησαμένᾳ δῶρ' ἙΛΙΚΩΝΙΑΣΙ.

At in meis Apographis omnibus, ad quae notulas meas concinnavi, ſic legitur:

> Πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ,
> Ἄφθιτα μνησαμένᾳ δῶρ' ἙΛΙΚΩΝΙΑΔΩΝ.

In hac lectione merito ſcripſi, *nihil duri vel obſcuri* eſſe

esse. & nihil re vera est. *Quae aeterna Musarum munera celebravit.* Et D. Heinsius, cum haec reddidit, *Munera quae Musis non peritura dedit*, in Latinis dedit, quae e Graecis ne quidem exprimi possunt. Qui etiam incogitantius Hexametrum effudit

Cur non aeternũ nevistis tempora vati.

De Pavone **nihil dicam hic, de eruditissimo D. Heinsio tantum.* Illum miror non percepisse locutionem Δῶρα Μουσῶν. qua nihil aliud significatur, quam *facultas Poëtica: Poëtice: carmina.* Sappho *Musarum dona: suavitatem & potentiam Poëtices* ubique celebriorem reddidit. id est, carmina non intermoritura cecinit: quare digna erat cum suis carminibus aeter-

* Ita in Epistola quadam loquitur Pavo de celeberrimo Jac. Gronovio. *In quo Manethonis loco mihi non satis faciunt viri docti Gronovius & Perizonius: de Gronovio nihil dicam hic* (an alias dixit, vel est dicturus?) *de eruditissimo Perizonio tantum.*,, Ego nescio quam amicus huic vel illi fuerit: sed paulo ante in eo loco scribit: *Quem auctorem* (Manethonem) *utinam tu F. edidisses.* non valde proinde videtur ipsi Gronoviana editio adrisisse. Hanc autem Epistolam scripsit Anno MDCCVII. unde colligat Lector: quam diu jam Graeca & nihil aliud tractarit, nec tamen hilum profecerit indoctus veterator. Vellem autem scire, an his, an ullis Praeceptoribus mirificam suam in Graecis peritiam debeat. Nec tamen praestantissimis viris τὴν βλακείαν τοῦ ἐμβεοντήτου alumni adscripserim iniquus. Sed potius αὐτοδίδακτον credo cum coeco Phemio: qui carmina sua canebat inter procos Penelopae: ut noster Graeca sua crepat inter homines, qui ne ἄλφα & βῆτα quidem obliti fuerunt: ut solent mortales inepti, quos Pedantas perhibemus: quibus praefulget noster Archiprotopedanta, *ut inter ignes Luna minores.* Certe nullo in loco, quod sciam, gratam Doctorum suorum facit mentionem. Sed quid ille Praeceptores curet: si usu venerit, vel in patris cineres minxerit homo immanis & exlex.

ternitate vitae frui. Anacreon in Barnesii Edit. p. 320.

Ἀλλ' ἴστις Μουσέων τι, καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

Theogn. vs. 246.

Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος, ἠδ' ἀνὰ νήσους,
Ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον.
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος. ἀλλά σε πέμψει
Ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.

Sic *venaticae artes dona Dianae*. Oppian. II Κυν. 474.

Ἀρτέμιδος δώροισι κεκασμένος ἄλκιμος ἀνήρ.

videantur Commentarii ad Gratii exordium. ita *pulcritudo*, *voluptas* Veneris dona. Il. Γ. vs. 54.

Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης.

Schol. ὅπερ ἔχεις κάλλος. vide Horat. I. Od. XV. vs. 14. Hesiod. Asp. vs. 47.

Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Consulatur ibi J. G. Graevius. Sic *lanificium*, *vestes*, vocantur Aeliano L. I. Var. Hist. 2. δῶρα τῆς Ἐργάνης Δαίμονος. hoc sensu & nullo alio δῶρα Ἑλικωνιάδων accipienda.

In aliquot autem Apographis habetur μνησαμένα. ea lectio videtur profecta a sciolis, qui timebant syllabae ultimae vocis ἔφθιτα ante ΜΝ secundum ipsos producendae. nam ipse Hephaestion p. 5. commemorare dignum censuit, ὅτι ἡ διὰ τοῦ ΜΝ σύνταξις ἐποίησε τὴν βραχεῖαν Qua de re actum p. 421. Vanni. Hinc vel aliunde ergo pro μνησαμένα, quod difficultatis nihil ha-

habere jam vides mecum, νησαμένα irrepsit. De quo sic ego. „ *Vulgo* νησαμένα. *quod forte quis deducat* ἀπὸ τοῦ νῆσαι. σωρεῦσαι. νησαμένα δῶρα ἄφθιτα, *quae sibi non-fragiles, sed aeternas* Musarum *opes, carmina congesserat & coacervarat, digna erat aeternum vivere. apud Hesychium* ἀπονησαμένη, ἀποσωρεύσασα. In Anthol. L. III. C. 25.

> Αἱ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν ἀοιδῶν
> Μυριάδες λήθη, ξεῖνε, μαραινόμεθα."

Aeque Lector, imo, iniquissime, si quis es, hicne aliquid reprehendendum invenis? At invenit Theon. Nempe ei displicet mea modestia, qua scripsi *Forte deducat*. At egone scire possum, an alii probaturi sint, quod nec ipse probo! μνησαμένα probavi. Sed forte alius νησαμένα probabit, id deducens a νῆσαι, quatenus significat σωρεῦσαι. Dic, Pave, non tua futili emendatione ipse ostendis me merito dubitasse, an ita velint omnes accipere. Tu ipse in alia ivisti. Dic, Pave, an νῆσαι non habet etiam alias notiones praeter τὸ σωρεῦσαι? egone scire possum, an tu vel alius hanc significationem arripere velitis? Optime autem verti *Sibi congesserat aeternas* Musarum *opes: carmina*. νήσασθαι est non solummodo *coacervare*, sed *in suos usus coacervare*. Verti, *dona* Musarum. quia in libris meis δῶρα Ἑλικωνιάδων. quia ne quidem animadverti in Heinsiana Ἑκδόσει esse Ἑλικωνιάσι. Nam alioquin de ea varietate Cl. Wolfium admonuissem. Hactenus mihi adfui. Jam tua causa agetur, Sycophanta.

Te serio igitur rogo, cum habeas Apographum Anthologiae, an illud Epigramma inter alia ibi non exhibeatur? si exhibeatur, exhibebitur certo Ἑλικωνιάδων. De eo dubitari nequit. Nam ἑλικωνιάσι conjecturae debetur Heinsianae. Dic, quid ergo meruisti,

Scurra, qui hic rurſus mala fide in me transfers, quae nihil plane ad me ſpectant? qui contra conſcientiam tuam me hic accuſas, cum domi haberes, unde tibi conſtare poſſet, me omnino omni reprehenſione indignum eſſe? Nam quid! tune aliquem ſuper lectione Epigrammatis ex Anthol. Anecdota, cujus Apographum tecum habes, accuſabis inconſulto libro iſto! Ecquis te credat non conſuluiſſe, antequam ad putidam iſtam tuam conjecturam, de qua mox, progreſſus fueris! Sed forte chartae tuae commictiles hoc epigrammate carent! careant. Quid! an non verſio mea *dona* MUSARUM tibi ſuſpicionem injicere debuerant, me aliam lectionem eſſe ſecutum? Quare hic rurſus, Pave, facinus in me commiſiſti diritate morum tuorum condigniſſimum. Sed improbum calumniatorem ſuis pravitatibus linquamus. Indoctum paedagogum nunc excipiamus pro meritis, & ſemel iterumque publico ludibrio exponamus, ſic hiſce diatribis finem inpoſituri, & una huic Epilogo, quem promiſimus quoque in Gallico Diario [*Journal des Sçavans*] menſis Martii praeteriti Anni & in Miſcelaneis noſtris: quamvis, Latina vel Francica legere ſuperſedens, & vernaculis Eccleſiaſticisque Diariis, ut magis ad Venerabilem Canonicum facientibus contentus, hoc ignoraverit Pavus.

Sic ergo follis Aeolia ſuas bullulas efflare ingreditur. *Dicam, quod ille non vidit, & tamen apertum eſt ſatis. Libri olim diſcreparunt.* (hoc verum eſt, & ex ſuperioribus patet) *in quibusdam fuit* μνσαμένα (hoc mentitur Pavo: ſaltem valde temere adſeverat; ſed mentitur. nam qui adſeverat, quae numquam probare poteſt, licet forte fortuna vera invenirentur, mendacium dicit. mentitur igitur.) *in quibusdam* νησαμένα. *iſta* διπλογραφία *una litera notata fuit.* (ſomnia nobis vigilantibus narrat. quae διπλογραφία una litera notata fuit! illa imaginaria, iſta Pavonina:

an

an vera illa *μνησαμένα* & *νησαμένα*! alteram illam Pavo secum vehat in Morboniam.) Audi jam ejus explicationem. *μνησαμένα, quae meditata fuerat cum effectu: quae animo elaboraverat. & hoc accommodum est, & sine dubio habuit suos fautores.*" Sine dubio, nugatorum Coryphaee, suos fautores habuit in regno idearum: in regno inaniarum. Sed inspiciamus penitius paulo deliria Pavonina. *μήσασθαι* significat *meditari cum effectu.* At, scabiose Magister, vellem scire, quid Tityrus fecerit apud Virgilium, qui

Silvestrem tenui Musam meditatur *avena.*

an ille *cum effectu* & an *sine effectu* meditatus fuerit carmina. Sed cum Barbaro barbare loquamur. *Aeterna dona Musis meditata fuerat cum effectu.* Ergo *dederat illa dona. illa dona effecta erant.* At secunda interpretatio quid dicit! *animo elaboraverat.* Haereo in sensu horum verborum. Forte adjecerit *animo*, ne temere putemus dona haec, qualiacumque, a Sapphone fortean fuisse elaborata, ut Rusticae nostrae elaborare Butyrum vulgo perhibentur? Verum *elaborata animo dona*, procul dubio *carmina* erunt *modo concepta: nondum in chartam conjecta: nondum in vulgus edita.* & sic egregia ratio adferetur ab Antipatro, cur in aeternum vivendum erat Sapphoni, non ob carmina, *quae plurima cecinerat: quibus oblectamentum Graeciae, patriae gloriam conciliarat*, sed ob ea, quae *modo animo, nondum stylo elaboraverat.* Digna contorto Pavonis cerebello interpretatio! Deinde *μήσασθαι* stulte interpretatur ita religiose *cum effectu meditari.* *μήσασθαι*, ut *moliri*, saepe notat *efficere*, non tantum *conari.* Sed Graeculus potius ostendere debuisset *μήσασθαι* ita *ἁπλῶς* in bonam partem adhiberi. nam aeque ac *moliri* fere in malam partem adhibetur. vel

ſaltem de re difficili: ingrata Ex. gr. apud Homerum Odyſſ. E. 173. 233. μήσατο δὲ πομπήν dicitur Calypſo Ulixi. at πομπὴ illa ab invita Dea perficiebatur. Sic Capaneus dicitur in Anthol. L. IV. p. 311. μήσατο δὲ ἠερίην κλίμακα. & Scala illa erat bellica machina Thebis nocitura. Notiſſimus locus Simonidae (in Stephani Lexico ex Plutarcho p. 79. C. quo μέλισσα dicitur μησαμένα ξανθὸν μέλι) non magis juvat. nam nimis vaga poteſt ibi eſſe iſtius verbi notio. Sed nobis haud incumbit probare, non ſignificare in bonam partem. ſterili huic Criticaſtro, qui talia in medium adfert, in bonam partem ſumi oſtendendum fuerat. At ſi jam vera lectio obtineat ἑλικωνιάδων, quid fiet de miſello magiſtello una cum ſuo μησαμένα, qui hic rurſus, ut in omnibus ex Anthologia petitis locis, in tenebris miſere micavit. *Quae aeterna Muſarum dona cum effectu meditata fuerat, vel animo elaboraverat.* O elegantiae plane Pavoninae. Putaverasne hominem confidentiſſimum rurſus ſe hic tam turpiter dediſſe, Lector! Sed longe turpius mox ſe dat, cum poſt me Marmor Arundellianum tentare audeat. Miraberis, miraberis, Lector, inpudentem inſcitiam. in totis illis quinque paginis, quas huic calumniae impendit, ne unum verbum quidem verum aut ſanum eſt: omnia ficta, omnia falſa: omnia mendacia: omnia rapta & corraſa ex aliis.

Ipſi *forte fortuna*, ſed, ut ego puto, cum ultimo, ſi quod reliquum habet, nominis diſpendio, *in oculos incurrit* Suſpicio *mea in Marmore*, quod recenſitum Vol II. Miſcell. T. III. p. 350. Quamvis autem ad Hephaeſtionem ne cognoviſſe quidem auctores, qui de Muſica ſcripſerunt, oſtenderimus, hic ſubito magnus evadit Muſicus & admirabilia in hac arte nos docet. Agitur omnibus conſentientibus ibi de mutatione quam Terpander fecit circa νόμους. *modos Muſicos*,

ficos. Νόμοι autem funt *moduli* five *modi per fe fumti*, & *ipfa carmina quoque modulata*. Videatur Salmafius ad J. Capitolini Antonin. Pium. C. 7. & Cafp. Bartholinus de Tibiis L. I. C. IX. 119. Qui gravi errore Terpandro ex Suida tribuit feptem modos *Auleticos, tibiales*: cum ipfe Suidas eos perfpicuis verbis vocet κιθαρῳδικοὺς, *Lyricos.* in V. νόμος. A Plutarcho quoque de Mufica p. 1132. docemur multis, TERPANDRUM quaedam mutaffe in ΝΟΜΟΙΣ ΚΙΘΑΡΩΔΙΚΟΙΣ, *in citharae modis.* uti etiam perfpicuis verbis ab eodem *eadem pagina* docemur, multo poft tempore demum mutationem factam fuiffe in ΝΟΜΟΙΣ ΑΥΛΩΔΙΚΟΙΣ, *In Tibiae modis.* Diverfos enim modos organa haec habuerunt. Nec eam mutationem factam fuiffe a *Terpandro*, fed a Mufico CLONA: qui poft Terpandrum vixit. Plutarch. 1193. A. *Clonas primus dicitur, quo ftudio Terpander citharam, conftituiffe tibiam.* nempe quod ad νόμους. *ad modulos.* vide quoque Polluc. IV. X. 79. Diftinguendum igitur probe inter mutationem in CITHAROEDICIS a TERPANDRO factam: & inter mutationem in AVLOEDICIS [*tibialibus*] a CLONA factam.

Terpander praeterea non folum in cithara feu lyra modos mutaffe: fed chordas lyrae addidiffe: imo lyram inveniffe a quibusdam traditur. vide *Boëthium* L. I. C. 20. de Mufica. & Nicomachum Geraffenum L. II. Harmon. p. 29. & *Plutarchum de Mufica.* quos auctores habet Doctiffimus Seldenus ad iftud Marmor, p. 129. novae Edit. & unde fua compilavit Pavo. Lyra enim prius fimpliciffima & duarum chordarum fuit. ita in Schol. Anthol. L. VII. Ep. I. Πηκτὶς δίχορδος memoratur. & a Spanhemio ad Callimachum p. 468. e Numis & Auctoribus τρίχορδος κιθάρα oftenditur. Aliquandiu quatuor, deinde quinque, fex, tandem feptem chordarum fuit. quali jam ufi celebran-

 tur

tur Apollo, Mercurius, Orpheus, Amphion, & alii. vide Nicomach. Geraſſ. Nec in his inter citharam & lyram diſtinguitur. *Septimam* tamen addidiſſe a quibusdam traditur Terpander, a quibusdam vero *tres* addidiſſe novas *quatuor* priſcis. vide Harduin. ad Plin. H. N. VII. 56. Unde recte Britannus doctus in Miſcellaneis p. 351. ait. *convenit inter omnes Terpandrum magnam inmutationem in antiqua Muſica feciſſe, numerum chordarum in lyra* FERE DUPLICANDO [διπλῶσαι] *& varios* Νόμους *inveniendo.* Qui recte inter lyram & lyrae modos diſtinguit: & caute nihil addit de tibiis.

Tibia quoque olim ſimpliciſſima & primum modo unum vel geminum foramen habuit: vide Servium L. X. Aen 618. Tandem quatuor habuit. Augmentum autem abhinc foraminum non *Clonae*, multo minus *Terpandro* tribuitur: ſed numerum foraminum auxit DIODORUS THEBANUS, ut narrat Pollux L. IV. §. 80 vel uti alii, ANTIGENIDES THEBANUS. videatur Cl. Salmaſius in Plinian. Exerc. p. 84. F. a nullo, quod ſciam, hic quidquam tribuitur *Terpandro*. Nec mirum, cum ſecundum Plutarchum *οἱ τῆς κιθαρῳδίας νόμοι πρότερον πολλῷ χρόνῳ τῶν αὐλῳδικῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρου. cum citharoedici nomi prius multo tempore quam auloedici fuerint conſtituti ſub Terpandro.* Ubi ἐπὶ Τερπάνδρου ſane vertitur *a Terpandro*. Atqui ἐπὶ nota eſt temporis. nec unquam *a Terpandro* ſignificavit. Et paucis verſibus ante tribuitur *Clonae* emendatio nomorum in tibia, ut vidimus. Tamen haec mala verſio homini noſtro, a verſionibus pendere ſolito, fraudi forte fuerit. Etiam non invenio umquam certum numerum foraminum in tibiis obtinuiſſe. Quare etiam multifora & multiforatilis tibia indefinite celebratur. Pollux ait L. IV. C. X. §. 80. *τέτταρα τρυπήματα εἶχεν ὁ αὐλός. πολύτρητον δ' αὐτὸν ἐποίησε*

ἐποίησε Διόδωρος, πλαγίας ἀνοίξας τῷ πνεύματι τὰς ὁδούς. vide Caspar. Barthol. de Tibiis. l. 5. p. 56. haec praemittenda fuerunt. Jam inspiciamus Inscriptionis verba.

ΑΦ ΟΥ ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ Ο ΔΕΡΔΕΝΕΟΣ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΟΥ... Α...... Δ... ΟΥΣΘΑΙΑΥΛΗΤ..... ΛΗΣΕ. supplendum putavi. ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδενέος ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους ΤΩΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ διορθοῦσθαι. Nam cum αὐλοὶ & νόμοι αὐλωδικοὶ Tibiae & Modi *ante Terpandrum* multis seculis essent inventi, & rursus insignis illa innovatio & mutatio in modis tibiarum *a Clona* fuerit post Terpandrum demum inducta, nihil restabat, si quidem in Auloedicis quidquam à Terpandro novatum, quam ut cogitarem, Musicum hunc modo pauca correxisse in *nomis auloedicis*. & id non in genere, sed apud Lacedaemonios solos, quorum ut Musicam emendaret, Lacedaemona vocatum legimus. Eo in primis impellebat auctoritas Clementis L. I. Strom. C. XVI. p. 365. qui ait. τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος. quod reddunt. *leges Lacedaemoniorum numerosis versibus scripsit*. At Doctiss. Seldenus minime verosimile hoc putat, & de νόμοις Musicis intelligit. Quocum ego facere malim, quamvis forte aliter ipse Clemens intellexerit. Istud ἐμελοποίησε vero, si de legibus civilibus intelligi debeat, ita accipiendum, ut tum primum νόμους Musicos illis civilibus νόμοις imposuerit, nam leges cani solebant, vel antiquos νόμους Musicos aboleverit, & meliores & correctiores imposuerit. Locus autem ille Clementis cum in genere de Νόμοις agat, de Νόμοις αὐλωδικοῖς cogitandi licentiam dabat. Ut ex his omnibus mihi videar satis caussae habuisse cogitandi de voce διορθοῦσθαι.

Porro

Porro ſic de reliquis fere ſcripſi. *Ultima verba me valde incertum habent. ſi liceret literam Λ in K mutare, legerem* τὺς νόμυς Λακεδαιμονίων διορθῦσθαι αὐ-λητΑΣ ΗΣΚησε. *nomos Lacedaemoniorum corrigere tibicines docuit.* „ Alii hic ἐδίδαξε. alii ηὔλησε. alii ἤλλαξε. aut μετήλλαξε. De litera autem mutanda eo minus cogitare reveritus fui, quia ipſe noram, quam miſere Oxonienſis illa Inſcriptio habita fuerit. An hic, Lector, jam aliquid inveneris, quod valde mordeat te, neſcio. quae ſcripſi, modeſtiſſime ſcripſi: nec ulli obtrudere volui.

Jam audi Pavum: hominis impudentem confidentiam & incredibilem inſcitiam miraberis & exſecraberis. „ Τῶν Λακεδαιμονίων *in loco Clementis bonum eſt, in marmore pravum.*" Ita pro imperio ſtatim pronuntiat. At plagoſus ludimagiſter ferulam coërceat: & doceat, ſaltem *cur.* Ego ajo, Λακεδαιμονίων aeque bonum in Marmore atque in Clemente eſſe. Rationem modo dedi. Validiore argumento contrarium adſtruendum ab iſto fuiſſet. „ Διορθῶσαι *pejus, quia Terpander non correxit modos Muſicos, ſed auxit.*" At rurſus quod Paedagogus ait, ego nego: & quod ille negat, ego ajo. Fidene inplicita alterutri credere paratus es, Lector! Si ita: mihi credas, poſco: non huic mendaciorum Architecto. Sed neutri credas, ſuadeo: ſed argumentis. Et ſane inter meam Pavoninamque ſcriptionem, id praecipue intereſt, ut omnia, quae in medium adfero probem, vel ſaltem probare coner: iſte ne quidem probare conetur; nedum ut aliquid probet. Doceat Terpandrum *auxiſſe*: doceat non *correxiſſe*: & ſententiam mutabimus. An fide caeca indocto huic animali ſe dandum? At modos *auloedicos*, de quibus hic ſermo, numquam poterit oſtendere a Terpandro auctos. Quin ſane ex hoc Marmoris unico loco poſſumus ſuſpicari tantum correctos. ut mox patebit

patebit clarius. *Neque melius* διορθῶς αὐληῖαῖς. *nam nomos Musicos auxit ipse Terpander, non auxerunt Tibicines.* " Me hercule delirat. Ubi ego dixi *Tibicines auxisse nomos*. vel hos vel illos? dixi a Terpandro edoctos fuisse, quomodo meliores nomos adhiberent: meliores nomos a Terpandro accepisse. *Tandem* διορθῶς αὐληταῖς ἤσκησε. *locutio est scabra, & quae ab indole Marmoris plane abhorret.* " Rursus αὐτὸς ἔφα. Cur ab indole Marmoris abhorret! docui vocem διορθῶς activa notione usurpari, & inveniri in Lapidibus. ut in Marmore III. vs. 74. & saepe. addo vocem convenire tam civilibus quam Musicis Νόμοις, qui dicti ad exemplum priorum. videatur Plutarch. de Music. p. 1133. B. & Suidas in Νόμοι Κιθαρῳδικοί. Sic in Inscript. Corcyr. apud B Montefalconium in Itinerario p. 420. εἰ δέ κα διόρθωσις τῶν νόμων γίνηται ταξάντων οἱ διορθωτῆρες εἰς τὰς νόμους. An ἀσκεῖν τινά τι ποιεῖν Graeculo nostro parum Graece dictum videtur? Consulat suam sacram ancoram, Scapulam, qui docebit, construi cum infinitivo? Quid igitur inpetiginosus hic Criticaster crepat scabritiem locutionis? Sed tempus ut ipsius hominis lepras strigile probe curemus. Nam nostras διορθώσεις suis rationibus minime carere, satis evicisse videmur.

Alia ita ego (Ἀλαζὼν ait,) *constituenda suspicor.* (nempe Eruditus Britannus *egregie & perbene*, ut canis adulans gannit, μουσικὴν pro μουδικὴν restituerat.) ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδενέως ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους τοὺς ΠΑΛΑΙ ΤΩΝ ΑΥΛΩΝ διπλοῦσθαι αὐλητΑΙΣ ΕΚΕΛευσε." Egregie me hercule, ut nihil supra. „*ne litera mutatur.*" ait. Hoc verum. sed viginti novae inferciuntur. Verba, puto, significabunt. *A quo Terpander Derdenei filius Lesbius nomos antiquos tibiarum duplicari auletis suasit.* Singulos videamus παραλογισμούς. „ Διπλοῦσθαι *secretius est, & ex illis tibi illustrabo perspicue*

ſpicue(inflatis buccis ait Agyrta literarius)*quae de mutata a Terpandro lyra ſcribunt auctores Muſici.* (duo illi, quos laudatos ſcilicet offendit apud Seldenum,) *Lyra primo fuit* τετράχορδος. (hoc mentitur. vide p. 649.) *deinde* πεντάχορδος & ἑξάχορδος, *hanc Terpander* ἑπτάχορδον *efficiens* (dubium hoc. vide p. 650.) *& lyram antiquam & lyrae modos antiquos geminavit.* At Arithmeticam diſce, Pave: qui *quatuor* reddit *ſeptem*, an is *duplicat* vel *geminat* numerum? Lichaon Samius vel Simonides, ſecundum Plinium L. VII 56. hic, ſecundum Boëthium ille, qui octachordon fecit lyram, poſſet dici quodammodo tetrachordon duplicaſſe: & qui a duabus ad quatuor: & a tribus ad ſex chordas perduxerunt, non Terpander. Quare cautius Britannus & naturalius in Miſcellaneis, a quo omnem hanc cogitationem furatus eſt, NUMERUM *chordarum in lyra* FERE *duplicando, & varios novos nomos inveniendo.* non abſolute *lyram duplicavit.* quod barbarum & contortum.

Secundus παραλογισμὸς eſt, ut, quod de chordis dicitur, ad νόμους transferat quam audacter. Res enim diverſiſſimae chordae lyrae & nomi lyrae. & multa chordis poſſunt accidere, quae nihil ad nomos: multaque e contrario nomis evenire, quae nihil ad chordas. Nulla autem ratione nomorum *duplicatio* [ut hoc Pavoninum figmentum porro refutemus] Terpandro tribui poteſt. Nam nomi plerique, ſi non omnes, ante Terpandrum fuerunt. Plutarchus ait, ipſum *nomina inpoſuiſſe* Νόμοις. Ἀπέφηνε πρῶτος ὀνόματα τοῖς κιθαρῳδικοῖς νόμοις. & mox τοὺς κιθαρῳδικοὺς νόμους πρότερος ὠνόμασε. Suidas ait in Τέρπανδρος. Πρῶτος ἑπτάχορδον ἐποίησε τὴν λύραν, καὶ νόμους λυρικοὺς πρῶτος ἔγραψε. *primus* ſcripſit *nomos Lyricos.* Nempe ars illa, ut pleraeque, quotidiano uſu modo adhuc tradita & propagata erat. Ipſa rerum natura negat, ut aliqua ars ſimul nata, ſimul perfecta conſpiciatur.

Terp-

Terpander non adeo *invenit* nomos quam *conſtituit*. κατέστησε. Suidas & Photius dicunt ἑπτὰ νόμοι οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου. Pollux ait. Νόμοι οἱ Τερπάνδρου. at omnium cautius lutarchus οἱ νόμοι οἱ ἐπὶ Τερπάνδρου *qui in uſu fuerunt Terpandri tempore*. Nam nomos ante hunc Muſicum fuiſſe, certum: omnes veteres ſemel ſimulque abolitos qui credat, rerum humanarum neſcius ſit oportet. Adeo ut etiam de his Citharoedicis Νόμοις rectius longe vocem διορθοῦσθαι adhibere poſſemus, quam διπλοῦσθαι. Nolim negare, tamen novos inventos quosdam ab illo. Sic forte ei debentur ab ipſo dictus Τερπάνδρειος, & ille ab ejus deliciis cognominatus Κηπίων. ſed Αἰόλιος & Βοιώτιος a gentibus dicti fuiſſe videntur, ubi frequentabantur. Abeat igitur cum ſuis δεδιπλωμένοις νόμοις κιθαρῳδικοῖς ad Antipodas Pavo. Ad hos ſtabiliendos autem aeque ille furtificus Boëthii locus facit, atque quivis e fabulis Aeſopiis. quo ipſi tamen videtur nihil *evidentius*. Sed talibus formulis defectum probationum amat ſupplere: ut ſolent corporum defectus in ſcapulis, vel lumbis, vel aliis partibus pulvillis neſcio quibus expleri & effulciri.

Sed dicas forte, Lector, quid haec, quae hactenus diſputata, ad rem! nam illa de *Cithara* agunt, at in Marmore de *Tibiis* & *Tibiarum modis* ſermo: in quibus nihil *Terpandro*, omnia CLONAE a Plutarcho & aliis tributa vidimus. Accipe hominis παραλογισμόν tertium, nec prioribus nec ulli unquam comparandum. *A lyra & chordis haec transferenda ad tibiam & foramina*. Vah! quam propudioſum figmentum! Nam quo auctore id adſeverat? quo auctore coelum & terram miſcet? At audi, audi incredibilia mendacia, quae hic Lectori incauto obtrudere rurſus neceſſe habet ferrei oris homo.

Tibia primo habuit quatuor foramina. (hoc mentitur. habuit unum, duo, ut vidimus.) *dein quinque & ſex* (etiam hoc impudenter fingit.) *quibus*

quibus ſimul ac ſeptimum fuit additum, & tibia antiqua geminata fuit & modos antiquos geminavit Terpander. „Credamne haec oculis legens meis? *Quibus ſimul ac ſeptimum fuit additum!* At, mendax Graecule, ubi hoc legiſti nominatim *de ſeptimo foramine:* non jam dicam a Terpandro, ſed a quoquam addito? id tibi certe ebria nocte in mentem venit, Polypheme, & ſic a te cum tibia confuſa fuit fiſtula.

Fiſtula diſparibus ſeptem compacta cicutis.

Putarem Miſerum in errorem inductum a Caſp. Bartholino, niſi ignaviam ὄνυ noſſem. ille enim de Tibiis C. V. p 56. ait: *Septiforis tibia dicitur Sidonio Apollinari* L. I. Sed fallitur vir diligens alioquin. Nam L. II. Ep. 2. haec ſunt verba Sidonii: *Cui concentui licebit adjungas* fiſtulae ſeptiforis *armentalem Camoenam.*

At omnium inſcitiſſimum & mendaciſſimum eſt, quod addit. *Tibia antiqua geminata fuit, & modos antiquos Terpander geminavit.* Quid, ſtupidum animal, an tibia geminata poteſt dici, quando plura foramina accipit? tum geminata dici potuit tibia, cum tibiae dextrae & ſiniſtrae inventae: cum *geminis Tibiis*, διδύμοις αὐλοῖς uti coeperunt, a fraterculo tuo Marſya inventis.

At *modos antiquos Terpander geminavit* „ tandem e mendaciſſima gula iſta audet prorumpere! *Terpander* modos auloedicos geminavit? *Terpander!* cum aperte *Clonas*, qui poſt Terpandrum vixit, a Plutarcho dicatur πρῶτος συςῆναι τὰς νόμας αὐλῳδικὰς. Et Pollux Νόμας Ἀπόθετον & Σχοινίωνα ad *Terpandrum* perperam referri eo argumento probet, quod illi ſint αὐλητικοὶ *tibiarum:* quibuſcum nihil *Terpandro!* Impudentius & magis praemeditatum, ut Lectorem fallat, vidi numquam mendacium. Diſce Lector, diſce,

quaeſo,

quaeso, homini diffidere, qui ita tibi mendaciorum seriem non mediocrem obtrudere non erubuerit. Nam ex omnibus hisce dictis ne quidem unum probare valebit.

Pergula pictorum, veri nihil, omnia falsa.

Nondum definit. *οἱ πάλαι νόμοι commode significant nomos antiquissimos, ita τὴν ἔμπροσθε μουσικὴν commode istam Musicam, quae proxime ante Terpandrum obtinuit.*“ Frustranea est illa distinctio. nam οἱ ἔμπροσθεν & οἱ πάλαι de iisdem dici potest. ἔμπροσθεν passim etiam de longissime praeterito tempore. Sed hoc nihil ad me vel ad rem: „*Pertinent autem absque dubio ad hoc lyrae & tibiae augmentum septem nomi citharoedici & septem nomi auloedici, de quibus Plutarchus.*“ Imo huc absque dubio nihil faciunt, & nihil habent commune cum augmento lyrae & tibiae. Augere lyram chordis & tibiam foraminibus minime idem est atque augere νόμους κιθαρῳδικοὺς vel αὐλῳδικούς. Cuivis Lectori haec inspicienti solemnes Pavonis strophae statim patent. Ideo autem solum horum septem nomorum meminit, ut persuaderet Lectori, quasi a septem chordis & septem foraminibus, quae fingit, penderent hi nomi. Νόμους non pependisse a foraminum numero in Tibiis: nec a chordarum numero in Cithara, est verissimum. & vel inde id patet, quia Plutarchus modo *septem* nomos citharoedicos memorat, & tamen cithara longe ante Plutarchi tempora jam plures quam septem acceperat chordas. Vide modo Boëthium eodem loco. & Nicomachum L. II. p. 35. Et foramina in Tibia non fuisse septenario numero circumscripta facile colligimus, quia multitudo eorum celebratur passim. consulatur Barthol. I. 5. p. 56. Sed homo nihil hic intellexit, & re vera Lunaticus fuit, cum lyram & tibiam, chordas & foramina, no-

mos & ipſa inſtrumenta inſcitiſſime confudit, ut omnibus & ſingulis patet nunc.

At concedamus haec omnia. Quid! an verbum διπλῶσαι ſic aptum hic? Minime gentium. Si quis jam vel e *quatuor octo* feciſſet, & ſermo eſſet de *tibiis*, tamen a ſimplicitate ſtyli lapidarii longe abeſſet, illam mutationem indicare verbo διπλῶσαι: nedum ut ea vox adhibita fuiſſet, cum aliquis modo unum foramen vel unam chordam, vel unum nomum addidiſſet. Inſcriptionis auctores enim tum potius dixiſſent τοῖς νόμοις προστεθεικέναι ἕνα τὸν ἕβδομον. Iſtud διπλῶσαι re vera *abhorret ab indole Marmoris* & ſtylo Inſcriptionum ſimpliciſſimo. Poëticum eſt. in ea lingua *bis quatuor* ſunt *octo*. Quid quod activum διπλῶν longe adcommodatius eſſet? Egoque adeo mihi blandior meum διορθῶσαι etiam nunc ſuos fautores habiturum.

At pro noſtro ἤσκησε Pavoninus ſtolidus ſtupor (qui alius generis, quam ille CASAUBONI STUPOR celebratus ad *Theophraſtum, vel STOLIDITAS J. A. FABRICII decantata ad Anacreontem. †) repoſuit ἐκέλησε. *Apage, apage ſomnia febriculoſa* non *Casauboni*, ſed Pavi. ‡ Verbum poene nullius auctoritatis. Apud Heſychium, puto, ſolum occurrit. Nam non κέλω vel κελέω, ſed κέλομαι & a κελεῦμαι κελήσομαι dicitur. & id ſolum a Poëtis uſurpatur. Sed Pavoni cum ſuis Activa, Paſſiva, Media;

Pro-

* P. 68. p.

† Illam ſic increpat ibi p. 181. „*hoc verbo commemoro, ut videas, quam* STOLIDE *Vir doctus pro τῇ ἐκαφῇ ibi* (in Schol. Apollonii L. II. 1148) *reſcripſerit τῇ βαφῇ.*' At ſic reſcripſit Fabricius in Bibl. Gr. L. I. C. X. p. 71. Et hic tamen idem ille Fabricius eſt, quem malebat prae J. Gronovio edidiſſe Manethonem, ut vidimus p. 643. Vanni. Sed ſic ſolet ille amicos. Quid ais, Lector!

‡ P. 51. p. 64. p. 151. p. 197. Theophraſti.

Prosaica', Poëtica; Aeolica, Dorica, Ionica, Attica; Antiqua, Nova; Sacra, Profana miscere solis & libet & licet. Nonne haec igitur per quam commoda & facilis emendatio! At praeterea non debet secundum *Nasutam Nasuti* Viri interpretationem* hic ἐκέλευσε *jussit*, quemadmodum interpretatur Hesychius, sed *suasit*, *hortatus est*, significare. Quis finis nugarum erit? Imo egregium finem ineptiis hac in Praefatione contentis & ceteris inponam: & ex quo solo cognoscas, quo hominis temeritas & ignorantia progrediatur etiam in scripto, ubi cautissime mercari debuisset.

Ergo ait tandem. „ *Nomi citharoedici septem sunt:* Βοιώτιος, Αἰόλιος, Τροχαῖος, Ὀξὺς, Κηπίων, Τερπάνδρειος, Τετραοίδιος. *Auloedici septem.* Ἀπόθετος, Ἔλεγοι, Κωμάρχιος, Σχοινίων, Κηπίων τε καὶ Δεῖος, Τριμελής. *corruptum haud dubie est in auloedicis* τε καὶ δεῖος. *quod ad* τετραοίδιος *in citharoedicis accedit prope, & propius adhuc ad* Τετράδειος. *videbimus accuratius suo loco.*" Suo loco, Dii boni! An Plutarchum igitur totum: an solum de Musica editurus est perpetuus jactator imaginariarum suarum lucubrationum, & callidus ignorantiae dissimulator? Sed hoc non agimus. τε καὶ Δεῖος *corruptum est.* Imo pisce saniora duo priora vocabula sunt. In ultima autem voce rursus & diffusam lectionem suam & acumen Criticum ostentat indoctus Pavo. Quid, illene, qui forte quinquagies se Pollucem editurum jactavit, illene ignoravit apud eum scribi L. IV. C. 9. §. 66. Νόμοι δ' αὐτῶν, ΔΙΟΣ, Ἀθηνᾶς, Ἀπόλλωνος. Jovis, *Minervae*, *Apollinis*. Eat, nunc, & adcuratius in haec suo loco commentetur. Nemo enim dubitabit, quin illud Διὸς Plutarcho sit resti-

* Salmasii p. 164.

restituendum: licet Pollux hos nomos dicat esse τῶν ψιλῶν κιθαριστῶν. *minorum*, ut vertunt, *citharoedorum*, at Plutarchus recenseat inter Αὐλῳδικούς. Id enim nihil turbat, quippe in aliis sic variatum apud auctores circa haec eodem loco ostendit Pollux. σφάλλονται, ait, ἢ οἱ καὶ Ἀπόθετον προστιθέντες αὐτῷ καὶ Σχοινίωνα. οὗτοι γὰρ αὐλητικοί. *falluntur autem*, *qui Apotheton etiam & Schoeniona ei* (Terpandro) *attribuunt. sunt enim hi tibiales.* At video, scrupulus adhuc te angit, Lector Graece non ignare. Nam quis ita loquitur? Σχοινίων, Κηπίων ΤΕ ΚΑΙ Διὸς, Τερμελὴς. illae sane conjunctiones τε καὶ hic scabritiem non ferendam inducunt: imo admodum probabile reddunt τετραοίδιος vel τετράδειος Pavoninum vel simile quid desiderari. At hic rursus commisit homo aliquid fraudulento quovis veteratore dignissimum. Scilicet ut oculos mentemque eruditi, sed incauti, Lectoris fascinaret, alteram conjunctionem omisit ante vocem Τερμελὴς. Legitur enim optime ubique κηπίων τε καὶ Δεῖος, ΚΑΙ Τερμελὴς. Hoc ultimum flagitium tale est, ut Lectoris vel patientissimi non possit non provocare indignationem: & primum fere locum inter tot literaria Pavonis facinora mereatur.

At sic excussa refutataque a capite ad calcem rursus hac Theophrastea Praefatione, sane non minus calumniosa, mendaci & indocta, sed longe insulsiore, quam illa prior Aristaenetica fuit, abunde de nuperis Trajectini Balatronis stuporibus & furoribus egisse videmur: & fine tandem diatribis nostris imposita hoc Paedagogicae faecis ultimum purgamentum sibi Malaeque Menti relinquere sic decretum est. Neque ipsa fatui Peponis ad Theophrastum somniculosa commenta nunc excutere vacat: vel etiam domesticum hominis fa-

stum

ſtum denuo retundere: vel in ſummos praeteriti hujusque ſaeculi viros novam ſacrilegae linguae petulantiam hic rurſus refellere libet. Nec opus. Nam quid niſi foetor hac Critica e σκωρπμίδι amplius exſpectari poteſt!

Tu jam, benigne Lector, ſi quid a me forte durius hic illic dictum arbitreris; ſed vix arbitrabere, confido: Reminiſcere eorum, quae praefatus fui: Reminiſcere non cum aberrante mihi homine, ſed cum ferociente & ſtolida rem fuiſſe bellua. Nec tamen joci noſtri eo progreſſi fuerunt umquam, quod in celeberrimo & numquam male de ſe merito Britanno Ariſtarcho fecit iſte, ut ceu *ſceleſtum Maſtigiam devoverim*. Tam longis tibiis ſoli Pavoni canere licet, libetque. At Feriae inſtant, otiumque faciunt: illas hilariter, hoc, ſi libet, aliqua ex parte in his, Lector Erudite, tranſige. Nos autem lubentes hinc ad placidiora Muſarum ſacra nos recipiemus. At ſtrenas haſce ſibi habeto Pavus.

B.

FINIS.

INDEX AUCTORUM PRISCORUM,

Qui

Vel corriguntur vel exponuntur.

A.

C. QUIN-

C.

D.

E.

G.

H.

I.

L.

M.

N.

O.

P. PA-

P.

S.

T.

V.

X.

INDEX
RERUM ET VERBORUM.

ἀκρο-

ἄρα.

B.

C.

δοχμια-

Le-

Metra.

ὀρθή.

Pla-

Bar-

πί-

Q.

R.

E R-

E R R A T A.

P. 25. l. 5. af. *Latinus*. p. 26. l. 11. *mihi* dele. p. 35. l. 2. ἀσθενῶς p. 43. l. 14. *aequam*. p. 48. l 13. *abblandiri*. p. 57. l. 3. a. f. *uti*. l. ult. *rideas*. p. 63. l. 6. ἐπιμελοῦμαι. p. 64. l. 6. *suscitanti*. p. 71. l. 1. vs. 410. p. 74. l. 21. *Britannûm*. p. 88. l. 18. *ante Causs*. p. 143. l. 30. *Pavonis*. p. 145. l. 26. *Misellus*. p. 156. l. 14. Ἕλλην. p. 161. 8. κενδημένος. p. 172. l. 8. a. f. *compositae*. p. 181. l. 3. à. f. *Ptolemaeo*. p. 197. l. 16. p. 35. p. 243. l. 3. *Apostrophorum*, p. 259. l. 4. auf. *Apocolocynthosem*, p. 240 l. 1. a. f. *quam* p. 468*. 269*. 270*. 271*. 272*. 273*. p. 299. l. 10. a. f. καὶ, p. 319. l. 6. *Euclidem*. p. 351. l. 21. *Grammatici*. p. 370 l. 7. φάσγανον. p. 384. l. 10. a. f. *repererit*. p. 388. l. 7. *Rhythmo*. p. 392. l. 5. *stipitem*. p. 397. l. ult. II. C. 3. p. 323. p. 423. p. 429. 12. *eam*. p. 433. l. 4. *antepenultimam* p. 445. l. 7. ἐμβατεύοντας. p. 452. l. 4. παραπειθεται p. 478. l. 20. Ἀθῆναι. p. 538. l. 15. *vindicavit*. p. 547. l. 2. *pronuntiat*. p. 550. l. 4. a. f. *mereatur*. p. 634. l. 19. *ferventium*.